

J. G. Vajt

SVEDOČANSTVA
za
CRKVU

Knjiga treća
Brojevi 21-25

Naslov originala:

TESTIMONIES
for
THE CHURCH
VOLUME THREE

Comprising Testimonies Number 21 to 25
Mrs E. G. White

„Zakon i svjedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore.” Isaija 8,20.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i jedan

Odgovornima u Crkvi

Draga braćo i sestre osećam se primoranom da najzad izvršim jednu dugo odlaganu dužnost.

U godinama koje su prethodile teškoj i dugotrajnoj bolesti moga supruga, on je uradio više nego što bi za to vreme uradila dva druga čoveka. On nikada nije nalazio vremena da se oslobodi mučnog pritiska briga i odgovornosti i da se odmori umno i fizički. Po sredstvom svedočanstava on je bio upozoravan na opasnost koja mu preti. Bilo mi je pokazano da se on previše iscrpljuje umnim radom. Navešću ovde delove svedočanstva napisanog još 26. avgusta 1855:

„Za vreme mog boravka u Parizu, država Mejn, bilo mi je pokazano da je zdravstveno stanje moga supruga u kritičnoj fazi, i da njegova umna opterećenost prevazilazi njegove snage. Kada je sadašnja istina prvi put objavljivana, on je ulagao krajnje napore i radio uz vrlo malo ohrabrenja ili pomoći od strane svoje braće. On je od samog početka primio na sebe terete koji su prevazilazili njegovu fizičku snagu.

Teret tih odgovornosti ne bi bio tako veliki da je bio ravnomerno raspoređen. Dok je moj suprug primio na sebe mnoge odgovornosti neki od njegove braće u propovedničkoj službi nisu hteli da se prihvate nikakve odgovornosti. I upravo oni koji su izbegavali teret odgovornosti nisu uviđali koliko je on opterećen, i nisu bili zainteresovani za napredak dela Božjeg onako kako bi trebalo da budu. Osećajući taj nedostatak, moj suprug je podmetao svoja pleća pod terete koji su bili preteški za njegove snage i koji su ga gotovo skršili. Zahvaljujući tim preteranim naporima više duša biće spaseno, ali je to negativno uticalo na čitav njegov organizam i on je izgubio zdravlje i snagu. Pokazano mi je da bi on - prema Božjoj nameri - u velikoj meri morao da se oslobodi tih briga i toga tako napornog rada, kako bi imao više vremena za proučavanje Biblije i druženje sa svojom decom poučavajući ih veri i pobožnosti.

Pokazano mi je da nije naša dužnost da se uplićemo u lične teškoće i probleme pojedinaca. Iscrpljujuće umne napore zbog tuđih pogrešaka treba izbegavati. Ako nastavi da ovako napreže sve svoje snage kao što je činio do sad, moj suprug će prevremeno otići u grob, a svi njegovi naponi za delo Božje biće izgubljeni; međutim, ako se rastereti sad dok još ima snage, on može da poživi duže i da njegov rad bude delotvorniji.”

Sada ću navesti neke odlomke iz Svedočanstva koje mi je dato 1859. godine: „Moj suprug bi, prema onom što mi je pokazano u poslednjoj viziji, trebalo više da se posveti proučavanju Svetih spisa kako bi se što bolje osposobio za širenje i odbranu našeg učenja, i živom i pisanom rečju. Videla sam da je prevelika zabrinutost u naporima da se sredi stanje u Crkvi istrošila naše energije. Takvo opterećivanje radom u raznim mestima, i teret odgovornosti za pojedine skupštine, ne traži se od nas; jer članovi skupština sami treba da snose svoje terete. Naša je dužnost da ih učimo Reči Božjoj, da im naglašavamo neophodnost iskustvene religije i zauzimanja što određenijeg stava u pogledu istine. Bog želi da mi na velikim skupovima podignemo svoj glas ističući one tačke sadašnje istine koje su od životnog značaja. Te istine treba izložiti jasno i odlučno; o tome isto tako treba i pisati u našim časopisima, koje zatim kao neme svedoke treba širiti na sve strane. Naše je da se u potpunosti posvetimo onome što predstavlja

suštinu dela; moramo pružiti jasne dokaze da živimo u svetlosti lica Gospodnjeg. Kada bismo se manje bavili raspravama i teškoćama u Crkvi, imali bi više vremena za proučavanje biblijskih predmeta; jasnijom primenom istine naš um bi se privikao na takvo razmišljanje, i tako bismo se bolje osposobili za lično napredovanje u istini, što je veoma bitno.

Pokazano mi je da Bog nije stavio na nas sve te mučne terete odgovornosti koje smo nosili u prošlosti. Naše je da članove poučimo, ukazujući im na neophodnost da se sami zalažu za sebe. Oni su predugo bili nošeni. Razlog zašto se od nas ne traži da se opterećujemo angažovanjem u tim zbunjujućim naporima u tome je što Gospod za nas ima rad drugačijeg karaktera. On ne želi da mi tako iscrpljujemo svoje fizičke i umne energije, nego da ih čuvamo u rezervi, kako bi se naš glas mogao čuti u izuzetnim prilikama, kada zaista zatreba naša pomoć.

Videla sam da će doći do značajnih pojava u kojima će se tražiti da pomognemo svojim uticajem. U Crkvi će se pojaviti suprotni uticaji i zablude, i tada će se ukazati stvarna potreba za našim uticajem. Međutim, ako svoje snage iscrpimo prethodnim naporima, nedostajće nam ona smirenost u rasuđivanju, ona obazrivost i ono vladanje sobom koje je neophodno imati u tako važnim prilikama kad nas Bog pozove da odigramo neku značajnu ulogu.

Sotona je oslabio naše napore delujući na ljude u Crkvi da od nas traže skoro dvostruki rad kako bi se prokrčio put kroz tamu i neverovanje. Ti naponi da bi se u Crkvi uveo red i poredak istrošili su našu snagu, i nastala je malaksalost i iznemoglost. Pokazano mi je da nam predstoji ozbiljan zadatak, ali neprijatelj duša ulaže sve moguće napore da nas u tome spreči. Pripadnici Božjeg naroda svojim otpadništvom mogu izgubiti Njegov blagoslov i zapasti u stanje koje veoma obeshrabruje, ali mi ipak ne smemo gubiti hrabrost. Naša je dužnost da iznosimo istinu, prepuštajući članovima da ostale odgovornosti snose sami.”

Navešću ovde izvod iz još jednog Svedočanstva, pisanog 6. juna 1863. godine: „Pokazano mi je da je naše svedočanstvo još uvek potrebno Crkvi i da stoga treba da budemo pošteđeni raspravljanja i briga, kako bismo svoje umne sposobnosti sačuvali za duhovni rad. Dužnost je ostalih u uredu da svoje umne snage naprežu više nego do sad, a moj suprug svoju aktivnost u tom pogledu treba da umanjí. On previše svog vremena posvećuje aktivnostima koje zbunjuju i opterećuju njegov um. To ga ometa u proučavanju i pisanju, i doprinosi da svetlost koja treba da zrači iz časopisa *Pregled* nije tako delotvorna kao što bi trebalo da bude.

Moj suprug ne bi smeo da se umno toliko napreže i preopterećuje. On se mora osloboditi drugih briga, kako bi mogao da se posveti pisanju i poslovima koje drugi ne mogu da urade. Oni koji su angažovani u uredu mogli bi da ga oslobode velikog tereta, kad bi se sami istinski posvetili Bogu osećajući duboku zainteresovanost za delo. Među njima ne bi smelo da bude nikakvih sebičnih osećanja. Poduhvat u kojem su angažovani delo je Božje, i oni će Njemu morati da polože račun za svoje pobude i način na koji funkcioniše ova grana dela. Od njih se traži da svoj um drže pod strogom disciplinom. Mnogi smatraju da zaboravnost nije za osudu. To je velika zabluda. Zaboravnost i nemarnost predstavljaju greh. To dovodi do mnogih poremećaja i grešaka. Ono što treba učiniti ne sme se zaboraviti ni zanemariti. Um se mora uposliti i disciplinovati sve dok se ne privikne da pamti.

Moj suprug je previše preuzimao na sebe, radeći i ono što su mogli da urade drugi, ali im on to nije prepuštao strahujući da će u svoj ož nepažnji počiniti nepopravljive greške i tako prouzrokovati velike gubitke. To je bilo preveliko opterećenje za njegov um. Oni koji su angažovani u uredu treba da se uče, da praktičnom primenom naučenog uvežbavaju svoj um, jer se bave samo tom granom delatnosti, dok moj suprug ima odgovornosti i za mnoge druge grane dela. Ako neki radnik pogreši, trebalo bi da se oseća dužnim da štetu nadoknadi iz sopstvenog džepa, ne dopuštajući da ured ima gubitak zbog njegovog nehata. On zbog toga ne treba da

napušta svoje radno mesto, nego treba da nastavi sa radom, trudeći se da ne ponavlja učinjenu grešku. Na taj način će naučiti da u svom poslu bude pažljiv kao što to Reč Božja traži, čineći samo ono što je njegova dužnost.

Da bi sačuvao svoje zdravlje, moj suprug mora da nade vremena za sebe i da se rukovodi zdravim rasuđivanjem. On dolazi do zaključka da se mora osloboditi tereta odgovornosti koje ga pritiskuju i napustiti ured, ili će njegove umne snage potpuno otkazati. Kada bi Gospod hteo da ga oslobodi položaja na kojem se sada nalazi, On bi mu pružio jasne dokaze o tome kao što je to učinio kada je stavio na njegova pleća teret toga dela. Međutim, on je nosio preveliki teret odgovornosti, dok su njegovi saradnici u uredu a isto tako i oni u propovedništvu, uporno insistirali da to tako i ostane. Oni su se, uopšte uzev, klonili tereta i podržavali one koji su gundali protiv njega, ostavljajući ga samog da se povija pod teretom kritike i osude, sve dok se sam Bog nije zauzeo za svoje delo. Da su oni poneli svoj deo tereta to bi za moga supruga bila najbolja pomoć.

Prema onome što mi je pokazano, Bog traži od nas da posebnu pažnju poklonimo svome zdravlju, jer naše delo još uvek nije završeno. Još uvek moramo da iznosimo svoje svedočanstvo, i to neće ostati bez uticaja. Treba da čuvamo svoju snagu, kako bi mogli da je upotrebimo u delu Božjem kad se za to ukaže potreba. Mi treba da budemo pažljivi ne preuzimajući na sebe terete koje i drugi mogu i treba da nose. Treba da gajimo duh vedrog raspoloženja, duh pun nade i pomirljivosti, jer upravo od toga zavisi i naše zdravlje. Bog ne traži od nas da prekomernim radom ugrozimo svoje zdravlje, da bismo se posle oporavljali od posledica takvog preterivanja. Ukoliko je naše zdravstveno stanje bolje, utoliko ćemo biti uspešniji i delovorniji u svom radu. Kada se snaga stalnim preopterećivanjem iscrpi, naš organizam je veoma podložan nazebu, a u takvim trenucima bolest lako može da uzme opasan oblik. Brigu o sebi i čuvanju svoga zdravlja ne treba da prebacujemo na Boga, jer On to stavlja nama u dužnost.”

Dok sam bila u Adams Centru, u državi Njujork, 25. oktobra 1869, pokazano mi je da neki od naših propovednika svoje dužnosti ne vrše onako kako to Bog od njih očekuje. To još više opterećuje one koji nose teret odgovornosti, a posebno moga supruga. Takvi propovednici nisu spremni da se prihvate bilo kakvog poduhvata u delu Božjem kojim bi se izložili nekom riziku. Često se moraju donositi važne odluke; međutim, pošto smrtni ljudi ne mogu na samom početku sagledati kraj, neki se ne usuđuju da postupe onako kako ih Bog vodi u svom providenju. Neko mora da krene prvi, usuđujući se da određeni korak preduzme u strahu Božjem, a posledice prepuštajući Njemu. Propovednici koji se ustručavaju da učestvuju u ovakvim naporima gube mnogo. Oni na taj način propuštaju Bogom danu mogućnost da steknu iskustva koja bi ih učinila snažnim i delotvornim ljudima, ljudima na koje se može osloniti u svakoj iznenadnoj potrebi.

Brate A, ti se kloniš svakog rizika. Nisi spreman ni za kakav poduhvat dok ne vidiš da na tom putu nema nikakvih prepreka. Ipak neko mora i to da uradi, neko mora da krene u veri, inače neće biti nikakvog napretka, niti će se bilo šta postići. Strah da ćeš pogrešiti, i onda zbog te greške biti kritikovan i osuđen, tebi potpuno vezuje ruke. Kao izgovor da se ne primiš odgovornosti, navodiš neke greške koje si počinio u prošlosti. Ali bi trebalo da se prihvatiš posla prema svom najboljem znanju, prepuštajući posledice Bogu. Neko mora da bude pokretač, a to je mučna uloga za svakoga. Nijedan pojedinac ne treba da preuzima na sebe svu odgovornost, nego se ona mora ravnomerno podeliti uz mnoga razmišljanja, i usrdne molitve.

U toku bolesti moga supruga, Gospod je kušao i proveravao pripadnike svog naroda da bi se otkrilo šta im je u srcu; na taj način On im otkriva ono što oni sami o sebi nisu znali i što Duh Božji ne može da odobri. Mučne okolnosti u kojima smo se našli navele su naše vernike da pokažu ono što inače nikada ne bi otkrili. Gospod im je pokazao da je ljudska mudrost samo

ludost i da će se, ukoliko se čvrsto ne oslone na Njega, svi ljudski planovi i kalkulacije pokazati pogrešnim. Mi smo iz svega toga izvukli pouke. Ako su i činjene greške, oni iz toga treba da se pouče, a ne da izbegavaju terete i odgovornosti. Kad je u pitanju nešto veliko, i kad se rešava o pitanjima od životne važnosti, Božje sluge ne smeju izbegavati lične odgovornosti. Oni ne mogu zbaciti taj teret, a u isto vreme činiti volju Božju. Nekim propovednicima nedostaju kvalifikacije neophodne za podizanje skupština, i oni nisu spremni da u delu Božjem nose i takav teret. Oni nisu skloni da se bez ikakvih drugih interesa, revnosno, strpljivo, istrajno i u potpunosti posvete delu. Kad bi se ove osobine primenjivale u praksi, duhovni život po skupštinama održavao bi se uredno, i rad moga supruga ne bi bio tako naporan. Nemaju svi propovednici stalno na umu činjenicu da će se sve što oni rade verno preispitati na sudu, i da će svako primiti platu po delima svojim.

Brate A, ti snosiš odgovornost za Zdravstveni institut.* O tome moraš misliti, i to stalno imati na umu. Ti često provodiš vreme u čitanju upravo onda kad bi trebalo da misliš i planiraš šta treba činiti da u Institutu i Uredu sve funkcionise pravilno. Moj suprug preuzima taj teret na sebe zato što vidi da to neko mora učiniti za ove ustanove. Dok se drugi ustežu, on priskače u pomoć i nadoknađuje propušteno.

Bog je upozorio moga supruga da čuva svoje zdravlje. Pokazano mi je da mu je sam Gospod povratio zdravlje i da je njegov život spasen čudom Božje milosti - ali ne zato da bi ponovo preuzimao na sebe terete pod kojima je već jednom podlegao, nego da bi svojim iskustvom u podsticanju opštih interesa dela, kao i onoga što je Gospod na mene položio, bio prava blagodat.

Brate A, ti treba da budeš veoma oprezan, naročito u Batl Kriku. Tvoji razgovori prilikom poseta treba da se svode samo na najznačajnije predmete. Budi pažljiv i nastoj da date pouke potvrdiš ličnim primerom. Tvoj položaj je značajan i zahteva napore. Dok si tu, treba da nađeš vremena za razmišljanje o mnogobrojnim obavezama koje treba izvršiti a koje zahtevaju ozbiljno razmatranje, izuzetnu pažnju i najusrdniju molitvu. Ti treba da ispoljavaš najveće interesovanje za sve što je povezano sa delom, s poslovima u Zdravstvenom institutu i Uredu za publikacije. To treba da osećaš svojom dužnošću, kao što to čini moj suprug. Ti ne možeš preuzeti zadatak za koji je Bog posebno osposobio moga supruga, niti pak on može da obavlja sve poslove za koje je Bog naročito osposobio tebe. Ali zajedničkim i usklađenim naporima, ti u svojoj delatnosti, on u svojoj, možete postići mnogo.

Delo za koje osećamo zajednički interes zaista je veliko, ali je tako malo delotvornih radnika, spremnih da ponesu teret. Bog će ti podariti snage, brate moj, ako si spreman da pođeš napred oslanjajući se na Njega. On će i mome suprugu i meni dati snage u našim zajedničkim naporima, ako sve svoje sposobnosti i sile ujedinito, čineći sve u slavu Njemu. Ti treba da se smestiš tamo gde ćeš moći najbolje da primeniš svoje sposobnosti kojima te je Bog obdario. Treba da se u potpunosti osloniš na Boga dopuštajući da te On uči, vodi i utiče na tvoje odluke. Ti si istinski zainteresovan za rad u delu Božjem, i stoga od Njega stalno treba da očekuješ svetlost i vođstvo. On će ti podariti svetlost. Ali se od tebe kao Hristovog predstavnika očekuje da one koji greše ispravljáš u ljubavi, i u duhu krotosti, i onda tvoji naponi neće biti uzaludni.

Od kako se moj suprug oporavio od svoje bolesti, mi smo nastavili najusrdnije da radimo. Nismo tražili nikakve pogodnosti ni zadovoljstva. Putovali smo i radili na sastancima pod šatorima, preopterećujući svoje snage, tako da smo bili krajnje iznureni, bez ikakve mogućnosti za odmor. U toku 1870. godine prisustvovali smo na dvanaest takvih sastanaka. Na većini tih skupova teret celokupne odgovornosti i brige bio je na nama. Putovali smo od Minesote do

* Kasnije poznat kao sanatorijum u Batl Kriku.

Mejna, Misurija i Kanzasa.

Moj suprug i ja smo zajedničkim naporima nastojali da poboljšamo časopis *Zdravstveni reformator* i da od njega napravimo zanimljiv i koristan žurnal, koji bi bio poželjan ne samo za naš narod, nego i za sve ostale. To je za mog muža bilo veliko opterećenje. On je takođe izvršio značajna poboljšanja i u časopisima *Pregled i Instruktor*. Obavljao je posao koji je trebalo podeliti na trojicu. I dok je sav teret izdavačke delatnosti položen na njega, vođenje Zdravstvenog instituta i Izdavačkog udruženja zahtevalo je rad dvojice ljudi da bi se izvuklo iz finansijskih teškoća. Nesavesni ljudi kojima je bio poveren rad u Uredu i Zdravstvenom institutu, doveli su svojom sebičnošću i neposvećenošću te ustanove u najgore moguće stanje. Bilo je mnogo nesređenih poslova koje je trebalo srediti i privesti kraju. Moj suprug se uhvatio u koštac s tim, radeći svim svojim silama; i premorio se. Videli smo da mu preti opasnost, ali nismo videli kako da se on zaustavi u tome, a da istovremeno ne prestane i svaki rad u Uredu. Gotovo svakog dana nastajala je po neka nova teškoća prouzrokovana nesavesnim radom ljudi koji su bili zaduženi za vođenje tog posla. Njegov mozak bio je krajnje preopterećen. Ali su najveće poteškoće ipak savladane, i delo se sada uspešno razvija.

Na Generalnoj konferenciji moj suprug je molio da bude oslobođen tereta koji ga je pritiskivao; ali uprkos njegovoj molbi još mu je dodata odgovornost za uređivanje časopisa *Pregled i Reformator*, s tim da se oni koji hoće da prihvate na sebe teret odgovornosti podstiču i da se presele u Batl Krik. Međutim, do sad još niko nije došao ko bi mu olakšao terete finansijskog poslovanja u uredu.

Moj suprug se brzo zamara. Mi smo na Zapadu prisustvovali na četiri sastanka pod šatorima, a braća uporno traže da prisustvujemo takvim sastancima i na Istoku. Međutim, mi se ne usuđujemo da preuzmemo na sebe nove terete. Kada smo se u julu 1871. godine vratili sa sastanka na Zapadu, zatekli smo mnoge nezavršene poslove koji su se nagomilali u odsustvu moga muža. Tako nam se nije pružila nikakva mogućnost za odmor. Moj suprug se mora osloboditi tereta odgovornosti koji ga sada pritiskaju. Umesto da misle svojom glavom, mnogi se za sve oslanjaju na moga supruga. Imajući u vidu svetl ost koju nam je Bog u svojoj milosti dao mi vas, braćo, preklinjemo da poštedite moga supruga. Neću rizikovati da se on i dalje izlaže opasnim posledicama ovako napornog rada. On je godinama savesno i verno služio, sve dok najzad nije podlegao pod pritiskom tereta koji je stavljen na njega. A tada ga njegova braća, u koje je imao toliko poverenja, ostaviše. Pustivši da padne samo na moje ruke, zaboraviše ga. Skoro dve godine sam bila njegova negovateljica, njegov stalni pratilac i lekar. Ne želim da još jedanput sve ovo doživim. Braćo, hoćete li da nas oslobodite ovih tereta, dopuštajući da sačuvamo svoju snagu, jer to Bog traži od nas, kako bismo svojim naporima učinjenim u Njegovoj snazi neometano doprinosili delu Božjem? Ili ćete nas iznuravati na ovaj način do te mere da postanemo potpuno nekorisni za delo?

Prethodni deo ovog apela pročitao je na sastanku pod otvorenim nebom u Nju Hempširu, avgusta meseca 1871. godine.

Kada smo se u jesen 1870. godine vratili iz Kanzasa brat B je ležao u groznici kod svoje kuće. Sestra Van Horn je upravo u to vreme bila odsutna iz Ureda, jer je povodom iznenadne smrti svoje majke takođe bila pogođena groznicom. Ni brat Smit nije bio na radnom mestu, pošto se oporavljao od groznice u Ročesteru, u državi Njujork. U uredu je bilo mnogo nesvršenih poslova, ali je brat B ipak napustio svoje radno mesto i svoju dužnost radi ličnog zadovoljstva. Ova činjenica iz njegovog života pokazuje kakav je on čovek. On olako uzima svete dužnosti.

Postupajući ovako, on je jako narušio poverenje koje mu je bilo ukazano. To je u upadljivoj suprotnosti sa Hristovim životom, koji treba da bude naš Uzor. Kao Sin velikog Jehove i Začetnik

našeg spasenja, On se neumorno zalagao i žrtvovao za nas. Pun samoodricanja, Njegov životni put bio je obeležje stalnih patnji i lišavanja. To je bio Njegov izbor. Svoje dane u svetu, koji je stvoren Njegovom silom, mogao je provesti u ugodnosti i izobilju, polažući pravo na sva zadovoljstva i uživanja koja svet može da pruži. Ali On nije tražio lične udobnosti. Živeo je ne da ugađa sebi, nego da obiljem svojih blagoslova čini dobro drugima.

Brat B. je bolovao od groznice, i njegovo stanje bilo je kritično; ali u interesu dela Božjeg moramo reći da njegova bolest nije došla kao posledica neumornih napora u Uredu. On se nepromišljeno izložio nazebu na jednom izletu koji je u Čikagu napravio radi sopstvenog zadovoljstva, i to je uzrok njegove duge i mučne bolesti. Bog ga nije mogao podržati u tome što je napustio delo u vreme kad je već toliko odgovornih lica na istaknutim položajima u Uredu bilo odsutno. On je napustio svoju dužnost u vreme kad se nije smeo udaljiti ni za jedan trenutak, i zato Bog nije mogao da ga zaštiti.

Za nas nije bilo vremena za odmor, iako nam je odmor bio toliko neophodan. Časopisi *Pregled*, *Reformator* i *Instruktor* morali su izaći na vreme. Mnoga su pisma bila ostavljena u stranu da ih pročitam tek kad se budemo vratili. Ured se nalazio u žalosnom stanju. Moj suprug je otpočeo sa svojim radom, i ja sam mu pomagala koliko sam mogla; ali je sve to ipak bilo malo. On je radio neprekidno da bi koliko toliko razmrsio zapušteni način poslovanja i poboljšao kvalitet naših časopisa. Nijedan od njegove braće iz propovedništva nije mu pritekao u pomoć. U poslu je bio i srcem i umom i rukama. Braća A i C, iako su znali da je sav teret dela u Batl Kriku pao na njega, nisu ga hrabрили niti su mu se stavili na raspolaganje. Opisujući svoje nepovoljno zdravstveno stanje, oni su to prikazivali na veoma obeshrabrujući način tvrdeći da su toliko iscrpljeni da se od njih ne može očekivati nikakva pomoć. Tako je moj suprug video da se s te strane zaista nema čemu nadati. Uprkos svojih dvostruko uvećanih napora, on toga leta nije mogao da koristi odmor. I, bez obzira na svoju iznemoglost, on se prihvatao poslova i obaveza koje su drugi zanemarili.

Časopis *Reformator* je bio u opasnosti da se ugasi. Brat B je podržavao ekstremni stav doktora Trola. To je uticalo na doktora da u časopisu *Reformator* istupi još odlučnije, nego inače, zalažući se za potpuno izostavljanje mleka, šećera i soli. Stanovište da ove namirnice treba sasvim izostaviti može suštinski da bude ispravno, ali još nije došlo vreme da se zauzme opšti stav prema ovim tačkama. A oni koji zauzimaju ovakav stav i zastupaju potpuno izostavljanje mleka, maslaca i šećera, treba da to prvo uklone sa svojih trpeza. Brat B, čak i dok je u časopisu *Reformator* zajedno sa doktorom Trolom ukazivao na štetne posledice soli, mleka i šećera, nije u praksi primenjivao ono što je drugima preporučivao. Na njegovom stolu ove namirnice su svakog dana bile u upotrebi.

Interesovanje za časopis *Reformator* znatno je opalo u našem narodu, i iz dana u dan pristizala su pisma sa obeshrabrujućim zahtevima: „Molimo vas da nam časopis *Reformator* ne šalžete više.” Sa zapada, gde su novonaseljeni krajevi veoma oskudni voćem, stizala su nam pisma sa pitanjima: „Kako pobornici zdravstvene reforme žive u Batl Kriku? Da li su sasvim odbacili so iz upotrebe? Ako je tako, mi za sada ne možemo prihvatiti zdravstvenu reformu. Ovde je jako teško doći do voća. Odbacili smo upotrebu mesa, čaja, kafe i duvana; ali nečim moramo da održavamo život.”

Mi smo izvesno vreme proveli na Zapadu i znamo da je tamo voće zaista prava retkost, stoga saosećamo sa našom tamošnjom braćom koji iskreno teže da u veri budu usklađeni sa Crkvom adventista sedmog dana. Obeshrabrivši se na ovaj način, neki od njih napustiše zdravstvenu reformu, strahujući da je to u Batl Kriku prihvaćeno suviše radikalno i fanatički. Mi na Zapadu nigde nismo mogli da probudimo interesovanje novih pretplatnika za časopis *Zdravstveni*

reformator. Videli smo da pisci pojedinih članaka u tom časopisu odlaze daleko ispred naroda, ostavljajući ga za sobom. Ako zauzmemo gledište koje savesni hrišćani, kao stvarne pristalice reforme, ne mogu da prihvate, kako možemo očekivati da to bude blagodat za one do kojih možemo dopreti samo sa zdravstvenog stanovišta?

Mi ne smemo ići brže nego što to mogu da prihvate i oni koji su na osnovu svoje savesti i zdravog razuma osvedočeni u istine koje zastupamo. Sa ljudima mi moramo da se sretnemo tamo gde se oni nalaze. Nekima od nas je trebalo mnogo godina da bi se u pogledu zdravstvene reforme uzdigli do stanovišta na kojem se sada nalazimo. Reforme u pogledu ishrane treba sprovoditi obazrivo. Appetit predstavlja jako iskušenje sa kojim moramo doći u sukob, jer svet danas samo misli o jelu i piću. Ako shvatimo da rad sa ljudima zahteva toliko vremena koliko je nama bilo potrebno da dostignemo sadašnji progres u reformi, mi ćemo biti veoma strpljivi s njima, dopuštajući da napreduju korak po korak, kao što smo i sami činili, sve dok se njihova stopala ne učvrste na platformi zdravstvene reforme. Međutim, moramo biti veoma obazrivi ne žureći prebrzo, kako ne bismo bili primorani da se vraćamo istim tragom. U reformi je bolje napraviti jedan korak manje, nego za jedan korak istrčavati ispred postavljenog cilja. I ako u svemu tome napravimo grešku, neka to bude na strani koja nas približava narodu.

Iznad svega, moramo paziti da svojim perom ne zastupamo stavove koje u svojoj porodici i za sopstvenom trpezom nismo praktično isprobali. To bi bilo dvoličenje, posebna vrsta licemerja. Mi u Mičigenu možemo mnogo lakše bez upotrebe soli, šećera i mleka u svojoj ishrani, nego oni koji žive na dalekom zapadu ili pak dalekom istoku, gde je voće zaista prava retkost. Međutim, u samom Batl Kriku postoji veoma mali broj porodica koje ne upotrebljavaju ove namirnice. Mi znamo da je neograničena upotreba ovoga veoma štetna za zdravlje, i da bi mnogi bili daleko zdraviji kada to uopšte ne bi upotrebljavali u svojoj ishrani. Ali to nije suština poruke koju danas treba da ističemo. Narod je toliko neprosvećen u tom pogledu da je izbegavanje najštetnijih prohteva i nadražujućih narkotika jedino što bi za sad mogli da prihvate. Mi se odlučno izjašnjavamo protiv duvana, žestokih pića, burmuta, čaja, kafe, mesne hrane, maslaca, začina, bogatih kolača, pita sa mesom, velikih količina soli, i svih nadražujućih supstanci koje se koriste u ishrani.

Ako osobama koje još nisu prosvećene u pogledu zdravstvene reforme odmah iznesemo svoje najstrožije poglede u tom pravcu, postoji opasnost da se obeshrabre videvši čega se sve treba odreći, tako da ne učine nikakav napor da bi sproveli reformu. Narod moramo voditi strpljivo i postepeno, imajući na umu „duboku jamu iz koje smo i sami izvađeni.”

Neposvećene sposobnosti

Pokazano mi je da brat B, zbog svojih ozbiljnih karakternih nedostataka, ne može biti prisno povezan sa delom Božjim jer se tu moraju prihvatati značajne odgovornosti. On ima odgovarajuće umne sposobnosti, ali svoje srce i ljubav on nije u potpunosti posvetio Bogu, stoga mu se ne može poveriti tako značajan rad kao što je publikovanje istine u našem Uredu u Batl Kriku. Jedna zabluda ili zapostavljanje dužnosti u tom radu odražavaju se na delo Božje kao celinu. Brat B. ne uviđa svoje nedostatke, i zato se i ne popravlja.

Celovitost našeg karaktera sačinjavaju naše navike i u najsitnijim pojedinostima. Ti si, brate moj, sklon da potcenjuješ značaj sitnih događanja u svakodnevnom životu. To je velika zabluda. Nijedna dužnost koju treba izvršiti nije beznačajna. Svaki postupak ima svoju težinu, ili na pravoj

ili na pogrešnoj strani. Samo primenom načela i u najsitnijim pojedinostima svakodnevnog života mi se proveravamo na različite načine u životu, i tako stičemo snagu da se odupremo većim i značajnijim iskušenjima kroz koje moramo proći da bismo se osposobili za više i odgovornije položaje. Um se svakodnevnom proveravanjem mora navikavati da osećanje pravde i dužnosti uvek savesno stavlja iznad ličnih sklonosti i zadovoljstava. Ljudi tako usmerenog duha ne kolebaju se između dobra i zla, kao što se trska povija na vetru, nego čim se neki problem pojavi, oni odmah uviđaju da je u pitanju načelo i instiktivno se, bez dugog raspravljanja, odlučuju za ono što je ispravno. Oni su uvek privrženi istini, jer im je vernost postala navika. Budući verni u malome, oni stiču neophodnu snagu da s lakoćom ostaju verni i u velikome. Vaspitanjem koje je brat B. imao nisu u njemu jačane one uzvišene moralne osobine koje bi ga osposobile da sam u sili Božjoj ustane u odbranu istine, da usred najžešćeg protivljenja ostane u načelu čvrst kao stena, moralno nepokolebljiv, ne povodeći se za pohvalama ili osudom od strane ljudi, spreman da radije umre nego da gazi svoju savest. Takav karakter se traži u izdavačkom uredu iz kojega treba da izlaze svete i uzvišene istine, od kojih zavisi spasenje sveta.

U širenju i obnarodovanju dela Božjeg traže se ljudi visoke moralne vrednosti, ljudi čija su srca nadahnuta svetom revnošću, ljudi čvrsto opredeljeni koji se ne daju lako pokrenuti, spremni da za krst i krunu žrtvuju sve sebične interese. Delu sadašnje istine su izuzetno potrebni ljudi koji su odani osećanju pravde i dužnosti, čija je moralna celovitost postojana i čije energije odgovaraju zahtevima Božjeg providenja. Ove vrline su dragocenije od bilo kakvog bogatstva koje se može uložiti u delo Božje. Energičnost, moralna celovitost i nepokolebljivost u borbi za pravdu predstavljaju osobine koje se ne mogu zameniti ni srebrom ni zlatom. Ljudi koji imaju ove osobine šire pozitivan uticaj gde god da se nađu. Njihov život govori snažnije od najubedljivije rečitosti. Bog poziva ljude srca, uma i moralne besprekornosti, ljude koje može da učini čuvarima svoje istine i koji će njena sveta načela korektno predstavljati u svom svakodnevnom životu.

Brat B. u izvesnom pogledu ima sposobnosti koje malo njih imaju. Kad bi se svim srcem posvetio delu, on bi u uredu mogao da zauzme značajan i Bogu ugodan položaj. Da bi njegov uticaj u uredu ili u bilo kojoj grani dela bio onakav kakav treba da bude, on treba da se obrati, da se ponizi kao malo dete, tražeći čistu religiju srca. Međutim, on je vršio štetan uticaj na sve koji rade u uredu, a posebno na mlade. Širenju njegovog uticaja doprinosio je vodeći položaj na kojem se nalazio. Nije se ponašao savesno, imajući uvek pred očima strah Božji. Ukazivao je posebnu naklonost pojedincima na štetu drugih, zapostavljajući one koji su svojom odanošću i sposobnostima zasluživali posebno ohrabrenje i podršku, žalostio je i dovodio u zabunu upravo one kojima je trebalo da ukaže najveću pažnju. Takve koji svoju naklonost i pažnju pristrasno ukazuju jednom ili dvojici na štetu drugih, ne bi u uredu trebalo držati na položaju ni jedan dan. Takva nesceta pristrasnost prema onima koji možda ugađaju našim ćudima na štetu drugih, koji su savesni, bogobojazni i u Njegovim očima duboko bolji, predstavlja uvredu za Boga. Mi treba da cenimo ono što Bog cení. Ukrase tihog i smernog duha On cení više nego spoljašnju lepotu, nakite, bogatstva ili časti ovog sveta.

Istinski Hristovi sledbenici za svoje prisne prijatelje neće birati one koji imaju ozbiljne nedostatke karaktera i na čiji se primer ne treba ugledati, dok imaju mogućnost da se druže sa onima koji savesno obavljaju svoje poslovne i verske dužnosti. Oni kojima nedostaju načelnost i odanost obično više utiču na oblikovanje karaktera svojih prisnih prijatelja nego oni koji su dobro uravnoteženi i sposobni da uočavaju i ispravljaju karakterne nedostatke onih kojima nedostaje duhovnost i pobožnost.

Svojim neposvećenim uticajem brat B. izlaže opasnosti duše onih koji slede njegov primer.

Svojom oštroumnosću i spremnošću da taktizira on zadivljuje ljude oko sebe navodeći ih da mu pripisuju i one kvalifikacije koje u stvari nema. Svoje vreme u uredu on je provodio bezbrižno. Da se to ticalo samo njega, zlo ne bi bilo tako veliko, ali je on svojim vodećim položajem negativno uticao i na druge. Nije obazrivo i savesno vodio računa kakav primer daje ostalima na svom radnom mestu, a naročito pripravnici. Kada bi, pored svojih umnih sposobnosti, posedovao i visoko osećanje moralne odgovornosti, brat B. bi mogao biti od neocenjive koristi za ured. Kada bi se stalno rukovodio načelom, ne dopuštajući da ga bilo šta odvraća sa puta dužnosti ili navede da pristane na neki pogrešan čin, on bi svojim uticajem znatno poboljšavao druge; ali sklonost da popušta ličnim zadovoljstvima navela ga je da izneveri svoju dužnost. Da je u Bogom danoj sili ostao odan načelu i svom ličnom osvedočenju u pogledu istine i pravde, ne nasedajući ni kritici ni laskanju, bio bi daleko bolji i svuda bi širio mnogo povoljniji uticaj. Bratu B. nedostaju vrline čuvarnosti i štednje. Njemu nedostaje taktičnost koja bi ga osposobila da se prilagodi zahtevima Božjeg providenja i da bude pažljiv i u svemu tačan. On voli da ga ljudi hvale. Povodi se za okolnostima i lako podleže iskušenjima, tako da se na njegovu postojanost ne možete osloniti.

Brat B. nije postojan i čvrst u veri. On se rukovodi trenutnim osećanjima, a ne načelima. U svom srcu on nije ispravan pred Bogom, i pred očima mu nije strah Božji ni slava Njegovog imena. On u svemu postupa kao da se bavi običnim poslovima, i uopšte ne oseća svetost dela u kojem je angažovan. Samoodricanja i štedljivosti nije uopšte bilo u njegovom životu, i zato on i nema nikakvog iskustva u tome. On se ponekad revnosno zalaže i ispoljava interesovanje za delo. Zatim ponovo provodi svoje vreme u bezbrižnosti i propušta dragocene trenutke u beznačajnim razgovorima, ometajući tako i druge da vrše svoje dužnosti, i dajući im primer nemarnosti i nesavesnosti. Delo Božje je sveto i zahteva ljude izuzetne čestitosti. Potrebni su ljudi kojima snažno osećanje pravde ni u najbeznačajnijim pojedinostima ne dopušta da svoje vreme provode nesavesno i nekorektno, ljudi koji će shvatiti da rukuju novcem koji pripada Bogu i koji neće od toga prisvojiti nijedan procenat za ličnu upotrebu; ljudi koji će u odsustvu svojih poslodavaca biti isto tako savesni i tačni, brižljivi i vredni u svom radu kao i u njihovom prisustvu, dokazujući svojom vernošću da im nije cilj samo da ugađaju ljudima koji ih gledaju, nego da su zaista savesni, verni, pravi radnici koji čine ono što je pravo ne da bi dobili pohvalu od ljudi, nego zato što se za ono što je ispravno opredeljuju iz uzvišenog osećanja svoje obaveze prema Bogu.

Roditelji ne posvećuju dovoljno pažnje vaspitavanju svoje dece. Oni ne uviđaju da je um dece neophodno oblikovati stalnim disciplinovanjem. Oni im daju samo površno vaspitanje, poklanjajući više pažnje ukrašavanju, nego istinskom vaspitavanju kojim se sposobnosti tako razvijaju da se energije duše pravilno usmere, i da umne sposobnosti vežbom ojačaju. Umne sposobnosti, da bi služile na slavu Bogu, treba negovati. Obrazovanju uma treba posvetiti posebnu pažnju, a to ćemo postići nastojanjem da svaku umnu sposobnost jednako jačamo praktičnom upotrebom u njenom posebnom domenu. Ako roditelji dopuste svojoj deci da se povode za ličnim sklonostima i zadovoljstvima, zanemarujući svoje dužnosti, oni će formirati takav karakter, i neće biti spremni ni za kakav odgovoran položaj u životu. Želje i sklonosti mladih treba ograničavati, slabe tačke u njihovom karakteru jačati, a preterano izražene težnje suzbijati.

Ako dozvolimo da bilo koja sposobnost ostane nerazvijena ili sprečena u svom pravilnom razvoju, namera Božja za nas neće se ostvariti. Svaku sposobnost treba pravilno razvijati, i svakoj treba posvetiti dužnu pažnju, jer se sve one međusobno dopunjuju i svaka se mora upotrebom razvijati da bismo bili ljudi dobro uravnoteženog uma. Ako deci i mladima dopuste da, zato što su tome skloni, stalnom upotrebom razvijaju samo neke svoje sposobnosti na štetu drugih, oni će

kada postanu ljudi ostati neuravnotežena duha i neskladnog karaktera. Oni mogu biti spremni i jaki u izvesnom pogledu, ali veoma slabi i nespremni u drugim isto tako važnim oblastima. Neće se razviti u potpune ljude i žene. Njihovi nedostaci biće upadljivo primetni, bacajući senku na čitav njihov karakter.

Brat B gaji gotovo nesavladivu sklonost za razgledanjem znamenitosti i izletima u cilju zadovoljstva. On propušta vreme i troši silan novac da bi zadovoljio svoju želju za takvom vrstom ekskurzija. Sebična ljubav prema zadovoljstvima navodi ga da zanemaruje svoje svete dužnosti. Brat B. voli da propoveda, ali se tog posla nikada nije prihvatio tako odano da bi, poput apostola, mogao reći: 'teško meni ako Jevanđelje ne propovijedam'. Rad u uredu koji zahteva njegovu stalnu brigu, on često napušta da bi se odazvao pozivu nekog od svoje braće iz drugih skupština. Kad bi, osećajući uzvišenost i ozbiljnost dela Božjeg za ovo vreme, išao napred u samoodricanju oslanjajući se na Boga i uzdižući Hristov krst, mogao bi da bude koristan. Ali on svetost dela najčešće shvata tako olako da svaki poziv da poseti neku skupštinu koristi kao priliku za ostvarenje svojih ličnih zadovoljstava, ukratko rečeno, kao prijatan izlet. Kakva suprotnost između njegovog puta i putovanja apostola koji su prolazili ističući reč života i uz ispoljavanje Duha, propovedali Hrista raspetog. Svojim samoodricanjem i isticanjem krsta, oni su ukazivali na put života. Oni su imali zajednicu sa Hristom u Njegovim patnjama, i najveća želja im je bila da upoznaju Hrista Isusa, i to raspetog. Nisu tražili lične udobnosti, niti su marili za svoj ovozemaljski život. Nisu živeli da bi ugađali sebi, već da bi činili dobro, spasavajući duše za koje je Hristos umro.

Brat B. može uspešno da izlaže argumente o doktrinarnim tačkama, ali pouke o posvećenju, samoodricanju i nošenju krsta on ne primenjuje praktično u sopstvenom životu. Svojim govorima on može da dopre samo do uha svojih slušalaca, ali pošto se posvećujući uticaj tih istina ne odražava u njegovom srcu i životu, on nije u stanju da duboku predstavu o istini i njenoj važnosti u pogledu suda, pred kojim se slučaj svakog pojedinca mora odlučiti, neizbrisivo utisne u njihov um. Brat B. nije uvežbavanjem navikao da svoje misli i sklonosti drži pod kontrolom, i njegovo ponašanje - čim se završi bogoslužjenje - nije primerno. On se ponaša kao da na sebi ne oseća teret dela, i svojim primerom površnosti i neozbiljnosti on spušta kriterijum vere, stavljajući na isti nivo sveto i nesveto.

Brat B. nije spreman da nosi krst, niti da sledi Hrista od jaslara pa sve do sudnice i do Golgote. U težnji da zadovolji lične sklonosti i uživanja, izložio se teškim nevoljama. On tek treba da nauči da je oslanjanje na sopstvenu snagu i mudrost u stvari samo slabost i ludost. Da je stalno imao na umu činjenicu da je angažovan u delu Božjem, da je dužnik Onoga koji mu je podario i vreme i talente i koji s pravom traži da ih upotrebi u slavu Njemu - da je verno i savesno obavljao svoje dužnosti - ne bi pao u tu tešku i dugu bolest.

On je mesecima bolovao zbog prehlade kojoj se izložio na jednom od tih svojih omiljenih izleta, i da se za njega nisu tako usrdno molili u veri oni koji su osećali da se nije pripremio za smrt, on bi od toga i umro. Da je tada umro, bio bi zatečen u položaju gorem od neupućenog grešnika. Ali Bog je milostivo uslišio molitve svoga naroda i produžio mu dane života kako bi imao mogućnost da okaje svoju nesavesnost i pravilno iskoristi preostalo vreme. Svojim primerom on je mnoge u Batl Kriku zaveo na pogrešan put.

Brat B se pridigao od svoje bolesti, ali kako malo i on i njegova porodica osećaju potrebu da se ponize pred Bogom! Delovanje Božjeg Duha i mudrost koja dolazi odozgo nemaju za cilj da nas učine srećnima u samozadovoljstvu, nego da nam u duši obnove spoznaju o istinskoj svetosti. Koliko bi bolje bilo za ovoga brata da ga je bolest pokrenula da savesno preispita svoje srce i razotkrije nesavršenosti svoga karaktera, kako bi mogao da ih odbaci i da iz peći nevolje izađe

smeran i prečišćen kao zlato, odražavajući lik Hristov.

Crkva mu je pomogla da se oporavi od bolesti kojoj se sam izložio. Obezbeđene su mu bolničarke, a troškove njegovog lečenja većim delom snosila je Crkva; ipak ni on ni njegova porodica ne znaju da cene sve dobro koje im je učinjeno od strane Crkve. Oni smatraju da su sve to što je učinjeno za njih u stvari i zaslužili. Od kako se oporavio brat B. ima nepravedno mišljenje o mom suprugu, zato što nije odobravao njegov način života, koji je bio za svaku osudu. Da bi naškodilo uticaju moga supruga udružio se sa sebi sličnima, otkako je napustio ured on nema nikakvog osećanja za pravdu. Test Božjeg proveravanja pokazaće svu bedu njegovog položaja.

Brat B još uvek nije naučio lekciju samoodricanja i suprotstavljanja želji za zadovoljstvima - a to je lekcija koju mora naučiti ako želi da se na kraju ipak spase. On će još jednom morati da prođe kroz proces oštrijeg kušanja, jer prethodno kušanje nije izdržao kako treba. Stalnim opravdavanjem samoga sebe, on izaziva Božje neodobravanje i osudu. Iz ličnog iskustva on vrlo malo zna šta to znači učestvovati s Hristom u Njegovim patnjama. Sklon je razmetljivosti i raskoši, ne štedeći nimalo svoja sredstva. Sve to Gospod vidi. On odmerava unutrašnja osećanja i sklonosti srca. On poznaje čoveka. Da bi proverio našu odanost, On traži da Ga ljubimo svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom. Ljubitelji zadovoljstava mogu imati obličje pobožnosti praćeno čak i izvesnim vidom samoodricanja, mogu ponekad žrtvovati i vreme i novac, a ipak ne biti spremni da se u potpunosti predaju Bogu i da svoju volju podrede Njegovoj volji.

Uticaj devojaka D. u Batl Kriku bio je veoma poguban. One nisu bile dobro vaspitane. Njihova majka je zanemarila svoju svetu dužnost i svojoj deci ništa nije uskraćivala. Nije ih podizala u strahu Gospodnjem niti u skladu sa Njegovim savetima. Popuštala im je, štiteći ih od bilo kakve odgovornosti, sve dok nisu postale nespремne za najjednostavnije domaće dužnosti u životu. Svoje kćeri ona je naučila da misle samo o svom spoljašnjem izgledu, ali im nije skretala pažnju na uzvišenost unutrašnjih ukrasa. Te mlade devojke su pune taštine i oholosti. Njihove su misli nečiste, njihovi razgovori izopačujući; pa ipak u Batl Kriku ima pojedinaca koji vole društvo ovakvih; a nije moguće družiti se sa takvima a ne spustiti se na njihov nivo. Sa ovim devojkama se nije postupalo strogo kako je slučaj zahtevao. One vole društvo mladića i mladih ljudi, koji predstavljaju stalan predmet njihovih razmišljanja i njihovih razgovora. U svom izopačenom ponašanju, one su tvrdoglave i pune samopouzdanja.

Cela ova porodica je sklona razmetljivosti. Majka im nije razborita i dostojanstvena žena. Ona nije sposobna da podiže decu. Odevanju svojih kćeri, da bi se time razmetala, ona je poklanjala veću pažnju nego unutrašnjem ukrašavanju. Svoju volju, primenom samodiscipline, ona nikad nije prilagodila volji Božjoj. U svom srcu ona nije ispravna pred Bogom. Delovanje Njegovog Duha na srce, zahvaljujući kojem se želje i osećanja dovode u pokornost Hristu, za nju je strano i nepoznato. Ona nema onih svojstava koje uzdižu i oplemenjuju dušu i ne razlikuje sveto od običnoga. Svoju decu je pustila da rade šta hoće. Iz strašnog iskustva koje je imala sa dvoje najstarije dece nije izvukla odgovarajuću pouku. Naučila je decu da svoju ljubav i pažnju poklanjaju samo odevanju, taštini i ludostima. Svoje dve mlađe kćeri nije podvrgavala nikakvoj disciplini. Njen sin bi, pod povoljnijim uticajima, mogao postati čestit mladić, ali on mora još mnogo toga da nauči. Sklon je da se radije rukovodi sklonostima nego dužnošću. Svojevoljno i uporno se odaje zadovoljstvima i nema jasnu predstavu o dužnosti jednog hrišćanina. Udovoljavanje svojim prohtevima i ličnim sklonostima on rado proglašava dužnošću. Zadovoljavanje svojih ličnih prohteva on još uvek nije pobedio. Neophodan mu je jasniji duhovni vid, kako bi mogao da shvati šta znači posvetiti se Bogu i razumeti visoke zahteve koje Bog

postavlja pred njega. Ozbiljni propusti u njegovom vaspitanju odražavaju se u njegovom životu.

Da je brat B. u skladu sa svojim sposobnostima, kao rukovodeći čovek u uredu bio dobro uravnotežen i savestan, njegov rad na tom radnom mestu mogao je biti od velike vrednosti, zaslužujući dvostruku platu. Ali bi, s obzirom na sve njegove propuste i nesveti uticaj koji je širio poslednjih godina, za ured bilo bolje bez njega, čak i kad bi radio besplatno. Brat i sestra B nisu uopšte naučili da štede. Udovoljavanje apetitu i želja za zadovoljstvima i razmetanjem imaju u njihovom životu preovlađujući uticaj. Za njih je bolje da imaju manja primanja, jer su skloni da potroše sve što prime, ma koliko to bilo. Čim prime platu oni je sa uživanjem potroše, i kada iskrсну nepredviđene potrebe ili nevolje uvek ih zatiču potpuno nespremlne. Dvadeset dolara sedmično oni bi potrošili isto tako lako kao i dvanaest. Da su bili štedljivi domaćini, spremni na odricanje, brat i sestra B su do sada mogli da imaju svoju kuću, a osim toga i nešto uštedevine za slučaj nepredviđene potrebe. Međutim, oni nisu naučili da štede kao što to čine drugi, od čije pomoći ponekad zavise. Njihov karakter se na Božjem sudu neće naći kao savršen ako propuste da se poprave i u ovom pogledu.

Brat B. je dugo predmet velike ljubavi i samilosti Hristove, pa ipak nikada nije osetio da bi trebalo da se ugleda na svoj Veliki Uzor. On uporno traži, kao da na to ima pravo, i celog života je tražio da na ovom svetu prođe bolje nego što je prošao naš Gospod. On nikada nije shvatio svu dubinu neznanja i greha iz koje Hristos želi da ga podigne, kako bi ga mogao vezati za svoju božansku prirodu.

Strašno je baviti se svetim pozivom propovednika kad srce i ruke nisu posvećeni. Strašna je odgovornost biti Hristov saradnik; stajati pred narodom kao Njegov predstavnik nije nimalo jednostavno. Činjenica da će se dela svakog pojedinca ispitivati na sudu, strašna je stvarnost. Apostol kaže: „Jer ne propovijedamo sebe, nego Hrista Isusa, Gospoda.” „Jer Bog koji reče da iz tame zasija svetlost, On zasija u srcima našim radi prosvjetljenja spoznaje o slavi Božjoj u licu Isusa Hrista.” Pravovaljanost ovog apostola nije se nalazila u njemu samom, nego u plemenitom uticaju Duha Hristovog, koji je ispunjavao njegovu dušu, dovodeći svaku misao u pokornost Hristu. Sila istine koja prati propovedanje reči Božje biće miris života za život ili smrti za smrt. Od propovednika se očekuje da bude živi primer uma i duha Hristovog, živa poslanica koju čitaju i mogu da shvate svi. Ja drhtim pri pomisli da čak i među adventistima sedmog dana ima propovednika neposvećenih istinom koju propovedaju. Pobedu za njih može da izdejstvuje samo brzo i snažno delovanje Duha Božjeg na njihovo srce, dajući im spoznaju i jasniju predstavu o slavi Božjoj.

Propovedanje brata B. nije bilo praćeno posvećujućim uticajem Duha Božjeg. On je u stanju da govori tečno i da svoje izlaganje lepo obrazloži, ali u njegovim propovedima nedostaje duhovnost. Njegovi apeli ne dopiru do srca. Oni mogu biti lepo sročeni, ali srca njegovih slušalaca nisu ganuta i raznežena osećanjem Spasiteljeve ljubavi. Grešnici ne bivaju osvedočeni i privučeni osećanjem „da Isus Nazarećanin prolazi.” Grešnike treba jasno osvedočiti o Hristovoj blizini i spremnosti da im podari spasenje. Pred narodom treba da bude istaknut samo Spasitelj, dok srce govornika treba da bude potčinjeno i prožeto Njegovim Duhom. Sam naglasak, pogled i svaka izgovorena reč, neodoljivom silom treba da utiču na srca slušalaca i na njihov um. Isus treba da bude u srcu propovednika. Ako njegove reči i ton njegovog glasa odišu nežnošću Hristove ljubavi, to će biti blagoslov dragoceniji od svih blaga, zadovoljstava i slave koju može dati ovaj svet, jer takav blagoslov ne može proći a da ne izvrši ono na što je poslan. Tako ostavljen utisak izazvaće duboko osvedočenje slušalaca, i mnogi će zapitati: „Šta mi treba činiti da se spasem?”

Ljudi neuravnotežena uma

Bog je svakome od nas dao sveto poverenje, za koje nas smatra odgovornim. Prema Njegovoj nameri mi svoje umne sposobnosti i talente koje nam je dao treba da koristimo na način kojim ćemo, čineći dobro, najviše doprineti odavanju slave Darodavcu. Za sve svoje umne sposobnosti mi dugujemo samo Bogu. Te svoje sposobnosti mi možemo razvijati i kontrolisanjem usmeravati tako da služe upravo onoj nameri u kojoj su nam i date. Dužni smo svoj um vaspitavanje privikavati na razvoj svih energija duše i svake sposobnosti. Korišćenjem svih sposobnosti i um će ojačati i ostvariće se upravo oni ciljevi zbog kojih su nam te sposobnosti i darovane.

Mnogi u velikoj meri propuštaju prilike da čine dobro zato što svoj um naprežu samo u jednom pravcu, zanemarujući da brižljivo poklone pažnju onim pojedinostima za koje misle da nisu sposobni. Tako neke slabije sposobnosti ostaju potpuno nerazvijene, jer naponi koje treba uložiti da bi se iste probudile i aktivirale, nisu nimalo prijatni. Sve snage uma treba uvežbavati, sve sposobnosti razvijati. Moć opažanja, rasuđivanje, pamćenje i sve umne sposobnosti treba uvežbavanjem jednako jačati da bismo imali dobro uravnotežen um. Ako koristimo samo neke od svojih umnih sposobnosti a druge zanemarujemo, namera koju Bog ima za nas neće se ostvariti u potpunosti, jer svaka sposobnost ima svoje značenje i u velikoj meri zavise jedna od druge. Ne može se koristiti samo jedna, a da se time ne poremeti ravnoteža. Ako se pažnja pokloni jačanju samo jedne sposobnosti dok druge ostaju zanemarene, ona koju korišćenjem jačamo razvija se ekstremno zato što ostale ne uvežbavamo nikako. Umne sposobnosti pojedinih su potpuno zakržljale, i takvi nisu dobro uravnoteženi. Te sposobnosti prirodno po svojoj konstituciji nisu kod svih jednake. Mi se u tome znatno razlikujemo, neki su jaki u određenim tačkama, ali veoma slabi u drugima. Ovi, tako upadljivi, nedostaci ne bi trebalo da postoje. Kada bi oni koji ovakve nedostatke imaju nastojali da slabe tačke u svom karakteru jačaju vežbom, postali bi snažni.

Prijatno je, ali nije najkorisnije, razvijati samo one sposobnosti u kojima smo najjači, zanemarujući one u kojima smo slabi, ali koje takođe treba jačati. Najslabijim sposobnostima treba poklanjati najveću pažnju, kako bi sve snage uma delovale skladno i uravnoteženo kao dobro podešena mašina. U održavanju svih sposobnosti, kao i u svemu drugom, mi zavisimo od Boga. Uvežbavati svoje umne sposobnosti, tako da se time jačaju i razvijaju i sve ostale sposobnosti - hrišćanska je obaveza. Ako to zanemarimo nikada nećemo ostvariti cilj koji se pred nas postavlja. Nemamo prava da zapostavljamo nijednu od sila koju nam je Bog podario. Svuda u svetu možemo naići na monomanijake*. Oni su često duševno zdravi u svakom pogledu, osim u jednom. Uzrok je što su korišćenjem razvijali samo jednu od svojih intelektualnih sposobnosti, dok su ostale pustili da zakržljaju. Ona sposobnost koja se prekomerno koristi troši se i oboljeva, i čovek postaje bogalj. Takav život ne služi na slavu Bogu. Da je takav čovek sve organe svoga organizma upotrebljavao srazmerno jednako, oni bi se razvijali pravilno i zdravo; teretom rada nikada ne bi bio pritisnut samo jedan i stoga nijedan ne bi bio skrhan preopterećenošću.

Propovednici treba da se čuvaju da svojim planovima ne ometaju namere Božje. Oni su u opasnosti da sužavaju delo Božje ograničavajući svoje napore na određeno mesto, i ne pokazujući poseban interes za sve grane dela. Ima i takvih koji svu pažnju usredsređuju samo na jednu oblast, isključujući sve druge koje mogu biti isto tako značajne. Ti ljudi su jednostrani. Sve snage njihovog bića usredsređene su na pitanje koje trenutno obuzima njihove misli. Sve drugo gubi se

* Duševni bolesnik koji je sebi uvrteo u glavu samo jednu bolesnu misao (fiks ideju).

iz vida. Ta omiljena tema postaje suština njihovog razmišljanja i predmet svih njihovih razgovora. Svaki dokaz koji se može dovesti u vezu sa tim predmetom oni žudno prihvataju i zadržavaju se tako dugo na tome da to zamara um onih koji ih slušaju.

Često se gubi mnogo vremena u objašnjavanju pitanja koja u stvari nisu tako važna i koja se mogu razumeti i bez posebnog dokazivanja, jer i sama predstavljaju dokaze. Međutim, stvarna i suštinski bitna pitanja treba izlagati jasno i ubedljivo, koliko god je to moguće učiniti rečju i argumentima. Moć da se um usredsredi na jedan predmet, isključujući sve ostale, korisna je do izvesnog stepena. Međutim, stalno korišćenje te sposobnosti zamara organe koje moramo prizvati u pomoć u tom radu i suviše ih opterećuje, a posledica toga je neuspeh da se dobro delo koje smo time hteli postići ne izvrši u potpunosti. Glavni teret pada na pojedine organe, dok drugi ostaju potpuno neiskorišćeni. Snage uma na taj način se ne koriste pravilno i zdravo i, kao posledica toga, one odumiru.

U radu treba da učestvuju sve sposobnosti našeg bića, delujući usklađeno i dopunjujući jedna drugu. Oni koji sve svoje umne snage usredsreleju na jedan predmet imaju velike nedostatke u drugim oblastima, jer svoje sposobnosti ne razvijaju ravnomernom upotrebom. Predmet koji imaju u vidu prosto prikuje za sebe svu njihovu pažnju, i oni su navedeni da u to poniru sve dublje i dublje. Budući toliko zainteresovani i obuzeti time, oni u tome vide znanje i svetlost. Međutim, vrlo je malo onih koji mogu da ih slede ako u predmet koji izlažu ne prodiru isto tako duboko. Takvi se nalaze u opasnosti da oru tako duboko da nežno seme istine bačeno u takvu dubinu nikada ne iznikne.

Često se ulažu mnogi mučni naponi koji nisu neophodni i koji nikad neće biti cenjeni. Ako oni koji imaju izraženu sposobnost da se skoncentrišu na određeni predmet razvijaju samo tu sposobnost, zapostavljajući sve druge, oni ne mogu imati dobro uravnotežen um. Oni su slični mašini čiji delovi ne mogu istovremeno da rade sve, nego samo poneki. Dok neki točkovi i delovi rđaju zbog neaktivnosti, drugi se prevremeno istroše stalnom upotrebom. Oni koji koriste samo jednu ili dve od svojih sposobnosti, ne razvijajući ih sve podjednako, ne postižu u životu ni polovinu od onoga što Bog on njih očekuje. To su jednostrani ljudi. Oni upotrebljavaju samo polovinu sposobnosti i snaga koje im je Bog podario, dok druga polovina rđa u potpunoj neaktivnosti.

Ako se takvima poveri određeni zadatak koji zahteva razmišljanje, oni ne treba da sve svoje snage skoncentrišu samo na to, isključujući sve ostale interese. Iako ono što im je stavljeno u dužnost treba da bude njihovo glavno zanimanje, oni treba da nađu vremena i za druge grane dela. To bi bilo mnogo bolje i za njih same i za delo kao celinu. Nikada ne treba isključivo polagati pažnju samo jednoj grani dela, zanemarujući sve ostale. Pojedini bi se morali stalno čuvati da u svojim napisima ona pitanja koja su posve jasna ne učine nerazumljivim, zatrpavajući ih mnogobrojnim argumentima koji ne bude živo interesovanje čitalaca. Ako se predugo i dosadno zadržavaju na pojedinim pitanjima, ističući svaku pojedinost koja im padne na um, njihov trud je skoro uzaludan, jer interesovanje čitaoca neće biti dovoljno duboko da prati predmet do kraja. Poklanjanjem pažnje tako beznačajnim sitnicama mogu se učiniti nejasnim najbitnije tačke istine. Time se može mnogo obuhvatiti, ali delo u koje se ulaže toliki trud, ovakvim buđenjem interesovanja, neće učiniti mnogo dobra.

U ovom veku, kad prijatne izmišljotine preplavljaju svet i privlače um, istinu je bolje izlagati lakim stilom, uz nekoliko snažnih dokaza, nego pretresanjem i iznošenjem mnogobrojnih argumenata, jer to predstavu o istini za mnoge čini nejasnijom od one koju su imali pre no što su im takvi dokazi izneti. Za neke pouzdano tvrđenje znači više od dugih dokazivanja. Kod takvih se mnoga pitanja razumeju sama po sebi, i po njihovom mišljenju u delu ne pomažu dokazi.

Protivljenje adventista

Naši najgorčeniiji protivnici nalaze se među adventistima prvog dana. Oni u borbu stupaju na potpuno nečastan način, koristeći svaki metod ma koliko to bilo nerazumno i nedosledno, samo da bi prikriili istinu i Božji zakon prikazali nevažecim. Oni laskaju sebi da cilj uvek opravdava sredstva. Ljudi između njih samih, u koje ni sami nemaju poverenja, iznose čitavu bujicu pogrda protiv subote iz četvrte Božje zapovesti, i oni takve tvrdnje publikuju, ma koliko one bile neistinite, neopravdane pa čak i smešne, samo ako mogu da ih upotrebe protiv istine koju mrze.

Ovako neopravdani napadi tih nerazumnih ljudi ne treba da nas zbunjuju niti da nas osujete u našim naporima. Oni koji sa zadovoljstvom prihvataju to što ovakvi govore i pišu protiv istine ne spadaju među one koje bi istina mogla osvedočiti i koji bi bili korisni za delo Božje, čak i kada bi mu pristupali. Vreme i snaga mogu se bolje i korisnije upotrebiti nego na opširno opovrgavanje doskočica kojima se naši protivnici koriste da bi nas oklevetali i lažno prikazali. Dok se dragoceno vreme troši u odgovaranju na ovakve trikove nepoštenih protivnika, u neznanju umiru iskrene duše koje bi se dale osvedočiti. Um se hrani čitavim nizom besmislenih doskočica koje izmišlja sam sotona, dok ljudi čeznu za hranom koja predstavlja „obrok na vreme.”

Onima koji su svoj um istrenirali u ratu protiv istine dolikuje da izmišljaju i ovakve doskočice. I nije nimalo mudro da mi takve ništarije preuzimamo od njih i, objavljujući ih u našoj štampi, iznosimo to pred hiljade drugih koji na to, inače, nikada ne bi ni pomislili.

To je upravo ono što naši protivnici očekuju. Oni žele da budu zapaženi i da naše publikacije rade za njih. To se naročito odnosi na poj edine između njih. To je njihov glavni cilj dok pišu svoje laži, prikazujući u takvoj svetlosti istinu i karakter njenih pobornika. Oni bi brže izumrli kada bi ostali nezapaženi, i kad bi se preko njihovih zabluda i laži prešlo sa prezrivoim ćutanjem. Oni ne žele da budu ostavljeni na miru. Protivljenje je elemenat u kojem oni uživaju. Bez toga, njihov uticaj bio bi sasvim beznačajan. Adventisti prvog dana su narod na koji je najteže uticati. Oni istinu generalno odbacuju, kao i nekada Jevreji. Mi treba, koliko god je to moguće, da nastavimo naš rad kao da takvi uopšte i ne postoje. Oni su element rugla i zabune, i nemoralnost među njima postoji u strašnom obimu. I kada bi mnogi od njih, prihvativši istinu formalno, prešli u naše redove to bi bila najveća nesreća. Oni bi morali sve zaboraviti i učiti iznova, inače bi nam samo zadavali velike muke. Ponekad se na njihove drske laži mora odgovoriti. U takvim slučajevima to treba učiniti neodložno i kratko, i odmah zatim mirno nastaviti svoj posao. Način Hristovog poučavanja treba da bude i naš. On je govorio jasno i jednostavno, pogađajući neposredno u koren pokrenutog pitanja, i svako nadmudrivanje je prestajalo. Nije najmudrije biti tako otvoren i iznositi sve što se može reći, kad bi nekoliko argumenata bilo dovoljno da se praktično postigne cilj ili da se protivnici učutkaju. Vi danas možete pobiti svako tvrđenje, i svojim protivnicima zatvoriti usta tako da više nemaju reči, ali će vas oni sutra ponovo sresti na istom terenu. I to će tako bivati ponovo i ponovo, jer oni ne vole svetlost i neće da izađu na videlo da se ne bi razotkrile njihove zablude. Bolje je zadržati neke od argumenata, nego izneti sve što znate o pitanju koje se može razumeti samo po sebi bez tolikih dokaza. Hristos je propovedao samo tri i po godine, i u tom kratkom periodu izvršio veliko delo. U ovim poslednjim danima takođe treba izvršiti veliko delo za kratko vreme. Dok se mnogi pripremaju da učine nešto veliko, duše propadaju u nedostatku svetlosti i duhovnog saznanja.

Ako se ljudi pozvani da iznose i brane biblijsku istinu prihvate da razotkrivaju laži i nedosljednosti onih koji istinu Božju pretvaraju u laž, sotona će im podići toliko protivnika da će stalno morati da pišu samo o tome, dok će druge grane dela ostati zapostavljene.

Moramo više gajiti duh onih koji su obnavljali jerusalimske zidove, odgovarajući kao i oni: „U poslu smo velikom i ne možemo silaziti.” Ako sotona uspe da nas navede da stalno odgovaramo na primedbe svojih protivnika i time učutka naš glas, sprečavajući nas da radimo ono što je najvažnije za sadašnje vreme, on je uspeo da ostvari svoj cilj.

Knjiga „*Povest o suboti*” predugo nije bila pružena čitaocima. Njima je ova dragocena knjiga zaista potrebna, iako možda nije u potpunosti savršena. Ona nikad ne može biti pripremljena tako da u potpunosti učutka sve protivnike, koji se ne daju urazumiti i koji sve to izvrću, „kao i ostala Pisma, na svoju pogibao.” Sve na ovom svetu je u stalnoj hitnji. Ljudi i žene obuzeti svojim životnim brigama nemaju vremena da razmišljaju pa čak ni da čitaju Reč Božju, kako bi shvatili njene značajne istine. Dugi i teško shvatljivi argumenti će zainteresovati samo neke od njih, jer ljudi to pročitaju samo na brzinu. Adventistima prvog dana njihove prigovore protiv subote ne možete izbiti iz glave isto tako kao što ni Spasitelj sveta, svom svojom silom i čudima, nije mogao osvedočiti Jevreje da je On Mesija, pošto su oni odlučili da Ga odbace. Slično tim tvrdoglavim i nevernim Jevrejima, i ovi radije prihvataju tamu nego svetlost; i kada bi anđeo sa neba sišao da im govori, oni bi rekli da je to od sotone.

Za duše u svetu treba se zalagati i to je neodložan zadatak. Makedonski poziv ‘Dođite i pomozite nam’ dopire sa svih strana. Jasni i određeni argumenti, istaknuti kao putokazi, pre će osvedočiti um nego preopširni dokazi izloženi na mnogo stranica koje niko nema strpljenja da sa interesovanjem čita. Knjigu „*Povest o suboti*” treba dati narodu. Dok je prvo izdanje u opticaju donoseći čitaocima blagodat, mogu se vršiti neophodne ispravke i raditi na poboljšanju i usavršavanju ove knjige. Ako na taj način dopremo do uma i srca običnih ljudi, to će biti naš uspeh. Oni koji imaju talente i položaje toliko se uzdižu iznad jednostavnosti dela i toliko su zadovoljni sobom da ne osećaju nikakvu potrebu za istinom. Kao i Jevreji u svojoj samopravednosti, oni se osećaju potpuno zadovoljni sobom, i misleći da su potpuno zdravi, smatraju da im lekar nije potreban.

Prisno prijateljstvo sa svetom

Desetog decembra 1871. godine, pokazano mi je brate E, da se ti i tvoje sestre nalazite u velikoj opasnosti koja je utoliko veća što vi uopšte niste svesni svoga stvarnog stanja. Videla sam da ste okruženi tamom koja vas nije obavila odjednom. U maglu koja je prerastala u sve veću tamu vi ste počeli da ulazite postepeno i gotovo neprimetno, sve dok tama za vas nije postala isto što i svetlost, iako je oblak oko vas svakog dana postajao sve gušći. Videla sam kako se zruci svetlosti ponekad probiju do vas, a zatim vas ponovo obavlja tama gušća i neprovidnija nego pre.

Vaše škole pevanja postale su za vas samo zamka. Ni ti ni tvoje sestre niste imali dublje iskustvo koje bi vas osposobilo da se bez opasnosti izložite uticajima na koje ste naišli u tim školama. Potrebno je imati mnogo snažniji um i čvršći karakter nego što imate vas troje da se ne bi podleglo uticaju društva u kojem se vi krećete. Čujmo reči Hristove: „Vi ste svjetlost svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji. Niti se užije svijeća i meće pod sud nego na svijetnjak, te svijetli svima koji su u kući. Tako da se svijetli svjetlost vaša pred ljudima, da oni vide vaša dobra djela i proslavljaju Oca Vašega koji je na nebesima.” Jeste li vi svojim primerom pozitivno

uticali na one s kojima se u školi družite, osvedočavajući ih u istinu? Verujem da niste. Vi od toga imate samo štetu. Tama kojom ste stalno okruženi neutralisala je svetlost vaših svetiljki, tako da one ne blistaju sjajem koji bi mogao da razagna tamu koja obavija druge. Vi se sve više udaljujete od Boga.

Brate moj, ti jedva imaš predstavu o tome šta radiš. Ti neposredno ometaš napredovanje svojih sestara na putu pobožnosti. One su mađijskim sotonskim lukavstvom uvučene u zamku spiritizma. Ovo se posebno odnosi na F. Da bi se gotovo u zadnji čas oslobodila iz tog sotonskog gliba neposvećenosti, gde je potpuno izopačena njena predstava o svemu što je sveto i neprolazno, ona mora uložiti ozbiljne napore. I ti si zaslepljen, obmanut i omađijan, ali to ne uviđaš. Vi ste sve troje duhovno veoma slabi, dok biste mogli da budete jaki u dragocenoj i spasonosnoj istini, osnaženi i dobro utvrđeni na večnoj steni - Hristu Isusu. Ja to duboko osećam. Strepim za vas, jer vidim iskušenja koja vam prete sa svih strana a vi ste tako slabi da im se oduprete.

Brate E, pokazano mi je da si zaluden, obmanjujući sam sebe kako u pogledu svojih pobuda, tako i u pogledu stvarnih namera svoga srca. Videla sam te u društvu kćeri brata G. Ona svoje srce nikada nije predala Hristu. Pokazano mi je da je ona bila ganuta i osvedočena. Ali ti svojim načinom rada nisi produbljivao to njeno osvedočenje niti si je podsticao da pridaje naročitu važnost tome. Ti tvrdiš da spasavanje duša i širenje sadašnje istine smatraš svojim svetim zadatkom. Ona subotu ne poštuje iz načela. Voli taštinu ovog sveta i uživa u oholosti i zadovoljstvima ovog sveta. Ali ti si se postepeno toliko udaljio od Boga i od svetlosti da i ne uviđaš razliku koju istina neizbežno stvara između onih koji ljube Boga i onih koji više mare za slasti nego za Boga. Pokazano mi je da tebe privlači njeno društvo. Verski sastanci i svete dužnosti postali su za tebe manje značajni, dok si se zanosio društvom jedne osobe koja je još uvek bila skoro dete i koja nema predstavu o istini i o onome što je nebesko. Izgubio si iz vida samoodricanje i krst koji je nezaobilazan na putu svakog Hristovog učenika.

Da si živeo u skladu sa primljenom svetlošću ti bi se odlučno opredelio za istinu. Svojim primerom ti bi pokazao da istinu koju ispovedaš smatraš tako značajnom da te osećanja i srce vode samo tamo gde se odražava Hristov lik. Hristos ti sada govori: Opredeli se, ili za mene ili za svet. Na tebi je da se odlučiš. Da li ćeš, povodeći se za sklonostima neposvećenog srca, odbaciti samoodricanje Hrista radi i odbiti da nosiš krst? Ili ćeš pak uzeti svoj krst, ma koliko težak izgledao, i podneti neku žrtvu istine radi? Bog neka ti pomogne da uvidiš gde se nalaziš, i da pravilno shvatiš vrednost i značaj onoga što je neprolazno. Tvoj duhovni vid je sada tako oslabljen da ono što je sveto i uzvišeno stavljaš na isti nivo sa ovozemaljskim. S obzirom na odgovornosti koje imaš, ti uveliko utičeš i na svoje sestre. Tvoja jedina sigurnost nalazi se u potpunom odvajanju od sveta.

Pokazano mi je, brate moj, kako pozivaš i odvodiš mlade sa sobom na zabave u vreme koje treba posvetiti verskim interesima, i kako se u školi rado družiš sa onima koji se odaju zadovoljstvima, okruženi samo tamom i zlim anđelima. Kakvog efekta ima i kako izgleda tvoja slabašna i jedva primetna svetiljka usred takvog mraka i iskušenja? Tu anđeli Božji ne mogu da te prate, i prepušten si da ideš u svojoj sopstvenoj snazi. Sotona je veoma zadovoljan kad te vidi u takvom položaju, jer te može učiniti uspešnijim u svojoj službi nego da nisi ni rekao da si hrišćanin koji drži sve Božje zapovesti. Obraćajući se laodikijskoj crkvi, Verni Svedok kaže: „Znam tvoja djela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Ovako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: Bogat sam i obogatio sam se, i ništa mi ne treba; a ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i nag. Savjetujem te da kupiš u mene zlata žeženog u ognju da se obogatiš, i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota

golotinje tvoje, i mašču za oči pomaži oči svoje da vidiš. Ja one koje ljubim karam i popravljam; zato budi revnosniji, i pokaj se.”

Ti si zaslepljen i zaluden. Osećaš se jakim dok u stvari ispoljavaš samo slabosti. Ti bi mogao da budeš jak ali samo u snazi Hristovoj. Mogao bi da budeš oruđe pravde kad bi bio spreman da stradaš Hrista radi. I ti i tvoje sestre bi mogli pravilno da koristite svoje vreme kada biste to hteli, ali je za to potreban napor. Tvoja mlađa sestra vezala se za muškarca koji nije vredan njene naklonosti. U svom karakteru on ima ozbiljan nedostatak. Nedostaje mu poštovanje za ono što je sveto i uzvišeno. U njegovom srcu nije pod uticajem Duha Božjeg došlo ni do kakve promene. Sebičan je i hvalisav, i više voli zadovoljstva nego dužnosti. U samoodricanju i poniznosti on nema nikakvog iskustva.

Stvaranju prijateljstava treba pristupati veoma oprezno, kako ne bi došlo do prisnih veza sa osobama na čiji primer se ne treba ugledati; jer posledice takve prisnosti često mogu biti odvajanje od Boga, od pobožnosti i od ljubavi prema istini. Takva prisnost sa osobama koje nemaju versko iskustvo za bilo koga od vas troje veoma je opasna. Ako sledite vođstvo Božjeg Duha i cenite spasenje svoje duše vi za svoje prisne prijatelje nećete birati one koji ne ispoljavaju ozbiljno poštovanje prema verskim nazorima i ne primenjuju ih u praksi. Ono što je neprolazno uvek treba da vam bude na prvom mestu. Ništa ne vrši podmukliji i opasniji uticaj na dušu, brišući iz nje tako efikasno ozbiljne utiske i osvedočenja Duha Božjeg, kao što to čini druženje sa onima koji su tašti i bezbrižni i čiji se razgovori svode samo na taštinu ovog sveta. I ukoliko su takvi privlačniji u bilo kom pogledu, utoliko je opasniji njihov uticaj kao prijatelja, jer svoju nereligioznost prekrivaju obiljem tih privlačnih osobina.

Bog od vas troje s pravom zahteva nešto što vi ne možete olako odbaciti. Hristos vas je iskupio svojom skupocenom krvlju. „Vi niste svoji, jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga tijelom svojim i duhom svojim, koji i pripadaju Bogu.” Zar niste spremni ni na kakvu žrtvu za Boga? Pred vama su velike odgovornosti u vašem svakodnevnom životu. Zapisi o svakom danu vašeg života odlaze pred Boga. Na vašem životnom putu očekuju vas mnoge opasnosti koje su skrivene za vaše oči. Kad bi se to moglo, ja bih vas na sopstvenim rukama prenela preko istih; ali mi nije dozvoljeno da to učinim. Nalazite se u najkritičnijem periodu svog životnog puta. Ako aktivirate sve uspravane energije svoje duše usmeravajući ih na sticanje večnih i neprolaznih interesa, i ako tom cilju podredite sve drugo, vi ćete uspeti da svoj hrišćanski karakter usavršite. U duhovnu borbu protiv greha, koji vas neprekidno saleće, vi se možete upustiti, i uz Hristovu pomoć svi možete izaći kao pobednici. Ali to nije i neće biti dečja igra. To će biti teška borba koja uključuje samoodricanje i nošenje krsta. Opasnost je u tome što vi ne uvidate u potpunosti koliko ste nazadovali i koliko je rizičan vaš sadašnji položaj. Ako život ne sagledate onakvim kakav je, odbacujući blistave iluzije mašte i prihvatajući pouke trezvenog iskustva, probudićete se kad bude prekasno, i tek tada shvatiti kakvu ste strašnu pogrešku učinili.

Vama je nedostajalo vaspitanje neophodno da biste formirali čvrst i postojan karakter; stoga je potrebno da sada stičete ono vaspitanje koje je trebalo da dobijete pre mnogo godina. Vaša majka bila je suviše popustljiva prema vama. Majka nikad ne može suviše da voli svoju decu, ali može da ih voli nerazborito, dopuštajući da je takva ljubav učini slepom za njihove večne interese. Vi ste imali popustljivu i nežnu majku. Ona je previše zaštićavala svoju decu. Ona se gotovo skrhalo pod teretom koji je trebalo da nose njena deca, koja su taj teret mogla da ponesu bolje nego ona.

Nedostatak čvrstine i samoodricanja u vašem karakteru predstavlja veliku smetnju u vašim naporima da steknete istinsko versko iskustvo, koje neće ličiti na nestalni pesak. Vrlinu postojanosti i celovitost namere treba negovati. Ove osobine su neophodne da bi hrišćanski život

bio uspešan. Ako budete imali ove vrline, nećete zastraniti s pravog puta. Nikakve pobude neće moći da vas odvrte sa puta dužnosti; u svemu ćete biti odani i verni Bogu. Nikakve naklonosti, ljubav ni čežnje za prijateljstvom neće moći da vas odvoje od istine i dužnosti, i nikada nećete žrtvovati dužnost bilo kakvim naklonostima.

Brate moj, ako ovako omamljen dođeš u iskušenje da se životno vežeš sa jednom mladom, neiskusnom devojkom kojoj zaista nedostaje vaspitanje u običnim dužnostima svakodnevnog života, učinićeš ozbiljnu grešku; međutim, ovaj nedostatak je beznačajan u poređenju sa njenim neznanjem u pogledu njene dužnosti prema Bogu. Ona nije bila lišena svetlosti, imala je preimućstvo da upozna veru, pa ipak ne uviđa svu bedu svoje grešnosti bez Hrista. Kada, u svojoj zaludenosti, već nekoliko puta izostaješ sa molitvenih časova na kojima se Bog sastaje sa svojim narodom - da bi uživao u društvu osobe koja nema ljubavi prema Bogu i za koju verski život nema nikakve privlačnosti - kako možeš očekivati da Bog blagoslovi takvu vezu? Ali ne srljaj u to. Prerano stupanje u brak ne treba ohrabrivati.

Devojka ili mladić koji planiraju da stupe u brak a nemaju poštovanja prema zahtevima Božjim i ne obaziru se na zahteve vere, u opasnosti su da ne poštuju valjano ni supružanske dužnosti i obaveze. Navika da se u društvu svoje izabranice ili izabranika bude često, i još da se zbog toga žrtvuju verska preimućstva i časovi molitve, veoma je opasna; time pristaješ na gubitak koji ne bi smeo sebi dozvoliti. Navika da se u takvom druženju ostaje do duboko u noć je uobičajena, ali to nije Bogu po volji, čak i kad ste oboje hrišćani. Nespavanje u to vreme škodi zdravlju, umne snage čini nesposobnim za dužnosti sledećeg dana, i ostavlja rđav utisak. Brate moj, nadam se da ćeš smoći dovoljno snage i samopoštovanja da izbegavaš ovakav način udvaranja. Kad bi imao pred očima samo slavu Božju, bio bi svakako promišljeniji i oprezniji u svom ponašanju; ne dopuštajući sebi da te čežnjiva sentimentalnost toliko oslepi da zapostaviš visoke zahteve koje Bog stavlja preda te kao hrišćanina.

Dragi mladiću i drage devojke, mislim na sve troje vas, neka vam cilj bude da proslavite Boga i da u moralnom pogledu budete slični svom Uzoru. Tražite u svojim molitvama da Sveti Božji Duh oblikuje vaš karakter. Sada vam se pruža zlatna prilika da operete haljine svog karaktera i da ih ubelite u krvi Jagnjetovoj. Mislim da ovo treba da bude prekretnica u životu svakoga od vas. Sta ćete izabrati, pita Hristos: Mene ili svet? Bog zahteva da Mu bez ikakvog uslovljavanja sa vaše strane u potpunosti predate svoje srce i svoja osećanja. Ako svoje prijatelje, braću ili sestre, oca ili majku, kuću ili imanje, volite više nego Mene - kaže Hristos - niste Mene dostojni. Religija, kao najveću obavezu u svojim zahtevima prema verniku, traži da se pridržava njenih načela. Kao što tajanstveni magnet uvek ukazuje na sever, tako i zahtevi religije ukazuju na slavu Božju. Svojim zavetom učinjenim prilikom krštenja vi ste se obavezali da odajete slavu i čast svome Tvorcu, da se odlučno odričete sebe, raspinjući svoja osećanja i strasti i dovodeći svaku misao u pokornost volji Hristovoj.

Čuvajte se da ne srljate u iskušenja i napasti. Kada ste okruženi iskušenjima, a ne možete kontrolisati okolnosti koje vas njima izlažu, pozovite se na Božja obećanja i, svesni Njegove sile, recite sa pouzdanjem: „Sve mogu u Hristu Isusu koji mi moć daje.” U Bogu je snaga za svakoga od vas. Ali potrebu za tom snagom, koja jedino može da vas spase, osetićete samo kada postanete svesni svoje slabosti i grešnosti. Isus, naš dragi Spasitelj, upravo vas poziva da svoj položaj učvrstite na platformi večne istine. Ako pristanete da ovde stradate i patite sa Njim, On će vas ovenčati slavom u svom neprolaznom carstvu. Ako budete spremni da za njega žrtvujete sve, On će biti vaš Spasitelj. Međutim, ako izaberete svoj sopstveni put, nastavićete da idete po mraku sve dok ne postane prekasno da osigurate neprolaznu nagradu.

Šta ste vi bili spremni da podnesete istine radi? Preostaje vam vrlo kratak period da razvijate

plemenite crte u svom karakteru. Svi ste vi, u izvesnoj meri, ispoljavali osećanje nezadovoljstva i unesrećenosti. Žalili ste se na mnogo toga u životu. Ispoljavali ste neverovanje i osuđivali druge. Ovo se posebno odnosi na devojke F i H. Srce vam je često bilo ispunjeno ohološću, pa čak i ogorčenjem. Zanemarivali ste tajnu molitvu, izvršavajući nerado i druge svoje verske dužnosti. Da ste bili istrajniji u svojim naporima da rastete u Hristu kao svom živom Uzoru, sada biste bili snažni u veri, predstavljajući pravu blagodat za druge svojim uticajem. Da ste se uvežbavali u postojanosti, nepokolebljivosti i čvrstini, danas biste bili dovoljno jaki da se oduprete iskušenju. Ali ove dragocene osobine stižu se samo ako duša u potpunosti ispunjava zahteve religije. Tada pobude postaju plemenite, a um i osećanja bivaju uravnoteženi primenom uzvišenih načela. Bog će raditi s nama i za nas samo ako se zalažemo za ono što je u Njegovim očima ispravno. Moramo osetiti potrebu da svoje ljudske napore i revnovanje ujedini sa božanskom silom. Oslanjajući se na Boga možemo dobiti snagu da postanemo pobednici. Tebi, brate E, naročito nedostaje postojanost u nameri i istrajnost u radu.

Kako veliku grešku čine roditelji u vaspitavanju svoje dece i mladih kada ih maze, popuštajući i ugađajući im u svemu! Oni tako postaju sebični i neefikasni, nemajući energiju ni za beznačajnije dužnosti u životu. Oni nisu naučeni da snagu karaktera stižu obavljanjem svakodnevnih dužnosti, ma kako one izgledale beznačajne. Vi zanemarujete da s voljom i radosno učinite ono što neposredno stoji pred vama, i što neko mora da uradi. Kod svih nas postoji izražena sklonost da tražimo neki značajniji i uzvišeniji zadatak.

Niko nije osposobljen za veliki i značajan zadatak ako se ne pokaže veran u obavljanju sitnih dužnosti. Karakter se izgrađuje postepeno, i mi se moramo naučiti da svoje napore i energiju ulažemo u srazmeri sa zadatkom koji treba da izvršimo. Ako dozvolimo sebi da nas oblikuju okolnosti, onda sigurno nećemo uspeti da usavršimo hrišćanski karakter. Vi možete vladati okolnostima, ne dopuštajući da okolnosti zavladaju vama. Snagu za to naći ćete u podnožju Hristovog krsta. Razvijati se možete postepeno, savlađuj ući teškoće i pobeđujući moć navike. Podsticaj za to treba da tražite i dobijete u životvornoj sili Hristovoj. Treba da se osećate privučeni Hristu i zaodeveni lepotom Njegovog božanskog savršenstva. Kći brata G. tek treba da se vaspitava i priprema za dužnosti i životne teškoće koje ženu očekuju u braku, jer ona za to nije spremnija od jedne školske devojčice u desetoj godini života.

U svim svojim stremljenjima treba da se rukovodite verom, i sva vaša osećanja treba u potpunosti da budu pod kontrolom vere. Ako se bezrezervno predate u ruke Hristove, oslanjajući se u potpunosti na Njegovu silu, vaš duhovno - moralni vid biće tako izoštren da u sklapanju prijateljstva nećete više praviti greške gledajući na spoljašnjost, nego na vrline karaktera. U moralnom pogledu morate biti oštroumni i veoma osetljivi, kako bi i najoštrije proveravanje pokazalo vašu neporočnost. U čestitosti duše treba da budete tako postojani da vas taština, raskoš niti bilo kakvo laskanje ne mogu pokrenuti od toga.

O, kako je veliko preimućstvo biti ispravan pred Bogom, biti u potpunom duhovnom skladu sa svojim Tvorcem, tako da vam - kad se nađete u zaraznom okruženju rđavih primera koji svojom varljivom spoljašnošću zavode dušu s puta dužnosti - anđeli mogu biti poslani da vas izbave! Ali, ukoliko se sami izlažete iskušenju i prosto ga prizivate, imajte na umu da tada nećete imati božansku zaštitu koja bi vam pomogla da ne podlegnete. Trojici znamenitih mladića plamen užarene peći nije mogao ništa, jer je s njima posred tog strašnog plamena hodao Hristos. Da su oni u tu silnu vatru ušli sami, sigurno bi bili progutani. Tako će to biti i sa vama. Bog će vas sačuvati kada iskušenja naiđu, ukoliko im se ne budete sami svojevotjno izlagali.

Delo Božje u državi Njujork

Dok sam bila u Vermontu, 10. decembra, 1871. godine, pokazane su mi neke pojedinosti u pogledu Njujorka. Delo Božje u toj državi izgledalo je u veoma žalosnom stanju. Tamošnji radnici, kojih je inače tako malo, nisu tako revnosni kao što to od njih zahteva njihova vera u svetu istinu za naše vreme, koju oni ispovedaju. U toj državi ima ljudi koji služe u propovedanju Reči Božje i širenju njenih učenja, a koji nisu pravi radnici. Iako veruju u teoriju istine i to godinama propovedaju, oni neće postati odgovarajući radnici sve dok ne prihvate drugačiji način rada. Oni mnogo vremena provode među članovima Crkve, a nisu osposobljeni da im budu od koristi, jer se ni sami nisu u potpunosti posvetili Bogu. Da bi bili spremni da pomažu drugima, potreban im je duh istrajnosti, kako bi mogli podnositi teškoće Hrista radi, „ispiti čašu... i krstiti se krštenjem kojim se On krstio.” Potrebni su odani i nesebični ljudi da bi se duhovno stanje u Njujorku uskladilo sa biblijskim merilima. Putujući samo od skupštine do skupštine, ovi ljudi nisu uopšte na visini svoje dužnosti. Ako ih je Bog pozvao u svoje delo, onda treba da rade na spasavanju grešnika. Odlazeći u nova polja, oni treba da se provere i dokažu, kako bi se i sami mogli uveriti da li im je Bog poverio rad na spasavanju duša.

Da su braća Tejlor, Saunders, Kotrel i brat i sestra Lindsej radili u novim poljima, oni bi do sada znatno više uznapredovali. Nailazeći na sukobe sa protivnicima, bili bi prinuđeni da podršku za svoje tvrđenje potraže u Bibliji i time bi proširili svoje poznavanje Svetih spisa i osvedočili bi se da su, uz pomoć Božju, osposobljeni da se suoče sa protivljenjem u bilo kakvom obliku. Onima koji se zadovoljavaju da stalno posećuju jedne iste skupštine nedostajace ono iskustvo koje bi trebalo da imaju. Oni će biti slabi i nesprenmi da podnesu bilo šta istine radi, i pokazaće se kao nedelotvorni radnici.

Oni kojima je delo Božje u srcu, i koji imaju ljubavi prema dragocenim dušama za koje je Hristos umro, neće težiti za lagodnim životom i zadovoljstvima. Oni će raditi kao što je radio i Hristos, koji je „došao da nađe i spase što je izgubljeno.” On kaže: „Ja nisam došao da pozovem pravednike, nego grešnike na pokajanje.”

Ako propovednici iz Njujorka stvarno žele da predstavljaju pomoć za Crkvu, oni će to najbolje uraditi odlazanjem u nova polja i pridobijanjem novih duša za istinu. Kada članovi vide da su propovednici svim srcem u delu, da duboko osećaju silu istine, trudeći se da i druge upoznaju s tim, to će i njih zadahnuti novim životom i novom snagom. Njihova srca biće pokrenuta da učine za napredak dela sve što je u njihovoj moći. Niko na svetu nije spremniji da se više žrtvuje za napredak dela nego adventisti sedmog dana. I samo ako ih propovednici ne obeshrabre svojim nehatom, neaktivnošću i nedostatkom duhovnosti, oni će se masovno odazvati svakom apelu kojim se pokuša uticati na njihovo rasuđivanje i savest. Ali oni žele da vide plodove. I u pravu su ta braća iz Njujorka kada od svojih propovednika traže plodove. Sta su oni učinili? Sta su spremni da učine?

Propovednici u Njujorku bi trebalo da budu daleko delotvorniji nego što su bili do sada. Ali oni se ne posvećuju takvom radu koji zahteva ozbiljne napore i nailazi na žestoko protivljenje. Takav rad bi ih primorao da češće pribegnu svojoj Bibliji i molitvi, kako bi bili u stanju da odgovore svojim protivnicima, a i svoje talente bi takvom upotrebom dvostruko uvećali. U Njujorku ima propovednika koji godinama propovedaju, ali na koje se ne možete osloniti da održe jednu seriju predavanja. Oni su duhovno potpuno zakržljali. Svoje umne snage oni nisu razvijali proučavanjem Reči Božje i sukobljavanjem s protivnicima, kako bi postali jaki u Gospodu. Da su, kao odani pobornici krsta, izlazili „izvan okola,” oslanjajući se na Boga i snage

kojima ih je obdario, umesto da budu na teretu svojoj braći, stekli bi potrebna iskustva i sada bi bili osposobljeni da u svako doba posluže u delu gde god se zatraži njihova pomoć. Da su propovednici u Njujorku, uopšte uzeli, članove po skupštinama ostavili da više sami rade za sebe, i da im nisu stajali na putu danas bi, i članovi i propovednici stajali mnogo bolje u pogledu duhovnosti i poznavanja istine.

Mnogi od naše braće i sestara u Njujorku znatno zaostaju i u pogledu zdravstvene reforme. Broj istinskih zdravstvenih reformatora u toj državi izuzetno je mali. Svetlost i duhovno saznanje vernicima u toj zemlji nisu uskraćeni. Ali istina koja je doprla do njih i obasjala im dušu, a koju oni nisu umeli da cene i prihvate, biće samo svedočanstvo protiv njih na dan Božji. Istina je data na spasenje onima koji hoće da veruju i da je prihvate. Ljudi neće biti osuđeni zato što nisu imali svetlost već zato što su je imali, ali je nisu primenjivali u životu.

Bog je čoveka snabdeo obiljem sredstava potrebnih za zadovoljenje njegovog prirodnog apetita. U proizvodima zemlje. On mu darežljivo pruža obilje namirnica koje su prijatne po ukusu a i sadrže sve hranjive sastojke neophodne za ljudski organizam. Za takvu hranu je naš dobri nebeski Otac još u početku rekao čoveku: „jedi slobodno.” Voće, povrće i sve vrste žitarica možemo slobodno jesti, ne prestupajući zakone svoga bića. Ove namirnice, pripremljene na što jednostavniji i što prirodniji način, predstavljaju pravu hranu za telo i čuvaju njegovu prirodnu snagu - bez upotrebe mesne hrane.

Bog je čoveka učinio malo manjim od anđela i obdario svojstvima koja ga - ako ih pravilno koristi - čine pravim blagoslovom za sve koji ga okružuju, i omogućuju mu da time odaje slavu Darodavcu. Ali, iako stvoren po obličju Božjem, čovek neumerenošću prestupa načela zakona Božjeg u svojoj fizičkoj prirodi. Neumerenost u bilo kom obliku prosto umrtvljuje moć opažanja i toliko slabi snagu našega uma da ono što je večno i neprolazno stavljamo u isti nivo sa ovozemaljskim. Više sile uma, namenjene uzvišenim i plemenitim ciljevima, dovode se u ropstvo unižavajućim strastima. Ako gajimo pogrešne životne navike, naše umne i moralne energije ne mogu biti jake, jer između fizičkog i moralnog postoji velika povezanost. Imajući ovo na umu, apostol Petar podiže svoj glas opominjući svoju braću: „Ljubazni, molim vas kao došljake i goste, čuvajte se od tjelesnih želja, koje vojuju na dušu.”

Ali u takozvanom hrišćanskom svetu ima tako malo moralne snage. Tako dugo se popušta rđavim navikama a fizički i moralni zakoni omalovažavaju se i gaze, dok se merila vrline i pobožnosti spuštaju sve niže i niže. Navike koje uništavaju fizičko zdravlje, odražavaju se isto tako nepovoljno i na umne i moralne snage. Popuštanje neprirodnim prohtevima za jelom i niskim strastima ima veoma jak uticaj na nervni sistem. Životinjski nagoni jačaju, dok moralne sklonosti slabe. Neumerenom čoveku jednostavno nije moguće da bude hrišćanin, jer njegove više i plemenitije sile robuju strastima.

Oni koji su imali svetlost da se u pogledu jela i odevanja u jednostavnosti prilagode fizičkim i moralnim zakonima i tu svetlost, koja im jasno ukazuje na dužnost, odbacili, izbegavaće dužnosti i u drugom pogledu. Ako oni guše glas svoje savesti da bi izbegli krst koji treba da ponesu u skladu sa zahtevima prirodnih zakona, oni će - da bi izbegil prezir - prestupati isto tako i Deset zapovesti. Neki se odlučno protive da ponesu krst, da se izlože sramoti i da budu ismejavani zbog svojih načela. Među pripadnicima Božjeg naroda, koji tvrde da su ovde samo stranci i prolaznici i da budno očekuju dolazak svoga Gospoda, prilagođavanje svetu sve više uzima maha. Među takozvanim štovaocima subote u Njujorku, mnogo je njih kojima je više stalo do svetovne mode i telesnih želja nego do zdravog tela, bistrine uma i posvećenosti srca.

Bog dopušta da se pojedinci u Njujorku, prividnim uspehom i sticanjem blagostanja, proveravaju i kušaju, da bi se pokazalo šta im je u srcu. Oholost i ljubav prema svetu sve više ih

odvajaju od Boga. Iako tvrde da ljube istinu, oni stalno žrtvuju njena načela. Hrišćani treba da se probude i da svojim primerom aktivno utiču na formiranje navika i mišljenja kod drugih. Oni imaju teške odgovornosti, jer svojim uticajem odlučuju o sudbini duša.

Jasnim i određenim istinama za ove poslednje dane Gospod izdvaja iz sveta jedan narod i pripadnike tog naroda stalno prečišćava da budu čisti „kao i On što je čist.” Oholost i nezdrave navike, ljubav prema raskoši i popuštanju - sve to se mora ostaviti u svetu da bi se u nama obnovio lik Onoga po čijem smo obličju sazdani. „Jer se pokaza blagodat Božja koja spasava sve ljude, učeći nas da se odrečemo bezbožnosti i želja ovoga svijeta, i da pošteno, pravedno i pobožno poživimo na ovome svijetu, očekujući blaženu nadu i javljanje slave velikog Boga i Spasa našega Isusa Hrista, koji daje sebe za nas da bi nas iskupio od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izabrani koji čezne za dobrim djelima.”

Među pripadnicima Crkve u mora doći do rešetanja. Da bi njihov rad bio u skladu sa Hristovim nalogom, među njima mora doći do potpunog preobražaja. Sebičnost, oholost, zavist, zloba, sumnjičenje i međusobno ogovaranje, gajeno je među njima sve dok ih Duh Božji nije gotovo sasvim napustio. Molitve onih koji tvrde da poznaju Boga a ostaju i dalje u takvom stanju, odvratne su u Njegovim očima. Oni svoju veru ne potvrđuju delima, i bilo bi bolje da nikada nisu ni upoznali istinu nego što je svojim ispovedanjem samo obeščaćuju. Dok tvrde da su sluge Hristove, oni su sluge neprijatelja pravde i svojim delima potvrđuju da ne poznaju Boga i da se u srcu ne potčinjavaju volji Hristovoj. Oni od religije prave dečju igru, i ponašaju se kao razmažena deca.

Deca Božja širom sveta sačinjavaju jedno veliko bratstvo. Naš Spasitelj je jasno definisao duh i principe kojima u svojim postupcima treba da se rukovode oni koji se svojim primernim i svetim životom izdvajaju od sveta. Ljubav međusobnu, a nada sve ljubav prema svome nebeskom Ocu, oni treba praktično da potvrđuju i rečju i delom. Međutim, sadašnje stanje mnogih koji tvrde da su deca Božja liči na grupu srodne ali nezahvalne i svadljive dece.

Postoji opasnost da se čak i propovednici u Njujorku svrstaju u kategoriju onih koji se stalno uče a nikako da dođu u poznanje istine. Ono što uče oni ne primenjuju u praksi. Oni samo slušaju Reč Božju, ali je ne izvršuju. Takvim propovednicima je neophodno iskustvo u istini koje će ih osposobiti da shvate uzvišeno obeležje ovog dela.

Mi živimo u najozbiljnijem i najznačajnijem periodu ovozemaljske istorije. Okruženi smo opasnostima poslednjih dana. Predstoje nam značajni i strašni događaji. Koliko je, stoga, neophodno da se svi oni koji se boje Boga i ljube Njegov zakon ponize pred Njim, i u bolu i suzama priznaju svoje grehe koji ih kao narod toliko odvajaju od Boga! Ono što treba najviše da nas zabrine je činjenica da mi ne shvatamo svoje žalosno stanje, zadovoljavajući se da takvi i dalje ostanemo. Trebalo bi da svako od nas pojedinačno pribegne Reči Božjoj i molitvi, tražeći Gospoda najusrdnije, da bismo Ga mogli naći. To bi trebalo da učinimo svojim prvim i najvažnijim zadatkom.

Članovi Crkve su odgovorni za talente koji su im povereni; i hrišćani ne ispunjavaju svoje dužnosti ako se ne uzdignu do uzvišenog stanovišta koje je u skladu sa svetim istinama koje oni ispovedaju. Svetlost koja obasjava našu stazu čini nas odgovornima da njene blistave zrake prenosimo i na druge na takav način da i oni hvale i slave Boga.

Srodnici u skupštini

Duhovno napredovanje članova Crkve u nije srazmerno svetlosti koja je obasjala njihovu stazu. Božja je namera da se svaki talenat, stavljanjem u opticaj umnoži, tako da Gospodar kada dođe dobije svoje sa dobitkom. Crkvu u većim delom sačinjavaju članovi koji predstavljaju dragocen materijal, ali su oni propustili da se uzdignu na duhovnu visinu koja je predstavljala njihovo preimućstvo.

Radni ambijent u toj skupštini uglavnom čine članovi triju porodica koje su međusobno povezane bračnim vezama. Talentovanih pojedinaca i onih koji se mogu razviti u dobre radnike u toj skupštini ima više nego što je potrebno za tu okolinu. Skupština kao celina se ne razvija u duhovnosti. Oni koji imaju Bogom dane talente nisu u povoljnom položaju da bi ih upotrebom razvijali. Nema dovoljno mesta za sve koji bi mogli i hteli da rade. Oni prosto smetaju jedan drugome. I tu se oseća nedostatak duhovne snage. Kada bi Crkva u tom mestu bila u manjoj meri porodična skupština, svaki bi se osećao lično odgovorniji.

Kada bi oni koji imaju talente svoj uticaj i sposobnosti koristili u drugim skupštinama, spremni da pomognu tamo gde je pomoć zaista potrebna, stekli bi dragocena iskustva u duhovnom pogledu, i tako bi - deleći odgovornosti i terete u delu Božjem - bili na blagoslov drugima. U nastojanju da pomažu drugima oni bi praktično sledili primer svoga Učitelja, koji je došao ne da Mu služe već da služi drugima. On nije ugađao sebi. Nije se uzdizao tražeći da Ga ljudi slave i veličaju, nego je uzeo obličje sluge, i ceo svoj ovozemaljski život proveo čineći samo dobro. Mogao je svoje dane na Zemlji provesti mnogo lakše i udobnije uživajući u radostima ovoga života. Ali On nije živio da bi uživao, već da bi činio dobro drugima ublažavajući njihove patnje; i mi smo pozvani da se ugledamo na Njega.

Kad bi se posvetili Bogu, braća I i J mogli bi da prihvate odgovornosti veće od sadašnjih. Oni se osećaju spremnima da na svaki zahtev za priloge u novcu odgovore odmah, i misle da je to glavni teret koji treba da ponesu u delu Božjem. Ali Bog od njih traži nešto više. Da su se ozbiljnije bavili proučavanjem Reči Božje, kako bi postali uspešni radnici u Njegovom delu, i da su u spasavanju grešnika revnovali bar toliko koliko revnuju u svojim ovozemaljskim poslovima, razvili bi se u snažne i mudre saradnike u delu Božjem gde je potreba za radnicima tako velika.

Ostajući u jednoj takvoj porodičnoj skupštini, ova braća sve više zakržljavaju i u umnom i u duhovnom razvoju. Nije naj mudrije da se deca jedne, dve ili tri porodice, koje su međusobno povezane bračnim vezama, nastanjuju tako blizu - na rastojanju od svega nekoliko kilometara jedni od drugih. Oni se tako jedni drugima stalno upliću u poslovne i druge prisne odnose. Nezgode i zabune kroz koje, manje ili više, prolazi svaka porodica i koje, koliko god je to moguće, treba zadržati u uskom krugu porodice, proširuju se i na ostale srodnike i utiču negativno na verske sastanke. Ima pojedinosti koje ne treba iznositi pred treća lica ma koliko nam ista bila prijateljski naklonjena i prisna. To treba da ostaje strogo u uskom krugu porodice. Međutim, prisni rodbinski odnosi između nekoliko porodica, čiji se putevi stalno ukrštaju, često srozavaju dostojanstvo ličnosti koje se mora čuvati u svakoj porodici. U vršenju delikatne dužnosti ukoravanja i savetovanja postoji opasnost da se povrede osećanja, ukoliko se to ne čini uz najveću nežnost i obazrivost. I ljudi najplemenitijeg karaktera podložni su greškama i zabludama, stoga treba biti veoma obazriv da se sitnicama ne pridaje prevelik značaj.

Ovakva porodična povezanost među članovima Crkve kakva postoji u veoma odgovara prirodnim osećanjima, ali, uzimajući u obzir sve, nije najbolje za razvoj uravnoteženog hrišćanskog karaktera. Prisna rodbinska i porodična međusobna povezanost takvih članova slabi

njihovu korisnost i uticaj u Crkvi. Ono dostojanstvo, dužno uvažavanje, poverenje i ljubav, koji jednu skupštinu čine uspešnom, ne mogu se u takvim uslovima sačuvati. Da žive odvojeno i da se viđaju samo povremeno svi bi oni bili daleko srećniji, i uticaj koji vrše jedni na druge bio bi desetostruko bolji.

Povezani bračnim vezama i dolazeći stalno u međusobni dodir, ovakvi članovi zapažaju nedostatke i greške jedni kod drugih i osećaju se dužnim da to ispravljaju; a pošto su srodnici zaista dragi jedni drugima, vređaju se zbog sitnica koje ne bi ni primetili kod onih sa kojima nisu u tako prisnim odnosima. Neki od takvih bolno tuguju i duševno pate, osećajući da se sa njima nije postupalo nepristrasno i sa svom pažnjom koju zaslužuju. Ponekad se zbog sitničavih zavisti i nepoverenja od krtičnjaka prave planine. Ovi mali nesporednosti i beznačajne promene raspoloženja dovode do većih duševnih patnji nego što su iskušenja koja dolaze sa drugih izvora.

Zbog ovakvih pojava i oni koji su zaista plemeniti i savesni gube snagu izdržljivosti, i nisu u mogućnosti da svoj karakter razviju onako kao što bi to uspevali pod drugim okolnostima. Oni tako zakrčljavaju i u umnom i u duhovnom razvoju, što pretili da potpuno uništi njihovu korisnost. Njihov rad i interesovanje ograničavaju se na njih same. Njihov uticaj je sužen dok bi mogao da bude znatno širi i opštiji. Kada bi se našli u različitim okolnostima bili bi navedeni da snage koje im je Bog poverio razviju i koriste znatno uspešnije na slavu Njegovog imena. Sve sposobnosti uma mogu se znatno usavršavati. Energije duše treba probuditi u aktivnostima koje će poslužiti na slavu Bogu.

Radnici za Boga

Bog traži misionare. Među članovima Crkve u ima sposobnih pojedinaca koji bi se upotrebom svojih talenata mogli razviti u uspešne radnike u delu Božjem. Kad bi se ova braća naučila da im interesi dela Božjeg budu na prvom mestu i da istine radi žrtvuju svoje zadovoljstvo i svoje lične sklonosti, pratio bi ih veliki blagoslov. Takvi vernici koji vole istinu i koji su se godinama radovali sve većoj svetlosti iz Svetih spisa, trebalo bi da tu svetlost prenose i na one koji se još uvek nalaze u duhovnoj tami. Bog će im podariti svoju mudrost i silu, jer se Njegovo ime slavi i uzdiže preko onih koji su spremni da tvore Njegovu volju. „I ko meni služi tome će dati počast Otac moj.” Vernima i spremnima da poslušaju bićepodarena mudrost i sila Božja.

Vernici u spremni su da daju svoj novac za razne poduhvate u delu Božjem, ali nisu spremni da predaju sami sebe, i da kažu: ‘Evo mene, pošlji mene’. Ono što ljude čini korisnima i uspešnima u delu Božjem nije snaga ljudskog oruđa, nego sila i mudrost Onoga koji to oruđe koristi. Dajući samo svoje priloge Onome čiji su i nebo i Zemlja, a ne dajući sebe, ne možemo očekivati Njegovo odobravanje i Njegov blagoslov. U srcu braće i sestara treba da postoji načelo da sve, pa čak i same sebe, polože na oltar Bogu.

U Batl Kriku su neophodni ljudi koji mogu i hoće da preuzmu teret odgovornosti. Pozivi dolaze stalno, ali odziva jedva da je i bilo. Neki bi se i odazvali ovom pozivu kada bi to odgovaralo njihovim ovozemaljskim interesima. Međutim, pošto nema nikakvog izgleda da dolaskom u Batl Krik uvećaju svoje prihode, oni smatraju da im nije ni dužnost da dođu. „Poslušnost je bolja od žrtve.” A bez poslušnosti i nesebične ljubavi i najbogatiji darovi su isuviše mizerni da bi se priložili Onome ko je Vlasnik svega što postoji.

Nebo poziva braću i sestre u da se probude i dođu u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu

protiv silnika. Razlog što među onima koji ispovedaju istinu ima tako malo snage u tome je što vežbom ne razvijaju sposobnosti koje im je Bog dao. Mnogi svoje talente zamotavaju u ubrus i zakopavaju u zemlju. Talenti se umnožavaju samo upotrebom. Bog će kušanjem proveriti svoj narod.

Brat i sestra I su verno i savesno nosili teret odgovornosti u delu Božjem, i sada njihova deca ne treba da se povlače prepuštajući da oni i dalje nose tako teško breme. Vreme je da mladi uvežbavaju svoje neiskorišćene snage i da se više angažuju u vinogradu Gospodnjem.

Neki od vernika u Njujorku sa zabrinutošću se pitaju da li brata K, a naročito njegovu suprugu, treba ohrabrivati da rade među vernicima. To nije teren na kojem bi oni trebalo da se dokazuju. I ako je Gospod zaista položio na njih teret dela, to ne bi bio rad sa članovima, jer su oni u svakom pogledu znatno ispred njih. Oni prvo treba da rade sa svetom, sa svetom koji je ogrezao u zlu, i to radno polje je veoma široko. Tu im se pruža obilje mogućnosti da provere svoje darove i utvrde svoj poziv, ne ulazeći u radno polje drugih i ne gradeći na temeljima koje su drugi postavili. Brat i sestra K su iskustvo u samoodricanju sticali veoma sporo. Sporo su prihvatili i zdravstvenu reformu u svim njenim granama. I u savladavanju apetita ostali članovi su takođe ispred njih. Stoga oni u tom pogledu ne mogu biti blagoslov za članove, nego samo smetnja.

Brat K za Crkvu u nije bio blagoslov već samo veliki teret. On je direktno ometao napredovanje drugih. Nije bio u stanju da pomogne kad je pomoć bila najpotrebnija. Pogrešno je predstavljao našu veru. Ni u njegovim razgovorima ni u životu nije bilo svetosti. Nespreman da prepozna vođstvo Božjeg providenja, uvek je daleko zaostajao iza drugih. Bio je stalna prepreka na putu grešnika, i svojim uticajem nije nevernicima mogao da preporuči našu veru.

Svojim uticajem predstavljao je stalnu smetnju i za članove i za svoje neverne susede. Da se brat K u potpunosti posvetio Bogu, mogao je biti plodan u dobrim delima i svojim naporima učiniti mnogo dobra. Ali ono po čemu pripadnici Božjeg naroda najviše treba da se razlikuju od ostalih verskih zajednica nije samo njihovo ispovedanje nego primerenost njihovog karaktera i njihova načela nesebičnosti. Moćni i prečišćavajući uticaj Duha Božjeg na srce, koji se ogleda u rečima i postupcima, odvaja ih od sveta i obeležava ih kao izabrani Božji narod. Hristovi sledbenici po svom karakteru i svojim sklonostima treba da budu slični svom Učitelju. On je Uzor, sveti i savršeni primer na koji hrišćani uvek treba da se ugledaju. Njegovi pravi sledbenici vole svoju braću i slažu se s njima. Oni ljube i sve ostale svoje bližnje kao što im je Hristos dao primer, i spremni su na svaku žrtvu kako bi osvedočili i druge da raskinu sa grehom i prihvate istinu.

Istina, ukorenjena duboko u srcu vernika, raste i donosi plod u pravednosti. Njihove reči i dela predstavljaju kanale kojima se čista načela istine i svetosti najuspešnije prenose svetlu. Naročiti blagoslovi i preimućstva očekuju one koji ljube istinu i žive prema svetlosti koja je doprla do njih. Ako oni zanemare da čine tako, njihova svetlost će postati tama. Ako oni postanu zadovoljni sobom, Gospod će ih prepustiti njihovoj sopstvenoj mudrosti. Milost i istina obećavaju se onima koji su smerni u srcu, poslušni i verni.

Brat K. je stajao na putu i svojoj deci. Da je bio zaista posvećen Bogu, da je svim srcem bio u delu, živeći prema istini koju ispoveda, shvatio bi važnost obaveze da to zapovedi i sinovima svojim i potomstvu svom nakon sebe, kao što je to učinio verni Avram.

Nesloga i nedostatak ljubavi među braćom K. predstavlja ruglo i sramotu za delo Božje. Obojica greše u tome. Obojica su dužni da potčine sopstveno „ja” i da neguju hrišćanske vrline. Svojom neslogom, mogu bez preterivanja reći čak i mržnjom koja postoji među njima, ova dva rođena brata obeščašćuju Boga. Brat A.K. teško greši. On gaji osećanja potpuno suprotna volji Božjoj. On poznaje osobenosti svoga brata B.K., koji je tako razdražljive i nesrećne naravi. Ono

što je dobro on često ne vidi ni kada je neposredno pred njegovim očima, već vidi samo zlo i zato se tako lako obeshrabruje. U njegovim očima sotona krtičnjak prikazuje kao planinu. Uzimajući u obzir sve, postupci brata B.K. nisu toliko za osudu kao postupci njegovog brata, jer manje nanose štetu delu sadašnje istine.

Da bi prestali da nanose sramotu delu Božjem, ova braća treba da se potpuno izmire jedan sa drugim. „Po tome se poznaju djeca Božja i djeca đavolja; koji god ne tvori pravde nije od Boga, i koji ne voli brata svojega.” „Onaj ko tvrdi da je u svjetlosti a mrzi na brata svojega još uvijek je u tami.” Oni koji rade za Boga moraju biti čisti sudovi, posvećeni samo za upotrebu u slavu Njemu. „Očistite se vi koji nosite sudove Gospodnje.” „Ako ko reče: ja ljubim Boga, a mrzi brata svojega, laža je; jer koji ne ljubi brata svojega koga vidi, kako može ljubiti Boga kojega ne vidi? I ovu zapovijest imamo od Njega: Koji ljubi Boga da ljubi i brata svojega.”

Hristovi predstavnici imaju odgovoran i svet zadatak. Oni predstavljaju miris života za život ili miris smrti za smrt. Svojim uticajem oni odlučuju o sudbini duša za koje je Hristos umro. I bratu i sestri K nedostaju životna iskustva. Oni nisu živeli svetim životom. Nisu stekli duboku i potpunu spoznaju volje Božje. Nisu napredovali u Bogu ugodnom životu, kako bi njihovo iskustvo bilo od koristi Crkvi. Njihov način života bio je za Crkvu samo teret.

Raniji život sestre K nije bio takav da bi njeno iskustvo moglo predstavljati blagoslov za druge. Ona nije savesno izvršavala svoje hrišćanske dužnosti, i mnogo puta je radila protiv svoje savesti. Uprkos svetlosti koja je obasjala njen put, odala se zadovoljstvima, taštini i modi. Znala je za pravi put, ali nije išla njime. Gospod je ovoj sestri uputio jedno svedočanstvo opomene i ukora. Ona je uzverovala u ovo svedočanstvo i raskinula sa onima koji više mare za slasti nego za Boga. A onda, posmatrajući svoj raniji život koji je bio pun propusta i zla, pala je u neverstvo i mrak očajanja. Očajanje je raširilo nad njom svoja mračna krila. Njenom udajom za brata K ovo stanje se donekle izmenilo, ali je s vremena na vreme ipak padala u duboku sumornost i klonulost duhom.

Sestra K dobro poznaje proročanstva i spremna je da ih povezuje i da s lakoćom i rado govori o tome. Stoga su neki od braće i sestara požurili da brata i sestru K preporuča za aktivne radnike. Ali postoji opasnost da oni na rad krenu sa pogrešnog stanovišta. Sestra K se po svom obrazovanju oseća višom od mnogih iz svoga okruženja; i u toku svog javnog rada ona se više oslanja na sopstveno znanje nego na pomoć Svetog Duha. U duhu ponosa i lične nezavisnosti, ona misli da joj više priliči da poučava druge nego da prima pouke. Zbog takvog nedostatka u duhovnom rasuđivanju ona je nespremna da radi sa članovima. Njoj nedostaju pravo razlikovanje i duhovna snaga što je za podizanje skupština neophodno imati. Da bi se ona i njen suprug, i pored svega ovoga, angažovali u radu, morali bi sa širenjem pozitivnog uticaja otpočeti u svojoj skupštini. Svoje napore oni treba da ulažu tamo gde su oni najpotrebniji.

Mnogo posla ima i u novim poljima. Vest opomene treba da dopre i do grešnika koji je nikada nisu čuli. Tu se bratu i sestri K pružaju široke mogućnosti da rade i da svoj poziv utvrde. U nastojanju da rade u novim poljima niko ih neće ometati. Na sve strane ima grešnika koje treba spasavati. Ali pojedini propovednici rado posećuju uvek iste vernike po svojim skupštinama, iako im svojim radom ništa ne pomažu, već samo propuštaju svoje vreme.

Mi želimo da svi koji se smatraju slugama Božjim zaista budu radnici. Rad na spasavanju duša ne treba ograničavati samo na propovednike. Svi kojima je istina u srcu i koji imaju dobar uticaj u svojoj porodici treba da se osećaju odgovornima da jedan deo svog vremena posvete kontaktiranju sa svojim susedima, i da tako u svom okruženju budu misionari za Boga. Oni treba da raznose naše publikacije, i da u duhu Hristovom vode korisne razgovore sa onima koj e posećuju, moleći se s njima i za njih. Ovakav rad će probuditi duh istraživanja i reformacije.

Pažnju svog naroda Gospod je godinama usmeravao na zdravstvenu reformu. To je jedna od velikih grana u delu pripreme za dolazak Sina čovečijeg. Jovan Krstitelj bio je poslan da u duhu i sili Ilije proroka pripremi put Gospodu i obrati narod mudrosti Pravednika. On je bio podesan predstavnik onih kojima je Bog u ovim poslednjim danima, poverio svete istine da ih iznesu pred narod kako bi se pripremio put za Hristov drugi dolazak. Jovan je bio reformator. Anđeo Gavriilo, poslan neposredno s neba, dao je Jovanovom ocu i majci određena uputstva u pogledu zdravstvene reforme. Anđeo je naglasio da Jovan neće piti vina ni silovita pića i da će od samog svog rođenja biti ispunjen Svetim Duhom.

Jovan se odvojio od prijatelja i životnih udobnosti. Jednostavnost njegovog odevanja, haljine izatkane od kamilje dlake, bile su stalan prekor preterivanju i raskošnosti jevrejskih sveštenika i naroda uopšte. Njegova čista vegetarijanska ishrana - rogači i divlji med - bila je prekor za popuštanje apetitu i proždrljivost koja je svuda preovladavala. U knjizi proroka Malahije čitamo: „Evo, ja ću vam poslati Iliju proroka prije nego dođe veliki i strašni dan Gospodnji, i on će obratiti srca otaca k sinovima i srca sinova k ocima njihovim.” Ovde prorok opisuje obeležje najavljenog dela. Oni koji treba da pripreme put za Hristov drugi dolazak, predstavljeni su vernim Ilijom, kao što je i Jovan došao u duhu Ilijinom da pripremi put za Hristov prvi dolazak. Veliko pitanje o značaju reforme treba pokrenuti i probuditi javno mnjenje. Umerenost u svemu treba povezati sa porukom za naše vreme da bi se narod Božji okrenuo od svog idolopoklonstva - nezasićenosti i popuštanja apetitu, i preterivanju u odevanju i drugim oblastima.

Samoodricanje, poniznost i umerenost zahtevane od ovih bogougodnika, koje je On posebno vodio i blagosiljao, treba isticati pred narodom, nasuprot preteranim i toliko nezdravim navikama onih koji žive u ovom veku potpune izopačenosti. Bog je pokazao da je zdravstvena reforma tako nerazdvojno povezana sa porukom trećeg anđela kao ruka sa telom. Zapostavljanje ovog značajnog predmeta glavni je uzrok fizičke i moralne izopačenosti. Oni koji popuštaju apetitu i strastima i zatvaraju oči pred svetlošću iz straha da će uvideti grešnost svoga popuštanja sa kojim ne žele da raskinu, krivi su pred Bogom. Srce svakog pojedinca koji odbaci svetlost u jednome postaje bezosećajno i neprijemljivo za svetlost i u drugim pitanjima. Svi oni koji prestupaju svoje moralne obaveze u pogledu jela i odevanja pripremaju put za kršenje zahteva Božjih i u pogledu večnih interesa. Naše telo nije naša lična svojina. Bog zahteva od nas da vodimo brigu o organizmu koji nam je podario, kako bismo svoje telo mogli da Mu predstavimo kao živu, svetu i ugodnu žrtvu. Naše telo pripada Onome koji nas je saznao i dužni smo da ga razumno i na najbolji mogući način čuvamo od raspadanja. Ako vitalne snage svoga tela slabimo samozadovoljavanjem, popuštanjem apetitu i oblačenjem prema nezdravim zahtevima mode - samo da se ne bismo razlikovali od sveta - mi postajemo neprijatelji Bogu.

Brat i sestra K nisu cenili svetlost o zdravstvenoj reformi. Oni ne vide njenu potpunu povezanost sa porukom trećeg anđela. Pripadnike svoga naroda Bog u svome providenju odvaja od nastranih i ubitačnih navika ovoga sveta, od popuštanja apetitu i strastima, kako bi čvrsto stali na tle samoodricanja i umerenosti u svakom pogledu. Oni koje Bog vodi biće narod osobit. Oni neće težiti da budu što sličniji svetu. Sledeći verno Božje vođstvo, oni će ostvarivati Njegove namere, potčinjavajući u potpunosti svoju volju Njegovoj volji. Hristos će boraviti u srcu. Hram Božji biće svet. Telo je vaše, kaže apostol, hram Duha Svetoga. Od svoje dece Bog ne traži da samoodricanjem nanose štetu snazi i zdravlju svoga tela. Pokoravanje zakonima prirode, On zahteva upravo zato da bi sačuvali fizičko zdravlje. Put koji nam On preporučuje je prirodan put i potpuno je prihvatljiv za svakog hrišćanina. Bog nas je svojom podašnom rukom bogato snabdeo različitim obiljem životnih namirnica za zadovoljavanje naših potreba. Ali da bismo uživali u prirodnom zadovoljavanju potrebe za hranom, čime čuvamo svoje zdravlje i produžavamo život,

On ograničava preterano popuštanje apetitu. On naglašava: čuvaj se, uzdrži se, odreci se neprirodnih prohteva. Razvijanjem izopačenog apetita mi kršimo zakone svoga bića i preuzimamo odgovornost za zloupotrebu sopstvenog tela i navlačenja bolesti na sebe.

Duh i sila Ilije proroka podstiču srca na reformu i obraćaju ih k mudrosti pravednika. Brat i sestra K. nisu obraćeni u pogledu zdravstvene reforme, i pored tolikih Bogom danih dokaza po tom pitanju. Za istinsku veru je samoodricanje veoma bitno. Oni koji nisu naučili da se odreknu sebe lišavaju se toliko bitne praktične pobožnosti. Zahtevi vere neizbežno dolaze u sukob sa osećanjima nepreporođenog srca i ovozemaljskim interesima. Drugo ništa ne možemo ni očekivati. U vinogradu Gospodnjem ima posla za sve. Niko ne treba da ostaje neaktivan. Anđeli Božji su svi, silazeći na Zemlju sa porukama milosti i opomene i uzdižući se ponovo na nebo, u stalnom pokretu. Ti nebeski glasnici pokreću srca i misli ljudi. Svuda ima ljudi i žena čija su srca prijemljiva za nadahnute reči istine. Kada bi oni koji već poseduju znanje o istini svoje napore potpuno uskladili sa delovanjem Božjeg Duha, videli bismo veliki napredak u delu.

Pred nama se otvaraju nova polja na kojima svi praktičnim ulaganjem napora mogu da provere svoje sposobnosti i svoj poziv, izvodeći duše iz tame i zablude na čvrstu platformu večne istine. Ako se brat i sestra K osećaju Bogom pozvani da sarađuju u Njegovom delu, oni će naći dovoljno posla u pozivanju grešnika na pokajanje; ali da bi Bog mogao da radi u njima i preko njih, oni moraju biti u potpunosti obraćeni. Rad na pripremanju naroda u ovim poslednjim danima za Hristov dolazak izuzetno je svet i ozbiljan zadatak, i traži pobožne i nesebične radnike. Za one koji su ponizni, verni, preduzimljivi, istrajni i odlučni naći će se uvek dovoljno posla u vinogradu Gospodnjem. Postoje odgovorni zadaci koje treba izvršiti, ali koji zahtevaju revnosno zalaganje svim raspoloživim snagama. Bog prihvata samo dragovoljnu službu. Kad je istina koju ispovedamo tako značajna da od nje zavisi sudbina duša, koliko pažljivi treba da budemo u njenom izlaganju!

„Put je pravednički kao blistava svetlost koja sve većma svijetli dok ne bude pravi dan.” Brate i sestro K, da ste živeli prema svetlosti koja je obasjala vaš put, da ste se više približili Bogu, čvrsto verujući u istinu i smerno hodeći pred Bogom u svetlosti koju vam je dao, vi biste danas imali iskustvo od neprocenjive vrednosti. Da ste umnožavali talente koje vam je Bog pozajmio, vi biste sada blistali kao svetiljke u ovome svetu. Ali za sve one koji ne žive prema primljenoj svetlosti, svetlost se pretvara u mrak. Da bi nas Bog mogao prihvatiti i blagosloviti kao što je prihvatio naše prethodnike, moramo biti verni kao što su bili i oni. Moramo u primljenoj svetlosti napredovati kao što su to u davnoj prošlosti činili verni proroci. Božji zahtevi u odnosu na nas srazmerni su blagodati koju je izlio na nas, i manje od toga On ne prihvata. Svi Njegovi opravdani zahtevi moraju se u potpunosti zadovoljiti. Da bismo odgovorili svojim dužnostima, moramo stajati na uzvišenom nivou svete istine koji je dostignut i određen našim napredovanjem u njoj.

Brat L ne shvata posvećujući i oplemenjujući uticaj istine Božje na ljudsko srce. On nije strpljiv, smeran i blag kao što bi trebalo da bude. On se lako uzbuđuje, sopstveno „ja” dolazi do izražaja, i on tada mnogo šta kaže i učini bez odgovarajućeg razmišljanja; tako da uticaj koji on širi nije uvek spasonosan. Da je prožet Duhom Hristovim on bi, dok se jednom rukom drži Svemogućega, rukom vere i ljubavi dosezao do sirotih grešnika. Bratu L je potreban moćni uticaj božanske ljubavi koja obnavlja i prečišćava srce, posvećuje život, uzdiže i oplemenjuje čitavo biće. Onda će njegove reči i postupci odražavati miris neba a ne njegovog sopstvenog duha.

Ako su reči večnog života zasejane u srcu, one će svoj plod donositi u pravdi i miru. Dragi moj brate, ti moraš savladati u sebi duh samopouzdanja i samoisticanja. Moraš gajiti duh spremnosti da rado primiš pouku i savet. Ma šta drugi radili ili govorili, ti uvek treba da se pitaš:

Sta ja treba da činim? Hristos me poziva da idem za Njim. Moraš negovati duh krotosti. Tebi je neophodno iskustvo u istinskoj pobožnosti, i dok god to ne postigneš, ne možeš s razumevanjem učestvovati u delu Božjem. Moraš smekšati i potčiniti svoj duh pokoravajući se Hristovoj volji. U svakom trenutku moraš sačuvati skromno dostojanstvo Hristovog sledbenika. Naše ponašanje, naše reči i naši postupci predstavljaju propoved i za druge. Mi smo žive poslanice koje znaju i čitaju svi.

Moraš se čuvati da istinu nikada ne propovedaš u duhu svađe ili prepirke; jer ako tako činiš borba će se sigurno okrenuti protiv tebe i više ćeš koristiti doprineti neprijatelju nego istini Božjoj. Svaki put kada se ipak upustiš u prepirku to mora proisteći iz osećanja dužnosti. Ako se za snagu u potpunosti osloniš na Boga, predajući se Njemu i prepuštajući da istina odnese pobeđu, sva sotonina lukavstva i sve njegove raspaljene strele okrenuće se protiv njega samog, a ti ćeš biti osnažen, sačuvan od zablude i svakog zastranjivanja. Moraš negovati opreznost i nikad ne srljati u sopstvenoj snazi. Delo je značajno i sveto, i potrebna ti je velika mudrost. Uvek treba da se savetuješ sa braćom koja imaju iskustva u radu. Međutim, pre svega drugog, moraš potpuno upoznati sopstvene slabosti i opasnosti koje ti prete, i jačati slabe tačke u svom karakteru da ne bi doživeo brodolom u veri.

Mi živimo usred opasnosti poslednjih dana, i ako se u duhu samopouzdanja i nezavisnosti izlažemo lukavstvima sotone bićemo savladani. Moraš se osloboditi visokog mišljenja o sebi i sakriti se u Bogu, oslanjajući se samo na Njegovu snagu. Nema potrebe da se zadržavaš po skupštinama radeći sa članovima. Ako si spreman da se posvetiš Bogu, možeš raditi u nekom novom polju, i On će raditi s tobom. Bog prihvata samo čistotu srca i života, i ništa manje od toga. Da bismo sa Hristom vladali, moramo s Njim i da stradamo.

Brat M je mogao godinama da posluži dobro da se na vreme odrekao svega Hrista radi. Međutim, on nije bio posvećen istinom, i u svom srcu nije ispravan pred Bogom. On je svoj talenat zakopao u Zemlju. Šta će onaj koji je pogrešno upotrebio svoje talente reći kada Gospod dođe i od svojih pristava zatraži da položi račun? Brat M nije služio na čast delu Božjem. Opasno je ustajati protiv Božjeg providenja i protiv svega što nas snađe kao da je sve to pripremljeno tako da moramo podleći iskušenju i biti uništeni. Proces kresanja i prečišćavanja u cilju pripreme za nebo nije ni prijatan ni lak i donosi nam mnogo patnji i muka, zato što nismo spremni da svoju volju potčinimo volji Hristovoj. Kroz peć za pretapanje moramo prolaziti sve dok sva troska sa nas ne sagori i dok ne budemo tako prečišćeni da se u nama ogleda božanski lik. Oni koji se rukovode sopstvenim sklonostima i onim što se spolja vidi ne mogu ispravno suditi i onome što Bog čini. Oni su puni nezadovoljstva, i vide promašaj tamo gde je u stvari trijumf, veliki gubitak tamo gde je dobitak; i spremni su da, kao nekada Jakov, uzviknu: „Sve se skupilo na mene,” dok upravo te pojave na koje se oni žale sve skupa doprinose njihovom dobru.

Bez nošenja krsta, nema ni krune. Kako neko može postati jak u Gospodu ako ne prolazi ni kroz kakvo iskušenje? Da bismo imali jaku veru, moramo doći u situaciju da se naša vera pokaže. Pred svoju mučeničku smrt, Pavle je bodrio Timotija ovim rečima: „Nego podnosi stradanja zajedno sa mnom za jevanđelje Hristovo po sili Boga.” „Jer nam kroz mnoge nevolje valja ući u carstvo Božje.” I naš Spasitelj je bio kušan na sve moguće načine, a ipak je stalno pobeđivao u sili Božjoj. I naše je preimućstvo da u sili Božjoj budemo jaki pod svim okolnostima i da u krstu Hristovom gledamo slavu.

Nepouzđano iskustvo

Draga sestro N, u viziji koja mi je data 10. decembra 1871. godine videla sam da neke pojedinosti predstavljaju veliku smetnju na putu tvoga ozdravljenja. Posebne crte tvog karaktera sprećile su te da ne prihvatiš dobre savete koje si mogla primiti, i da poboljšaš svoje zdravstveno stanje koje se moglo poboljšati. Imala si svoja posebna shvatanja od kojih nisi htela ni najmanje da odstupaš. Imaš neke sopstvene ideje kojih se držiš, iako često nisu u skladu sa zakonima zdravlja, nego su jednostavno tvoje mišljenje.

Ti se uporno držiš svoje volje, i smatraš da tvoju situaciju niko ne može razumeti bolje od tebe same, jer se povodiš za svojim osećanjima. Rukovodiš se sopstvenim osećanjima, pozivajući se uvek na svoje iskustvo. Posle nekoliko razlićitih pokušaja u kojima nisi našla zadovoljenje, odlučila si da je najbolje da se pridržavaš sopstvenog mišljenja. Šta je, međutim, bilo tvoje merilo? Tvoja osećanja. Ali, draga moja sestro, šta imaju tvoja osećanja sa stvarnim činjenicama u ovom slučaju? Gotovo ništa. Osećanja nisu nikakav kriterijum, pogotovo kad su pod kontrolom bujne mašte i ćvrste volje. Ti si veoma odlučna u onome što naumiš i tvoji postupci su uvek unapred isplanirani, ali ti svoj slučaj sada ne posmatraš sa pravilne taćke gledišta. Tvoj sud nije toliko siguran da bi se mogla na njega osloniti i u ovom slučaju.

Videla sam da si se unekoliko oporavila, ali ne onako brzo i potpuno kako si mogla, da nisi sve preuzela u sopstvene ruke. Iz tog razloga, a i da bi shvatila dužnost da prihvatiš savete iskusnijih od sebe, želela sam da dođeš u naš Zdravstveni institut. Lekari u Institutu tvoju bolest, njene uzroke i celishodan naćin lećenja, znaju bolje od tebe; i ako bi pristala da popustiš u svojim uvreženim shvatanjima i prihvatiš njihove savete, bilo bi nade za tvoj oporavak. Međutim, ako i to odbiješ, ne vidim nadu da ćeš se oporaviti onako kako bi mogla uz primenu pravilnog naćina lećenja.

Kao što već rekoš, ti se, sestro moja, previše oslanjaš na iskustvo. Tvoje iskustvo te navodi da uporno nastavljaš izvesnim putem. Međutim, to što mnogi nazivaju iskustvom nije iskustvo u svakom pogledu. To je jednostavno navika koja se slepo i često u neznanju sledi sa upornom rešenošću, a bez pomnog razmišljanja ili ispitivanja zakonitosti po kojima se dobijaju odrećeni rezultati.

Pravo iskustvo je ishod brižljivog eksperimentisanja, pod uslovom da je um slobodan od predrasuda i unapred stvorenog mišljenja ili navika. Rezultati su savesna brižljivost i ćvrsta želja da nešto naućimo, da se popravimo i da promenimo svaku naviku koja nije u skladu sa fizićkim i moralnim zakonima. Tebi se ćini da je ludo i ćak svirepo ako neko osporava ono što si naućila iz iskustva. Međutim, pogrešni pojmovi o iskustvu su više nego bilo šta drugo izvor stećenih i odlučno ćuvanih zabluda u tom pogledu; jer ono što se obićno naziva iskustvom nije iskustvo u punom smislu te reći. Tu ništa nije provereno stvarnim doživljajem i podrobnim ispitivanjem uz poznavanje naćela koja su od znaćaja u dotićnom slučaju.

Pokazano mi je da tvoje iskustvo nije pouzđano zato što je suprotno prirodnom zakonu, i u suprotnosti je sa nepromenjivim zakonitostima prirode. Sujeverje, draga moja sestro, koje proistiće iz bolesne mašte, dovodi te u sukob i s prirodnim naukama i sa biblićkim naćelom. Kome treba da se povinuješ? Tvoje jake predrasude i duboko uvreženo mišljenje o putu kojim je najbolje da nastaviš odavno te udaljavaju od onoga što je ispravno i dobro. Ja tvoj slučaj godina-ma poznajem, ali sam se plašila da li ću uspeti da ti svetlost po tom pitanju iznesem tako jasno da bi ti mogla to da shvatiš i praktićno primeniš.

Danas ima mnogo invalida koji će uvek ostati takvi zato što se nikako ne daju osvedoćiti da

njihovo iskustvo nije pouzdano. Mozak je prestonica ljudskog bića, centrala celokupnog nervnog sistema i umnih delatnosti. Nervi koji polaze iz mozga kontrolišu čitav organizam. Utisci se iz mozga preko moždanih nerava, kao telegrafskim žicama, prenose do svake tačke u telu, i kontrolišu životne tokove u svim delovima organizma. Za svaki i najmanji pokret u bilo kom delu našeg bića komande dolaze iz mozga.

Ako je tvoj um trajno obuzet mislju da ti kupanje škodi, taj utisak se automatski prenosi na sve nerve tela. Nervi kontrolišu ceo krvotok. Pod utiscima primljenim iz mozga, krv se povlači u krvne sudove, i dobri učinci kupanja se u potpunosti gube. Sve ovo biva zato što je krv intervencijom uma i volje sprečena da cirkuliše brzo naročito u površinskim predelima, kako bi se podstakao i oživeo krvotok. Ti, na primer, imaš utisak da ćeš se prilikom kupanja prehladiti. Mozak tu poruku preko nervnog sistema šalje po celom telu i krvni sudovi, pokoravajući se tvojoj volji, ne mogu da obavljaju svoju dužnost, i reakcije posle kupanja bivaju negativne. Nauka o čoveku i medicina ne poznaju razlog zašto brižljivo pripremljeno kupanje ne bi donelo zaista dobre rezultate. To posebno važi za one koji se ne kreću dovoljno da bi vežbali svoje mišiće i da bi podstakli cirkulaciju krvi kroz organizam. Kupanje oslobađa kožu od nagomilavanja nečistoće koja se stalno skuplja, i održava kožu vlažnom i elastičnom: na taj način krvotok postaje ravnomerniji i jači.

Kupanje nipošto ne treba da zapostavljaju ni oni koji su zdravi. Oni na svaki način treba da se kupaju bar dvaput sedmično. Dok oni koji nisu zdravi imaju mnogo nečistoće u krvi i njihova koža nije u stanju da to sve izluči. Mnogobrojne pore, koje su u stvari mala usta kroz koje koža diše, bivaju začepljene i postaju potpuno neupotrebljive. Koža se čestim kupanjem mora održavati potpuno čistom kako bi pore mogle nesmetano da vrše svoju ulogu, oslobađajući telo od nečistoće; stoga su slabima i obolelima blagodati kupanja neophodne i više nego dvaput sedmično. Kupanje i bolesnima i sasvim zdravima omogućuje lakše i slobodnije disanje. Posle kupanja mišići postaju savitljiviji, um i telo postaju živahniji, misao postaje vedrija i svaka sposobnost svežija. Kupanje smiruje živce, podstiče znojenje, ubrzava krvotok, otklanja smetnje u organizmu i blagotvorno utiče na rad bubrega i urinarnih organa. Kupanje potpomaže rad creva, želuca i jetre, ubrizgavajući u njih energiju i novi život, podstiče varenje i jača ceo organizam. Umesto da povećava opasnost od nazeba, kupanje, ako se pravilno koristi, jača i štiti organizam protiv nazeba, jer poboljšava krvotok olakšavajući protok krvi kroz krvne sudove, i jača rad unutrašnjih organa kod kojih obično postoji navala krvi. Krv se usmerava prema površini tela i postiže se lakše i ravnomernije strujanje krvi kroz krvne sudove.

Kaže se da je iskustvo najbolji učitelj. Izvorno iskustvo je zaista bolje od znanja stečenog iz knjiga. Ali običaji i navike vezuju ljude i žene kao gvozdeni lanci, i oni to najčešće nazivaju iskustvom, u uobičajenom značenju te reči. To je zloupotreba ovog inače dragocenog izraza. Takvi se grčevito drže svojih štetnih navika koje očevidno štete njihovom telesnom, umnom i moralnom zdravlju, i kad pokušate da ih poučite oni uporno brane svoj stav, pozivajući se na svoje „navodno iskustvo.” Međutim, pravo iskustvo je u harmoniji sa zakonima prirode i sa naukom.

Ovde i nailazimo na najveće teškoće u religioznim pitanjima. Možete takvima iznositi najjasnije činjenice i najočevidnije istine, potkrepljene i Rečju Božjom, ali njihovo srce i njihove uši ostaju zatvoreni, a njihov najjači dokaz je: „moje iskustvo.” Neki naglašavaju: „Gospod me je blagoslovio u ovakvom verovanju i ovakvom životu. Stoga nije moguće da sam u zabludi.” Ali reč: „moje iskustvo” je neizostavna, i tako se odbacuju najuzvišenije i najsvetije biblijske istine zbog nečega što oni nazivaju iskustvom. Pozivajući se na iskustvo, mnogi se odaju najružnijim navikama. U nameri da dokažu ispravnost svog iskustva, koje je u suprotnosti sa najočevidnijim

činjenicama, mnogi propuštaju da postignu onaj stupanj fizičkog, umnog i moralnog razvoja koji bi mogli i koji bi po svojoj dužnosti morali da dostignu. Često ćete naići na ljude i žene, koji su pogrešnim navikama uništili svoj organizam i svoje zdravlje, kako drugima preporučuju svoje iskustvo kao nešto sigurno, mada ih je upravo to iskustvo i lišilo vitalnosti i zdravlja. Mogli bismo navesti mnogo primera koji pokazuju kako se ljudi i žene obmanjuju oslanjajući se na nekakvo svoje iskustvo.

Gospod je čoveka u početku stvorio savršenog, sa potpuno uravnoteženim umom i savršeno razvijenim i svim ostalim organima. Adam je bio savršeni predstavnik ljudskog roda. Svaka njegova osobina bila je srazmerna svojoj nameni i imala svoj određeni zadatak, pa ipak da bi pravilno funkcionisale, zavisile su jedna od druge. Adamu i Evi bilo je dozvoljeno da jedu plodove sa svakog drveta u vrtu, izuzev samo jednog. Tom svetom paru Gospod je rekao da će, ako okuse plod sa drveta poznanja dobra i zla, zaista umreti. Prevarena od zmije, Eva je poverovala da Bog ipak neće postupiti ovako kako je rekao. „Nećete vi zaista umrijeti,” rekla je zmija. Eva pojede plod i učini joj se da je počela da živi nekim novim i uzvišenijim životom. Ona zatim odnese plod i svome suprugu, i ono što je imalo presudan uticaj na njega bilo je upravo njeno iskustvo. Zmija joj reče da neće umreti ako uzme taj plod, i ona nije osetila ništa rđavo, ništa što bi slutilo na smrt, već upravo kao što zmija reče, neko prijatno uzbuđenje, pretpostavljajući da se tako osećaju i anđeli. Njeno iskustvo bilo je suprotstavljanje izričitoj Božjoj zapovesti, i Adam je dopustio sebi da bude zaveden iskustvom svoje žene. Tako biva i u verskom životu mnogih. Božje izričite zapovesti stalno se prestupaju, i zato „što nema odmah osude za zlo djelo, srce sinova ljudskih kipi u njima da čine zlo.”

Uprkos najodređenijih Božjih zapovesti, ljudi i žene se povode za svojim sklonostima a onda se još drsko i mole za to, kao da od Boga mogu iznuditi pristanak da žive u suprotnosti sa Njegovom izričito izraženom voljom. Ovakve molitve su mrske Gospodu. Sotona se približuje ovakvim osobama kao što se približio i Evi u Edemu i utiče na njih. Oni doživljavaju duševno uzbuđenje, i onda govore o tome kao o nekom čudesnom iskustvu koje im je Bog podario. Pravo iskustvo je uvek u savršenoj saglasnosti sa prirodnim i božanskim zakonom. Lažno iskustvo je u suprotnosti i sa naukom i sa božanskim načelima. Verski svet je pokriven moralnom tamom poput mrtvačkog pokrova. Sujeverje i verska zatucanost obuzimaju um ljudi i žena i zamagljuje njihovo rasuđivanje, tako da oni ne uviđaju svoje dužnosti prema blišnjima ni obavezu da se bez pogovora potčine volji Božjoj.

Valam je pitao Boga može li poći da prokune izrailjski narod, pošto mu je za to bila obećana velika nagrada. Bog mu je rekao: „Ne idi.” Međutim, preko poslanika koji su bili ugledniji od prvih a nudili su i veću nagradu, Valam je bio i po drugi put nagovoran. Njemu je volja Božja u pogledu tog pitanja već bila otkrivena, ali je on toliko čeznuo za obećanom nagradom da se usudio da ponovo pita Gospoda, i tada mu je bilo dopušteno da pođe. Zatim je stekao čudesno iskustvo, ali ko bi poželeo da takvo iskustvo stekne? Ima ljudi koji bi lako shvatili šta im je dužnost kad bi to bilo u skladu sa njihovim prirodnim sklonostima. Okolnosti i razum mogu jasno ukazivati na dužnost, ali kad to ne odgovara njihovim prirodnim sklonostima, oni takve dokaze najčešće odbacuju. A onda se još usude od Boga tražiti da im pokaže njihovu dužnost. Međutim, sa Bogom se nije šaliti. On takve pušta da idu za željama sopstvenog srca. „Ali ne poslušaj narod moj glasa mojega.” “I ja ih pustih na volju srca njihova, neka idu po svojim mislima” (Ps. 81,11.12).

Onima koji žele da nastave putem koji odgovara njihovoj uobrazilji pretila opasnost da budu prepušteni da idu za svojim sklonostima, pretpostavljajući da ih to vodi Božji Duh. Mnogima okolnosti i činjenice jasno ukazuju na dužnost, ali pod uticajem prijatelja i povodeći se za svojim

sklonostima, oni skreću sa staze dužnosti i prelaze preko ovih činjenica; a zatim se - na izgled savesno - dugo i usrdno mole za svetlost. Oni u tome ispoljavaju ozbiljna osećanja i smatraju da ih to vodi Božji Duh. Ali oni se varaju. Ovakvim postupanjem se u stvari žalosti Božji Duh. Imali su svetlost i veoma lako mogli da shvate šta im je dužnost, ali nekoliko varljivih osećanja zavode ih na pogrešan put. Zatim žure pred Gospoda moleći se uporno za to, i Gospod ih prepušta da nastave svojim putem. Oni tol iko žele da nastave putem koji su sami izabrali, da im On dopušta da tako i učine i da snose posledice. I oni onda uobražavaju kako su stekli čudesno iskustvo.

Draga moja sestro, postojanost je jak i vladajući uticaj u tvojoj duši. Ti si smogla snage da se boriš s protivnicima i da ostvaruješ do kraja teške i mučne poduhvate. Ne voliš raspred. Jako si osetljiva i duboko saosećajna. Veoma si savesna i moraš se prethodno zaista osvedočiti da bi prihvatila mišljenje drugih. Da ti fizičko zdravlje nije tako narušeno ti bi bila izuzetno korisna u životu. Dugo boluješ i to je delovalo na tvoju uobrazilju tako što si svoje misli usredsredila samo na sebe, a to negativno utiče na ceo organizam. Tvoje navike u mnogo čemu nisu dobre. Ishrana ti nije odgovarajuća ni po količini ni po kvalitetu. Hrana koju uzimaš većinom je tako slabog kvaliteta da se ne može pretvoriti u dobru krv. Privikla si svoj želudac na takvu vrstu hrane. To je, prema tvom mišljenju, za tebe najbolja hrana zato što si od nje imala najmanje tegoba. Međutim, to nije bilo odgovarajuće iskustvo. Tvoj želudac od takve hrane nije dobijao snagu koju je trebalo da primi. Hrana uzimana u tečnom stanju ne može da ojača i učini zdravim tvoje telo. Međutim, kada promeniš ovu naviku i počneš da uzimaš više čvrste, a manje tečne hrane, tvoj želudac će se uznemiriti. Ne obaziri se na to, ne smeš popustiti u tome; moraš priviknuti svoj želudac da podnosi mnogo čvršću hranu. U odevanju se previše utopljavaš i time raznežavaš svoju kožu čineći je neotpornom, a telu uskraćuješ mogućnosti da diše. Pore na koži, ili mala usta kroz koja telo diše, na taj način se zatvaraju i organizam je pun nečistoće.

Tvoja navika da se kolima krećeš na čistom vazduhu i suncu veoma je korisna. To zadržavanje van zatvorenog prostora održalo ti je život, tako da još uvek poseduješ izvesnu fizičku snagu. Međutim, ti zanemaruješ fizičko kretanje koje je daleko bitnije nego vožnja. Osetivši da te pešačenje zamara i verujući da će ti naškoditi ako i najmanje ideš pešice, sklona si da i za najkraća odstojanja zavisíš od prevoza. Međutim, u tom pogledu tvoje iskustvo nije pouzdano.

Istu pokretačku snagu koju ulažeš pri ulasku i izlasku iz kola i pri penjanju i silaženju niz stepenice mogla bi isto tako da koristiš i u šetnji i u obavljanju svojih redovnih svakodnevnih dužnosti. U pogledu svojih domaćih dužnosti ti si potpuno bespomoćna. Ne osećaš se bodrom da vodiš brigu ni o odeći i hrani svoga muža. Ali, sestro moja, ta nesposobnost postoji više u tvojoj uobrazilji nego u stvarnosti. Ti zamišljaš da ćeš se zamoriti pa čak i preopteretiti ako uradiš ovo ili ono, i to onda tako i biva. Međutim, ti poseduješ snagu koja bi, praktično i promišljeno upotrebljena, mogla biti i te kako korisna i to bi te učinilo mnogo srećnijom. Ti se toliko plašiš bespomoćnosti da uopšte ne koristiš snagu kojom te je Gospod blagoslovio. Ti u mnogo čemu pomažeš svome suprugu, ali u isto vreme do kraja iscrpljuješ njegovo strpljenje. Kad se on ponadao da bi ti ipak mogla izmeniti neke svoje navike i bar unekoliko poboljšati svoje zdravlje, ti si smatrala da on ne razume tvoj slučaj. I tvoji prijatelji su verovali da bi mogla biti korisnija svojoj porodici, ne odajući se toliko osećanju bespomoćnosti. Sve to tebe bolno rastužuje, jer misliš da te oni ne shvataju. Neki ti nemudro nameću svoja gledišta, što te takođe žalosti. Smatrala si da ti samo Bog, u odgovoru na tvoje molitve, može pomoći, i mnogo puta si na taj način i dobila pomoć. Ali fizička snaga, koju si mogla imati, nije ti povraćena zato što nisi učinila svoj udeo u tome. Nisi u potpunosti sarađivala sa delovanjem Božjeg Duha.

Gospod ti je stavio u zadatak da učiniš ono što On ne namerava da učini za tebe. Svoje

postupke moraš usklađivati sa prirodnim zakonima, rukovodeći se načelom, bez obzira na svoja osećanja. Moraš početi da postupaš prema svetlosti koju ti Gospod upućuje. Možda nećeš biti u mogućnosti da prihvatiš sve odjednom, ali postepenim napredovanjem u veri, verujući da će ti Bog pomoći i da će te On ojačati, možeš učiniti mnogo. Trebalo bi da se više krećeš i da u svojoj porodici obavljaš lakše poslove za koje nije potrebno veliko naprezanje, kako ne bi toliko zavisila od drugih. Svest da ipak nešto možeš da uradiš daće ti novu snagu. Kada bi u nastojanju da pomogneš drugima više koristila svoje ruke a manje svoj mozak, ti bi i umno i fizički ojačala. Tvoj mozak nije neaktivan, ali ne koristiš u odgovarajućoj meri i ostale organe svoga tela. Kretanje bi za tebe bilo veoma korisno, ali njime moraju sistematski biti obuhvaćeni naročito oni organi koji su oslabljeni, kako bi upotrebom ojačali. Lečenje kretanjem je veoma korisno za one bolesnike koji su suviše slabi da bi se bavili fizičkim radom. Ali bolesnici koji se oslanjaju samo na kretanje i postaju zavisni od toga, a zapostavljaju vežbanje i ostalih svojih mišića, u velikoj su zabludi.

Oko nas ima hiljade bolesnika i smrtnika koji bi mogli da se oporave i da žive samo kad bi za to imali volju, ali ih njihova uobrazilja sprečava u tome. Oni strahuju da bi radom i kretanjem pogoršali svoje zdravstveno stanje, dok im je upravo ta promena neophodna da bi se oporavili. Snagom volje oni treba da se uzdignu iznad svojih bolova i slabosti, i baveći se nekim korisnim radom, zaboravili bi na bolove u leđima, slabinama, plućima i glavi. Zapostavljanje kretanja bilo celog tela ili pojedinih njegovih delova dovodi do preosetljivosti organizma i uslovljava bolest. Neaktivnost bilo kog organa slabi snagu mišića i usporava cirkulaciju krvi kroz krvne sudove.

Ti smatraš da nisi u stanju da obavljaš bilo koju dužnost u svom domaćem životu, i za sve se oslanjaš na druge. Ponekad ti je veoma neugodno da tražiš pomoć koja ti je neophodna. U planiranju i traženju nekoga ko će da radi umesto tebe ti često utrošiš dvostruko više snage nego što zahteva sam taj posao. Samo kada bi se odlučila da sama obaviš te sitne poslove i porodične dužnosti, osetila bi se srećnom i osnaženom, i tvoj uticaj u delu Božjem osetio bi se daleko više. Stvorivši Adama i Evu, Bog ih je u raj u okružio obiljem svega što je bilo i korisno i lepo. On je zasadio za njih jedan prekrasan vrt. Tu nije bilo nijedne biljke, cveta ili drveta koje ne bi bilo korisno, ili koje ne bi predstavljalo ukras. Tvorac je znao da Adam i Eva kao Njegova stvorenja ne mogu biti srećni ako ne bi imali čime da se zanimaju. Raj je predstavljao pravo uživanje za njihovu dušu, ali to nije bilo dovoljno; da bi se svi udovi njihovog divno sazdanog tela skladno kretali, bio im je neophodan rad. Sve organe tela Bog je stvorio da bi ih čovek razumno koristio. Da se sreća sastojala u neaktivnosti, čoveku - dok se nalazio u svetoj nevinosti - ne bi bilo dato zanimanje. Ali Onaj koji je čoveka saznao zna šta je najbolje za njegovu istinsku sreću, i čim ga je stvorio dao mu je i odgovarajuće zanimanje. Da bi bio srećan, čovek mora da radi.

Bog je svakome od nas dao da nešto radi. Obavljajući različite dužnosti koje su nam u životu namenjene, mi postajemo korisni članovi ljudskog društva i služimo na blagoslov drugima. Korisnim radom jačaju ne samo organi tela, nego zahvaljujući njihovom kretanju i umne sposobnosti postaju jače i delotvornije. Upotreba samo jednog mišića, dok drugi ostaju neaktivni, neće ojačati te nezaposlene mišiće, kao što ni stalno korišćenje samo nekih umnih sposobnosti neće i ne može razviti i ojačati ostale sposobnosti koje se ne koriste. Svaka umna sposobnost i svaki mišić imaju svoju određenu ulogu, i svi se moraju srazmerno upotrebljavati, kako bi se pravilno razvijali, čuvajući zdravlje i snagu organizma. Svaki organ i svaki mišić imaju svoju ulogu u životnom organizmu našeg bića. Svaki organ u toj mašineriji mora biti živ, aktivan i delotvoran. Čudesna i fina mašinerija našeg organizma mora se održavati u stalnom pokretu, kako bi ispunila svrhu koja joj je namenjena. Sve sposobnosti našeg organizma zavise jedna od druge, i sve se moraju upotrebljavati kako bi se pravilno i srazmerno razvijale. Ako se jedan

mišić u telu upotrebljava znatno više nego ostali, on će se razviti mnogo više i time će se narušiti sklad i lepota u razvoju organizma. Različitim aktivnostima koriste se i srazmerno razvijaju svi mišići našeg tela.

Oni koji su slabog zdravlja i po prirodi nehatni ne smeju popuštati svojoj sklonosti da budu neaktivni, lišavajući se vazduha i sunca, nego treba da se što više kreću na svežem vazduhu, hodajući ili nešto radeći u bašti. To će ih svakako zamarati, ali im neće nimalo škoditi. I ti ćeš, sestro moja, posle takvog kretanja osećati zamor, ali to ništa ne škodi, samo će ti odmor posle toga biti mnogo slađi. Neaktivnost slabi organe koji se ne upotrebljavaju. Bolovi i iznurenost osećaju se zato što su mišići oslabili. Nije mudro ne koristiti izvesne mišiće samo zato što se pri njihovoj upotrebi oseća bol. Takva bol je često prouzrokovana naporima prirode da povratu život i snagu onim delovima organizma koji su usled neaktivnosti postali skoro beživotni. Pokretanje tih dugo neupotrebljavanih mišića izaziva bolove, jer ih priroda ponovo budi i oživljava.

Pešačenje, u svakom slučaju kad za to postoji mogućnost, najbolji je lek za obolele, jer u takvom kretanju učestvuju svi organi tela. Mnogi koji zavise od fizikalne terapije mogu vežbanjem mišića sami da učine za sebe mnogo više nego što fizioterapeut može da učini za njih. U nekim slučajevima nedostatak kretanja čini da se creva skupe a mišići oslabe, i ti organi koji su oslabili zato što nisu dovoljno korišćeni, ojačaće zahvaljujući kretanju. Ne postoji vežba koja bi mogla da zameni pešačenje. Pešačenjem se u velikoj meri poboljšava i cirkulacija krvi.

Aktivno korišćenje donjih ekstremiteta bi i za tebe, sestro N, bilo veoma korisno. Ti imaš mnoge svoje predstave o tome i veoma si samouverena, što se odražava na tvoju štetu. Dokle god se plašiš da se poveriš lekarima, misleći da svoju bolest poznaješ bolje od njih oni ti svojim lečenjem ne mogu pomoći, već samo još više pogoršati. Svojim pacijentima lekar može pomoći samo ako oni u njega imaju poverenje. Ako sama sebi propisuje lečenje i smatraš da to znaš bolje nego lekari, onda ti se zaista ne može pomoći. Moraš potčiniti svoju volju i napustiti svoje ideje, ne opirući se njihovom sudu i savetu u pogledu tvoje bolesti.

Neka ti Gospod pomogne, sestro moja, da imaš ne samo veru nego i odgovarajuća dela.

Savesnost u domaćim dužnostima

Draga sestro O, zaključujem da nisi srećna zato što, u težnji da učiniš nešto veliko, zanemaruješ svoje sadašnje neposredne dužnosti. Nisi srećna zato što zanemarujući svakodnevne male životne dužnosti, očekuješ da učiniš nešto uzvišenije i veće. Uznemirena si, neraspoločena i nezadovoljna. Više voliš da zapovedaš nego da ispuniš zahteve. Više voliš da drugima kažeš šta treba da čine, nego da se sama rado i veselo prihvatiš posla.

Ti si dom svoga oca mogla učiniti daleko srećnijim da si više vodila brigu o sreći drugih nego o svojim ličnim sklonostima. I kada obavljaš svoje uobičajene svakodnevne dužnosti, ti u svom poslu nisi svim srcem. Tvoje su misli izvan toga, na nekom prijatnijem i uzvišenijem poslu, na nečemu što se više ceni. Neko ipak mora da obavlja i te poslove koje ti ne voliš i koji su ti čak i odvratni. Te obične i jednostavne dužnosti, kad bi ih obavljala verno i sa voljom, predstavljale bi za tebe praksu neophodnu da zavoliš domaće dužnosti. U tome se nalazi uzvišeno i za tebe veoma bitno životno iskustvo, ali ti to ne voliš. Ti gunđaš na svoju sudbinu i time unesrećuješ sve koji se nalaze oko tebe, a i sebi samoj nanosiš veliku štetu. Možda nikada nećeš biti pozvana da se baviš nekom delatnošću poznatom u javnosti. Međutim, sve što je neophodno da se uradi - bilo da je to pranje posuđa, postavljanje stola, nega bolesnika, kuvanje ili pranje - sve to ima svoju

moralnu vrednost i značaj; i dokle god nisi u stanju da rado i sa zadovoljstvom prihvatiš ove poslove, nećeš biti osposobljena za neke značajnije i uzvišenije dužnosti. Neko mora da obavlja i te skromne svakodnevne dužnosti, i oni koji to rade treba da budu osvedočeni da je posao kojim se bave neophodan i častan; i da svojom životnom ulogom, ma koliko ona bila skromna, služe na slavu Bogu upravo onako kao i anđeo Gavriilo kada je bio poslan prorocima. Svako treba da radi svoj posao u skladu sa svojom životnom ulogom. Žena u svojoj kući, obavljajući svoje jednostavne ali neizbežne domaće dužnosti, može to da učini u istom duhu vernosti, poslušnosti i ljubavi u kojem i anđeli obavljaju svoju misiju.

Tebi nedostaju ljubav i saosećanje. Tvoj karakter tek treba da se izgrađuje. Prestani da rastržeš i mučiš druge svojim neraspoloženjem, i umesto toga ispoljavaj ljubav i nežnost. Odbaci sebičnost i sopstveno ja. Mi po stvaranju nismo anđeli, nego niža bića; ali je naš rad ipak značajan. Mi se ne nalazimo na nebu, nego na zemlji. Kad budemo na nebu, tada ćemo biti osposobljeni za uzvišene i plemenite nebeske dužnosti. Međutim, na ovom svetu se stalno kušamo i proveravamo; i moramo se naoružati za borbu i za obavljanje svojih dužnosti.

Najuzvišenija dužnost mladih je da u sopstvenom domu svojom ljubavlju i istinskim interesovanjem budu pravi blagoslov za svoju braću i sestre i za svoje roditelje. Tu oni mogu da pokažu samoodricanje i nesebičnost u brizi i zalaganju za druge. Takav rad ženu nikada ne unižava. To je najsvetija i najuzvišenija dužnost koju ona može da obavlja. Kakav uticaj sestra može da ima na svoju braću! Ako je samo ispravna, ona može odlučno da utiče na formiranje njihovog karaktera. Svojim molitvama, svojom plemenitošću i ljubavlju ona može da učini mnogo za celo domaćinstvo. Ove plemenite osobine, sestro moja, ne možeš nikad preneti na druge ako one ne postoje u tebi samoj. Zadovoljstvo duše, ljubav, plemenitost i vedrina naravi: osobine kojima može da se pridobije svako srce, odraziće se na tebi samoj u tolikoj meri koliko ti daješ drugima. Ako u srcu ne vlada Hristos, onda do izražaja dolazi nezadovoljstvo i moralna deformacija. Samo sebičnost navodi ljude da od drugih traže ono što nisu spremni da im daju. Ako Hristos nije u srcu karakter postaje odvratan.

Ono što za dušu predstavlja kušanje i što zahteva hrabrost nisu samo veliki poduhvati i teške borbe. Svakodnevni život donosi sobom zabunu, iskušenja i obeshrabrenosti, jer i najjednostavniji posao često traži mnogo strpljenja i istrajnosti. Da bi se savladale sve teškoće, neophodni su samopouzdanje i odlučnost. Osećanje sigurnosti da je Gospod uz tebe pružiće ti pomoć i utehu u svakoj situaciji. Duh krotosti i spokojstva je ono što tebi najviše nedostaje, i bez toga ne možeš biti srećna. Neka ti Bog pomogne, sestro moja, da težiš krotosti i pravdi. Potrebno ti je vođstvo Svetog Duha. Ako želiš da nešto postigneš ili da se zadovoljiš svojim sadašnjim položajem, Bog će ti pomoći, On će te ojačati i blagosloviti. Ali ako zanemariš male dužnosti, veće ti se nikad neće ni poveriti.

Oholost i lakomislenost

Draga deco, P i G, vi živite u samoobmani i niste hrišćani. Biti pravi hrišćanin znači biti sličan Hristu. Vi ste u tom pogledu daleko od cilja; ali ja se ipak nadam da se nećete obmanjivati dok ne postane prekasno za izgradnju karaktera podesnog za nebo.

Niste davali drugima dobar primer. Niste odlučili da poslušate Hristove reči: „Ako ko hoće za mnom da ide, neka se odreće sebe i uzme svoj krst i ide za mnom.” Ovo je lekcija koju još niste naučili. Samoodricanje još uvek nije sastavni deo vašeg vaspitanja. Zanemarili ste da

pažljivo proučavate reči života. „Pregledajte pisma,” naglašava nebeski Učitelj. On zna da je to svima neophodno da bi postali Njegovi istinski sledbenici. Vi rado čitate ljudske izmišljotine, ali Reč Božja vam nije zanimljiva. Trebalo bi da svoje čitanje ograničite na Sveto pismo i korisne knjige duhovnog karaktera. Na taj način bi zatvorili vrata iskušenjima i primili Božji blagoslov.

Da ste prihvatili svetlost koja vam je bila data u Batl Kriku, sada biste u pogledu bogougodnog života bili u daleko povoljnijem položaju. Vi ste oboje oholi i lakomisleni. Ne osećate da ćete pred Bogom morati da položite račun o svom rukovanju novcem. Vi ste odgovorni pred Bogom za sva preimućstva koja su vam data pa i za sva novčana sredstva koja prolaze kroz vaše ruke. Ne obazirući se na glas savesti i Božje odobravanje, težili ste samo za ličnim zadovoljstvom i sebičnim uživanjem. Kao Hristove sluge ne ponašate se odgovorno prema svome Spasitelju koji vas je iskupio svojom dragocenom krvlju. „Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušnost, sluge ste onoga koga slušate: ili grijeha za smrt, ili poslušnosti za opravdanje. Ali, Bogu hvala, što bijaste sluge grijehu pa poslušaste od srca nauku kojoj se i pradaoste. Oslobodivši se pak grijeha, postadoste sluge pravednosti.”

Vi tvrdite da ste Hristove sluge. Da li Mu se u poslušnosti rado i potčinjavate? Da li se usrdno pitate kako možete najbolje ugoditi Onome koji vas je pozvao da budete vojnici krsta Hristovog? Da li oboje nosite krst ne stideći se toga? Odgovor na ova pitanja dajte Bogu. Svi vaši postupci, ma koliko ih vi držali skrivenim, poznati su vašem nebeskom Ocu. Pred Njim ništa nije tajno ni sakriveno. Njemu su poznata ne samo sva vaša dela, nego i pobude koje su vas navele na to. On zna za svaku vašu reč i svaku pomisao. Vaša je dužnost da svoje misli kontrolišete i da se borite protiv praznog maštanja. Vi možda mislite da dopustiti svojim mislima da slobodno lutaju bez ikakvog ograničenja, nije nikakav greh. Ali to nije tako. Za svoje odavanje lakomislenosti, vi ste odgovorni pred Bogom, jer takvo maštanje navodi na greh koji predstavlja ostvarenje onoga na čemu su se misli zadržavale. Vladajte svojim mislima, i onda ćete mnogo lakše kontrolisati i svoje postupke. Vaše misli treba da budu posvećene. U svojoj poslanici Korinćanima, Pavle piše: „Da obaramo pomisli i svaku oholost koja ustaje protiv poznanja Božijega, i pokoravamo svaku pomisao na poslušnost Hristu.” Kad to postignete, onda ćete oboje bolje razumeti delo posvećenja. Vaše misli biće čiste, čedne i plemenite; vaša dela biće čista i bez greha. Vaše telo biće sačuvano u svetosti i časti da biste ga mogli prineti „u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; da to bude vaše duhovno bogomoljstvo.” Od vas se očekuje samoodricanje kako u malim tako i u velikim stvarima. Treba da se u potpunosti potčinite Bogu, jer ste u svom sadašnjem stanju za Njega neprihvatljivi.

Vaš uticaj na većinu mladih u bio je potpuno neposvećen. Vaša sklonost ka razmetljivom isticanju navodi vas na neopravdano trošenje novca; i ne shvatate pravilno zahteve koje Gospod ima u odnosu na vas. Još uvek niste osetili slast samoodricanja, čiji je plod posvećenost. Cilj vašeg života bio je: služiti sebi i ugađati samo sebi. Trošiti nemilice svoj novac da bi zadovoljili prohteve oholosti, bila je vaša stalna praksa. O, koliko bi bolje bilo za vas da ste ograničili svoje prohteve i učinili neku žrtvu za delo Božje. Da ste se odrekli nečega što je samo želja očiju, želja tela i ponos života imali biste šta da priložite u Božju riznicu. Umesto da kupujete nepotrebne i beznačajne stvari, uložite bar nešto u nebesku banku da biste kad dođe Gospodar primili i glavnicu i interes.

Da li ste razmišljali na koji način biste mogli najbolje da proslavite svoga Iskupitelja na Zemlji? O, ne! Vi ste nalazili zadovoljstvo samo u tome da ugađate sebi i da primete pohvale od drugih, dok nastojanje da zadobijete odobravanje Božje nije bilo breme vašeg života. Vera čista i besprekorna, sa njenim čvrstim načelima, pokazala bi se i za vas kao pouzdan lenger duše. Da biste odgovorili velikim ciljevima života, morate se kloniti primera onih koji traže samo

zadovoljstvo i uživanje, i koji nemaju pred očima strah Božji. Bog vam pruža obilje svojih obećanja. Ako se, prihvatajući uslove postavljene u Njegovoj Reči, odvojite od sveta, On će vam podariti snagu da se oduprete svakom unižavajućem uticaju i da razvijete u sebi samo ono što je plemenito, dobro i uzvišeno. Hristos će u vama biti „izvor vode koja teče u vječni život.” Volja, razum i sva naša osećanja, kad su pod kontrolom vere, imaju silu koja preobražava.

„Ako dakle jedete, ako pijete, ako li drugo što činite, sve na slavu Bogu činite.” Ovim načelom treba da se rukovodimo u svakom svom postupku, u svakoj misli i pobudi. Posvećenje celokupnog bića treba da bude pod kontrolom Svetog Duha. Neposvećenu volju i strasti moramo savladati. To vam možda izgleda veoma težak zadatak, ali ga morate izvršiti da ne biste sa Hristovih usana na kraju začuli one strašne reči: „Idite od mene.” Sve možete učiniti kroz Hrista, koji vam snagu daje. Vi ste u godinama kada volja, apetit i strasti, koje je Bog u vašu prirodu usadio u višim i svetim namerama, najglasnije traže da im se popušta. Ali zato ne morate da ih zloupotrebom pretvarate u svoje prokletstvo. Oni će to neizbežno postati samo ako ih ne držite pod kontrolom razuma i savesti. Ograničavanje i odricanje su reči i postupci u kojima vi još nemate životnog iskustva. Iskušenja vas zanose. Oni koji su neposvećena srca propuštaju da prihvate snagu i pomoć koju im Bog pruža. Oni nemaju mira i stalno žude za nečim što je novo, što zadovoljava i prijatno uzbuđuje um, i to nazivaju uživanjem. Sotona ima primamljive čari kojima zna da zainteresuje i probudi maštu naročito mladih, kako bi ih ulovio u svoju zamku. Vi zgradu svog karaktera gradite na pesku, i treba da najusrdnije zavapite u molitvi: „O, Gospode, promeni najskrivene pobude moje duše!” Vi ste u stanju da utičete na ostale mlade u Crkvi i na dobro i na zlo.

Bog mira neka vas posveti u potpunosti i sačuva besprekornim vaš duh, dušu i telo.

Delo u Batl Kriku

U viziji koja mi je data 10. decembra 1871. u Bordovilu, država Vermont, pokazano mi je da se moj suprug nalazi u veoma teškom položaju. Pored napornog rada, na njemu je bio i teret briga i odgovornosti za delo. Njegovi saradnici u propovedništvu nisu imali takve obaveze i nisu znali da cene njegove napore. Taj stalni pritisak je previše iscrpljivao njegove umne i fizičke snage. Pokazano mi je da se narod Božji prema njemu odnosi, u izvesnom smislu, slično kao što su se Izrailjci odnosili prema Mojsiju. Kao što su oni u svakoj teškoći koja bi se pojavila gundali protiv Mojsija, tako današnji nezadovoljnici gundaju protiv moga supruga.

U redovima štovaoca subote nije bilo nijednoga koji bi radio tako kao što je radio moj suprug. Ne obazirući se na svoje lične interese i žrtvujući radosti svoga porodičnog života, on se u potpunosti posvetio podizanju dela Božjeg. U svojoj odanosti delu, često je dovodio u opasnost svoje zdravlje pa čak i sam život. Pod stalnim pritiskom briga i odgovornosti za delo, on često nije imao vremena za proučavanje, razmišljanje i molitvu. Bog nije tražio od njega, čak ni radi interesa i napretka izdavačke delatnosti u Batl Kriku, da se toliko opterećuje još i tim poslom. Postoje i druge takođe značajne grane dela, koje su bile zanemarene zato što se on toliko posvetio ovome. Bog je i njemu i meni dao svedočanstva koje treba da dopru do srca slušalaca. Velika svetlost u pogledu mnogih biblijskih predmeta, ne samo za naše dobro, nego i za dobro našeg naroda uopšte, data je i njemu i meni, i Bog je pred nama otvorio puteve kojima tu svetlost treba da prenosimo. Pokazano mi je da o tome treba i pisati i govoriti, i da će novi zraci svetlosti nastaviti da blistaju iz Božje Reči.

Pokazano mi je da bismo u podizanju dela Božjeg postigli desetostruko više kad bismo radili među narodom Božjim, iznoseći odgovarajuća svedočanstva prema potrebi dela u raznim mestima i specifičnim okolnostima, nego ako bismo ostali u Batl Kriku. Naši su darovi jednako potrebni delu i u pisanju i u propovedanju. Budući toliko opterećen čitavim nizom briga i finansijskih pitanja, moj suprug nije bio u mogućnosti da i kao govornik bude tako plodotvoran kako bi inače mogao da bude. I više se izlagao napadima neprijatelja, jer je bio na takvom položaju; a ljudi su - kao i u vreme starozavetnog Izrailja - u stalnom iskušenju da se bune i gundaju protiv onoga ko se nalazi na najodgovornijem položaju u delu Božjem.

Nalazeći se tako pod bremenom koje se niko drugi ne bi usudio da primi na sebe, moj suprug je ponekad, pritisnut mnoštvom briga, govorio preoštro i bez dovoljno obazrivosti. Saradnike u uredu ponekad je i osuđivao zbog njihove nemarnosti u radu; a kada su činjene greške koje bi se mogle izbeći smatrao je svoje negodovanje potpuno opravdanim. Takvo njegovo držanje nije uvek davalo najbolje rezultate. Zbog toga su ukoreni ponekad propuštali da učine baš ono što je trebalo učiniti, jer su strahovali da ne pogreše i da ne budu ponovo okrivljeni. Zbog svega toga teret odgovornosti se sve više sručivao na mog supruga.

Za njega bi bilo bolje da se više povlačio iz ureda, prepuštajući te poslove drugima. I ukoliko bi se oni, posle strpljive i valjane provere, pokazali kao nepodesni i neosposobljeni za taj rad, onda ih je trebalo odstraniti i pustiti neka se bave poslovima u kojima će njihova nesmotrenost i njihovi propusti pogađati njihove lične interese, a ne delo Božje.

Bilo je i takvih koji su zauzimali istaknute položaje u izdavačkoj delatnosti a bili su, najblaže rečeno, potpuno neverni. I da su oni koji su im bili pretpostavljeni budno pratili njihov rad, ne dopuštajući sebi da ih senzibilnost zaslepi i prosto paralizuje, ti ljudi bi mnogo ranije bili odstranjeni iz dela Božjeg. Kada se moj suprug oporavio od svoje duge i teške bolesti, on se ponovo prihvatio rada koji su ti neverni ljudi ostavili u krajnjem neredu i materijalnim teškoćama. On je upotrebio sve snage svoga uma i tela da bi podigao ugled dela i da bi oslobodio ured sramne nesredenosti u kojoj su ga ostavili ljudi kojima je lični interes bio naprvom mestu i koji nisu osećali da učestvuju u jednom svetom delu. Ruka Božja je ispružena da sudi tim nečasnim ljudima. Njihovo ponašanje i posledice koje su proizašle iz toga treba da budu ozbiljna opomena drugima da ne čine tako.

Iskustvo koje je moj suprug doživeo u toku svoje bolesti bilo je veoma nesrećno za njega. On se za interese dela Božjeg zalagao tako usrdno kao niko drugi. Izlagao se opasnosti prihvatajući svaki položaj na koji ga je Providenje dovelo, bez obzira da li će mu to doneti osudu ili pohvale. U borbi je često bio usamljen. I pored fizičkih i duhovnih patnji koje su ga za sve to vreme pratile, nije se obazirao na sopstvene interese, dok su ga oni koji su bili Bogom određeni da ga podržavaju napuštali kad mu je njihova pomoć bila najpotrebnija. Ne samo što je bio ostavljen da se bori i upinje sam, bez njihove pomoći i saučestvovanja, nego je često bio izložen njihovom protivljenju i gundanju - gundanju protiv onoga koji je za delo Božje učinio desetostruko više nego bilo ko od njih. Sve to je imalo svoje posledice. To je čoveka koji nikada nije bio podozriv, već pun poverenja i pouzdanosti navelo da izgubi poverenje u svoju braću. Oni koji su učestvovali u svemu ovom biće, u velikoj meri, odgovorni za posledice. Da su usrdno i savesno služili Bogu, On ih ne bi napustio.

Pokazano mi je da je moj suprug pružio svojoj braći neosporne dokaze o svojoj odanosti i privrženosti delu Božjem. Pošto je mnoge godine svog života proveo u odricanju i u neprekidnom trudu da bi izdavačku delatnost postavio na sigurnu osnovu, on se u korist dela Božjeg odrekao onoga što je pripadalo njemu i što je mogao da zadrži i da od toga prima dobit. Tim svojim postupkom pokazao im je da mu je do napretka dela Božjeg stalo više nego do sopstvene koristi.

Kad je mog supruga snašla bolest, mnogi su se prema njemu ponašali isto onako bezosećajno kao što su se fariseji ophodili prema unesrećenima i potlačenima. Fariseji su takvim stradalnicima govorili da su patnje koje ih snalaze posledice njihovih greha, i da se nalaze pod Božjom osudom. Na taj način oni su teret patnji ovih nesrećnika još više uvećavali. Kada je moj suprug podlegao pod teretom svojih briga, bilo je i takvih koji su ga bez milosti osuđivali.

Kad je počeo da se oporavlja i da u svojoj slabosti i oskudici pomalo radi, on je od rukovodećih ljudi u uredu zatražio popust od 40 procenata za porudžbinu knjiga u vrednosti od sto dolara. Bio je voljan da plati šezdeset dolara za knjige iako je znao da izdavačku kuću to nije koštalo više od pedeset dolara. Taj izuzetni popust zatražio je s obzirom na svoj minuli rad i na žrtve koje je podneo u korist izdavačkog odseka, ali mu je i ta mala blagonaklonost bila uskraćena. Hladno mu je saopšteno da popust može dobiti samo od 25 procenata. Njemu je ovo veoma teško palo, ali je skupio snagu da i to podnese na hrišćanski način. Bog je sa neba video tu nepravednu odluku, i od tada preuzeo stvar u svoje ruke vrativši uskraćeni blagoslov, kao što je to svojevremeno učinio i pravednom Jovu. Od trenutka te nemilosrdne odluke, Bog je radio za svog vernog slugu, povrativši mu zdravlje tela, snagu i jasnoću uma i slobodu duha u stanje bolje nego što je bilo pre njegove bolesti. Od tog doba moj suprug je imao zadovoljstvo da svojim rukama besplatno daje knjige koje smo sami izdavali u vrednosti od hiljadu dolara. Bog neće potpuno i zauvek napustiti one koji su Mu bili verni, čak ako oni ponekad i pogreše.

Moj suprug je revnovao za Boga i za istinu, i ta revnost ga je ponekad navodila da prekovremenim radom ugrozi svoje fizičko i umno zdravlje. Međutim, Gospod to ne smatra tako velikim grehom kao što je nemarnost i nesavesnost Njegovih slugu u osudi i žigosanju zla. Oni koji pohvaljuju nevernike i laskaju neposvećenima i sami učestvuju u njihovim gresima neverstva i neposvećenosti.

Bog je izabrao moga supruga i dao mu naročite kvalifikacije, prirodne sposobnosti i iskustvo da bi vodio Njegov narod u ovom delu koje treba da napreduje. Ali među adventistima sedmog dana kao i među Izrailjcima u staro doba ima i onih koji gundaju, i ti zavidljivci i zlobnici su svojim sugestijama i nagoveštajima dali priliku neprijateljima naše vere da dovode u sumnju poštenje moga supruga. Ti zavidljivci iz redova naše Crkve izneli su sve to i pred nevernike u lažnoj svetlosti i stvoren je pogrešan utisak kod mnogih koji bi prihvatili istinu. Oni sada u mom suprugu gledaju spletkaroša, sebičnjaka i gramžljivog čoveka, plašeći se i njega i istine koju kao narod ispovedamo.

Kad su Izrailjci u Starom zavetu bili ograničavani u pogledu apetita, ili kad im je bio postavljan bilo koji strožiji zahtev, oni su smatrali da je to Mojsijeva samovolja i da on tako želi da vlada nad njima kao apsolutni gospodar, dok je on bio samo oruđe u Božjim rukama, kako bi narod doveo u potčinjenost i poslušnost glasu Božjem.

Savremeni Izrailj isto tako gundaju i zavide mome suprugu zato što brani interese Božjeg dela. On ne prestaje da podstiče darežljivost, ukorava one koji ljube ovaj svet, osuđuje sebičnost, traži priloge za delo Božje. Da bi podstakao darežljivost kod svoje braće, sam je predvodio u darežljivom prilaganju. Međutim, mnogi zavidljivci čak i to tumače kao njegovu želju da se lično koristi novcem svoje braće i da se bogati na račun dela Božjeg, dok je u stvari Bog poverio sredstva u njegove ruke da bi ga uzdigao iznad nemaštine i da ne zavisi od milosti promenljivih i zavidljivih ljudi koji ne prestaju da gundaju. Zato što nismo sebično gledali samo sopstvene interese, nego smo se brinuli za udovice i siročad, Bog je u svom providenju radio u našu korist i blagoslovio nas napretkom i izobiljem u svemu. Mojsije je žrtvovao carstvo, najveće počasti na svetu i raskoš carskog dvora; više je voleo da strada s narodom Božjim nego da uživa u prolaznim slastima greha, jer je sramotu Hrista radi smatrao bogatstvom većim od sveg blaga

egipatskoga. Da smo želeli ugodan i lak život slobodan od napora i briga, mogli smo to da imamo. Ali to nije bio naš izbor. Odlučili smo da aktivno učestvujemo u delu Božjem, izabrali smo putnički život sa svim njegovim teškoćama, lišavanjem i opasnostima, a ne život lagodne opuštenosti. Nismo živeli radi sebe samih, da bismo ugađali sebi, nego smo se trudili da živimo na slavu Bogu i da ugađamo samo Njemu. Nije nam bio životni cilj da radom stvaramo imovinu, ali je Bog ispunio svoje obećanje davši nam stotruko još u ovom životu. On može da nam to i oduzme, da bi nas prokušao. Ako tako bude, mi se molimo za spremnost da se pomirimo i sa takvim iskušenjem.

Novac, materijalna dobra i uticaj koje nam je Bog poverio kao svoje talente, mi nastojimo da uložimo u Njegovo delo, da bismo - ukoliko vatra to naše blago proguta ili nesreća umanjí - imali zadovoljstvo u saznanju da se bar nešto od toga nalazi tamo gde vatra ne može da proguta niti bilo kakva nesreća da umanjí. Delo Božje je banka koja nikad ne može propasti, i ulaganje našeg vremena, naših napora, interesa i finansijskih sredstava u tu banku predstavlja blago na nebu koje ne propada.

Pokazano mi je da moj suprug ima trostruko više briga nego što je trebalo da ima. Nespremnost braće R i S da mu pomognu u nošenju njegovih odgovornosti bila je za njega teško iskušenje, a posebno ga je bolelo što nisu hteli da pomognu u poslovnim pitanjima u vezi sa zdravstvenim institutom i Izdavačkim udruženjem. Otkako su ovi nevernici odstranjeni iz Izdavačke kuće, rad u toj grani dela je stalno napredovao. I pošto se delo razvijalo, bili su potrebni ljudi spremni da se prihvate odgovornosti. Ali oni koji su to mogli da učine nisu hteli, zato što tu ne bi mogli da zarade kao u nekim unosnijim poslovima.

U našem uredu nedostaje talenat kakav se na tom mestu traži. Taj posao zahteva najodabranije i najvrsnije osobe. Prema postojećem stanju u samom uredu i raspoloživim mogućnostima, moj suprug mora i dalje da snosi terete koje ne bi trebalo da snosi. On je pod tim teretom tako dugo izdržao samo čudom Božje milosti. Međutim, ima mnogo toga što sada treba uzeti u obzir. Svojim istrajnim zalaganjem i svojom odanošću delu on je pokazao šta se u izdavačkoj delatnosti može učiniti. Uspešno obavljati poslove u uredu mogu samo ljudi nesebične odanosti delu i posvećena rasuđivanja. Moj suprug je toliko dugo sam nosio ove terete da se to strašno odrazilo na njegove snage, i neophodna mu je pozitivna promena. On bi se morao u velikoj meri osloboditi ovakvih briga, ali on ipak može nastaviti da saraduje u delu Božjem i rečju i perom.

Kad smo se 1870. godine u jesen vratili iz Kanzasa oboje smo bili toliko iscrpljeni da nam je bilo potrebno nekoliko sedmica odmora da bismo povratili svoje istrošene snage. Ali kad smo tako značajnu granu dela u Batl Kriku zatekli gotovo sasvim napuštenu, osećali smo se primoranim da se udvostručenom energijom prihvatimo posla, i radili smo preko svojih snaga. Pokazano mi je da moj suprug ovde ne treba da ostaje duže sem ako se nadu ljudi svesni stvarnih potreba dela i spremni da ponesu teret odgovornosti, dok bi im on bio samo savetnik. On se mora osloboditi ovog tereta, jer Bog ima za njega značajan zadatak: da piše i propoveda istinu. Naš uticaj na širem polju delatnosti doprineće napretku dela znatno više. Misli mnogih su opterećene predrasudama. Lažnim tvrđenjima mi smo pred narodom prikazani u pogrešnom svetlu, i to je za mnoge prepreka da prihvate istinu. Ako oni stvarno uzveruju da su u Batl Kriku na odgovornim položajima spletkaroši i fanatici, oni zaključuju da je Crkva kao celina u zabludi i da naši pogledi o biblijskoj istini moraju biti pogrešni, i plaše se bilo kakvog istraživanja i prihvatanja istine. Ali nije naše da ljude pozivamo da gledaju na nas, i mi uopšte ne treba da govorimo o sebi niti da opravdavamo svoj karakter, nego treba da govorimo samo o istini, uzdižući istinu, da govorimo o Hristu, uzdižući Hrista; i to će - praćeno silom Božjom - ukloniti predrasude i razoružati

protivnike.

Braća R i S vole da pišu; to je slučaj i sa mojim suprugom. I Bog ga je svetlošću koja blista iz Njegove Reči doveo u oblast plodnog razmišljanja da bi bio na blagoslov Njegovom narodu kao celini. Dok je nosio trostruko breme odgovornosti neki od njegovih saradnika u službi dopustili su da se skrši pod tim teretom, tešeći se mišlju da je moga supruga sam Bog postavio na čelo dela i okvalifikovao ga za to; dok njih, navodno, nije udostojio ni osposobio za taj položaj. Stoga se nisu prihvatili odgovornosti i tereta koje su mogli da ponesu.

Delu su potrebni ljudi koji će za isto osećati istu takvu zainteresovanost kakvu oseća moj suprug. U istoriji adventista sedmog dana nije bilo značajnijeg perioda nego što je sadašnji. Izdavačku delatnost umesto smanjivanja treba uvećati, jer je potražnja za našim publikacijama sve veća. Protiv mog supruga se toliko gundalo i on je tako dugo bio lažno optuživan i sumnjičen i video je oko sebe tako malo iskrenosti u ljudima, da je i sam postao podozriv prema svakome, pa čak i prema svojoj braći u propovedništvu. Oni su to osetili, ali strahujući da ne postupe nemudro, u mnogim slučajevima nisu preduzimali ništa. Ali došlo je vreme kad ti ljudi moraju zajednički prionuti na rad da bi poneli terete. Tim propovednicima nedostaje vera i pouzdanje u Boga. Oni veruju u istinu, i stoga bi trebalo da u strahu Božjem ujedinjuju svoje napore i da prihvate teret odgovornosti za delo koje im je Bog poverio.

Kad jedan od naše braće učini sve što je po svom mišljenju mogao da učini, a drugi misli da se to moglo uraditi i bolje, on treba strpljivo i ljubazno da bratu ponudi uslugu svog rasuđivanja a ne da ga osuđuje niti da dovodi u pitanje iskrenost njegovih namera, kao što ni sam ne bi želeo da ga neko sumnjiči ili neopravdano ukorava. Ako brat kojem je delo Božje u srcu uvidi da je u svojim najusrdnijim naporima učinio i neku grešku, on će zbog toga duboko da pati i biće sklon da gubi poverenje u samog sebe i u svoj sud. Na njegovu Bogom danu muževnost ništa neće delovati tako porazno i obeshrabrujuće kao svest da je pravio greške u delu koje mu je Bog namenio i koje mu je draže od života. Kako je, stoga, nepravedno kada oni koji su razotkrili njegove greške još dublje zabadaju to trnje u njegovo srce da bi ga to još više bolelo! Svakim takvim ubodom oni slabe njegovu veru i hrabrost, podstičući u njemu osvedočenje da nikada više neće moći uspešno da sarađuje u delu Božjem.

Često se onome koji je pogrešio istina i činjenice o tome moraju jasno predočiti, da bi uvideo svoju zabludu i da bi se popravio. Ali to uvek treba činiti u saosećanju i sa žaljenjem, a ne bezosećajno i strogo imajući na umu sopstvene slabosti, da i sami ne bismo bili iskušani. Kada onaj ko je pogrešio uvidi i prizna svoju zabludu, onda, umesto da ga žalostimo i još više produbljujemo njegove rane, treba da ga tešimo. U svojoj besedi na gori, Hristos kaže: „Ne sudite, da vam se ne sudi; jer kakav sud izričete takav će se i vama izreći; i kakvom mjerom mjerite, onakvom će vam se mjeriti.” Onima koji oštro osuđuju druge, Spasitelj upućuje prekor: „Zašto vidiš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne vidiš?” Često je slučaj da onaj koji brzo uočava greške kod svoje braće, sam greši mnogo više, ali to ne vidi.

Kao Hristovi sledbenici, treba da jedni sa drugima postupamo upravo onako kako bismo želeli da Gospod postupi s nama u našim greškama i slabostima, jer smo svi pogrešivi i potrebna nam je Njegova milost i oprostaj. Hristos je uzeo na sebe ljudsku prirodu da bi shvatio kako treba da saoseća s nama i da se pred Ocem zalaže za grešne i zabludele smrtnike. On se dobrovoljno prihvatio da bude čovekov Zastupnik, i ponizio se da bi upoznao iskušenja koja nas snalaze, kako bi mogao da pomogne onima koji se kušaju, i da bude nežan i veran Prvosveštenik.

Često je zaista neophodno razobličiti zabludu i greh otvoreno osuditi. Ali propovednici koji rade na spasavanju svojih bližnjih ne bi trebalo da budu tako neumoljivi u odnosu na greške svojih saradnika, niti da ističu nedostatke u njihovoj koncepciji rada iznoseći to pred javnost i

tako osuđujući njihove slabosti. Oni treba da se zapitaju da li bi takav postupak, kad bi se primenio na njih, urodio željenim plodom, i ojačao njihovu ljubav i poverenje u one koji ističu njihove greške. Naročito bi pogreške propovednika koji se zalažu za delo Božje trebalo zadržati u što užem krugu, jer bi mnogi koji su slabi, saznajući da i propovednici imaju iste slabosti kao i svi drugi ljudi, koristili to kao izgovor za svoje slabosti. Još je strašnije iznositi nedostatke propovednika pred nevernima, ako se smatra da bi taj propovednik mogao i dalje da radi na spasavanju duša. Od takvog postupka ne može proisteći nikakvo dobro, već samo šteta. Gospod ne odobrava ovakve postupke, jer se na taj način potkopava poverenje naroda u one koje On prihvata kao saradnike u svom delu. Propovednici treba ljubomorno da čuvaju karakter svakog svog saradnika. „Ne dirajte u pomazanike moje,” kaže Gospod, „i prorocima mojim ne činite zla.” Treba razvijati ljubav i međusobno poverenje. Propovednik koji u nedostatku prave ljubavi nema poverenja u nekog od svojih saradnika time ne samo što ne doprinosi sreći osumnjičenog, nego čineći nesrećnim svoga brata, unesrećuje i samog sebe. U ljubavi se nalazi mnogo veća moć nego što se ikada može naći u osuđivanju. Ljubav će prokrciti sebi put kroz sve prepreke, dok osuda i kritika zatvaraju sve prilaze duši.

U radu i obavezama moga supruga neophodne su promene. Za izdavačku kuću nedostajanje njegovog dugogodišnjeg iskustva bi možda predstavljalo gubitak, ali se nikakvi materijalni gubici ne mogu upoređivati sa gubitkom zdravlja i života jednog Božjeg sluga. Priliv novčanih sredstava možda neće biti tako veliki u nedostatku domaćinskog ekonomisanja; ali ako bi moj suprug ponovo morao da podlegne pod tim teretom, to bi demoralisalo njegovu braću i oslabilo njihove ruke. Vrednost finansijskih sredstava nikad se ne može upoređivati sa ovim.

Ima još mnogo toga što treba da se učini. Na polju misionstva potrebni su misionari spremni, ako zatreba, da pođu i u strane zemlje da sadašnju istinu odnesu i onima koji „sjede u tami.” Ali među mladima je malo onih koji su skloni da se u potpunosti posvete Bogu i da svoje talente stave u Njegovu službu. Oni se previše klone odgovornosti i izbegavaju preuzimanje tereta. Oni ne stiču toliko neophodna iskustva u preuzimanju tereta i upoznavanju Svetih spisa, što bi ih osposobilo za poslove koje Bog očekuje iz njihovih ruku. Dužnost svih je da razmotre šta sve mogu učiniti za Učitelja koji je umro za njih. Međutim, mnogi gledaju da učine upravo što manje, a pri tom gaje nekakvu nadu da će na kraju ipak ući u nebo. Pruža im se preimućstvo da učestvovanjem u spasavanju duša imaju zvezde na svojim krunama. Ali, avaj! Svuda preovlađuje nemarnost i duhovna lenjost! U srcu mnogih najviše mesta zauzimaju sebičnost i sujeta, zato ostaje tako malo mesta za ono što je nebesko.

U molitvi koju je Hristos preporučio svojim učenicima nalazi se i zahtev: „Oprosti nam dugove naše kao i mi što opraštamo dužnicima svojim!” Mi ovu molitvu ne izgovaramo iskreno, ako nismo spremni da oprostimo, jer tražimo od Gospoda da nam oprosti naše prestupe isto onako kao što i mi opraštamo onima koji nam nešto duguju. Međutim, malo je onih koji shvataju pravo značenje ove molitve. Kad bi oni koji ne opraštaju shvatili svu dubinu značenja ovih reči, ne bi se usudili da ih ponavljaju u svojim molitvama, tražeći od Boga da s njima postupi upravo onako kako oni kao smrtnici postupaju sa svojim bližnjima. Pa ipak ovaj duh okorelosti i nepraštanja postoji među braćom u strašnoj meri. U međusobnom isterivanju pravde braća se često beskrajno iznuravaju preteranim zahtevima.

Posebna iskušenja

Položaj koji je moj suprug tako dugo zauzima u delu Božjem bio je za njega jedno posebno iskušenje. Svojom sposobnošću da se prilagodi poslovima i da oštroumno unapred predviđa naveo je svoje saradnike da na njega prebace sve odgovornosti koje su bili dužni da sami preuzmu. To je njegov teret učinilo još većim. A njih je upravo to što nisu učestvovali u nošenju tereta lišilo dragocenog iskustva koje su mogli steći da su svoje umne sposobnosti uvežbavali planiranjem i brigom što se mora preduzeti za napredak dela.

Braća propovednici su moga supruga izložili teškom iskušenju time što nisu bili uz njega onda kad mu je njihova pomoć bila najpotrebnija. Razočaranje koje je više puta doživeo što mu oni od kojih je zavisio nisu pritekli u pomoć u vreme najvećih potreba uništilo je u njemu skoro svaku nadu i poverenje u postojanost svojih saradnika. To je toliko ranjavalo njegovu dušu da se opravdano osećao ojadanim, i dozvolio je sebi da se u mislima stalno zadržava na svojoj obeshrabrenosti. Bog želi da se ovaj prodor tame na njegovom putu zaustavi, jer mu preči opasnost da zbog toga doživi brodolom. Kad je u duši toliko utučen, prirodno je da se u mislima vraća u prošlost i, zadržavajući se stalno na patnjama koje je doživeo, on se sve više opterećuje nezadovoljstvom, jer ne može da se pomiri s tim što je Bog dozvolio da bez potrebe bude izložen tako teškim iskušenjima.

Time što svoj put nije u potpunosti poverio Bogu, predajući se u Njegove ruke i ne dopuštajući da ga savladaju sumnje i nepoverenje u ispravnost svoje braće, on je žalostio Svetog Duha. Dajući izraza svojim sumnjama i obeshrabrenosti, on nije otklonio zlo, nego je samo dao sotonu priliku da ga muči i dovodi do očajanja. Govoreći o svojoj obeshrabrenosti i stalno se zadržavajući na neprijatnim doživljajima iz svoje prošlosti, on je grešio. Zadržavajući se na tome on oko sebe širi tamu, a ne svetlost. Time je veoma obeshrabrio i svoju braću, što njemu nije ni najmanje pomoglo, nego je samo još više slabilo njegove ruke. Trebalo bi da uzme za pravilo da o svojim sumnjama i obeshrabrenosti uopšte ne govori niti da razmišlja o svom bolu. Znajući koliko je odan delu Božjem i kolike ga brige pritiskaju zbog toga, mnogi od braće su ga iskreno voleli i sažaljevali, izvinjavajući mu se.

Moj suprug se neumorno zalagao da bi našu izdavačku delatnost uzdigao na nivo na kojem se sada nalazi. Pokazano mi je da je u narodu bilo simpatija i ljubavi prema njemu više nego što je on mislio da ima. Mnogi revnosno prelistavaju časopis da bi našli neki njegov članak. Vedre i ohrabrujuće tonove u njegovim zapisima mnogi čitaju sa olakšanjem u duši, a poneki čak i zaplaču od neskrivene radosti. Međutim, kada njegove rečenice odišu sumornošću i tugom, još veća tuga i duh neraspoloženja u kojem je članak pisan odražavaju se na licu braće i sestara dok to čitaju.

Gospod želi da se moj suprug nauči praštanju i zaboravljanju tih mračnih poglavlja iz svog života. Sećanje na nevolje iz prošlosti samo unosi neraspoloženje i tugu u sadašnjost, i on ponovo preživljava te nemile doživljaje iz svoje prošlosti. Čineći tako, on samo još više tone u tamu i to trnje se samo još dublje zabada u njegovu dušu. To je slabost moga supruga, i to Bogu nije po volji. To unosi tamu a ne svetlost. Ispoljavanjem svojih osećanja na ovakav način on će možda osetiti izvesno privremeno olakšanje; ali to goruću predstavu o težini patnji koje je podneo čini samo još drastičnijom u njegovoj mašti; i stoga greške svoje braće kojima su svakako doprineli ovim njegovim patnjama vidi tako velikima i bolnima da mu se to čini neizdržljivim.

Moj suprug je tako dugo živeo u toj tami i tako dugo se u mislima zadržavao na svojoj nesrećnoj prošlosti da on jedva može da vlada sobom kad mu to dođe na um. Okolnosti i događaji

koje nekada ne bi ni zapazio, sada u njegovim očima prerastaju u teške i bolne nepravde od strane njegove braće. On je postao toliko osetljiv na nepravde kojima je bio izložen da treba što manje da se zadržava u okolini Batl Krika, gde je doživeo tolike neprijatnosti. Samo Bog može da isceli ranjenu dušu moga supruga, ako Mu ovaj to dopusti. Ali da bi se to ostvarilo, on mora da sahrani prošlost. On o tome ne treba više ni da govori, niti da piše.

Bogu zaista nije po volji da moj suprug prepričava svoje teškoće i svoje posebne neprilike iz prošlosti. Da je na sve to gledao kao da to uopšte nije pričinjeno njemu nego Gospodu, čije je on samo oruđe, mogao bi da očekuje veliku nagradu. Ali on je gundanje svoje braće doživljavao kao da je usmereno protiv njega samog i osećao se pozvanim da svima objašnjava koliko je pogrešan i neopravdan takav stav prema njemu, budući da takvu osudu i uvrede ničim nije zaslužio.

Da je moj suprug shvatio da sve ovo treba da prepusti Gospodu i da su sva njihova gundanja i zapostavljanja usmerena protiv Učitelja, a ne protiv Njegovog sluga, on se ne bi osećao toliko pogođenim, niti bi ga to toliko bolelo. Trebalo je da prepusti Gospodu, čiji je on u stvari samo sluga, da se On bori za njega i da opravda svoje delo. Tada bi mogao da računa na dragocenu nagradu na kraju za sve svoje patnje podnesene Hrista radi.

Pokazano mi je da moj suprug ne treba da se zadržava na bolnim činjenicama iz naše prošlosti, niti da piše bilo šta o tome nego da se drži što dalje od toga. Ako on svoju pažnju odvrti od svega toga, Gospod će zalečiti rane prošlosti. „Jer naša laka sadašnja briga donosi nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, samo privremeno, a ono što se ne vidi ostaje zauvijek.” Kad braća koja su ga zlostavljala priznaju to i zatraže oprostaj, on treba da prihvati to i da plemenito i velikodušno ohrabruje one koji su bili obmanuti od neprijatelja. On treba da neguje duh praštanja, ne zadržavajući se na greškama i zabludama drugih, jer nepraštanjem on slabi ne samo sopstvenu dušu, nego zadaje bol i svojim saradnicima koji jesu grešili, ali svojim priznanjem čine sve što mogu da isprave ono što nije bilo dobro u prošlosti. Ako Bog nađe za potrebno da im predoči nešto iz njihove prošlosti da bi shvatili kako da se klone takvih grešaka ubuduće, to će on da učini; ali to nipošto ne treba da preuzima na sebe moj suprug, jer to u njegovoj svesti oživljava patnje iz prošlosti koje - u skladu sa voljom Božjom - treba da zaboravi.

Parabole o izgubljenom i ponovo nađenom

Izgubljena ovca

Ukazano mi je na parabolu o izgubljenoj ovci. Pastir u ovoj priči ostavlja devedeset i devet ovaca u pustinji i polazi u potragu za jednom koja se izgubila. Kad je izgubljena ovca pronađena, pastir je podiže na svoja ramena i vraća se u radosti. On se ne vraća gundajući i osudujući to jadno stvorenje koje mu je zadalo toliko brige, nego svoju izgubljenu i ponovo nađenu ovcu nosi u radosti.

Svojoj sreći zbog postignutog uspeha on daje još veće izlive radosti, pozivajući i prijatelje i susede da mu se pridruže u tome „jer našo svoju ovcu izgubljenu.” Ono o čemu on sada govori nije lutanje izgubljene, već radost zbog njenog povratka; jer radost što je ovca pronađena baca u zasenak sve brige, strahovanja i opasnosti kojima se pastir izlagao tražeći izgubljenu ovcu i vraćajući je na mesto sigurnosti. „Kažem vam da će tako biti veća radost ne nebu za jednog grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.”

Izgubljeni dinar

Izgubljeni dinar predstavlja zabludelog grešnika koji još uvek luta. Brižljivost koju žena u paraboli ispoljava da bi pronašla izgubljeni dinar sadrži pouku za Hristove sledbenike u pogledu njihove dužnosti prema zabludelim koji zastranjuju s pravog puta. Žena pali sveću da bi osvetlila svaki ugao, zatim metlom čisti svu kuću i pažljivo pretražuje dok ne pronađe izgubljeno.

Ovde je jasno određena dužnost hrišćanina prema onima kojima je pomoć neophodna, jer se udaljuju od Boga. One koji su zastranili ne treba ostavljati u mraku zablude, već treba učiniti sve što se može da se oni ponovo vrate na put svetlosti. Svetiljka Božje Reči je upaljena; i hrišćani uz najusrdniju molitvu za nebesko prosvetljenje treba da proučavaju Božju Reč kako bi bili osposobljeni da njenim argumentima, ukorima, pretnjama i ohrabrenjima dopru do srca zabludelih, razgoneći tamu zabluda i neverovanja koja ih okružuje. Ravnodušnost i nemarnost izazivaju Božje negodovanje.

Našavši izgubljeni dinar, žena saziva svoje „drugarice i susjede govoreći: Radujte se sa mnom: ja nađoh dinar izgubljeni. Tako, „kažem vam,“ naglašava Hristos, „biva radost pred anđelima Božjim za jednoga grešnika koji se kaje.“ Kada se anđeli Božji toliko raduju povratku zabludelih koji uviđaju i priznaju svoje grehe vraćajući se u članstvo Crkve, koliko više sledbenici Hristovi, koji i sami prave greške i kojima je svakog dana potreban oproštaj i od Boga i od njihove braće, treba da se raduju povratku svakog pojedinca koji je zaveden sotonskim lukavstvima bio na pogrešnom putu i toliko propatio zbog toga!

Umesto da se drže što dalje od zabludelih, njihova braća treba da ih potraže i da se sastaju s njima. Umesto da ih osuđuju zbog grešaka koje ih drže u mraku zablude, oni molitvom za božansku milost i jasnije razumevanje Svetih spisa treba da ukrase sopstvene žiške kako bi mogli da razagnaju tamu koja okružuje zabludele. I kada uspeju da oni koji su zastranili uvide svoju zabludu i prihvate ponudenu svetlost, treba ih prihvatiti s radošću, a ne u duhu prebacivanja i nstojanja da im se ukaže na svu težinu njihove grešnosti koja je izazvala toliko bola, zabrinutosti i mučnih napora da se oni vrate. Kada se anđeli koji nikada nisu pogrešili toliko raduju povratku zabludelih, koliko tek treba da se tome raduju njihova braća koji su i sami toliko puta osetili potrebu za saosećanjem, ljubavlju i pažnjom kad su posrtali u mraku ne znajući kako da pomognu sami sebi!

Izgubljeni sin

Skrenuta mi je pažnja i na parabolu o izgubljenom sinu koji je tražio od oca da mu preda njegov deo imovine, smatrajući da mu to pripada. Želeo je da se odvoji od svog oca i da svojim delom raspolaže onako kako odgovara njegovim sklonostima. Otac je izašao u susret njegovom zahtevu, i sin se u svojoj sebičnosti udaljio od oca da ga ovaj ne bi više uznemiravao svojim savetima i ukorima.

Ovaj sin je mislio da će trošeći svoju imovinu na lična zadovoljstva, bez ičijih saveta ili ograničenja, biti zaista srećan. Nije želeo da bude uznemiravan bilo kakvim uzajamnim obavezama. Da je ostao na očevom imanju, otac bi prema njemu kao sinu polagao pravo na određene zahteve. Međutim, on nije osećao nikakve obaveze prema svome plemenitom ocu, i potporu za svoj sebičnjački i buntovnički duh nalazio je u tvrdnji da deo očevog imanja pripada njemu. Zatražio je svoj deo u vreme kad mu po pravilu još nije pripadalo ništa.

Kada je u svojoj sebičnosti primio blago koje nije zaslužio, otišao je veoma daleko od očinske kuće da bi čak zaboravio da je imao oca. Prezirući i odbacujući svako ograničenje, odlučio je da se odaje svim mogućim uživanjima koje zaželi. Pošto je u grešnom popuštanju sebi potrošio sve što mu je otac dao, nastala je u toj zemlji velika glad i on se nađe u teškoj nemaštini.

Tada tek počinje da žali što se toliko odavao neobuzdanim zadovoljstvima, jer je rasipnički trošeci novac ostao bez igde ičega. Na kraju bio je primoran da se posle tolike razuzdanosti ponizi do te mere da čuva tuđe svinje.

Tek kada je pao tako nisko on poče da razmišlja o dobroti i ljubavi svoga oca. Tada je osetio da mu je otac potreban. Sam je sebe doveo u ovako težak položaj potpune odbačenosti i krajnje bede. Shvatio je da ga je od oca odvojila samo njegova neposlušnost i greh. Razmišljao je o preimućtvima i izobilju koje u kući njegovog oca uživaju iznajmljene sluge, dok on ovde usamljen i otuđen od očevog doma umire od gladi. Ponižen svojom nevoljom, on odlučuje da se vrati svome ocu i da mu skrušeno prizna svoju krivicu. Stigavši do prosjačkog štapa, nije imao čak ni pristojne odeće. Bio je do te mere unesrećen bedom i oslabio od gladi da ga je bilo strašno i pogledati.

Dok je bio još podaleko od očevog doma, otac je zapazio skitnicu, i prvo je pomislio na svog buntovnički nastrojenog sina koji ga je napustio pre više godina da bi se odao rasipničkom životu greha. Roditeljska osećanja bila su ganuta. Uprkos svih obeležja njegove uniženosti, otac prepoznaje lik svoga sina. On ne čeka da mu sin priđe, već mu žurno polazi u susret. Ne osuđuje ga što mu je svojim grešnim životom zadao toliko bola i patnji, već žuri da mu što pre pruži dokaze svoje ljubavi i znake svoga praštanja.

Iako je sin toliko omršavio i njegovo bledo lice jasno odražava razuzdanost života koji je vodio, iako je pokriven prosjačkim dronjcima dok su mu bose noge pokrivene prašinom i osušanim blatom od pešačenja, otac ispoljava najnežnije sažaljenje dok se sin u poniznosti baca pred njegove noge. Otac se u svom dostojanstvu ne povlači od sina, niti bilo šta traži od njega. On mu ne nabraja njegove krivice i grehe iz prošlosti da bi mu pokazao koliko je nisko pao.

On ga podiže sa zemlje i očinski celiva. On buntovničkog sina uzima na svoje grudi i svojim skupocenim plaštom pokriva njegovo skoro nago telo. Pripaja ga uz svoje srce sa toliko topline i saosećanja da sin, ako je ikada posumnjao u očevu ljubav i dobrotu, to više ne može ni da pomisli. Iako je težinu svoje krivice shvatio još onda kad je odlučio da se vrati očevoj kući, sada, budući ovako dočekan, on još dublje oseća odvratnost puta kojim je išao. Njegovo srce, koje se još ranije potčinilo uticaju Božjeg Duha, sada se još više slomilo zbog bola koji je zadao svome dobrom ocu.

Pokajnički sin koji je strepeo od susreta sa ocem, plašeci se da mu on neće oprostiti, nije očekivao ovakav susret. Znajući da ne zaslužuje ovakav prijem, on svoj greh što je napustio oca priznaje rečima: „Sagriješih nebu i tebi, i više nisam dostojan nazvati se sinom tvojim.” Želeo je da bude primljen samo kao najamnik. Ali otac naređuje slugama da ga, u znak naročito poštovanja, obuku u takvu odeću kao da je uvek bio njegov poslušni sin.

Povratak svoga izgubljenog sina, otac je pretvorio u pravo porodično slavlje i naročite izlive radosti. Stariji sin koji se nalazio u polju nije znao da mu se brat vratio, ali je čuvši opšte ispoljavanje radosti i ushićenja zapitao sluge šta sve to znači. Objasnili su mu da se njegov brat, koga su već smatrali mrtvim, vratio kući, i da je otac pripremio ugojeno tele njega radi, jer ga je ponovo dobio kao iz mrtvih.

Stariji sin se tada razgnjevi i ne htede ni da uđe u kuću da bi video i pozdravio svoga brata. Negodovao je što se tom nečasnom bratu, koji je napustio oca a na njega kao starijeg brata prebacio svu težinu odgovornosti koje su im bile zajednička dužnost, sada ukazuju tolike počasti. Taj sin je zaista vodio život odvratne raskalašenosti, rasipajući imanje koje mu je otac dao sve dok nije ostao bez igde ičega, dok je njegov stariji brat kod kuće verno obavljao svoje dužnosti kao sin. A sada se taj rasipnik vraća u očevu kuću i dočekuje sa uvažavanjem i počastima kakve starijem sinu nikada nisu bile ukazane.

Otac je usrdno zamolio svog starijeg sina da uđe i sa radošću pozdravi svog brata, jer on izgubljen beše i nađe se; mrtav beše u bezakonju i grehu, ali ponovo oživlje; on se moralno ovestio i zgražava se na grešnost svog dosadašnjeg života. „A on odgovarajući reče ocu: Eto služim ti toliko godina i nikad ne prestupih zapovijest tvoj u, pa meni nikad nisi dao ni jareta da bih se provešelio sa prijateljima svojim. A kad dođe taj tvoj sin, koji ti je imanje prosuo sa bludnicama, zaklao si mu tele ugojeno.”

„Sine moj,” nastavio je otac sa uveravanjem, „ti si svagda sa mnom, i sve moje tvoje je. Pravo je bilo i trebalo se razveseliti i obradovati, jer ovaj brat tvoj mrtav bješe i oživlje; i izgubljen bješe i nađe se.” Činjenica da je onaj koji je bio izgubljen, sada pronađen i onaj koji je bio mrtav u prestupu i grehu, sada među živima, bila je za oca važnija od svega drugog.

Ovu parabolu Hristos je ispričao da bi nam pokazao kako naš nebeski Otac prima grešnike koji se kaju. Sin je sagrešio ocu, ali otac ipak pun sažaljenja, samilosti i spremnosti na oprostaj, ide u susret rasipniku i ispoljava veliku radost što njegov sin, koga je smatrao mrtvim za svako osećanje srodstva, sada uviđa svu dubinu svoga greha, vraća se ocu, ceni njegovu ljubav i priznaje njegova prava.

Otac zna da su tom sinu, koji je pošao putem greha a sad se kaje, zaista potrebni njegovo sažaljenje i ljubav. Sin je mnogo propatio; i shvativši svu težinu svoje bede, vraća se ocu kao jedinom koji može da mu pomogne u toj velikoj nevolji.

Povratak izgubljenog sina bio je povod najveće radosti. Žalbe starijeg brata su prirodne, ali ne i opravdane. Pa ipak braća u svojim međusobnim odnosima često postupaju na sličan način. Mnogi se previše trude i zalažu da zabludeli osete gde su i u čemu grešili, i stalno ih podsećaju na njihove greške. Onima koji su grešili potrebno je sažaljenje, treba im ukazivati pomoć u ljubavi i saosećanju. Oni pate u svojoj duši i često su potišteni i obeshrabreni. A iznad svega drugog, potreban im je iskren i pravi oprostaj.

Rad među članovima

U radu za članove Crkve u Batl Kriku u proleće 1870. godine, nije bilo tako potpune zavisnosti od Boga kakvu tako značajan poduhvat zahteva. Braća R. i S. nisu učinili Boga svojom uzdanicom, radeći u Njegovoj snazi i zaviseći od Njegove milosti, kao što je to trebalo.

Brat S. je previše strog prema onima za koje misli da u nečemu greše. On prema takvima ne ispoljava saosećanje i obazrivost osobine koje bi svakako zahtevao od drugih kad bi se sam našao u sličnim okolnostima. On se takođe nalazi u velikoj opasnosti da donosi pogrešan sud o karakteru i sklonostima drugih. Uticati na karakter i odluke drugih je najosetljiviji i najdelikatniji zadatak koji je ikada poveren smrtnicima. Oni kojima je to zadatak moraju imati sposobnost jasnog poimanja i moć ispravnog rasuđivanja. Istinska nezavisnost uma je nešto što se potpuno razlikuje od naglosti i plahovitosti. Dozu nezavisnosti koja navodi na opreznost, pobožnost i odmereno mišljenje u duhu molitve ne treba olako odbaciti, sve dok nas dovoljno jaki dokazi ne osvedoče da smo na pogrešnom putu. Takva nezavisnost će one koji se nalaze na odgovornim položajima sačuvati da ostanu smireni i postojani usred mnogobrojnih zabluda koje preovladavaju na sve strane, i navešće ih da pažljivo razmatraju dokaze za sve što neko predlaže a ne da povodeći se za uticajem drugih, donose zaključke bez stvarnog i potpunog poznavanja svih okolnosti.

Prilikom ispitivanja pojedinih slučajeva u Batl Kriku postupalo se kao kad advokat unakrs-

nim pitanjima isleđuje svedoka. Odsustvo Duha Božjeg bilo je tu potpuno neosporno. Među onima koji su učestvovali u tome bilo je samo nekoliko aktivnih i revnosnih radnika. Iznošena su svedočenja onih koji su bili pravedni u sopstvenim očima i zadovoljni sami sobom, i za uticajem takvih povode se braća R i S u svom rasuđivanju. To je doprinelo da i sestre T i U nisu primljene u članstvo Crkve samo zbog nekih beznačajnih nedostataka. Da je sposobnost rasuđivanja braće R i S bila na neophodnom nivou oni bi uvideli da izneti prigovori nisu bili dovoljan razlog da se ovim sestrama onemogući pristup u Crkvu. One su obe odavno u veri i pravilno svetkuju subotu jedna osamnaest a druga dvadeset godina.

Sestra V koja je iznela ove zamerke, trebalo bi da iznese mnogo ozbiljnije razloge protiv sebe, razloge zbog kojih ni sama ne bi mogla da bude član Crkve. Da li je ona bez greha? Da li su njeni putevi savršeni pred Bogom? Da li je savršena u strpljenju, samoodricanju, plemenitosti, dugom podnošenju i blagosti? Ako je slobodna od ovih slabosti, tako rasprostranjenih kod žena, onda može prva baciti kamen. Te sestre kojima je pristup u Crkvu bio onemogućen bile su dostojne da nađu svoje mesto u njoj; one su bile drage Bogu. Međutim, prema njima se nemudro postupilo, i to bez dovoljnog razloga. Bilo je i drugih slučajeva u kojima se postupilo bez imalo nebeske mudrosti i zdravog rasuđivanja. Rasuđivanje brata S je pod uticajem njegove žene, koja je bila najuspešniji sotonski medijum, i godinama je bila veoma izopačena. Da je imao kvalitete istinske nezavisnosti, imao bi i više samopoštovanja i sa doličnim dostojanstvom podizao bi sopstveni dom. Kad bi se pak odlučio da iznudi poštovanje u svojoj porodici, obično je preterivao s tim i bivao prestrog, govoreći grubo i zapovednički. Uviđajući da je pogrešio, posle izvesnog vremena je odlazio opet u suprotnu krajnost, spuštajući se ispod svoga dostojanstva.

U takvom raspoloženju on je, bez obzira na sopstveno rasuđivanje, prihvatio sve što mu žena kaže, i lako nasedao njenim intrigama. Ona mu se često prikazivala kao velika mučenica prepričavajući velike neprijatnosti kojima je, navodno, bila izložena od strane braće u njegovom odsustvu. U lukavstvu i prepredenosti da zloupotrebi poverenje svoga supruga, bila je izuzetno vešta. Da je brat S u potpunosti prihvatio svetlost koju mu je Gospod na vreme dao u pogledu njegove žene, ona sada ne bi bila u mogućnosti da ga toliko obmanjuje. On je toliko puta bio rob njenih hirova, zato što svoje srce i svoj život nije u potpunosti posvetio Bogu. Žestio se na svoju braću i stvarao im teškoće. Sopstveno „ja” u njemu nije bilo raspeto. Trebalo bi da najusrdnije nastoji da svoje misli i osećanja dovede u pokornost Hristu. Vera i samoodricanje bi mu u tome najviše pomogli. Da je uzeo sve oružje Božje, koristeći u svojoj odbrani samo ono što mu daje Duh Božji i sila istine, bio bi pobednik u snazi Božjoj.

Međutim, brat S je slab u mnogo čemu. Kad bi Bog od njega zatražio da razoblič i osudi bližnjega, da ukori i ispravlja nekog brata ili da se bori protiv svojih neprijatelja, to bi za njega bio prirodan i relativno lak zadatak. Dok je borba sa samim sobom, potčinjavanje želja i sklonosti sopstvenog srca, preispitivanje i kontrolisanje svojih skrivenih pobuda, daleko teži zadatak. A koliko je on nespreman da se predano upusti u takvu borbu! Borba protiv sopstvenog „ja” je najteža borba koja je ikad vođena. Odbaciti sebičnost, potčiniti se u svemu volji Božjoj, obući se u poniznost, imati onu ljubav koja je čista, miroljubiva, uvek spremna da zamoli, puna plemenitosti i dobrih plodova - to nije lako postići. Ipak njegovo je preimućstvo a i dužnost da upravo u tome postane savršeni pobednik. Da bi se mogla obnoviti u poznanju Boga i istinskoj svetosti, duša Mu se mora u potpunosti predati. Sveti život i karakter Hristov predstavljaju pravi uzor. Njegovo poverenje u svog nebeskog Oca nije imalo nikakvih granica. Njegova spremnost da bezrezervno poslušna bila je savršena. On nije došao da Mu služe, nego da služi drugima. Nije došao da sprovodi svoju volju, nego volju Onoga koji Ga je poslao. On se u svemu oslanjao na Onoga koji pravo sudi. Iako je bio Spasitelj sveta, On je o sebi skromno rekao: „Ja ne mogu ništa

činiti sam od sebe.”

Postao je siromah, odrekavši se slave i bilo kakvih počasti na ovom svetu. Bio je često gladan i žedan a mnogo puta i iznuren svojim naporima, i čak nije imao gde da zakloni svoju glavu. Često Mu je - zatečenom u senci hladne i vlažne noći - gola zemlja predstavljala postelju. Pored svega toga, On je blagosiljao one koji su Ga mrzeli. Kakav život! Kakvi doživljaji! Možemo li mi, koji tvrdimo za sebe da smo Hristovi sledbenici, radosno i bez gundanja podnositi takve patnje i lišavanje kakvima se sam izložio naš Učitelj? Možemo li ispiti takvu čašu i krstiti se takvim krštenjem? Ako pristanemo na to, učestvovaćemo sa Njim i u slavi Njegovog carstva na nebu. Ako ne, nećemo sa Njim imati nikakvog dela.

Brat S bi morao steći jedno iskustvo, bez kojega njegov rad predstavlja samo štetu. Previše se povodi za onim što od drugih čuje o zabludelim; sklon je da sudi prema utiscima koje je stekao i postupa strogo onda kad bi blagost bila daleko preporučljivija. On zaboravlja sopstvene slabosti, i kako teško podnosi prigovore, čak i kada zaista nije u pravu. Kad dođe do zaključka da neki brat ili sestra greše u nečemu on sa svojim osuđivanjem ne zna da prestane, iako time izlaže opasnosti i sopstvenu dušu i duše drugih. Brat S bi morao da, koliko god je to moguće, izbegava suđenja u Crkvi i bilo kakvo učestvovanje u rešavanju takvih teškoća. On ima koristan dar koji je potreban u delu Božjem. On treba da se odvoji od onih koji privlače njegovu naklonost, remete njegovo rasuđivanje i navode ga na nemudre postupke. Tako nešto nije ni potrebno ni preporučljivo. On se premalo uvežbava u veri. Previše se zadržava na svojim telesnim slabostima i odajući se tako sumornim mislima, samo još više jača svoje neverovanje. Bog ima obilje snage i mudrosti za one koji to usrdno traže u veri i molitvi.

Videla sam da je brat S jak u nekim tačkama, dok je u drugima slab kao neko dete. Njegov način postupanja sa zabludelim imao je razorne posledice. On je osvedočen u svoju sposobnost da doprinese sređivanju poremećenih odnosa gde je to po njegovom mišljenju neophodno, ali on ne vidi postojeće stanje u pravoj svetlosti. On se pri tom rukovodi sopstvenim nazorima i nije u stanju da uočava razlike, te često postupa bez milosti i saosećanja. U samom činu dužnosti i strogoj primeni discipline prema pojedincima može se i preterati. „I sa rasuđivanjem jednima budite milostivi, a druge, u strahu spasavajte otimajući ih iz ognja, a treće karajte sa strahom, mrzeći i na haljinu opoganjenu od tijela.”

Dužnost, stroga dužnost, ima sestru bliznakinju, koja se zove blagost. Kada se dužnosti pridruži i blagost, postižu se velika preimućstva; ali ako je dužnost lišena ljubaznosti, ako se dužnosti ne pripoji i nežna ljubav napraviće se propust, i posledice mogu biti veoma štetne. Ljudi i žene ne pristaju da na nešto budu prisiljavani, ali se blagošću i ljubavlju mogu pridobiti mnogi. Brat S rado podiže bič Jevanđelja, a njegove reči su najčešće samo zvižduk koji prati takvo bičevanje. Takvim postupanjem on ne uspeva da podstakne druge na veće revnovanje u dobrim delima, nego samo izaziva još veću ratobornost protiv svoje strogosti.

Da se brat S držao primljene svetlosti, ne bi tako često upadao u toliko ozbiljne greške. „Ko danju ide ne spotiče se, jer vidi svjetlost ovoga svijeta; a ko ide noću spotiče se, jer nema svjetlosti u njemu.” Samo put poslušnosti je siguran put. „Ko hodi bezazleno, hodi pouzdano.” Drži se svetlosti, „tada ćeš ići sigurno putem svojim, i noga tvoja neće se spoticati.” Oni koji se ne drže svetlosti uvek ostaju slabi i nerazvijeni u veri. Brat S bi morao da shvati koliko je važno da hodi u svetlosti, ma koliko samoodricanja to zahtevalo. Usrdni napori, pokrenuti ljubavlju prema dušama, jačaju veru u srcu i razvijaju hrišćanske vrline.

Brate moj, ti si po prirodi nezavisan i uobražen. Ti precenjuješ svoje radne sposobnosti. Moliš se Bogu da te ponizi i učini podesnim za svoje delo, a kada te On u odgovoru na tvoje molitve izloži disciplini neophodnoj za ostvarenje tog cilja, ti se onda najčešće odaješ sumnjama i

malodušnosti, smatrajući da imaš razloga da budeš obeshrabren. Kad te je brat V upozoravao i savetovao da se ne baviš teškoćama nastalim u Crkvi, ti si najčešće smatrao da te on ograničava.

Pokazan mi je tvoj rad u Ajovi. Ti nisi bio odlučan da sakupljaš sa Hristom, nego si rasturao, zbunjivao i razgonio neupućene ovce. Ti si revnovao, ali ne po razumu. Radio si, ali ne u ljubavi, nego u strogosti i žestini. Držao si se nepopustljivo i zapovednički. Nisi krepio slabe i zavijao ranjene. Svojom nerazboritom strogošću odagnao si iz stada pojedine koji se nikada više ne mogu vratiti. Reči izgovorene u pravom trenutku i na pravi način zlatne su jabuke u srebrnim sudovima. Reči izgovorene na neodgovarajući način imaju suprotno dejstvo. Tvoj uticaj deluje kao pustošni pljusak.

Kada te je brat V upozoravao, savetovao i korio, osećao si da te on uznemirava i ometa u radu. Smatrao si da bi, kad bi te pustili da radiš slobodno i samostalno, mogao učiniti veliko i dobro delo. Međutim, uticaj tvoje žene je u velikoj meri neutralisao tvoju korisnost. Ti ne upravljaš dobro sopstvenim domom, i nisi u stanju da „zapovijedaš svojim domaćinjima nakon sebe.” Ti misliš da znaš kako treba upravljati svojim domaćinstvom. Ali koliko si se u tome prevario! Suviše često se rukovodiš trenutnim pobudama što te dovodi u zabunu i obeshrabrenost, pomračuje tvoje rasuđivanje, slabeći te duhovno i obeležavajući tvoj rad velikim nedostacima.

Napori braće R i S u bili su preuranjeni. Njihova iskustva iz prošlosti i greške koje su počinili bili su dovoljni razlozi da se ne prihvataju rada za koji nisu bili osposobljeni. Tu su potrebe bile velike, i bilo je teško podizati Crkvu u takvom mestu. Oni su bili okruženi protivničkim interesima sa svih strana, i svaki korak je trebalo razmatrati veoma oprezno i uz mnoge molitve.

Ta dva brata su više puta bila upozoravana i ukoravana zbog svojih nepromišljenih postupaka, i oni nisu smeli da preuzimaju na sebe takve odgovornosti. O, koliko bi za delo Božje u bilo bolje da su ova braća poslata u neko drugo polje! Tu je sotonino uporište jako isto tako kao i u drugim bezbožnim gradovima, a on je u napadima veoma lukav protivnik. Među štovaocima subote u ima buntovnički nastrojenih elemenata koji predstavljaju stalnu prepreku za delo. Međutim, uvek postoji pogodno i pravo vreme kad treba da se govori i radi – zlatna prilika koja će dati najbolje rezultate uložnog truda.

Da smo prepustili da se ove pojave do kraja razviju, buntovnički elementi i neposvećeni pojedinci bi se izdvojili, i sada ne bismo imali protivničku grupu. To uvek treba izbegavati ako je ikako moguće. Bolje je da Crkva strpljivo podnosi i dosađivanje, nego da pre nagljenim isterivanjem izvesnih pitanja na čistinu izaziva duh ratobornosti. Oni koji zaista ljube istinu treba istine radi da čine tako imajući pred očima samo slavu Božju, i dopuštajući da svetlost istine zablista pred očima svih.

Moglo se i očekivati da elementi zabune i nezadovoljstva stvaraju teškoće. Sotona neće mirno posmatrati kako se u podiže Crkva onih koji će braniti istinu, razobličavajući varljive zaključke i zablude. Njegov gnjev se rasplamsava i on kreće u rat protiv onih koji drže zapovesti Božje i imaju svedočanstvo Isusovo. Međutim, istinski vernici ne treba zbog toga da postaju nestrpljivi i obeshrabreni. Takve pojave istinske vernike treba da čine još opreznijima i budnijima. To treba da ih navodi da se sa još više saosećanja, nežnosti i ljubavi mole za one koji su u tako velikoj zabludi u pogledu večnih vrednosti. Kao što je Hristos podnosio i još uvek podnosi naše nedostatke, našu nezahvalnost i naše tako slabo napredovanje u ljubavi, tako i mi treba da podnosimo one koji kušaju i proveravaju naše strpljenje. Zar da sledbenici Onoga koji je bio pun samoodricanja i samopožrtvovanosti ne budu slični svome Učitelju? Srce hrišćanina treba da bude puno ljubavi i strpljenja.

Jevanđeljski sejač

Parabola o jevanđeljskom sejaču koju je Hristos ispričao svojim slušaocima sadrži pouku koju treba da proučavamo. Oni koji propovedaju sadašnju istinu i seju dobro seme Reči Božje ostvaruju iste rezultate kao i sejač pomenut u Jevanđelju. Propovedanje istine koja budi i osvedočava savest slušalaca dopire u manjoj ili većoj meri do svih društvenih slojeva. Neki su kao zemljište pokraj puta. Izgovorene istine dopiru do njih; ali oni ne razvijaju svoje moralne snage, rukovode se radije naklonostima nego dužnošću, i rđave navike čine njihova srca sve manje prijemljivim dok ne postanu tvrda kao utrven put. Takvi mogu tvrditi da veruju u istinu ali nemaju pravu predstavu o njenom svetom i uzvišenom karakteru. Ne raskidajući prijateljstvo sa onima koji traže zadovoljstva i izopačeno društvo, oni se stalno izlažu kušanju, i dobro se mogu prikazati neograđenim zemljištem pored puta. Oni prosto pozivaju neprijatelja da ih kuša, i konačno gube i ono poštovanje prema istini koje su prividno imali kad je dobro seme palo na tle njihovog srca.

Drugi su slični kamenitom tlu. Oni rado prihvataju sve što je za njih novo i uzbudljivo i sa radošću primaju Reč istine. O svojoj veri i nadi, oni govore sa oduševljenjem, usrdno i revnosno, a ponekad čak i ukoravaju one koji imaju dugo iskustvo u veri zbog nekih njihovih prividnih propusta ili nedostatka oduševljenja. Ali kad se u plamenu iskušenja stave na probu, kad Bog upotrebi svoje makaze za obrezivanje, da više roda donesu, njihove revnosti nestaje a njihovi glasovi umuknu. I oni se više ne hvališu u snazi i sili istine.

To su oni koji se rukovode samo osećanjima. Oni nemaju dubine ni postojanosti karaktera. Načelo u njihovom životu nije ukorenjeno dovoljno duboko da bi se njime rukovodili u svojim postupcima. Oni na rečima uzdižu istinu, ali to ne potkrepljuju delima. Seme istine nije uhvatilo korena ispod površine. Njihovo srce se ne obnavlja pod preobražavajućim uticajem Duha Božjeg. I kada istina poziva na delo, kada istine radi treba podnositi žrtve, njih nema nigde; kad naiđu na iskušenja i progone, oni se otpađuju od vere, jer se istina nije duboko ukorenila u njihovom srcu. Istina, izložena jasno i nedvosmisleno, razotkriva izopačenost karaktera. Neki ne mogu da podnesu tu probu i najčešće zatvaraju oči pred svojim nedostacima. Iako im savest svedoči da su reči, koje u pogledu hrišćanskog karaktera, iznose vesnici Božji, zaista istinite, oni taj glas ipak ne slušaju. Njih te reči vređaju, i radije se odriču istine, nego da joj se potčine i budu posvećeni njome. Oni laskaju sebi da mogu otići na nebo i na neki lakši način.

U ovoj paraboli prikazana je još jedna vrsta slušalaca. To su ljudi i žene koji slušaju Reč Božju, osvedočavaju se u njenu istinitost i prihvataju njene dokaze, ali ne uviđaju grešnost svoga srca. Ljubav prema svetom zauzima istaknuto mesto u njihovom životu. U poslovnim odnosima i saobraćanju s drugima oni nastoje da za sebe izvuku najveću korist. Lažni navodi, obmanjivanje i razne zloupotrebe kojima oni stiču i nagomilavaju sredstva pokazaće se zaista kao trnje u njihovom razvoju, bacajući u zasenak sve njihove dobre namere i ciljeve. Dobro seme posejano u njihovo srce biće potpuno ugušeno. Često su toliko obuzeti brigom kako da zarade novac, ili strahovanjem da stečeno ne izgube, da su im ovozemaljski interesi pretežniji od svega drugog. Za negovanje dobrog semena u sopstvenoj duši oni nemaju vremena. Sastanke na kojima bi verska preimućstva ohrabrila njihovo srce oni uopšte ne posećuju, strahujući da ne propuste neki ovozemaljski interes. Prevara bogatstva navodi ih da se obmanjuju mišlju da je nagomilavanje ovozemaljskog blaga dužnost, kako bi mogli da potpomažu delo Božje. Međutim, što više uvećaju svoje zemaljsko blago, srce im je sve manje sklono da se od toga odvoji, sve dok se

potpuno ne odvrte od istine koja im je bila draga. Dobro seme u njihovom srcu ugušeno je bujanjem nepotrebnih zemaljskih briga i strahovanja - ljubavlju prema zadovoljstvima ovog sveta i počastima koje prate bogatstvo.

Pšenica i kukolj

U sledećoj paraboli koju je ispričao svojim učenicima, Hristos nebesko carstvo upoređuje sa njivom koju je domaćin zasejao dobrim semenom, ali dok je on spavao dođe neprijatelj i poseje kukolj. „Nisi li ti,” zapitaše sluge domaćina, „dobro sjeme sijao na njivi svojoj? Otkuda, dakle, kukolj? A on im reče: Neprijatelj čovjek to učini. A sluge rekoše Mu: Hoćeš li, dakle, da idemo da ga počupamo? A on reče: Ne, da ne bi čupajući kukolj, počupali zajedno s njime i pšenicu. Ostavite neka raste oboje zajedno do žetve; i u vrijeme žetve reći ću žeteocima: Saberite najprije kukolj, i svežite ga u snoplje da ga sažežem; a pšenicu odvezite u žitnicu moju.” Da su sluge verno sačuvale budnost, da niko nije nemarno spavao, neprijatelju se ne bi pružila tako povoljna prilika da po njivi zasejanoj pšenicom poseje i kukolj. Sotona nikada ne spava. On budno koristi svaku priliku da preko svojih agenata seje seme zabluda, koje nalaze plodno tle u srcu neposvećenih.

Iskrene vernike i pobornike istine često žaloste i dodatno uvećavaju njihove teškoće neposvećeni elementi koji se uvlače među njih da ih uznemiravaju, obeshrabruju i ometaju u njihovim naporima. Ali Gospod uči svoje sluge da budu veoma obazrivi u svim svojim poduhvatima. „Ostavite neka rastu oboje zajedno,” naglašava On. Ne čupajte na silu kukolj, da ne biste pri čupanju povredili i koren dragocenih biljki pšenice. I propovednici i članovi treba da budu veoma oprezni da ne revnuju nerazumno. Postoji opasnost da se previše truda ulaže u otklanjanje nekih teškoća u Crkvi koje bi često, ako im ne bismo poklanjali toliko pažnje, i same nestale. Pogrešno je pokušavati da se teškoće nastale u Crkvi rešavaju pre vremena. Treba ispoljiti mnogo strpljenja, obazrivosti i samosavlađivanja da se nastale teškoće prevaziđu, a ne pokušavati da ih rešavamo po svom ličnom mišljenju.

Postupak preduzet u bio je preuranjen, dovodeći prevremeno do odvajanja u toj maloj skupštini. Da su služitelji Crkve shvatili pravo značenje Hristove pouke date u paraboli o pšenici i kukolju, oni se ne bi upuštali u to što su tamo učinili. Pre nego što se preduzmu koraci koji bi čak i najnedostojnijima pružili povod da se žale što su isključeni iz članstva Crkve, to pitanje uvek treba najpažljivije razmotriti uz najusrdniju molitvu. U mestu preduzete su mere koje su dovele do stvaranja protivničke strane. Srca nekih koji su tu prihvatili istinu zaista su kao zemlja pored puta, neki kao kamenito tle, a neki kao zemljište zaraslo u trnje koje nemilosrdno guši biljke dobrog semena, takvi nikada neće usavršiti hrišćanski karakter. Međutim, ima manji broj i takvih koji bi pravilnom negom i jačanjem mogli da se utvrde u istini. Ali su braća R i S svojim nepromišljenim postupcima prerano izazvali krizu, a nedostajala im je i razboritost u rasuđivanju između podeljenih.

I kada prestupnici zasluže da budu odvojeni od Crkve kao što je sotona zaslužio da bude zbačen sa neba, uvek će se naći i takvih koji će im biti naklonjeni. Uvek će biti takvih koji su podložniji uticaju pojedinaca negoli uticaju Božjeg Duha i zdravih načela. U svojoj neposvećenosti, takvi su uvek spremni da podržavaju zlo, ukazujući sažaljenje i naklonost upravo onima koji to najmanje zaslužuju.

Takvi imaju snažan uticaj na druge; posmatrajući činjenicu u lažnoj svetlosti, oni nanose

veliku štetu i uzrok su propasti mnogih duša. Sotona je u svojoj pobuni zaveo trećinu anđela da napuste i Oca i Sina, prilazeći njemu kao začetniku pobune. Imajući u vidu te činjenice, treba da budemo veoma oprezni. Šta drugo možemo očekivati od ljudi osobenjačkog duha nego da stvaraju teškoće i unose zabunu? Moramo ih podnositi izbegavajući toliko neophodno čupanje kukolja, da ne bismo uz kukolj čupali i pšenicu.

„U svijetu ćete imati nevolje” kaže Hristos, „ali u meni imaćete mir.” Iskušenja kojima su hrišćani izloženi - žalost, nedaće i sramota - predstavljaju Bogom određena sredstva kojima On odvaja plevu od pšenice. Svoju oholost, sebičnost, zle strasti i ljubav prema zadovoljstvima ovog sveta svi moramo pobediti; upravo sa tim ciljem Bog dopušta da se kroz nevolje kušamo i proveravamo, i da bi nam pokazao da se ta zla još uvek nalaze u našem karakteru. Da bismo postali učesnici u božanskoj prirodi izbegavanjem izopačenosti ovoga sveta i telesnih želja, pobjedu moramo izvojevati Božjom snagom i Njegovom milošću. „Jer naše lake sadašnje nevolje,” kaže apostol, „donose nam vječnu i od svega pretežniju slavu, nama koji ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi privremeno, a ono što se ne vidi, vječno.” Nevolje, patnje, iskušenja, nesreće i druge naše različite probe - predstavljaju oruđa kojima nas Bog čisti, posvećuje i priprema za nebesku žitnicu.

Šteta nanescena delu Božjem preuranjenim postupcima nikada se ne može potpuno nadoknaditi. Delo Božje u ne napreduje kao što je moglo, i nije više pred svetom u tako povoljnom svetlu kao što je bilo ranije. Među nama često ima pojedinaca čija je uloga jedino u tome da povećaju broj onih koji su na pravoj strani. Oni u životu izgledaju potpuno beskorisni; ali kad postanu buntovnici, oni znaju biti veoma ratoborni i revnosni radnici za sotonu. Takav rad je prirodni sklonostima nepreporođenog srca. Zato samoispitivanje i tajna molitva predstavljaju veliku potrebu. Bog je obećao mudrost svima koji to od Njega traže. Rada u misionstvu se često prihvataju i oni koji za to nisu spremni. Oni pokazuju spoljašnju revnost, ali zanemaruju tajnu molitvu. Takvi radnici pričinjavaju samo štetu, jer nastoje da sopstvenim pravilima regulišu savest drugih. Tu je samosavlađivanje izuzetna potreba. Oštre reči izazivaju svađu i razdor. Brat S je u stalnoj opasnosti da popušta duhu oštrog kritikovanja. Propovedniku pravde to nikako ne dolikuje.

Brate S, ti bi morao još mnogo da učiš. Ti si sklon da za svoje neuspehe i razočaranja okrivljuješ brata V, ali kad bi pažljivo preispitao svoje pobude i svoje ponašanje, uvideo bi da se uzroci toga nalaze u tebi samome. Povodeći se za sklonostima svog nepreporođenog srca postao si rob sopstvenih navika. Preoštar, tiranski duh koj i ponekad ispoljavaš uništava tvoj uticaj. Brate moj, ti moraš za sebe lično da izvršiš jedan zadatak koji niko drugi ne može da izvrši. Svako će pred Bogom morati da položi račun za sebe. On nam je dao svoj zakon kao ogledalo u kojem možemo otkriti sve nedostatke svog karaktera. Gledajući u to ogledalo mi ne treba da istražujemo nedostatke svojih bližnjih niti da budno pazimo da li oni zadovoljavaju postavljeni kriterijum, već da otkrijemo sopstvene mane, kako bismo mogli da ih se oslobodimo. Međutim, ono što nam treba nije samo znanje; primljenu svetlost treba i praktično da primenjujemo u životu. Nije nam prepušteno da se sami opredeljujemo: za poslušnost kad nam to godi, ili pak za neposlušnost kad nam to što se od nas traži nije po volji. „Poslušnost je bolja od žrtve.”

Imućnim roditeljima

Na sastanku pod šatorom u Vermontu 1870. godine, Duh Božji mi je uporno predočavao da iznesem jasno svedočanstvo o dužnosti ostarelih imućnijih ljudi u pogledu sređivanja njihove imovine. Pokazano mi je da ljudi koji su inače oštroumni, vešti i dovitljivi u svojim poslovima i kojima su odlučnost i savesnost vrline, često pokazuju veliki nedostatak ovih vrлина u pravilnoj raspodeli svoje imovine dok su još u životu. Iako ne znaju kad se može završiti njihovo kušanje, oni dopuštaju da godina za godinom prolaze a da im imovinsko-pravni poslovi ostaju nedovršeni, i često završavaju i život ne iskoristivši svoje talente. Ili pak umiru iznenadno, bez ikakvog predosećanja, i njihovom imovinom se raspolaže na način koji oni nikada ne bi odabrali. Krivica je na njima što su bili nemarni, i neverni pristavi.

Hrišćani koji veruju u sadašnju istinu treba i u ovome da ispoljavaju mudrost i predostrožnost. Oni ne bi smeli da zanemare blagovremeno raspoređivanje svojih sredstava, očekujući neki pogodniji trenutak za to u toku svoje duge bolesti. Njihovi imovinsko pravni poslovi treba da budu tako sređeni da se sa njihovom imovinom, u slučaju njihove iznenadne smrti, kada oni više ne mogu da kažu bilo šta, postupa upravo tako kao da su oni u životu. Mnogim članovima porodice se na nepošten način otima ono što im po pravu pripada i oni ostaju siromašni samo zato što je zanemaren posao koji je mogao da se uradi za jedan sat. Oni koji pišu testament ne treba da žale ni truda ni novca da se to sačini na zakonit i pravovaljan način, tako da to niko posle ne može osporavati.

Videla sam da oni koji tvrde da veruju u istinu treba svoju veru da potvrde i delima. Oni treba da „načine sebi prijatelje bogatstvom nepravednim da bi ih, kad osiromaše, primili u vječno prebivalište.” Bog je ljude učinio pristavima svojih dobara. On u njihove ruke stavlja sredstva kojima treba da se potpomaže veliko delo spasavanja duša radi kojih je Hristos napustio svoj dom, sva svoja bogatstva i slavu i postao siromah da bi, svojim poniženjem i žrtvom, vratio Bogu mnoge sinove i kćeri Adamove. U svom providenju, Gospod je odredio da se rad u Njegovom vinogradu potpomaže sredstvima poverenim Njegovim pristavima. Zanemarujući da svojim doprinosom potpomažu napredak dela Božjeg, oni se pokazuju kao neverne i lenje sluge.

Pokazane su mi izvesne pojave u vezi sa delom Božjim u državi Vermont, a naročito u Bordoviku i okolini. Sledeći odlomci su iz Svedočanstva za Crkvu broj 20:

„Za mnoge koji žive u Bordoviku treba izvršiti naročito delo. Videla sam da se neprijatelj svim silama zalaže da bi ostvario svoje namere. Ljudi kojima je Bog poverio materijalna sredstva kao svoje talente nastoje da svoje odgovornosti u svojstvu Božjih pristava prenesu na svoju decu. Umesto da vrate Bogu ono što je Njegovo, oni na sve što poseduju polažu pravo kao na sopstvenu svojinu, kao da su sve to stekli svojom snagom i svojom mudrošću.

Neki svoja sredstva stavljaju van svoje kontrole poveravajući ih u ruke svoje dece. Skrivena pobuda kojima se oni pri tom rukovode jesu da na taj način sa sebe skinu odgovornost, i da svojim sredstvima ne potpomažu širenje istine. Takvi delo Božje vole samo na rečima, a ne delom i istinom. Oni ne shvataju da novac kojim raspolažu nije njihov, nego Gospodnji.

Roditelji se moraju jako čuvati da talente u materijalnim i finansijskim sredstvima, koje je Bog stavio u njihove ruke, ne poveravaju svojoj deci, osim ako imaju pouzdane dokaze da njihova deca ispoljavaju više interesovanja, ljubavi i odanosti prema delu Božjem od njih samih, i da će ta deca biti usrdnija i revnosnija u unapređivanju dela Božjeg i potpomaganju raznih poduhvata iz te oblasti za koje je potreban novac. Međutim mnogi svoja sredstva stavljaju u ruke svoje dece, jer ih na to podstiče sotona, samo zato da bi svoju odgovornost u ulozi pristava prebacili na druge. Čineći tako, oni svoja sredstva zaista stavljaju u redove neprijatelja. Sotona nastoji da sve to usmeri tako kako najbolje odgovara njegovim ciljevima i da delo Božje ostane

bez sredstava kojima bi moglo biti znatno potpomognuto.

Mnogima koji visoko uzdižu veru nedostaju odgovarajuća dela. Kad bi veru koju toliko ističu potvrđivali i svojim delima, njihov uticaj bi mogao biti veoma delotvoran na strani istine. Ali oni ne umnožavaju talente koje im je Bog dao na upotrebu. Oni koji misle da će umiriti svoju savest time što svoju imovinu zaveštavaju deci ili je uskraćuju delu Božjem dozvoljavajući da pređe u ruke nevernih i bezbrižnih naslednika koji će to nemilice da rasipaju ili pak nagomilavaju i obožavaju, moraće za to da polože račun pred Bogom, kao neverni pristavi nad dobrima svoga Gospodara. Oni dozvoljavaju da ih sotona nadmudri preko te dece čiji je um pod njegovom kontrolom. Sotona ostvaruje svoje namere u mnogim ovakvim slučajevima, dok pristavi Božji deluju kao obamrli i paralisani. Oni nisu svesni svoje velike odgovornosti i polaganja računa koje će uskoro uslediti.”

Pokazano mi je da će se proveravanje nekih iz okoline uskoro završiti i da je veoma važno da oni svoje životno delo završe tako da na kraju mogu začuti reči Božjeg odobravanja. „Dobro, slugo dobri i vjerni.” Ukazano mi je takođe i na nedoslednost onih koji tvrde da veruju u istinu a svojim sredstvima ne potpomažu delo, nego ih ostavljaju svojoj deci. Mnogi očevi i majke žive sirotinjski i oskudno usred izobilja. Oni, do izvesne mere, sami sebi uskraćuju lični komfor, i često se odriču i onoga što je neophodno za održavanje života i zdravlja, iako na raspolaganju imaju obilje sredstava. Ponašaju se kao da im je zabranjeno da sopstvenim novcem zadovoljavaju svoje stvarne potrebe ili da ga upotrebe u dobrotvorne svrhe. Pred sobom imaju samo jedan cilj: da svoju imovinu sačuvaju da bi je ostavili svojoj deci. Tom idejom oni su toliko obuzeti i ona je toliko utkana u sve njihove postupke, da deca jedva čekaju trenutak kada će sva imovina postati njihova svojina. Oni zavise od toga, i to ima značajan ali ne i povoljan uticaj na njihov karakter. Neki od njih postaju rasipnici, neki sebičnjaci i tvrdice, a neki se odaju neradu i lakomislenosti. Mnogi od njih ne znaju da ekonomišu i da štede novac, niti se uopšte trude da sami sebe izdržavaju. Oni kroz život prolaze bez ikakvog cilja i veoma su nepostojani. Utisci koji se stiču u detinjstvu i mladosti utkani su u samo tkivo karaktera i postaju princip delatnosti u godinama zrelosti.

Oni koji su upoznati sa načelima istine treba da se strogo pridržavaju Reči Božje kao vodilje u svom životu. Oni uvek treba da daju „Bogu Božje.” Videla sam da u državi Vermont mnogi čine veliku grešku što prisvajaju i na druge prenose sredstva koja im je Bog poverio samo na čuvanje. Oni gube iz vida činjenicu da Bog polaže pravo na sve što imaju. Njima je neprijatelj pravde zaslepio oči i oni nastavljaju putem koji će se završiti kobno i za njih i za njihovu decu.

Mladi utiču na roditelje da svoju imovinu prepuste u njihove ruke, kako bi mogli da njom slobodno raspolažu po svom nahođenju. S obzirom na svetlost iz Reči Božje, koja je u pogledu novca poverenog pristavima, toliko razumljiva i jasna, i na upozorenja i prekore koje Bog preko Svedočanstva daje u tom pogledu, ako mladi - imajući pred sobom svu tu svetlost - ipak posredno ili neposredno utiču na svoje roditelje da im još za života ili pak testamentom zaveštaju svoju imovinu, preuzimaju ne sebe strašne odgovornosti. Sinovi i kćeri ostarelih roditelja koji ispovedaju istinu, treba da u strahu Božjem savetuju i najusrdnije zamole svoje roditelje da ostanu verni svome zavetu u veri, zauzimajući u pogledu imovine stav koji Bog odobrava. Upotrebljavajući svoja sredstva za napredak dela Božjeg, roditelji stiču sebi blago na nebu. Oni ne treba da se lišavaju blaga u nebeskoj riznici ostavljajući sve naslednicima koji ionako imaju dovoljno. Jer na taj način ne samo što sebe lišavaju dragocenog preimućstva da ulažu u nebesku riznicu, koja je nepropadljiva, nego i zakidaju haznu Božju.

Na sastanku pod šatorom naglasila sam da imovina koja se najčešće zaveštava deci, dok se za delo Božje ne odvaja ništa, ili pak neka bedna milostinja koja nije vredna pomena - ta imovina

često postaje pravo prokletstvo za one koji je nasleduju. To će za naslednike predstavljati iskušenje i otvorena vrata za popuštanje mnogim opasnim i škodljivim željama ovoga sveta.

Roditelji treba da se drže prava koja su im Bogom data. On je njima poverio talente koje treba da upotrebe na slavu Njegovog imena. Deca se ne mogu smatrati odgovornima za talente poverene roditeljima. Dok su pri zdravom razumu i sposobni da pravilno rasuđuju, roditelji uz molitvu i pomoć savetnika koji imaju iskustva u istini i poznaju božansku volju, treba da naprave raspored svoje imovine. Ako imaju decu koja su bolesna ili se muče u siromaštvu i koja će savesno upotrebiti ova sredstva, to treba uzeti u obzir. Međutim, ako imaju nevernu decu koja u izobilju ovoga života služe svetu, stavljajući svoja sredstva u ruke takvih naslednika samo zato što su njihovi, roditelji čine greh protiv Onoga koji ih je učinio svojim pristavima. Zahtevi Božji se ne smeju olako uzimati.

Isto tako treba jasno shvatiti da roditelje koji su napravili testament, to ne može sprečiti da, dok su još među živima, od te imovine odvajaju za delo Božje. Oni to treba da čine; jer raspolaganje viškom svoje ovozemaljske imovine predstavlja za njih zadovoljstvo dok god su živi, a na nebu večnu nagradu. Sredstva koja im je Gospod pozajmio oni treba da upotrebe za rad u Njegovom vinogradu.

Ljubav prema novcu je koren gotovo svih zločina počinjenih na ovom svetu. Roditelji koji sebično zadržavaju svoja sredstva da bi bogatili svoju decu, a ne uviđaju potrebu dela Božjeg i nisu spremni da te potrebe zadovolje, u strašnoj su zabludi. Novac, kojim oni misle da pomažu svoju decu, predstavlja za njih samo prokletstvo.

Novac ostavljen deci često predstavlja koren gorčine. Deca se najčešće svađaju oko imovine koja im je ostavljena, pa čak i u slučaj u da i postoji testament, retko su naslednici zadovoljni raspodelom koju su roditelji sačinili. I umesto da nasledeni novac podstiče zahvalnost i poštovanje prema roditeljima, on je najčešće povod za nezadovoljstvo, gundanje, zavist i nepoštovanje. Braća i sestre koji su međusobno živeli u miru, postaju nesložni i razdor u porodici je često prouzrokovan podelom nasledene imovine. Bogatstvo je poželjno samo ako se koristi za zadovoljenje stvarnih potreba, i da bi se činilo dobro drugima. Nasledeno bogatstvo za naslednika češće postaje zamka nego blagoslov. Roditelji svoju decu ne treba da izlažu iskušenjima ostavljajući im sredstva za koja se ta deca nisu nimalo trudila.

Videla sam da neki od onih koji tvrde da ispovedaju istinu, na nečastan način utiču na svoje roditelje da svoja sredstva čuvaju za njih, umesto da ih za života upotrebe na delo Božje. Oni koji utiču na roditelje da svoje dužnosti, u svojstvu pristava, prenesu na njih kao naslednike, malo znaju šta čine. Oni preuzimaju na sebe dvostruku odgovornost - utiču na roditelje da ne ispune Božju nameru u raspolaganju sredstvima koja im je On poverio da bi ih upotrebili na slavu Njemu, a pored toga preuzimaju odgovornost pristava za novac koji su roditelji bili dužni da preko menjača stave u opticaj; kako bi Gospodar dobio svoje sa dobitkom.

Mnogi roditelji čine veliku grešku što svoju imovinu stavljaju u ruke naslednika dok još uvek sami snose odgovornost za upotrebu ili zloupotrebu talenata koje im je Bog poverio. Takvim prenosom imovine ni roditelji ni deca ne postaju srećniji. Ako požive još koju godinu, roditelji se obično žale zbog takvog svog postupka. Na taj način se ljubav roditelja uopšte ne povećava prema njihovoj deci. Takva darežljivost ne uvećava ni osećanje zahvalnosti i obaveze dece prema roditeljima. U samoj osnovi takvog postupka nalazi se prokletstvo čiji su plodovi samo sebičnost na strani dece i nesreća i bedno osećanje prisilne zavisnosti na strani roditelja.

Kad bi roditelji, dok su još među živima, pomogli svojoj deci da se sama snalaze u životu, to bi bilo daleko bolje nego da im ostavljaju veliku imovinu posle svoje smrti. Mladi koji se uglavnom oslanjaju na učinke sopstvenog rada postaju bolji ljudi i žene, i sposobniji za praktičan

život od onih koji se oslanjaju na imovinu svojih roditelja. Mladi koji zavise od izvora sopstvenog rada obično cene i razvijaju svoje sposobnosti, poboljšavaju svoja preimućstva, a svoje talente neguju usmeravajući ih na ostvarenje određenog cilja u životu. Oni često razvijaju vrline marljivosti i čuvarnosti, i moralne vrednosti što predstavlja temelje uspeha u hrišćanskom životu. Dok ona deca i mladi za koje roditelji najviše čine, najčešće ne osećaju gotovo nikakve obaveze prema njima. Zablude o kojima je ovde reč postoje uglavnom u Svoje dužnosti u svojstvu pristava, roditelji prenose na svoju decu.

Na sastanku pod šatorom u 1870. godine apelovala sam na one koji su imućni da svoja sredstva kao verni pristavi ulažu u delo Božje i da taj zadatak ne prepuštaju svojoj deci. To je posao koji Bog stavlja u zadatak upravo njima, i kada ih Gospodar pozove da polože račun, oni će kao verni pristavi vratiti sve što im je bilo povereno, i to ne samo glavnice nego i ostvarenu dobit.

Ukazano mi je na slučajeve braće X, Y i Z. Ti su ljudi pravili ozbiljne greške u vezi sa raspodelom svoje imovine. Neki od njihove dece su, utičući na roditelje u tom odlučivanju, primili na svoju dušu teške odgovornosti za koje su tako žalosno nespremni. Otvorivši na taj način vrata iskušenju, oni prosto pozivaju neprijatelja da ih svojim napadima kuša i uništava. Dva mlada sina brata X u velikoj su opasnosti. Oni se druže sa pojedincima čije ih karakterne osobine neće uzdići, nego još više uniziti. Dovrtljivo pripremljen uticaj takvog druženja neprimetno zahvata ove mlade ljude. Razgovori i stavovi ovih rdavih drugova sistematski podrivaju pozitivan uticaj sestara i zetova na ove mlade ljude. Dok sam na pomenutom sastanku pod šatorom govorila o ovom predmetu bila sam veoma uzbuđena, znajući da upravo preda mnom sede pojedinci koji su mi bili pokazani u viziji. Onima koji su me slušali naglašavala sam potrebu potpune posvećenosti Bogu. Nisam pominjala imena prestupnika, jer mi to nije bilo dozvoljeno. Moje je bilo da se zadržavam na načelnom stavu, apelujući na srca i savest onih koji tvrde da ljube Boga, i da drže Njegove zapovesti, da i u ovom pogledu razvijaju hrišćanski karakter. Svetlost je data, i ostaje da se vidi da li će biti i prihvaćena.

Napustila sam pomenuti sastanak sa velikim teretom zabrinutosti za duše na čiju opasnost mi je bilo ukazano. Posle nekoliko meseci stigla je vest o smrti brata Y. Njegova imovina ostavljena je njegovoj deci. Krajem decembra odredismo da održavamo sastanke u državi Vermont. Moj suprug se nije osećao dobro, i zato nije mogao da pođe na put. Da bih izbegla preveliko razočaranje, rešila sam da u Vermont pođem u društvu sestre Hola. Govorila sam prisutnima sa izvesnom slobodom, ali na sastancima konferencije nije bilo slobode. Znala sam da se Duh Božji neće ispoljavati nesmetano sve dok među prisutnima ne dođe do potpunog priznanja i dok se njihova srca ne razbiju pred Bogom. Nisam više mogla da ćutim. Duh Gospodnji se spusti na me i ukratko prepričah suštinu onoga što sam napisala. Pomenuh po imenu neke od prisutnih koji su stali na putu delu Božjem.

Posledice zaveštavanja imovine naslednicima i pokušaj da se na njih prenesu odgovornosti pristava, dok su roditelji još u životu, izneseni su veoma ubedljivo. Lakomstvo je sinove brata Y navelo na ovaj pogrešan put. To se posebno odnosi na jednog od njegovih sinova. Savesno sam ukazala na zbivanja u toj skupštini, posebno na sinove brata Y. Jedan od pomenute braće, koji je na žalost i sam već bio otac, budući izopačen u srcu i životu, sramotio je dragoceni ugled sadašnje istine. Svojim niskim kriterijumom u pogledu morala on kvvari i izopačuje mlade.

Duh Gospodnji se spustio na okupljene, i neki su u suzama i poniznosti priznavali svoje grehe. Posle ovog sastanka razgovarala sam sa mlađim sinovima brata X, pozivajući ih i preklinjući da, radi spasenja svoje duše, raskinu druženje sa drugovima koji ih usmeravaju na put propasti, težeći za onim što može da im povрати mir. Dok sam se zalagala za te mlade ljude, srce

mi je bilo prepuno osećanja prema njima, i svim srcem sam čeznula da se potčine Bogu. Moleći se tako usrdno za njih, hrabрили smo ih da se i oni mole. Pobjeda je zadobijena i oni se potčiniše Bogu. Njihovi glasovi se začuše u skrušenosti i pokajničkoj molitvi, i ja osetih da je mir Božji zaista na nama. Anđeli su bili svuda oko nas, i ja u viziji ugledah slavu Božju. Stanje dela u ponovo mi je pokazano; i vidim da su neki od tamošnjih članova daleko zastranili od Boga. Nazadovanje tu naročito zahvata mlade.

Pokazano mi je da su dva mlada sina brata X po prirodi dobrog srca i savesni mladi ljudi, ali je sotona zaslepio njihovo poimanje. Njihovi drugovi nikako ne pripadaju kategoriji onih koji bi mogli da ojačaju njihovo osećanje morala, njihovu predstavu o tome i njihovu ljubav prema istini i svemu onome što je nebesko. „Jedan grešnik kvari mnogo dobra.” Podsmevački duh i izopačeni razgovori takvih drugova razgone ozbiljne i verske utiske.

Pogrešno je da se hrišćani druže sa onima koji su nepostojanog morala. Prisno druženje koje samo oduzima vreme, ne podstiče jačanje morala i ne doprinosi jačanju umnih i duhovnih snaga, opasno je. Ako moralna atmosfera koja okružuje pojedinca nije čista i sveta, nego zagađena izopačenošću, oni koji udišu takvu atmosferu, uvideće da ona gotovo neosetno deluje na um i srce, trujući i izopačujući sve oko sebe.

Bilo je zaista neophodno da ovi mladi ljudi promene svoje društvo. „Zli razgovori kvare dobre običaje.” Sotona je preko svojih agenata delovao da upropasti ove mlade ljude. Ništa ne može uspešnije da osujeti ozbiljne utiske i dobre želje, nego druženje sa taštım, bezbrižnim i izopačenim pojedincima. Ma koliko privlačnost takvih bila prijatna zbog njihove oštroumnosti, duhovitosti i zajedljivih pošalica, sama činjenica da se prema veri odnose lakomisleno i ravnodušno, dovoljan je razlog za odlučno izbegavanje takvih. Ukoliko su privlačniji u svemu drugom, utoliko je opasniji njihov uticaj koji šire na svoju okolinu, jer svoju privlačnost vešto koriste da bi uticali na druge.

Ovi mladići treba da za svoje drugove biraju one koji ljube istinu u njenoj čistoti, čiji je moral neokaljan i čije su navike čiste od svakog zla. Onima koji zaista žele da budu sinovi Božji, deca nebeskog Cara, Reč Božja upućuje poziv: „Zato izađite između njih i odvojte se govori Gospod, i ne dohvatajte se ničega što je nečisto, i ja ću vas primiti.” Bog ljubi ove mlade ljude, i ako oni odluče da slede vodstvo Njegovog Duha, oni će hoditi u Njegovoj snazi i u skladu sa Nje govım savetima.

Bog je brata AY obdario dobrım osobinama, brzim shvatanjem i pravilnim razumevanjem Njegove Reči. Da je svoje srce u potpunosti posvetio Bogu, mogao je da vrši pozitivan uticaj na svoju braću kao i na ostale sa kojima se druži. Ali je ljubav prema novcu toliko obuzela njegovu dušu i tako se uvrežila u sve njegove poslovne transakcije da se on prilagodava svetu, umesto da se menja obnovljenjem uma svojega. Pogana ljubav prema dobitku izopačila je i unızila njegove sposobnosti. Da je svoje sposobnosti aktivno upotrebio u službi Učitelju, umesto sebičnim i ličnim interesima, cilj bi mu bio samo slava Božja i dobro bližnjih. Da je sve svoje snage posvetio samo tome cilju, umne sposobnosti kojima ga je Bog obdario dale bi njegovom karakteru energičnost, smernost i delotvornost kojima bi zasluživao poštovanje, utičući samo pozitivno na sve sa kojima dolazi u dodir.

Pokazano mi je da je nasleđivanje roditeljske imovine zaista predstavljalo koren gorčine za njihovu decu. Njihov dotadašnji mir, sreća i međusobno poverenje, ovim su ozbiljno poremećeni. Bratu AY zaista nije bila potrebna imovina njegovog oca. On je i bez toga imao dovoljno Bogom poverenih talenata sa kojima je trebalo da radi. Da je pravilno upotrebio talente koji su mu već bili povereni našao bi se bar među onima koji su verni u najmanjem. Upravljanje imovinom nasleđenom od Oca, za koju se tako lakomo otimao, bilo je za njega, u svojstvu pristava,

odgovornost veća nego što je mogao da ponese.

Srebrnoljublje je u njegovom srcu godinama gušilo ljubav prema Bogu i bližnjima. I kad mu je očevo bogatstvo dopalo u ruke želeo je da zadrži za sebe sve što je bilo moguće. Postupao je sebično sa svojom braćom, jer su njegova preimućstva to omogućavala. I braća se nisu rukovodila pravim osećanjima. Bili su ogorčeni na njega. Rukovodio se svojim preimućstvima u odnosu na druge sve dok time nije izložio ruglu i sramoti delo Božje. Izgubivši vlast nad samim sobom glavni cilj mu je bio sebično sticanje dobiti. Ljubav prema novcu bila je koren svih zala u njegovom srcu. Da je svoje snage korisno upotrebio za rad u Gospodnjem vinogradu, mogao je da učini mnoga dobra, a ovako zloupotrebijene njegove sposobnosti donose samo štetu.

Braća B nisu imali pomoć onih koji su mogli da im pomognu. AB je radio samo u korist sopstvene štete. Preuzimanje prevelikih obaveza ometalo ga je u razvoju duhovne snage i hrabrosti. Članovi te skupštine koji su imali svetlost i istinu, i koji su mogli da budu jaki u Gospodu i spremni da se, ako zatreba, i žrtvuju za istinu postali su slabašni kao neka deca. Oni su očekivali da brat AB svoje vreme i snagu posveti rešavanju njihovih teškoća za čiju pojavu nije ni bilo pravih razloga. A kad su se takve teškoće zbog sebičnosti i neposvećenosti srca, ipak pojavile, mogle su da se otklone za jedan čas, kad bi bilo poniznosti i spremnosti na priznanje.

Braća B su pogrešila pristajući da ostanu u Trebalo je da promene mesto boravka, a ovde da navraćaju samo nekoliko puta godišnje. Onda bi sa većom slobodom mogli da iznose istinu i da činjenice prikazuju onakvim kakve su zaista bile. Da su živeli u nekom drugom mestu bili bi oslobođeni ovih tereta i njihovo svedočanstvo bi, kad dođu u ovu skupštinu, bilo desetostruko snažnije. Brat AB koji je bio primoran da se bavi beznačajnim razmiricama između članova i da ostane u, trebalo je da radi van toga mesta. On je toliko dugo služio „oko trpeza,” sve dok duhovno nije oslabio do te mere da više nije bio u stanju da shvati ubeđujuću snagu istine. Nije više budno prepoznavao potrebe dela Božjeg. Njegove duhovnosti i hrabrosti sve više je nestajalo. Delo sistematskog dobročinstva bilo je zanemareno. Neki od braće koji su ranije bili potpuno posvećeni napretku dela Božjeg, postadoše sebični i tvrdice. Umesto da postanu još samopožrtvovaniji i da njihova ljubav prema istini i pobožnosti još više jača, oni postaju sve manje pobožni a sve sličniji svetlu. Otac C je jedan od takvih. Njemu je neophodno novo obraćenje. Ovaj brat je imao veliko preimućstvo, ali ako ga ne iskoristi, osuda i tama koje će uslediti biće srazmerne svetlosti koju je imao, jer nije umnožavao talente koje mu je Bog upravo u tom cilju poverio.

Dozvoljavajući da njihova ljubav prema istini i njihovo revnovanje za delo Božje stalno slabe, braća u Vermontu žaloste Svetog Božjeg Duha.

Brat DB je prošle sezone preopteretio svoje snage, radeći pod šatorom u novim poljima bez odgovarajuće pomoći. Bog ne traži od ovog brata niti od bilo kog od svojih slugu da ugrožavaju svoje zdravlje preteranim naporima. Braća u svoje interesovanje za delo treba da dokažu svojim delima. Oni bi sigurno našli pomoć da im je delo Božje zaista u srcu i da osećaju vrednost duša. Brat DB je osećao duboku privrženost delu Božjem i znao da ceni duše, što je zahtevalo neprekidne napore; dok jedna velika skupština u svojim sitnim razmiricama onemogućuje bratu DB da pomogne svome bratu. Ova braća treba da se podignu u obnovljenoj snazi, da se oslobode iskušenja i obeshrabrenosti kojima su bili izloženi u što je njihovo svedočanstvo činilo tako nedelotvornim, i da zatraže novu snagu od Svemogućega. Oni treba da iznesu otvoreno i jasno svedočanstvo braći X i Y predočavajući im istinu i čineći sve što je u njihovoj moći kako bi ovi ljudi pravilno rasporedili svoju imovinu. Preuzimajući sam tako velike terete odgovornosti, brat AB ugrožava svoje umno i telesno zdravlje

Da je brat C hodio u svetlosti poslednjih nekoliko godina on bi sada znao da ceni vrednost

duša. Da je razvijao ljubav prema istini osposobio bi se da istinu prenosi i drugima. On bi mogao da pomaže bratu DB u njegovom radu pri održavanju bogoslužjenja pod šatorom. Mogao bi bar da preuzme brigu za domaću skupštinu. Da je imao ljubav prema svojoj braći i da je posvećen istinom on bi gradio mir a ne razdor - zbog kojeg je brat AB, pored drugih teškoća, bio primoran da se odvoji od svoje braće u najznačajnijim trenucima a brat AB da se napreže više nego što mu to njegove snage dopuštaju. Pa ipak, mada je brat DB učinio sve što je bilo u njegovoj moći, nije ostvareno sve što se moglo ostvariti da se pomogne onda kada je to bilo najpotrebnije. Strašna odgovornost pada na tu skupštinu što je zanemarila svoju dužnost.

Pokazano mi je da je brat X deleći imovinu svojoj deci pokušao da na njih prenese i svoje odgovornosti što nije smeo da učini. On sada vidi da time nije uvećao ljubav niti pridobio pažnju svoje dece. Ovi naslednici ne osećaju nikakvu obavezu prema svojim roditeljima za sve to što su ovi učinili za njih. Pošto su još mladi i neiskusni, oni nisu u stanju da nose odgovornosti koje su na taj način prenete na njih. Budući neposvećeni u srcu, oni svoje prave prijatelje drže za neprijatelje, dok prihvataju one koji nastoje da ih odvoje od njihovih istinskih prijatelja. Ti sotonini agenti stalno sugerišu lažne ideje ovim mladim ljudima, stvarajući razdor između braće i sestara, i njihovih roditelja.

Otac X je napravio grešku. Da je imao više poverenja u muža svoje kćeri koji je iskreno voleo istinu i da je prihvatio savete iskusnijih ljudi koji su bili spremni da mu pomognu, velike pogreške su mogle biti izbegnute. Ali neprijatelj obično uspeva baš na ovaj način kada se radi o raspoređivanju imovine.

Ovi slučajevi pomenuti su u skladu sa Božjom namerom: da bi svi mogli uvideli kako poguban uticaj varljivost bogatstva ima na ljudsko srce. Očevidne posledice ovakvog postupka su vidljive, i treba da posluže kao ozbiljna opomena roditeljima i gramžljivoj deci. U reči Božjoj lakomstvo se prikazuje kao idolopoklonstvo. Ljudi i žene ne mogu u isto vreme držati Božji zakon, i svoju ljubav poklanjati novcu i blagu ovog sveta. Ljubav i naklonost srca treba usmeravati na ono što je nebesko. Riznica našeg blaga treba da bude nebo, jer gde je naše blago, tamo će biti i naše srce.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i dva

Pravo vaspitanje

Rad na oblikovanju uma mladih najosetljiviji je zadatak kojim ljudi i žene mogu da se bave. Najveću pažnju u vaspitavanju mladih treba posvetiti raznovrsnosti poučavanja, kako bi se u njima podstakle uzvišene i plemenite snage uma. Roditelji i učitelji nisu kvalifikovani da vaspitaju decu ako sami nisu prethodno savladali lekciju o samosavlađivanju, strpljenju, dobroti i ljubavi. Kako je značajna uloga roditelja, staratelja i učitelja! Malo je onih koji uviđaju najbitnije potrebe obrazovanja, i kako treba upravljati razvojem uma, misli i osećanja mladih.

Ima vreme za učenje dece i vreme za vaspitavanje mladih, a u školi je bitno da se ove dve delatnosti kombinuju u što većoj meri. Obučavanjem deca mogu da se pripreme ili za službu grehu ili za službu pravdi. Vaspitavanjem od najranijeg detinjstva formira se karakter mladih i za ovozemaljski i za verski život. Solomun kaže: „Uči dijete putu kojim treba da ide, pa neće odstupiti od njega ni kad ostari.” Ovim je rečeno zaista mnogo. Poučavanje koje Solomun ovde preporučuje znači da decu treba vaspitavati i stalno usmeravati u njihovom razvoju. Da bi roditelji i učitelji bili uspešni u ovom zadatku, oni sami moraju da znaju „put” kojim dete treba da ide. To nije samo znanje koje se može steći iz knjiga. To obuhvata sve što je dobro, puno vrlina, pravedno i sveto. To uključuje umerenost, pobožnost, bratsku obazrivost i ljubav prema Bogu i bližnjemu. Da bi se ovaj cilj ostvario, mora se posvetiti posebna pažnja fizičkom, umnom, moralnom i verskom vaspitavanju dece i mladih.

Vaspitavanje i poučavanje dece, i u porodičnom krugu i u školi ne sme biti slično dresiranju nemih životinja; jer deca imaju razumom vođenu volju čijoj kontroli treba da potčine sve svoje snage. Neme životinje se moraju dresirati, jer nisu obdarene razumom i ne znaju da misle. Međutim, ljudski um se mora učiti i privikavati na samosavlađivanje. Um se obučavanjem mora privikavati da vlada ljudskim bićem, dok se životinje potčinjavaju kontroli jednog gospodara i privikavaju se da mu budu pokorne. Gospodar za svoje životinje predstavlja i um, i rasuđivanje i volju. I dete se može vaspitavati tako da, poput neke životinje, uopšte nema svoju volju. Čak i individualnost takvog deteta može da se potpuno izgubi u ličnosti onoga ko vrši vrhovni nadzor nad njegovim vaspitanjem; njegova volja, sve njegove namere i ciljevi podređeni su volji njegovog vaspitača.

Deci i mladima koji se tako vaspitavaju uvek će nedostajati moralna snaga i osećanje lične odgovornosti. Oni nisu učeni da se rukovode razumom i načelima. Njihovu volju je uvek kontrolisao drugi, a snage uma im nikada nisu aktivirane, niti im je bila pružena bilo kakva mogućnost da se vežbom razviju i jačaju. Osobenost njihove lične prirode nije poštovana, i sposobnost njihovog uma nisu usmeravane tako da bi napregnuli svoje najjače snage kad to u životu zatreba. Učitelji i vaspitači ne bi smeli da se zaustave na tome, već naročitu pažnju treba da poklone razvoju slabijih sposobnosti svojih učenika, kako bi sve snage bića uvežbavanjem jačale postepeno, i kako bi se u razvoju postigla prikladna srazmernost.

Deca iz mnogih porodica izgledaju dobro vaspitana dok se nalaze pod disciplinom vaspitača. Međutim, kad sistem koji im je predstavljao pravilo na neki način zataji ili otkaže, pokaže se da

su takva deca nesposobna da misle, rade ili odlučuju samostalno. Ta su deca dugo držana pod stegom gvozdениh pravila, i onemogućavana da samostalno misle i postupaju čak i u onome što im je sasvim dolikovalo, da kasnije nemaju poverenje u sebe niti smeju da se oslone na svoj sud ili svoje lično mišljenje. I kada, izišavši iz roditeljskog doma, treba da postupaju samostalno, oni lako nasedaju rasuđivanju drugih i bivaju zavedeni na pogrešan put. Oni su obično nestabilnog karaktera. Nisu bili stavljeni u položaj da se u svom rasuđivanju učvrste, i zato njihove umne snage nisu pravilno razvijene i ojačane. Tako dugo su bili pod apsolutnom kontrolom svojih roditelja da su se potpuno i u svemu oslonili na njih - roditelji su za njih i mislili i odlučivali.

S druge strane, mlade ne treba prepustiti da misle i postupaju potpuno nezavisno od suda svojih roditelja i učitelja. Decu i mlade treba učiti da poštuju rasuđivanje stečeno na osnovu ličnog iskustva. Treba ih vaspitavati tako da svoje mišljenje i volju uskladuju sa mišljenjem svojih roditelja i vaspitača, i navesti ih da stvarno uvide ispravnost i umešnost prihvatanja njihovog saveta. Tada njihov karakter, i kad ne bude više pod kontrolom i rukovodstvom starijih, neće biti sličan trsci koju ljulja i povija svaki vetar.

Strogo vaspitavanje dece i mladih, bez pravilnog usmeravanja da u skladu sa svojim sposobnostima i uzrastom samostalno rade i misle, kako bi se u njima razvio osećaj samopoštovanja i poverenje u sopstvenu sposobnost za rad, najčešće stvara umno i moralno slabe ličnosti. I, kad se tako vaspitavani jednom nadu sami pred svetom, potvrđiće se činjenica da su bili dresirani kao životinje, a ne vaspitavani kao deca. Njihova volja, umesto da bude vodena i pravilno usmeravana, bila je nasilno ograničavana grubom disciplinom roditelja i učitelja.

Roditelji i učitelji koji se razmetljivo hvališu kako su imali potpunu kontrolu nad umom i voljom dece koja su bila pod njihovim nadzorom, tim svojim hvalisanjem lako mogu dati trajno obeležje budućem životu te dece, koja su silom ili strahom stalno podjarmljivana. Takvi će gotovo po pravilu biti nesprenni za teške i ozbiljne životne dužnosti. Kad takvi mladići ili devojke ne budu više pod nadzorom roditelja i vaspitača i kad budu primorani da misle i postupaju samostalno, gotovo je sigurno da će krenuti pogrešnim putem i popustiti sili iskušenja. Oni doživljavaju neuspeh u ovozemaljskom životu, a isti promašaji se vide i u njihovom verskom i duhovnom životu. Kad bi vaspitači dece i mladih mogli da vide posledice svog pogrešnog načina vaspitavanja u budućem životu svojih vaspitanika, promenili bi neodložno svoj način vaspitavanja. Oni učitelji koji se hvale da imaju gotovo potpunu vlast nad voljom svojih vaspitanika nisu najbolji učitelji, mada njihovi privremeni uspesi mogu delovati veoma laskavo.

Božja namera nikad nije bila da um jednog ljudskog bića bude potpuno pod kontrolom drugog. I oni koji nastoje da individualnost svojih učenika potpuno utope u svoju ličnost - da im oni predstavljaju um, volju i savest, preuzimaju na sebe strašnu odgovornost. Takvi učenici mogu, pod određenim okolnostima, izgledati kao dobro uvežbani vojnici; međutim, kad se ograničenja uklone, videće se da njima nedostaje nezavisnost u radu i čvrstina u načelu. Oni kojima je cilj da svoje učenike vaspitaju tako da se oni osvedoče da u njima samima leži snaga koja će ih učiniti ljudima i ženama čvrstim u načelu, osposobljenim za svaki položaj u životu, to su najuspešniji i stvarno korisni učitelji. Njihov rad možda neće izgledati tako koristan u očima bezbrižnih posmatrača, i njihovi naponi možda neće biti cenjeni tako visoko kao rad onog učitelja koji je um i volju svojih učenika držao pod svojim apsolutnim autoritetom; ali će budući život učenika pokazati koji je vaspitno-obrazovni sistem bio bolji.

Postoji opasnost da i roditelji i prosvetni radnici previše vole da zapovedaju i diktiraju, dok se nedovoljno druže sa svojom decom ili učenicima. Oni se često drže suviše rezervisano, i svoj autoritet nameću hladnim i neprivlačnim manirima, čime se srca dece i učenika ne mogu pridobiti. Kada bi oni decu sakupili oko sebe pokazujući time da ih vole, i ispoljavali

interesovanje za njihove napore, pa čak i za njihove igre, ponašajući se ponekad čak i kao dete među njima, oni bi decu učinili veoma srećnom, i pridobili bi njihovu ljubav i poverenje. Na taj način bi i deca brže naučila da poštuju i prihvataju autoritet svojih roditelja i učitelja.

Navike i načela prosvetnog radnika treba smatrati čak i značajnijim od njegovih literarnih i stručnih kvalifikacija. Ako je učitelj iskren i pravi hrišćanin, on će osećati potrebu da se podjednako interesuje za fizičko i umno kao i za moralno i duhovno vaspitavanje svojih studenata. Da bi vršio ispravan uticaj, on mora savršeno vladati sobom, a njegovo srce mora biti prožeto istinskom ljubavlju prema svakom studentu, što će se videti i osetiti u njegovom pogledu, rečima i postupcima. On mora imati čvrstinu i postojanost karaktera; i onda će moći da oblikuje um svojih studenata i da ih upućuje na naučna saznanja. Vaspitanje primljeno u najranijem detinjstvu uglavnom oblikuje karakter mladih za čitav život. Oni koji se bave vaspitanjem i obrazovanjem mladih treba da budu veoma pažljivi, kako bi uspeali da njihove umne sposobnosti usmere tako da ih mogu iskoristiti na najbolji mogući način.

Sistem vaspitavanja i obrazovanja primenjivan u prošlim generacijama bio je štetan za zdravlje, pa čak i za sam život. Mnoga deca i mladi provodili su po pet časova svakog dana u učionicama koje nisu bile ni valjano provetrene ni dovoljno prostrane za udoban i zdrav smeštaj učenika. Vazduh u tim prostorijama, zbog male zapremine, ubrzo je postajao otrovan za pluća onih koji su morali da ga udišu. Mališani, čiji su udovi i mišići još nejak i mozak nerazvijen, držani su zatvoreni u takvim prostorijama na štetu svoga zdravlja. Mnogi od njih bili su tako nežni i slabi, tek što su počeli da žive, i takva skučenost u školi kojoj su bili izloženi iz dana u dan učinila ih je nervoznim i bolesnim. Zbog nervne iscrpljenosti oni zakržljavaju i u svom fizičkom razvoju. I kad se žižak života ugasi, roditelji i učitelji smatraju da ničim nisu direktno doprineli gašenju životne iskre. Stojeći pokraj groba svoga deteta, ucveljeni roditelji na svoj bolni gubitak gledaju kao na naročito dopuštenje providenja, dok je život deteta uništen njihovim pogrešnim postupanjem i neznanjem, za koje nema nikakvog opravdanja. Pripisivati takvu smrt Božjem providenju predstavlja bogohuljenje. Bog želi da mališani žive i da budu dobro vaspitani, kako bi svojim plemenitim hrišćanskim karakterom bili na slavu Njemu i na ovom svetu i u onom boljem svetu budućnosti.

Roditelji i učitelji, prihvatajući se odgovornosti da vaspitaju svoju decu, ne uviđaju da su pred Bogom isto tako odgovorni da se upoznaju sa funkcionisanjem organizma, kako bi svojim znanjem mogli da čuvaju zdravlje i život svoje dece i svojih učenika. Hiljade dece umiru zbog takvog neznanja svojih roditelja i učitelja. Majke provode mnoge časove u nepotrebnom ukrašavanju odeće i za sebe i za svoju decu da bi se time hvalisale, a onda se žale kako nemaju vremena za čitanje zdravstvene literature i ne stižu da steknu informacije neophodne za očuvanje zdravlja svoje dece. Oni smatraju da je lakše brigu oko toga poveriti lekarima. Da bi išli ukorak sa modom i običajima, mnogi roditelji žrtvuju zdravlje i život svoje dece.

Upoznati se sa funkcijama čudesno sazdane mašinerije ljudskog organizma: kostiju, mišića, želuca, jetre, creva, srca i nevidljivih pora na koži, i shvatiti koliko je međusobna povezanost svih tih organa bitna za zdravlje organizma - to je studija za koju su mnoge majke potpuno nezainteresovane. O međusobnom uticaju tela na um ili uma na telo, one ne znaju ništa. Veliki značaj i ulogu uma, koji ograničava ljudska bića i povezuje sa beskonačnim Bogom, one izgleda uopšte ne shvataju. Svaki organ tela sazdan je da se pokorava umu. Um je, poput prestonice u jednoj zemlji, vodeća snaga u telu.

Deci se dozvoljava da jedu mesne proizvode, puter, sir, svinjetinu, bogate torte i razne začine. Pored toga što im je hrana nezdrava, dopušta im se da jedu kad nije vreme jela i između obroka. Time se remeti rad želuca, neprirodno razdražuju nervi, a snage i sposobnosti uma slabe.

Roditelji ne shvataju da na taj način seju seme koje donosi bolest i smrt.

Mnoga deca su upropašćena za ceo život zato što su preteranim učenjem zanemarila da jačaju svoje fizičke snage. Mnogi mališani su u grob otišli u detinjstvu zbog nepromišljenog postupanja roditelja i nastavnika koji su, ili pohvalama ili strahom, preopterećivali njihovu mladost u vreme kad su bili još suviše mladi za školsku učionicu. Njihov um je bio opterećivan lekcijama u vreme kad još nije trebalo ni da ih upisuju u školu, već ih je trebalo zadržavati od toga sve dok njihova fizička konstitucija ne bude dovoljno jaka za takve umne napore. Malu decu treba pustiti da slobodno i srećno trčkaraju kao jaganjci u otvorenoj prirodi. Treba im omogućiti da u najpovoljnijim okolnostima polože temelj za zdravu i snažnu konstituciju.

Do osme ili desete godine života, deci bi jedini i najbolji učitelji trebalo da budu njihovi roditelji. Koliko je njihov um u stanju da to shvati, roditelji treba da otvaraju pred njima veliku Božju knjigu prirode. Mati treba manje ljubavi i pažnje da poklanja veštačkom ukrašavanju kuće i pripremanju raskošne odeće, kako bi imala vremena da i u sebi i u svojoj deci budi ljubav za ljupke pupoljke i mirišljivo cveće. Skrećući pažnju svoje dece na raznolikost boja i oblika, može ih upoznati sa Bogom koji je sve to stvorio tako divno i tako privlačno. Na taj način ona može njihove misli da usmeri na Tvorca i da u njihovom mladom srcu probudi ljubav prema Njemu. U svemu stvorenom, roditelji mogu svojoj deci da ukazuju na Boga kao na Stvoritelja. Jedina učionica za decu do osam ili deset godina života treba da bude slobodno kretanje u prirodi, na čistom vazduhu, u cveću i divnim prizorima prirodne dekoracije, a najpoznatiji udžbenik treba da im bude riznica prirode. Pouke utisnute u misli mladog deteta okruženog prijatnim i privlačnim prizorima prirode, ostaju trajno u sećanju.

Da bi deca i mladi bili zdravi, veseli i živahni, da bi se njihovi mišići i umne snage skladno razvijali, oni treba da se što više nalaze na čistom vazduhu da imaju pravilno raspoređeno vreme za zanimanje i za zabavu. Deca i mladi koji su stalno vezani za školu i knjige, ne mogu imati snažnu fizičku konstituciju. Ako je mozak stalno primoran na teške napore, bez odgovarajućeg fizičkog kretanja, krv navaljuje u mozak i cirkulacija krvi po organizmu postaje neujednačena. Mozak prima suviše krvi, a krajnji udovi ruku i nogu premalo. Treba postaviti pravilo kojim će se učenje učenika i studenata svesti na određeni broj časova a ostalo posvetiti fizičkoj delatnosti. I ako oni svoje navike u pogledu jela, odevanja i spavanja usklade sa prirodnim zakonima, oni će moći da se posvete učenju a da time ne ugrožavaju ni fizičko ni umno zdravlje.

Fizičko opadanje ljudskog roda

Prva knjiga Mojsijeva daje potpuno određen izveštaj o životu društva i pojedinaca u prvom razdoblju ovozemaljske istorije; a ipak nigde ne nalazimo zapis da se neko dete rodilo slepo, gluvo, sakato, deformisano ili maloumno. Nije zabeležen nijedan slučaj prirodne smrti novorođenčeta, deteta u dobu razvoja ili pak čoveka u mladim godinama. Nemamo čak zapis ni da su ljudi i žene umirali od bolesti. Objave smrti zabeležene u Prvoj knjizi Mojsijevoj glase ovako: „Tako poživje Adam svega devet stotina i trideset godina, i umrije,” „Tako poživje Sit svega devet stotina i dvanaest godina, i umrije.” O drugima (koji su živeli znatno kasnije) zabeleženo je: „I onemoćav umrije... u dubokoj starosti, sit života.” Bila je velika retkost da sin umre pre oca i takav slučaj je smatran toliko izuzetnim da ga je bilo potrebno i zabeležiti: „I umrije Aran prije Tare oca svojega na postojbini svojoj u Uru Haldejskom.” Aran je iza sebe takođe ostavio potomstvo.

Bog je čoveka obdario tako velikom životnom snagom da ljudski rod, već šest hiljada godina odoleva svim mogućim bolestima koje ga snalaze kao posledica izopačenih navika. Sama ta činjenica dovoljan je dokaz kolikom je snagom i energijom Bog obdario čoveka prilikom njegovog stvaranja. Da bi bolest u većoj meri zahvatila ljudski rod, trebalo je da prođe više od dve hiljade godina popuštanja zlu i niskim strastima. Da Adam, prilikom stvaranja, nije bio obdaren vitalnom snagom dvadeset puta većom nego što je snaga današnjeg čoveka, ljudski rod bi, sa svojim današnjim navikama i kršenjem prirodnih zakona, već prestao da postoji. U vreme Hristovog prvog dolaska ljudski rod se izopačio tako naglo da je umnožavanje bolesti koje su snalazile tu generaciju predstavljalo pravu poplavu bola i neizrecivih patnji.

Prikazano mi je žalosno stanje sveta u našim danima. Ljudski rod se još od vremena Adamovog pada sve više izopačuje. Pokazani su mi neki od razloga što je sadašnje stanje ljudi i žena stvorenih po Božjem obličju tako žalosno. I kad pomislim koliko bi se moralo učiniti da se takvo stanje fizičkog, umnog i moralnog opadanja bar do izvesne mere spreči, srce me zaboli i prosto malakše. Bog ljudski rod nije stvorio u ovako jadnom stanju u kojem se danas nalazi. Ovo današnje stanje nije delo Božjeg providenja, već delo čoveka; to je prouzrokovano rđavim navikama i raznim zloupotrebama, kršenjem zakona koje je Bog odredio da vladaju čovekovim postojanjem. Popuštanjem apetitu su prvo Adam i Eva izgubili svoje uzvišeno i srećno stanje svetosti. Popuštanje tom istom iskušenju dovodi čitav ljudski rod u ovakvo stanje sklonosti i nemoći. Ljudi dozvoljavaju da nad njima caruje apetit i strasti podjarmljujući razum i svako rasuđivanje.

Kršenje prirodnih zakona i ljudske patnje i bolesti kao neizbežna posledica toga traju toliko dugo da ljudi i žene sadašnje stanje društva - u kojem preovladuju bolesti, patnje, neotpornost organizma i prerana smrt - posmatraju kao neizbežnu sudbinu čovečanstva. Čovek je iz Tvorčeve ruke izašao tako savršen, tako divnog oblika i tako pun životne snage da je trebalo da prođe više od hiljadu godina da bi se na njemu primetile posledice izopačenog apetita i strasti i opšteg kršenja prirodnih zakona. Kako je vreme više prolazilo tako se teret deformacije i bolesti oseća iz generacije u generaciju sve teže. Popuštanje apetitu i čulnim strastima sve više slabi čovekove životne snage.

Patrijarsi od Adama do Noja, osim nekoliko izuzetaka, doživljavali su skoro po hiljadu godina. Od Nojevih dana dužina ljudskog veka sve više se skraćuje. Bolesnici koji su za vreme Hristovog života na zemlji donošeni k njemu iz svih gradova, varoši i sela, patili su od svih mogućih bolesti. A tokom generacija koje su usledile posle tog perioda, bolesti su u neprekidnom porastu i sve više uzimaju maha. Zbog neprekidnog kršenja životnih zakona, broj umrlih u odnosu na broj postojećeg stanovništva strašno se uvećava. Ljudski vek se toliko skratio da ljudi današnjih generacija odlaze u grob u starosti u kojoj su ljudi onih pokoljenja, koja su živela nekoliko hiljada godina posle stvaranja, tek stupali na pozornicu delovanja.

Bolesti se, generacijama, nasledno prenose sa roditelja na potomstvo. Još deca u kolevcima su često primorana da boluju i pate zbog greha svojih roditelja, kojima su njihove životne snage toliko oslabljene. Svoje rdave navike u jelu, odevanju i sveopšte neumerenosti u svom životu, oni prenose u naslede svojoj deci. Mnogi se radaju umobolni, deformisani, slepi, gluvi, i sa veoma teškim umnim poremećajima. Začudujuće je odsustvo načela koje karakteriše ovaj naraštaj a koje se posebno ispoljava u nepoštovanju zakona života i zdravlja. Nepoznavanje ovog predmeta preovladuje u svim društvenim slojevima, iako svetlost blista svuda oko njih. Najvažnija briga većine je: „Šta ćemo jesti, šta ćemo piti i u šta ćemo se odjenuti.“ I pored svega što je rečeno i napisano kako treba da postupamo sa svojim telom, apetit je, uopšteno uzevši, veliki zakon koji vlada ljudskim sklonostima.

Moralne snage su oslabljene zato što ljudi i žene nisu spremni da žive u poslušnosti zakonima zdravlja i da taj veliki cilj prihvate kao ličnu dužnost. Svoje izopačene navike i odvratne bolesti koje truju krv i slabe snage mozga, roditelji ostavljaju u naslede potomstvu. Većina ljudi, ignorišući zakone svoga bića, popušta apetitu i strastima na račun uma i morala, kao da namerno neće da znaju za posledice prestupanja prirodnih zakona. Oni popuštaju iskvarenom apetitu korišćenjem otrova koji sporo deluju, koji kvare krv i potkopavaju snagu nervnog sistema, izlažući se na taj način bolesti i neizbežnoj smrti. Njihovi prijatelji i srodnici posledice ovakvog životnog izbora nazivaju voljom Providenja. To je uvreda za Nebo. Pobunivši se protiv zakona prirode, oni moraju da snose kaznu zbog zloupotrebe tih zakona. Patnje, teške bolesti i smrtnost sada preovladuju na sve strane, naročito među decom. Koliko je velika suprotnost između ovog naraštaja i generacija koje su živeli u prepotopnom periodu!

Značaj domaćeg vaspitanja

Zar se ova poplava zla ne bi mogla zaustaviti i učiniti nešto da se mladi ovog naraštaja spasu od propasti koja im preti - to je pitanje koje mi se često nameće. Pokazano mi je da se veliki uzrok postojećeg zaista žalosnog stanja nalazi u tome što se roditelji ne osećaju obaveznim da svoju decu dovedu u poslušnost prirodnim zakonima. Majke vole svoju decu idolopokloničkom ljubavlju i popuštaju njihovim prohtevima, iako znaju da time ugrožavaju njihovo zdravlje i izlažu ih opasnosti od bolesti i nesreće. Ovu svirepu dobrotu u velikoj meri ispoljava današnji naraštaj. Željama dece udovoljava se na štetu njihovog zdravlja i karaktera, jer je majci lakše da im popušta nego da im uskrati ono što ona bučno zahtevaju. Na taj način majke seju seme koje će niknuti i doneti svoj rod.

Deca i mladi se najčešće vaspitavanjem ne pripremaju da se odreknu apetita i ograniče svoje želje. Tako oni postaju sebični, samovoljni, neposlušni, nezahvalni i nesveti. Majke koje ovako rade s gorčinom će žnjeti plodove onoga što su posejale. One greše i protiv neba i protiv svoje dece, i Bog ih smatra potpuno odgovornim za to.

Da je sistem vaspitanja u prošlosti bio sproveden na drugačijoj osnovi, mladi ovog pokolenja ne bi bili toliko izopačeni i nepouzđani. Upravitelji i prosvetni radnici po školama treba da budu ti koji će znajući šta fiziologija znači, zainteresovati studente ne samo da je proučavaju kao predmet, nego i da stečeno znanje praktičnom primenom znaju preneti na druge. Uz škole bi trebalo podizati razne zanatske radionice u kojima bi studenti pored učenja imali prilike i za neophodno kretanje.

Zanimanje i rasonodu studenata treba uskladiti sa prirodnim zakonima, i podesiti tako da to odgovara njihovom i telesnom i duševnom zdravlju. Na taj način će, dok stiču literarno obrazovanje, imati priliku da se upute i u praktična znanja iz poslovnog života. U mladima za vreme školovanja treba probuditi osećanje moralne svesti, kako bi uvideli i osetili da društvo na njih s pravom računa, da su dužni živeti u poslušnosti prirodnim zakonima, kako bi svojim životom i uticajem, dobrim primerom i poukom bili na korist i blagoslov drugima. Mladima treba stalno predočavati činjenicu da svako od njih ima svoj uticaj koji u društvu stalno deluje, uticaj kojim popravlja i uzdiže druge, ili ih pak unižava i čini još gorima. Prvo što mladi treba da nauče jeste da upoznaju sebe, i da znaju kako da sačuvaju svoje zdravlje.

Mnogi roditelji drže svoju decu u školi skoro cele godine. Ta deca mehanički pređu sve gradivo predviđeno nastavnim programom, ali ne zapamte ono što su naučili. Intelektualni život tih stalnih studenata izgleda posve siromašan. Monotono produžavanje studija zamara um, i oni

pokazuju vrlo slabo interesovanje za ono što uče. Od prekomernog čitanja knjiga mnogi se i razbole. Oni nemaju unutrašnje ljubavi prema učenju niti bilo kakve ambicije za sticanjem znanja. Studiozno razmišljanje i istraživanje njima nikad ne postaje navika.

Deci uveliko nedostaje pravilno domaće vaspitanje što bi ih osposobilo da postanu korisni članovi ljudskog društva. Međutim, svaki napor kojim se intelektualna kultura uzdiže iznad moralnog vaspitanja, pogrešno je usmeren. Upućivanje, popravljavanje i oplemenjivanje dece i mladih treba da bude najvažnija dužnost i roditelja i prosvetnih radnika. Onih koji znaju logično da misle i pravilno rasuđuju, veoma je malo, zato što se rđavim uticajima ometa razvoj intelekta. Pretpostavka roditelja i učitelja da se neprekidnim učenjem jača um pokazao se kao zabluda, jer se u mnogim slučajevima postiže suprotan efekat.

Mnogi roditelji i učitelji ne shvataju da u ranom vaspitavanju dece najviše pažnje treba posvetiti upravo fizičkom razvoju deteta, da bi se osigurala zdrava kondicija i tela i uma. Postoji običaj da se deca šalju u školu dok su još praktično bebe kojima je neophodna materinska pomoć i nega. U tako osetljivom periodu razvoja, mališani su često nagomilani u neprovetrenim učionicama gde su, sedeći na loše konstruisanim sedištim, primorani da telo stalno drže u nepovoljnom i nepravilnom položaju. Kao neizbežni rezultat toga, na mladom i nežnom sklopu deteta dolazi do deformacija.

Sklonosti i navike mladih veoma često se ispoljavaju i u doba zrelosti. Mlado drvo možete savijanjem dovesti u gotovo svaki oblik koji zaželite; i ako ga primorate da raste u takvom položaju ono će ostati deformisano, i uvek će svedočiti o povredi i zloupotrebi nanesej vašom rukom. Posle višegodišnjeg rastejanja u takvom položaju, vi možete pokušavati da drvo ponovo ispravite, ali će se svaki takav napor pokazati potpuno uzaludnim. Sličan je slučaj sa umom i osećanjima mladih. Oni se moraju veoma pažljivo i nežno vaspitavati u detinjstvu. Načinom vaspitanja oni se mogu usmeriti ili u dobrom ili pak u pogrešnom pravcu; i u svom budućem životu oni najčešće nastavljaju putem na koji su upućeni u detinjstvu i mladosti. Navike stečene u mladosti vremenom postaju sve jače i jače.

Mi živimo u vremenu kada je gotovo sve površno. Veoma je malo čvrstine i stabilnosti u karakteru zato što je vaspitavanje i obučavanje dece od same kolevke bilo površno. Zgrada njihovog karaktera građena je na nepostojanom pesku, samoodricanje i samosavladavanje uopšte nije ugrađivano u njihov karakter. Mazili su ih i u svemu im popuštali do te mere da su postali potpuno nesposobni za praktičan život. Ljubav prema zadovoljstvima zadobija kontrolu nad umom, a deci se toliko laska i u svemu popušta na njihovu propast. Decu treba učiti i vaspitavati tako da ih iskušenja, teškoće i opasnosti koje život neizbežno donosi, ne iznenade. Treba ih naučiti da uvek vladaju sobom, da sami kontrolišu sebe, da plemenito podnose teškoće. I ako se svojevolejno ne izlažu opasnosti, ako bez potrebe ne istrčavaju na put iskušenja, ako se klone zlog uticaja i druženja sa razvratnicima i onda kad su neizbežno primorani da se nalaze u društvu takvih, oni će imati snage da se založe za ono što je ispravno, da čuvaju načela i da, zahvaljujući Božjoj sili, ostanu moratno neopoganjeni. Ako mladi koji su primili dobro vaspitanje učine Boga svojom uzdanicom, njihove moralne snage će izdržati i najtežu probu.

Međutim, malo je roditelja koji su svesni činjenice da su njihova deca upravo onakva kakvom su ih oni svojim primerom i disciplinom učinili, i da su stoga oni odgovorni za razvoj karaktera svoje dece. Kada bi roditelji kao hrišćani u srcu prihvatili volju Hristovu, oni bi poslušali zapovest božanskog Učitelja: „Nego ištite najprije carstva Božijega i pravde Njegove, a ovo će vam se sve dodati.” Kada bi oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici samo ovo poslušali kako treba, oni bi, ne samo svojoj deci, nego i svim nevernicima oko sebe pokazali pravi primer biblijske vere.

Kad bi hrišćanski roditelji živeli u skladu sa zahtevima svog božanskog Učitelja, oni bi se držali jednostavnosti u ishrani i odevanju, i živeli bi više u skladu sa prirodnim zakonima. Oni ne bi toliko vremena posvećivali izveštačenom životu, preuzimajući na sebe brige i terete koje im Hristos nije namenio, nego na protiv, traži da ih izbegavaju. Kad bi roditeljima na prvom mestu bilo carstvo Božje i Njegova pravednost, oni ne bi svoje dragoceno vreme propuštali u nepotrebnom spoljašnjem ukrašavanju, dok je duhovni i umni razvoj njihove dece skoro sasvim zanemaren. Kad bi dragoceno vreme koje posvećuju odevanju svoje dece da bi spolja izgledala lepa, posvetili razmišljanju kako da im u svemu pruže pravilne pouke, roditelji bi učinili bolje, daleko bolje. Provodeći dragoceno vreme milosti u odevanju, posetama i praznim razgovorima, roditelji ne doprinose spasavanju i sreći ni za sebe ni za svoju decu.

Mnogi roditelji se žale da nemaju vremena da se kulturno uzdižu, da vaspitavaju svoju decu za praktične životne dužnosti ili da ih poučavaju kako da postanu jaganjci Hristovog stada. Neprocenjivu vrednost pogrešno propuštenog vremena, takvi roditelji će shvatiti tek kad pred Bogom, Jagnjetom i svetim anđelima budu pozvani da polože konačni račun. Mnogi će tek tada uvideti da su svojim pogrešnim stavom zapečatili sudbinu i svoje dece. Ne samo što za sebe nisu zaslužili reči Hristovog odobravanja: „Dobro, slugo dobri i vjerni, uđi u radost Gospodara svojega,” nego će začuti i kako se njihovoj deci izriču strašne reči osude „Idite od mene!” Time će njihova deca biti zauvek isključena iz radosti i sreće neba i iz prisustva Hristovog. A oni sami će začuti presudu: „Idi od mene, zli i lenjivi slugo.” Reči: „Dobro, slugo dobri i vjerni,” Hristos nikada neće uputiti onima koji to nisu zaslužili vernim životom samoodricanja i samopožrtvovanosti za dobro drugih i na slavu Njegovog imena. Oni koji, umesto da čine dobro drugima, žive da bi ugadali sebi, suočiće se sa beskrajnim gubitkom.

Kad bi roditelji mogli da shvate kako tešku i ozbiljnu odgovornost preuzimaju na sebe vaspitavanjem dece, oni bi mnogo više vremena posvećivali molitvi, a mnogo manje nepotrebnoj raskoši i hvalisanju. Usrdnije bi se, uz duboko razmišljanje i proučavanje, molili Bogu za Njegovu mudrost i saradnju kako bi u svojoj deci razvili karakter koji On može da odobri i prihvati. U vaspitavanju svoje dece i mladih, težnje im ne bi bile da oni steknu časti i pohvale u ovom svetu nego da izgrade one divne osobine karaktera koje Bog može da odobri.

Potrebne su najusrdnije molitve za nebesku mudrost da bismo znali pravilno usmeravati misli mladih, jer od usmerenja koje roditelji nametnu umu i volji svoje dece, zavisi veoma mnogo. Uravnotežiti njihov um pravilnim usmerenjem i u pravom trenutku - najvažniji je zadatak, jer njihova večna sudbina može da zavisi od samo jedne odluke donesene u kritičnom trenutku. Koliko je, stoga, važno da um roditelja bude što slobodniji od zbujućih i iscrpljujućih briga ovozemaljskog života, kako bi mogli smireno, razborito i u ljubavi da razmišljaju, pridajući spasavanju svoje dece najveću pažnju i značaj! Unutrašnje ukrašavanje treba da bude najviši ideal kojem roditelji treba da teže u vaspitavanju svoje dece. Posetiocima i strancima, roditelji nikad ne treba da dozvole da im zakidaju vreme, koje kao najveći životni kapital duguju svojoj deci, dajući im strpljivo svakodnevne pouke kako bi pravilno usmerili njihov umni i duhovni razvoj.

Život je isuviše kratak da bi se provodio u praznim i nevažnim zadržavanjima, u beskorisnim posetama, u nepotrebnom ukrašavanju tela ili u nekim uzbudljivim zabavama. Ne smemo neiskorišćeno propuštati vreme koje nam je Bogom dato za dobro drugih i za sabiranje blaga na nebu. Vremena za izvršavanje neizbežnih dužnosti takođe ne preostaje mnogo. Moramo posvetiti vreme oplemenjivanju sopstvenog srca i uma da bismo se osposobili za svoje životno delo. Zapostavljajući te osnovne dužnosti i prilagođavajući se navikama i običajima sveta, mi činimo veliko zlo i sami sebi i svojoj deci.

Majke čija je dužnost da vaspitavanjem oblikuju um i karakter mladih ne smeju sreću i

raspoloženje tražiti u uzbudljivim zabavama ovoga sveta. Pred njima je značajan životni zadatak, i svoje vreme one ne smeju da provode na nedoličan način. Vreme je jedan od veoma značajnih talenata koji nam je Bogom poveren i za koji ćemo morati da polažemo račun. Gubljenje vremena je gubljenje razuma. Umne snage se moraju stalno oplemenjivati. Dužnost je majki da svoje umne snage oplemenjuju i svoje srce drže čistim. One treba da koriste svaku mogućnost za svoje umno i moralno usavršavanje, kako bi se što bolje osposobile za vaspitavanje svoje dece. One koje popuštaju svojim sklonostima da stalno budu u društvu drugih, brzo postaju nervozne kad im takvo društvo nedostaje. Takve majke nemaju sposobnosti da se prilagode prilikama. Neizbežne i svete domaće dužnosti, njima se čine suviše proste i nezanimljive. One nisu nimalo sklone samoispitivanju i samodisciplini. Njihov um je željan raznovrsnosti, uzbudljivih prizora i svetovnosti. Da bi ugodile takvim svojim sklonostima, one zapostavljaju decu; a anđeli zapisničari pored njihovih imena zapisuju: „Beskorisne sluge.” Naš um, prema Božjoj nameri, ne treba da besciljno luta, nego da u životu stalno bude aktivan na dobro.

Kad bi roditelji shvatili da im je vaspitavanje dece za korisnost u životu sveta i Bogom dana dužnost, kad bi oni unutrašnji hram duše svojih sinova i kćeri na taj način ukrašavali za besmrtni život, videli bismo u društvu veliku promenu na bolje. Tada ne bi postojala tako velika nezainteresovanost za praktičnu pobožnost, i ne bi bilo tako teško probuditi moralna osećanja dece da shvate zahteve koje Bog ima u odnosu na njih. Međutim, roditelji ispoljavaju sve manje revnosti u vaspitavanju svoje dece da budu korisni članovi društva. Mnogi roditelji dopuštaju deci da stiču rđave navike i da se rukovode sopstvenim sklonostima, ne predočavajući im opasnosti kojima se na taj način izlažu i potrebu da se rukovode načelima.

Deca često počinju nešto da rade u oduševljenju, ali im to ubrzo dosadi ili ih zamara, i onda traže promenu i prihvataju se nečeg drugog. Tako se prihvataju nekoliko poduhvata i, nailazeći na manje teškoće, ostavljaju sve. I tako, prelazeći brzo s jednog na drugo, ne završavaju ništa. Roditelji ne bi smeli dozvoliti da sklonost za stalnim promenama potpuno zagospodari njihovom decom. Ne bi se smeli toliko odavati bilo čemu drugom da ne nađu vremena za strpljivo disciplinovanje mladog uma u razvoju. Nekoliko reči ohrabrenja ili mala pomoć u pravom trenutku mogu pomoći deci da savladaju nastale teškoće, a zadovoljstvo koje proističe iz uspešno obavljenog zadatka podstiče ih na nove i još veće napore.

Upravo zbog toga što im se nikada ne uputi neka reč ohrabrenja i manja pomoć u njihovim naporima, mnoga deca i mladi postaju malodušni i skloni čestim promenama. Taj svoj žalosni nedostatak oni često ponavljaju i u godinama zrelosti. Takvi ljudi ne uspevaju gotovo ni u čemu čega se prihvate, jer nisu naučili da ostanu istrajni i pod obeshrabrujućim okolnostima. Tako životni vek mnogih predstavlja neuspeh, zato što u mladosti nisu bili pravilno disciplinovani. Vaspitanje primljeno u detinjstvu i mladosti ostavlja trajni pečat ne samo na njihovu poslovnu karijeru u životu zrelosti, nego i na sam njihov verski život.

Fizički rad potreba učenika

U sadašnjem obrazovnom sistemu, vrata iskušenja pred mladima nisu zatvorena. Iako oni mnoge časove moraju provesti u učenju, oni imaju mnogo i takvih časova kada ne rade ništa. Ti slobodni časovi se često koriste na lakomislen način. Znanje o rdavim navikama se međusobnim kontaktom prenosi s jednih na druge, i porok se stalno povećava. Mnogi mladići koji su u porodici primali versko vaspitanje, i koji su u školu pošli srazmerno nevini i čestiti, kvare se dru-

ženjem sa izopačenim i poročnim drugovima. Oni gube samopoštovanje i žrtvuju načela plemenitosti. Tada su već spremni da nastave moralnom nizbrdicom, jer im je savest već toliko otupela da im se greh i ne čini tako odvratnim. Ta zla mogla bi se u velikoj meri otkloniti kad bi se učenje kombinovalo sa korisnim radom. Ista zla postoje i u višim školama, samo u još većoj meri, jer su mnogi mladi ogrezli u poroku, i njihova savest je potpuno neosetljiva.

Mnogi roditelji precenjaju postojanost i dobre osobine svoje dece. Oni ne uvidaju da su i njihova deca izložena varljivom uticaju svojih poročnih drugova. Ti roditelji strahuju kad svoju decu šalju na školovanje u neko drugo mesto, ali se teše mislju da su im dali dobro domaće i versko vaspitanje, i da će tako i u višoj školi ostati odani svoj im načelima. Mnogi roditelji imaju samo bledu predstavu o tome kolika razuzdanost postoji u tim obrazovnim institucijama. Ovi roditelji često naporno rade i izlažu se velikim lišavanjima da bi svojoj deci omogućili da završe visoko obrazovanje. Ali mnogi posle tolikih napora moraju doživeti gorko iskustvo da im se deca sa studija vraćaju sa poročnim navikama i uništenim zdravljem. Ta deca često više ne pokazuju poštovanje prema svojim roditeljima, nezahvalna su i neposvećena. Ovi nesrećni roditelji, budući tako nagrađeni od svoje nezahvalne dece, mogu samo da oplakuju svoj propust što su ih na taj način izložili iskušenju da im se vrate kao fizički, umni i moralni bogalji. Razočarani u svojim nadanjima i slomljena srca, oni gledaju tu svoju decu na koju su toliko polagali, kako nastavljaju putem poroka i izgubljenog života.

Ali ima i onih koji ostaju čvrsti u načelu opravdavajući nade i očekivanja svojih roditelja i učitelja. Oni kroz čitav tok školovanja prolaze čiste savesti i iz svega toga izlaze u dobrom zdravlju i neokaljani izopačujućim uticajima. Ali broj takvih je mali.

Ima studenata koji se potpuno posvećuju svojim studijama, i sve svoje napore usredsređuju na sticanje znanja. Oni na taj način rade mozgom, ali dopuštaju da njihove fizičke snage ostaju potpuno neaktivne. Tako se mozak preopterećuje radom, dok mišići slabe ne radeći gotovo ništa. I kad završe studije, postaje očevidno da su stekli znanje po cenu zdravlja i života. Učili su dan i noć, godinu za godinom, naprežući neprekidno samo um, dok su razvoj mišića odgovarajućom vežbom, potpuno zapostavili. Oni su sticanju naučnog znanja žrtvovali sve što imaju, i zato umiru pre vremena.

Mlade devojke se često posvećuju studijama, zanemarujući pri tom druge grane vaspitanja koje su za praktičan život čak i važnije od samog izučavanja knjiga. I pošto steknu određeno obrazovanje one često ostaju invalidi za ceo život. One ugrožavaju svoje zdravlje zadržavajući se previše u zatvorenim prostorijama, lišene čistog vazduha i Bogom dane sunčeve svetlosti. Te su devojke mogle zdravo završiti svoje školovanje da su sa studijama razumno kombinovale i domaći rad i kretanje na čistom vazduhu.

Zdravlje je veliko blago. To je najdragoceniji posed koji smrtnici mogu imati. Bogatstvo, počasti ili učenost preskupo su plaćeni ako se zbog toga mora žrtvovati zdravlje. Nijedno od ovih dos tignuća ne može nas učiniti srećnima, ako nemamo zdravlje. Strašan je greh zloupotrebljavati zdravlje koje nam je Bogom darovano; jer nas svaka zloupotreba zdravlja čini nemoćnijima u životu i gubitnicima, ma kakvo obrazovanje na račun toga stekli!

U mnogim slučajevima roditelji koji su imućni u materijalnom pogledu ne uviđaju od kolikog je značaja da im deca pored sticanja naučnog obrazovanja isto tako budu dobro upućena i u praktične domaće dužnosti. Oni ne shvataju koliko je, radi duhovnog i moralnog života njihove dece i njihovog budućeg dobra, važno da ona steknu jasnu predstavu o korisnosti rada. To je u interesu njihove dece da bi, u slučaju nesrećnih okolnosti, mogli ostati u plemenitoj nezavisnosti od drugih, znajući da se izdržavaju radom sopstvenih ruku. Kad raspoložu kapitalom zdravlja i fizičke snage, oni ne moraju biti siromašni, čak i ako u rukama nemaju nijednog dinara. Dešava

se da oni koji su u mladosti živeli u velikom izobilju, budu lišeni svega i primorani da sami izdržavaju i sebe i roditelje i celu porodicu. Koliko je stoga važno da se mladi blagovremeno nauče na koristan rad, kako bi bili spremni za svako iznenađenje! Bogatstvo je zaista pravo prokletstvo ukoliko ono sinove i kćeri onih koji ga poseduju spreči da nauče korisna zanimanja koja ih mogu osposobiti za praktičan život.

Oni koji nisu primorani da rade, često se ne kreću ni toliko koliko je neophodno za fizičko zdravlje. Mladi ljudi koji svoje ruke i mozak ne koriste u aktivnom zanimanju, često se navikavaju na nerad i što je najgore, stiču ulično vaspitanje lutajući po kafanama, puše, pijanče i kartaju se.

Izgovarajući se da zbog nežnog zdravlja nisu za aktivan rad, devojke i mlade žene najčešće čitaju romane. Njihova slabost je posledica nekretanja i potpunog zapostavljanja mišića koje im je Bog podario. One smatraju da su isuviše osetljive za grube domaće poslove, ali zato rado vezu i zanimaju se beznačajnim sitnicama, čuvajući tako nežnu kožu svojih ruku, dok se preopterećene majke mučno naprežu pranjem i peglanjem njihovih haljina. Takve devojke ili mlade žene nisu hrišćanke, jer prestupaju petu Božju zapovest. One ne poštuju svoje roditelje. Ali su upravo majke najviše krive za to. One svojim kćerima dopuštaju da za izbegavanje domaćih poslova iznalaze sve moguće izgovore, sve dok im ti poslovi ne postanu potpuno odvrtni, i one nalaze uživanje samo u lagodnosti i besposličanju. One jedu, spavaju, čitaju izmišljotine i govore o modi, dok im život protiče bez ikakvog cilja.

Siromaštvo u mnogim slučajevima predstavlja blagoslov, jer sprečava demoralisanje i upropašćivanje mladih i dece neradom. Negovati i pravilno razvijati treba ne samo umne snage nego isto tako i fizičke snage mladih. Očuvanje čvrste i snažne konstitucije kod svoje dece, kako bi se razvili u zdrave ljude i žene, treba da bude prva i stalna briga roditelja. Mlade treba naučiti da rade u interesu njihovog fizičkog zdravlja i moralne dobrobiti, čak i ako im to nije neophodno radi materijalnog izdržavanja. Ako žele da razviju čist i plemenit karakter, moraju se privikavati na koristan i pravilno raspoređen rad, pri čemu se jednakomerno aktiviraju svi mišići. Duševna zadovoljstva koja deci i mladima pričinjava svest da su bili korisni i da su, odričući se nečega, pomogli drugima - doneće im najveću radost koju su ikada osetili. Zašto imućni ljudi zakidaju i sebi i svojoj deci ovaj veliki blagoslov?

Roditelji imajte na umu činjenicu da neaktivnost predstavlja za mlade najveće prokletstvo. Ne dopuštajte svojim kćerima da jutrom prekasno ustaju, provodeći u postelji dragocene trenutke koje im je Bog podario da ih iskoriste u najboljem cilju, i za koje će morati da Mu polože račun. Majka svojim kćerima nanosi veliku štetu kada ih oslobađa tereta i odgovornosti koje bi, u cilju svog sadašnjeg i budućeg dobra, trebalo da nose zajedno sa njom. Dopuštajući svojoj deci da se odaju potpunoj neaktivnosti posvećujući svoje vreme samo čitanju romana, roditelji ih čine nesposobnim za stvarni život.

Čitanje novela i izmišljenih priča je najveće zlo kojem se mladi odaju. Čitanje romana i ljubavnih priča nikada mlade ne priprema za dobre i praktične majke. One zidaju kule u vazduhu i žive u jednom nestvarnom svetu imaginacije. Postaju preosetljive i uobraženo bolesne. One zakržljavaju u svom umnom razvoju, iako možda laskaju sebi da su iznad ostalih. Aktivno učestvovanje u kućevnim poslovima predstavlja za mlade devojke najveću blagodat.

Fizički rad ne ometa razvoj umnih sposobnosti; naprotiv, preimućstva stečena fizičkim radom stvaraju ravnotežu i sprečavaju preterano opterećivanje umnim naporima. Napori se prenose na muskulaturu i tako se rasterećuje premoren mozak. Mnoge nemarne i beskorisne devojke smatraju da otmenoj devojci ne dolikuje da se bavi aktivnim radom. Međutim, njihov karakter je isuviše providan da bi se razborita osoba mogla prevariti u pogledu njihove stvarne

nepouzdanosti. One se samo smeškaju i kikoću, i toliko su izveštačene kao da nijednu reč ne mogu da izgovore jasno i prirodno već je sve što kažu izvitopereno vrskanjem i stalnim smeškanjem. Jesu li to otmene devojke? One nisu rođene tako neozbiljne nego su takve postale vaspitanjem. Izveštačenost, nečednost, nespremnost da se drugima pomogne, preterivanje u odevanju - ne predstavljaju otmenost. Zdravo telo traži i zdrav um. Dobro uravnotežen um nikada neće negirati potrebu fizičkog rada i praktično poznavanje svih kuće vnih dužnosti - devojci je potrebno i jedno i drugo.

Da bi ljudi i žene bili dobro uravnotežena uma neophodno je da razvijaju i koriste sve svoje umne sposobnosti. Svet je prepun jednostranih ljudi i žena koji su postali takvi zato što koriste samo jedan vid svojih sposobnosti, dok druge zakržljavaju zbog neaktivnosti. Veći deo mladih se pogrešno vaspitava. Oni teorijski previše uče dok zanemaruju ono što će im trebati u praktičnom poslovnom životu. Mnogi postaju roditelji ne shvatajući uopšte kakve odgovornosti preuzimaju na sebe, i njihovo potomstvo pada još dublje na skali ljudske nepotpunosti i nedostataka. Tako se ljudski rod naglo izopačuje. Stalno učenje, koje se sada praktikuje po školama, čini mlade nesposobnima za praktičan život. Ljudskom umu je neophodna aktivnost. Ako se ne usmeri u dobrom pravcu, on će se aktivirati u pogrešnom. Da bi se sačuvala uravnoteženost uma, u školama treba kombinovati učenje i rad.

Sistem vaspitanja i obrazovanja treba postaviti na široj osnovi. Uz škole treba podizati poljoprivredna imanja i zanatske radionice. Učitelji su dužni da studente upućuju u domaće poslove. Jedan deo vremena svakog dana treba posvetiti praktičnom radu, kako bi se i fizičke i umne snage i sposobnosti razvijale ravnomerno. Da su škole bile tako uredene, ne bismo danas imali toliko pojedinaca neuravnotežena uma.

Bog je za Adama i Evu pripremio jedan prekrasan vrt. Snabdeo ih je svim što je bilo korisno za zadovoljenje njihovih stvarnih potreba. Tu je bilo svakovrsnih plodonosnih stabala pod teretom divnih plodova. Svojom podašnom rukom okružio ih je obiljem blagoslova. Korisno i divno drveće i ljupko cveće koje je spontano raslo i bujalo svuda oko njih, bilo je nepropadljivo. Adam i Eva su zaista bili imućni i srećni. Edem je bio njihovo vlasništvo. Adam je bio gospodar svog divnog poseda. Niko ne može osporiti činjenicu da je on zaista bio imućan. Međutim, Bog je video da Adam ne može biti u potpunosti srećan bez nekog korisnog zanimanja. Stoga mu je dao nešto da radi - da neguje i ukrašava vrt.

Kad ljudi i žene u ovo doba izopačenosti raspolažu većom količinom zemaljskog blaga - koje, u poredenju sa rajskim lepotama podarenim tako imućnom Adamu, ne predstavljaju ništa - oni misle da bi rad unizio njihovo dostojanstvo i u tom duhu vaspitavaju i svoju decu. Tako imućni roditelji svoju decu i poukom i primerom uče da ih novac čini plemenitima i otmenima. Međutim, naša predstava o plemenitosti i otmenosti treba da se meri umnim i moralnim vrednostima. Bog ljude ne ceni prema njihovoj odeći. Apostol Petar u nadahnuću savetuje: „Vaša ljepota da ne bude spolja u pletenju kose, i u kićenju zlatom i srebrom i oblačenju haljina; nego u tajnome čovjeku srca, u jednakosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom dragocjeno.” Vrednost krotkog i tihog duha ne može se meriti nikakvim počastima ni bogatstvima ovog sveta.

Parabolom o bogatašu koji je porušio svoje žitnice i sagradio nove da bi imao gde da smesti svoje dobro, Hristos pokazuje kako On ceni bogate na ovom svetu koji se oholo uzdižu u srcu zbog svoje ovozemaljske imovine. Zaboravljajući na Boga, bogataš ne uvida otkuda mu sve to što poseduje. On ne izražava nikakvu zahvalnost svom milostivom Dobročinitelju. U odavanju slave i čestitanju samom sebi, on kaže: „Dušo, imaš mnogo imanja na mnogo godina; počivaj, jedi, pij, veseli se.“ Gospodar, koji mu je sve ovo dao s ciljem da bi usrećio svoje bližnje i poslužio na slavu Njegovom imenu, razgnjevljen ovakvom nezahvalnošću reče: „Bezumniče, ovu noć uzeće

dušu tvoju od tebe, a što si pripremio čije će biti? Tako biva onome koji sebi teče blago, a ne bogati se u Bogu.” Ovde možemo videti po čemu beskonačni Bog ceni čoveka. Nikakva sreća, položaj i bogatstvo na ovom svetu ne donose čoveku Božju naklonost ni Njegovo odobravanje. Sve to čovek dobija od Boga da bi razvio svoj karakter i da bi se videlo što mu je u srcu.

Ljudi mogu imati ogromno bogatstvo; pa ipak, ako se ne bogate u Bogu, ako im nije stalo do sticanja nebeskog blaga i božanske mudrosti, Tvorac ih naziva bezumnicima, i mi treba da ih prepustimo Njegovom sudu. Rad je pravi blagoslov. Bez rada nije moguće doživeti istinski blagoslov zdravlja. Sve sposobnosti treba upotrebljavati ravnomerno kako bi se pravilno razvijale i kako bi ljudi i žene bili dobro uravnotežena uma. Da su mladi u toku školovanja poučavani svim granama delatnosti, da su pored sticanja naučnih saznanja upućivani i u praktičan rad, njihovo obrazovanje bi za njih bilo daleko korisnije.

Neprekidni umni napori, dok mišići ostaju potpuno neaktivni, slabe nervni sistem i studenti osećaju gotovo nesavladivu želju za promenom i uzbuđljivim zabavama. I kada posle svakodnevne nastave, na kojoj su primorani da po nekoliko sati svakog dana naporno uče, budu pušteni na slobodu, oni gotovo podivljaju. Mnogi od studenata kod svoje kuće nisu bili ni pod kakvom kontrolom. Bilo im je dopušteno da se nesmetano povode za svojim sklonostima. Oni časove učenja smatraju mučnim teretom. I pošto posle školskih časova nemaju čime da se zanimaju, sotona im kao promenu sugerise sport i razne nestašluke. Takvi svojim uticajem demoralisu i druge. Oni studenti koji su imali sreću da versko znanje steknu u krugu porodice i kojima su poroci društva nepoznati, često se najviše druže sa onima čiji je način razmišljanja formiran na znatno nižem duhovnom nivou i čija su preimućstva za sticanje verskog i umnog razvoja bila veoma ograničena. Oni se nalaze u opasnosti da, družeći se sa takvima i dišući atmosferu koja moralno ne uzdiže nego unižava, i sami padnu na niski nivo svojih drugova. Imati što više vremena u slobodnim časovima, za većinu studenata predstavlja pravo zadovoljstvo. Mnoge od njih, koji iz svog porodičnog okruženja izlaze nevini i čisti, izopačuju društvo na koje nailaze u školi.

Bila sam navedena da se zapitam: Zar se u cilju školovanja naših mladih mora žrtvovati sve što je u njima vredno i dobro? Da su uz naše škole otvarane i učionice poljoprivrednog i zanatskog smera gde bi odgovarajući učitelji upućivali mlade u razne grane učenja i delatnosti; posvećujući svakog dana jedan deo vremena umnom radu a jedan deo fizičkim naporima, danas bismo imali plemenitiju kategoriju mladih koji treba da izađu na pozornicu delatnosti i da utiču na uobličavanje društva. Mnogi od mladih koji bi završavali takve škole izlazili bi iz njih stabilniji i čvršćeg karaktera. Oni bi bili istrajni, hrabri i odlučni u savladavanju teškoća, i tako principijelni da se ne povode za rđavim uticajem, ma koliko on bio popularan. U školama, pored ostalog osoblja, treba da postoje iiskusne učiteljice koje će mlade devojke upućivati u veštinu dobrog kuvanja. Mlade devojke treba da nauče kako se kroje i popravljaju haljine i ostali odevni predmeti, i da se na taj način osposobe za praktične životne dužnosti.

Za mladiće treba organizovati izučavanje raznih zanata, pri čemu će oni i svoje mišiće morati da aktiviraju isto tako kao i svoje umne snage. Ako mladi imaju mogućnost da stiču samo jednostrano obrazovanje, šta je onda značajnije: sticanje samo naučnih saznanja - ili pak sticanje saznanja o radu, tako korisnih za praktičan život? Mi bez oklevanja odgovaramo: ovo poslednje. Ako jedno od pomenutih mora da se zanemari, onda neka to rađe bude izučavanje knjiga.

Ima mnogo devojaka koje se udaju i steknu porodicu, ali koje imaju vrlo malo praktičnog znanja o dužnostima supruge i majke. One su spremne da nešto čitaju, da sviraju na nekom muzičkom instrumentu, ali nisu osposobljene da kuvaju. One ne znaju da umese i pripreme dobar hleb, što je veoma bitno za zdravlje porodice. Ne znaju da skroje i sašiju haljinu niti bilo koji odevni predmet, jer to nikada nisu učile. Sve to su one smatrale nevažnim i sada u bračnom

životu toliko u svemu tome zavise od drugih kao da su mala deca. Za takvo neznanje u pogledu najosnovnijih životnih dužnosti ne može se naći izgovor, to mnoge porodice čini nesrećnima.

Shvatanje da rad deluje unižavajuće na život savremenih ljudi oteralo je u grob hiljade njih koji su još mogli da žive. Oni koji se bave samo fizičkim radom često preteruju u tome ne dozvoljavajući sebi nimalo odmora; dok intelektualci preopterećuju mozak i pate od nedostatka zdrave životne energije koja se stiće fizičkim naporima. Kada bi intelektualci bar do izvesne mere preuzeli na sebe terete onih koji se bave fizičkim radom, jačajući na taj način svoje mišiće, onda bi pripadnici radničke klase imali manje obaveza a više vremena za svoje umno i moralno uzdizanje. Oni koji se bave literarnim radom i svoj posao uglavnom obavljaju sedeći, treba da se nečim i fizički zanimaju, iako im takav posao nije potreban kao sredstvo za održavanje. Zdravlje treba da im bude dovoljan motiv da svom umnom radu češće pridružuju i fizičke napore.

Da bismo imali dobro uravnotežene i skladno razvijene ljude i žene, treba kombinovati razvoj umnih, moralnih i fizičkih snaga. Neki su sposobniji za ulaganje većih umnih napora, dok su drugi skloniji da nalaze zadovoljstvo u fizičkom radu. I jedni i drugi treba da teže usavršavanju u onome što im nedostaje, kako bi celo svoje biće mogli da posvete Bogu kao žrtvu živu, svetu i Njemu ugodnu, da to bude njihovo duhovno bogomoljstvo. Navike i običaji savremenog društva ne treba da im budu pravilo kojim će se rukovoditi. Apostol Pavle u nadahnuću dodaje: „I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli raspoznavati šta je dobra i ugodna i savršena volja Božija.”

Oni koji se bave intelektualnim radom previše naprežu svoj um. Svoje umne snage oni često rasipnički troše dok s druge strane ima i takvih kojima je fizički rad jedini i najviši cilj u životu. Ovi poslednji uopšte ne vežbaju snage svog uma. Njihovi mišići su stalno u pokretu, dok se mozgu zakida intelektualna snaga, isto tako kao što i intelektualci stalnim umnim naporima zakidaju snagu i krepost telu, zanemarujući kretanje i upotrebu mišića. Oni koji pristaju da se bave samo fizičkim radom i prepuštaju drugima da za njih misle, dok oni jednostavno samo izvršuju naloge i planove drugih, imaće snažne mišiće, ali će njihove umne sposobnosti ostati nerazvijene. Njihov uticaj na dobro je sasvim neznan u poređenju sa onim kakav bi mogao biti kad bi svoj mozak koristili bar toliko koliko i mišiće. Takvi češće i lakše podležu napadima bolesti, pošto njihovom organizmu nedostaju vitalne snage mozga neophodne za brzo i efikasno suprotstavljanje bolesti.

Ljudi koji su fizički snažni i zdravi treba da se privikavaju i da misle svojom glavom, a ne samo da rade što im drugi odrede i isplaniraju. Rasprostranjena je zabluda da se rad smatra ponižavajućim. Zbog toga mladi izrazito teže za višom naobrazbom kako bi postali učitelji, službenici, trgovci i advokati, i spremni su za bilo koje zanimanje samo da ne moraju fizički da rade. Devojke i mlade žene, sve kućevne poslove i dužnosti smatraju takođe ponižavajućim. I mada je fizičko kretanje uslovljeno obavljanjem domaćih dužnosti, ukoliko nije preterano, veoma je korisno za zdravlje, one ipak teže za obrazovanjem koje će im omogućiti da postanu učiteljice ili službenice, ili će se opredeliti za neki zanat koji će ih primorati da stalno sede u zatvorenom prostoru. Cvet zdravlja nestaje sa njihovih obraza i često su meta raznih bolesti upravo zato što im nedostaje fizičko kretanje, i što imaju izopačene navike. Da bi u svemu bile moderne, one neprekidno teže nekakvoj finoći koja im donosi samo nemoć i stalno zdravstveno opadanje.

Istina, ima izvesnog opravdanja što mlade žene ne pristaju da poslove domaćice prihvate kao profesiju, jer oni koji iznajmljuju kuvarice obično ih tretiraju kao služavke. Poslodavci ih najčešće ne poštuju i s njima postupaju kao da nisu dostojne da budu članovi njihove porodice. Uskraćuju im preimućstva koja obično ukazuju krojačici, sekretarici ili nastavnici muzike. Međutim, nijedno od ovih zanimanja nije toliko značajno kao rad domaćice. Da bi se dobra i

zdrava hrana valjano pripremila i ukusno postavila na sto, potrebna je razboritost, smisao i iskustvo. Pripremajući hranu koju mi jedemo, od koje se stvara naša krv i ishranjuje ceo naš organizam, kuvarica zauzima najznačajniji i najuzvišeniji položaj. Uloga službenice, krojačice ili profesora muzike ne može se po značaju i važnosti izjednačiti sa ulogom kuvarice.

Iz napred izloženog vidi se šta bi se moglo postići pravilno usmerenim sistemom obrazovanja. Vreme je isuviše kratko da bi se nadoknadilo sve što je propušteno u prethodnim generacijama. Ipak se čak i u ovim poslednjim danima može učiniti mnogo toga da bi se ispravila postojeća pogrešna shvatanja u vaspitavanju mladih. I pošto je vremena sve manje, zalažimo se najrevnosnije da u vaspitavanju mladih budemo dosledni svojoj veri. Mi smo reformatori, i želimo da studije na koje šaljemo našu decu zaista budu od koristi. Da bismo to postigli, treba im pružiti takvo zanimanje koje zahteva aktivnost ne samo uma nego i mišića. Svakodnevni sistemski rad treba da sačinjava sastavni deo vaspitanja mladih, čak i u ovom poslednjem vremenu. Povezivanjem korisnog rada sa učenjem u našim školama još uvek se može učiniti mnogo. Pridržavajući se tog plana, studenti će steći elastičnost duha i bistrinu misli, i biće u datom trenutku sposobniji za umne napore nego da su se ograničili samo na učenje. Oni iz škole mogu izaći neoštećenog zdravlja, spremni da hrabro, snažno i sa istrajnošću odgovore svakoj dužnosti koju im Bog u svom providenju odredi.

Pošto je vreme tako kratko, moramo raditi marljivo i sa udvostručenom energijom. Naši mladi možda nikad neće pohađati koledž, ali mogu i treba da steknu određeno obrazovanje u okviru onih znanja koja su bitna za koristan život, i na osnovu kojih će moći praktično da upotrebe svoje i umne i fizičke sposobnosti. Veoma je mnogo mladih koji, iako završavaju više škole, ne primaju istinsko vaspitanje koje bi u životu mogli praktično upotrebiti. Oni mogu uživati glas da su stekli visoko obrazovanje, ali su u stvari samo školovane neznalice.

Ima mnogo mladih ljudi čiju službu bi Bog prihvatio da su se bezrezervno posvetili Njemu. Da su svoje umne snage, koje upotrebljavaju u službi sebi i sticanju ovozemaljske imovine, upotrebili u službi Bogu mogli su biti revnosni, istrajni i uspešni radnici u Njegovom vinogradu. Mnogi od naših mladića treba da posvete više pažnje proučavanju Svetih spisa, da bi ih Bog mogao upotrebiti u svom delu. Međutim, oni mnogo više pažnje posvećuju prolaznim interesima nego sticanju duhovnog znanja; zato ne uspevaju da u delu Božjem učestvuju na način koji bi Bog mogao da prihvati. Malo je njih spremno da opominju grešnike i privode duše Hristu, dok bi trebalo da ih bude mnogo. U pitanja i interese ovoga sveta mladi su, uopšte uzev, daleko upućeniji nego u pitanja o carstvu Božjem. Oni bi svoje misli mogli da usmere na ono što je nebesko i božansko i da korak po korak napreduju u svetlosti i snazi, sve dok ne budu u stanju da grešnike obraćaju Hristu i da nevernima i malodušnima ukazuju na blistavu stazu koja vodi u nebo. Kako bi - kad se borba završi - i sami mogli da budu primljeni u radost Gospodara svojega.

Mladi ne treba da se upuštaju u objašnjavanje Svetih spisa i držanje predavanja o proročanstvima dok se dobro ne upoznaju sa značajnim biblijskim istinama koje pokušavaju da objasne drugima. Možda im nedostaju neka znanja iz najosnovnijih školskih predmeta i stoga ne uspevaju da učine ono što bi mogli da su imali preimućstvo dobrog školovanja. Neznanje ne uvećava smernost ni duhovnost onih koji tvrde da su Hristovi sledbenici. Istine Božje Reči najbolje može da ceni obrazovan i prosvেćen hrišćanin. Hrista najbolje mogu da proslave oni koji Mu služe razborito. Veliki cilj vaspitanja je osposobiti nas da snagama koje nam je Bog dao veru Jevanđelja prikažemo na najbolji način, i što više doprinesemo slavi Njegovog imena.

Onome koji nam život daje dugujemo za sve talente koji su nam povereni; i taj dug nas obavezuje da primljene talente negujemo i usavršavamo. Vaspitavanjem i obrazovanjem um se disciplinuje a njegove snage razvijaju i usmeravaju tako da ih možemo što uspešnije upotrebiti na

slavu Bogu. Nama su neophodne škole u kojima će budući propovednici moći da upoznaju bar osnovne oblasti obrazovanja i da usavršavaju svoje znanje o istinama Reči Božje za ovo vreme. Tu treba držati naročita predavanja o proročanstvima. Za one koji zaista imaju sposobnosti, i koje Bog može da prihvati kao radnike u svom vinogradu, bilo bi veoma korisno da u takvoj školi provedu bar nekoliko meseci.

Zdravstvena reforma

10. decembra 1871. godine ponovo mi je bilo pokazano da je zdravstvena reforma jedna od grana velikog dela kojim narod Božji treba da se pripremi za Hristov drugi dolazak. Zdravstvena reforma je tako tesno povezana sa porukom trećeg anđela kao ruka sa telom. Zakon od deset Božjih zapovesti zapostavlja se i gazi, ali Gospod ne želi da prestupnike svog zakona kazni a da im prethodno ne uputi poruku upozorenja i opomene. Tu poruku objavljuje treći anđeo. Da su ljudi uvek bili poslušni tom zakonu živeći prema načelima koja se u njemu propisuju, prokletstvo bolesti koje danas preplavljuje svet ne bi uopšte postojalo.

Kršajući zakone prirode time što popuštaju svom izopačenom apetitu i telesnim željama, ljudi i žene u isto vreme prestupaju i zakon Božji. Da bismo shvatili koliki je greh prestupati zakone koje je sam On postavio u naše biće, Gospod nam je dao svetlost o zdravstvenoj reformi. Sve naše radosti ili patnje proističu iz poslušnosti ili pak neposlušnosti zakonima prirode. Naš milostivi nebeski Otac vidi svu dubinu nesreće u kojoj ljudi, neki svesno a većina nesvesno, žive prestupajući zakone koje je sam On uspostavio. I u svojoj ljubavi i samilosti prema ljudskom rodu On nam daje svetlost o zdravstvenoj reformi. On je objavio svoj zakon ali i kaznu koja neizbežno prati prestupanje istog, kako bi svi mogli da žive u skladu sa zakonima prirode. Svoj zakon On je objavio tako jasno i čini ga tako upečatljivim da izgleda kao grad koji na gori stoji. Svako razumom obdareno biće može to da shvati ako hoće. Odgovorni neće biti samo oni kojima nedostaje zdrav razum. Objasniti prirodne zakone i naglašavati značaj pokoravanja istima - to je delo koje prati poruku trećeg anđela u cilju da se pripremi jedan narod za Gospodnji dolazak.

Adam i Eva su pali zbog neumerenosti u prohtevu za jelom. Došavši na ovaj svet, Hristos se odupro najtežim kušanjima i, u ime ljudskog roda, pobedio upravo te prohteve, pokazujući time da i čovek može postati pobednik. Kao što je Adam padom u pogledu apetita izgubio blaženstvo Edema, tako deca Adamova, zahvaljujući Hristu, mogu da pobede apetit i da umerenošću u svemu ponovo zadobiju Ed em.

Neznanje više ne predstavlja izgovor za kršenje zakona. Svetlost danas jasno blista i niko ne mora ostati u neznanju, jer sam Bog daje uputstva čoveku. Svi do kojih je svetlost doprla vezani su najsvetijom obavezom pred Bogom da poslušaju i iskustvom potvrde zdravo učenje koje im On sada daje u pogledu zdravstvene reforme. On želi da se o velikom predmetu zdravstvene reforme raspravlja i razmišlja, da se u javnosti probudi duboko interesovanje i istraživanje po tom pitanju; jer je nemoguće da ljudi - dok se ne oslobode svojih grešnih i nezdravih navika - uvide i raspoznaju svetu istinu kojom treba da se posvete, oplemene, uzdignu i udostoje za društvo svetih anđela u carstvu slave.

Stanovnici sveta u Nojevo doba uništeni su zato što su se izopacili popuštanjem iskvarenom apetitu. Stanovnici Sodoma i Gomora uništeni su zbog zadovoljavanja neprirodnih prohteva koji su im pomračili um do te mere da nisu uočavali razliku između svetih zahteva Božjih i nezasićenih prohteva apetita. To ih je kasnije učinilo pravim robovima strasti, i postali su toliko drski i

životinjski uniženi u svojoj izopačenosti i gnusobi da ih Bog nije više mogao trpeti na Zemlji. I bezbožništvo Vavilona Bog pripisuje proždrljivosti i pijančenju njegovih stanovnika.

Apostol Pavle opominje i bodri vernike: „Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi da date tijelo svoje u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.” Svoje telo, prema ovim rečima, ljudi mogu da obesvete grešnim zadovoljavanjem svojih prohteva. A kad su nesveti, ljudi su nespremni za „duhovno bogomoljstvo” i nedostojni neba. Prihvatajući svetlost o zdravstvenoj reformi koju im Bog u svojoj milosti daje, ljudi mogu da se posvete istinom i udostoje za besmrtnost. Ali ako oni odbacuju tu svetlost i nastavljaju da svojim načinom življenja krše zakone prirode oni moraju da snose predviđene kazne.

Bog je čoveka stvorio savršenim i svetim. Ali je čovek zbog prestupa Božjeg zakona izgubio svoj sveti i uzvišeni položaj. Posle tog pada bolesti i patnje koje donose smrt, sve više uzimaju maha. Međutim, iako je čovek teško uvredio svoga Tvorca, Božja ljubav prema rodu ljudskom još uvek ne prestaje; i On ljudima upućuje svetlost kako bi mogli uvideti da savršen život mogu voditi samo ako žive u skladu sa prirodnim zakonima koji vladaju njihovim bićem. Stoga je od najveće važnosti da oni znaju kako treba da žive da bi svoje fizičke i umne snage mogli upotrebiti na slavu Bogu.

Čoveku nije moguće da svoje telo da na žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu dok se odaje navikama koje narušavaju njegove fizičke, umne i moralne snage, samo zato što je to sada uobičajeno u svetu. Apostol dodaje: „I ne vladajte se prema ovome vijeku, nego se promijenite obnovljenjem uma svojega, da biste mogli prepoznati šta je dobra i ugodna i savršena volja Božja.” Dok je sedeći na Maslinskoj gori, davao uputstva svojim učenicima u pogledu znaka koji treba da prethode Njegovom dolasku, Hristos je naglasio: „Jer kao što je bilo u vrijeme Nojevo tako će biti i o dolasku sina čovječijega. Jer kao što pred potopom jedahu i pijahu, ženjahu se i udavahu do onoga dana kad Noje uđe u kovčeg, i ne osjetiše dok ne dođe potop i ne odnese sve; tako će biti i o dolasku Sina čovječijega.”

Isti gresi zbog kojih se gnjev Božji sručio na svet u danima Nojevim postoje i u našim danima. Savremeni ljudi i žene svoje jelo i piće izjednačavaju sa žderanjem i pijanstvom. Ovaj toliko rasprostranjeni greh, popuštanje izopačenom apetitu, rasplamsavao je strasti ljudi Nojevog doba i vodio do sveopšte izopačenosti, sve dok njihovo preterivanje i zločini nisu doprli do neba, i Bog je odlučio da Zemlju potopom opere od njene moralne oskrnavljenosti.

Isti gresi žderanja i pijanstva umrtvili su moralnu osetljivost i stanovnika Sodoma, tako da su zločini postali naslada za ljude i žene tog bezbožnog grada. Hristos zbog toga ovako upozorava svet: „Kao što bi u dane Lotove: jeđahu, pijahu, kupovahu, prodavahu, sađahu, ziđahu; a u dan kad izađe Lot iz Sodoma, udari ogranj i sumpor iz neba i pogubi sve. Tako će biti i u onaj dan kad će se javiti Sin čovječiji.”

Hristos nam ovde ostavlja veoma značajnu pouku. U svom učenju On nikad nije podsticao besposličenje. Njegov primer je upravo suprotan tome. Hristos je bio revnostaan radnik. Njegov život bio je oličenje samoodricanja, marljivosti, istrajnosti, trudoljubivosti i štednje. Na stav da jelo i piće treba smatrati pretežnijim od svega, On ukazuje kao na opasnost koja pretila mnogima. On otkriva neizbežne posledice popuštanja apetitu i prohtevima. Moralne snage postaju sve slabije, tako da greh više ne izgleda kao greh. Pred zločinom se zatvaraju oči a niske strasti kontrolišu um sve dok opšta izopačenost ne iskoreni ispravna načela i pobude i dok ne dođe čak i do bogohuljenja. Sve su to posledice prekomernog odavanja jelu i piću. To je upravo verna slika društvenog stanja za koje je On rekao da će prethoditi Njegovom drugom dolasku.

Jesu li ljudi i žene spremni da prime opomenu? Hoće li da prihvate svetlost ili će nastaviti da robuju apetitu i niskim strastima? Hristos pred nas postavlja nešto uzvišenije za šta treba da se

zalažemo, a ne samo da mislimo šta ćemo jesti i piti, i u šta ćemo se odenuti. U jelu, piću i odevanju toliko se preteruje da su to postali pravi zločini koji obeležavaju grehe poslednjih dana i predstavljaju jedan od znakova Hristovog skorog dolaska. Vreme, novac i snaga koji pripadaju Bogu, a nama su povereni samo kao darovi, rasipaju se na nepotrebno ukrašavanje u odevanju i preterivanje u popuštanju izopačenom apetitu, što samo slabi životne snage i donosi patnje i prevremenu smrt. Naše telo ne može predstavljati žrtvu živu i ugodnu Bogu dok je puno izopačenosti i bolesti prouzrokovane grešnim popuštanjem apetitu.

Da bismo sačuvali zdravlje treba da znamo šta i kako treba jesti i piti i kako se odevati. Bolesti su prouzrokovane kršenjem zdravstvenih zakona; to su neizbežne posledice prestupanja zakona prir ode. Prva dužnost koju treba da osećamo prema Bogu, prema sebi i prema bližnjima jeste poslušnost i pokoravanje Božjim zakonima, koji obuhvataju i zakone o zdravlju. Kada smo bolesni, mi predstavljamo naknadni teret za svoje prijatelje, i onesposobljeni smo za ispunjavanje svojih dužnosti prema porodici i prema bližnjima. A kada prevremena smrt nastupi kao neizbežan ishod našeg kršenja prirodnih zakona, tada nanosimo bol i patnje drugima, lišavamo svoje bližnje pomoći koju smo im za života mogli ukazati, lišavamo članove svoje porodice utehe i pomoći koju smo im mogli pružiti, a Bogu zakidamo službu koju je s pravom očekivao od nas u slavu svog imena. Nismo li tada prestupnici zakona Božjeg u najgorem smislu?

Međutim, Bog je pun milosti, dobrote i saosećanja, i kada svetlost dopre do onih koji su grešnim popuštanjem narušili svoje zdravlje, kada se oni osvedoče o grehu, pokaju se i zatraže oprostaj, On prihvata jednu žrtvu takvu kakva je, i prima ih. O, kako je nežno milosrđe kojim On ne odbija ostatak zloupotrebljenog života grešnika koji pati, ali koji se i kaje! U svojoj beskrajnoj milosti, On spasava i takve kao ugarak iz ognja. Ali kako se nedolične i jadne žrtve, u najboljem slučaju, prinose čistom i svetom Bogu! Plemenite sposobnosti paralisanе su rđavim navikama grešnog popuštanja. Težnje su izopačene, a duša i telo unakaženi.

Zdravstveni institut

Veliko delo reforme mora napredovati. Zdravstveni institut u Batl Kriku podignut je s ciljem da se isceljuju bolesni, da se širi svetlost, budi duh istraživanja istine i podstiče reforma. Ta institucija zasniva se na principima različitim od principa svake druge zdravstvene ustanove u ovoj zemlji. Prijateljima i rukovodiocima ovog Instituta novac nije glavni cilj. Oni polaze sa verskog stanovišta, rukovodeći se savešću i težnjom da se tu primenjuju načela biblijske higijene. Većina institucija ove vrste zasnivaju se na sasvim drugačijim načelima, one su konzervativne i cilj im je da popularnim slojevima izađu u susret na pola puta i svoj način rada usmeravaju tako da sticanjem pokroviteljstva imućnih obezbede što više novca.

Zdravstveni institut u Batl Kriku zasniva se na čvrstim verskim principima. Njegovi vodeći ljudi priznaju Boga kao stvarnog vlasnika. Lekari i pomoćno osoblje imaju za cilj da rade savesno i u strahu Božjem, i uvek traže Njegovo vođstvo. Zbog toga Institut stoji na sigurnim temeljima. Kada se slabi i napaćeni bolesnici osvedoče da direktori, nadzornici, lekari i bolničari u ovom Institutu imaju pred očima strah Božji, onda se tu osećaju sigurnije nego u popularnim institucijama slične vrste.

Kad bi oni koji rade u Zdravstvenom institutu u Batl Kriku odstupili od čistih i uzvišenih principa Biblijske istine podražavajući u teoriji i praksi one koji rukovode sličnim institucijama - gde se bolesnici leče samo za novac i gde se na čitav taj projekat ne gleda sa uzvišenog verskog

stanovišta - onda se u Institutu ne bi mogao očekivati naročiti Božji blagoslov. Najveći doprinos ove institucije, prema nameri Božjoj, treba da bude duhovno usavršavanje naroda pred Bogom. Da bi se to savršenstvo dostiglo, ljudi i žene moraju imati i fizičke i umne snage da shvate uzvišene istine reči Božje i biti dovedeni u položaj da uvide nedostatke svoga karaktera. Da bi mogli biti u prijateljstvu sa Bogom treba da se ozbiljno reformišu. Hristova vera se ne sme potiskivati u drugi plan niti se njena sveta načela smeju spuštati da bi naišla na odobravanje izvesnih društvenih slojeva, ma koliko oni bili popularni. Ako se kriterijum istine i svetosti spusti, namera koju Bog ima za ovu instituciju neće se ostvariti.

Međutim, mi sa pacijentima ne treba da diskutujemo o osobenosti naše vere. Njihov um ne treba bez potrebe da se uzbuđuje raspravom o pitanjima u kojima se razlikujemo, osim ako oni to sami zatraže; a i tada je potrebna velika opreznost da se um bolesnika ne uzbuđuje nametljivim isticanjem osobenosti naše vere. Zdravstveni institut nije mesto gde treba raspravljati o onim tačkama naše vere u kojima se razlikujemo od ostalog hrišćanskog sveta. Na Institutu se održavaju molitveni časovi kojima mogu da prisustvuju svi koji to žele; međutim, postoje mnoga pitanja iz oblasti Biblijske vere o kojima se može govoriti, ne potežući sporna pitanja u kojima se razmimoilazimo. Prećutnim uticajem se ponekad postiže više nego otvorenom raspravom.

Neki od štovaoca subote smatraju da im se i na Molitvenim časovima obavezno mora omogućiti da govore o suboti i o poruci trećeg anđela. To je obeležje ograničenosti uma. Pacijenti koji nisu upoznati sa našim učenjem nemaju pojma šta znači poruka trećeg anđela. Upotreba tih izraza bez jasnog obrazloženja istih donosi samo štetu. Mi ljudima treba da pridemo na njihovom terenu, a da pri tom ne žrtvujemo nijedno načelo istine. Sastanci za molitvu pokazaće se kao blagoslov ne samo za pacijente, nego i za lekare i za pomoćno osoblje. Kratki i zanimljivi časovi za molitvu i javno bogoslužjenje povećavaju poverenje pacijenata u njihove lekare i bolničare. Pomoćno osoblje ne treba lišavati tih sastanaka zbog njihovih radnih obaveza, izuzev ako je to zaista neophodno. Njima su takvi sastanci neophodni i treba da im prisustvuju.

Redovnim prisustvovanjem takvim sastancima pacijenti stiču poverenje u Institut i osećaju se slobodnim kao kod svoje kuće. Tako se priprema put da seme istine uhvati koren u njihovom srcu. Ti sastanci su posebno interesantni za one koji tvrde da su hrišćani, a ostavljaju povoljan utisak i na one koji to nisu. Povećava se međusobno poverenje, dok predrasude gube na intenzitetu a u mnogim slučajevima i potpuno nestaju. Posle toga se budi želja da se prisustvuje subotnim sastancima. Tu, u Božjem domu, je pravo mesto da se govori o našim verskim osećanjima. Tu propovednik može s jasnoćom da govori o bitnim tačkama sadašnje istine, i da u duhu Hristove ljubavi i samilosti naglašava neophodnost pokoravanja svim Božjim zahtevima, osvedočavajući srca svojih slušalaca u istinu.

Pokazano mi je da se u Institutu može učiniti i više ako se u njemu nalaze plemeniti lekari pravilnog usmerenja, istinske kulture i potpunog razumevanja za sve što spada u dužnost lekara. Lekar mora imati mnogo strpljenja, dugog podnošenja, ljubaznosti i saosećanja. Ove osobine njemu su zaista neophodne u postupanju sa napaćenim invalidima koji su oboleli telom, a mnogi i telom i duhom. Nije nimalo lako izvršiti pravilan izbor ljudi i žena osposobljenih za to mesto, koji će se skladno, revnosno i nesebično zalagati za napaćene bolesnike. Institutu su neophodni ljudi koji će u strahu Božjem moći da pomažu ne samo telesno obolelima, nego i da zdravstvenu reformu ističu sa čisto verskog stanovišta.

Oni koji se angažuju u ovom delu treba da budu posvećeni i Bogu. Njihov cilj ne treba da bude samo briga za telo i borba protiv bolesti, kao što to obično čine popularni lekari, nego i da budu duhovni oci, da leče um, i da dušama obolelim od greha ukazuju na najpouzdaniji lek - na Spasitelja koji je umro za njih. Oni čije snage je bolest smanjila i oslabila pate ne samo u jednom

smislu. Duševne patnje njih tište mnogo teže nego fizički bolovi. Mnogi osećaju grižu savesti i do njih se može dopreti samo načelima Biblijske vere.

Kada je nesrećni paraličar bio na nosilima donesen Spasitelju, slučaj je bio tako hitan da se nije smelo odlagati ni za jedan trenutak, jer je telo već počelo da se raspada. Kad su oni koji su ga doneli na odru uvideli da je prići do Hrista potpuno nemoguće, oni otvoriše krov na kući i bolesnika zajedno sa posteljom spustiše pred Njega. Spasitelj je u potpunosti shvatio stanje samrtnika. On je takođe znao da ovaj teški bolesnik više pati od duševnih nego od telesnih muka. Znao je da su njegovi gresi bili najveći teret koji ga je mesecima tištao. Masa okupljenih je gotovo bez daha očekivala da vidi kako će Hristos postupiti u ovom gotovo beznadežnom slučaju, i sa zaprepašćenjem je sa Hristovih usana začula reči: „Ne boj se, sinko, opraštaju ti se grijesi tvoji.”

To su bile najdragocenije reči koje su mogle da dopru do uha ovog nesrećnog patnika, jer ga je teret greha tako strašno pritiskao da nigde nije mogao da nade nikakvog olakšanja. Hristos je podigao teret koji je ovog nesrećnika tako teško pritiskao: „Ne boj se! Ja, tvoj Spasitelj, dodoh da te oprostim greha. Kako se brzo promenilo samrtnički blede lice ovog patnika! Nada zauze mesto mračnog očajanja, a mir i radost mesto strašne sumnje i duboke potištenosti. Tek kad je duši vraćen mir i sreća mogle su da budu otklonjene i telesne patnje. Sledeće što se posle izjave „opraštau ti se gresi tvoji” začulo sa Hristovih božanskih usana bilo je: „Ustani i hodi.” U naporu da se pokore volji, beživotne i beskrvne ruke dobijaju život. Krv u potpuno zdravoj cirkulaciji poče da struji kroz njegove vene; olovne boje na njegovom licu nestade i umesto nje pojavi se rumenilo zdravlja. Udovi koji su godinama odbijali da se pokore volji, sada su puni života, a isceljeni paraličar pred masom okupljenih uzima svoju postelju i polazi kući, slaveći i hvaleći Boga.

Ovo je zapisano nama za pouku. Lekari koji žele da u lečenju bolesnih imaju uspeh treba da znaju kako se može pristupiti duši obolelih. Ako se s punim poverenjem oslone na Boga oni mogu imati snažan uticaj na dobro. Nekim invalidima prvo treba olakšati bolove da bi se moglo dopreti i do njihove duše. Posle olakšanja ukazanog telu, lekar često može s više uspeha da apeluje na savest, i srce tada postaje prijemljivije za istinu. Postoji opasnost da oni koji rade u Zdravstvenom institutu izgube iz vida cilj radi kojeg su adventisti sedmog dana podigli ovakvu ustanovu, i da u svom radu polaze sa svetskog stanovišta, ugledajući se na druge institucije slične vrste.

Zdravstveni institut mi nismo podigli da bi zarađivali novac, mada je i novac neophodan da bi institucija uspešno funkcionisala. Svi treba da učestvuju u primenjivanju štednje, kako se sredstva ne bi uzalud trošila. Ali za ulaganje u razna pomagala kojima će se što je moguće više olakšati rad pomoćnom osoblju a naročito lekarima, uvek treba da ima dovoljno novca. Uprava Instituta uvek treba da se koristi pogodnostima koje mogu da doprinesu uspešnijem lečenju bolesnika.

Prema pacijentima se treba ophoditi sa najvećom ljubavlju i saosećanjem. Ali lekari ipak moraju da budu odlučni, ne dozvo ljavajući da im u načinu lečenja pacijenti nameću svoju volju i prosto diktiraju. Odlučnost od strane lekara je neophodna za dobro samih pacijenata. Ta odlučnost, međutim, mora biti prožeta učtivošću punom poštovanja i obzira. Ni lekari ni pomoćno osoblje nikada ne treba da se prepiru s pacijentima, niti pak da upotrebljavaju grube, izazovne i neljubazne reči, ma koliko pacijenti bili provokativni.

Jedan od velikih ciljeva našeg Zdravstvenog instituta je da duše obolele od greha uputimo Velikom Lekaru, pravom Izvoru zdravlja i da njihovu pažnju usmerimo na neophodnost reforme sa verskog stanovišta, kako ne bi više prestupali zakon Božji svojim grešnim popuštanjem. Kad

bi se moralna osetljivost bolesnika probudila i kad bi oni uvideli da se popuštanjem apetitu i niskim strastima izlažu bolesti i greše protiv svoga Tvorca, oni po izlasku iz Zdravstvenog instituta ne bi napustili načela zdravlja nego bi ih se držali i u svome domu, bili bi pravi zdravstveni reformatori. Kad se u njima probudi moralna osetljivost, pacijenti će odlučiti da se savesno drže svog osvedočenja, i uvidevši šta je istina oni će se toga i pridržavati. Oni će imati prave i plemenite nezavisnosti da istinu koju su prihvatili primenjuju i u praksi. A kada je um u miru s Bogom, i zdravstveno stanje se poboljšava.

Na članovima Crkve u Batl Kriku je najveća odgovornost da, živeći prema primljenoj svetlosti, sačuvaju svoju jednostavnost i odvojenost od sveta, kako bi svojim uticajem ubedljivo delovali na one koji prisustvuju našim sastancima, ali još ne poznaju istinu. Ako je skupština u Batl Kriku samo jedno beživotno telo koje se u svojoj oholosti uzdiže iznad jednostavnosti prave pobožnosti a naginje svetu, njen uticaj onda ne samo što ne privodi duše Hristu, nego i najsvetije i najbitnije biblijske istine čini nedelotvornim. Članovi te skupštine imaju preimućstvo da se koriste predavanjima lekara sa Zdravstvenog instituta. Informacije o velikom predmetu zdravstvene reforme oni mogu da dobiju iz prve ruke, samo ako to žele. Međutim, članovi Crkve u Batl Kriku, koji se jako ističu ispovedanjem istine, daleko zaostaju iza drugih koji nisu blagosloveni preimućstvima koje oni imaju. Svojim propustom da žive prema svetlosti koju su primili o zdravstvenoj reformi, oni obeshrabruju i lekare i posetioce Zdravstvenog instituta. Da je Crkva ispoljila veće interesovanje za reforme na koje joj je sam Bog ukazao kako bi je pripremio za Hristov dolazak, njen uticaj bi bio desetostruko veći nego što je sada.

Mnogi koji tvrde da veruju u Svedočanstva ne žive u skladu sa datom svetlošću. Neki se prema reformi u odevanju odnose sasvim ravnodušno, a drugi je čak i preziru zato što prihvatanje te reforme uključuje i krst. Ja zahvaljujem Bogu za taj krst. To je upravo ono što nam nedostaje da bismo se kao narod koji drži Božje zapovesti razlikovali i odvojili od sveta. Reforma u odevanju je za nas danas isto ono što je plava traka bila za starozavetni Izrailj. Oni koji su oholi i koji nemaju ljubavi prema svetoj istini, koja treba da ih odvoji od sveta, pokazuju to svojim delima. Bog nam je u svom providenju dao svetlost o zdravstvenoj reformi da bismo je razumeli u svakom pogledu, i da bismo - sledeći primljenu svetlost i odnoseći se pravilno prema životu - mogli sačuvati zdravlje i poslužiti na slavu Njemu i na blagoslov bližnjima.

Članovi Crkve u Batl Kriku, uopšte uzev, svojim primerom nisu bili podrška za Institut. Oni nisu cenili svetlost o zdravstvenoj reformi niti su je primenjivali u svojim porodicama. Bolesti koje su snašle mnoge porodice u Batl Kriku ne bi se pojavile da su sledili svetlost koju im je Bog dao. Slično starom Izrailju, omalovažili su svetlost i više nisu videli potrebu za ograničavanjem svog apetita. Sinovi Izrailjevi su želeli meso govoreći, kao što i danas mnogi govore: „Pomrećemo bez mesa.” Bog je buntovnički nastrojenim Izrailjcima dao meso, ali je na mesu bilo Njegovo prokletstvo. Hiljade njih su pomrli dok im je željeno meso bilo još u zubima. Mi imamo primer starih Jevreja i opomenu da ne činimo kao što su oni činili. Njihova istorija stalnog neverovanja i pobune zabeležena je kao naročita opomena da se ne povodimo za njihovim primerom u gundanju protiv Božjih zahteva. Kako možemo tako ravnodušno da prelazimo preko toga, birajući sopstveni put, idući za onim što naše oči vide i udaljujući se sve više od Boga kao što su to činili i Jevreji? Bog ne može da učini ništa veliko za pripadnike svog naroda zbog tvrdoće njihovog srca i njihovog grešnog neverovanja.

Bog ne gleda ko je ko; već u svakom naraštaju prihvata sve one koji Ga se boje i postupaju ispravno; dok oni koji gundaju, ne veruju i bune se, neće dobiti Njegovo odobravanje i blagoslove obećane onima koji ljube istinu i hode u njoj. Oni koji imaju svetlost a ne slede je, već zanemaruju Božje zahteve uvideće da se njihovi blagoslovi pretvaraju u prokletstvo, a milost u

osudu. Bog želi da se naučimo poniznosti i poslušnosti, dok čitamo istoriju o starom Izrailju koji je bio Njegov izabrani i osobiti narod, ali koji je na sebe navukao propast idući svojim putevima.

Biblijska vera nije štetna ni za telesno ni za umno zdravlje. Uticaj Duha Božjeg je najbolji lek koji oboleli ljudi ili žene mogu da prime. Nebo je izvor zdravlja u svakom pogledu, i ukoliko je bolesnik koji veruje podložniji nebeskom uticaju, utoliko je sigurnije njegovo ozdravljenje. U nekim zdravstvenim ustanovama preporučuju zabave, razne igre i ples da bi se izazvalo raspoloženje, ali se plaše posledica verskog interesovanja. Teorija doktora Džeksona u tom pogledu ne samo da je pogrešna, nego je i opasna. On to iznosi na takav način da pacijenti koji prihvate njegovo uputstvo dolaze do zaključka da u interesu svoga ozdravljenja treba što manje da misle o Bogu i o nebu. Istina je da ima pojedinaca neuravnotežena uma koji su uobrazili da su veoma religiozni, i koji sebi nameću postove i molitve na štetu sopstvenog zdravlja. Te samoobmanute duše muče i kažnjavaju same sebe. Bog to ne traži od njih. Takvi imaju farisejsku pravdu čiji izvor nije u Hristu, nego u njima samima. Oni se za spasenje oslanjaju na sopstvena dobra dela i pokušavaju da nebo zasluže pohvalnim delima umesto da se za to, kao i svi grešnici, oslanjaju na zasluge raspetog i vaskrslog Spasitelja. Zdravlje telu i snagu duši, danas i zauvek, predstavljaju samo Hristos i istinska pobožnost.

Oblaci koji su se nadneli iznad našeg Zdravstvenog instituta razilaze se, jer je Božji blagoslov pratio napore učinjene da se taj institut postavi na zdrave temelje i da se isprave greške onih koji su ga svojom nesavesnošću doveli u tako teško stanje, obeshrabrujući sve koji su mu istinski naklonjeni.

Oni koji su u dobrotvorne svrhe dali Institutu pravo na korišćenje, interes ili kamatu svojih akcija učinili su veoma plemenito delo, koje neće ostati nenagrađeno. Svi oni koji ovo još nisu učinili, a u mogućnosti su da učine, trebalo bi prvom prilikom da ustupe svoje interese u celosti ili bar delimično, kao što je to učinila većina akcionara. I pošto rastući interes i korisnost ove institucije to zahtevaju, svi, a posebno oni koji se još nisu uključili, treba da nastave sa svojim ulaganjem.

Videla sam da u našem narodu postoji znatan višak neiskorišćenih finansijskih sredstava, i da bi deo toga trebalo uložiti u Zdravstveni institut. Videla sam takođe da u našem narodu ima mnogo dostojnih siromaha koji u svojoj bolesti i patnji očekuju pomoć od Instituta, ali nisu u mogućnosti da plate punu cenu za hranu, lečenje i ostalo. Za poslednje tri godine Institut se borio sa dugovima i nije mogao u znatnijoj meri da posveti pažnju onim pacijentima koji nisu u mogućnosti da plaćaju punu cenu lečenja. Bogu bi bilo drago kad bi svi imućniji pripadnici naše Crkve velikodušno uložili svoj novac u Institut, omogućavajući na taj nači ovoj instituciji da pomaže dostojnim siromasima iz Božjeg naroda. U vezi s tim, videla sam da se Hristos poistovećuje sa svima koji pate i boluju, i da je sve što uzmognemo učiniti jednom od Njegovih najmanjih, koje On naziva svojom braćom, učinjeno Sinu Božjem.

„Tada će reći Car onima što mu stoje s desne strane: hodite blagosloveni oca mojega; primite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta. Jer ogladnjeh, i daste mi da jedem; ožednjeh, i napojiste me; gost bijah, i primiste me; go bijah; i odjenuste me; bolestan bijah; i obidoste me; u tamnici bijah, i dođoste k meni. Tada će Mu odgovoriti pravednici govoreći: Gospode! kad te vidjesmo gladna, i nahranismo? ili žedna, i napojismo? Kad li Te vidjesmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo k tebi? I odgovarajući Car reći će im: zaista vam kažem: kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste. Tada će reći i onima što mu stoje s lijeve strane: Idite od mene prokleti u oganj vječni pripravljen đavolu i anđelima njegovijem. Jer ogladnjeh, i ne dadoste mi da jedem; ožednjeh, i ne napojiste me; gost bijah, i ne primiste me; go bijah, i ne odjenuste me; bolestan i u tamnici bijah, i ne obidoste me. Tada će Mu odgovoriti i oni

govoreći: Gospode! Kad Te vidjesmo gladna ili žedna, ili gosta ili gola, ili bolesna ili u tamnici, i ne poslužismo Te? Tada će im odgovoriti govoreći: zaista vam kažem: kad ne učiniste jednome od ove moje male braće, ni meni ne učiniste. I ovi će otići u muku vječnu, a pravednici u život vječni.” - Matej 25,34-46.

Uzdizanje Zdravstvenog instituta iz onog jadnog stanja u kojem se nalazio u jesen 1869. godine na njegovu današnju visinu i povoljan položaj koji uliva puno nade, zahtevalo je mnoge žrtve i napore o kojima njegovi prijatelji i pobornici malo znaju. Tada je Institut imao dug od trinaest hiljada dolara i samo osam pacijenata koji su plaćali lečenje. I što je bilo još gore, raniji upravitelji su svojim načinom postupanja toliko obeshrabrili donatore i pristalice ove institucije, da oni nisu hteli da obezbeduju sredstva za otplatu pomenutih dugova niti da bilo kome preporučuju da se tu leči. U toj teškoj, obeshrabrujućoj situaciji moj suprug je po svom shvatanju došao do zaključka da se imovina Instituta mora prodati radi otplate dugova, a ono što preostane da se vrati akcionarima u srazmeri sa njihovim udelom u akcijama. Ali jednog jutra, u toku molitve za porodičnim oltarom, dok je klečao na kolenima moleći se za božansko vodstvo u pogledu Instituta, Duh Božji side na njega, i on uzviknu: „Gospod će opravdati svaku reč koju je preko vizija dao u pogledu zdravstvenog instituta, i ta će se ustanova uzdići iznad svog sadašnjeg jadnog stanja i slavno će napredovati.”

Od tog vremena mi se rame uz rame najusrdnije zalažemo za interese Instituta da bismo neutralisali uticaj sebičnih ljudi koji su ga doveli u materijalne teškoće. Uložili smo svoja sredstva, dajući tako primer i drugima. Podsticali smo na marljivost i štednju sve zaposlene u Institutu, insistirajući da i lekari i pomoćno osoblje, ne štedeći napora, rade za skromnu platu sve dok se Institut ne stabilizuje i ponovo zadobije poverenje našeg naroda. Savetovali smo, osuđivali zlo i iznosili jasno svedočanstvo protiv svakog ispoljavanja sebičnosti u vezi sa Institutom. Znali smo da bez Božjeg blagoslova Zdravstveni institut ne može imati pravog uspeha. Ako Institut bude praćen Božjim blagoslovom, pristalice ovog poduhvata osvedočiće se da je to zaista delo Božje i osećaće se sigurnim da ga održavaju svojim donacijama, kako bi mogao da ostvari namere Božje.

Lekari i neki od pomoćnog osoblja usrdno se dadoše na posao, radeći naporno pod izuzetno teškim uslovima. Lekari Djimli, Čemberlen i Lamson radili su revnosno i energično i za skromne plate da bi podigli ovu instituciju koja je sve više tonula u dugove. I, hvala Bogu, osnovni dugovi su otplaćeni i izvršene su mnoge pripreme za povoljniji smeštaj bolesnika. Tiraž lista *Zdravstveni Reformator*, koji za Institut predstavlja osnovu uspeha, udvostručen je, i to je sada interesantan i privlačan časopis. Poverenje mnogih u naš Institut potpuno je obnovljeno, i sva raspoloživa mesta za prijem i lečenje bolesnika u toku cele godine bila su popunjena.

Za duboko je žaljenje što su prethodni rukovodioci Instituta svojim načinom rada toliko prezadužili ovu instituciju i doveli je u tako tešku situaciju. Ali su finansijski gubici kojima su donatori bili izloženi sasvim neznatni u poređenju sa naporima, zbunjenošću i brigom, koje smo moj suprug i ja bez ikakve naknade, a lekari i osoblje uz male plate morali da podnosimo. Mi smo uzeli deonice Instituta u vrednosti od hiljadu i pet stotina dolara od kojih ne primamo nikakvu dobit, ali je to neznatno u poređenju sa mnogobrojnim patnjama koje smo morali podnositi zbog propusta prethodnih upravnika. Ali zato Institut danas uživa bolji ugled nego ikada ranije, i vredi daleko više od svega onoga što je u njega uloženo. Oni koji su izgubili poverenje u ovu instituciju zbog ranije činjenih grešaka, nemaju više nikakvog razloga za predrasude. I ako i dalje ispoljavaju nezainteresovanost, to je samo zato što se radije rukovode predrasudama nego zdravim razumom.

Zahvaljujući Božjem providenju brat A je svoj interes i sve svoje snage posvetio Zdravstve-

nom institutu. On se nesebično posvetio interesima Instituta ne štedeći svoje snage i ne gledajući sopstvenu korist. Oslanjajući se u potpunosti na Boga i očekujući snagu i savete samo od Njega, on može i za lekare i osoblje kao i za pacijente da bude pravi blagoslov. On je sve svoje interese povezo sa Institutom i predstavlja pravu blagodat za druge noseći radosno teret dužnosti, kojih nije ni malo niti su lake. On predstavlja blagoslov za druge i ti blagoslovi se ponovo odražavaju na njemu. Ali brat A je u opasnosti da na sebe preuzima terete koje bi mogli da ponesu i drugi. On ne treba da se premara poslovima koje mogu da obave i drugi, čije vreme nije tako dragoceno. Njegovo je da obavlja dužnosti upravnika i nadzornika, i treba da čuva svoje snage, kako bi svojim iskustvom i savetima mogao da upućuje druge. Za njega je to neophodno da bi sačuvao svoj uticajni položaj u Institutu. Njegovo iskustvo u mudrom i ekonomičnom upravljanju veoma je dragoceno. Ali on je u opasnosti da se suviše odvađa od svoje porodice i sve svoje vreme posvećuje Institutu, preuzimajući na sebe preveliko opterećenje, kao što je to činio i moj suprug. Zalaganje mog supruga za Zdravstveni institut, Izdavačko odeljenje kao i za delo uopšte bilo je toliko veliko da ga je to u potpunosti skrhalo, i bio je primoran da se za izvesno vreme potpuno povuče iz rada, a da je više vremena posvetio porodici a manje ovim ustanovama ne bi se stalno naprezao samo u jednom pravcu, sačuvao bi svoje zdravlje i ne bi morao da prekida svoj rad. Brat A je pravi čovek za taj položaj, ali on ne bi smeo da radi kao što je radio moj suprug, čak i ako se poslovi ne bi odvijali tako uspešno kao kad im se on posveti svim svojim silama. Ni od mog supruga niti od brata A Bog ne traži da se liše svih radosti porodičnog života, da se odvoje od doma i porodice, čak ni u interesu ovih tako značajnih institucija.

U toku poslednjih nekoliko godina nekoliko njih su posvetili svoj interes Zdravstvenom institutu, trudeći se da poboljšaju njegov položaj. Nekima je međutim, nedostajalo iskustvo i zdravo rasuđivanje. Dokle god brat A bude radio nesebično, oslanjajući se samo na Boga, On će biti njegov pomagač i savetnik.

Lekari u Zdravstvenom institutu ne treba da se bave onim poslovima koje može da obavlja pomoćno osoblje. Svoje vitalne snage oni ne treba da troše pomažući pacijentima u kupatilu ili u sali za rehabilitaciju, što uspešno mogu da učine i drugi. Nipošto se ne bi smelo oskudevati u pomoćnom osoblju koje će negovati bolesnike i voditi brigu o nemoćnima i onima kojima je nadzor neophodan. Lekari svoju snagu treba da čuvaju za uspešno obavljanje svojih profesionalnih dužnosti. Oni treba podređenijima da kažu šta treba da rade. Ako nema dovoljno pomoćnog osoblja, treba za takve poslove priučiti pogodne osobe koje će biti adekvatno nagradene za svoj rad.

Kao radnike u Institutu treba koristiti samo one koji će se nesebično zalagati za njegove interese, i takve treba dobro nagraditi za njihov trud. U Institutu treba da ima dovoljno radnog osoblja, naročito za vreme letnje sezone, tako da niko ne mora da se preopterećuje radom. Institut je prebrodio svoje materijalne neprilike, i stoga ni lekare ni pomoćno osoblje ne treba primoravati da rade onako naporno i da se izlažu onakvom lišavanju koje je bilo neophodno dok se institucija nalazila u teškim prilikama izazvanim propustima nesavesnih ljudi koji su je skoro sasvim upropastili.

Pokazano mi je da lekari u našem Institutu treba da budu ljudi i žene puni vere i duhovnosti. Svoje pouzdanje oni uvek treba da polažu na Boga. Mnogi koji tu dolaze da se leče navukli su na sebe svakojake bolesti popuštajući svojim grešnim prohtevima. Takvi ne zaslužuju saosećanje koje često zahtevaju. I za lekare je veoma mučno da svoje vreme i energije posvećuju takvima koji su sami sebe i fizičko i umno i moralno unizili do te mere. Ali ima ljudi koji su zakone prirode prestupali iz neznanja. Oni su se odavali neumerenosti i u radu i u jelu, zato što je to uobičajena praksa. Neki su mnogo propatili i potrošili na lekare, ali im se zdravstveno stanje ništa

nije poboljšalo, nego je čak i gore. Najzad su, napustivši posao, društvo i porodicu, poslednji spas potražili u našem Zdravstvenom institutu uz slabašnu nadu na ozdravljenje. Takvi zaslužuju saosećanje. Uz najnežniju pažnju i negu treba im objasniti zakone koji vladaju njihovim bićem, kako bi prestali da ih krše i, vladajući sobom, izbegli patnje i bolesti koje su neizbežna posledica gaženja prirodnih zakona.

Doktor B nije najpogodniji za lekara na našem Institutu. Posmatrajući ljude i žene skrhanе konstitucije, čije su umne i moralne snage potpuno oslabljene, on smatra da lečiti takve znači samo gubiti vreme. Možda je to u mnogim slučajevima zaista tako, ali rad sa bolesnima i napaćenima ne bi smeo da obeshrabruje niti da u njemu izaziva odvratnost prema njima. On ne sme da gubi saosećanje, ljubav i strpljenje, misleći da je njegov rad uzaludan dok se zalaže za one koji to nikad neće znati da cene, i koji svoje zdravlje, ako ga i povrate, neće koristiti na dobro drugih, nego će nastaviti da ugadaju svojim prohtevima zbog kojih su to dragoceno blago i izgubili.

Doktor B zbog toga ne bi smeo da gubi volju i da se obeshrabruje. On treba da se seti kako je Hristos stalno dolazio u neposredni dodir sa bolesnima i napaćenima. Iako su bolesnici u mnogim slučajevima svoju bolest sami prouzrokovali svojim pogrešnim načinom življenja i kršenjem prirodnih zakona, Hristos ima sažaljenje prema njihovim slabostima. I kad su Mu prilazili i oni koji su болоvali od najgroznije bolesti, On se nije povlačio na odstojanje, strahujući od zaraze; nego ih se doticao svojom rukom i isceljivao ih.

„I kad ulažate u jedno selo sretoše ga deset gubavijeh ljudi, koji staše izdaleka, i podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! pomiluj nas. I vidjevši ih reče im: idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih vidjevši da se iscijeli povratio se hvaleći Boga iza glasa, i pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to bješe Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: ne iscijeliše li se deseterica? Gdje su dakle deveterica? Kako se među njima koji ne nađe da se vrati da zahvali Bogu, nego samo ovaj tuđin? I reče mu: ustani, idi; vjera tvoja pomože ti.”

Ovo sadrži značajnu pouku za sve nas. Ove nesrećne gubavce je njihova bolest zahvatila do te mere da su bili već u fazi raspadanja i zbog toga su bili potpuno izolovani iz društva da ne bi inficirali i druge. Njihova ograničenja bila su regulisana javnim propisima. Isus se u prolazu toliko približio njihovom izolovanom boravištu da su Ga mogli videti svojim očima, i oni Mu u svojoj velikoj patnji zavapiše kao jedinom koji je mogao da ih isceli. Hristos im je naredio da se u cilju pregleda pokažu sveštenicima, i oni pođoše na taj put verujući da će Njegovom silom biti isceljeni. Dok su još bili na tom putu oni osetiše da su isceljeni od svoje strašne bolesti. Ali je samo jedan osetio potrebu i dužnost da se zahvali, samo jedan je shvatio koliko duguje Hristu za veliko delo koje je učinio za njega. Taj se jedini vraća slaveći Boga i u najdubljoj poniznosti pada pred Hristove noge, priznajući u zahvalnosti delo koje je učinio za njega. I to je bio stranac; deveterica ostalih bili su Jevreji.

Radi ovog jednog čoveka, koji će pravilno iskoristiti dobijeni blagoslov ozdravljenja, Hristos je iscelio i svih devet ostalih, koji odlaze ne znajući ni da cene niti da se zahvale Hristu za tolika dobra koja im je učinio.

Tako će neko da uzvрати i lekarima Zdravstvenog instituta za njihove napore. Ali ako u svojim naporima da pomognu bolesnima i napaćenim smrtnicima naiđu na jednog između dvadeset koji će pravilno iskoristiti primljenu blagodat ozdravljenja i koji će znati da ceni njegove napore, lekar treba da bude zahvalan Bogu i zadovoljan. Ako se od deset života spase jedan i ako se od sto duša bar jedna nađe spasena u carstvu Božjem, svi koji rade u Zdravstvenom institutu biće bogato nagrađeni za svoje napore. Njihove brige i uloženi trud neće biti uzaludni. Kad se Car slave, Veličanstvo neba, toliko zalagao za bolesne i napaćene, iako je samo nekoliko

njih cenilo Njegovu božansku pomoć, sramota je da se lekari i pomoćno osoblje našeg Instituta žale na to što ljudi ne cene njihove slabašne napore.

Pokazano mi je da onih devetorica koji se nisu vratili da odaju slavu Bogu verno prikazuju neke od štovaoca subote koji dolaze u Zdravstveni institut kao pacijenti. Njima se poklanja zaista velika pažnja i trebalo bi da imaju više razumevanja za nespokojstvo i obeshrabrenosti lekara, trudeći se da im ne zadaju nepotrebne brige. Sa žaljenjem moram naglasiti da upravo naši vernici često predstavljaju bolesnike sa kojima je na Institutu najteže raditi. Oni su u svojim zahtevima i zamerama slobodniji i glasniji od drugih. Ljudi ovoga sveta i pripadnici drugih hrišćanskih veroispovesti više cene napore učinjene za njihovo ozdravljenje. Oni i kad se vrate kući šire o Zdravstvenom institutu povoljniji uticaj nego neki od štovalaca subote. A neki od onih koji su najslobodniji u zameranju i koji se najviše žale na upravu Instituta upravo su oni koji su tu lečeni s popustom.

To deluje veoma obeshrabrujuće na lekare i pomoćno osoblje; ali oni treba da se sete Hrista, svog velikog Uzora, i da se ne umore čineći dobro. Ako se jedan između mnogih pokaže zahvalnim i pravilno usmerenim, oni treba da budu zahvalni Bogu i ohrabreni. Taj jedan može da bude stranac, i onda nam se nameće pitanje: „Gde su ostala devetorica?” Zašto svi štovaoci subote svojim interesovanjem i podrškom ne pomažu Zdravstveni institut? Neki od štovalaca subote imaju tako malo interesa za Zdravstveni institut da, iako su u njemu lečeni besplatno, pred drugim pacijentima sa nipodaštavanjem govore o sredstvima korišćenim za lečenje bolesnih. Želja mi je da takvi razmisle o svojim postupcima. Gospod na takve gleda kao na onih devet gubavaca koji se nisu vratili da Mu odaju zahvalnost. Stranci znaju šta im je dužnost i cene napore preduzimate u cilju njihovog oporavka, dok napred pomenuti koriste svoj uticaj protiv onih koji su se zalagali za njihovo izlečenje.

Doktor B treba da neguje ljubaznost i dobrotu da ne bi bez potrebe vredao osećanja pacijenata. On je otvoren i prostosrdačan, savestan, iskren, ali i vatren. On dobro poznaje bolesti, ali bi trebalo više da pazi kako postupa sa bolesnicima. Pored stručnog znanja, on treba da neguje i ličnu kulturu, uglađenost i otmenost u svojim manirima, birajući reči i primere prilikom razgovora u ordinaciji.

Doktor B je veoma osetljiv i po prirodi nagao i impulsivan, te se suviše povodi za trenutnim osećanjima. On se trudi da obuzda svoju naglu narav i da pobedi svoje karakterne nedostatke, ali moraće još mnogo da radi na tome. Kad vidi da nešto ne ide kako bi trebalo, on je suviše brz da onima koji su pogrešili kaže šta misli i u takvim prilikama ne bira najprikladnije reči. On ponekad toliko vreda pacijente da ga oni omrznu i uvredeni napuštaju Institut na štetu i svoju i same ustanove. Samo ukorima i osuđivanjem pacijenata koji su bolesni i telom i duhom, retko se može postići bilo šta dobro. Među onima koji se kreću u društvu ovog sveta i život posmatraju sa tog stanovišta, veoma je malo onih koji su spremni da im se otvoreno ukazuje na činjenice o njima samima. Čak ni istinu ne treba iznositi uvek i na svakom mestu. Treba naći trenutak i priliku kad izgovorena reč neće vredati. Lekari ne smeju dopustiti da im nervni sistem zbog prekomernog rada popusti, jer u takvom stanju neće moći da sačuvaju spokojstvo, staloženost i vedrinu duha. Doktor B je previše vezan za Institut. Njemu je potrebna promena. Trebalo bi da u cilju odmora i poseta povremeno odlazi u Batl Krik, ali da to ne bude uvek poseta u svojstvu lekara, nego mogućnost da se malo opusti i da svoje misli oslobodi od stalne brige o bolesnicima.

Preimućstvo da povremeno izlaze van kruga Zdravstvenog instituta, treba ukazati svim lekarima, a posebno onima koji nose i terete odgovornosti. Ako ih je tako malo da je to neizvodljivo, treba obezbediti više pomoćnika. Ne sme se nipošto dozvoliti da se lekari toliko preoptereće radom da ih to onespobavi za obavljanje njihove profesionalne dužnosti. To treba

sprečiti, ako je ikako moguće, jer bi se negativno odrazilo na interese samog Instituta. Lekare uvek treba čuvati u što boljoj kondiciji, ne dopuštajući da svoje zdravlje ugroze preteranim radom ili bilo kojom nedoličnošću sa svoje strane.

Pokazano mi je da se doktor B previše obeshrabruje. Razloga za uznemirenost i brigu, koji strpljenje lekara i pomoćnog osoblja stavljaju na probu, uvek će biti. Oni moraju biti spremni na to, ne gubeći zbog toga svoj mir i ravnotežu. Oni moraju ostati smireni, ljubazni i blagi ma šta da se desi. Oni vrše uticaj na pacijente koji dolaze sa raznih strana i to se, bilo da je uticaj pozitivan ili negativan, odražava na ugled Zdravstvenog instituta. Uvek moraju imati na umu da rade sa ljudima bolesna duha koji najčešće vide zbivanja u pogrešnoj svetlosti a ipak su osvedočeni da savršeno razumeju sve. Lekari uvek moraju imati na umu istinu da „odgovor blag utišava gnjev.” U instituciji gde se neguju bolesni taktika mora biti takva da se oni koji su neuravnotežena duha drže pod kontrolom a bolesnici uspešno leče. Oni lekari koji ostaju smireni usred bure nepromišljenih i plahovito izgovorenih reči i koji mogu da vladaju sobom i onda kada ih provociraju i vredaju, pravi su pobednici. „Bolji je spor na gnjev nego junak, i gospodar svoga srca bolji je nego onaj koji može da zauzme grad.” Savladati sebe i zadržati strasti pod kontrolom razuma i volje, najveća je pobeda koju ljudi i žene mogu da zadobiju.

Doktor B nije slep za posebne nedostatke svoje naravi. On uvida svoje nedostatke, a kad oseti pritisak sklon je da udari natrag i da se povlači sa bojišta. Ali time se ne postiže ništa. Pod uticajem okoline u koju je doveden i pritisaka kojima je izložen razvijaju se jake sklonosti njegovog karaktera, sklonosti sa kojih treba ukloniti grube neravnine, i on može postati plemenit i uzvišen. Izbegavanjem sukoba on se ne može osloboditi svojih karakternih nedostataka. Čak i kada bi pobegao sa Instituta on time ne bi pobedio niti otklonio mane svoga karaktera. Ako želi da bude među onima koji, došavši iz nevolje velike, opraše i ubeliše haljine svoje u krvi Jagnjetovoj, tako da stoje pred prestolom Božjim čisti i bez ikakve mane, on mora da izvrši delo koje je njemu namenjeno. Mogućnost da se operemo pružena je svima nama. Izvor je pripremljen uz neizmernu cenu. I na nama, koji smo tako nesavršeni pred Bogom, je zadatak da se operemo. Gospod nema nameru da otklanja te naše mrlje i nedostatke, ako mi nećemo da učinimo ništa sa svoje strane. Mi moramo oprati svoje haljine u krvi Jagnjetovoj. Moramo se verom uhvatiti za zasluge Hristove krvi, kako bismo Njegovom milošću mogli savladati sve svoje zablude, grehe i nesavršenosti svog karaktera i izaći kao pobednici, opravši svoje haljine u krvi Jagnjetovoj.

Doktor B treba svakog dana da teži da ponešto doda svom usavršavanju, kako bi bio što ljubazniji i plemenitiji u svom ponašanju. U svojim razgovorima u ordinaciji on se spušta na suviše nizak nivo da bi mogao širiti uticaj koji druge uzdiže i oplemenjuje. On mora imati na umu činjenicu da kontaktira sa ljudima svih društvenih slojeva, da oni svoje utiske o tome prenose na mnoge druge, i da se sve to odražava na ugled Instituta. Zalagati se za ljude i žene koji su bolesni i dušom i telom, veoma je delikatan zadatak. Lekarima na Institutu je potrebna velika mudrost da bi posredstvom uma lečili i telo. Ali samo malo njih uviđaju kolika je moć uma nad telom. Mnoge bolesti od kojih pati ljudski rod svoj začetak imaju u duši i mogu se izlečiti samo obnovljenjem i duše i tela. Umom obolelih ima daleko više nego što možemo i zamisliti. Muka u srcu mnoge čini dispeptičarima*, jer duševne patnje imaju razoran uticaj na probavne organe i prosto ih parališu.

Da bi pridobio poverenje ovakvih bolesnika, lekaru je neophodno dobro rasuđivanje, strpljenje, blagost i ljubav. Srcu koje je skrhanu tugom i obeshrabrenoj duši potrebno je blago ophođenje, i za takve su nežno saosećanje i ljubav najbolji lek. Lekari treba prvo da zadobiju

* Dispepsija: poremećaj u organima za varenje.

njihovo poverenje i tek onda mogu da im ukažu na Najvećeg lekara koji može da izleči od svake bolesti. Kad se njihove misli usmere na Onoga koji može da ih oslobodi svakog tereta i kad uzveruju da se On i za njih brine, ozdravljenje njihovog tako obolelog tela i duše biće sigurno.

Druge zdravstvene institucije s podozrenjem gledaju na naš Zdravstveni Institut u Batl Kriku. U njima se polazi sa stanovišta ovog sveta, dok se vodeći ljudi u našem Institutu rukovode čisto verskim principima, priznajući Boga kao Onoga u čijim je rukama sve. Oni ne rade sebično samo za novac, nego se rukovode čovekoljubljem i svešću da je to delo Hristovo. Oni se trude da pomažu napaćenima, da isceljuju obolele i telom i dušom, privodeći ih Hristu kao Prijatelju svakog grešnika. Pitanje vere oni ne ostavljaju po strani, već se oslanjaju na Boga osećajući se potpuno i u svemu zavisnim od Njega. Svoje pacijente oni upućuju Hristu. Pošto za bolesnike učine sve što je u njihovoj moći, lekari prizivaju Boga da obnavljajući zdravlje napaćenima učini ono što oni ne mogu. On to u nekim slučajevima zaista i čini odgovarajući na molitvu vere. On će to i dalje činiti ako oni ostanu verni, oslanjajući se s punim poverenjem i puzdanjem na Njega. Zdravstveni institut će biti uspešan, jer ga Bog podržava. Praćen Njegovim blagoslovima, Institut će napredovati predstavljajući oruđe kojim će se učiniti zaista mnogo dobra. Predstavnici drugih institucija uviđaju da u našem Institutu postoji visok kriterijum morala i verskog uticaja. Oni vide da se njegovi vodeći ljudi ne rukovode sebičnim principima ovog sveta i ljubomorni su zbog njegovog istaknutog i vodećeg uticaja.

Opasnost od pohvala i uzdizanja

Pokazano mi je da treba postupati veoma oprezno čak i onda kad je neophodno da potlačene oslobodimo tereta koji ih tišti, kako im ne bismo dali povod da se - umesto samo na Gospoda - oslanjaju na sopstvenu mudrost. Opasno je hvaliti pojedince ili uzdizati sposobnosti nekog propovednika. Ne dan Božjeg suda mnogi će biti izmereni i na merilima pronađeni lakima upravo zbog takvih pohvala. Braćo i sestre, ja vas upozoravam: ne laskajte nikad ljudima zbog nekih njihovih sposobnosti, jer oni to ne mogu da nose. Sopstveno „ja” jedva čeka da se uzdigne, i posledica toga je gubitak ravnoteže. Braćo i sestre, ponovo naglašavam, ako želite da vam ruke budu čiste od bilo čije krvi, nikada ne laskajte nikome i ne uzdižite napore sirotog smrtnika, jer to može da mu posluži na propast. Opasno je na bilo koji način uzdizati nekog brata ili sestru, ma koliko oni svojim ponašanjem izgledali skromni i nenametljivi. Ako oni zaista poseduju duh skromnosti i smernosti što je pred Bogom dragoceno, pomozite im da to zadrže. To, naravno, nećete postići nezasluzenim ukoravanjem niti pak potcenjivanjem njihove prave vrednosti. Međutim, vrlo je malo onih koji mogu podneti pohvalu, a da im to ne naškodi.

Neki od sposobnih propovednika koji danas propovedaju sadašnju istinu, vole odobravanja i pohvale. Odobravanje i pohvale su za njih stimulansi kao čaša vina za pijanicu. Pošaljite takve propovednike pred neki manji skup gde se ne ispoljava neko naročito uzbuđenje niti pak odlučno protivljenje, oni će izgubiti svoju revnost i svako interesovanje, i izgledaće malaksali i iznemogli kao pijanica kad mu nedostaje čaša alkohola. Ovakvi neće i ne mogu postati istinski i praktični saradnici u delu sve dok ne nauče da rade bez uzbuđenja izazvanog laskanjem i odobravanjem.

Zalaganje za zabludele

Braća C i D u upravljanju onim što im je Crkva poverila u Batl Kriku nisu bili uspešni. Suviše su radili u sopstvenom duhu, ne osećajući se potpuno zavisnim od Boga. Propustili su da izvrše svoju dužnost privodeći članove Izvoru žive vode na kojem bi zadovoljili svoje duhovne potrebe i gasili žeđ svoje duše. Obnavljajućem i posvećujućem uticaju Svetog Duha, koji bi doneo mir i nadu uznemirenoj savesti i obnovio zdravlje i sreću duše, nije pridavan najveći značaj. Uzvišeni cilj za kojim se težilo, nije postignut. Ova braća su previše ispoljavala ispitivački duh hladne kritike prema pojedincima koji su izrazili želju da postanu članovi Crkve. Ova braća, kao propovednici, nisu bili spremni da zaplaču s onima koji plaču niti da se raduju s onima koji se raduju, što im je bila dužnost.

Hristos se poistovećuje sa nevoljnima i potrebnima u svome narodu. Sve njihove potrebe i patnje On oseća kao svoje. „Jer ogladnjeh,” kaže On, „i daste mi da jedem; ožednjeh i napojiste me; gost bijah, i primiste me; go bijah, i odjenuste me; bolestan bijah, i posjetiste me; u tamnici bijah, i dodoste k meni.” Srca onih koji služe Bogu treba da budu puna nežnog saosećanja i iskrene ljubavi prema Hristovim sledbenicima. Oni treba da ispoljavaju isto interesovanje koje je Hristos pokazao u pastirskoj brizi za izgubljenu ovcu; da slede Njegov primer i da pokažu isto saosećanje i plemenitost, istu nežnu samilost i ljubav koju je On pokazao prema nama.

Velike moralne sile duše su vera, nada i ljubav. Bez delotvornosti ovih sila, rad propovednika ma koliko bio usrdan i revnistan, ne donosi nikakvo dobro Crkvi, niti Bog takav rad može da prihvati. Hristov propovednik koji narodu treba da prenosi svečanu Božju poruku dužan je da čini samo ono što je pravo, da ljubi milost i da hodi smerno pred Bogom. Hristov duh u njegovom srcu navodi ga da se svom snagom svoje duše zalaže za ovce paše Njegove kao što to čini pravi i istiniti pastir. Ljubav je zlatan lanac koji srca vernika povezuje međusobno spajajući ih dragovoljnom vezom prijateljstva, nežnosti i verne postojanosti, to je veza koja dušu spaja sa Bogom.

Među braćom se neosporno zapaža nedostatak ljubavi, saosećanja, milosrda i nežnosti. Hristovi propovednici su suviše hladni i bezosećajni. Njihova srca ne gore nežnim saosećanjem i usrdnom ljubavlju. Najčistija i najuzvišenija odanost Bogu ispoljava se u najusrdnijoj želji i neumornim naporima da se pridobijaju duše za Hrista. Razlog što propovednici koji propovedaju sadašnju istinu nemaju više uspeha u tome je što im u velikoj meri nedostaju vera, nada i ljubav. Svi ćemo morati da se suočavamo sa nevoljama, sukobima, samoodricanjem i skrivenim iskušenjima srca. Tugovaćemo i plakati zbog svojih greha; imaćemo neprekidnu borbu i nespavanje praćeno grižom savesti, stideći se zbog svojih propusta i nedostataka.

Neka propovednici krsta našeg dragog Spasitelja ne zaborave svoja iskustva sličnog karaktera; imajući na umu činjenicu da su i oni ljudi, podložni istim greškama i slabostima kao i njihova braća. Ako žele da pomognu svojoj braći, treba da budu istrajni u naporima da im čine dobro, i da im srca uvek budu ispunjena saosećanjem i ljubavlju. Da bi im pomogli tamo gde su slabi i gde im je pomoć najpotrebnija, moraju nastojati da im dopru do srca. Oni koji se trude u reči i nauci treba da pobeđe okorelost sopstvenog srca, ličnu oholost i neverovanje, ako žele da to isto vide i kod svoje braće. Hristos je za nas učinio sve, jer smo bili potpuno bespomoćni.

Vezani lancima mraka, greha i očajanja, nismo za sebe mogli učiniti ništa. Samo kroz veru, nadu i ljubav možemo se sve više i više približavati kriterijumu savršene svetosti. Naša zabludela braća osećaju potrebu za saosećanjem i pomoći isto tako kao što smo i mi osećali. Nemojmo ih opterećivati nepotrebnim ukorima, nego dozvolimo Hristovoj ljubavi da nas učini tako saosećaj-

nima i punim samilosti da se nad zabludelim i onima koji zastranjuju od Boga možemo iskreno zaplakati. Vrednost duše je nemerljiva. Njena vrednost može se meriti samo cenom koja je plaćena za njeno iskupljenje. Pravu vrednost duše objašnjava samo Golgota, Golgota, Golgota!

Subotna škola

Životvorna pobožnost je načelo koje treba primenjivati u praksi. Sila Božja može učiniti za nas ono što svi sistemi na svetu ne mogu da učine. Usavršavanje hrišćanskog karaktera u potpunosti zavisi od milosti i snage koje možemo naći samo u Bogu. Ako sila Božje milosti u našem srcu ne potpomaže i ne posveti naše napore u cilju spasavanja i svoje duše i duša drugih, mi sami u tome ne možemo uspeti. Sistem i poredak su veoma bitni, ali je pogrešno misliti da se ovaj zadatak može ostvariti bez delovanja božanske sile i milosti na um i srce. Bez sile Božje koja može da nas nadahne hrabrošću u ostvarivanju naših namera, srce i telo bi u ponavljanju uobičajenih ceremonija ostali potpuno bezuspešni.

Brat E je za subotnu školu u Batl Kriku probudio veliko interesovanje. Misli mladih bile su obuzete samo time, dok su druge verske dužnosti bile zanemarene. Često se dešavalo da se upravitelj, dobar deo učitelja i učenika, po završetku subotne škole, vraćaju kući na počinak. Oni su smatrali da je njihov glavni zadatak za taj dan završen i da nemaju više nikakvih dužnosti. Kad su na poziv zvona za prepodnevno bogoslužjenje, članovi iz svojih kuća pošli u Molitveni dom susretali su mnoge članove subotne škole koji su se vraćali kući. I ma koliko propoved bila važna, veliki deo onih iz subotne škole nisu nalazili nikakvo zadovoljstvo u značajnim poukama koje je propovednik iznosio iz Biblije. Dok mnogi od mladih uopšte ne prisustvuju prepodnevnim bogoslužjenjima, neki i od onih koji ostanu nemaju od iznesenog izlaganja nikakve koristi, jer smatraju da ih to previše zamara.

U našim subotnim školama treba da vlada disciplina i red. Deca i mladi koji pohađaju te škole treba da cene preimućstva koja im se tu pružaju, i od njih treba tražiti da se pokoravaju subotnoškolskim pravilima. O činjenici da li im deca prisustvuju subotnoj školi i prate Biblijske pouke, roditelji treba da se brinu čak i više nego da li pohađaju časove u svojim svakodnevnim školama. Svoje biblijske lekcije, deca i mladi treba da uče marljivije nego zadatke u svakodnevnoj školi. Ako i deca i roditelji ne uviđaju važnost i značaj ovoga, onda je bolje da deca ostanu kod kuće, jer subotna škola za njih neće predstavljati blagoslov. I roditelji i deca treba da sarađuju sa upraviteljem subotne škole i svojim učiteljima, pružajući time očevidan dokaz da cene njihove napore. Verskom vaspitanju svoje dece i mladih, roditelji treba da poklone naročitu pažnju, kako bi im omogućili što potpuniju spoznaju Svetih spisa.

Mnoga deca i mladi se izgovaraju da je nedostatak vremena razlog što nisu naučili svoju subotnoškolsku lekciju, ali je malo onih koji stvarno ne bi mogli naći vremena za to samo kad bi hteli. Neki od njih posvećuju svoje vreme zabavama i razonodi, drugi opet nepotrebno ukrašavanju svoje spoljašnjosti, pothranjujući na taj način u sebi oholost i taštinu. Za dragocene trenutke tako propuštenog vremena oni će morati da polažu račun pred Bogom. Svako delo i svaki trenutak vremena propušten u beskorisnom ukrašavanju ili u zabavi i praznim razgovorima, biće izneseni na sud.

Kancelarijsko osoblje

Oni između kancelarijskog osoblja koji tvrde da veruju u istinu treba da snagu istine otkrivaju svojim životom, pokazujući da se u svemu rukovode njenim načelima. Svoj karakter i način življenja oni treba da oblikuju prema svom savršenom Uzoru. Kad bi mogli jasno da sagledaju strašnu realnost večnosti, kakav bi strah od osude zahvatio neke od kancelarijskog osoblja koji su sada tako ravnodušni, mada je vremenski razmak koji ih deli od prizora večnosti vrlo mali.

Mnoge su opomene, uz snažno naglašena osećanja i usrdne molitve, upućivane svakome pojedincu koji je verno registrovan na nebu da svoje račune sredi za dan konačnog ispitivanja. Svojom ljubavlju koja ne prestaje, svojim blagoslovima i opomenama, Hristos neumorno prati one koji su se kao kancelarijsko osoblje posvetili Njegovom delu, ali su Mu mrski i odvratni gresi i neverovanje koji su prionuli uz njih kao guba. Duboke i ozbiljne istine koje su imali preimućstvo da slušaju u uredu trebalo bi da pridobiju njihovu naklonost, navodeći ih da visoko cene svetlost koju im je Bog dao. Ako se odluče da žive u skladu sa primljenom svetlošću, ona će ukrasiti i oplemeniti njihov život nebeskim ukrasima, čistotom i istinskom pobožnošću.

Pred svakim službenikom ureda otvoren je put da se svim srcem posveti delu Hristovom i spasavanju duša. Hristos je napustio nebo i Očevu naručje i došao na ovaj hladni, neprijateljski i izgubljeni svet, da bi spasao one koji žele da budu spaseni. Pristao je da kao izgnanik bude odvojen od Oca i da društvo čistih anđela zameni društvom palog ljudskog roda, potpuno ogrezlog u grehu. S bolom i čuđenjem Hristos gleda kako se Njegovi takozvani sledbenici u Uredu hladno, ravnodušno i nemarno odnose prema svetlosti i porukama opomene koje im On u svojoj ljubavi upućuje. Za sve koji su gladni i žedni, Hristos obezbeđuje hleb i vodu života.

Od svih zaposlenih u uredu Gospod očekuje da se u svom radu rukovode visokim pobudama. Hristos im u tome daje primer sopstvenim životom. Svi treba usrdno, savesno i odano da se zalažu za spasavanje duša. Kad bi se svi i u toj grani delatnosti rukovodili nesebičnim namerama, shvatajući svetost dela, pratili bi ih Božji blagoslovi. Kad bi svaki pojedinac radosno i sa zadovoljstvom prihvatio svoj deo odgovornosti, moj suprug ne bi bio izložen tolikom iscrpljivanju i nevoljama.

Kako je malo usrdnih molitava upućenih Bogu za one koji rade u toj gradni delatnosti, a nisu svim srcem u istini! Ko je osećao vrednost tih duša za koje je Hristos umro? Ko se ponašao kao radnik u vinogradu Gospodnjem? Videla sam da su anđeli ožalošćeni lako i umnom površnošću takozvanih Hristovih sledbenika koji se u uredništvu bave svetim poslovima. Neki od njih u poslu kojim se tu bave ne vide ništa svetije od svakog drugog posla. Takve, koji poput besplodnog drveta smetaju zemlji, Gospod poziva da Mu se posvete u potpunosti, usredsređujući na Njega svoju ljubav i sve svoje nade.

Od svih koji su povezani sa uredništvom Gospod očekuje da spremno preuzmu na sebe i teret briga i obaveza. Oni koji nisu spremni na samoodricanje i koji teže samo za zadovoljstvima nisu pogodni za rad na takvom mestu. Zaposleni u uredništvu treba da u tu ustanovu ulaze sa osećanjem da je to sveto mesto - mesto gde se, publikovanjem istine od koje zavisi sudbina duša, obavlja delo Božje. Ovo se ne oseća i ne doživljava kao što bi trebalo. U slovoslagačnici se vode razgovori kojima se misli odvrćaju od posla. Ured nije mesto za posete, za udvaranje, za zabavu ili ugadanje sebi. Tu svi treba da budu svesni da rade za Boga. Onaj koji ispituje svaku pobudu i čita srce, proverava i rešeta svoj narod, naročito one koji imaju svetlost i poznaju Njegovu volju i koji su angažovani u Njegovom svetom delu. Bog koji ispituje srca i bubrege ne prihvata ništa

manje od potpune odanosti delu i posvećenosti samo Njemu. Svi zaposleni u uredu svoje svakodnevne dužnosti i obaveze treba da izvršavaju tako kao da se nalaze u prisutnosti Božjoj. Oni ne treba da se zadovolje učinkom tek tolikim da bi primili platu, nego treba da se spremno prihvate svakog posla gde njihova pomoć može da zatreba. Neki su savesni i onda kad brat Vajt nije tu, ali ima i takvih koji rade samo kad su pod nadzorom. Kad bi svi zaposleni koji tvrde da su Hristovi sledbenici savesno vršili svoje dužnosti, osetila bi se velika promena na bolje. Mladići i devojke se previše zanose međusobnim druženjem, nedoličnim šalama i praznim razgovorima, i anđeli Božji su zbog toga često odagnani iz ureda.

Markus Lihtenštajn je bio bogobojazan mladić, ali videvši kod pojedinih članova Crkve zaposlenih u uredu tako malo načelnosti postao je tako zbunjen i potišten da mu se sve to zgdalo. Nesavesnost u pogledu svetkovanja subote, ispoljena od nekih koji tvrde da drže Božje zapovesti, posebno ga je zbunjivala. Markus je o radu u uredništvu i štampariji imao visoko mišljenje, ali su ga taština, lakomislenost i nedostatak načelnosti potpuno zbunili. Bog ga je pokrenuo i u svom providenju povezao sa svojim delom. Ali su neki od zaposlenih u uredu tako malo poznavali Božju volju da velikom delu Markusovog obraćenja iz judaizma nisu pridavali zasluženu pažnju. Nisu ni uviđali ni cenili njegovu čestitost. Ponašanje pojedinaca kao što je bio F često mu je zadavalo bol, a kad bi pokušao da ih ukori njegove su reči dočekivane s prezirom što se uopšte usuđuje da ih poučava. Njegov nesavršeni jezik bio je za pojedine povod za podrugljivo dobacivanje i podsmeh.

Markus je duboko sažaljevaio duhovno stanje u kojem se nalazio F, ali nije video načina na koji bi mu se moglo pomoći. Da su mladi zaista bili ono što ispovedaju, Markus nikada ne bi napustio delo. Ako on doživi brodolom u veri, njegova krv će se sigurno naći na haljinama mladih koji ispovedaju hrišćanstvo, ali svojim delima, rečima i ponašanjem jasno pokazuju da ne pripadaju Hristu nego ovom svetu. Tom žalosnom stanju nehata, ravnodušnosti i never ovanja, mora se učiniti kraj. U ovoj instituciji mora doći do korenite promene, ili će oni koji su imali toliku svetlost i preimućstvo morati da budu otpušteni, a na njihova mesta uzeti drugi, pa makar to bili i nevernici. Samoobmanutost je zaista strašna nesreća. Ukazujući na ovakve, anđeo reče: „Ako vaša pravda ne bude veća od pravde književnika i fariseja, nećete ući u carstvo nebesko.” Samo ispovedanje vere nije dovoljno. Da bi se moglo sprovoditi u životu, delo kajanja i preobražaja mora otpočeti iznutra, u duši i u srcu. Ljubav Hristova spušta se u dubine zemaljske mizerije i patnje, inače ne bi mogla da dopre do grešnika u njegovom upravo takvom stanju. Ona isto tako doseže do prestola Večnog i Uzvišenog, inače se čovek ne bi mogao uzdići iz svog unižavajućeg položaja, i naše potrebe i želje nikada ne bi bile zadovoljene. Put koji sa ove Zemlje vodi u nebo je sam Hristos. On predstavlja spojnu kariku u lancu koji povezuje ova dva sveta. Ljubav Božju i Njegova spremnost da se spusti do nas, upravo Hristos nam donosi, i svojim zaslugama miri nas sa Bogom, On je Put, istina i život. Ići korak po korak, mučno i polako, napred i samo napred, putem čistote i svetosti, nije lak zadatak. Međutim, Hristos nam na svakom koraku pruža obilje nove snage da bismo mogli da napredujemo u Bogougodnom životu. Ta su saznanja i iskustva neophodna svima zaposlenima u uredu, da ne bi svakog dana izlagali sramoti delo Hristovo.

Brat G, precenjivanjem sopstvenih zasluga i vrednosti, čini ozbiljnu grešku u svom životu. On nije ni počeo da gradi na pravilan način da bi u životu bio uspešan. On zida u visinu, ali temelj nije položio kako treba. Temelj se mora položiti ispod površine, i tek onda se građevina može podizati u visinu. Njemu su neophodni disciplina i iskustvo u svakodnevnim životnim dužnostima, što se ne postiže izučavanjem školskih predmeta. Svekoliko njegovo obrazovanje ne može da zameni blagodat fizičkog rada i kretanja, što je neophodno da bi očvrsnuo za tegobe i

nevolje koje život sobom neizbežno donosi.

Prema onome što mi je pokazano, kancelarijsko osoblje u ustanovama Crkve, treba veoma pažljivo birati. Mlade, neproverene i neposvećene ne treba postavljati na takva mesta, jer se tu izlažu iskušenjima a još nemaju potrebnu čvrstinu karaktera. Oni koji poseduju čvrstinu karaktera i postojanost u načelu, i kojima je istina Božja u srcu neće predstavljati stalni izvor brige i strahovanja, nego istinsku pomoć i blagoslov. Ured za publikacije ima dovoljno razloga da za svoje pomoćno osoblje bira valjane, sposobne i načelne službenike. Crkva sa svoje strane ne treba da izvlači bilo kakvu materijalnu korist od onih koji tu dolaze da rade i da nauče zanat. Ima mesta gde se mogu dobiti bolje plate nego u našim ustanovama, ali se nigde ne može naći značajnije, časnije i uzvišenije zaposlenje nego što je delo Božje u uredu. Oni koji rade verno i nesebično biće nagrađeni. Za njih je pripremljen venac slave prema kojem su sve ovozemaljske počasti i zadovoljstva neznatni kao delić prašine na merilima. Posebno će biti blagosloveni oni koji bdiju nad duhovnim dobrom ostalih na radnom mestu. U poređenju s tim, svi ovozemaljski i prolazni interesi postaju potpuno beznačajni. Na jednoj strani je zlatna prašina; na drugoj ljudska duša koja je u Božjim očima toliko dragocena da je Sin Božji žrtvovao sve počasti i slavu neba da bi je iskupio iz okova greha i beznadežnog položaja. Ljudska dužnost ima bezgraničnu vrednost i zaslužuje najveću pažnju. Svi zaposleni u ovoj ustanovi koji se boje Boga treba da odbace sve što je detinjasto i tašto, i da u istinskoj moralnoj hrabrosti i dostojanstvu svoje muževnosti, izbegavajući čulnu prisnost, budu srce sa srcem povezani vezama hrišćanske ljubavi. Ljudska srca tako čeznu za ljubavlju i saosećanjem kao cveće za osvežavajućom rosom i okrepljujućim zracima sunca.

Bibliju treba čitati svakog dana. Život vere i posvećenosti Bogu predstavlja najbolji štitić za mlade izložene iskušenjima opasnog druženja u toku školovanja. U Reči Božjoj nalazimo moralna načela i istinski kriterijum za raspoznavanje dobra i zla. Postojanost u načelima istine predstavlja jedinu zaštitu za mlade. Čvrstina u nameri i odlučnost volje zatvaraju vrata za mnoga iskušenja i uticaje štetne za očuvanje hrišćanskog karaktera. Popuštanje slabosti i neodlučnosti u doba detinjstva i mladosti čini život stalnim teretom i borbom zbog nespremnosti za odluku i nedostatka čvrstine u načelima. Takvi nikada ne postižu vidniji uspeh u životu, a u opasnosti su da izgube i večni život. Sigurnost je samo ako se nastavi pravim putem. Prvo u životu treba da nam bude: poslužiti na slavu Bogu i dobro blišnjima, vršeci verno dužnosti i podnoseći čvrsto i odlučno iskušenja i terete koje svaki novi dan donosi sobom. Usrdnost i istrajnost u naporima, praćene čvrstom odlukom i potpunim pouzdanjem u Boga, pomažu u svakoj neizvesnosti, osposobljavajući nas da budemo korisni na ovom svetu i da se udostojimo večnog života.

Ljubav i dužnost

Ljubav ima sestru bliznakinju, a to je dužnost. Ljubav i dužnost uvek treba da se međusobno upotunjavaju. Ispoljavanje samo ljubavi a zanemarivanje dužnosti čini decu i mlade tvrdoglavi-ma, samovoljnima, sebičnima i neposlušnima. Kruta primena dužnosti, bez ljubavi koja ublažuje i pridobija srce, daje slične rezultate. Da bismo svoju decu pravilno disciplinovali, dužnost i ljubav se moraju potpuno spojiti.

Uputstvo dato sveštenicima u Starom zavetu glasi: „I narod moj neka uče što je sveto, što li nije sveto i neka ih uče raspoznavati nečisto od čistoga. A u raspi neka stanu da sude, po mojim zakonima neka sude.” „Kad rečem bezbožniku, poginućeš; a ti ne progovoriš i opomeneš bezbož-

nika da se prode puta svojega; taj će bezbožnik poginuti za svoje bezakonje: ali ću krv njegovu iskati iz tvoje ruke. Ako li ti opomeneš bezbožnika da se vrati sa svoga puta a on se ne vrati, on će poginuti za svoje bezakonje, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.”

Ovde je dužnost Božjih slugu jasno izložena. Oni se ne mogu osloboditi svoje dužnosti da savesno ukoravaju i osuđuju grehe i neispravnosti u Božjem narodu, ma koliko to bio neprijatan zadatak i ma koliko nailazili na protivljenje onih koji greše. Međutim, u većini slučajeva bi ukoreni prihvatili opomenu i ukor samo kad ih u tome ne bi ometali oni koji im ukazuju sažaljenje, misleći da moraju ustati u njihovu odbranu. Takvi ne uvidaju da je Gospod nezadovoljan prestupnikom koji nanosi štetu Njegovom delu i sramoti Njegovo ime. Zbog toga što prestupnik neopomenut nastavlja svojim pogrešnim putem duše zastranjuju od istine i doživljavaju brodolom u svojoj veri. Onaj sluga Božji koji se povodi za zlom i čije je rasuđivanje na taj način pomračeno ubrzo staje na stranu prestupnika koji svojim uticajem nanosi toliku štetu, i time praktično govori krivcu: „Ne plaši se, ne popuštaj. Ti si potpuno u pravu.” Takvi govore grešniku: „Biće ti dobro.”

Od svojih slugu Bog zahteva da, hodeći u svetlosti, ne zatvaraju svoje oči pred sotoninim delovanjem. Oni uvek treba da budu spremni da opominju i ukoravaju one koji su u opasnosti da budu zavedeni lukavstvima neprijatelja. Sotona se bori svim sredstvima da zadobije preimućstvo. On je istrajan u tome i nikad ne odmara. On budno nastoji da iskoristi svaku moguću priliku u svom ratovanju protiv istine i protiv interesa carstva Božjeg. Žalosna je činjenica da budnost slugu Božjih u pogledu lukavstva sotoninih nije ni upola takva kakva bi trebalo da bude. I umesto da se protive đavolu, da bi pobegao od njih, mnogi su skloni da prave kompromis sa silama tame.

Skupština u Batl Kriku

Ima mnogo ozbiljnih prigovora protiv podizanja škola u Batl Kriku. Ta skupština je velika i u njoj ima znatan broj mladih. Kad bi uticaj koji članovi vrše jedni na druge u ovako velikoj skupštini bio takav da uzdiže i oplemenjuje karakter, podstičući na čistotu i posvećenost Bogu, onda bi dolazak mladih na školovanje u Batl Krik bio pravo preimućstvo u odnosu na bilo koje drugo mesto. Ali ako uticaji u Batl Kriku i u budućnosti ostanu takvi kakvi su bili u prošlim godinama, upozoravam roditelje da svoju decu ne šalju u Batl Krik. Veoma je malo vernika u toj velikoj skupštini koji svojim uticajem učvršćuju i privode duše Hristu; dok je mnogo onih koji svojim primerom odvrćaju mlade od Boga i podstiču u njima ljubav prema svetlu.

Mnogim članovima Crkve u Batl Kriku vidno nedostaje osećanje lične odgovornosti. Oni koji žive u skladu sa onim što ispovedaju sačuvaće postojanost i istovetnost svog karaktera u svim okolnostima, i neće se povijati kao trska na vetru. Oni koji stanuju u drugim mestima osećali bi se veoma povlašćenima kad bi mogli da žive u Batl Kriku, u jednoj tako jakoj skupštini, gde bi i njihova deca mogla da koriste blagodati subotne škole i raznih verskih skupova. Neki od naših vernika bili su spremni na velike žrtve da bi njihova deca živela tu. Ali su skoro svi bili razočarani. U toj skupštini bilo je jako malo onih koji su ispoljavali nesebično interesovanje za te mlade. Tamošnji članovi najčešće se farisejski drže daleko od onih kojima je pomoć najpotrebnija. Neki od mladih iz te skupštine koji tvrde da služe Bogu a u stvari više vole zadovoljstva ovoga sveta, rado sklapaju poznanstva sa mladima koji su došli iz drugih mesta, utičući snažno na njih da ih umesto Bogu približe ovome svetlu. Tako da ovi kad se vrate kući obično budu dalje od istine nego što su bili pre svog dolaska u Batl Krik.

U tom središtu dela potrebni su ljudi i žene koji će biti pravi očevi i majke u Izrailju, koji će imati srca i za druge, a ne samo za sebe i svoje. Njihova srca treba da gore ljubavlju prema mladima i da im oni budu dragi bez obzira da li su oni članovi njihovih porodica ili deca njihovih bližnjih. Svi su oni članovi velike Božje porodice, za koju je Hristos u svojoj ljubavi žrtvovao sve da bi ih spasao i izbavio. On je ostavio svoju slavu i postao siromah, da bi se sinovi ljudski obogatili Njegovim siromaštvom. Na kraju je i život svoj položio na oltar da bi spasao ljudski rod iz njegove bespomoćnosti. To je primer nesebične dobrote koji nam je ostavio Hristos da bismo se ugledali na Njega.

Naročitim Božjim providenjem mnogi su mladi a i stariji, došli u okrilje Crkve u Batl Kriku da bi tamošnji članovi podelili sa njima blagoslove velike svetlosti koju im je Bog dao, i da bi ih nesebičnim naporima priveli Hristu i istini. Onima koji su došli pod uticaj istine, Hristos šalje svoje anđele da im omekšaju srce, čineći ih prijemljivim za trajno delovanje Njegove istine. I dok se Bog i anđeli toliko zalažu, oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici ostaju tako hladno ravnodušni. Oni ne deluju uskladeni sa Hristom i svetim anđelima. Iako tvrde da su sluge Božje, oni služe sopstvenim interesima i traže zadovoljstvo, dok duše oko njih propadaju. Tako zapostavljeni bi zaista mogli da kažu „Niko ne mari za dušu moju.” Propustivši zlatnu priliku da pomenute duše privedu Hristu, pripadnici ove skupštine zanemaruju prednosti i blagoslove koji su im stavljeni na dohvat.

Nevernici su mesecima živeli među njima a oni nisu učinili nikakve posebne napore da ih spasu. Kako Gospod posmatra ovakve sluge? Da su braća i sestre živeli u skladu sa svojim uzvišenim ispovedanjem nevernici bi odgovorili na napore učinjene za njih! Da su tražili priliku da rade za interese svoga Gospodara, trudeći se da potpomognu Njegovo delo, pokazali bi ljubav i naklonost prema svojim bližnjima, našli bi vremena da se mole s njima i za njih, i osetili bi svetu odgovornost da svoju veru pokažu delima, poukom i primerom. Te su duše preko njih mogle da budu spasene i da njihove krune ukrase zvezdama radosti. Ali je, u mnogim slučajevima, ova zlatna prilika propuštena da se nikada više ne ukaže. Duše koje su bile na ivici odluke zauzele su svoje mesto u redovima neprijatelja i postale neprijatelji Boga i istine. A zapis o neverstvu takozvanih Hristovih sledbenika odnesen je u nebo.

Pokazano mi je da su mladi iz Batl Krika mogli učiniti mnogo na dobro svojih drugova da su zaista bili ono što ispovedaju. Ali većini njih nedostaje hrišćansko iskustvo. Oni ne poznaju Boga iz ličnog iskustva. Nedostaju im lično iskustvo u hrišćanskom životu, i ukoliko takvo iskustvo ne steknu moraće da propadnu zajedno sa nevernicima. Ovakvi se više rukovode naklonostima nego osećanjem dužnosti. Neki od njih i ne pokušavaju da se rukovode načelima. Oni ne navaljuju da uđu na uska vrata niti strahuju da bi to preimućstvo mogli da izgube. Samopouzđani su, hvalisavi, oholi, neposlušni, nezahvalni i neposvećeni. Upravo takvi odvede i druge na široki put koji vodi u propast. Pošto Hristos nije u njima, oni nisu u stanju da Ga pokažu svojim primerom i karakterom.

Pripadnici skupštine u Batl Kriku imali su veliku svetlost. Kao povlašćena skupština, uživali su osobitu naklonost Božju. Oni nisu bili ostavljeni u neznanju u pogledu Božje namere za njih. Da su hodili u svetlosti, bili bi u daleko povoljnijem položaju nego što su sada. Oni se ne odlikuju kao poseban, izabrani i svet narod dosledan zahtevima svoje vere, narod koji Bog priznaje kao sinove svetlosti. Oni nisu tako poslušni i pobožni kako to od njih zahteva njihov uzvišeni poziv i svete obaveze da kao sinovi svetlosti i dana žive u skladu sa dobijenom svetlošću. Njima je poverena najozbiljnija poruka milosti koja je ikada bila upućena svetlu. Učinivši ih čuvarima svojih zapovesti, Gospod im je dao preimućstvo koje nema nijedna druga crkva. Svoju posebnu naklonost, poverivši im svoju svetu istinu, Bog im je dao ne da bi se samo oni koristili blagodaću

primljene svetlosti, nego da bi svetlost kojom ih je nebo obasjalo prenosili i na druge, i kako bi je oni koji prime istinu i dalje prenosili slaveći Boga. Zbog zanemarivanja dužnosti mnogi iz Batl Krika će na dan Božji morati da polože užasan račun.

Mnogi u Batl Kriku koji tvrde da veruju u istinu pobijaju svoju veru sopstvenim delima. Oni su kao i nevernici, i isto su tako daleko od ispunjavanja Božjih zahteva i vere koju ispovedaju, kao što su to bili i pripadnici Jevrejske crkve u vreme prvog Hristovog dolaska. Kad bi se Hristos pojavio među njima, osuđujući sebičnost, oholost, ljubav i prijateljstvo prema svetlu, kao što je to činio o svom prvom dolasku, veoma malo njih bi Ga priznali kao Cara slave. Prikaz koji bi im On predočio o njihovom zapostavljanju dužnosti oni bi odbili, i u lice bi Mu rekli: „Ti si potpuno u zabludi; mi smo činili dobra i velika dela, činili smo čak i čuda i zbog svojih dobrih dela zaslužujemo visoka priznanja.”

U duhovnu tamu koja ih je obuzela, Jevreji nisu zapali odjednom. Tama ih je postepeno obuzimala sve više i više, tako da najzad nisu bili u stanju da prepoznaju dar koji im je sam Bog poslao u svome Sinu. Članovi crkve u Batl Kriku imali su izvanredne prednosti, i biće im suđeno prema svetlosti i preimućtvima koje su imali. Po svojim nedostacima, neverovanju, okorelosti srca i zapostavljanju svetlosti koja im je data oni nisu ništa bolji od isto tako povlašćenih Jevreja, koji su odbacili blagoslove koji su im bili ponuđeni, i raspeli Sina Božjeg. Jevreji danas služe na čuđenje i sramotu svetlu.

Pripadnici crkve u Batl Kriku slični su Kapernaumu koji se, zbog svetlosti i primljenih privilegija, kako kaže Hristos, „do nebesa podigao.” Da su Sodom i Gomor dobili tu svetlost i ta preimućtva kojima je ovaj grad bio počastvovan, oni bi i danas postojali. Da su svetlost i znanje koje su primili članovi crkve u Batl Kriku dati narodima koji se još uvek nalaze u duhovnoj tami, oni bi bili daleko ispred ove crkve.

Uživajući blagoslove Jevandjelja, pripadnici Laodikije stvarno veruju da su bogati u milosti Božjoj i Njegovom odobravanju, dok Verni Svedok kaže da su siromašni, nagi, slepi i bedni. Isti je slučaj i sa crkvom u Batl Kriku i sa velikim brojem onih koji tvrde da drže Božje zapovesti. Gospod ne gleda onako kako čovek gleda. Njegove misli nisu kao naše misli i Njegovi putevi nisu kao naši putevi.

Reč Božja i Njegov zakon, upisani u duši i ispoljavani u posvećenom i pobožnom životu, imaju veliku moć i uticaj u osvedočavanju sveta. Lakomstvo, koje predstavlja idolopoklonstvo, zavist i ljubav prema svetlu biće iskorenjeni iz srca onih koji su poslušni Hristu i koji nalaze zadovoljstvo u tome da čine što je pravo, da ljube milost i da hode smerno pred Bogom. O, šta sve obuhvata pojam: hoditi smerno pred Bogom! Zakon Božji, kada je zapisan u srcu, dovodi um i volju u potpunu potčinjenost Hristu.

Naša vera je osobita. Mnogi koji tvrde da žive u vremenu kad poruka milosti poslednji put odzvanja, ne odriču se svoje ljubavi prema svetlu. Saginjući se idolopoklonički pred ovim svetom i njegovim privlačnostima, oni žrtvuju svetlost i načela da bi zadobili njegovo odobravanje. Opisujući narod koji zaslužuje Božje odobravanje, apostol kaže: „A vi ste izbrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod osobiti, da objavite vrline Onoga koji vas dozva iz tame u svoju čudesnu svetlost.”

Misionarski rad

Desetog decembra 1871. godine bilo mi je pokazano da bi Bog posredstvom istine učinio

veliko delo kad bi se pobožni i samopožrtvovani ljudi potpuno posvetili objavljivanju iste onima koji se još uvek nalaze u tami. Oni koji su posvećeni Bogu i znaju ovu dragocenu istinu treba da iskoriste svaku mogućnost koja im se pruži da isto iznose pred narod. Anđeli Božji deluju na srca i savest pripadnika raznih nacija, i iskrene duše su uznemirene posmatrajući znake vremena i nesređeno stanje među narodima sveta. Uznemirena srca, ljudi se pitaju: Kako će se sve to završiti? I dok se Bog i anđeli zalažu da ganu srca, sluge Hristove kao da spavaju. Veoma je malo onih koji saraduju sa nebeskim vesnicima. Svi oni koji su hrišćani u pravom smislu te reči, bez obzira da li su muškarci ili žene, treba da budu radnici u vinogradu Gospodnjem. Širom otvorenih očiju, oni revnosno treba da rade na spasavanju svojih bližnjih, ugledajući se na primer koji im je svojim životom samoodricanja, žrtve i usrdnog zalaganja ostavio sam Spasitelj.

Među adventistima sedmog dana je premalo misionarskog duha. Kad bi propovednici i narod bili dovoljno budni da shvate koliku im čast Bog ukazuje učinivši ih čuvarima svog zakona - utisnuvši ga u njihov um i zapisavši ga u njihovo srce - oni ne bi mogli ostati tako ravnodušni. Ove istine od životnog značaja treba da budu kriterijum za ceo svet, pa ipak u našoj zemlji ima velikih i malih gradova do kojih vest opomene još uvek nije doprla. Mladi ljudi, probuđeni pozivima koji su im upućeni da pomognu u ovom velikom delu, preduzimaju izvesne poduhvate, ali ne preuzimaju na sebe teret dela u dovoljnoj meri da bi učinili ono što bi mogli da učine. Oni pristaju na neke manje odgovornosti koje ne zahtevaju nikakve posebne napore. I zato ne stiču naviku da se u potpunosti oslone na Boga i da se živom verom napajaju na Velikom Izvoru svetlosti i snage, kako bi njihovi napori bili krunisani potpunim uspehom.

Oni koji misle da su pozvani da rade za Učitelja ne treba da sa radom započnu u postojećim skupštinama, nego treba da odlaze u nova polja i tamo da pokažu svoje talente. Na taj način mogu da se provere, i da se i sami osvedoče da li ih je Bog zaista izabrao za taj rad. Tu će najbolje osetiti potrebu studioznog proučavanja Božje Reči i usrdne molitve za nebesku mudrost i božansku pomoć. Suočavajući se sa protivnicima koji na sve moguće načine napadaju bitne postavke naše vere, oni će imati šanse da stiču najdragocenija iskustva. Osetivši svoju slabost, biće primorani da pribegnu Reči Božjoj i molitvi. Takvim korišćenjem svojih sposobnosti oni će se učiti, popravljati, sticati poverenje i hrabrost u veri, izgrađujući dragoceno životno iskustvo.

Braća H su pravilno započela svoj rad. Oni nisu radili po organizovanim skupštinama, nego su otišli u nova polja. Počeli su skromno. Bili su mali u sopstvenim očima, osećajući stalno potrebu potpune zavisnosti od Boga. Ta braća su sada u velikoj opasnosti da postanu uobraženi i zadovoljni sami sobom. To se naročito odnosi na AH. Dok je raspravljao sa protivnicima istina je zadobijala pobjedu, i on je počeo da se oseća jak u sopstvenoj sili. Međutim, čim se čovek udalji od hrišćanske jednostavnosti, njegovi napori više ne predstavljaju blagodat za dragoceno delo Božje. On ne treba da izaziva i podstiče raspravljanje, nego da ih izbegava koliko god je to moguće. Takve prepirke retko kad doprinose napretku sadašnje istine.

Ako mladi ljudi koji tek otpočnu da rade u ovom delu imaju duh misionstva, oni time pružaju dokaz da ih je zaista Bog pozvao na rad. Ali kada, umesto u nova polja, idu samo od skupštine do skupštine, oni time pokazuju da im suština dela nije u srcu. Takvi mladi propovednici nemaju dovoljno širok duhovni vidokrug. Njihova revnost je isuviše slaba. Kad bi takvi bili duhovno probuđeni i zaista predani Gospodu, oni bi marljivo koristili svaki trenutak svog vremena da se okvalifikuju za uspešne radnike na misionarskom polju, a ne za zaraćene polemikare.

Mladi ljude treba da uče strane jezike, kako bi ih Bog mogao upotrebiti kao svoja oruđa da Njegovu spasonosnu istinu prenesu i drugim narodima. Usavršavati svoje znanje iz stranog jezika oni mogu čak i dok se zalažu za obraćenje grešnika. Kada bi pravilno iskoristili svoje vreme, mogli bi da usavrše svoje obrazovanje i da u svom radu budu još korisniji. Učenjem stranih jezika

bi se i devojke i mlađe žene, koje nisu opterećene težim odgovornostima, ukoliko se posvete Bogu, mogle korisno upotrebiti u delu. Mogle bi da se posvete radu na prevodima.

Naše publikacije treba prevoditi i na druge jezike, kako bi i drugi narodi mogli da ih čitaju. Mnogo se može učiniti posredstvom štampe, ali se naporima propovednika i radnika koji te publikacije prate živom rečju postiže još više. Potrebni su misionari koji će istinu pažljivo i oprezno propovedati i drugim narodima. Propovedanje sadašnje istine se znatno može proširiti ličnim naporima. U otklanjanju predrasuda sa ličnim kontaktom i opreznim nastupom može se postići mnogo više nego što to mogu da učine same publikacije. Oni koji se posvete ovom radu ne treba da se rukovode ličnim sklonostima ni željom za popularnošću ili hvalisavim razmetanjem.

Kad članovi Crkve vide kako se mladi radnici revnosno trude da se osposobe za opsežniji rad u gradovima i naseljima gde se još nije čulo za istinu, i kako oni dobrovoljno odlaze u druge zemlje da bi im odneli istinu, za njih same će to biti daleko veće duhovno ohrabrenje nego što bi dobili radom tih neiskusnih mladih ljudi. Videći kako srca njihovih propovednika gore ljubavlju i revnovanjem za istinu i željom za spasavanje duša, i sami članovi će se probuditi. Oni obično, već i sami među sobom poseduju darove i snagu da jedni druge duhovno bodre i jačaju, i da ovce i jaganjce sakupljaju u tor. Njih treba ostaviti da duhovni život i bogoslužjenja u svojim skupštinama sami održavaju, kako bi se sve sposobnosti i uspravani talenti na taj način aktivirali.

Čim se jedna skupština osnuje, njenim članovima treba predočiti da između sebe samih moraju naći ljude koji će prenoseći istinu i drugima podizati nove skupštine. U tom cilju svi moraju da rade, razvijajući do krajnjih granica talente koje im je Bog dao i trenirajući svoje umne snage, kako bi ih mogli upotrebiti u službi svome Učitelju. Ako tako pripremljeni glasnici budu čisti u srcu i životu, ako njihov primer bude onakav kakav treba da bude, njihovi napori biće veoma uspešni, jer imaju najsnažniju istinu, istinu koja je tako jasna i povezana i u čiji prilog govore ubedljivi argumenti. Oni su na Božjoj strani i Njegovi anđeli potpomažu njihove napore.

Razlog što oni koji propovedaju istinu postižu tako malo nije samo u tome što je istina koju iznose nepopularna, nego u tome što ljudi koji nose poruku nisu posvećeni istinom koju propovedaju. Njima nedostaje osmeh Hristovog odobravanja i nadahnuće Njegovog Svetog Duha. Nema ispoljavanja sile Božje koja osvedočava grešnike i čisti ih od svake nepravde. Iznenadno uništenje samo što nije naišlo, a narod je užasno neupozoren. Neposvećeni propovednici strašno otežavaju rad onima koji dolaze posle njih i koji osećaju teret i duh dela, koje im je povereno.

Gospod je pokrenuo ljude drugog jezika i doveo ih pod uticaj istine, kako bi se osposobili za rad u Njegovom delu. On ih je doveo na dohvrat ruke vodećim ljudima naše izdavačke delatnosti, i da su bili svesni stvarnih potreba dela mogli su da se koriste njihovim uslugama. Potrebno je štampati publikacije i na drugim jezicima, kako bi se i u tim narodima probudilo interesovanje i duh istraživanja Božje Reči.

Gospod je na čudesan način delovao na srce Markusa Lihtenštajna i put tog mladog čoveka usmerio u Batl Krik, da bi se pod uticajem istine obratio, stekao nova iskustva i zaposlio se u našoj izdavačkoj kući. Njegovo vaspitanje u jevrejskoj religiji okvalifikovalo bi ga za uspešno pisanje knjiga. Njegovo poznavanje Jevrejskog jezika bilo bi za ured velika pomoć u pripremi publikacija kojima bi se otvorio pristup do onih društvenih slojeva kojima se drugačije zaista ne može prići. Dar koji je našem izdavačkom uredu u licu Markusa sam Bog dao nije trebalo potceniti. Njegovo ponašanje i savesnost bili su u potpunom skladu sa načelima čudesne istine koju je on počeo da uvida i ceni.

Ali su neki u uredu svojim uticajem vredali Markusa i obeshrabrili ga. Ti mladići koji ga nisu cenili i uvažavali onako kako je zaista zaslužio, i čiji je hrišćanski život bio u suprotnosti sa onim što su ispovedali bili su orude kojim se sotona poslužio da naš izdavački odsek izgubi dar

koji mu je sam Bog dao. On je otišao zbunjen, uvreden i obeshrabren. Oni koji su, imajući dugogodišnje iskustvo, bili najdužnji da u svom srcu gaje ljubav Hristovu, dozvolili su sebi da ih njihova sebičnost, oholost i njihove besmislice toliko udalje od Boga da u Markusovom dolasku u ured nisu videli Božju naročitu nameru.

Da su ljudi povezani sa ovom institucijom bili budni i da nisu bili duhovno paralisani, brat I bi odavno radio u uredu i sada bi bio već uveliko osposobljen za posao koji se neizbežno mora uraditi. Njega je trebalo angažovati u obučavanju mladih koji bi sada bili okvalifikovani za radnike u misioniskim poljima.

Zbog popuštanja rdavim uticajima, oko dve trećine angažovanih u delu postali su duhovno mrtvi. Oni su se našli u takvom položaju da Bog svojim Svetim Duhom nije mogao da utiče na njih. O, kako mi se srce steže kad vidim koliko je vremena prošlo a veliko delo koje se moglo izvršiti ostaje neizvršeno zato što oni koji se nalaze na tom značajnom položaju ne žive u skladu sa primljenom svetlošću! Sotona je spreman da ljudima u svetoj službi lukavo priđe došaptavajući im da Bog ne traži od njih toliku nesebičnost, revnost i odanost u radu, kao što to govori brat Vajt; i oni se bezbrižno opuštaju u udobnoj naslonjači koju im sotona podmeće, misleći da je sve u redu, dok ih ovaj uvek budni i istrajni neprijatelj vezuje svojim lancima mraka. Sotona je na delu sa svih strana i svuda oko njih, ali oni toga nisu svesni. Oni tamu nazivaju svetlošću, a svetlost tamom.

Ako su se ti ljudi u Izdavačkom uredu zaista posvetili svetom zadatku objavljivanja poslednje poruke opomene ovom svetu, kako bi pažljivo trebalo da primenjuju u svom životu načela istine čijim se objavljivanjem u pisanom obliku svakodnevno bave. Oni bi morali da imaju čisto srce i čiste ruke.

Zaposleni u ovoj grani dela nisu budno iskoristili preimućstva koja su im bila na dohvat i mogućnost da zadrže svaki talenat koji im je Bog darovao. Skoro svima koji su povezani sa ovom ustanovom u velikoj meri nedostaje prava predstava o značaju i svetosti ovoga dela. Oholost i sebičnost preovladuju u zabrinjavajućoj meri, što anđele ne privlači ovoj ustanovi kao kad bi srca prisutnih bila čista i u stalnoj zajednici s Bogom. Zaposleni u izdavačkoj delatnosti nemaju živu predstavu da su istine kojima oni svakodnevno rukuju nebeskog porekla, date sa određenim ciljem, sličnim poruci koju je Noje imao da objavi pred potop. Kao što je Noje svojim propovedanjem opominjao, proveravao i pružao dokaze stanovnicima sveta sve dok ih talasi potopa nisu zbrisali sa lica Zemlje, tako i istina Božja za ove poslednje dane čini slično delo, opominjući, proveravajući i pružajući dokaze Njegove milosti današnjem svetu. Publikacije koje objavljuje naša Crkva nose pečat Večnoga. One se rasprostiru širom cele Zemlje i odlučuju o večnoj sudbini duša. Sada su veoma potrebni ljudi koji naše knjige mogu da prevode i pripremaju za objavljivanje na drugim jezicima, kako bi poruka Božje opomene stigla do svakog naroda, i kako bi ljudi i žene u svetlosti istine mogli da se vrte poslušnosti zakonu Božjem.

Treba iskoristiti svaku mogućnost da se istina širi i u drugim zemljama. To će zahtevati znatne izdatke i troškove, ali troškovi ni u kom slučaju ne smeju da spreče ovaj rad. Novac ima vrednost samo kad se upotrebi za interese carstva Božjeg. Gospod je ljudima finansijska sredstva i dao upravo u tom cilju da potpomažu širenje Njegove istine, kako bi ona stigla i do njihovih bližnjih. Mnogi među adventistima sedmog dana raspoložu znatnim viškovima novca. Sebično uskraćivanje priloga za delo Božje zaslepljuje njihove oči za važnost i značaj istog i čini ih nesposobnima da uvide ozbiljnost vremena u kojem živimo, ili pak vrednost neprolaznog blaga. Oni ne posmatraju Golgotu u pravoj svetlosti, i zato nisu u stanju da cene vrednost duša za koje je Hristos platio neizmernu cenu.

Ljudi ulažu novac u ono što najviše cene, i što će im po njihovom mišljenju doneti najveću

dobit. I oni koji se upuštaju u veliki rizik ulažući u ovozemaljske poduhvate, a ne usuđuju se da toliko ulože u delo Božje kako bi istina stigla do njihovih bližnjih, upravo tim svojim postupcima pokazuju da zemaljsko blago cene više od nebeskog. Kad bi ljudi bili spremni da svoje zemaljsko blago polože na Božji oltar, i kad bi se isto tako revnosno trudili za nebesko kao što se bore za zemaljsko, oni bi radosno i od srca davali novac kad god im se ukaže prilika da čine dobro i da potpomognu delo svoga Učitelja. Hristos im je dao nesumnjive dokaze o svojoj ljubavi i naklonosti prema njima, i poverio im je materijalna dobra da bi proverio i prokušao njihovu vernost prema sebi. On je ostavio sva blaga i slavu neba, i njih radi postao siromah, kako bi se oni obogatili Njegovim siromaštvom. I pošto se tako nisko spustio da spase čoveka, Hristos i od njega ne prihvata ništa manje nego da se odrekne sebe i da novac koji mu je samo pozajmljen upotrebi na spasavanje svojih bližnjih, kako bi time potvrdio svoju ljubav prema Iskupitelju i pokazao da ceni spasenje koje mu je omogućeno uz tako ogromnu žrtvu.

Sad je vreme da svoja sredstva upotrebimo za delo Božje. Sad je vreme da se bogatimo u dobrim delima, polazući sebi dobre temelje za vreme koje dolazi, kako bi mogli da se nadamo večnom životu. Jedna duša spasena u carstvu Božjem vredi više nego sva bogatstva ovoga sveta. Mi smo pred Bogom odgovorni za duše onih s kojima dolazimo u kontakt, i ukoliko je naša povezanost sa njima prisnija utoliko je veća i naša odgovornost. Mi smo jedno veliko bratstvo, i dobro naših bližnjih treba da bude naš najveći interes. Ne propuštajmo uzalud nijedan trenutak svoga vremena. Ako smo bili bezbrižni u tom pogledu, trudimo se najusrdnije da to okajemo, da se ničija krv ne nade na našim haljinama. Kao deca Božja ne možemo se osloboditi obaveze da učestvujemo u velikom Hristovom delu na spasavanju svojih bližnjih.

Savladati predrasude i osvedočiti nevernike da se u svojim naporima za njihovo obraćenje ne rukovodimo nikakvim ličnim interesima, nije nimalo lako. Ali i to ne treba da nas spreči u zalaganju za njihovo spasenje. U Reči Božjoj nigde ne čitamo da dobro činiti treba samo onima koji naše napore cene i uzvraćaju nam na isti način. Bog nas sve poziva da radimo u Njegovom vinogradu. Dužni smo da učinimo sve što je u našoj moći. „Izjutra sij sjeme svoje i u večer nemoj da ti počivaju ruke, jer ne znaš šta će biti bolje ovo ili ono, ili će oboje biti jednako dobro.” Svojim velikim nedostatkom vere mi često ograničavamo Sveca Izrailjeva. Trebalo bi da budemo zahvalni Gospodu što se spušta do nas da bi nas koristio kao svoja oruda. Na sigurnu molitvu koju upućujemo iskreno i u veri, odgovor neće izostati. Odgovor možda neće uvek biti baš onakav kakav mi očekujemo, ali će doći onda kada nam bude najpotrebniji. O, kako je, međutim, grešno naše neverovanje! „Ako ostanete u meni,” kaže Hristos, „i riječi moje u vama ostanu, što god hoćete ištite, i biće vam.”

Mladi ljudi angažovani u ovom delu ne bi smeli previše da se oslanjaju na svoje sposobnosti. Oni su neiskusni i za mudrost treba da se obraćaju onima koji imaju dugogodišnje iskustvo u delu i koji su imali prilike da upoznaju karakter dela.

Umesto zadržavanja i grupisanja po skupštinama, služitelji Crkve, prema Božjoj nameri, treba da se razidu na sve strane, tako će se naš misionarski rad i teritorijalno sve više širiti i osnivaće se nove misije i grupe. Početnicima u radu uvek moramo naglašavati da stalno imaju na umu važnost i značaj naše misije. Neka ljudi koji su prirodno obdareni sposobnostima, kad prihvate istinu, ne očekuju da radnici njihovu popustljivu veru održavaju u životu, već kao takvi i sami treba da osećaju neophodnost rada u Gospodnjem vinogradu. Dokle god se članovi po organizovanim skupštinama oslanjaju na radnike sa terena da ih jačaju i održavaju u veri, oni neće biti u stanju da se samostalno bore. Takve treba poučiti da se u srazmeri sa naporima koje sami ulažu uvećava i njihova snaga. Napori u misionarskom radu biće utoliko uspešniji ukoliko se više budemo pridržavali plana istaknutog u Novom zavetu.

Mi treba da radimo kao što je radio naš božanski Učitelj, sejući seme istine pažljivo, u dubokoj čežnji i samoodricanju. Moramo imati duh Hristov, da se ne bismo umorili čineći dobro. Njegov život bio je neprekidna samopožrtvovanost za dobro drugih. Moramo se stalno ugledati na Njegov primer. Sejući seme istine, moramo verovati da mu samo Bog može dati život, da iznikne i donese rod. Možda će klica dragocenog semena za izvesno vreme i da miruje dok milost Božja ne osvedoči srce, tada seme počinje da klija, niče i donosi rod na slavu Bogu. Misionari u ovom velikom delu treba da rade nesebično, usrdno i istrajno, saradujući sa Hristom i nebeskim anđelima na spasavanju svojih bližnjih.

Naši propovednici treba da se čuvaju nemarnosti i oholosti koje često nastaju iz svesti da imamo istinu i snažne argumente koje naši protivnici ne mogu da pobiju. Međutim, iako su istine koje posedujemo tako moćne da se pred njima ruše tvrdave mraka, postoji opasnost da propovednici zanemare ličnu pobožnost, čistotu srca i stalnu povezanost sa Bogom. Oni su u opasnosti da se osećaju bogatima misleći da izobiluju dobrim delima, dok im nedostaju najbitnije hrišćanske osobine. Oni, pored toga, mogu da budu nesrećni, jadni, siromašni, slepi i nagi. Oni ne osećaju potrebu da u poslušnosti Hristu žive svakog dana i svakog časa. Duhovna oholost razjeda životne snage religije. Da bismo sačuvali smernost duše, treba uvek da imamo na umu kako izgledamo u očima svetog Boga, koji čita svaku tajnu duše, i kako bismo izgledali u očima svojih bližnjih kad bi oni o nama znali sve što zna samo Bog. Zato, da bismo se ponizili, upućeni smo da priznajemo svoje nedostatke, koristeći takve prilike da potčinimo svoju oholost.

Propovednici ne treba da zanemaruju fizički rad. Onima čije gostoprimstvo uživaju oni treba da budu od koristi, i uvek spremni da nešto pomognu. Oni ne bi smeli dozvoliti da se pomoć od njih zatraži, već sami treba da ponude svoje usluge onima koji se - gajeći duboko poštovanje prema propovedničkom pozivu - izlažu velikim neprijatnostima da za njih učine ono što bi ovi morali sami da učine za sebe. Neki od naših propovednika slabog su zdravlja zato što zanemaruju fizičko kretanje i koristan rad.

Prema rezultatima ostvarenim u Francuskoj, videla sam da bi bilo bolje da su naši časopisi bez odlaganja šireni među narod nego što su braća Dž u pripremanju istih preduzimali sve što je bilo u njihovoj moći. Bolje bi bilo da su časopisi rasturani, kako bi francuski narod imao mogućnost da se upozna s dokazima o našoj veri, nego što je toliko vremena propušteno u tehničkom i stilskom usavršavanju istih u svim pojedinostima. Odlaganje je često veoma rizično. Trebalo je da Francuzi još ranije imaju knjige u kojima se izlažu temelji naše vere. Braća Dž nisu bila spremna da valjano pripreme te publikacije; trebalo je da se oni sami duhovno uzdignu kako knjige ne bi nosile pečat njihovog ličnog mišljenja. Oni moraju da se koriguju, kako njihovo propovedanje i pisanje ne bi bilo dosadno i zamorno, i naučiti da izlažući bitne tačke naše vere budu jasni i određeni, prelazeći odmah na suštinu. Sotona nastoji da na svaki način spreči delo, i mnogo je izgubljeno zato što publikacije nisu bile pripremljene na vreme. Ta braća mogu učiniti mnogo dobra ako se u potpunosti posvete delu, i ako su spremni da slede svetlost koju im je Bog dao.

Posledice raspravljanja

10. decembra 1871. godine pokazane su mi opasnosti u kojima se nalazi brat K. Njegov uticaj u delu Božjem nije onakav kakav bi trebalo da bude i kakav bi mogao da bude. On je, kako izgleda, slep prema posledicama svog ponašanja, i nije svestan kakav trag ostavlja za sobom.

Njegov način rada je za Boga neprihvatljiv. Pokazano mi je da se on nalazi u isto tako velikoj opasnosti u kakvoj se nalazio i Mojsije Hal pre nego što je napustio istinu. On je imao suviše visoko mišljenje o sebi, i svoju ulogu je smatrao toliko bitnom za delo istine, kao da delo ne može bez njega. Upravo tako o sebi misli i brat K. I on se previše oslanja na sopstvenu snagu i mudrost. Međutim, kad bi svoje slabosti mogao da vidi onakvim kako ih Bog vidi, on nikada ne bi laskao sam sebi, niti bi imao ikakvog razloga za likovanje. I ukoliko se u potpunosti ne osloni na Boga i Njegovu snagu, on će u svojoj veri doživeti brodolom isto tako kao i Mojsije Hal.

U svojim naporima on snagu ne traži od Boga, već se oslanja na uzbuđenje koje podstiče njegovu ambiciju. Kad radi samo sa nekolicinom ljudi, i kad nema nekog posebnog uzbuđenja koje bi ga stimulisalo, on gubi hrabrost. Kada u radu nastupe teškoće koje u njemu ne izazivaju neko naročito uzbuđenje, on se ne oslanja čvršće na Boga i ne zalaže se revnosnije da izađe iz mraka i zadobije pobedu.

Brate K, ti često postaješ detinjast, slab i nedelotvoran upravo u trenutku kad treba da budeš naj snažniji. To očevidno pokazuje da tvoja revnost i nadahnuće ne dolaze uvek sa pravog izvora.

Pokazano mi je da se u tome nalazi opasnost mladih propovednika koji se rado upuštaju u rasprave. Oni pomno prate da protivnika u raspri uhvate za neku oštru reč, i onda postaju zajedljivi. U svojim naporima da protivnika poraze suviše često zaboravljaju na Boga. Uzbuđenja kojima ovakve rasprave obiluju umanjuju njihovo interesovanje za verske skupove na kojima nema nikakvih naročitih uzbuđenja. Oni koji se rado upuštaju u prepirke nisu najuspešniji radnici i nisu najpodesniji da izgrađuju delo. Neki strasno žele da se upuštaju u prepirke i naklonjeniji su takvoj vrsti rada nego bilo kojoj drugoj. Oni ne proučavaju Bibliju u duhu krotosti da bi saznali kako da zadobiju ljubav Božju; kako to apostol naglašava: „Da se Hristos useli vjerom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumjeti sa svima svetima šta je širina i dužina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.”

Mladi propovednici treba da izbegavaju prepirke, jer one ne uvećavaju duhovnost ili poniznost duha. U nekim slučajevima neophodno je suprotstaviti se oholim razmetljivcima koji se protive istini Božjoj u otvorenoj prepirci. Međutim, uopšte uzev, te prepirke, bilo usmene ili pismene, nanose više štete nego koristi. Posle svake takve polemike velika odgovornost ostaje na propovedniku da održi interesovanje. On se mora čuvati reakcije koja nužno nastaje posle ovakvog uzbuđenja i ne sme se odavati obeshrabrenosti.

Ljudi koji ne prihvataju toliko jasne zahteve Božjeg zakona idu putem bezakonja, jer su tako dugo na strani velikog buntovnika protiv zakona koji je temelj Božje vladavine i na nebu i na Zemlji, da su se u tome potpuno uvežbali. Njihove su oči u toj borbi slepe a savest mrtva za bilo kakvo osvedočenje. Oni svoje oči zatvaraju da svetlost ne bi doprla do njih. Njihov je slučaj beznadežan kao i slučaj Jevreja kojima je sam Hristos uzalud nudio svoju svetlost. Čudesima koja je svakodnevno činio, isceljivanjem bolesnih, podizanjem mrtvih i delima kakva niko nikada nije činio niti je mogao da čini, On im je pružio čudesne dokaze svoga Mesijanstva; ali umesto da ti dokazi smekšaju i potčine njihova srca i savladaju njihove bezbožničke predrasude, to ih je još više ispunilo demonskom mržnjom i gnjevom kakav je ispoljio i sam sotona kad je bio zbačen sa neba. Ukoliko je bila veća svetlost i pruženi dokazi, utoliko je bila veća i njihova mržnja. U svojoj odlučnosti da ugase svetlost, osudili su i na smrt predali i samog Hrista.

Ispoljavajući mržnju prema Božjem zakonu, koji predstavlja temelj Njegove vladavine i na nebu i na Zemlji, ljudi se potpuno poistovećuju sa nevernim Jevrejima iz Hristovih dana. U svom prkosu i mržnji oni će se stalno suprotstavljati onima koji drže Božje zapovesti, i odbaciće svaku svetlost. Oni su tako dugo gazili svoju savest, i srca su im u izboru tame umesto svetlosti

odrvenila do te mere da lažno svedočanstvo i davanje dvosmislenih izjava, u oslvarivanju svojih ciljeva, smatraju vrlinom, kao što su to činili i Jevreji u svom odbacivanju Hrista.

Naše je da iskoristimo svaku mogućnost, kako bismo sadašnju istinu izneli u svoj njenoj čistoti i jednostavnosti gde god postoji želja i interesovanje da se čuju razlozi naše vere. Oni koji se zadržavaju samo na proročanstvima i teorijskim tačkama naše vere treba bez odlaganja da pređu i na praktične biblijske predmete. Oni treba dublje da poniru u izvor božanske istine. Brižljivo treba da proučavaju Hristov život i Njegove pouke o praktičnoj pobožnosti, date za opšte dobro i za životno pravilo svih koji veruju u Njegovo ime. Oni treba da budu nadahnuti Duhom svog velikog Uzora i uzvišenim osećanjem svetog života kao Hristovi sledbenici.

U izboru predmeta i načina svog poučavanja, Hristos je zadovoljavao potrebe svih društvenih slojeva. Prihvatao je gostoprimstvo i bogatih i siromašnih, upoznao se sa interesima i životnim potrebama ljudi da bi mogao naći pristup do njihovog srca. Učeni i najmudriji ljudi bili su ganuti i zadivljeni Njegovim izlaganjima koja su u isto vreme bila i tako jasna i jednostavna da su ih mogli razumeti i najskromniji. Hristos je koristio svaku priliku da svojim slušaocima ukaže na nebeske propise i pouke koje je trebalo da ugrade u svoj život, kako bi se svojim svetim i uzvišenim karakterom razlikovali od svih ostalih. Ove božanske pouke ne predočavaju se savesti slušalaca uvek onako kako bi trebalo. U tim Hristovim rečima propovednici koji veruju u sadašnju istinu nalaze teme pogodne za gotovo svaku priliku. To je oblast proučavanja za koju istraživač Biblije u čijem srcu nije Duh božanskog Učitelja, nikad neće biti zainteresovan. Tu se nalaze pitanja koja je Hristos izložio za sve društvene slojeve. Hiljade ljudi svakovrsnih karaktera i svih društvenih slojeva bili su oduševljeni izlaganjem koje su slušali.

Neki od propovednika koji već dugo propovedaju sadašnju istinu doživljavaju velike neuspehe u svom radu. Oni se vaspitavaju za ratoborne polemičare. Sporne predmete oni proučavaju upravo u cilju raspravljanja, i rado se bave tim pitanjima za koja su se pripremali. Međutim, istina Božja je jednostavna, jasna i ubedljiva. Ona je skladna i, u suprotnosti sa zabludom, ona blista jasnoćom i lepotom. Svojom doslednošću ona osvedočava svako srce koje nije ispunjeno predrasudama. U prilog istine, naši propovednici iznose argumente koji su već pripremljeni i, ukoliko ne naidu na prepreke, istina trijumfuje. Međutim, pokazano mi je da u mnogim slučajevima jedno ljudsko oruđe tako zadobijenu pobedu pripisuje u svoje zasluge, i oni koji su više zemaljski nego duhovni, hvale i ističu ljudsko oruđe, dok se istine Božje ne uzdižu tako zadobijenom pobedom.

Oni koji se rado upuštaju u prepirke i raspravljanja najčešće gube svoju duhovnost. Oni se ne oslanjaju na Boga kao što bi to trebalo. Teorijom istine oni se služe kao bičem da bi pobedili protivnika. Oštre i zajedljive reči, koje oni koriste kao iznenadne udarce da bi razdražili i isprovocirali svoje protivnike, odražavaju osećanje njihovog neposvećenog srca. Duh Hristov u tome nema nikakvog učešća. Snabdeven ubedljivim dokazima, učesnik u raspravi smatra da je dovoljno snažan da pobedi svoga protivnika, i pri tom zaboravlja na Boga. Neki od naših propovednika takve prepirke i raspravljanja smatraju svojim glavnim zadatkom. Dok se nalaze u uzbuđenju izazvanom takvom raspravom, oni su razdraženi, i osećajući se snažnima, govore ubedljivo; i u takvom uzbuđenju ljudi mnoge pojedinosti u nastupu i izražavanju prihvataju kao ispravne, dok je to samo po sebi pogrešno i ne služi na čast onome koji je svakako pogrešio, služeći se izrazima nedoličnim za hrišćanskog propovednika.

Takav stav utiče veoma nepovoljno na propovednike koji se bave propovedanjem svetih i uzvišenih istina - istina koje za one koji ih slušaju znače miris života za život, ili pak smrti za smrt. Uopšte uzev, raspravljanja naše propovednike čine uobraženima i zadovoljnima sobom i velikim u sopstvenim očima. I to nije sve. Oni koji vole raspravljanja nisu podesni za pastire

stadu. Uvek spremni da u susretu sa protivnicima govore zajedljivo i u podrugljivom tonu, oni ne znaju da se spuste do srca onih koji tuguju i kojima je potrebna reč ohrabrenja i utehe. Zadržavajući se uglavnom na spornim pitanjima i argumentisanju, oni su zanemarili praktične istine koje su toliko potrebne stadu Božjem. Oni malo znaju o poukama iz Hristovih beseda koje se odnose na svakodnevni život svakog hrišćanina i nisu nimalo skloni da to proučavaju. Oni se uzdižu iznad jednostavnosti dela Božjeg. Dok su bili mali u svojim očima, Bog im je pomagao; anđeli su saradivali s njima i njihove napore u osvedočavanju ljudi i žena u istinu činili uspešnim. Međutim, naviknuti da razmišljaju samo o prepirci i raspravljanju, oni često postaju i prema drugima suviše grubo i surovi. Oni gube zainteresovanost za duše i nežno saosećanje koje uvek treba da prati napore svakog pastira Hristovog stada.

Propovednici koji su skloni prepirkama i raspravljanju često time sami sebe diskvalifikuju da ukažu pomoć svome stadu baš onda kada je ta pomoć najpotrebnija. Zanemarujući praktičnu primenu vere u sopstvenom srcu i životu, oni takvu veru ne mogu preporučiti ni svome stadu. Ako se ne nalaze u stanju uzbuđenosti, oni ne znaju kako da rade, kao da ih je snaga potpuno napustila. Ako pokušaju da govore, oni ne znaju kako da izlože predmet pogodan za datu priliku. Kad svojim propovedima treba da duhovno nahrane stado i da dopru do srca svojih slušalaca, oni ponavljaju svoja stara stereotipna kazivanja praćena suvoparnim i nezanimljivim argumentima. I tako umesto svetlosti i života, oni i sebi i svome stadu donose samo mrak.

Neki od naših propovednika umesto negovanja duhovnosti, podstiču razmetljivo hvalisanje revnošću i neku aktivnost koja se zasniva na nesigurnom temelju. U ovom veku potrebni su propovednici koji poseduju vrline staloznog rasuđivanja, pobožnosti i razmišljanja, savesti i vere, revnovanja i aktivnosti. Dve bitne osobine: razmišljanje i posvećenost, aktivnost i revnovanje - uvek treba da idu zajedno.

Propovednici koji vole prepirke i raspravljanja najmanje su pouzdani, jer se na njih ne možemo osloniti kad se u delu pojave teškoće. Ako se nađu u mestu gde postoji slabo interesovanje za istinu, oni ispoljavaju nedostatak hrabrosti, revnovanja i istinskog zalaganja. Kao što pijanica nije ni za kakav posao dok ne popije bar jednu čašicu, tako i oni ne mogu bez uzbuđenja izazvanog prepirkom koja ih prosto oživljuje i daje im snagu. Takvim propovednicima je potrebno novo obraćenje. Oni treba obilnije da se napajaju ne nepresušnim tokovima koji izvire iz Večne stene.

Hristos je u svom radu uvek imao pred očima večne interese onih zbog čijeg spasenja je došao na svet. On je prolazio čineći samo dobro. Dobročinstvo je bilo život Njegove duše. Činio je dobro ne samo onima koji su dolazili k Njemu da zatraže Njegovu milost, nego je i sam istrajno tražio takve. Nikad se nije uzdizao zbog odobravanja, niti su osude, prekori i razočaranja mogli da Ga obeshrabre. Hrabro je podnosio i najveće protivljenje i najsvirepije postupke. Najznačajniju propoved zabeleženu u nadahnutim zapisima Jevanđelja, Hristos je izgovorio samo jednom slušaocu. Dok je umoran od puta sedeo kraj Jakovljevog izvora, odmarajući se, u ženi Samarjanki koja dode da zahvati vodu, On je video mogućnost da dopre do njenog srca, a preko nje i do mnogih Samarjana koji su bili u velikoj tami i zabludi. Iako umoran, iznosio je istine o svom duhovnom carstvu koje su zadivile tu ženu neznabožačkog porekla i ispunile je strahopoštovanjem prema Hristu. Ona požuri da i drugima prenese novost: „Hodite da vidite čovjeka koji mi kaza sve što sam učinila: da nije to Hristos?” Svedočanstvo ove žene navelo je mnoge da poveruju u Hrista. Pokrenuti njenim kazivanjem, mnogi su došli da Ga lično slušaju i poverovali su u Njegove reči.

Ma kako ograničen bio broj zainteresovanih slušalaca, ako je srce ganuto i um osvedočen, oni mogu, kao i ova Samarjanka, svojim prepričavanjem navesti stotine drugih da istinu istražuju

sami za sebe. Radeći u mestima gde treba probuditi interesovanje za istinu, doživete možda mnoga razočaranja, ali iako u početku može izgledati da je interesovanje veoma slabo, to ne znači da ste pogrešili u izboru mesta i načinu rada. Ako interesovanje raste postepeno i ljudi prihvataju istinu sa razumevanjem, ne u trenutnom ushićenju nego iz načela, onda će uticaj biti mnogo dublji i trajniji nego kada se radoznalost i interes probude naglo i kad su osećanja uzbuđenja u nekoj prepirci i oštrom sukobu između pobornika i protivnika istine. U tako žestokom suprotstavljanju dolazi brzo do promene stavova, i odluke se donose prenapljeno. U tako grozničavom stanju nema mirnog i staloženog rasuđivanja. Kad se ovako stvoreno uzbuđenje slegne ili nekim nesmotrenim postupkom izazovete reakciju, interesovanje se nikada više neće moći probuditi. Ovakvim uzbuđenjem se pokrenu samo osećanja i naklonost pojedinaca, ali njihova savest nije osvedočena i u srcu oni se nisu skrušili i ponizili pred Bogom.

U iznošenju nepopularne istine, koja obuhvata i težak krst, propovednici moraju paziti da svaka njihova reč bude po volji Boga. Oni istinu treba da iznose u smernosti, u najdubljoj ljubavi prema dušama i usrdnoj želji za njihovo spasenje. Svojim rečima oni nikada ne treba da seku, prepuštajući da istina seče. Oni ne treba da prkose propovednicima drugih verskih zajednica, nastojeći da izazovu na polemisanje i raspru. Oni ne treba da se stavljaju u položaj Golijata koji je prkosno izazivao vojsku Izrailja. Izrailjci nisu izazivali Golijata, nego se Golijat prkosno hvalisao nasuprot Bogu i Njegovom narodu. Izazivanje, hvalisanje i prkos dolikuju onima koji se protive istini i koji se ponašaju kao Golijat. Ali nijedna od tih osobina ne treba da se vidi kod onih koje Bog šalje da objave poslednju opomenu svetu osuđenom na propast.

Golijat se uzdao u svoje oružje. Svojim prkosnim i drskim razmetanjem on je zastrašivao vojsku Izrailja, pozivajući se najviše na svoje oružje, u kojem je nadmoćno gledao svoju sigurnost i snagu. David, u svojoj skromnosti i revnovanju za Boga i svoj narod, predloži da će on izaći na dvoboj sa tim hvalisavcem. Pristavši na to, Saul dade Davidu svoje carsko oružje i oklop, ali ovaj ne pristade da pode s tim. On ne uze carsko oružje jer ne beše navikao na to. Ali je zato od rane mladosti navikao da se osloni na Boga, i tako je zadobijao naročite pobede. Da je uzeo na sebe Saulovo oružje i oklop davao bi utisak da je ratnik, dok je on bio samo neznan pastir koji je došao od ovaca. Smatrao je da se ni najmanje ne može osloniti na Saulovo oružje, nego samo na Gospoda Boga Izrailjevog. Odabravši nekoliko oblutaka na potoku, i sa praćkom i štapom, svojim jedinim oružjem, on u ime Gospoda Boga Izrailjeva pode na dvoboj sa do zuba naoružanim ratnikom.

Golijat je prezrivo posmatrao Davida, jer je davao utisak mladića potpuno nepripremljenog za dvoboj. Ružio ga je i proklinjao u ime svojih bogova. Smatrajući povrednim svoje dostojanstvo što na njega ide jedan žutokljunac, i to samo s praćkom bez ikakvog oklopa, on počeo da se hvališe što će sve učiniti od njega. Davida nije razdražilo to što je bio tako ponižavan, niti je zadrhtao od Golijatovih pretnji, nego spremno odgovori: „Ti ideš na mene s mačem i s kopljem i sa štitom; a ja idem na te u ime Gospoda nad vojskama, Boga vojske Izrailjeve, kojega si ružio.” Doviknuvši Golijatu da će u ime Gospodnje postupiti s njim upravo onako kako je ovaj malo pre pretio njemu, David nastavi: „I znaće sav ovaj zbor da Gospod ne spasava mačem ni kopljem, jer je rat Gospodnji, i zato će vas predati nama u ruke.”

Naši propovednici ne treba prkosno da izazivaju raspre sa protivnicima. Neka izazovi budu na strani protivnika Božje istine. Pokazano mi je da su brat K i drugi propovednici suviše često postupali kao Golijat. A kad su se već upustili u raspre oslanjali su se na svoje pripremljene argumente, kao što je Saul želeo da se David osloni na njegovo oružje. Svoje pouzdanje i oslonac nisu, kao smerni David, nalazili u Bogu Izrailjevu, niti su Njega učinili svojom snagom. Istupali su samopouzdanom i hvalisavo kao Golijat, uzdižući sebe i ne skrivajući se iza Isusa. Znajući da je

istina jaka, oni se u srcu nisu ponizili niti su u veri tražili od Boga da istini podari pobedu. Uzvisivši se, gubili su ravnotežu i često su u raspravljanju doživljavali neuspeh, što se odrazilo štetno ne samo na njih, nego i na duše drugih.

Pokazano mi je da neki od naših mlađih propovednika ispoljavaju pravu strast za polemisanjem i da će to, ukoliko ne uvide svoju opasnost, postati za njih prava zamka. Pokazano mi je da se brat L nalazi u velikoj opasnosti. On svoje misli usmerava u pogrešnom pravcu, i odvaja se od jednostavnosti dela. Ako bude mudar da, kao David, odloži Saulovo oružje zato što se nije navikao na to, moći će da se vrati pre nego što bude prekasno. Ti mladi propovednici treba da se uče od Hrista, ne samo u teorijskom nego i u praktičnom pogledu, ugledajući se na Njega u plemenitosti, blagodat, skromnosti i smernosti duha. I ukoliko, kao David - kada budu dovedeni u položaj da, braneći stvarne interese dela Božjeg, moraju da se suprotstave nekom protivniku - istupaju u sili Božjoj, oslanjajući se samo na Njega, On će ih voditi kroz borbu i učiniće da Njegova istina slavno trijumfuje. Hristos nam i u tom pogledu pruža najbolji primer: „A Mihailo Arhanđel, kad se prepiraše s đavolom i govoraše za Mojsijevo tijelo, ne smijaše prokleta suda da izgovori, nego reče: Gospod neka ti zaprijeti.”

Čim se jedan propovednik, umesto stava koji njegovom zvanju dolikuje, spusti na nivo da svoga protivnika ismejava ili da ga ruži i zajedljivo izvrgava podsmehu, on time čini ono u što se Spasitelj sveta nikad nije upuštao; i prelazi na teren neprijatelja. Propovednici koji se raspravljaju sa protivnicima istine Božje, imaju protiv sebe ne samo ljude, nego i sotonu i čitave vojske njegovih zlih anđela. Sotona budno traži priliku da zadobije prednost nad propovednicima koji brane istinu, i kad oni prestanu da se u potpunosti oslanjaju na Boga, i kad njihove reči nisu izgovorene u duhu i ljubavi Hristovoj, anđeli Božji više nisu u mogućnosti da ih krepe i prosvetljaju. Oni ih prepuštaju da se bore u sopstvenoj sili, i zli anđeli ih obavijaju svojim mrakom. Zato izgleda da su protivnici istine ponekad u preimućstvu, i takva rasprava donosi više štete nego koristi.

Božje sluge bi morale da se više približe Njemu. Braća K, L, M i N bi, umesto svoje sklonosti prepirkama i raspravljanju, trebalo da više neguju ličnu pobožnost. Oni treba da se trude da budu pastiri stada, a ne da stvarajući uzbuđenja vladaju osećanjima naroda. Ova braća su u opasnosti da se više oslanjaju na svoju popularnost i na svoj ugled oštrih polemičara, nego na to da budu ponizni i verni radnici i smerni sledbenici Hristovi, saradujući s Njim.

Opasnosti i dužnosti mlađih

(Upućeno dvojici mlađića)

Prošlog decembra pokazane su mi opasnosti i iskušenja koja prete mladima. Dvojica mlađih sinova brata O treba da se obrate, i da svakog dana umiru sebičnosti i sopstvenom „ja.” Stičući svakog dana novo iskustvo, Pavle, kao verni apostol, kaže o sebi: „Svaki dan umirem.” Upravo to iskustvo neophodno je ovim mlađićima. Oni su u opasnosti da olako prelaze preko svojih sadašnjih dužnosti, i da zanemare vaspitanje neophodno za praktičan život. Oni smatraju da je obrazovanje koje se stiče proučavanjem knjiga najvažnije za uspeh u životu.

Ovi mlađići zanemaruju svoje dužnosti koje imaju u kući. Oni se nisu navikli ni na kakve kućevne obaveze i odgovornosti, što bi po dužnosti morali da nauče. Oni imaju odanu i praktičnu majku, spremnu da nosi mnoge terete koje oni kao njena deca ne bi smeli da ostave samo na njom. U tome oni ne ukazuju dužno poštovanje svojoj majci. Ni sa ocem oni ne dele teret

domaćinstva kako im to dužnost nalaže, niti mu ukazuju pravo i dužno poštovanje. Oni se radije rukovode svojim naklonostima nego dužnošću. Težeći da zadovolje svoju sebičnost i kloneći se tereta i napora, propustili su da steknu jedno dragoceno iskustvo toliko neophodno za uspeh u životu. Oni ne uviđaju značaj vernosti u malome, niti osećaju obavezu prema svojim roditeljima, niti su odani i verni u ispunjavanju malih dužnosti koje svakodnevni život neizbežno donosi sobom. Oni potcenjuju sticanje praktičnih znanja toliko neophodnih u svakodnevnom životu.

Mladi koji žele da posluže na blagoslov i sreću bilo gde u životu, to prvo treba da budu u svom domu. Ako se rukovode svojim naklonostima, umesto promišljenim odlukama zdravog razuma i prosvećene savesti, oni ne mogu biti blagoslov ni za društvo ni za porodicu svojih roditelja, i njihovi izgledi i za ovaj i za budući život mogu biti u velikoj opasnosti. Mnogi mladi smatraju da mladost ne treba opterećivati nikakvim brigama, nego da je treba provoditi bezbrižno u taštim zabavama, šalama i potpunoj opuštenosti. Odajući se ludostima i ugadajući svojim čulima, mnogi ne misle ni o čemu drugom osim o svojim trenutnim zadovoljstvima. Njihova želja za zabavama, za druženjem, za praznim razgovorima i smehom postaje sve jača, i tako oni gube svako interesovanje za životnu stvarnost i svakodnevne domaće dužnosti. Njihov duh je željan što više promena i oni postaju nemirni, ćudljivi i razdražljivi. Trebalo bi da mladi smatraju svojom dužnošću da svoj dom učine srećnim i radosnim. Oni bi trebalo da u porodicu unose zrake sunčeve svetlosti, a ne mračne oblake svojim nepotrebnim gundanjem i nezadovoljstvom.

Ovi mladići treba da imaju na umu da će pred Bogom morati da polažu račun za sva preimućstva koja uživaju, i odgovarati za korišćenje svog vremena i svih svojih sposobnosti. Oni će možda zapitati: zar ne treba da imamo baš nikakvih zadovoljstava i razonoda? Treba li samo da radimo, radimo, radimo, bez ikakve promene? Bezopasno je ono zadovoljstvo na koje se može prizvati Božji blagoslov u veri. Ako svako ono zadovoljstvo koje bi ih diskvalifikovalo za tajnu molitvu, za pobožno razmišljanje pred porodičnim oltarom ili za učestvovanje u bogoslužju, ne samo da nije preporučljivo, nego je i opasno. Promene, posle napora koji opterećuju samo određene snage organizma, mogu biti veoma korisne za izvesno vreme, kako bi svoje poslove kasnije mogli obavljati još uspešnije. Ali potpuna neaktivnost nije neophodna, a može čak biti i štetna, ukoliko je u pitanju njihova fizička snaga. Čak i kad se zamore poslom koji obavljaju, nije potrebno da svoje dragocene trenutke propuštaju u nečemu što je besmisleno. Oni bi tada mogli da potraže nešto čime se ne bi toliko iscrpljivali, ali bi dobro došlo majci ili sestrama. Olakšavajući njihove brige preuzimanjem na sebe najneprijatnijih poslova, oni u tome mogu naći zadovoljstvo koje proističe iz načela i koje će ih učiniti istinski srećnima, a njihovo vreme neće biti propušteno u besmislicama i sebičnom ugadanju sebi. Tako oni mogu svoje vreme uvek da upotrebe korisno i da se stalno osvežavaju prijatnim promenama, a da ipak za svaki trenutak svog vremena mogu da polože nekome račun.

Vi mislite da je sticanje obrazovanja u naučnim disciplinama najvažnije. Neznanje nije nikakva vrlina, a znanje ne ometa razvoj hrišćanskog karaktera; ali ako vi za sticanjem znanja težite iz načela, imajući pred očima pravi cilj i osećajući se dužni pred Bogom da svojim sposobnostima pomažete druge i doprinosite slavi Njegovog imena, onda će vam stečeno znanje biti od koristi da ovaj cilj i ostvarite, pomažući vam da sposobnosti koje vam je Bog dao upotrebite u Njegovoj službi.

Ali, dragi moji, ma koliko znanje da steknete, nećete ostvariti željeni cilj, ukoliko to znanje ne primenite u praktičnom životu. Ako ste, u sticanju obrazovanja, toliko obuzeti svojim studijama da zanemarujete molitvu i verske dužnosti, da postajete ravnodušni prema večnim interesima svoje duše i da prestajete učiti u Hristovoj školi, onda slično Isavu, prodajete svoje prvenaštvo za čanak leća. Ni za jedan trenutak ne smete gubiti iz vida cilj vašeg obrazovanja. Cilj

uvek treba da vam je takav razvoj i usmerenje vaših sposobnosti da ih možete što korisnije upotrebiti, i da u skladu s tim budete blagoslov za druge. Ali ako sticanje znanja samo uvećava vaše samoljublje i sklonost da izbegavate odgovornosti, bolje je da ostanete bez takvog obrazovanja. Ako od svojih knjiga i čitanja pravite idolatriju dozvoljavajući da se to ispreči između vas i dužnosti, tako da zbog svojih studija i čitanja osećate odvratnost prema suštinski bitnim poslovima koje neko mora da uradi, onda treba da obuzdate svoju želju za učenjem, negujući ljubav prema obavezama koje vas sada nimalo ne privlače. Onaj ko je veran u najmanjem biće veran i u većim životnim dužnostima.

Vi treba da razvijate u sebi ljubav i naklonost prema svojim roditeljima, svojoj braći i sestrama. „Bratskom ljubavlju budite jedan drugome ljubazni. Čašću jedan drugoga većim činite. Ne budite u poslu lijeni; budite ognjeni u duhu, služite Gospodu. Nadanjem veselite se, u nevolji trpite, u molitvi budite jednako. Dijelite potrebe sa svetima; primajte rado putnike.” Mladi prijatelji, nemojte da svojim studijama žrtvujete svoje večne interese. Vaši nastavnici mogu da vas podstiču svojim odobravanjem, a sotona može da vas obmanjuje svojim varljivim zaključcima. Vi ćete, korak po korak, biti navedeni da težite uzvišenju i sticanju priznanja i odobravanja od strane svojih nastavnika, ali će zato vaše znanje iz oblasti Boga ugodnog života i vere zasnovane ne ličnom iskustvu, bivati sve manje i manje. Vaša imena registrovana u nebu, pokazaće se u veoma nepovoljnoj svetlosti pred svetim i uzvišenim anđelima, pred Tvorcem svemira i pred Hristom koji je Veličanstvo neba. Pored njih stajaće zapisi o gresima, zabludama, neuspehu, nemarnosti i o takvom neznanju u duhovnim pitanjima, da će se Otac, Sin kao naš Zastupnik, i sveti anđeli stideti da vas priznaju kao decu Božju.

Vi se u školi izlažete svakojakim iskušenjima, kojima u domu svoga oca i pod nadzorom svojih bogobojažljivih roditelja, ne biste bili izloženi. I ako se u porodici molite dva ili tri puta dnevno za milost da biste se spasili od izopačenosti koja preplavljuje svet zbog čulnih požuda, koliko se usrdnije morate moliti u školi, gde ste stalno izloženi iskušenjima i otrovnim uticajima koji preovlađuju u školama ovog izopačenog veka, jer je takvo okruženje mnogo nepovoljnije za izgradnju hrišćanskog karaktera.

Ovim mladićima nedostaje čvrstina hrišćanskog karaktera; ovo se posebno odnosi na A.O. On se nije ukorenio ni utemeljio u istini. Njegova zavisnost od Boga je tako slaba da on uopšte ne prima snagu i svetlost odozgo, već u svojoj duši sakuplja samo mrak. Slušajući stalno razgovore o neverovanju i pokazujući tako malo stvarnog interesovanja za istinu, on uopšte nije spreman da navodi razloge za svoje nadanje. On je nepostojan kao trska koja se povija na vetru. Dobrog je srca, ali voli šalu i rasonode, besposličenje i društvo svojih mladih drugova. Popuštajući svojim naklonostima, on žrtvuje večne interese svoje duše. Za tebe je, brate moj, veoma važno da izbegavaš društvo mladih koji nisu naklonjeni religiji. Da bi se u srcu i mislima okrenuo praktičnim životnim dužnostima, potrebno je da veći deo svog života provodiš sa onima čiji će razgovori i vera i u tebi jačati veru i ljubav prema istini.

Pokušavao si da se oslobodiš ograničenja koja ti nameće verovanje u istinu, ali se ipak nisi usudio da u svom neverovanju odlaziš predaleko. Suviše često se odaješ lakomislenosti i tražiš društvo onih koji se sami lišavaju verskih prava i obaveza, i svojim izborom i svim svojim namerama i ciljevima ostavljaš utisak da pripadaš onima koji preziru istinu. Ti nisi dovoljno čvrst u veri i namerama da bi se mogao održati u društvu takvih. Da bi nečim ispunio svoje vreme, odaješ se duhu neozbiljnosti i lakomislenosti što ti svakako nanosi samo štetu i otupljuje ti savest. Voliš odobravanje i pohvalu. Ukoliko to zaista zaslužuješ onda u tome nema nečeg tako grešnog; ali ti si u opasnosti da obmanjuješ i sebe i druge. Stoga i u tom pogledu budi oprezan da svako dobijeno priznanje stvarno zaslužiš. Ako odobravanje dobiješ zbog ispravnosti u načelu i moralne

vrednosti; to je stvarni dobitak. Ali ako ti laskaju i hvale te zato što umeš privlačno da pričaš i da svojim dosetkama uvek deluješ veselo, živahno i duhovito, a ne zbog tvojih intelektualnih i moralnih vrednosti, u očima razboritih i pobožnih posmatrača pre ćeš biti predmet sažaljenja nego zavisti. Treba da se čuvaš laskanja. Ko god je toliko nerazuman da ti laska, nije i ne može da ti bude pravi prijatelj. Pravi prijatelj je onaj koji te savetuje, upozorava, opominje pa i ukorava kada nisi u pravu.

Vrata tvojih razmišljanja otvorena su za mračno neverovanje. Zatvori ih u strahu Božjem. Istražuj dokaze koji predstavljaju stubove naše vere, i čvrsto se uhvati za njih. Tebi je potrebna osvedočenost i poverenje u sadašnju istinu, jer samo ona može da bude pouzdan lenger tvojoj duši. To će tvom karakteru dati energiju, delotvornost i plemenito dostojanstvo kojim se zaslužuje istinsko poštovanje. Trudi se da ti marljivost postane navika, jer to tebi za sada jako nedostaje. I ti i tvoj brat imate blistave ideje o uspehu, ali imajte na umu da je Bog vaša jedina nada. Pred tobom se ponekad možda otvaraju vrlo laskavi izgledi, ali sva očekivanja koja te navode da se uzdigneš iznad jednostavnih domaćih dužnosti i svetih verskih obaveza, pokazaće se kao potpuno pogrešna. Tebi je, moj dragi mladi prijatelju, neophodno da se u srcu poniziš pred Bogom i da stekneš dragoceno iskustvo u hrišćanskom životu. Trudi se da upoznaš Gospoda, da budeš blagoslov za druge besprekornim i čistim životom, punim plemenite čvrstine i čestitosti u obavljanju hrišćanskih dužnosti, kao i dužnosti svakodnevnog života. Svoje obaveze u porodici, koje si do sada zanemarivao, dužan si da preuzmeš.

Ono što se poseje, to se mora i žnjeti. Mladi upravo sada seju svoje seme. Svaki postupak u njihovom životu, svaka njihova reč predstavlja dobro ili loše seme. Kakvo je seme, takva će biti i žetva. Ako popuštaju plahovitosti, pohoti i izopačenim strastima, ako se odaju zadovoljavanju apetita i sklonostima svog neposvećenog srca, ako u sebi stalno pothranjuju oholost i pogrešne nazore, popuštajući neverovanju i rasipništvu, kao žetvu mogu očekivati samo grižu savesti, sramotu i očajanje.

Anđeli Božji se neprekidno trude navodeći ovakve mladiće da u svojim molitvama iskreno zavape Gospodu: „Budi vođ moje mladosti.” U nastojanju da ih spasu od sotoninih zamki, oni ne prestaju da ih pozivaju i mole. Nebo može postati i njihov dom ako se potrude da ga zadobiju. Kruna besmrtno slave može da pripadne i njima ako su spremni da se odreknu svega što bi u tome moglo da ih spreči.

Propovednici koji brinu samo o sebi

Brate R, tvoj uticaj nije takav da bi poslužio na čast delu sadašnje istine. Da si dozvolio da istina koju propovedaš drugima posveti prvo tvoj život, bio bi deset puta više koristan za delo Božje nego što si sada. Ti se do te mere oslanjaš na stvaranje senzacije da bez toga nemaš gotovo nikakve hrabrosti. Sva tvoja snaga, slava i uspeh kao radnika nalaze se u stvaranju velikih uzbuđenja i senzacija; ali to nije po volji Bogu. Ti laskaš sebi da takvim naporima postižeš ono što ni izdaleka nije tako.

Brižljiva ispitivanja pokazuju da je duhovna žetva takvih izuzetno uzbuđljivih sastanaka veoma slaba. Međutim, ti ipak iz celokupnog dosadašnjeg iskustva nisi došao do zaključka da treba da menjaš način svog rada. Veoma sporo učiš kako da u svojim budućim naporima ne ponavljaš greške iz prošlosti. Razlog je u tome što tebi bez tako uzbuđljivih sastanaka jednostavno nedostaju stimulansi, i ti čezneš za njima kao pijanica za čašom rakije koja će da probudi

njegove oslabljene energije. Takve prepirke i rasprave, koje stvaraju uzbuđenje, pogrešno se smatraju revnovanjem za Boga i ljubavlju prema istini. U takvim svojim naporima ti si gotovo u potpunosti lišen podrške Duha Božjeg. Da je u svim tvojim poduhvatima Bog bio uz tebe dajući ti mudrost da, osećajući teret za duše, tako stvoreno oduševljenje iskoristiš za sakupljanje istih u carstvo Hristovo, ti bi video plodove svoga rada, i Bog bi bio proslavljen. Tvoja duša treba da bude ozarena duhom istine koju iznosiš drugima. Kad svojim naporima ubediš duše u ono što zakon Božji od njih traži, učeći ih da se pokaju pred Bogom i da veruju u Hrista, tvoj rad je tek otpočeo. Ti suviše često nalaziš neki izgovor da na druge preneseš teret započetog rada koji si mogao da završiš i sam, izgovarajući se da za to nisi osposobljen. Stoga, ukoliko pre se osposobiš za dužnost pastira stadu ili pastora, utoliko bolje.

Kao verni pastir, treba da se naučiš kako se treba odnositi prema svakoj duši iz Hristovog stada, kako bi svakome davao njegov obrok u pravo vreme. Potruđi se da uvek imaš pažljivo pripremljene teme, kako bi mogao da ih jasno i ubedljivo izneseš pred slušaoce u pravo vreme i na pravom mestu, kad god se za to ukaže potreba. Ti se Rečju Božjom nisi u potpunosti pripremio za „svako dobro djelo.” Kad je stadu potrebna duhovna hrana, ti često iznosiš neka sporna pitanja koja više liče na govore državnika o nacionalnim interesima. Da si sebi stavio u zadatak da se znanjem snabdevaš iz Reči Božje, koja sadrži toliko obilje predmeta, mogao bi da doprinosiš razvoju dela Božjeg, hraneći Njegovo stado odgovarajućom hranom koja donosi snagu i duhovno zdravlje.

Dužnostima vernog pastira ti tek treba da se učiš. Kad to budeš ozbiljno shvatio, osetićeš svu težinu odgovornosti tako da ti više neće biti do šale i nećeš se upuštati u lakomislene razgovore. Propovednik Hristov koji zaista oseća teret dela i sveti uzvišeni karakter i svetost svog poziva, neće biti sklon da postupa lakomisljeno i neozbiljno sa jaganjcima svoga stada.

Pravi pastir svoje stado hrani, vodi i čuva, vodeći brigu o svemu što je u interesu istog. On postupa veoma savesno, ispoljavajući nežnu pažnju, naklonost i saosećanje prema svima, a posebno prema onima koji su u iskušenju, ucveljenosti i očajanju. Umesto da ovakvima ukazuješ saosećanje i ljubav koju zahtevaju njihovi slučajevi i njihova nevolja, ti si se, brate moj, klonio takvih, nastojeći da pridobiješ naklonost drugih. Međutim, „sin čovječiji nije došao da Mu služe, nego da služi, i da dušu svoju položi u otkup za mnoge” (Marko 10,45). „Zaista, zaista vam kažem: nije sluga veći od gospodara svojega, niti je poslanik veći od onoga koji ga je poslao” (Jovan 13,26). „Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi, i na oči nađe se kao čovjek” (Filip. 2,7). „Dužni smo, dakle, mi jaki slabosti slabijeh nositi, a ne sebi ugađati. I svaki od vas da ugađa blišnjemu na dobro, za dobar ugled. Jer i Hristos ne ugodu sebi, nego, kao što je napisano: Ruženja onih koji Tebe ruže padoše na me” (Rimlj. 15,1-3).

Propovednik Jevandelja ne sme da gospodari nad onima koji predstavljaju Božje nasleđe: nego da u smernosti duha, u strpljenju i dugom podnošenju, opominje, ukorava i bodri, učeći sa velikim razumevanjem. Kakav je tvoj dosadašnji život u poređenju sa prethodno citiranim stihovima? Skoro celog svog života popuštao si svojim sebičnim sklonostima. Oženio si se ženom izrazito jake volje i veoma sebičnom. Pošto ste oboje izuzetno sebični, vaša povezanost u braku nije bila od pomoći ni jednom ni drugom, nego je samo uvećala vašu zajedničku opasnost. Ni ti ni ona niste bili savesni u pravom smislu te reči niti ste živeli u strahu Božjem. Ljubav prema sebi i zadovoljavanje sopstvenih prohteva predstavljaju vodeće načelo vašeg života. Oboje ste tako malo posvećeni Bogu, da ne donosite nikakvo dobro jedno drugome. Oboje želite da idete samo svojim putem, oboje želite da vas drugi maze, pohvaljuju i da vam služe.

Videvši opasnost u kojoj se nalazite, Gospod vas je preko svedočanstva više puta upozoravao da - ukoliko ne pobedite svoju samoživost i svoju volju ne potčinite volji Božjoj - dovodite u

pitanje svoje večne interese. Da ste poslušali Bogom upućene savete i opomene, da ste se u poniznosti obratili i promenili, tvoja supruga sada ne bi bila u zamci neprijatelja, napuštena od Boga da veruje u silu prevare sotonine. Da si sledio Bogom danu svetlost, sada bi bio snažan i uspešan radnik u delu Božjem, osposobljen da postigneš desetostruko više nego što si danas u stanju da učiniš. Postao si slab samo zato što si propustio da živiš u skladu sa primljenom svetlošću. Samo za kratko vreme bio si u stanju da glas Pravog pastira razlikuješ od glasa tuđega. Zanimarivši da hodiš u svetlosti, zapao si u tamu, i tvoja savest, budući često gažena, potpuno je otupela.

Tvoja supruga nije verovala niti prihvatila svetlost koju joj je Bog u svojoj milosti slao. Prezrevši ukor, zatvorila je i sama vrata kroz koje je glas Gospodnji u savetu i opomeni mogao da dopre do njenog uha. To je upravo ono što je sotona želeo, jer ga više ništa nije sprečavalo da zadobije njeno poverenje i da je - laskajući joj svojim obmanama - zarobi da čini njegovu volju.

Bog ti je dao svedočanstvo da tvoja supruga predstavlja samo smetnju u tvom radu, i da ne treba da te prati sve dok ne pruži očevidne dokaze da se obratila i „promijenila obnovljenjem uma svojega.” Ti si tada smatrao da na osnovu ovoga možeš tražiti stan; uzeo si to svedočanstvo kao izgovor i radio si na tome, iako nisi imao nikakve potrebe za sopstvenim stanom. Tvoja supruga je imala dužnosti prema svojim roditeljima, koje je zanemarila celog svog života. Da je radosna srca vršila svoje dugo zanemarene dužnosti, ne bi sada bila prepuštena da robuje sotoni, da čini njegovu volju i da izopačuje svoje srce i dušu u službi njemu.

Tvoja navodna potreba da imaš svoj dom bila je uobražena, kao i mnoge druge tvoje želje. Dobio si dom koji si u svojoj sebičnosti toliko želeo, i mogao si, pri polasku na put, svoju suprugu ostavljati u komfornom smeštaju. Ali je Bog pripremio za nju presudno kušanje. Bolest njene majke bila je takve prirode da bi morala probuditi saosećanje u njenom srcu, da ono nije postalo potpuno bezosećajno i okorelo usled sebičnosti. Ipak to providenje Božje nije u srcu nezahvalne kćeri probudilo dužnu ljubav i saosećanje prema napaćenoj majci. Nju nisu sprečavale nikakve porodične brige, ona nije imala decu kojoj bi poklanjala svoju ljubav i pažnju, i ona je svu svoju pažnju poklanjala samo sebi i svojoj bednoj sebičnosti.

Teret briga koji je njen otac morao nositi bio je preveliki za njegove godine i njegovu snagu, i on se pod tim strašnim teretom skrhao. I da je kći imala koliko-toliko osećanja u svom srcu, sigurno ne bi mogla zaboraviti svoju dužnost da podeli teret nastale situacije sa svojom sestrom i njenim mužem. Ali je ona svojom ravnodušnošću i izbegavanjem svih dužnosti i briga pokazala da je njeno srce bezosećajno i tvrdo kao stena.

Već i sama činjenica da je bila tako blizu svojih roditelja, a ipak ostala tako ravnodušna, dovoljno govori protiv nje. Ona je o nastaloj situaciji obavestila svoga supruga. Budući isto tako sebičan kao i njegova supruga, brat R joj je uputio poziv da se odmah vrati. Kako su na ovakav postupak gledali Božji anđeli kao čuvari ljudskih duša, koji su uvek tako nežni, saosećajni i puni ljubavi? Kći je prepustila da drugi njenim roditeljima čine one saosećajne usluge koje je trebalo da podeli sa svojom preopterećenom sestrom. Anđeli su sa zaprepašćenjem i bolom posmatrali prizor i okrenuli lice od ove sebične žene. Na njihova mesta došli su zli anđeli, i ona je postala pravi sotonin rob čineći njegovu volju. Ona je bila sotonin medijum i pokazala se kao velika smetnja svome suprugu, tako da su njegovi napori ostajali gotovo beznačajni.

Za delo Božje u bilo bi daleko bolje da se on kasnije nije ni prihvatao rada, jer ga je ostavio nedovršenim. Interesovanje je bilo probuđeno, ali ste dopustili da iščezne, tako da se nikad više neće probuditi. Pozivam te, brate R, da napred citirane biblijske stihove koji se odnose na Hristov rad i službu uporediš sa svojim radom u svojstvu jevandjeljskog propovednika, a posebno u slučaju koji sam navela, gde ti je na dužnost bilo ukazano tako jasno da je do

pogrešnog tumačenja moglo doći samo zato što su tvoja savest i osećanja bili potpuno paralizovani dugo nastavljenom idolatrijom sopstvenog „ja.“

Pošto si napustio svoje roditelje u njihovoj bolesti kad im je pomoć bila najpotrebnija, Crkva je bila primorana da preuzme tu obavezu i da se brine za unesrećene ude tela Hristovog. Tom svojom bezosećajnom nemarnošću izazvao si protiv sebe Božje negodovanje. Preko tvog ponašanja Bog ne prelazi olako. Anđeli Božji to zapisuju. Bog ne može dati uspeh i svoj blagoslov onima koji postupaju suprotno dužnosti najjasnije izraženoj u Njegovoj reči - dužnosti dece prema svojim roditeljima. Oni koji obaveze prema svojim zemaljskim roditeljima ne shvataju ozbiljnije nego što si to ti učinio, i koji se tako lako oslobađaju svoje odgovornosti prema njima, neće osećati dužno poštovanje ni prema svom nebeskom Ocu. Takvi ne uvažavaju zahteve koje sam Bog ima u odnosu na njih. Kada ne poštuju i ne uvažavaju svoje roditelje, neće poštovati i ljubiti ni svoga Tvorca. Zapostavljajući svoje roditelje, tvoja supruga je prestupnik pete Božje zapovesti: „Poštuj oca svojega i mater svoju, da ti se produlje dani na zemlji koju ti da Gospod Bog tvoj.“ To je prva zapovest sa obećanjem. Oni koji ne poštuju ili obećavaju svoje roditelje ne mogu očekivati da ih prati Božji blagoslov. Naši roditelji imaju pravo na zahteve koje ne možemo olako odbaciti ni zanemariti. Ali deca koja u detinjstvu nisu vaspitana pod strogim nadzorom i kojima se dozvoljavalo da misle samo o sebi, i svojoj udobnosti, izbegavajući terete, postaju bezosećajna i bezobzirna prema opravdanim zahtevima svojih roditelja, koji su bdili nad njima od same kolevke.

Brate R, ti si i sam u tom pogledu bio sebičan i veoma neodgovoran u svojoj dužnosti. Zahtevao si pažnju i nežnost, ali nisi uzvraćao na isti način. Bio si sebičan i preteran u zahtevima, a često i neshvatljiv, dajući povoda svojoj supruzi da te kuša. Oboje ste bili neposvećeni i neobično sebični. Vaša spremnost na žrtvu istine radi gotovo i ne postoji. I ti i tvoja žena izbegavate svaki teret očekujući da se vama ukazuju usluge, dok bi trebalo da budete što je moguće manje na teretu drugima.

Hristovi propovednici se moraju osećati obaveznima da, kad god uživaju gostoprimstvo svoje braće ili prijatelja, posluže na blagoslov dotičnoj porodici, težeći da ohrabre i duhovno ojačaju njene članove. Kada idu u posete od kuće do kuće oni ne smeju da zanemare dužnost pastira. Oni treba da se lično upoznaju sa svakim članom porodice, kako bi svoj način rada i ophođenja mogli da prilagode duhovnim potrebama svakog pojedinca. Kada jedan propovednik koji je dužan da svetu objavljuje vest opomene, uživajući gostoprimstvo svojih prijatelja ili braće, zanemari pastirske dužnosti ponašajući se nedolično, upuštajući se u beznačajne razgovore, šale i dosetke sa mladima i prepričavajući duhovite anegdote da bi izazvao smeh, onda on nije dostojan da bude propovednik Jevanđelja; i prvo treba i sam da se obrati da bi mu se mogla poveriti briga za ovce i jaganjce stada Hristovog. Propovednici koji zanemaruju dužnosti vernog pastira pokazuju da se nisu posvetili istinom koju propovedaju drugima, i ne treba ih plaćati kao radnike u vinogradu Gospodnjem sve dok ne steknu visoko mišljenje o svetosti toga poziva.

Kad se bogoslužnja održavaju samo u veče, propovedniku ostaje još mnogo slobodnog vremena koje može jako dobro iskoristiti za posete od kuće do kuće. I tako propovednici, ukoliko imaju darove Duha i ugledaju se na svoj veliki Uzor, mogu naći pristup do ljudskih srca, i pridobijate duše za Hrista. Neki propovednici su kada iznose poslednju vest milosti suviše nepristupačni. Oni ne koriste prilike koje im se pružaju da poverenje onih koji nisu naši članovi pridobiju svojim primernim ponašanjem, svojim nesebičnim zalaganjem za dobro drugih, svojom blagošću, strpljenjem, smernošću duha i svojom dostojanstvenom učtivošću. Ovi duhovni rodovi vrše dalekosežniji uticaj nego propovedanje sa katedre, ako nije praćeno ličnim kontaktom sa ljudima u njihovom domu. Ali propovedanjem jasnih istina koje slušaoce dovode do odluke i

odgovarajućim ličnim naporima od kuće do kuće, uticaj na dobro može znatno da se proširi i duše mogu da se privedu istini.

Neki od naših propovednika suviše olako shvataju svoje odgovornosti i klone se ličnih briga i napora; zato i ne osećaju potrebu Božje pomoći, što bi i te kako osećali kad bi preuzeli na sebe terete odgovornosti koje delo Božje i naša vera zahtevaju od njih. Kad treba poneti teret toga dela, i kad se oni koji takođe teret nose nađu u teškom položaju onda oni osećaju potrebu da žive blizu Boga kako bi mogli u poverenju da Mu predaju svoj put i da u veri zatraže pomoć koju samo On može dati. Tada oni svakog dana stiču novo iskustvo u veri, što je za propovednika jevanđelja od najvećeg značaja. Rad propovednika je ozbiljniji i svetiji nego što mnogi od njih i zamišljaju. Oni treba da šire oko sebe sveti uticaj. Bog zahteva da oni koji se prihvate tog svetog zvanja budu revnosniji u Njegovom delu. Suština njihovog rada treba da bude spasavanje duša. Brate R, ti ne shvataš ozbiljnost onoga o čemu govori prorok Joilo: „Između trijema i oltara neka plaču sveštenici, sluge Gospodnje, i neka mole: oprosti, Gospode, narodu svojem, i ne daj nasledstva svojega pod sramotu.” „Koji su sa suzama sijali, neka žanju s pjevanjem. Ide i plače koji nosi sjeme da sije; poći će s pjesmom noseći snopove svoje.”

Brate R, pokazano mi je u kakvoj je upadljivoj suprotnosti sa zahtevima Reči Božje bio tvoj način rada. Bio si nepažljiv u svojim rečima i neoprezan u ponašanju. Kao ovce stada Božjeg, sami članovi su morali da vode brigu o svom pastiru, da opominju, ukoravaju i plaču zbog nemarnosti svog pastira koji je, primivši se svog poziva, pristao da bude Božji glasnik; ali se ipak više brine o sebi nego o svom napuštenom stada. Ti ne osećaš teret za duše. Ti na svoj posao nikad ne polaziš plaćući i moleći se za duše koje su u zabludi da bi se obratile. Da si tako činio posejao bi seme koje bi već odavno niklo i donelo plod na slavu Bogu. A kada nisi zauzet razgovorom i molitvama sa članovima porodice pokraj njihovog ognjišta, tada je trebalo da svoje vreme upotrebiš pravilno vežbajući se za svoje dužnosti nekim korisnim zanimanjem.

Ti i tvoja supruga mogli ste poštedeti sebe od mnogih neprijatnosti i biti mnogo radosniji i srećniji da ste manje težili za lagodnim životom, kombinujući učenje sa fizičkim radom. Vaši mišići su stvoreni za upotrebu, a ne za neaktivnost. Adam i Eva su u Edemu imali sve što im je bilo potrebno za život, pa ipak je njihov Otac znao da im je u cilju očuvanja trajne sreće bilo potrebno zanimanje. Kada bi ti, brate R, svakog dana, pored učenja, vežbavo i svoje mišiće radeći svojim rukama, tvoj um bi bio uravnoteženiji, tvoje misli bile bi čistije i uzvišenije, i imao bi prirodaniji i zdraviji san. Tvoje poimanje ne bi bilo toliko pometeno i usporeno usled nagomilavanja krvi u mozgu. Tvoje misli i predstave o svetim istinama bile bi jasnije, a tvoje moralne sile znatno aktivnije. Ti ne voliš da radiš, ali u tvom je interesu da se fizički mnogo više krećeš svakog dana, jer bi time nagnao na zdravu aktivnost svoj uspavani krvotok, i uzdigao se iznad svoje mrzovoljnosti i nemoći.

Ne zanemarujući marljivo učenje, treba da u molitvi tražiš mudrost od Boga da On pred tvojim umom otvori riznicu svoje Reči, kako bi bio pripremljen za svako dobro delo. Nikad nećeš biti u položaju gde ti neće biti potrebna usrdna molitva da bi savladao svoja iskušenja. Treba stalno da budeš na oprezu da ne misliš samo na sebe. Ti si stvorio naviku da previše ističeš sebe, zadržavajući se samo na svojim porodičnim teškoćama i svom slabom zdravlju. Ukratko, tema tvojih razgovora uvek si samo ti. Stavio si svoje „ja” između sebe i svog Spasitelja. Treba da zaboraviš na sebe i da svoje „ja” sakriješ iza Isusa. Uzdiži dragog Spasitelja, a sebe izgubi iz vida. Kad uvidiš i spoznaš svoje slabosti nećeš u sebi videti ništa čemu bi trebalo pridavati toliku vrednost i pažnju. Ti si ne samo zamarao, nego i odbijao slušaoce svojim prevelikim uvodima pre no što bi prešao na glavni predmet svog izlaganja. Svaki put kada u svojim izlaganjima pomeneš svoje porodične teškoće, unižavaš sam sebe u očima slušalaca i podstičeš sumnju da ipak u

svemu nisi u pravu.

Ti za primer uzimaš propovednike koji su uzdizali sami sebe i koji su žudno očekivali da ih ljudi hvale. Njima su nepromišljeni, kao svojim miljenicima, laskali sve dok nisu postali uobraženi, oholi i puni sebe i dok nisu, oslanjajući se samo na sopstvenu mudrost, doživeli brodolom vere. Osećali su se toliko popularnim da mogu činiti sve što zažele, a ipak zadržati svoju popularnost. U tome i ti prekoračuješ dozvoljeno. Kad jedan propovednik svojim ponašanjem pruži zlim jezicima činjenice da o njemu raspravljaju, i kad je njegov moral ozbiljno doveden u pitanje, onda on to ne treba da smatra zavišću i opadanjem. Ti treba da budeš oprezan i da svojim ponašanjem ne pothranjuješ naklonosti koje lako prelaze u naviku i koje mogu da ti donesu propast. Obrati pažnju na one koji svojim ponašanjem zaslužuju samo prezir i gnušanje, a onda se čuvaj i samog prvog koraka u pravcu kojim su oni išli.

Ti si smatrao da se možeš osloniti na sopstvenu snagu i mudrost, i sotona te je zaslepio do te mere da uopšte ne uviđaš svoje slabosti i svoje mnogobrojne nedostatke. „A rod je duhovni: ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vjera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona. A koji su Hristovi raspeše tijelo sa strastima i željama. Ako u duhu živimo, po duhu i da hodimo. Da ne tražimo lažne slave, razdražujući jedan drugoga, i zavideći jedan drugome.“

Pokazana su mi polja u kojima bi trebalo raditi. Stanovnici gradova, varoši i sela treba da čuju vest opomene, jer svi treba da budu provereni porukom sadašnje istine. Delo koje treba izvršiti zaista je veliko, a radnici koji se prihvataju ovog zadatka treba da budu ljudi zdravog rasuđivanja koji znaju kako treba raditi sa dušama. To treba da budu ljudi puni strpljenja, dobrote i učtivosti, ljudi koji se boje Boga.

Ti brzo stekneš poverenje naroda; ali često bezbrižnim ponašanjem ili nekim nesmotrenim postupkom, strogošću i ispoljavanjem zapovedničkog duha, gubiš zadobijeno poverenje, što delu Božjem nanosi veću štetu nego da se ništa nije ni započinjalo. Velike gubitke delu Božjem donose oni propovednici koji se rukovode trenutnim pobudama. Neki lako padaju u vatru i veoma su razdražljivi; i, ukoliko ih neko uvredi, spremni su da uzvrate istom merom. Sotona se raduje upravo takvim njihovim postupcima. Neprijatelji istine likuju nad ovakvim slabostima Hristovih propovednika, jer se time delo sadašnje istine izlaže sramoti. Oni koji ispoljavaju ovakve slabosti predstavljaju u lošem svetlu i istinu i propovednike naše vere. Propovednik koji zloupotrebi dato poverenje baca senku sumnje i na sve ostale i u velikoj meri otežava rad onih koji dolaze posle njega.

Ti, brate R, i kad nastaviš rad u novim poljima, rado se zadržavaš na spornim pitanjima, jer si privikao svoj um na takav način rada. Ali takvim svojim radom nisi učinio ni deseti deo onoga što si mogao učiniti da si se na osnovu svakodnevnog iskustva osposobio da svojim slušaocima govoriš o praktičnim pitanjima. Da bi se iz ličnog iskustva naučio šta znači praktična pobožnost, moraš biti učenik u školi Hristovoj. Kad osetiš spasonosnu silu istine u sopstvenoj duši, jednostavno nećeš moći da ne hraniš stado Božje istim praktičnim istinama koje su tvoje srce učinile tako radosnim u Bogu. Pošto se um osvedoči težinom dokaza, treba kombinovati praktično sa doktrinalnim da bi se značajni zahtevi istine utisnuli i u srce. Sluge Hristove u načinu ovog rada treba da se ugledaju na primer svoga Učitelja. Svojim slušaocima oni stalno treba da predočavaju neophodnost praktične pobožnosti, i to na njima lako shvatljiv način. Treba da ih, kao što je to činio i naš Spasitelj, svojim poukama navedu da shvate neophodnost praktične primene načela vere i pravde u svakodnevnom životu. Pošto od svojih propovednika u popularnim crkvama ne dobijaju to, ljudi čeznu za hranom koja zadovoljava potrebe duše i daje duhovni život.

Tvoj život nije bio obeležen smernošću uma i krotošću hrišćanskog ponašanja. Ti tvrdiš da ljubiš Boga ali to ne pokazuješ delom i istinom. Tvoje dostojanstvo se lako i brzo vređa. Posve-

ćujući uticaj istine propovednik prvo treba da oseti u sopstvenom srcu i životu, i tek tada će ono što govori sa katedre moći da potkrepi i svojim ličnim primerom. Propovednici bi i sami morali da se skruše i posvete da bi Bog mogao na naročiti način da blagoslovi njihove napore.

Ti si propustio zlatnu priliku za sakupljanje duša, jer Bog - zato što u srcu nisi bio ispravan pred Njim - nije mogao da potpomogne tvoje napore. Tvoj duh nije bio čist u očima Onoga koji je oličenje čistote i svetosti. Ako daješ mesta bezakonju u svom srcu, Gospod neće uslišiti tvoje molitve. Naš Bog je Bog revnitelj. On zna svaku misao, svaku pobudu i nameru srca. Rukovodeći se sopstvenim rasuđivanjem, ti si pravio žalosne propuste tamo gde si mogao imati uspehe. Previše se stavlja na kocku, ako se u ovom delu radi nemarno ili bezbrižno. Duše se proveravaju po pitanju prihvatanja značajnih i večnih istina, i ono što ti kažeš ili učiniš može imati presudan uticaj u njihovoj odluci za ili protiv istine. Kada je trebalo da budeš smeran pred Bogom, i da se - osećajući teret dela i vrednost duše - najusrdnije moliš za Njegovu pomoć u svojim naporima, ti si tražio društvo mladih žena, ne obazirući se na svetost dela Božjeg i svog poziva kao propovednik Jevanđelja Hristovog. Dok je trebalo da stojiš između živih i mrtvih, ti si se upuštao u lake i neozbiljne razgovore, u šale i zadirkivanja.

Kako su anđeli, koji su bili poslani da lebde oko tebe, mogli da te obasipaju svetlošću i krepe snagom? Kada je trebalo da najusrdnije iznalaziš put i način kako da prosvetliš um onih koji lutaju u tami zabluda, ti si ugađao sebi budući isuviše sebičan da bi se posvetio delu za koje nemaš ni ljubavi ni naklonosti. Kada bi oni koji se raspituju za istinu kritikovali naše stavove, ti nisi imao nimalo strpljenja s njima. Često si im davao kratke i stroge odgovore, kao da nemaju nikakvog prava da ispituju bilo što, nego moraju sve što im se iznosi primiti kao istinu bez pogovora. U toku svog rada kao propovednik, ti si svojim načinom ponašanja mnoge duše odvratio od istine. Nisi baš uvek tako nestrpljiv i nepristupačan; kad si dobro raspoložen umeš da na postavljena pitanja odgovoriš lepo i nepristrasno, ali si ipak često neučtiv i prestrog i ponašaš se kao razmaženo i razdražljivo dete.

Sakrivanje jedne šipke zlata i jednog vavilonskog plašta uznemirilo je ceo Izrailjski logor. Neodobranje i negodovanje Božje zbog greha jednog čoveka pogodilo je celu naciju. Hiljade njih poginulo je na bojnopolju, jer Bog nije mogao da blagoslovi i pomaže narod u kojem se nalazio samo jedan grešnik, jedan koji je prestupio Božju izričitu zapovest. Taj grešnik nije bio u nekoj svetoj službi, pa ipak, Bog revnitelj nije mogao da predvodi sinove Izrailjeve u osvajanju obećane Zemlje dokle god su se u njihovom logoru nalazili ti skriveni gresi.

I pored tako jasnog upozorenja apostola Pavla „Čuvajte se svega onoga što izgleda da je zlo,” neki uporno nastavljaju putem koji ne dolikuje hrišćanima. Od pripadnika svog naroda Bog zahteva da budu sveti, da se drže što dalje od dela tame, da budu čisti u srcu i životu, potpuno neopoganjeni od sveta. Oni su verom u Hrista postali Njegov izabrani narod, i dok stoje na svetom tlu biblijske istine zaštićeni su od bilo kakvog učestvovanja u besplodnim delima tame.

Brate R, ti si stajao neposredno na putu dela Božjeg, unoseći mrak i veliku obeshrabrenost u redove Njegovog naroda. Zaslepljen od sotone, radio si samo da bi pridobio simpatije, i to si dobio. Da si živeo u skladu sa primljenom svetlošću ti bi u tome prepoznao sotonino nastojanje da te prevari i uništi. Deci Božjoj jelo i piće ne služe zato da bi zadovoljavali svoje prohteve, nego da bi održali život i snagu tvoreći volju svoga Učitelja. U odevanju im je takođe cilj očuvanje zdravlja, a ne da bi izazivali pažnju niti da bi išli u korak sa ćudima mode koja se stalno menja. Želja očiju i ponos života nemaju mesta u njihovoj garderobi i u njihovim domovima, i to iz načelnih razloga. Oni su iskreni u svim svojim postupcima, i njihovi razgovori su uvek usmereni na ono što misli uzdiže i oplemenjuje.

Bog je pun samilosti i ima razumevanja za naše slabosti i naša iskušenja; i kad Mu priđemo

slomljena srca i skrušena duha: on prihvata naše kajanje i ako se uhvatimo za silu Njegovu da učinimo mir sa Njim, možemo se zaista pomiriti s Njim. O, koliko treba da budemo zahvalni i radosni, znajući da je Bog tako milostiv.

Ti propuštaš da se upotpunosti osloniš na tu silu Božju. U svojim mislima i razgovorima zadržavaš se samo na sebi. Preuveličavajući svoja iskušenja i pred sobom i pred drugima, prestao si da misliš o istini i o Uzoru na koji svi treba da se ugledamo, i zato si tako slab, brate R.

Osećajući značaj spasavanja duša, trebalo bi da priliku za razgovore o istini iznalaziš ne samo kad si za propovedaonicom, ali ti nisi dovoljno razmišljao o toj dužnosti koja ti je kao propovedniku Jevanđelja poverena. Hristos i Njegova pravda nisu bili predmet tvojih razgovora i tako si propustio mnoge prilike koje bi, da su iskorišćene, znatno doprinele da bude više duša spremnih da sve daju za Hrista i istinu. Ali ti nisi spreman da preuzmeš na sebe teret odgovornosti. Pastirski rad znači uzeti i krst, ali ti nisi spreman za to.

Videla sam kako anđeli budno posmatraju kakav utisak ostavljaš na sastancima, i kako uopšte utičeš i na vernike i na nevernike. Videla sam kako ti anđeli zaklanjaju svoje lice i kako se u tuzi nerado okreću od tebe. Često se baviš posve beznačajnim sitnicama, i kad treba preduzeti napore koji zahtevaju angažovanje svih snaga, jasno rasuđivanje i usrdnu molitvu, ti se povodiš za svojim željama i sklonostima; i u sukobu ne samo s ljudima, nego sa mračnim silama sotone i njegovih zlih anđela, oslanjaš se samo na svoju snagu i mudrost. To znači raditi nemarno delo Božje, i izlagati stalnoj opasnosti širenje istine i rad na spasavanju duša.

U tebi mora doći do potpune promene da bi ti se moglo poveriti delo Božje. Svoj život moraš shvatiti kao ozbiljnu stvarnost, a ne kao neki besposličarski san. Kao stražar na zidovima Siona, ti si odgovoran za duše koje su poverene tvojoj brizi. Svoj oslonac ti treba da nalaziš u Bogu. Ti radiš bez neophodnog razmišljanja, rukovodeći se više trenutnim pobudama nego načelom. Ne shvataš koliko ti je neophodno da se menjaš obnovljenjem uma svojega i raspinjanjem u sebi starog čoveka sa svim njegovim sklonostima i telesnim željama. Trebalo bi da uticaj Božjeg Duha uravnoteži i reguliše sve tvoje postupke. Sada si nesiguran u svemu što preduzmeš. Vežeš i razdrešuješ, gradiš i rušiš, probudiš interesovanje a zatim, u nedostatku posvećenosti i božanske mudrosti, sve to ugušiš. Nisi ojačan, utvrđen i postojan u istini, i nemaš dovoljno vere zato što molitva nije stalni život tvoje duše. Moraš se životno mnogo više povezati s Bogom, i onda nećeš sejati u telo i žnjeti izopačenost.

Šale, zadirkivanja i prazni razgovori pripadaju ovom svetu. Hrišćani koji imaju mir Božji u svom srcu, biće raspoloženi i srećni i bez popuštanja lakomislenosti i neozbiljnosti. Stražeći budno u molitvi, oni će posedovati i mir koji će ih uzdići iznad svega onoga što je površno. Tajna pobožnosti, otkrivena umu propovednika, uzdiže ga iznad svakog ovozemaljskog i telesnog uživanja. On postaje učesnik u božanskoj prirodi, izbegavajući izopačenost koja preplavljuje ovaj svet zbog stalnog popuštanja telesnim željama. Povezanost koja se tako uspostavlja između Boga i njegove duše čini ga plodnim u poznanju Božje volje, i otvara pred njim riznicu praktičnih predmeta koje može da iznosi pred svoje slušaoce i koji neće podsticati lakomislenost ili smeh, nego će uneti svečano i ozbiljno raspoloženje, ganuti srce i probuditi moralnu osetljivost prema svetim zahtevima Božjim. Oni koji se zalažu u reči i nauci treba da budu Božji ljudi, čisti u srcu i životu.

Ti se nalaziš u najvećoj opasnosti da delo Božje izlažeš sramoti. Sotona poznaje tvoje slabosti. Njegovi anđeli tvoje slabe tačke stalno prenose onima koji su zavedeni njegovim lažnim čudesima, i oni te već smatraju kao jednog iz svojih redova. Sotona likuje što tako nemudro nastavljaš pogrešnim putem, jer se na taj način stavljaš na njegov teren i daješ mu preimućstvo. On dobro zna da pobornici Božjeg zakona svakom svojom nesmotrenošću odvrćaju duše od

istine. Ti nisi spreman da preuzmeš na sebe teret dela i ne zalažeš se brižljivo i usrdno da na ljude ostavljaš povoljan utisak u pogledu istine. Suviše često postaješ nestrpljiv, razdražljiv i detinjast, i svojim neobuzdanim ponašanjem stvaraš sebi neprijatelje. Svojom neoprežnošću ti kod ljudi stvaraš predrasude protiv istine. Sve dok se ne promeniš u potpunosti, primenjujući u sopstvenom životu načela svete istine koju iznosiš sa katedre, od tvog rada neće biti gotovo nikakve koristi.

Velika i teška odgovornost ostaje na tebi. Dužnost je stražara da uvek bude na svom stražarskom mestu i da budno bdije nad dušama kao onaj koji će morati da za njih polaže račun pred Bogom. Ako se tvoj um obuzet nesvetim mislima potpuno odvrti od ovog velikog dela; i ako dopustiš da sebični planovi i projekti, lišavajući te sna, oslabe tvoje umne i fizičke snage, znaj da grešiš i protiv sopstvene duše i protiv Boga. Tvoja moć rasuđivanja je otupela do te mere da ne uočavaš razliku između svetog i nesvetog. Bog je obeščašćen, Njegovo delo izloženo ruglu, a dobro koje si mogao učiniti da si se u potpunosti oslonio na Boga, uništeno je. Da si svoje snage sačuvaao svežim i živahnim, kako bi sve sposobnosti uma i tela posvetio značaju dela Božjeg, ne samo da bi svojim radom postigao mnogo više nego bi sve to bilo i daleko savršenije.

Tvoj rad je u mnogome bio nepotpun. Jedan majstor, umetnik svog zanata, angažovao je svoje ljude da za njega obave divan i veoma delikatan posao koji zahteva marljivost i veoma odmerene poteze. Prihvativši se ovakvog posla, ovi ljudi moraju biti svesni da to mogu uraditi kako treba samo ako su sve njihove sposobnosti spremne na stalnu aktivnost i najistrajnije napore. Ali jedan između njih se povodi za svojim izopačenim prohtevima. On voli jaka pića. Dan za danom, on zadovoljava svoju želju za stimulansima; i dok se nalazi pod dejstvom alkohola, mozak mu je zamračen, nervi oslabljeni a ruke nesigurne. On radi dan za danom, ali upropasti gotovo sav posao koji mu je poveren. On ne samo što gubi svu svoju zaradu, nego i poslodavcu nanosi nenadoknadivu štetu. Svojom nedelotvornošću on gubi poverenje i poslodavca i svojih saradnika. Prihvativši se te velike odgovornosti koja mu je bila poverena, ovaj čovek se prikazao sposobnim da je i izvrši u skladu sa uputstvima primljenim od poslodavca. Međutim, on je sebičnim popuštanjem svojim prohtevima izložio riziku čitav ovaj poduhvat.

Tvoj slučaj, brate R, sličan je ovome. Samo što je dužnost Hristovog propovednika, koji treba da upozorava svet na dolazak suda, toliko veća od dužnosti običnog zanatlije koliko su interesi večnog života značajniji od ovozemaljskih i prolaznih interesa. Ako sluga Jevandelja više popušta ličnim sklonostima nego što se rukovodi dužnošću, ako popušta sopstvenom „ja” na štetu duhovnih snaga i postupa nepromišljeno, duše će na dan suda ustati protiv njega i osudiće ga zbog njegovog neverstva. Krv tih duša naći će se na njegovim haljinama. Neposvećen propovednik može svoju ćudljivost, impulsivnost i prenagljenost smatrati sitnicama. Njemu isto tako mogu da izgledaju kao sitnice kada ruši ono što je sam podizao, izaziva malodušnost, očajanje i obeshrabrenost upravo kod onih duša koje treba da se obrate istinom koju im on propoveda. Veoma je žalosno kada, propovednik izgubi poverenje upravo onih za čije se spasenje zalaže. Međutim, posledice svog nepromišljenog ponašanja propovednik ne može i neće u potpunosti shvatiti sve dok to ne bude gledao onako kako to Bog vidi.

Prekomerna sklonost prema zaradi

Brate S, 10. decembra 1871. godine pokazani su mi ozbiljni nedostaci u tvom karakteru koji će, ukoliko ih ne uvidiš i ne odbaciš, prouzrokovati tvoju propast; i ne samo da ćeš se na merilima svetinje sam naći nedostojan, nego takvim svojim uticajem određuješ i sudbinu drugih. Ti ili

sakupljaš sa Hristom, ili pak rasipaš.

Pokazano mi je da je u tebi duboko ukorenjena ljubav prema svetu. Ljubav prema novcu je koren svih zala. Ti laskaš sebi da si ispravan i onda kad to u stvari nije tako. Bog ne gleda kao što ljudi gledaju, On vidi srce. Njegovi putevi nisu naši putevi, niti su Njegove misli naše misli. Tvoja najveća briga i želja je samo da stekneš novac. Obuzimajući te sve više i više, ta strast je u tebi ugušila ljubav prema istini. Ljubav prema novcu potpuno je izopačila tvoju dušu. Ljubavi prema istini i njenom napretku u tebi je gotovo ponestalo. Sva tvoja osećanja vezana su sa zemaljsko blago.

Ti poznaješ istinu; nisu ti nepoznati zahtevi Svetog Pisma; i znaš volju svoga Gospodara, jer je ona tako jasno otkrivena u Njegovoj Reči. Ali tvoje srce nije nimalo sklono da prihvati svetlost koja osvetljava tvoj put. Ti imaš veoma visoko mišljenje o sebi. Tvoja ljubav prema samom sebi veća je od ljubavi prema sadašnjoj istini. Ako ne uvidiš svoje slabosti i svoje zablude i ako se ne popraviš, tvoje samopouzdanje i samozadovoljstvo odvešće te u neizbežnu propast. Samovoljan si i nepopustljivo sprovodiš svoju volju; iako su mišljenja drugih ispravnija od tvog rasuđivanja, nisi spreman da popustiš. Uporno ostaješ pri svom stavu, bez ikakvog obzira na mišljenja drugih. Želela bih da uvidiš opasnost koja ti pretilo ukoliko nastaviš putem kojim si pošao. Kad bi tvoje duhovne oči bile prosvetljene Duhom Božjim, ti bi sve to jasno video.

Tvoja supruga ljubi istinu, i ona je jedna delotvorna i načelna žena. Ali ti ne ceniš njenu vrednost. Ona se neumorno zalaže za opšte dobro porodice, ali joj ti ne ukazuješ dužno poverenje. Ne savetuješ se s njom, što bi po dužnosti trebalo da činiš. Suviše držiš do sebe i nerado otvaraš svoje srce pred svojom suprugom, ne želeći da s njom deliš svoje misli, svoje stvarno verovanje i svoja osećanja. Tajanstven si i ćutljiv. Tvoja supruga ne zauzima počasno mesto u porodici koje zaslužuje i za koje ima sposobnosti.

Ti smatraš da tvoja supruga ne treba da se meša u tvoje planove i dogovore, i suviše često ti svoju volju i svoje planove suprotstavljaš njenim. Ponašaš se tako kao da njene ličnosti treba potpuno da nestane u tvojoj ličnosti. Nisi zadovoljan kada ona postupa kao da ima svoju individualnost. Ona je za svoju individualnost odgovorna pred Bogom. Pred Njim svako od nas stoji samostalno, niti možeš ti da spaseš nju, niti ona tebe. Ona ima svoju savest prema kojoj se mora upravljati. Ti prečesto pokušavaš da budeš njena savest, a ponekad i savest svoje dece. Božji zahtevi u odnosu na tvoju suprugu uzvišeniji su od tvojih zahteva prema njoj. Ona mora uobličiti sopstveni karakter i za to je odgovorna samo Bogu.

Ti si dužan da formiraš svoj karakter i odgovaran si pred Bogom za karakter koji razvijaš. Ti zauzimaš zapovednički stav i imaš diktatorski duh koji nije u skladu sa Božjom voljom. Moraš prestati da budeš toliko strog. Sklon si da se hvalisavo ponosiš svojim finim ukusom i smislom za organizaciju. Ti imaš divne ideje, ali to što umeš tako lepo i tačno da propisuješ drugima ne ispoljavaš u sopstvenom karakteru i ponašanju. Nisi uspeo da izgradiš savršen i skladan karakter. Ti imaš dobre ideje u pogledu organizacije, ali je izopačenost otupela sve te tvoje divne sposobnosti. Nisi ispunio uslove postavljene u Reči Božjoj da bi postao Njegovo verno dete. Sva Božja obećanja data su pod određenim uslovima. „Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistote i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.“ „Imajući dakle ovakva obećanja, o ljubazni, da očistimo sebe od svake poganštine tijela i duha i da tvorimo svetost u strahu Božjem.“ To iskustvo ti tek treba da stekneš. Ti voliš da odlaziš u društvo nevernika, da slušaš njihove razgovore i da učestvuješ u njima. Takvi razgovori ne služe na slavu Bogu i Hristu, i kad bi ti imao Hristov duh ne bi se tako često nalazio u društvu onih kojima istina Božja nije u srcu.

Za prepreke koje tvojoj deci smetaju da postanu hrišćani ti okrivljuješ druge. Ali nemoj da

sam sebe obmanjuješ u tom pogledu. Kad ništa drugo ne bi postojalo, samo tvoj uticaj kao oca dovoljan je da ih ometa na tom putu. Tvoj primer i tvoji razgovori takve su prirode da tvoja deca ne mogu verovati da je tvoj životni put u skladu sa verom koju ispovedaš. Tvoji razgovori s nevernima bili su na tako niskom nivou, tako površni i tako puni šala i zadirkivanja da svojim primerom nikoga nisi mogao uzdići, a ponajmanje svoju decu. Tvoje ophođenje s drugima nije uvek bilo strogo pošteno. Nisi ljubio Boga svim srcem, svom dušom i svom snagom svojom, a bližnjega kao samoga sebe. Kad god je to u tvojoj moći, gledaš da se okoristiš štetom ili nesrećom svojih bližnjih. Ali svaki dinar koji stekneš na takav način doneće ti prokletstvo, koje ćeš osetiti pre ili kasnije. Bog zapaža svaki nepravedan postupak, bilo prema vernima ili nevernima, i ne prelazi preko toga. Tvoja sklonost ka sticanju i nepoštenoj zaradi predstavlja za tebe pravu zamku, i način na koji u svom poslovanju postupaš sa bližnjima neće izdržati proveru na Božjem sudu.

Tvoj hrišćanski karakter opoganjen je lakomstvom. Ako te mrlje ne otkloniš izgubićeš večni život. Svako od nas je pred Bogom zadužen za nešto; svako treba da umnoži dobijene talente. I najskromniji i najsiromašniji Hristovi sledbenici mogu da predstavljaju blagoslov za druge. Oni možda nisu ni svesni da su učinili neko naročito dobro, ali svojim i nesvesnim uticajem oni mogu da pokrenu talase blagoslova koji se nezadrživo šire i produbljuju, i za srećne rezultate svojih reči i svog savesnog ponašanja oni možda neće znati sve do deljenja konačne nagrade. Oni nisu ni svesni da su učinili neko veliko delo. Od njih se ne traži da se zamaraju brigom i strepnjom za uspeh. Njihovo je samo da idu napred, ne umnožavanjem reči i razmetljivim hvalisanjem, nego tihim i vernim ispunjavanjem dužnosti koje im je Bog namenio u svom providenju, nagrada takvih neće izostati. To može da bude slučaj i sa tobom. Sećanja iz tvog života pišu se u nebeskim knjigama, i ako pobediš svoje nedostatke, u tom zapisu naći će se i duše spasene tvojim naporima, samoodricanjem, dobrim rečima i doslednim hrišćanskim životom. I kad se konačno bude davalo svakome po delima njegovim, iskupljene duše će te nazivati blaženim, a Gospodar će reći: „Dobro, slugo dobri i vjerni,“ „uđi u radost Gospodara svojega.“

Ovaj svet je zaista prepun žurbe, oholosti, sebičnosti, lakomstva i nasilja; i može nam se učiniti da ne vredi gubiti vreme u nastojanju da u svakom trenutku i u svakoj prilici, uprkos vrtlogu opšte zabune, zbrke i sukoba, govorimo reči koje su plemenite, čiste, uzvišene, čedne i svete. Pa ipak su prikladne reči koje dolaze iz čistog srca i sa posvećenih usana, i još kad su praćene pobožnim i doslednim hrišćanskim ponašanjem zaista „zlatne jabuke u srebrnim sudovima.“ Govoreći prazne reči, ti si se pokazao kao privrženik ovoga sveta. Ponekad si bio toliko nepažljiv u svojim rečima i nepromišljen u svojim razgovorima da si kao hrišćanin padao jako nisko u očima nevernika. Zato, kada si govorio o istini, tvoje reči nisu gorele onom ozbiljnošću i usrdnošću koje mogu da ganu srce. Reči su ti bivale praćene površnim i neozbiljnim primedbama, što je one koji su te slušali navodilo na zaključak da tvoja vera nije istinita i da ne veruješ u ono što drugima propovedaš. Reči u korist istine, izgovorene u smirenoj pribranosti, dobronamerne i iz čistog srca, mogu učiniti mnogo da se protivnik razoruža i da se pridobiju duše. Dok se grubim i sebičnim duhom žigosanja duše još više udaljuju od istine i podstiče duh protivljenja.

Da bi iskreno radio za Boga nije potrebno da očekuješ neke posebne prilike ili neke izvanredne sposobnosti. Ne razmišljaj o tome šta će svet misliti o tebi. Ako tvoje druženje sa ljudima i tvoji pobožni razgovori predstavljaju za njih živo svedočanstvo o čistoti i iskrenosti tvoje vere, i ako se oni osvedoče da im želiš pomoći, tvoje reči neće biti uzaludne, nego zaista delotvorne na dobro.

Sluga Hristov, u svakoj grani hrišćanske službe i poukom i primerom širi spasonosan uticaj na druge. Dobro seme, posejano u hladnom i sebičnom srcu neobraćenog, može za izvesno vreme

ležati ne dajući nikakvog znaka da je uhvatilo koren. Međutim, Duh Božji često deluje na takvo srce zalivajući ga nebeskom rosom, i dugo skriveno seme proklja i konačno donese rod u slavu Božju. U našem životnom delu mi ne znamo koje će seme prokljati, ovo ili ono. To nisu pitanja na koja mi kao nemoćni smrtnici možemo niti treba da dajemo odgovor. Mi treba da radimo svoj posao, a posledice prepustimo Bogu. Da se nalaziš u mraku neznanja, tvoja krivica ne bi bila tako velika. Međutim, ti si primio veliku svetlost, čuo si mnogo o istini, ali ono što si čuo ne primenjuješ u praksi.

Hristov život je uzor za svakoga od nas, i treba da se ugledamo na Njegov primer samoodricanja, samopožrtvovanosti i nesebičnog dobročinstva. Savkoliki Njegov život bio je beskrajno ispoljavanje Njegove velike ljubavi i zalaganja za spas grešnog čoveka. „Ljubite jedan drugoga,” kaže Hristos, „kao što ja vas ljubih.” Kako se naš život samoodricanja, žrtve i dobročinstva može uporediti sa životom Hristovim? Obraćajući se svojim učenicima, Hristos kaže: „Vi ste svetlost svijetu”; „Vi ste so zemlji.” Ako je to naše preimućstvo i naša dužnost, a mi ostajemo u mraku i neverovanju, kakvu onda strašnu odgovornost preuzimamo na sebe? Mi možemo biti kanali ili svetlosti ili mraka. Ako zanemarimo da širimo svetlost koju nam je Bog dao i ako ne napredujemo u znanju i istinskoj svetosti putem kojim nas vodi svetlost, mi smo onoliko krivi i onoliko se nalazimo u mraku koliko smo zanemarili svetlost i istinu. U ovim danima bezakonja i opasnosti, karakter i dela takozvanih hrišćana neće izdržati probu kad budu ispitivani prema svetlosti koja ih danas obasjava. Između Hrista i Velijara nema nikakve sličnosti; ništa zajedničkog nema između svetlosti i tame. Kako, onda, mogu da se usklade Duh Hristov i duh ovoga sveta? Naš Bog je Bog revnitelj. On traži iskrenu ljubav i безусловnu odanost onih koji tvrde da Ga ljube. „Da sam vidio bezakonje u srcu svom” kaže psalmista, „ne bi me uslišio Gospod.”

Ti si stajao neposredno na putu spasenja svoje dece. Njihovu nezainteresovanost za verska pitanja ti pripisuješ drugim, a ne pravim uzrocima. Tvoj primer je za njih kamen spoticanja. Po tvojim plodovima, po tvojim rečima i delima, oni vide da ne veruješ u skori Hristov dolazak. Neki između njih se ne ustežu da na račun verovanja u blizinu Hristovog dolaska i kratkoće vremena zbijaju šale. Oni su zadovoljni kad ti dovitljivo ugovaraš unosne poslove, smatrajući da je njihov otac veoma vešt u trgovini, da ga niko ne može nadmudriti u tome, i nastavljaju tvojim tragom. Vera bez dela je mrtva, jer predstavlja samo ispovedanje. Novac ti je dao moć, a ti tu moć upotrebljavaš da bi se koristio nesrećom drugih. Svojim špekulacijama u poslovnom životu i u trgovini i nekorektnom odnosu prema bližnjima žrtvovao si svoj ugled i kao hrišćanin i kao čovek. Novac koji ti u trgovini ostaje kao čista zarada ne pritiče dovoljno brzo da bi zadovoljio tvoju žeđ za dobitkom, i zato ti teškoće siromašnih činiš još težim koristeći se njihovom nesrećom da bi uvećavao svoju imovinu. Pazi dobro, brate S, ti zbog prolaznog ovozemaljskog dobitka gubiš neuporedivo više. U času proveravanja nedostajace ti dostojanstvo čestitosti i nebeske vrline. Da li je to, onda, dobitak ili gubitak? Jesi li, pored sve takve zarade, bogatiji ili još siromašniji? To je u stvari strašan gubitak, jer si više nego toliko izgubio od blaga koje si mogao sakupiti na nebu.

Svaka prilika koja ti se pruži da pomogneš bratu u nevolji, ili da potpomogneš delo Božje u širenju istine predstavlja biser koji bi mogao unapred da pošalješ u nebesku banku na sigurno čuvanje. Bog te kuša i proverava. On ti je dao izobilje svojih blagoslova, i sada čeka da vidi kako ćeš postupati s njima, hoćeš li pomagati onima kojima je pomoć neophodna i da li ćeš, shvativši vrednost duša, upotrebiti svoja sredstva na ono zbog čega su ti i poverena. Svaka tako iskorišćena prilika predstavlja mogućnost da sabiraš blago na nebu. Međutim, sebičnost te navodi da sticanjem ovozemaljskog žrtvuješ nebesko blago. Radije se odlučuješ za blago koje moljac i rđa

mogu da upropaste nego za ono koje ostaje za svu večnost. Pruža ti se preimućstvo da ukazujući nežno saosećanje sa nevoljnima budeš blagoslov za druge; ali je bog ovoga sveta toliko zaslepio tvoje oči da uopšte ne prepoznaješ taj dragoceni biser - blagoslov koji bi primio čineći dobro, bogateći se u dobrim delima, spreman da daješ i deliš sa drugima, polažući sebi dobar temelj za vreme koje dolazi, kako bi mogao sa sigurnošću da se nadaš večnom životu. Propuštajući dragocene mogućnosti da obezbediš sebi nebesko blago, ti izlažeš ozbiljnoj opasnosti svoju dušu. Jesi li se zaista obogatio svojim tvrdičlukom i svojim škrtarenjem? Bog te proverava, i od tebe zavisi da li ćeš iz tog procesa izaći kao zlato ili pak kao bezvredna troska. Kad bi se tvoje kušanje noćas završilo, kakav bi izgledao zapisnik o tvom životu? Nijednu paru od svega što si stekao ne bi mogao da poneseš sa sobom. Pratilo bi te samo prokletstvo svakog pogrešnog postupka u životu. Kad bi svoju oštroumnost i dovitljivost u trgovini posmatrao u ogledalu koje Bog stavlja preda te, ne bi imao nimalo razloga da budeš zadovoljan sobom. Lakomstvo je pravo idolopoklonstvo.

Tvoja jedina nada je u tome da se u srcu poniziš pred Bogom. „Jer kakva je korist čovjeku ako sav svijet dobije a duši svojoj naudi? Ili kakav će otkup dati čovjek za svoju dušu?” Ne zatvaraj svoje oči pred opasnošću koja ti preti, preklinjem te. Ne budi slep prema višim interesima svoje duše, prema blagoslovenim i slavnim izgledima na bolji život. Oni koji su opterećeni težnjom za sticanjem ovozemaljskog blaga slepi su i zalučeni. Oni se radi ovog sveta okreću od večnog i nepropadljivog blaga. Blistavi ali lažni sjaj ovog sveta ošamućuje njihova čula, i oni ne shvataju vrednost onoga što je neprolazno. Oni se trude za ono što ne može da zadovolji potrebe duše i troše novac na ono što nije hrana, dok im Hristos za poslušnost božanskim zahtevima nudi mir, nadu i večno blaženstvo.

Ti dragoceni darovi ne mogu se kupiti za sve blago ovog sveta. Pa ipak su mnogi zalučeni do te mere da okreću svoje lice od nebeskih privlačnosti. Hristos će priznati imena onih koji nijednu žrtvu koju treba položiti na oltar vere i ljubavi ne smatraju preskupom. On je žrtvovao sve za spasenje palog ljudskog roda. Imena poslušnih, samopožrtvovanih i vernih biće urezana na dlanovima Njegovih ruku. Takvi neće biti izbljuvani iz Njegovih usta, nego će On u svom naročitom zalaganju i posredovanju pred Ocem pominjati i njihova imena. I onda kada sebični i oholi budu zauvek zaboravljeni, imena poslušnih, samopožrtvovanih i vernih biće ovekovečena. Da bismo sami bili srećni, moramo se truditi da svojim životom usrećimo druge. Za naše je dobro da svoju imovinu, svoje talente i svoju naklonost u zahvalnosti poklonimo Hristu, da bismo na taj način našli istinsku sreću još ovde, i besmrtnu slavu u večnom životu.

Duga noć bdenja, muka i patnji uskoro će postati prošlost. Hristos uskoro dolazi. Budi spreman. Anđeli Božji se trude da tvoju pažnju, sa razmišljanja samo o sebi i ovozemaljskim interesima, usmere na ono što je nebesko i neprolazno. Ne dozvoli da njihov trud za tebe ostane uzaludan. Ono što tebi nedostaje to je vera, živa vera, vera koja deluje kroz ljubav i čisti dušu. Imaj na umu Golgotu i neizmernu žrtvu koja je tu podnesena čoveka radi. Isus te poziva da Mu prideš upravo takav kakav si i da Ga učiniš svojim snagom i svojim večnim Prijateljem.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i tri

Laodikijska crkva

Poruka Laodikijskoj crkvi je potresna optužba, i podesno se može primeniti na narod Božji u sadašnje vreme.

„I anđelu laodikijske crkve napiši: tako govori Amin, svjedok vjerni i istiniti, početak stvaranja Božjeg: znam tvoja djela da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako, budući mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvaću te iz usta svojih. Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.”

Gospod nam ovde pokazuje da poruka koju propovednici, kao oni koji su pozvani da narod opominju, treba da iznose nije poruka: „mir je i nema se čega bojati.” To nije samo teorija, nego praktična poruka u svim svojim pojedinostima. Pripadnici naroda Božjeg se u poruci upućenoj Laodikiji prikazuju u stanju telesne sigurnosti. Oni su spokojni verujući da se u pogledu duhovnih dostignuća nalaze na veoma uzvišenom položaju. „Jer govoriš: bogat sam, i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.”

Mogu li se ljudi naći u težoj obmanutosti nego što je ubeđenost da su ispravni i sigurni, dok je u stvari sve sasvim suprotno! Poruka Vernog Svedoka zatiče pripadnike naroda Božjeg u žalosnoj obmanutosti, iako su oni u toj obmanutosti možda iskreni. Oni ne znaju kako je njihovo duhovno stanje žalosno u očima Božjim. Dok oni laskaju sebi da su duhovno na visokom nivou, poruka Vernog Svedoka ruši tu njihovu sigurnost potresnim žigosanjem njihovog pravog stanja: duhovne zaslepljenosti, siromaštva i potpune bezvrednosti. Ovo svedočanstvo, iako oštro seče i ranjava, ne može biti pogrešno, jer to govori Verni Svedok, a Njegovo svedočanstvo mora biti istinito.

Onima koji se osećaju tako sigurni u svojim dostignućima i veruju da su bogati u duhovnom znanju, veoma teško pada poruka koja razotkriva činjenicu da su u samoobmani i da im nedostaju sve duhovne vrline. Neposvećeno „srce je prevarno više svega i opako.” Pokazano mi je da mnogi koji laskaju sebi da su dobri hrišćani nisu prihvatili nijedan zrak svetlosti koja dolazi od Isusa. Njima nedostaje živo iskustvo u bogougodnom životu. Neophodna im je duboka poniznost pred Bogom kako bi osetili istinsku potrebu da usrdnim i neumornim naporima obezbede sebi dragocene vrline i darove Duha.

Bog vodi svoj narod korak po korak. Život hrišćanina je stalna borba i neprekidni marš. U tom ratu nema primirja ni predaha. Samo neprekidnim naporima možemo izvojevati pobeđe nad svakim iskušenjem koje nam sotona podmeće. Kao narod mi treba da trijumfujemo u jasnoći i snazi istine. U prilog svojim stavovima mi možemo navesti obilje jasnih dokaza iz Svetog pisma. Ali nam znatno nedostaje biblijska smernost, strpljenje, vera, ljubav, samoodricanje, budnost i samopožrtvovanje. Moramo negovati u sebi i razvijati biblijsku svetost. Greh se širi i preovlađuje i među pripadnicima naroda Božjeg. Jasna poruka ukora upućena Laodikijcima nije prihvaćena. Mnogi su nerazdvojno prionuli za svoje neverovanje i svoje omiljene grehe iako u svojoj samoobmani tvrde da su duhovno bogati i da im ništa ne treba. Oni smatraju da su ukori u svedočanstvima Duha Božjeg nepoželjni i da se ne odnose na njih. Takvima je najviše potrebna

Božja milost i duhovno raspoznavanje, kako bi mogli da uvide svoje nedostatke u duhovnom poimanju. Njima nedostaje skoro sve što je potrebno za usavršavanje hrišćanskog karaktera. Nedostaje im praktično poznavanje biblijske istine koja bi ih navela na smernost u životu i na potčinjavanje svoje volje volji Hristovoj. Oni ne žive u poslušnosti svim Božjim zahtevima.

Samo ispovedanje istine na rečima nije dovoljno. Svaki vojnik krsta Hristovog praktično se obaveza da vodi neprekidni duhovni rat protiv neprijatelja duša, osuđujući zlo i podupirući pravdu. Međutim, poruka Vernog Svedoka otkriva činjenicu da su pripadnici Božjeg naroda u strašnoj obmani, i moramo ih opominjati da se otrgnu od svog duhovnog dremeža i probude na odlučnu aktivnost.

U mojoj poslednjoj viziji pokazano mi je da čak ni ta odlučna opomena Vernog Svedoka nije ostvarila Božju nameru. Članovi crkve spavaju u svojim gresima, nastavljaju sa tvrdnjom da su bogati i da ništa ne trebaju. Mnogi postavljaju pitanja: Zašto se upućuju svi ti ukori? Zašto nas Svedočanstvo stalno optužuje za nazadovanje i tako strašne grehe? Mi ljubimo istinu i ostvarujemo vidne uspehe; i stoga nam nisu potrebna ovakva svedočanstva stalnih opomena i ukora. Ali neka takvi nezadovoljnici preispitaju svoje srce i svoj život uporede sa praktičnim učenjima Biblije, neka se u duši ponize pred Bogom, da svetlost Božje milosti razagna tamu i da krljušt padne sa njihovih očiju, i onda će uvideti svoje pravo duhovno siromaštvo i svoju bezvrednost. Tada će osetiti potrebu da kupe zlato, koje predstavlja čistu veru i ljubav; bele haljine, koje predstavlja besprekoran karakter, opran u krvi njihovog ljubljenog Iskupitelja; i mast za oči, što predstavlja blagodat jasnog raspoznavanja duhovnih vrednosti i razotkrivanje greha. Ta dostignuća su dragocenija od zlata ofirskog. Pokazano mi je da je najveći uzrok što se pripadnici Božjeg naroda nalaze u ovakvom stanju duhovnog slepila u tome što se oni ne daju ispravljati. Mnogi preziru ukore i opomene koje im se upućuju. Verni Svedok osuđuje ovu mlakost kod pripadnika naroda Božjeg koja sotoni daje veliku vlast nad njima u ovom vremenu straženja i čekanja. Sebični i oholi i oni koji ljube greh uvek podležu sumnjama. Sotona vešto sugerše sumnje i iznalazi zamerke određenim svedočanstvima koja Bog šalje, i mnogi misle da su neverovanje i sumnja znak inteligencije i neka vrlina. Oni koji žele da sumnjaju uvek mogu naći mnogo prilika za to. Bog ne namerava da otkloni svaki povod za neverovanje. On pruža očevidne dokaze, koji se moraju pažljivo ispitati u smernosti duha spremnog da primi pouku, i svi treba da odlučuju na osnovu težine pruženih dokaza.

Večni život je od neprocenjive vrednosti i vredi da se zbog njega odrekemo svega što ovde imamo. Pokazano mi je da mi najčešće ne pridajemo pravu vrednost onome što je neprolazno. Sve što je vredno posedovati, čak i na ovom svetu, mora se sticati naporima, a ponekad i najbolnijom žrtvom. A ovde je reč samo o propadljivom zemaljskom blagu. Treba li da budemo manje spremni za borbu i muke, za usrdne napore i velike žrtve u sticanju blaga koje je od neprocenjive vrednosti i za život koji nikada neće proći? Može li večno spasenje biti preskupo?

Vera i ljubav su zlatne dragocenosti koje mnogima u narodu Božjem jako nedostaju. Pokazano mi je da neverovanje u svedočanstva koja sadrže opomene, ohrabrenja i ukore, zaklanja svetlost od pripadnika naroda Božjeg. Neverovanje im zatvara oči tako da uopšte ne vide u kakvom se stanju nalaze. Tu zaslepljenost Verni Svedok ovako opisuje: „A ne znaš da si nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go.”

Vera u skori Hristov dolazak sve više iščezava. „Neće moj gospodar još za dugo doći,” govori se ne samo u srcu, nego se to otvoreno izražava i rečima a najodlučnije potvrđuje delima. Duhovna obamrlost u ovom vremenu straženja obuzima čula naroda Božjeg, tako da mnogi ne vide znake vremena. Strašno bezakonje koje sve više preovlađuje zahteva najveću budnost i živo svedočanstvo da se greh ne uvuče i u Crkvu. Vera je u strašnom opadanju i do jačanja vere može

doći samo njenom praktičnom primenom u životu.

U širenju poruke trećeg anđela oni koji su bili angažovani u delu Božjem morali su nešto da rizikuju, i oni su bili spremni na žrtve. Oni su svoj rad započeli u siromaštvu, podnoseći najveća odricanja i sramotu. Nailazili su na odlučno protivljenje, što ih je nagonilo da traže Boga i da u svojoj nevolji žive samo verom. Planom sistematskog dobročinstva koji sada primenjujemo obezbeđeno je sasvim dovoljno sredstava za izdržavanje naših propovednika i u tom pogledu nema potrebe za kušanjem vere. Oni koji sada počinju da propovedaju istinu ne moraju ništa da rizikuju, niti da podnose neke naročite žrtve. U publikacijama koje su im stavljene na raspolaganje istina je sistematski izložena, i izneti su dokazi kojima mogu uspešno da je brane.

Neki od mladih polaze na rad nemajući jasnu predstavu o uzvišenom karakteru dela. Oni nisu primorani da se bore sa neimaštinom i teškoćama, niti ih očekuju neki teški sukobi koji zahtevaju jaku i delotvornu veru. Duh praktičnog samoodricanja i požrtvovanosti njima nije poznat. Neki od njih postaju oholi i uzvišeni, a stvarnog tereta dela uopšte se ne prihvataju. Takvim propovednicima Verni Svedok poručuje: „Postaraj se dakle, i pokaj se.” Neki od njih su se tako poneli u svojoj oholosti da predstavljaju stvarnu smetnju i prokletstvo za dragoceno delo Božje. Uticaj koji oni vrše na druge nije spasonosan. Ti ljudi bi prvo morali sami da se u potpunosti obrate i da se posvete istinom koju propovedaju drugima.

Odlučna Svedočanstva u Crkvi

Mnogi gube strpljenje i vređaju se zbog toga što se njihov mir često remeti opomenama i ukorima u kojima im se predočavaju njihovi gresi. „Znam tvoja djela,” kaže Vjerni Svjedok. Pobude, namere, neverovanje, podozrenje i sumnje mogu se sakriti od ljudi, ali ne i od Hrista. Verni Svedok nastupa kao savetnik: „Savetujem te da kupiš od mene zlata žeženog u ognju, da se obogatiš; i bijele haljine, da se obučeš, i da se ne pokaže sramota golotinje tvoje; i masti za oči da pomažeš oči svoje i da vidiš?. Ja koje god ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se. Evo stojim na vratima i kucam; ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom. Koji pobijedi daću mu da sjedne na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s Ocem na prijestolu Njegovu.”

Oni koji su pogođeni ukorom Duha Božjeg ne treba da ustaju protiv smernog oruđa koje taj ukor samo prenosi. Onaj koji je ovo izgovorio, da bi ih spasao od propasti, je sam Bog, a ne neki pogrešivi smrtnik. Oni koji prezru i odbace opomene biće ostavljeni u svom slepilu i samoobmani. Ali oni koji poslušaju u revnosnom nastojanju da odbace svoje grehe i da prime sve ono što im nedostaje otvoriće vrata svoga srca tako da dragi Spasitelj može ući i boraviti s njima. Takvi će uvek biti u savršenoj saglasnosti sa svedočanstvom Duha Božjeg.

Propovednici koji propovedaju sadašnju istinu ne treba da zanemare i ozbiljnu poruku upućenu Laodikiji. Svedočanstvo Vernog Svedoka nije nikakva laskava vest. Gospod Laodikijcima ne kaže: Vi ste pravedni, izloženi ste ukorima i kaznama koje ne zaslužujete, obeshrabrivani ste nepotrebnom strogošću, ne snosite krivicu za zablude i grehe za koje ste ukoravani.

Verni Svedok kaže da ste u najnepovoljnijem položaju upravo onda kad mislite da vam sve ide kako treba. Umesto zadržavanja samo na teoriji, propovednici treba da iznose i praktične pouke. Oni treba da proučavaju pouke koje je Hristos praktično davao svojim učenicima i da ih strogo primenjuju i na sebe i na svoje slušaoce. Zar ćemo pretpostavljati da je i Hristos lišen nežne ljubavi prema pripadnicima svog naroda, zato što im upućuje ovako oštro Svedočanstvo

ukora? O, ne! On koji je život svoj dao da bi čoveka izbavio od smrti, svojom božanskom ljubavlju ljubi i one koje kara. „Ja koje god ljubim one i karam.” Ali mnogi neće da prime poruku koju im nebo šalje u svojoj milosti. Oni ne mogu podneti da se govori o njihovom zanemarivanju dužnosti, i o njihovim gresima: sebičnosti, oholosti i ljubavi prema svetu.

Pokazano mi je da je Bog, u objavljivanju određenog svedočanstva Njegovom narodu, mome suprugu i meni stavio u dužnost težak zadatak: „Viči iz grla, ne usteži se... objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grijeha njegove.” Ali mnogi nisu spremni da prime poruku ukora, i oni ustaju da brane one koje Bog svojim ukoravanjem želi da popravi. Takvi uvek ispoljavaju nekakvo saosećanje za onima kojima Bog nastoji da otkrije njihovo stvarno duhovno siromaštvo.

Mnogi sa strahom i sumnjičenjem primaju Reč Gospodnju upućenu preko Njegovih slugu. A mnogi opet odlažu da poslušaju date opomene i ukore sve dok iz njihovih misli i shvatanja ne iščezne i poslednja senka neizvesnosti. Neverovanje, koje uvek zahteva neku savršeniju spoznaju, nikada neće usvojiti dokaze koje Bog tako očevidno daje. On od pripadnika svog naroda očekuje da svoju veru zasnivaju na težini dokaza, a ne na nekom savršenom znanju. Prihvatajući svetlost koju im Bog šalje, Hristovi sledbenici se pokoravaju glasu koji im Bog upućuje i onda kada mnoštvo glasova viču suprotno tome. Potrebna je duhovna oštroumnost da bi se prepoznao glas Božji.

Oni koji ne preduzimaju nikakvu aktivnost onda kada ih Bog poziva na to, nego očekuju jasnije dokaze i povoljnije prilike, nastaviće da idu po mraku, jer će Bog povući svoju svetlost. Očevidno dati dokazi, ako se odbace, možda se nikada više neće ponoviti.

Mnogi se kušaju u pogledu našeg dela, pitajući se: da li je isto od Boga. Padajući u to iskušenje, neki postojeće teškoće i zabune kroz koje narod Božji prolazi pripisuju upravo Svedočanstvima ukora koja su im upućena. Oni misle da nemir i teškoće stvaraju oni koji iznose poruku opomene, koji ukazuju na grehe naroda i pojedinaca u nastojanju da ih isprave. Mnoge je neprijatelj duša obmanuo i zaveo. Oni smatraju da bi se napori brata i sestre Vajt mogli prihvatiti kad oni ne bi stalno osuđivali zlo i ukazivali na greh. Pokazano mi je da nam je ovo sam Bog stavio u zadatak, i čim smo mi sprečeni da se sastajemo sa Njegovim narodom i da iznosimo svoja svedočanstva neutrališući sumnjičenja i podozrenja neposvećenih, onda sotona najviše navaljuje sa svojim kušanjima. Oni koji su uvek postavljali neka pitanja i ispoljavali sumnje, osećaju se slobodnim da došaptavaju svoje sumnje i šire neverovanje. Neki u licemerju i prividnoj smernosti iznose svoje navodno duboko pobožne sumnje, i to vrlo oprezno, ali upravo zbog toga oni mogu desetostruko više da ohrabruju one koji su na pogrešnom putu i da slabe naš uticaj i poverenje naroda Božjeg u naš rad, nego da nastupaju otvoreno. Pokazano mi je da su ovakvi obmanuti od sotone. Oni laskaju sebi da su u svemu ispravni, da su bogati u duhovnom raspoznavanju i da imaju Božje odobravanje, dok su u stvari nesrećni, nevoljni, slepi i nagi. Oni potpomažu delo sotonino, a misle da revnuju za Boga.

Neki ne prihvataju naša Bogom dana svedočanstva, laskajući sebi da i mi možemo biti obmanuti, i da su oni u pravu. Oni smatraju da pripadnicima naroda Božjeg nisu potrebna tako jasna svedočanstva i ukori, jer je s njima Bog. Ovako kušani pojedinci, s obzirom da su u duši uvek ratovali protiv savesnog ukoravanja i osude greha, spremni su da poviču: „Govorite nam mile stvari.” Kako takvi shvataju poruku Vernog Svedoka upućenu Laodikiji? Tu ne može biti nikakve obmane. Tu poruku slugu Božje moraju preneti mlakoj crkvi, kako bi se njeni članovi probudili iz svog osećanja sigurnosti i opasne obmanutosti u pogledu svog stvarnog stanja pred Bogom. Ovo svedočanstvo će ih, ako ga prihvate, probuditi na delotvoran rad i navešće ih da se ponize pred Bogom i priznaju svoje grehe. „Znam tvoja djela,” kaže Verni Svedok, „da nisi ni

studen ni vruć,” zatim dodaje „koje god ljubim one i karam i poučavam, postaraj se i pokaj se.” A zatim sledi obećanje: „Evo stojim na vratim i kucam; ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom. Koji pobijedi daću mu da sjedi sa mnom na prijestolu mojemu, kao i ja što pobijedih i sjedoh s Ocem svojim na prijestolu Njegovu.”

Pripadnici naroda Božjeg moraju uvideti svoju grešnost, probuditi se na iskreno kajanje i odbacivanje greha koji su ih doveli u tako žalosno stanje duhovnog siromaštva, slepoće, nesreće i strašne obmanutosti. Pokazano mi je da određeno i oštro svedočanstvo mora da živi u Crkvi. To jedino odgovara poruci upućenoj Laodikijcima. Zlo se mora osuditi, greh se mora nazvati njegovim pravim imenom, bezakonju su moramo suprotstaviti brzo i odlučno, kako bi se sve to iskorenilo iz redova našeg naroda.

Ratovanje protiv Duha Božjeg

Pokazano mi je da oni koji ustaju protiv dela na koje nas Duh Božji pokreće već dvadeset i šest godina i koji žele da uguše naše svedočanstvo ne ratuju protiv nas, nego protiv Boga koji nam je stavio u zadatak to delo koje nije dao drugima. Oni koji sumnjaju iznalazeći nedostatke u svemu, i misle da je sumnjičenje neka vrlina, koji nastoje da nas obeshrabre, da otežaju naš rad, da nam oslabe veru, nadu i hrabrost, upravo su ti koji naslućuju zlo, sumnjiče naše pobude i budno traže pogodnu priliku da ustanu protiv nas. Činjenicu da imamo ljudskih slabosti oni uzimaju kao očevidan dokaz da smo mi na pogrešnom putu, a da su oni u pravu. I ako im se ukaže i najmanja prilika da nam napakoste oni to čine vrlo rado u duhu likovanja, spremni da naš rad na ukoravanju i osudi zla proglase surovošću i diktatorskim duhom.

Međutim, iako ne prihvatamo njihovo tumačenje da je sam rad kojim se bavimo uzrok naših teškoća i ostajemo pri tvrdnji da nam je Bog namenio zadatak teži nego drugima, mi priznajemo u kajanju i smernosti duše da se naša vera i hrabrost teško kušaju i da ponekad nemamo dovoljno pouzdanja u Onoga koji nam je poverio ovu dužnost. I kada, posle takvih iskušenja i bolnih razočaranja, ponovo dobijemo snagu i hrabrost, mi duboko zažalimo što smo u svojim ljudskim slabostima gubili poverenje u Boga, dozvoljavajući da obeshrabrenost pomuti našu veru i pouzdanje u Njega. Pokazano mi je da su i sluge Božje od najstarijih vremena doživljavali ista razočaranja i obeshrabrenosti kao i mi siroti smrtnici. Mi nismo usamljeni u tome, ali nam to ipak ne predstavlja nikakav izgovor.

Dok je moj suprug bio uz mene, pomažući me u mom zadatku i iznoseći jasna svedočanstva praćena uticajem Duha Božjeg, mnogi su mislili da ih on lično vređa svojim ukorima, dok je sam Gospod stavio taj teret na njega kao na svog vernog slugu, težeći da ih na taj način navede da se pokaju za svoje bezakonje i da ponovo zadobiju Njegovo odobravanje.

Oni koje je Bog izabrao za neko značajno delo uvek su nailazili na nepoverenje i sumnjičenje. Kada je Bog Izrailjcima u staro vreme preko proroka Ilije poslao poruku oni ga nisu poslušali. Smatrali su da je nepotrebno strog. Čak su mislili da je izgubio razum kada on njih, kao izabrani narod, proglašava grešnicima toliko ogrezlim u bezakonju da ih mora snaći Njegova kazna. Sotona i njegove vojske se oduvek bore protiv onih koji donose vesti opomene i koji osuđuju greh. Neposvećeni se uvek ujedinjuju sa neprijateljem duša da rad vernih slugu Božjih učine što je moguće težim.

I kada je moj suprug pod teretom koji prevazilazi granice izdržljivosti padao u očajanje i malodušnost, i kad nam više nije bilo do života, u tome nije bilo ničeg neobičnog ili novog. Kad

je Ilija, jedan od velikih i silnih proroka Božjih, bežeći od razjarene Jezavelje da bi spasao svoj život, on je legavši umoran i iscrpljen na голу zemlju poželeo smrt radije nego takav život. Gorko razočaranje zbog verolomnosti Izrailja slomilo je njegov duh, i činilo mu se da više ne može imati poverenja ni u jednog čoveka. U danima svoje patnje i mraka, Jov je izgovorio ove teške reči: „Ne bilo dana u koji se rodih.“

Oni koji se nisu navikli da osećaju svu dubinu potreba u delu, koji nisu stajali pod teretom kao kola natovarena snopljem, koji svoje interese nikad nisu tako čvrsto poistovećivali sa delom Božjim da je ono postalo deo njihovog bića i da im je draže od života, nisu u stanju da shvate osećanja moga supruga kao što ni Izrailjci nisu cenili osećanja Ilijina. Mi duboko žalimo što smo padali u malodušnost, bez obzira na okolnosti pod kojima se to dešavalo.

Ahavov slučaj kao opomena

Pod izopačenom vladavinom Ahava, Izrailjci su se udaljili od Boga i iskvarili svoje puteve pred Njim. „I činjaše Ahav sin Amrijeva što je zlo pred Gospodom, više od svih koji bijahu prije njega. I malo mu bijaše što hođaše u grijesima Jerovoama sina Navatova, nego se još oženi Jezaveljom kćerju Etvala cara Sidonskoga, i otide te služaše Valu i klanjaše mu se... I načini Ahav gaj, i učini Ahav više od svih careva Izrailjevih koji bijahu prije njega, da bi razgnjevio Gospoda Boga Izrailjeva.“

Ahav je bio slabić u moralnom pogledu. On nije imao visoku predstavu o svetosti onoga što je nebesko, i bio je sebičan i neprincipijelan. Oženivši se ženom odlučnog karaktera i jake naravi, koja je bila odana idolopoklonstvu, učinio je i sebe i nju naročitim sotoninim agentima u njegovom nastojanju da zavede Božji narod u idolopoklonstvo i strašno otpadništvo. Jezavelja, kao žena energičnog duha, imala je presudan uticaj na oblikovanje njegovog karaktera. Sebičan po svojoj prirodi, Ahav nije bio u stanju da pravilno ceni preimućstva koja je Bog u svojoj milosti dao svom narodu, kao ni svoje lične obaveze koje je imao prema Bogu kao čuvar i vođa Izrailja. Strah Gospodnji je svakog dana sve više iščezavao iz srca Izrailjaca. Bogohulni znaci njihovog slepog idolopoklonstva mogli su se videti na sve strane. Nije se našao niko ko bi se usudio da, otvorenim suprotstavljanjem tom bogohulnom idolopoklonstvu koje je sve više uzimalo maha, izloži opasnosti sopstveni život. Valovi oltari i njegovi sveštenici koji su na njima prinosisli žrtve suncu, mesecu i zvezdama, mogli su da se vide na sve strane. Svuda je bilo šumaraka i posvećenih hramova u kojima su se ljudi klanjali delima svojih ruku. Blagodati koje je Bog još uvek davao ovome narodu nisu u srcu primalaca budile nikakvu zahvalnost prema Darodavcu. Sve blagoslove neba - žuboreće potoke, žive tokove velikih reka, blagu jutarnju rosu, pljuskove kiša koji su osvežavali zemlju i činili tako plodnim njihova polja, pripisivali su naklonosti svojih paganskih bogova.

Za vernu Ilijinu dušu to je bilo zaista bolno mučenje. Uzbuđen i obuzet opravdanim negodovanjem, on se usrdno založio za čast Božjeg imena. Gledao je kako Izrailjci tonu u strašno otpadništvo. I imajući na umu sve što je Bog učinio za njih, bio je savladan bolom i zaprepašćenošću. Međutim, narod je u većini sve to zaboravio. Izlazeći pred Gospoda, dok mu je dušu tištalo duboki bol, Ilija se najusrdnije molio za spasenje svog naroda čak i nekom kaznom ako tako mora da bude. Tražio je od Gospoda da svom nezahvalnom narodu uskrati blagoslove neba - rosu i dažd, kako bi otpadnički Izrailj, svoje paganske bogove: idole od zlata, drveta i kamena, ili sunce, mesec i zvezde, uzalud molio da natope Zemlju i da je učine plodnom. Gospod je rekao Iliji da su

njegove molitve uslišene, i da Izrailjcima uskraćuje blagoslove rose i dažda sve dok Mu se ponovo ne vrate u priznanju svojih greha i pokajanju.

Ahanov greh i kazna

Bog je Izrailjce kao svoj narod posebno upozoravao da se ne mešaju sa okolnim idolopokloničkim narodima iz svog okruženja, kako se u srcu ne bi povelili za privlačnošću njihovih hramova i oltara smeštenih obično po šumarcima istaknutih uzvišica, i ukrašeni na tako primamljiv način da izopače čula posmatrača i potpuno potisne Boga iz njegove svesti.

Grad Jerihon bio je posvećen najupadljivijoj raskoši idolopoklonstva. Stanovnici ovog grada bili su veoma bogati, ali su sva bogatstva kojima ih je Bog obdario pripisivali darovima svojih paganskih bogova. U izobilju srebra i zlata, slično stanovnicima prepotopnog sveta, bili su veoma izopačeni i bogohulni, i svojim bezbožničkim delima prkosili su Bogu nebeskom. Tako Jerihonjani raspališe Božji gnjev protiv sebe. To je bio izuzetno utvrđen grad. Ali sam Vojvoda vojske Gospodnje siđe s neba da predvodi nebeske vojske u napadu na ovaj grad. Anđeli Božji se ustremiše na njegove ogromne zidove i njihova masivna utvrđenja i sve ih srušiše na Zemlju. Sam Bog je rekao da sve što pripada Jerihonu, kao proketo, treba da bude uništeno, izuzev Rave i njene porodice. Njegova poruka Izrailjcima bila je: „Ali se čuvajte od prokletih stvari da i sami ne budete prokleti uzevši što proketo, i da ne navučete prokletstvo na sav narod Izrailjev i smetete ga.” „I u to vrijeme prokle Isus govoreći: proklet da je pred Gospodom čovjek koji bi se usudio da gradi Jerihon! Na prvencu svom osnovao ga, i na mezimcu svom postavio mu vrata (Isus Navin 6,18.26).”

Bog je bio veoma izričit u pogledu Jerihona, da se niko od Izrailjaca ne bi zaveo bilo čim što su Jerihonjani obožavali, i da se u svom srcu ne bi odvratio od Gospoda. On je svoj narod upozorio na to najodređenijom zapovešću, pa ipak i pored tako ozbiljne zabrane date preko Isusa Navina, Ahan se drznuo da prekrši zapovest. Lakomstvo ga je navelo da uzme vrednosti kojih se po izričitoj Božjoj naredbi nije smeo ni dotaći, jer je na njima bilo Njegovo prokletstvo. I zbog greha ovog čoveka, Izrailj Božji je pred svojim neprijateljima bio nemoćan kao prolivena voda.

Isus Navin i starešine Izrailja nađoše se u velikoj nevolji, i u znak najveće poniznosti padoše pred kovčegom Božjim, jer je bilo očevidno da se Gospod veoma razgnjevio na svoj narod. Tu su se oni molili, plaćući pred Gospodom. Tada Gospod reče Isusu Navinu: „Ustani, što si pao na lice svoje? Zgriješio je Izrailj, i prestupio zavjet moj koji sam im zapovjedio; jer uzeše od prokletih stvari i ukradoše i zatajiše, i metnuše među svoje stvari. Zato neće moći sinovi Izrailjevi stajati pred neprijateljima svojim, jer su pod prokletstvom; neću više biti s njima, ako ne istrijebite između sebe prokletinje.”

Dužnost ukoravati greh

Pokazano mi je da nam u prethodno navedenim primerima (Ahava i Ahana) Bog predočava kako On gleda na greh među onima koji tvrde da su Njegov narod, narod koji drži sve Njegove zapovesti. Oni koji su imali tu naročitu čast da budu svedoci zapaženog ispoljavanja Njegove sile, slično starozavetnom Izrailju, a ipak se usuđuju da ne poštuju Njegova izričita uputstva, biće neizbežno predmet Njegovog gnjeva. Bog želi da pouči svoj narod da su neposlušnost i greh

Njemu veoma mrski, i da se ne smeju uzimati olako. On nam pokazuje da pripadnici Njegovog naroda, kad se među njima nađe greh, treba odmah da preduzmu odlučne mere da se taj greh iskoreni između njih, da Njegovo negodovanje ne bi pogodilo celu Crkvu. Ali ako oni koji se nalaze na odgovornim položajima prelaze preko greha pojedinaca Njegov gnjev ih neće mimoići, a odgovornim za takve grehe smatraće se narod Božji kao celina. Svojim postupcima sa svojim narodom u prošlosti, Gospod pokazuje stalnu neophodnost čišćenja Crkve od greha i zla. Mrak koji jedan grešnik rasprostire oko sebe može da zakloni svetlost Božju od cele Crkve. Kad pripadnici naroda Božjeg uvide da ih okružuje tama a ne znaju uzrok tome, oni treba usrdno da traže Boga u dubokoj poniznosti i samoispitivanju sve dok se ne razotkriju i ne uklone gresi koji vređaju i žaloste Svetog Duha.

Za predrasude stvorene protiv nas zato što smo ukazali na postojeće bezakonje koje mi je Bog otkrio i za optužbe da smo bili preoštri i strogi, nema nikakvog opravdanja. Bog nam je naredio da govorimo, i mi nećemo ćutati. Ako sluge Božje ravnodušno prelaze preko očevidnih greha u Njegovom narodu, oni time u stvari podržavaju i opravdavaju grešnika, i krivi su isto tako kao i on, Božje negodovanje ih sigurno neće mimoići i smatraće se odgovornima za grehe krivca. U viziji mi je ukazano na mnoge slučajeve u kojima je izazvano Božje nezadovoljstvo zato što Njegove sluge nemarno gledaju na bezakonje i grehe koji se čine među njima. One koji za takve grehe iznalaze izgovor narod smatra veoma ljubaznima, i oni su omiljeni samo zato što izbegavaju dužnost na koju Sveti spisi tako jasno ukazuju. Ta dužnost ne odgovara njihovim osećanjima, i zato je izbegavaju.

Duh mržnje koji obuzima neke zato što su razotkriveni i osuđeni gresi koji postoje među Božjim narodom, zaslepljuje i strašno obmanjuje duše njih samih, čineći ih potpuno nesposobnima da uoče razliku između ispravnog i pogrešnog. Oni time sami sebe duhovno zaslepljuju. Iako možda uviđaju da bezakonje postoji, oni to ne osećaju onako bolno kao što je osećao Isus Navin, niti su spremni da se ponize pred Bogom zbog opasnosti u kojoj se nalaze duše.

Pravi pripadnici naroda Božjeg, kojima je u srcu delo Gospodnje i spasavanje duša uvek će greh gledati u njegovoj stvarnoj odvratnosti. Oni će uvek biti za to da se savesno i otvoreno osude gresi koji ih tako često spopadaju. Zbog greha takozvanog naroda Božjeg, oni će najdublji bol osećati naročito u završnom delu za Crkvu, u vreme zapečaćenja sto četrdeset i četiri hiljade koji treba da stoje bez mane pred prestolom Božjim. Ovo poslednje delo prorok Jezekilj jasno prikazuje ilustracijom o šestorici ljudi od kojih svaki ima smrtno oružje u svojim rukama. Jednoga između njih prorok posebno zapaža kao čoveka obučenog u belo platno koji „imaše opravu pisarsku uz bedricu svoju. I reče mu Gospod: prođi posred grada, posred Jerusalima, i zabilježi biljegom čela onih ljudi koji plaču i uzdišu zbog svih gadova koji se čine usred njega.”

Ko poznaje namere Gospodnje u ovo vreme? Da li su to oni koji pokrivaju bezakonja i grehe među takozvanim narodom Božjim, i koji u svom srcu, iako ne otvoreno, gundaju protiv onih koji osuđuju greh? Da li su to oni koji javno ustaju protiv ovakvih, a sažaljevaju prestupnika? Ne, zaista ne! Ako se ne pokaju i ne prestanu da - zlostavljajući one koji nose teret odgovornosti, a krepeći ruke grešnicima u Sionu - čine delo sotonino, oni nikada neće primiti pečat Božjeg odobravanja. U opštem uništenju zlih, koje je Jezekilju prikazano misijom petorice ljudi naoružanih smrtnim oružjem, i oni će biti uništeni. Obratite naročitu pažnju na sledeće: Oni koji primaju pečat čiste istine, utisnut u njih silom Duha Svetoga - što se ovde prikazuje simbolom čoveka obučenog u belo platno - jesu oni koji „plaču i uzdišu zbog svih gadova koji se čine” u crkvi. Njihova ljubav prema čistoti, časti i slavi Božjeg imena je tako uzvišena, i oni imaju tako jasnu predstavu o težini i odvratnosti greha, da su prikazani kao da se nalaze u samrtnim mukama, plačući i uzdišući zbog greha. Čitajte deveto poglavlje u knjizi proroka Jezekilja.

Međutim, opšte uništenje svih onih koji ne uviđaju suprotnost između greha i ispravnosti, koji ne gledaju kao oni koji razumeju namere Gospodnje i primaju Njegov pečat, opisano je nalogom datim petorici ljudi sa smrtnim oružjem: „Prođite za njim po gradu, i pobijte, neka ne žali oko vaše niti se smilujte; starce i mladiće, i devojke i žene i djecu, pobijte da se istrijebe; ali na kome god bude znak, k njemu ne pristupajte; i počnite od moje svetinje.”

Povodom Ahanovog greha Gospod je rekao Isusu Navinu: „Neću više biti s vama, ako ne istrijebite između sebe prokletinju.” Kakve li suprotnosti kad se ovo uporedi sa stavom onih koji svoj glas nikad ne podižu protiv greha i bezakonja, nego su uvek na strani onih koji svojim gresima unose nemir u redove Izrailja! „Nećeš moći stajati pred neprijateljima svojim dokle god ne uklonite prokletstvo između sebe,” naglasio je Gospod Isusu Navinu. On ovde najavljuje kaznu koja neizbežno prati prestupanje Njegovog zakona.

Da bi pronašao krivca, Isus Navin je istragu vodio prvo po plemenima, zatim po porodicama i najzad pojedinačno, i kao krivac izobličio se Ahan. Međutim, da bi to bilo jasno svima u Izrailju, da se nikome ne bi pružila prilika za prigovor da je osuđeni na smrt eventualno bio nevin, Isus Navin je primenio državničku mudrost. Znajući da je Ahan stvarni krivac i da je prikrivanjem svoga greha izazvao gnjev Božji protiv Njegovog naroda, Isus Navin je razborito naveo Ahana da svoj greh javno prizna, kako bi Božja čast i kazna koju On traži bila opravdana pred Izrailjem. „I reče Isus Navin Ahanu: sine, hajde daj hvalu Gospodu Bogu Izrailjevu, i priznaj pred Njim, i kaži mi šta si učinio, nemoj tajiti od mene.

„A Ahan odgovori Isusu Navinu i reče: Istina je, zgriješih Gospodu Bogu Izrailjevu, i učinih tako i tako: vidjeh u plijenu lijep plašt vavilonski, i dvjesta sikala srebra, i jednu šipku zlata od pedeset sikala, pa se polakomih i uzeh; i eno je zakopano u zemlji usred mojega šatora, i srebro ozdo. Tada Isus Navin posla poslanike, koji otrčaše u šator, i gle, bješe zakopana u šatoru njegovu, i ozdo srebro. I uzeše iz šatora i doniješe Isusu Navinu i svim sinovima Izrailjevim, i metnuše pred Gospoda. Tada Isus Navin i s njim sav Izrailj uzeše Ahana sina Zorina, i srebro i plašt i šipku zlata, i sinove njegove i kćeri njegove, i volove njegove i magarce njegove, i ovce njegove, i šator i sve što bješe njegovo i izvedoše u dolinu Ahor. I reče Isus Navin: Što si nas smeo? Gospod da te smete danas! I zasu ga kamenjem sav Izrailj, i spališe sve ognjem zasuvši kamenjem.”

Gospod je Isusu Navinu rekao da je Ahan ne samo uzeo ono što je bilo izričito zabranjeno pod pretnjom prokletstva, nego je ukrao i sakrio ukradeno. Gospod je rekao da Jerihon i sav plen zatečen u njemu treba da budu spaljeni, izuzev zlata i srebra, koje je trebalo staviti u Njegovu riznicu. Pobjeda u osvajanju Jerihona nije bila izvojevana ratom, niti su se tu Izrailjci izlagali bilo kakvoj opasnosti. Vojvoda vojske Gospodnje predvodio je nebeske osvajače. To je bio rat Gospodnji, i sam On je izvojevaio pobjedu. Sinovi Izrailjevi nisu posegli ni za jednim udarcem. Pobednička slava kao i plen pripadali su Gospodu, i On je naredio da se spali sve, izuzev zlata i srebra koje je trebalo staviti u Njegovu riznicu. Ahan je dobro znao da zlato i srebro za kojima se polakomio pripadaju Gospodu, a ipak je ukrao i zadržao za sebe ono što je pripadalo Božjoj riznici.

Lakomstvo među Božjim narodom

Pokazano mi je da mnogi koji tvrde da drže Božje zapovesti koriste za lične svrhe sredstva koja im je Bog poverio, a koja bi trebalo da uđu u Njegovu riznicu. Oni zakidaju Boga u desetku i prinosu, kriju od Njega i uskraćuju Mu vernost nanoseći štetu sami sebi. Svojim lakomstvom,

prikriivanjem i zakidanjem Boga oni sami sebe čine gubitnicima u svakom pogledu a u Crkvu unose duhovni mrak.

Videla sam da će zbog lakomstva mnogi utonuti u mrak. Jasno i otvoreno svedočanstvo mora delovati u Crkvi, inače će Njegov narod snaći prokletstvo isto onako neizbežno kao što je snalazilo i Izrailjce zbog njihovih greha. Za grehe pojedinaca u svom narodu, Bog smatra odgovornom Crkvu kao celinu. Ako vodeći ljudi zanemare da razotkriju grehe zbog kojih Bog ne može da bude zadovoljan svojom Crkvom, oni postaju odgovorni za te grehe. Međutim, zalaganje za duše zabludelih je najdelikatniji zadatak kojem se čovek može posvetiti. Nije svako podesan da ispravlja zabludelog. Nema svako mudrosti da postupi ispravno, iako mu je milost najdraža osobina; i da uvidi neophodnost kombinovanja ljubavi i nežnog saosećanja sa vernim i savesnim ukoravanjem. Neki su vrlo često nepotrebno strogi i ne osećaju potrebu da se pridržavaju apostolskog saveta: „I tako razlikujući jedne sažaljevajte, a druge strahom izbavljajte i iz ognja vadite: a karajte sa strahom, mrzeći i na haljinu opoganjenu od tijela.”

Ima mnogo i takvih kojima nedostaje razboritost Isusa Navina kojima nije dužnost da istražuju krivce, i da neodložno ustaju protiv greha koji postoje među njima. Takvi ne treba da ometaju one na kojima je teret odgovornosti, stojeći na putu upravo onima kojima je to zadatak. Neki stalno sumnjiče, podozrevaju i iznalaze zamerke što taj zadatak koji Bog nije poverio njima, izvršavaju drugi. Takvi stoje neposredno na putu ometajući one na koje je Bog stavio teret ukoravanja i iskorenjivanja rasprostranjenih greha, kako bi se Njegov gnjev odvratilo od Njegovog naroda. Kad bi se među nama postupilo kao u Ahanovom slučaju mnogi koji ispoljavaju duh izopačenosti i stalnog zameranja optužili bi one koji u ulozi Isusa Navina moraju da pronađu i razotkriju krivca. Sa Bogom se niko ne može šaliti, i oni koji u svojoj izopačenosti zanemaruju Njegove opomene ne mogu proći nekažnjeno.

Pokazano mi je da su priznanja koja neki između nas daju ili su davali slična Ahanovom priznanju. Oni kriju svoje prestupe i nisu spremni na dobrovoljno priznanje sve dok ih Bog ne razotkrije, i tek onda priznaju svoje grehe. Takvi nastavljaju svojim zlim putem sve dok ne postanu potpuno neosetljivi. Oni možda čak i znaju da kao takvi predstavljaju teret za Crkvu, kao što je i Ahan znao da je Izrailj zbog njegove krivice postao nemoćan pred svojim neprijateljima. A ipak ih savest ne optužuje zbog toga. Oni nisu spremni da, ponizivši svoja ohola i pobunjenička srca pred Bogom i odbacivši svoje grehe, olakšaju položaj Crkve. Božje neodobranje prati sve pripadnike Njegovog naroda kao celinu, i On neće ispoljiti svoju silu u njihovu korist sve dok među njima postoji greh, i dok to podržavaju oni koji se nalaze na odgovornim položajima.

Oni koji se u strahu Božjem zalažu da Crkvu oslobode ovakvih smetnji i prepreka, ispravlajući teška zastranjivanja i navodeći narod da se gnuša greha, kako bi mogao da napreduje u čistoti i da se ime Božje slavi, uvek će nailaziti na otpor neposvećenih. Stvarno stanje ovakvih i strašne kazne koje će ih zbog toga snaći, prorok Sofonija ovako opisuje:

„I u to će vrijeme razgledati Jerusalim sa žištima, i pohodiću ljude koji leže u svojoj zavjetrini, koji govore u srcu svom: Gospod ne čini ni dobro ni zlo.” „Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo; glas će biti dana Gospodnjega, gorko će tada jadikovati junak. Taj je dan, dan kada će biti gnjev, dan, kada će biti tuga i muka, dan, kada će biti pustošenje i zatiranje, dan, kada će biti mrak i tama, dan kada će biti oblak i magla. Dan kada će biti trubljenje i poklič na tvrde gradove i visoke uglove. I pritijesniću ljude, te će ići kao slijepi, jer zgriješiš Gospodu; i krv će se njihova prosuti kao prah i tjelesa njihova kao gnoj. Ni srebro njihovo, ni zlato njihovo neće ih moći izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega; i svu će Zemlju proždrijeti oganj revnosti Njegove; jer će brzo učiniti kraj svim stanovnicima zemaljskim.”

Prekasno dato priznanje

Kad konačno nastupi kriza koja neizbežno mora doći, i kad Bog progovori u korist svoga naroda, onda će oni koji stalno greše, koji predstavljaju mračne oblake i koji neposredno stoje na putu Božjeg zalaganja za Njegov narod, možda biti uznemireni što su svojim gundanjem tako dugo unosili obeshrabrenost u Crkvu, i možda će kao i Ahan u svoje vreme, u strahu i užasu priznati da su grešili.

Ali tako prekasno dato priznanje za njih same neće biti ni od kakve koristi, iako će možda predstavljati olakšanje za delo Božje. Priznanje takvih ne dolazi od osvedočenja o njihovom pravom stanju niti od svesti koliko je njihov način življenja odvratn Bogu. Bog će takve možda izložiti još jednom kušanju i proveravanju, kako bi se pokazalo da oni od svojih greha i pobune nisu slobodniji nego što su bili i pre datog priznanja. Oni su skloni da se uvek nađu na strani greha i zla. I kada oni koji su na strani Gospodnjoj budu pozvani da preduzmu odlučne mere u odbrani pravde, ovi će pokazati svoj pravi stav. Oni koji su skoro celog života bili pod kontrolom duha koji je Bogu isto toliko stran kao i duh kojim se rukovodio Ahan, ostaće potpuno pasivni i onda kad dođe vreme da svi stupe u odlučnu akciju. Oni će se prikazivati kao da ne pripadaju ni jednoj ni drugoj strani. Tako dugo su bili pod sotoninom vlašću da izgledaju kao slepi i nisu skloni onome što je pravo. Ako i ne stanu otvoreno na pogrešnu stranu, to nije zato što imaju jasnu predstavu o pravdi nego zato što se ne usuđuju da postupe drugačije.

Sa Bogom se nije šaliti. Upravo u vreme sukoba zastave istine treba da se vijore visoko uzdignute. Tada barjaktari treba da budu odlučni i da znaju gde im je mesto. Tada se proveravaju sposobnosti svakog ko istinski vojuje za pravdu. Kukavice i oni koji se izvlače nikada neće biti ovenčani lovorom pobede. Oni koji su verni i odani Bogu neće prikrivati činjenice, nego će svim srcem i svom snagom biti u delu, rizikujući u borbi sve, bez obzira kako će se ona odvijati. Bog je Bog revnitelj, Bog koji mrzi greh. I one koji ohrabruju grešnika govoreći: „dobro će ti biti,” pogodiće Njegovo prokletstvo.

Priznanje greha dato u pravom trenutku da bi se olakšao položaj Božjeg naroda, Gospod rado prihvata. Međutim, među nama ima takvih koji će, kao i Ahan u staro vreme, svoje grehe priznati suviše kasno da bi se mogli spasti. Bog će im možda pružiti još jednu mogućnost proveravanja, kako bi se Njegov narod osvedočio da oni nisu izdržali nijednu probu, nijedno kušanje. Ostajući uporno na pogrešnom putu, oni preziru otvoreno svedočanstvo koje dopire do srca, i radovali bi se kad bi mogli da učukaju sve one koji upućuju ukore i opomene.

Ilija ukorava Ahava

Sinovi Izrailjevi su tokom svoje istorije sve više gubili strahopoštovanje prema Bogu, sve dok Njegove reči upućene preko Isusa Navina nisu za njih toliko izgubile na značaju da oni tome više nisu pridavali nikakvu važnost. Za Ahava sveti zapisi kažu: „Za njegova vremena Hil Vetiljanin sazida Jerihon; na Avironu prvencu svojem osnova ga, a na Seguvu mezimcu svojem metnu mu vrata po riječi Gospodnjoj, koju izreče preko Isusa sina Navina.”

Dok je Izrailj tonuo u otpadništvo, Ilija je ostao veran Bogu i bio Njegov odani prorok. Njegova verna duša duboko je patila dok je posmatrao kako neverovanje i verolomstvo brzo odvajaju sinove Izrailjeve od pravog Boga, i molio se najusrdnije za spasenje svog naroda. Vapio

je Gospodu da ne odbaci sasvim svoju zabludelu decu, nego da ih, ako nije moguće drugačije, nekom kaznom navede na pokajanje, ne dopustivši da sve dublje tonu u greh dok Ga ne izazovu da ih uništi kao naciju.

Primivši izričitu Božju poruku da pred Ahava izade sa najavom Njegove kazne zbog izrailjskih greha, Ilija je putovao danonoćno sve dok nije stigao do Ahavovog dvora. On nije tražio da bude primljen kod cara niti je čekao da ga formalno prijave. Kad se tome niko nije ni najmanje nadao, Ilija se pojavio pred zaprapašćenim carem Samarije u svojoj jednostavnoj odeći kakvu su obično nosili proroci. Nije se izvinjavao zbog svoje tako iznenadne i nenajavljene pojave, nego, podigavši ruke k nebu i zaklinjući se živim Bogom, on dostojanstveno najavi kazne koje će se uskoro sručiti na Izrailj. „Ovih godina neće biti ni rose ni dažda dokle ja ne rečem.”

Ova strahovita pretnja Božjim kaznama zbog greha sinova Izrailjevih pogodila je otpadničkog cara kao grom. Zaprepašćen i užasnut, on je izgledao kao paralizovan čovek; i pre nego što je stigao da se povрати od iznenadenja, Ilija je, ne čekajući da vidi učinak svoje poruke, nestao isto onako iznenadno i neočekivano kao što je i došao. Njegova je dužnost bila da izgovori reč Božje osude, i zatim odmah da se povuče. Njegovom rečju zaključane su nebeske riznice rose i dažda i njegova reč bila je jedini ključ kojim su se te riznice mogle ponovo otvoriti.

Gospod je znao da za Njegovog slugu nema bezbednosti među sinovima Izrailjevim. Izgubivši poverenje u otpadnički narod Izrailja, uputio ga je da utočište potraži u jednoj neznabožačkoj naciji. Poslao ga je jednoj tamošnjoj udovici koja je bila toliko siromašna da je jedva održavala život najoskudnijim sredstvima. Jedna žena neznabožačkog porekla, živeći najsavesnije prema svetlosti koju je imala, bila je za Boga prihvatljivija od tolikih udovica u Izrailju koje su bile blagoslovene naročitim preimućtvima i velikom svetlošću, ali nisu živele u skladu sa primljenom svetlošću. Pošto su Jevreji odbacivši svetlost ostali u mraku, Bog nije mogao s poverenjem ostaviti svog slugu među narodom koji je izazvao protiv sebe Njegov opravdani gnjev.

To je za otpadničkog Ahava i pagansku princezu Jezavelju bila prilika da provere moć svojih bogova i dokažu navodnu neistinitost Ilijinih reči. Jezaveljinih proroka bilo je na stotine, dok je Ilija nasuprot svekolikom mnoštvu otpadnika bio potpuno usamljen. Njegova reč je zatvorila nebo. Ako Val, dajući rosu i kišu, može da povрати bujanje vegetacije, ako može učiniti da presahli potoci i reke ponovo poteku, nezavisno od nebeskih riznica rose i dažda, onda neka mu se car i narod Izrailja klanjaju tvrdeći da je on zaista bog.

Ilija je kao čovek bio podložan istim sklonostima kao i mi. Njegova misija u odnosu na Ahava i strašno izricanje Božjih kazni, zahtevali su hrabrost i veru. Reke koje nikada ne prestaju da teku, brežuljci prekriveni zelenilom, šume sa velelepim bujnim drvećem - sve na čemu su njegove oči na putu za Samariju mogle da se zaustave, prirodno mu je sugerisalo neverovanje. Kako sve to u prirodi što sada tako divno buja u svojoj lepoti može da bude sprženo sušom? Kako mogu da presuše te silne reke koje tako divno navodnjavaju zemlju i koje nikada nisu prestale da teku? Ali Ilija nije nasedao neverovanju. On je neustrašivo nastavio svoju misiju, čak i uz opasnost po sopstveni život. Verujući u potpunosti da Bog najavljenim kaznama može poniziti svoj otpadnički narod navodeći ga na pokajanje, prorok nije prezao ni od čega u misiji koja je bila pred njim.

Dok je Ahav posle potpune zaprepašćenosti Ilijinim rečima došao k sebi, proroka je bez traga nestalo. Na carevo brižljivo raspitivanje za njega, niko nije mogao reći da ga je video niti pružiti bilo kakvu uverljivu informaciju o njemu. Ahav odmah obaveštava Jezavelju o teškim rečima osude i kletve koje je Ilija izgovorio u njegovom prisustvu, a ona svoju mržnju prema proroku neskriveno ispoljava pred valovim sveštenicima. Svi oni joj se pridružuju u osudi i

proklinjanju proroka Jehovinog. Novosti o prorokovoj najavi dolazeće kazne proširiše se brzo kroz čitavu izrailjsku zemlju, izazivajući kod nekih strah, a kod mnogih mržnju i gnjev.

Posle samo nekoliko meseci žedna zemlja, neosvežavana rosom i kišom, ostaje potpuno bez vlage neophodne za život a sve rastinje u prirodi počinje da vene. Vodostaj velikih reka koje nikada nisu prestajale da teku počeo naglo da opada, a potoci presušuju. Jezaveljini proroci prinose žrtve svojim bogovima i preklinju ih dan i noć da žednu zemlju osveže rosom i kišom. Ali čaranja i obmane kojima su se ranije koristili da bi zavodili narod sada više ne daju nikakve rezultate. Sveštenici čine sve što je u njihovoj moći da ublaže gnjev svojih bogova; sa istrajnošću i revnovanjem dostojnim boljeg cilja zadržavaju se oko svojih paganskih oltara, dok se sa svih okolnih uzvišica svake noći uzdiže plamen spaljivanih žrtava, i dok stravični krici i zapomaganja Valovih proroka i sveštenika odzvanjaju po čitavoj Samariji osuđenoj na propast. Ali se na nebu ne pojavljuje nijedan oblak da ih bar malo zakloni od vrelih sunčevih zraka. Reč osude i kazne koju izreče Ilija ne prestaje da se ispunjava, i Valovi sveštenici nikakvim svojim činima to ne mogu da spreče.

Prođe cela godina i otpoče nova, a kiše još uvek nema. Zemlja Ahavove vladavine spržena je kao da je požar prešao preko nje. Nekada plodna polja sada su kao sasušena pustinja. Vazduh je bez životvorne vlage postao zagušljiv, a vihuri prašine zaslepljuju oči i zaustavljaju dah. Nekada bujno zeleni šumarci oko Valovih oltara sada su bez ijednog lista, a šumska stabla pod kojima više nema hlada, deluju stravično kao neki kosturi. Od gladi i žeđi sve više umiru i ljudi i životinje.

Međutim, svi ovi tako očevidni dokazi o Božjoj pravdi i Njegovom sudu nisu Izrailjce naveli na pokajanje. Jezavelju je to još više ispunilo ludačkim besom. Ona ne pristade da se potčini niti sagne pred Bogom nebeskim. Valovi proroci, Ahav, Jezavelja i skoro cela izrailjska nacija, za svu svoju nesreću optužuju Iliju. Ahav je od svih okolnih carstava i naroda zahtevao da traže tog neobičnog proroka, a zatim je od svih tih carstava i od sinova Izrailjevih tražio da se zakunu da o njemu ništa ne znaju. Nisu mogli da pronađu čoveka koji je svojom rečju zaključao nebo, i ključeve istog odneo sa sobom.

Pošto u svojoj ubilačkoj mržnji nije uspela da ubije Iliju, Jezavelja je odlučila da se osveti uništenjem svih Božjih proroka u Izrailju. Nijedan od onih koji se usudiše da se nazivaju Božjim prorocima nije smeo da ostane u životu. Svoju ludačku nameru ova bezbožna i uporna žena izvršila je opštim pokoljem proroka Gospodnjih. Zaluđeni do te mere, Valovi sveštenici i skoro svi Izrailjci mislili su da će ubijanjem Božjih proroka zaustaviti nesreću koja ih je snašla.

Ali prođe i druga godina, a nemilosrdno nebo ne dade ni kapi kiše. Suša i glad nastaviše svoju pustošnu misiju, a otpadnički Izrailjci se u svojoj grešnoj oholosti još uvek ne saginju pred Bogom, nego gundaju i žale se protiv Božjeg proroka smatrajući da im je strahote koje preživljavaju upravo on doneo. Očevi i majke gledaju kako im deca umiru od gladi, a nemaju nikakve mogućnosti da ih spasu. Kao narod, oni su u tolikoj tami da uopšte ne uviđaju da su kaznu neba izazvali svojim gresima, i da je ova strašna nesreća dopuštena iz milosti kako se ne bi potpuno udaljili i odrekli Boga svojih otaca.

Izrailjci su morali mnogo da stradaju i pate da bi bili navedeni na pokajanje, da bi se vratili svojoj izgubljenoj veri i da bi jasno shvatili svoje odgovornosti pred Bogom. Njihovo otpadništvo bilo je strašnije od suše i gladi koje su ih snašle. U toku svih tih teških godina, Ilija se usrdno molio i u veri čekao da se srca Izrailjaca u njihovim patnjama okrenu od idolopoklonstva i vrate odanosti Bogu. Ali i pored svih svojih muka, oni su uporno ostajali u idolopoklonstvu, smatrajući Božjeg proroka uzročnikom svoje nesreće. I da su bili u mogućnosti da Iliju uhvate, oni bi ga predali Jezavelji da iskali nad njim svoju osvetu oduzimajući mu život. Zbog toga što se usudio

da im izrekne reči božanske osude i kazne, Ilija je postao predmet njihove ogorčene mržnje. U kaznama koje su morali da podnose zbog svojih greha, oni nisu videli Božju ruku, nego su sve to pripisivali Iliji. Umesto da se zgroze nad svojim gresima kojima su izazivali Božje kazne, oni su mrzeli vernog proroka koji je bio samo Božje oruđe u osudi njihovih greha i najavljivanju nesreće.

„Poslije mnogo vremena, treće godine, dođe riječ Gospodnja Iliji govoreći: idi, pokaži se Ahavu, i pustiću dažd na Zemlju.” Ilija se nije ustezao da pođe na ovako rizičan put. Tri godine on je kao predmet sveopšte mržnje bio proganjan i tražen od grada do grada i od naroda do naroda, i svi su se zaklinjali da ga ne mogu naći. A sad, po reči Božjoj, on sam treba da izađe pred Ahava.

Dok je sav Izrailj bio zahvaćen otpadništvom i dok je car obožavao Vala, upravitelj njegovog dvora je ostao veran Gospodu. Izlažući opasnosti sopstveni život, on je spasavao Božje proroke krijući ih po pedeset u jednu pećinu i snabdevajući ih hranom i vodom. I dok je ovaj Ahavov sluga po celom carstvu tražio izvore i bilo kakve tokove vode, Ilija se iznenada pojavi pred njim. Avdija se u strahopoštovanju pokloni pred Božjim prorokom. Ali kad mu Ilija reče da caru prenese određenu poruku, on se strašno uplaši. Svestan da smrtna opasnost preči i njemu i Iliji, on ga najusrdnije zamoli da mu poštedi život. Ali mu se Ilija zakle da će se još istoga dana pojaviti i pred Ahavom. Prorok će pred cara izaći sam kao jedan od Božjih glasnika da zatraži izvršenje onoga što mu je naloženo, i on po Avdiji posla poruku: „Evo Ilije.” Ako Ahav želi da Iliju vidi, pruža mu se prilika da dođe do njega. Ilija kod Ahava neće ići.

Sa zaprepašćenjem i strahom car prima poruku da Ilija, čovek kojega se on boji i kojega toliko mrzi, dolazi da se lično suoči s njim. On je tako dugo tražio ovog proroka da bi ga uništio, i svestan je da Ilija ne bi rizikovao svoj život izlazeći pred njega, kad ne bi bio sigurno zaštićen ili kad ne bi imao opet neku strašnu poruku. Setivši se kako se Jerovoamu osušila ruka, on dolazi do zaključka da je opasno podizati ruku na glasnika Božjeg. U strahu i drhteći, praćen najistaknutijim ljudima u carstvu i vojnom paradom, on požuri u susret Iliji. Ugledavši se lice u lice sa čovekom koga je toliko dugo tražio, on se ne usuduje da ga bilo čim povredi. Kao car, koji je inače bio toliko plahovit i toliko ispunjen mržnjom prema Iliji, sada je u njegovom prisustvu bio potpuno nemoćan i obeshrabren. Prve reči pri susretu sa prorokom bile su samo odraz onoga što mu je stalno bilo u srcu: „Jesi li ti onaj što nesreću donosiš na Izrailja?” Negodujući zbog ovakve optužbe i revnujući za čast i slavu Božjeg imena, Ilija smelo odgovori: „Ne donosim ja nesreću na Izrailja, nego ti i dom oca tvojega ostavivši zapovijesti Gospodnje i pristavši za Valima.”

Kao Božji vesnik, prorok je osudio grehe naroda i najavio Božje kazne koje će ih snaći zbog njihove bezbožnosti. I sada, svestan svoje nevinosti i potpune ispravnosti, okružen carskom svitom i naoružanim ljudima, Ilija ne pokazuje nikakav strah niti podaničko poštovanje prema Ahavu. Čovek kome je Bog govorio svojim glasom i koji ima jasnu predstavu o tome kako Bog gleda na ljude u njihovoj grešnoj izopačenosti, nema za šta da se izvinjava Ahavu niti da mu ukazuje bilo kakve počasti. Kao Božji glasnik, Ilija sada naređuje, a Ahav bez pogovora sluša, kao da je Ilija car, a on njegov podanik.

Žrtva na gori Karmilskoj

Ilija naredi da se na Karmilu okupi sav Izrailj, kao i svi Valovi proroci. Oštrim pogledom koji uliva strahopoštovanje prorok je davao izgled čoveka koji stoji u prisustvu Gospoda Boga

Izrailjevog. Stanje Izrailjaca u njihovom otpadništvu zahtevalo je čvrstinu ponašanja, oštar nastup i zapovednički autoritet. Bog priprema poruku koja odgovara datom trenutku i postojećim okolnostima. Svojim Duhom On ponekad pokreće vesnike da danonoćno pozivaju: „Pripravite put Gospodu,” kao što je to činio preteča Jovan. Osim toga, potrebni su ljudi koji ne skreću sa staze dužnosti i koji su u stanju da odlučno pozovu: „Ko je na strani Gospodnjoj” neka pođe s nama. Bog uvek ima odgovarajuću poruku za svoj narod u svim okolnostima.

Brzi glasnici sa Ilijinom porukom odmah se razilaze po celom carstvu. Gradovi, varošice, sela i porodice šalju svoje predstavnike. Svi se žurno odazivaju pozivu, kao da se očekuje neko veliko čudo. Po Ilijinom nalogu, Ahav skuplja na gori Karmilu sve Valove proroke. Srce ovog otpadničkog izrailjskog cara obuzima neki tajanstveni strah, i on se drhteći i bez ikakvog pogovora pokorava strogim zahtevima Božjeg proroka.

Narod se sakuplja na gori Karmilu koja je tako divna kada - pod blagotvornim dejstvom kiše i rose - sve na njoj buja svežinom zelenila. Ali sada je pod Božjim prokletstvom nestalo sve njene lepote. Na toj gori, nekada načičkanaj divnim šumarcima i cvećem, Valovi proroci su podigli mnoge oltare za svoje pagansko bogoslužjenje. Uzdižući se znatno iznad okolnih predela, ova gora se mogla dobro videti iz velikog dela carstva. Pošto je tu Bog bio vidljivo obeščašćen idolopokloničkim bogoslužjenjem Valu, Ilija je izabrao upravo tu goru kao najpogodnije mesto da pokaže Božju moć i odbrani čast Njegovog imena.

Svih osam stotina i pedeset Jezaveljinih proroka, poput vojnika spremnih za bitku, nastupili su organizovano, uz pratnju muzičkih instrumenata i veoma razmetljivo. Ali su im srca drhtala pri pomisli da na reč ovog Jehovinog proroka čitava izrailjska zemlja već duže od tri godine ne dobija nijednu kap kiše. Osećali su da se sprema neki presudan sukob. Imali su poverenja u svoje bogove, ali ničim nisu mogli da opovrgnu Ilijine reči i da ga proglase lažnim prorokom. Na sve njihove besomučne vapaje, molitve i žrtve, njihovi bogovi ostaju potpuno ravnodušni.

Okružen masom otpadničkog Izrailja i Valovih proroka, Ilija je na gori Karmilu od ranog jutra mirno stajao. Neustrašivo je stajao sam u tom ogromnom mnoštvu ljudi. Iako ga je narod celog tog carstva smatrao krivim za svoju tešku nesreću, stajao je pred njima neustrašivo, bez ikakvih vidljivih vojnika koji bi ga čuvali, bez ikakvog ispoljavanja sile i raskoši. Stajao je obučen u svoju grubu odeću, dok mu je lice odražavalo zastrašujuću ozbiljnost, kao da je duboko svestan svoje svete dužnosti da kao sluga Božji izvršava Njegove naloge. Svoj pogled Ilija upravlja na najviši vrh planine gde je stajao oltar Jehovin dok je ona bila prekrivena bujnom vegetacijom zelenila i cveća. Sada je nad njim strašna pustoš Božjeg prokletstva; sva beda i uniženost Izrailja ogleda se sada u tom napuštenom i srušenom Božjem oltaru, dok se na vidiku uzdižu oltari podignuti Valu. Na čelu Valovih sveštenika stoji Ahav, dok sa zebnjom i u strahu svi očekuju da čuju šta će Ilija da kaže.

U punoj sunčevoj svetlosti, okružen hiljadama ljudi - među kojima se nalaze naoružani ratnici, valovi proroci i sam izrailjski car - stajao je Ilija bez ikakve odbrambene zaštite, za ljudske oči potpuno usamljen, ali ipak ne sam. Oko njega bio je najmoćniji kordon nebeske vojske. Anđeli koji su nenadmašni u snazi sišli su s neba da štite ovog vernog i pravednog proroka. Strogim i autoritativnim glasom Ilija zapita okupljene: „Dokle ćete hramati na obje strane? Ako je Gospod Bog, idite za Njim; ako li je Val, idite za njim. Ali narod ne odgovori mu ni riječi.” Nijedan pojedinac iz te ogromne mase okupljenih nije se usudio da izusti ijednu reč za Boga, i da ispolji svoju odanost Jehovi.

Kakve li obmanutosti i kakvog slepila koje poput mračnih oblaka, pokriva izrailjski narod! Do tako strašnog slepila i otpadništva nije došlo odjednom nego postepeno, pošto nisu poslušali reči ukora i opomene koje im je Gospod stalno upućivao zbog njihove oholosti i njihovih greha. I

zato sada, u ovoj strašnoj krizi - u prisustvu idolopokloničkih sveštenika i otpadničkog cara - oni ostadoše neutralni. Ako se Bog na jedan greh učinjen u Njegovom narodu gnuša više nego na neki drugi prestup, to u ovako kriznim situacijama nije bitno. Ravnodušnost i neutralnost u verskoj krizi ili nekom presudnom trenutku Bog smatra kao najteži zločin, ravan najvećem neprijateljstvu protiv Njega.

Svi okupljeni Izrailjci i dalje ćute. Ilija im se zatim ponovo obrati: „Ja sam od proroka Gospodnjih ostao sam, a proroka Valovih ima četiri stotine i pedeset. Dajte nam dva junca, i neka oni sebi izaberu jednoga, i neka ga isijeku na komade i metnu na drva, ali ognja da ne podmeću; a ja ću prigrotoviti drugoga junca, i metnuću ga na drva, ali ognja neću podmetnuti. Tada prizovite ime svojih bogova, a ja ću prizvati ime Gospodnje, pa koji se Bog odazove ognjem onaj neka je Bog. I sav narod odgovori: Dobro reče. Potom reče Ilija prorocima Valovim: Izaberite sebi jednog junca i prigrotovite ga prvi, jer je vas više; i prizovite ime bogova svojih, ali ognja ne podmećite. I uzeše junca kojega im dade i prigrotoviše; i stadoše prizivati ime Valovo od jutra do podne govoreći, Vale, usliši nas! Ali nikakva glasa ni koga da odgovori, i skakahu oko oltara koji načiniše.”

Ilijin predlog je dat razborito. Ne usudivši se da predlog odbace, okupljeni su smogli snage i hrabrosti da odgovore: „Dobro reče.” Valovi proroci se takođe nisu usudivali da se ne slože ili da se na bilo koji način izvlače. Usmerivši ovako ovaj proces, Bog je pripremio poraz i konfuziju kolovođama idolopoklonstva, a vidljivu pobjedu za čast svoga imena. Valovi sveštenici se ne usudiše da učine bilo šta drugo nego da prihvate ponudene uslove. Sa strahom i osećanjem krivice u svom srcu, iako naizgled drsko i prkosno, oni se okupljaju oko svog oltara, pripremaju drva i žrtvu i počinju sa svojim čaranjem, obrednim pevanjem i povicima karakterističnim za pagansko bogoslužje. Okolnim šumama i planinskim vrhovima odzvanjaju prodorni krici njihovog zapomaganja: „Vale, o Vale, usliši nas!” Sveštenici se masovno okupljaju oko svog oltara i, manifestujući prividnu iskrenost, skaču, uvijaju se, vrište na sav glas, udaraju pomamno nogama o zemlju i uz neprirodne gestove čupaju kosu i paraju se šilima.

Prode jutro i dode podne, a Valovi sveštenici ne uspevaju nimalo da umilostive svoje bogove. Nikakav glas ne odgovori na njihove besomučne vapaje. U svom lukavstvu sveštenici stalno pokušavaju da nekako na prevaru potpale vatru na svom oltaru, i tako proslave Vala. Ali Ilija budnim okom prati svaki njihov pokret. Preko osam stotina glasova promukoše od neprekidne vike i zapomaganja; odeća im je već sva oblivena krvlju, ali oni ipak ne popuštaju u svom besomučnom uzbuđenju. Uz molitvu bogu sunca sada se već čuju i kletve i psovke što ne potpaljuje vatru na njihovom oltaru. Ilija orlovskim očima budno prati da ne izvrše neku obmanu; jer zna da bi ga - ukoliko bi im pošlo za rukom da potajno potpale vatru na svom oltaru - istog trenutka rastrgli u komade. On želi da prisutnima pokaže svu ludost njihove sumnje i hramanja „na obje strane,” kad su pred njima čudesna dela Božje svemoćne sile i bezbrojni dokazi o Njegovoj beskrajnoj milosti, ljubavi i dobroti prema njima.

„A kad bi u podne, stade im se Ilija rugati govoreći: Vičite većma; jer je on bog! valjda se nešto zamislio, ili je u poslu, ili na putu, ili može biti spava, da se probudi. A oni stadoše vikati iza glasa, i parati se noževima i šilima po svom običaju, dokle ih krv ne obli. A kad prode podne, stadoše prorokovati dokle dode vrijeme da se prinese večernja žrtva: ali nikakva glasa ni koga da odgovori, ni koga da čuje.”

Kako bi se rado sotona, koji je s neba pao kao munja, u ovom slučaju pomogao ovim obmanutim ljudima čijim je umom on vladao i koji su se u potpunosti posvetili njegovoj službi! On bi vrlo rado sevnuo munjom i zapalio njihovu žrtvu; ali je Jehova postavio granicu sotoni. On je ograničio njegovu moć tako da uz sva svoja lukavstva nije mogao da raspali nijednu iskru na

Valovom oltaru. Približilo se veče. Valovi proroci umorni, izmoždjeni i zbunjeni, sugerišu jedan jedno, drugi drugo, sve dok nisu potpuno smalaksali u svojim naporima. Njihovi krici i kletve ne odjekuju više gorom Karmilskom. Izmoždjeni i očajni oni se povlače iz borbe.

Svi okupljeni u tom ogromnom mnoštvu bili su očevici strašnih ispada izbezumljenih i besomučnih Valovih sveštenika. Videli su kako izbezumljeno skaču oko oltara kao da pokušavaju da vrelinom sunčevih zraka potpale vatru na svom oltaru. Zamoreni demonskim ispoljavanjem paganske idolatrije, jedva su čekali da čuju šta će Ilija reći.

Sad je došao red na Iliju. „Tada reče Ilija svemu narodu: pristupite k meni. I pristupi k njemu sav narod. Tada on opravi oltar Gospodnji koji bješe razvaljen. I uze Ilija dvanaest kamenova prema broju plemena sinova Jakova, kojemu dođe riječ Gospodnja govoreći: Izrailj će ti biti ime. I načini od tog kamenja oltar u ime Gospodnje, i oko oltara iskopa opkop širok da bi se mogle posijati dvije mjere žita. I namjesti drva, i junca isiječe na komade i metnu na drva. I reče: napunite četiri vedra vode i izlijte na žrtvu i na drva. Pa opet reče učinite još jednom. Pa opet reče učinite i trećom. I učiniše trećom; te voda poteče oko oltara i napuni se opkop vode. I kad bi vrijeme da se prinese žrtva, pristupi Ilija prorok i reče: Gospode Bože Avramov, Isakov i Izrailjev, neka danas poznadu da si Ti Bog u Izrailju i ja da sam Tvoj sluga, i da sam po Tvojim riječi učinio sve ovo. Usliši me, Gospode, usliši me, da bi poznao sav ovaj narod da si Ti, Gospode, Bog kad opet obratiš srca njihova. Tada pade oganj Gospodnji i spali žrtvu paljenicu i drva i kamen i prah, i vodu u opkopu popi. A narod kad to vidje sav popada ničice, i rekoše: Gospod je Bog! Gospod je Bog!”

Ilija je u vreme večernje žrtve opravio oltar Gospodnji koji su Valovi sveštenici porušili uz odobrenje otpadničkog Izrailja. On nije pozvao nijednog iz naroda da mu pomogne u tom napornom poslu. Valovi oltari su svi bili očuvani i spremni za upotrebu, ali on se okreće oltaru Božjem koji je za njega, iako nagrđen u svojim ruševinama, svetiji i draži od svih veličanstvenih oltara Valovih.

Ilija se poziva na Božji zavet sa sinovima Izrailjevim, iako su oni u otpadništvu. On spokojno i svečano obnavlja porušeni oltar sa dvanaest kamenova, prema broju dvanaest plemena Izrailjevih. Razočarani potpunim porazom i premoreni svojim uzaludnim i besomučnim naporima, Valovi sveštenici sede ili leže po zemlji, čekajući da vide šta će Ilija učiniti. Srca su im ispunjena strahom ali i mržnjom prema proroku što je predložio ovakav test kojim je razotkrivena njihova nemoć i ništavnost njihovih bogova.

Sinovi Izrailjevi stoje kao opčinjeni, bleđi, zabrinuti i gotovo bez daha, užasnuti, dok Ilija priziva Jehovu, Tvorca neba i zemlje. Oni su bili očevici fanatički izbezumljenih pokušaja Valovih proroka. Sada su u preimućtvu da vide, sasvim suprotno ovome, mirno, dostojanstveno i strahopoštovanja zaslužno ponašanje Ilijino. Podsetivši ih na njihovu izopačenost kojom su izazvali gnjev Božji protiv sebe, on ih pozva da se ponize u srcu i da se vrate Bogu svojih otaca, kako bi povukao prokletstvo koje je pustio na njih. Ahav i njegovi idolopoklonički sveštenici posmatraju sve ovo sa zaprepašćenošću i strahom. Vidno zabrinuti i u svečanoj tišini očekuju kako će se sve ovo završiti.

Pošto je žrtva položena na oltar, Ilija naređuje da se žrtva i oltar polivaju vodom sve dok se ne napuni opkop iskopan oko oltara. Tada se u strahopoštovanju pokloni pred nevidljivim Bogom, podiže svoje ruke k nebu i mirno upućuje svoju jednostavnu molitvu, bez ikakvih burnih gestova ili uvijanja tela. Nikakvi krici zapomaganja ne odzvanjaju gorom Karmilskom. Svečana tišina, koja posebno teško pada Valovim sveštenicima, obuzima sve prisutne. Ilija u svojoj molitvi ne koristi nikakve neuobičajene izraze. On se moli tako kao da je Jehova u neposrednoj blizini, posmatrajući čitav prizor i slušajući neposredno njegovu jednostavnu ali iskrenu i usrdnu

molitvu. Valovi sveštenici su vikali, bacali penu na usta, skakali oko svoga oltara i molili se veoma dugo - od jutra pa skoro do večera. Ilijina molitva je vrlo kratka, puna strahopoštovanja i iskrena. I tek što je molitva izgovorena, sa neba se na sasvim jasan i svima vidljiv način - kao kad sevne munja - spusti rasplamsao oganj i spali drva i žrtvu i popi vodu u opkopu, proždirući čak i kamenje. Silina ovog bleska osvetlila je čitavu planinu i zasenila oči okupljenog mnoštva. I svi oni iz izrailjskog carstva koji nisu prisustvovali skupu na Karmilu pažljivo su i sa interesovanjem pratili šta se tamo događa. Kad se oganj spustio sa neba, mnogi od njih su to videli i bili su zadivljeni, jer je prizor neodoljivo podsećao na ognjeni stub koji je sinove Izrailjeve na Crvenom moru noću razdvajao od egipatske vojske.

Okupljeni na Karmilu užasnuti popadaše ničice u strahopoštovanju pred nevidljivim Bogom. Pošto je svetlost proždirućeg ognja koji je pao s neba toliko jaka da ne mogu da je gledaju, oni strahuju da će i sami biti spaljeni u svom otpadništvu i grehu, i svi jednodušno - glasom užasnog razlikovanja koji se razleže Karmilom i okolnom ravnicom - povikaše: „Gospod je Bog! Gospod je Bog!” Izrailjci se kao narod najzad probudiše i oslobodiše svoje zablude. Oni uviđaju koliko su svojim grehom obeščastili Boga, i to u njima raspaljuje gnjev protiv Valovih proroka. Ahav i Valovi sveštenici u strahu posmatraju čudesno ispoljavanje Jehovine sile. Ilija se prisutnima ponovo obraća rečima zastrašujućeg naloga: „Pohvatajte te proroke Valove, da nijedan ne uteče.” Spremni da poslušaju njegove reči, Izrailjci pohvataše lažne proroke koji su ih toliko zaludivali, i odvedoše ih na potok Kison, gde Ilija sopstvenom rukom pokla te idolopokloničke sveštenike.

Pošto je nad lažnim prorocima izvršen Božji sud i pošto je narod okajao svoje grehe i vratio se Bogu svojih otaca, sada je trebalo da se Bogom dopušteno prokletstvo pustošne suše povuče, i da On ponovo blagoslovi svoj narod, osvežavajući zemlju blagoslovima rose i dažda.

Ilija zatim reče Ahavu: „Idi, jedi i pij, jer huji veliki dažd.” I dok je Ahav otišao da se gosti, Ilija ustade od te strašne žrtve i pope se na vrh gore Karmila da se pomoli Bogu. Svojim činom izvršavanja smrtne kazne nad paganskim svešenicima on nije postao nepodoban za svečano opštenje sa Bogom u molitvi. On je time samo izvršio volju Božju. Pošto je kao oruđe u Božjim rukama - da otkloni uzrok izrailjskog otpadništva - pobio idolopokloničke sveštenike, on nije mogao da učini ništa veće. Sada se u svojoj molitvi zalagao za grešni i otpadnički Izrailj. Pognut u najmučnijem položaju do zemlje, i metnuvši lice svoje među kolena svoja, najusrdnije se molio Bogu da pošalje kišu. Šest puta uzastopno slao je svoga slugu da vidi ima li ikakvog vidljivog znaka da je Bog uslišio njegovu molitvu. Iako vidljivog znaka da mu je molitva uslišena nije bilo, on ipak nije gubio veru i strpljenje, već uporno nastavlja sa usrdnim molitvama, šaljući slugu i sedmi put da vidi da li Bog daje neki vidljivi znak. Šest puta se sluga, gledajući u pravcu mora, vraća sa obeshrabrujućim izveštajem da na nebu koje je izgledalo kao bakar nema nikakvog znaka kiše. Sedmi put on obaveštava Iliju da je primetio jedan mali oblak kao dlan čovečije ruke. To je bilo dovoljno da ohrabri Ilijinu veru. On nije čekao da se nebo zamračí od oblaka, da bi bio siguran. U tom malom oblaku on je verom video obilje kiše. Postupajući u saglasnosti sa svojom verom, on Ahavu po svom sluzi posla poruku: „Preži i idi, da te ne uhvati dažd.”

Ilijina smernost

Ovde je Ilija rizikovao da nešto učini samo na osnovu svoje vere. Da bi se uverio, on nije čekao da vidi. „U tom se zamračí nebo od oblaka i vjetra, i udari veliki dažd. A Ahav sjedavši na kola svoja otide u Jezrael. A ruka Gospodnja dođe nad Iliju, i on opasavši se otrča pred Ahavom

dokle dođe u Jezrael.”

To je za Iliju bio dan velikih uzbuđenja i teških napora, ali je Duh Gospodnji sišao na njega zato što je poslušno izvršio Njegovu volju, pobivši idolopokloničke sveštenike. Neko će možda reći da je Ilija morao biti bezosećajan i svirep čovek kad je mogao da učini tako nešto. Ali svako ko ustane da brani čast Božjeg imena izlaže se opasnosti da protiv sebe izazove kritiku i osudu od strane mnogih.

Kroz noć i kišu koja je padala u tako jakim pljuskovima da nije dala oka otvoriti, Ahav nije mogao da vidi put pred sobom. Ali Ilija, osnažen Duhom i silom Božjom, priteže uza se svoje grube haljine i trčaše pred carskim kolima, vodeći ih do samog ulaska u grad. Ilija je kao Božji prorok toga dana ponizio Ahava pred njegovim podanicima, i pobio njegove idolopokloničke sveštenike, ali sada je želeo da pokaže da ga još uvek priznaje kao izrailjskog cara. U znak naročite podaničke odanosti, trčao je pred carskim kolima do same gradske kapije.

Ovde se nalazi važna pouka za mlade koji tvrde da služe Bogu i da nose Njegovu poruku, ali imaju suviše visoko mišljenje o sebi. Iako ne mogu da se pozivaju na nešto veliko i značajno u svom životu, kao što je to mogao Ilija, ipak smatraju da im je ispod dostojanstva da obavljaju poslove koji im po njihovom mišljenju ne dolikuju. Oni ne pristaju da se spuste sa svog propovedničkog dostojanstva ukazujući i neku neophodnu uslugu, jer se plaše da će ih neko videti kako rade posao sluge. Svi takvi treba da se uče iz Ilijinog primera. Njegova reč je zatvorila riznice nebeskog blaga, tako da preko tri godine nije bilo ni rose ni kiše. i samo na njegovu reč se nebo ponovo otvorilo u pravom izobilju padavina. Sam Bog mu je ukazao čast kad je na njegovu jednostavnu molitvu, pred carem i hiljadama Izrailjaca sakupljenih na Karmilu, oganj poput munje pao s neba i spalio žrtvu na Njegovom oltaru. Njegovom rukom izvršen je Božji sud u istrebljenju osam stotina i pedeset Valovih proroka; pa ipak, posle tolikih napora i očevidnog trijumfa toga dana, on - koji je mogao da priziva oblak i kišu i oganj sa neba beše spreman da u ulozi sluge trči pred carskim kolima po mraku, vetru i kiši u službi vladaru kojega je bez ustezanja u lice ukoravao, kada je to bilo neophodno. Prošavši kroz kapiju, car ude u grad, a Ilija se zavi u svoj ogrtač i ostade da spava na goloj zemlji.

Ilija u očajanju

Pošto se Ilija pokazao tako hrabar i neustrašiv u borbi između smrti i života i izašao kao pobjednik u sukobu s carem, sveštenicima i celom nacijom, mogli bismo prirodno pretpostaviti da nikada neće pasti u očajanje, strah i malodušnost.

Posle njegove prve pojave pred Ahavom kad mu je najavio Božju kaznu zbog sveopšteg otpadništva, Bog ga je od Jezaveljine osvete sklonio na sigurno mesto u jednoj planinskoj oblasti, kod potoka Horata. Tu je imao čast da mu Bog svako jutro i svako večer šalje hranu po jednom anđelu sa neba zbog pustošne suše. A kada presahnu potok, On ga posla udovici u Sareptu, gde je svakoga dana činio čudo - umnožavajući preostale zalihe brašna i ulja - da bi prehranio njenu porodicu i samog proroka. Posle ovakvih dokaza Božje ljubavi i brige za njega, mogli bismo pretpostaviti da Ilija nikada neće prestati da se u potpunosti oslanja na Njega. Ali apostol kaže da je on, budući smrtnik kao i mi, isto tako bio podložan iskušenjima kao i svako od nas.

Ahav je prepričao svojoj ženi čudesne događaje koji su se odigrali toga dana, i veličanstveno ispoljavanje Božje sile kojim je potvrđeno da je Jehova, Tvorac neba i Zemlje, pravi Bog, naglasivši takođe da je Ilija pobio sve Valove proroke. To Jezavelju, ionako ogrezlu u grehu i zlu,

ispuni mržnjom i osvetničkim besom. Drska, prkosna i odlučna u svom idolopoklonstvu, ona kategorički reče Ahavu da Ilija ne sme ostati živ.

Te noći jedan glasnik probudi umornog proroka i prenese mu Jezaveljinu izjavu, datu u ime njenih paganskih bogova, da će ona u prisustvu svekolikog Izrailja učiniti s njim ono što je on učinio sa Valovim sveštenicima. Na Jezaveljinu pretnju i kletvu trebalo je da Ilija odgovori apelom za zaštitu i pomoć od strane Onoga po čijem nalogu je i učinio sve ovo. Glasniku je trebalo reći da Bog u kojega se uvek uzdao može i sada da ga zaštiti od Jezaveljine mržnje i njenih pretnji. Ali Ilijine vere i hrabrosti kao da je ponestalo. Uplašen i zbunjen iza sna, on skoči na noge. Kiša još uvek pljušti sa neba, a svuda oko njega je samo mrak. Izgubivši iz vida Božju zaštitu, on se daje u bekstvo da spase goli život, kao da mu je za petama krvni osvetnik. Bežeći tako, on u putu ostavlja i svoga jedinog slugu, i kad je osvanuo dan on se već nalazio daleko od ljudskih naselja, sam u turobnoj pustinji.

„A on vidjeći to usta i otide duše svoje radi, i dođe u Virsaveju Judinu, i ondje ostavi momka svojega. Sam otide u pustinju dan hoda; i došav sjede pod smreku, i zaželje da umre, i reče: Dosta je već, Gospode, primi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih. Potom leže i zaspao pod smrekom. A, gle, anđeo taknu ga i reče: Ustani, jedi. A on pogleda, i gle, čelo glave mu hljeb na ugljenu pečen i krčag vode. I jede i napi se, pa leže opet. A anđeo Gospodnji dođe opet drugom, i taknu ga govoreći: Ustani, jedi, jer ti je put dalek. A on ustavši jede i napi se; potom okrijepivši se onim jelom, ide četrdeset dana i četrdeset noći dokle dođe na goru Božju Horiv. A ondje uđe u jednu pećinu i zanoći u njoj; i gle, riječ Gospodnja dođe mu govoreći: Sta ćeš ti tu, Ilija?“

Trebalo je da Ilija ima više poverenja u Boga, koji ga je - kad je trebalo da bekstvom potraži utočište od Jezaveljine mržnje i od Ahava koji ga je tako uporno tražio - upozorio na to. Međutim, sada mu Gospod nije naredio da beži. Ne sačekavši da mu Gospod kaže šta treba da čini, postupio je prenačljeno. Da je u veri strpljivo čekaao, Bog bi ga zaštitio kao svog vernog slugu, i dao bi mu još jednu značajnu pobjedu u Izrailju, pustivši da Jezavelju stigne Njegov sud.

Umoran i skrhan, Ilija sede da se odmori. Obeshrabren i spreman samo da se žali, on reče: „Dosta je već, Gospode, primi dušu moju, jer nisam bolji od otaca svojih.“ Učini mu se da takav život više nije poželjan. On je očekivao da će Izrailjci, posle tako vidnog ispoljavanja sile Božje na Karmilu, ostati verni i potpuno odani Njemu. Očekivao je da bezbožna Jezavelja neće više imati tako presudan uticaj na Ahava i da će u izrailjskom carstvu doći do potpune promene. I kad mu je prenet Jezaveljina preteća poruka, zaboravio je da se svemogućí i milostivi Bog - koji je na njegove molitve spustio oganj sa neba i blagotvornu kišu posle pustošne suše - nikada ne menja. Bog je odgovorio na svaku njegovu molitvu, ali Ilija je sada begunac i prognanik, daleko od ljudskih ognjišta i ne želi da ikada više vidi ljudsko biće.

Kako je Bog gledao na svog stradalnog slugu? Da li ga je ostavio zbog klonuća duhom i očajanja u koje je zapao? O, ne. Ilija je bio skrhan obeshrabrenošću. Ceo prethodni dan on je bio izložen teškim naporima a ništa nije jeo. I dok je vodio carske kočije trčeći pred njima do samih vrata Jezraela, bio je pun hrabrosti. On se svim srcem nadao da će se Izrailj, kao nacija, vratiti svojoj prvobitnoj odanosti Bogu i ponovo zadobiti Njegovu milost i Njegovo odobravanje. Međutim, reakciju koja često prati velika dostignuća u veri i slavne uspehe, doživeo je u svojoj duši sada i Ilija. On je u veri i svojim osećanjima bio uzdignut do samog vrha Fazge a sada se spustio u najnižu udolinu. Ali Božje oko još uvek je budno bdilo nad Njegovim slugom. On je Njemu i sada - ovako skrhan i prividno napušten i od Boga i od ljudi - drag isto tako kao i onda kada je u odgovoru na njegovu molitvu oganj sevnuo sa neba i osvetlio ceo Karmil.

Oni koji nisu nosili velike odgovornosti i koji nisu vični da duboko saosećaju sa drugima

nisu u stanju da razumeju Ilijina tadašnja osećanja, i nisu spremni da mu posvete onu naklonost koju zaslužuje. Bog sve zna i vidi bolne rane u srcu koje se steže pod udarcima iskušenja i teških sukoba.

Dok je Ilija spavao pod smrekom, probudio ga je jedan nežan dodir praćen prijatnim glasom. On se užasnut trže iz sna, spreman da beži, pomislivši da ga je neprijatelj koji mu radi o glavi najzad pronašao. Ali lice puno saosećanja nagnuto nad njim nije bilo lice neprijatelja, već lice prijatelja. Jedan anđeo je s neba došao sa hranom da potkrepi vernog Božjeg slugu. „Ustani i jedi,” reče on Iliji. Posluživši se osveženjem pripremljenim za njega, Ilija ponovo utonu u san. Anđeo Božji dode i po drugi put da zadovolji Ilijine potrebe. Dotaknuvši umornog i izmoždenog čoveka, anđeo nežno i u dubokom saosećanju reče: „Ustani, jedi, jer ti je put dalek.” Ilija se potkrepi i nastavi svoj put prema gori Horiv. Tu je, pošto je mesto bilo pusto, sklonište od divljih zveri našao u jednoj pećini i tu zanoći.

Ovde Bog, posredstvom jednog od svojih, anđela, izađe pred Iliju i zapita ga: „Šta ćeš ti tu, Ilija? Ja sam te poslao da se skloniš kod potoka Horata, poslao sam te kod udovice u Sareptu Sidonsku, poslao sam te u Samariju da Ahavu preneseš poruku, ali ko te je poslao na ovaj dugi put kroz pustinju? I zašto lutaš ovuda?“ Izlivajući u ogorčenosti bol svoje duše pred Gospodom, Ilija reče: „Revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama; jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavjet Tvoj, Tvoje oltare razvališe, i proroke Tvoje pobiše mačem; a ja ostah sam, pa traže i dušu moju da mi je uzmu. A on reče: „Izađi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolazaše, a pred Gospodom velik i jak vjetar, koji brda razvaljivaše i stijene razlamaše; ali Gospod ne bješe u vjetru; a iza vjetra dođe zemljotres; ali Gospod ne bješe u zemljotresu; a iza zemljotresa dođe oganj; ali Gospod ne bješe u ognju. A iza ognja dođe glas tih i prigušen. A kad to ču Ilija, zakloni lice svoje plaštom i izišavši stade na vratima od pećine. I gle, dođe mu glas govoreći: Šta ćeš ti tu, Ilija? A on reče: Revnovah veoma za Gospoda Boga nad vojskama, jer sinovi Izrailjevi ostaviše zavjet Tvoj, Tvoje oltare razvališe, i proroke Tvoje pobiše mačem; a ja ostah sam, pa traže i dušu moju da mi je uzmu.”

Tada se Gospod sam otkri Iliji, pokazavši mu da se mirno i u potpunosti osloni na Njega, verujući da će u Njemu naći pomoć u svakoj potrebi.

Pokazano mi je da je i moj suprug padajući u malodušnost i nemajući dovoljno pouzdanja u Boga, činio velike greške. Bog mu je više puta pokazivao nesumnjive znake o svojoj brizi, ljubavi i moći. Ali je on, videvši da se njegovo zalaganje i revnost za Boga i Njegovo delo ne shvataju i ne cene, ponekad gubio hrabrost i padao u očajanje. Bog je mome suprugu i meni poverio naročito značajan zadatak u Njegovom delu - da ukoravamo i savetujemo Njegov narod. Ali, videvši kako se naši saveti i ukori omalovažavaju i kako nam se umesto ljubavi i zahvalnosti uzvraća mržnjom, mi smo često gubili pouzdanje u Boga Izrailjevog i, slično Iliji, padali u malodušnost i očajanje. Upravo u tome bila je velika greška u životu moga supruga - on je gubio hrabrost zato što su mu braća stvarala teškoće umesto da mu pomažu. I kada su njegova braća u tuzi i malodušnosti moga supruga videli posledice njihovog neverovanja i nedostatak ljubavi, neki od njih su bili spremni da likuju i da, koristeći se njegovom obeshrabrenošću, smatraju da Bog posle svega ipak nije sa bratom Vajtom, jer on, navodno, ne bi ispoljavao takve slabosti. Takve upućujemo da se sete slučaja Ilijinog u njegovom očajanju i obeshrabrenosti. Iako Božji prorok, “Ilija bješe čovjek smrtn kao i mi” i podložan slabostima. Mi imamo slabosti i osećanja smrtnika i moramo da se borimo protiv toga. Ali ako se u potpunosti pouzdamo u Boga, On nas nikad neće ostaviti niti će nas se odreći. Oslonimo se na Njega čvrsto pod svim okolnostima, i On nas neće ostaviti dokle god se držimo svoje čestitosti.

U svojim patnjama moj suprug treba da crpi hrabrost iz saznanja da ima samilosnog

nebeskog Oca koji čita pobude i razume namere duše. Oni koji se nalaze u prvim borbenim redovima i koji su Duhom Božjim pokrenuti da izvrše neki naročiti zadatak za Njega često će, kad splasne pritisak, doživeti reakciju u svojoj duši i takvo očajanje koje može da uzdrma i najsnažniju veru i da oslabi i najpostojaniji duh. Bog razume sve naše slabosti. On oseća sažaljenje i ljubav prema nama i onda kad srca ljudi mogu da budu tvrda kao kremen. Strpljivo čekati i osloniti se na Boga kad sve oko nas izgleda mračno - to je pouka koju moj suprug mora u potpunosti da nauči. Bog ga neće napustiti, jer vidi njegovu čestitost.

Mojsije i Aron

Aron je umro na gori Oru a tu je i sahranjen. Na tom poslednjem putovanju do vrha planine pratili su ga njegov brat Mojsije i sin mu Eleazar. Mojsije je imao tešku i bolnu dužnost da sa svoga brata Arona skine sveštene haljine i da ih obuče Eleazaru, jer je Bog odredio da on posle očeve smrti treba da ga nasledi u sveštenstvu. Mojsije i Eleazar su kao očevici bili svedoci Aronove smrti; i Mojsije ga je tu sahranio. Taj prizor na gori Oru vraća nas u mislima na neke od najznačajnijih događaja u Aronovom životu.

Aron je bio sklon ljubaznosti, čovek koga je sam Bog izabrao da stoji uz Mojsija i da govori umesto njega, ukratko rečeno, da bude Mojsijev glasnogovornik. Bog je Arona mogao da izabere i za vođu; ali On, koji poznaje srce i čita karakter, znao je da je Aron popustljiv i da mu nedostaje moralna hrabrost da ustane u odbranu pravde u svim okolnostima, bez obzira na posledice. Aronova želja da ljudi o njemu imaju dobro mišljenje navodila ga je ponekad na ozbiljne greške. Popuštajući njihovim zahtevima, on je suviše često obeščašćavao Boga. Isti nedostatak čvrstog zalaganja za pravdu u porodici rezultirao je pogibijom dvojice njegovih sinova. Aron se isticao pobožnošću i dobrotom, ali je zapostavljao primenu discipline u svojoj porodici. Umesto da - vršeći svoju dužnost - zahteva poslušnost i poštovanje od svojih sinova, dozvoljavao im je da se povode za svojim sklonostima. Nije ih strogo vaspitavao u samoodricanju, nego je popuštao njihovim željama, i nikad ih nije kažnjavao zbog nepoštovanja roditeljskog autoriteta. Otac bi po pravilu trebalo da upravlja svojom porodicom dokle god je živ. Njegov roditeljski autoritet ne prestaje čak i onda kada njegova deca odrastu i imaju sopstvene porodice. U Izrailju je sam Bog bio vladar nacije, a od naroda se tražila poslušnost i poštovanje autoriteta.

Poredak i blagostanje u carstvu zavisili su od pravilnog poretka i reda u Crkvi. A napredak, sklad i red u Crkvi zavisili su od reda i potpune discipline u porodici. Bog kažnjava neverne roditelje kojima je poverio dužnost da čuvaju načela roditeljskog autoriteta koji predstavlja osnovu discipline u Crkvi i napretka nacije. Jedno nedisciplinovano dete često može da poremeti mir i harmoniju u Crkvi i podstakne narod na gundanje i pobunu. Gospod na najsvečaniji način stavlja u dužnost deci da u ljubavi poštuju i cene svoje roditelje. S druge strane, Bog zahteva od roditelja da obučavaju svoju decu i da ih s neumornom revnošću upućuju u zahteve Njegovog zakona, poučavajući ih savesno i u strahu Božjem. Izvršavanje ovih dužnosti, koje je Bog uz tako ozbiljno naglašavanje poverio Izrailjcima, isto se tako ozbiljno zahteva i od današnjih hrišćanskih roditelja. Oni koji zanemaruju svetlost koju Bog u svojoj Reči daje u pogledu vaspitavanja dece i upravljanja svojim domom i nakon sebe, moraće na kraju da polažu težak račun pred Njim. Sudbonosna Aronova nemarnost, da u traženju poslušnosti i poštovanja kod svojih sinova upotrebi i autoritet, rezultiralo je njihovom pogibijom.

Bog je Aronu i njegovom potomstvu po muškoj lozi, za razliku od svih drugih u Izrailju,

poverio sveštenstvo. Njegovi sinovu bili su angažovani u svetoj službi u svetinji. Nadav i Avijud nisu ispoštovali izričitu Božju zapovest: da na tamjan koji su u svojim kadionicama iznosili pred Njega stave sveti oganj. Bog je pod pretnjom smrtne kazne zabranio da se mirisni kad, koji se iznosio pred Njega, potpaljuje običnom vatrom.

Međutim, ovde se vide posledice olakog shvatanja discipline. Pošto ovi Aronovi sinovi nisu bili vaspitani da slušaju i izvršavaju zapovesti svoga oca, i pošto nisu poštovali roditeljski autoritet, oni nisu uviđali potrebu da strogo izvršavaju ni izričitu Božju zapovest. Popuštajući nedozvoljenim prohtevima za vinom i nalazeći se pod opojnim uticajem istoga, njihov razum bio je pomućen do te mere da nisu bili u stanju da razlikuju sveto od običnoga. Suprotno izričitom Božjem uputstvu, obeščastili su Tvorca podnoseći običan umesto svetog ognja. Pohodeći ih svojim gnjevom, Bog je sa neba pustio oganj koji ih je na mestu uništio.

Svoj teški bol Aron je podnosio strpljivo i u smernoj potčinjenosti. Tuga i duboka agonija tištale su mu dušu, jer je bio osvedočen da je zanemario svoju dužnost. On je bio sveštenik Svemogućega u službi otklanjanja narodnih greha; bio je sveštenik i svoga domaćinstva, a ipak je bio sklon da prelazi preko nerazumnosti svoje dece. Zanemario je svoju dužnost da ih vaspitava i uči poslušnosti, samoodricanju i poštovanju roditeljskog autoriteta. Popuštajući pogrešno shvaćenim osećanjima, popustio je da u njima izgradi karakter sa visokim poštovanjem prema onome što je večno i neprolazno. Kao što to čine i mnogi hrišćanski roditelji danas, Aron nije video da pogrešno shvaćenom ljubavlju i popuštajući deci u zlu, priprema put za Božje nezadovoljstvo i izlivanje Njegovog gnjeva na njih u njihovom uništenju. Zanemarujući da nad svojim sinovima primeni roditeljski autoritet i neophodnu disciplinu, izazvao je protiv njih Božju pravednu kaznu. Aron je uvideo da su se njegove blage opomene, bez odlučne primene roditeljskog ograničenja, i njegova nerazborita nežnost prema sinovima na kraju pretvorile u pravu svirepost. Bog je deljenje pravde preuzeo u sopstvene ruke, i uništio dvojicu Aronovih sinova.

Kada je Mojsije na Sinaju bio pozvan da se popne na goru, prošlo je još šest dana pre no što je mogao biti primljen u oblak - u neposrednu prisutnost Božju. Vrh Sinajske gore bio je sav užaren od svetlosti slave Božje. Pa ipak je sinovima Izrailjevim, još dok su tu svetlost posmatrali svojim očima, neverovanje bilo toliko prirodno da su počeli da gundaju i ispoljavaju nezadovoljstvo zbog Mojsijeve odsutnosti. Dok je slava Božja označavala Njegovo sveto prisustvo na gori, i dok je njihov vođa bio u prisnom razgovoru sa Bogom, trebalo je da se i oni sami posvete ozbiljnom preispitivanju srca u poniznosti i strahu Božjem. Bog je ostavio Arona i Ora da zauzmu Mojsijevo mesto. Od ovih Bogom određenih ljudi trebalo je da sinovi Izrailjevi primaju savete i uputstva za vreme Mojsijeve odsutnosti.

Ovde su se pokazali Aronovi nedostaci u svojstvu vođe i poglavara u Izrailju. Većina od njih bila je veoma uporna u zahtevu da im načini bogove koji će ići pred njima pri povratku u Egipat. Tada se Aronu pružila prilika da pokaže svoju veru i nepokolebljivo pouzdanje u Boga, i da se odlučno i beskompromisno suprotstavi predloženom planu. Ali njegova prirodna sklonost i želja da popušta i ugađa nar odu navedoše ga da žrtvuje čast i slavu Božjeg imena. Zatražio je od njih da mu donesu svoje zlatne nakite i načinio od toga zlatno tele, a oni videći to „rekoše: ovo su bogovi tvoji, Izrailju, koji te izvedoše iz zemlje misirske.” I pred tim mrtvim i potpuno besmislenim bogom on podiže oltar, a sutrašnji dan proglasi praznikom Gospodnjim. Tada u narodu nestade svakog uzdržanja. U duhu krajnje lakomislenosti oni počеше da se klanjaju zlatnom teletu, prinose mu žrtve paljenice, odaju se sramnom orgijanju i pijanstvu, jedu, piju i ustaju da igraju.

Prošlo je samo nekoliko sedmica od kako su se svečano zavetovali Bogu da će slušati glas Njegov. Svojim ušima su slušali reči Zakona Božjeg izgovorene uz zastrašujuće veličanstvo sa gore Sinajske, praćeno grmljavinom, sevanjem munja i strašnim zemljotresom. Čuli su sa usana

samog Stvoritelja reći: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje misirske, iz doma ropskoga. Nemoj imati drugih bogova uza me. Ne gradi sebi lika rezana niti kakve slike od onoga što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodi ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam Ja Gospod Bog tvoj, Bog revnitelj, koji pohodim grijehe otačke na sinovima do trećeg i do četvrtog koljena, onih koji mrze na mene; a činim milost na tisućama onih koji me ljube i čuvaju zapovijesti moje.”

Aronu a isto tako i njegovim sinovima bila je ukazana velika počast time što su bili pozvani na goru da vide slavu Božju. „I vidješe Boga Izrailjeva, i pod nogama Njegovim kao djelo od kamena safira i kao nebo kad je vedro.”

Bog je Nadavu i Avijudu poverio najsvetiju dužnost, počastvovao ih je, dakle, na najčudesniji način. Dozvolio im je da vide veličanstveni sjaj Njegove slave, kako bi ono što su videli na gori ostalo trajno u njima osposobljavajući ih da služe u Njegovoj svetoj službi i da Mu pred narodom ukazuju visoku čast i poštovanje, kako bi i sam narod stekao uzvišeniju predstavu o Njegovom karakteru i osećao se obaveznim da sluša i uvažava sve Njegove zahteve.

Pre odlaska na goru Mojsije je Izrailjcima pročitao sve reči zaveta koji je Bog učinio s njima, a oni jednoglasno odgovoriše: „Što je god rekao Gospod činićemo i slušaćemo.” Koliko to u Božjim očima još više otežava Aronov veliki greh!

I dok je Mojsije na gori još primao zakon, Gospod ga obaveštava o grehu i pobuni sinova Izrailjevih, i traži od njega: „Pusti me, da se raspali gnjev moj na njih i da ih istrijem.” Ali se Mojsije najusrdnije zalagao pred Bogom za svoj narod. Iako je bio najkrotkiji čovek među živima, kad su u pitanju bili interesi naroda nad kojim ga je sam Bog postavio za vođu, Mojsije se oslobodi svoje prirodne bojažljivosti i sa neobičnom upornošću i čudesnom smelošću zalagao se pred Bogom za spas Izrailja. Nije pristajao da Bog uništi Izrailjce, iako mu je obećavao da bi u njihovom istrebljenju on lično bio ne samo pošteđen nego i počastvovan, jer bi Bog od njegovog potomstva podigao bolji narod.

Mojsijevo tako usrdno zalaganje pred Bogom da ne uništi njegov narod, dalo je rezultate. On zatim uze ploče zaveta - zakon od deset Božjih zapovesti - i siđe sa gore. Bučno veselje i orgijanje sinova Izrailjevih doprlo je do njegovih ušiju još pre nego što je stigao u tabor. Videvši da su svojim idolopoklonstvom na najočividniji način prekršili uslove zaveta, bio je potpuno savladan bolom i krajnjim zgražavanjem nad tako bednim i toliko unižavajućim vidom idolatrije. Zbunjen i posramljen njih radi, bacio je ploče i one se razbiše. Kao što su oni raskinuli svoj zavet sa Bogom, Mojsije im je, razbijajući ploče, stavio do znanja da je i Bog isto tako raskinuo svoj zavet s njima. Ploče na kojima je kao uslov tog zaveta bio zapisan Božji zakon, razbijene su.

Aron, koji je po svojoj prirodi uvek bio tako blag, ljubazan i predusretljiv, trudio se da Mojsija umiri, kao da Izrailjci nisu učinili neki toliko težak greh zbog kojeg bi trebalo da on sada toliko negoduje i pati. Ali ga Mojsije u ljutini zapita: „Šta ti je učinio ovaj narod, te ga uvali u toliki grijeh? A Aron mu reče: Nemoj se gnjeviti, gospodaru; ti znaš da je ovaj narod brz na zlo. Jer rekoše mi: Načini nam bogove, koji će ići pred nama, jer tome Mojsiju koji nas izvede iz zemlje misirske ne znamo šta bi. A ja im rekoh: Ko ima zlato, neka ga skida sa sebe, i dadoše mi, a ja ga bacih u vatru, i izade to tele.” Aron je ovim pokušao da Mojsija navede na zaključak da su se njihovi zlatni nakiti u vatri nekim natprirodnim čudom pretvorili u oblik teleta. On Mojsiju nije preneo i to da je u saradnji sa drugim zanatlijama zlato izliveno upravo u takav oblik.

Aron je smatrao da je Mojsije suviše nepopustljiv prema željama naroda. Po njegovom mišljenju, u izrailjskom taboru bilo bi mnogo više mira i sloge i Mojsije bi imao manje neprijatnosti i teškoća da je ponekad bio manje strog, manje odlučan i spremniji na kompromis sa narodom. Misleći da bi tako bilo bolje, Aron je u ovom slučaju primenio upravo taj metod.

Rukovodeći se svojim prirodnim sklonostima, popustio je želji naroda, da bi sprečio nezadovoljstvo i otvorenu pobunu do koje bi - po njegovom mišljenju - neizbežno došlo da nije popustio njihovom zahtevu. Međutim, da je Aron čvrsto i nepokolebljivo ostao na Božjoj strani; da je već sam nagoveštaj Izrailjaca da im pravi bogove koji će ići pred njima u Misir dočekaao sa opravdanim zgražavanjem i gnušanjem koje takav predlog zaslužuje; da ih je podsetio na smrtni strah koji su osećali kad im je Bog sa Sinaja u takvoj slavi i veličanstvenosti objavio svoj zakon; da ih je podsetio na njihov zavet kojim su se Bogu svečano zarekli da će slušati sve što zatraži od njih; da im je odlučno rekao da po cenu života neće popustiti njihovim zahtevima - on bi imao uticaja na narod i sprečio bi jedno užasno otpadništvo. Međutim, kad je u Mojsijevom odsustvu bio najdužniji da svoj uticaj upotrebi pravilno, kad je trebalo da se kao što je to činio Mojsije odlučno suprotstavi srljanju naroda u greh, njegov uticaj bio je na strani zla. Bio je nemoćan da se svojim uticajem zauzme za odbranu Božje časti držanjem Njegovog svetog zakona. Međutim, na strani zla njegov uticaj bio je veoma jak. On je upravljao, a narod ga je slušao.

Učinivši prvi korak u pogrešnom pravcu, Aron je pao pod uticaj istog duha kojim je narod već bio zahvaćen, i on je zatim preuzeo vodeću ulogu u tom zlu dok su ga ostali jednostavno slušali. Ovde je Aron svojim pristankom odobrio najteže grehe, jer je to bilo lakše nego založiti se za pravdu. Kada je jednom skrenuo sa staze ispravnosti odobravajući pobunjenicima u njihovom grehu, kao da ga je to inspirisalo odlučnošću, usrdnošću i revnovanjem - kvalitetima koji mu inače nisu bili svojstveni. Njegove bojažljivosti iznenada je nestalo. Sa revnošću kakvu u odbrani Božje časti i u suprotstavljanju zlu nikada nije ispoljio, dohvatio se instrumenata da zlato od sakupljenih nakita izlije u obličje teleta. Naredio je da se podigne oltar, i sa sigurnošću dostojnom boljeg cilja, proglasio je sutrašnji dan Gospodnjim praznikom. Trubači su uz pratnju svojih instrumenata Aronove reči razglasili po čitavom izrailjskom taboru.

Aronu je njegova hladnokrvna sigurnost u ovom toliko pogrešnom činu omogućila da na Izrailjce ima veći uticaj nego što je imao Mojsije vodeći ih ispravnim putem i gušeći njihovu neopravdanu pobunu. Kakvo je strašno duhovno slepilo obuzelo Arona kad je mogao da svetlost uzme za tamu, a tamu za svetlost! Kakve li drskosti i prekoračivanja dozvoljenog: da idolopokloničko obožavanje jednog zlatnog lika proglašava praznikom Gospodnjim! Ovo pokazuje koliku moć sotona može da ima nad umom koji nije u potpunosti pod kontrolom Božjeg Duha. Sotona je podigao svoju crnu zastavu usred Izrailja, i ona je s poštovanjem uzdizana kao zastava Božja.

„Ovo su,“ rečeno je uz Aronovo odobravanje bez ikakvog ustručavanja i stida, „bogovi tvoji, Izrailju, koji su te izveli iz zemlje Misirske.“ Aron je uticao na sinove Izrailjeve da u svom idolopoklonstvu idu i dalje nego što su nameravali. Prestali su strahovati za Mojsija - svoga vođu - da je spaljen vatrom slave Božje, koja je poput proždirućeg plamena buktala na gori. Uvereni da sada imaju poglavara upravo takvog kakav odgovara njihovim željama, bili su spremni na sve što on zatraži, prinoseći priloge i žrtve pomirenja svom zlatnom bogu, počеше da se odaju uživanju u orgijama i pijančenju. Došli su do zaključka da za sve nevolje koje ih snalaze u pustinji krivicu ne snose oni, nego da probleme uvek stvara Mojsije kao njihov vođa. On nije pravi čovek za taj položaj. Suviše je nepopustljiv i stalno im ukazuje na njihove grehe, opominje, ukorava i preti im Božjim gnjevom. Sada je stvoren novi poredak, i oni su potpuno zadovoljni i Aronom i sami sobom. Samo da je Mojsije bio tako ljubazan i blag kao Aron - mislili su oni - kakav bi mir i harmonija vladali u taboru Izrailjevom! Sada im više uopšte nije bilo bitno niti im je stalo do toga da li će se Mojsije vratiti sa gore ili ne.

Dok je Mojsije, ugledavši idolopoklonstvo sinova Izrailjevih u ispoljavanju negodovanja i opravdanog gnjeva što su tako brzo i tako sramno zaboravili na Boga, bacio kamene ploče i razbio ih, Aron je pokorno stajao pred njim, podnoseći strpljivo i mirno njegove ukore i osudu.

Posmatrači su bili očarani Aronovim prijatnim držanjem, dok im je Mojsijeva prenatrženost bila odvratna. Ali Bog ne gleda kao što ljudi gledaju. On nije osudio Mojsijevu žarku revnost i njegovo burno negodovanje protiv tako unižavajućeg otpadništva u Izraelju.

Zatim pravi vođa zauze odlučno svoj položaj na strani Gospoda Boga Izraeljevog. On upravo dolazi iz Njegove neposredne prisutnosti, gde Ga je tako usrdno preklinjao da u svom gnjevu ne zatre taj zabludeli narod. Sada on mora da učini nešto drugo, kao sluga Božji, on mora da opravda Njegovu čast pred sinovima Izraeljevim, dovodeći ih do jasne spoznaje da je greh samo greh, a pravda samo pravda. On se mora odlučno založiti da osujeti užasne posledice Aronovog uticaja. „Tada stade Mojsije na vrata od okola i reče: K meni ko je Gospodnji. I skupiše se pred njim svi sinovi Levijevi. I reče im: Ovako kaže Gospod Bog Izraeljev: Pripašite svaki mač uz bedro svoje, pa prođite tamo i amo po okolu od vrata do vrata, i pobijte svaki brata svojega, prijatelja svojega i blišnjega svojega. I učiniše sinovi Levijevi po zapovijesti Mojsijevoj, i pogibe naroda u onaj dan do tri tisuće ljudi. Jer Mojsije reče: posvetite danas ruke svoje Gospodu, svako na sinu svom i na bratu svom, da bi vam dao danas svoj blagoslov.”

Ovde Mojsije istinsku posvećenost definiše kao apsolutnu poslušnost Bogu. To znači ustati u odbranu pravde, i ispoljiti spremnost da se izvršavaju Božje namere i u najneprijatnijim dužnostima, pokazujući da su nam zahtevi Božji preči od zahteva prijatelja pa čak i od života najbližih srodnika. Svoju posvećenost Bogu, sinovi Levijevi su pokazali izvršavajući Njegovu pravednu kaznu nad počiniocima greha i zločina.

Na vodi Merivi su i Aron i Mojsije zgrešili što slavu i čast nisu odali samo Bogu. Oni su obojica bili iznureni i isprovocirani stalnim gundanjem sinova Izraeljevih, i upravo u trenutku kad je Gospod milostivim ispoljavanjem svoje slave nameravao da odmekne i potčini njihova srca i da ih navede na pokajanje, Mojsije i Aron su božansku moć da iz stene poteče voda pripisivali sebi. „Slušajte, odmetnici! hoćemo li vam iz ove stijene izvesti vodu?” Ovo je bila zlatna prilika da proslave Gospoda i opravdaju Njegov karakter pred njima, da im pokažu Njegovo dugo strpljenje i nežnu samilost prema njima. Oni su gundali protiv Mojsija i Arona zato što nisu mogli da im nađu vodu. Mojsije i Aron su to doživeli kao da ovi kušaju i ponižavaju njih, zaboravljajući da je to gundanje predstavljalo uvredu za Boga. Time je u stvari bio vređan i obeščašćavan Bog, a ne oni koje je On postavio da ostvaruju Njegove namere. Okrivljujući za svoje nevolje Mojsija i Arona, Izraeljci su ružili svog najboljeg Prijatelja i gundali su protiv Božjeg providenja.

Ovaj greh tih inače plemenitih vođa bio je zaista veliki. Njihov život je mogao da bude slavan do kraja. Oni su bili veoma istaknuti i cenjeni ljudi; ali Bog je pokazao da On grehe onima koji se nalaze na visokim položajima ne prašta radije nego onima koji su u životu najskromniji. Mnogi takozvani hrišćani obično one koji ne ukoravaju i ne osuđuju zlo smatraju pobožnima i dobrim hrišćanima, dok za one koji smelo ustaju u odbranu pravde i u svojoj pravičnosti ne popuštaju nesvetim uticajima, misle da im nedostaju pobožnost i hrišćanski duh.

Oni koji ustaju u odbranu časti Božje i koji se po svaku cenu bore za čistotu istine, biće izloženi bezbrojnim iskušenjima kao što je bio izložen i naš Spasitelj u pustinji kušanja. Dok oni koji popuštajući svom temperamentu, nemaju hrabrosti da osude zlo nego čute i onda kad bi svojim uticajem trebalo da ustanu u odbranu pravde i protiv svakog pritiska, mogu izbeći mnoge duševne patnje i neprijatnosti, ali će zato izgubiti veoma bogatu nagradu, ako ne i sopstvenu dušu. Oni koji nastoje da ugone Bogu i verom u Njega dobijaju snagu da se suprotstave zlu i brane pravdu, uvek će biti izloženi oštrim sukobima i često će ostajati potpuno usamljeni. Ali, oslanjajući se čvrsto na Boga, oni mogu izvojevati dragocene pobede. Njegova milost biće njihova snaga. Njihova moralna osetljivost biće uvek oštra i jasna, a njihove moralne snage biće u stanju da se odupru svakom rđavom uticaju. Njihova pravičnost, slično Mojsijevoj, biće najčisti-

jeg karaktera.

Blagost, duh popustljivosti i želja da ugodi narodu, zaslepili su Aronove oči prema gresima Izrailjaca i prema veličini zločina koji je odobrio. Zahvaljujući njegovom uticaju i pristanku na zlo i greh, u Izrailju je život izgubilo preko tri hiljade ljudi. U kakvoj je suprotnosti sa ovim bilo držanje Mojsijevo! Pošto je Izrailjcima očevidno pokazano da se sa Bogom ne mogu šaliti nekažnjeno; pošto je - da bi im pokazao Božje opravdano negodovanje zbog njihovog greha - izdao strašnu naredbu da se svi koji su uporno ostali u otpadništvu bez obzira na srodstvo ili prijateljstvo nemilosrdno pobiju; i pošto je, u nastojanju da se odvрати Božji gnjev, kazna nad onima koji su uporno ostali u svojoj pobuni najnepristrasnije izvršena - Mojsije je bio spreman da se za njih ponovo založi pred Bogom. On je ovim pokazao ko je bio pravi prijatelj i Bogu i narodu.

„A sutradan reče Mojsije narodu: Vi ljuto sagriješiste; zato sada idem gore ka Gospodu, eda bih Ga umolio da vam oprostí grijeh. I vrati se Mojsije ka Gospodu i reče: molim Ti se: narod ovaj ljuto sagriješi načinivši sebi bogove od zlata. Ali oprostí im grijeh; ako li nećeš, onda i mene izbriši iz knjige svoje, koju si napisao. A Gospod reče Mojsiju: Ko mi je zgriješio, onoga ću izbrisati iz knjige svoje. A sada idi, vodi taj narod kuda sam ti kazao. Evo, moj će anđeo ići pred tobom, a kad ih pohodim, pohodiću na njima grijeh njihov. I Gospod udari narod mukama zato što načiniše tele, koje sali Aron.”

Mojsije se u ovoj svojoj molitvi najusrdnije zalagao pred Bogom za Izrailjce koji su teško zgrešili. On nije pokušavao da pred Bogom umanjí njihov greh, niti da za taj greh nade neki izgovor. On je otvoreno i iskreno priznao da su oni teško zgrešili, načinivši sebi bogove od zlata. Zatim njegove bojažljivosti nestaje i u interesu Izrailjaca, čija je dobrobit tako neraskidivo vezana za njegov život, on smelo istupa pred Boga preklinjući Ga da im oprostí veliki greh. Ako je njihov greh toliko veliki da im Bog ne može oprostí, ako njihova imena moraju biti izbrisana iz Njegovih knjiga, „onda i mene izbriši iz knjige svoje koju si napisao,” naglasio je Mojsije. Kada je Gospod ponovio obećanje da će Njegov Anđeo ići pred njima, vodeći ih u obećanu zemlju, Mojsije je znao da je njegova molitva uslišena. Ako bude izazvan da Izrailjce pohodi zbog njihovih prestupa, Gospod strogo naglasi da će ih neizbežno kazniti i za ovaj veliki greh. Ali ako ubuduće budu poslušni, Bog je obećao da će izbrisati taj veliki greh iz svojih knjiga.

Jednom mladom propovedniku i njegovoj ženi

Dragi brate i sestro A, već nekoliko meseci osećam da je došlo vreme da vam pišem o nekim pojedinostima koje mi je Gospod još pre nekoliko godina otkrio upravo o vama. Vaš slučaj mi je pokazan u vezi sa još nekima koji moraju da izvrše određenu pripremu da bi se udostojili za delo objavljivanja sadašnje istine. Pokazano mi je da vama, i jednom i drugom, nedostaju bitne kvalifikacije i, ukoliko ih ne steknete, time možete ugroziti i svoju korisnost i spasenje sopstvene duše. Vi imate nedostatke u karakteru koji se neizostavno moraju otkloniti. Ukoliko se otklanjanju tih svojih nedostataka ne posvetite najodlučnije, oni će postajati sve izrazitiji što će se veoma nepovoljno odraziti na vaš uticaj u delu, i konačni ishod biće vaše povlačenje iz rada na širenju istine koja vam je toliko draga.

U viziji koja mi je data za brata B pokazano mi je da on ima neke vrlo nesrećne crte karaktera. Svoju nastranu narav on nije potčinjavao neophodnoj disciplini. Bilo mu je dopušteno da se rukovodi ličnim mišljenjem i da radi samo ono što mu se sviđa. Njemu u velikoj meri nedostaje poštovanje i prema Bogu i prema ljudima. Uporna i nesavitljiva duha, on ima veoma

slabu predstavu o pravoj zahvalnosti prema onima koji su za njega učinili sve što je bilo u njihovoj moći. On najčešće ispoljava krajnju sebičnost.

Pokazano mi je da duh nezavisnosti, upornosti, samovolje, neprihvatanja tuđeg mišljenja, sebičnosti i prevelikog samopouzdanja obeležava isto tako i karakter sestre A. Ako uz budnu opreznost ne pobedi ove nedostatke u svom karakteru, sigurno neće sedeti sa Hristom na Njegovom prestolu.

Što se pak tiče tebe, brate A, pokazano mi je da se mnoge pojedinosti pomenute u ovom Svedočanstvu za brata B odnose i na tebe. Pokazano mi je da si od detinjstva bio samopouzdan, tvrdoglav i samovoljan, rukovodeći se samo sopstvenim nazorima. Budući tako nezavisnog duha, jako ti je teško da se potčiniš bilo kome. I kada ti dužnost očevidno nalaže da svoje mišljenje i stav potčiniš željama drugih ti uporno i plahovito istrajavaš u svome, smatraš da imaš puno pravo da samostalno misliš i postupaš u skladu sa svojom voljom. Ti si prihvatio i zavoleo istinu Božju, koja je za tebe značila i učinila mnogo, ali nije izvršila u tebi potpunu promenu što je neophodno za usavršavanje hrišćanskog karaktera. Kad si počeo da radiš u delu Božjem bio si skromniji i spremniji da prihvatiš savet i pouku. Međutim, čim postigneš neki uspeh tvoje samopouzdanje i duh nezavisnosti rastu i sve manje si ponizan.

Posmatrajući rad brata i sestre Vajt, dolaziš do zaključka da bi mnogo toga mogao učiniti bolje od njih. U tvom srcu se rađaju neprijateljska osećanja protiv njih. Ti si po prirodi sklon skepticizmu i neverovanju. Dok posmatraš njihov rad i slušaš ukore koje upućuju onima koji greše, ti se pitaš kako bi sam podneo tako određeno svedočanstvo. Odlučivši da to ne bi mogao da primiš, počeo si da ustaješ protiv njihovog načina rada i tako si otvorio svoje srce za sumnju, podozrenje i neprijateljstvo protiv njih i njihovog rada.

Gajio si u svom srcu predrasude u pogledu njihovog rada. Budno i sa velikim podozrenjem pratio si, osluškivao i prikupljao sve što si mogao. I pošto ti je Bog podario izvestan uspeh, počeo si da svoje neznatno iskustvo u delu izjednačuješ sa radom brata Vajta. Laskao si sebi da bi ti na njegovom mestu sve to učinio mnogo bolje. Stekao si veoma visoko mišljenje o sebi. Mislio si da je tvoje znanje daleko opsežnije i dragocenije nego što u stvari jeste. Da si imao samo stoti deo iskustava u radu, ličnim naporima, brizi, nevoljama i nošenju tereta i odgovornosti u ovom delu koje je stekao brat Vajt, mogao bi bolje shvatiti njegov rad i bio bi više naklonjen da mu ukažeš saosećanje i podršku u njegovim naporima nego da u zavisti i podozrenju stalno gundaš protiv njega.

Što se, pak, tiče tvoga rada na položaju koji zauzimaš, trebalo bi da budeš mnogo samokritičniji, da svojim postupcima ne bi izazivao Božje negodovanje i obeščašćavao delo istine. Trebalo bi da se u poniznosti i strahu zapitaš: „A za ovo ko je vrijedan?” Pravi razlog što ste oboje tako spremni da sumnjate i kritikujete rad brata Vajta u tome je što o njemu vrlo malo znate. Vašu dušu nikada nije pritiskao teret neke velike odgovornosti; strahovanja i brige za delo Božje. Nevolje i bol za druge koje ste osetili u svom srcu toliko su neznatne da vi njegove napore niste u stanju da cenite više nego što jedan desetogodišnji dečak zna da ceni brige, muke i naporan rad svoga brižnog oca. Takav dečak može radosno da prolazi kroz život pošto nije iz ličnog iskustva osetio terete i brige koje tište njegovog oca. On se može čak i čuditi očevom strahovanju i brigama, smatrajući sve to potpuno nepotrebno. Ali kad prođe kroz životno iskustvo, kad i sam bude morao da nosi breme životne stvarnosti, tada će se možda setiti očevih doživljaja i razumeti ono što mu je bilo tako tajanstveno u njegovoj mladosti; jer je kroz gorka životna iskustva došao do dragocenog saznanja.

Pokazano mi je da se nalaziš u opasnosti da se uzdigneš iznad jednostavnosti dela smatrajući sebe najboljim. Misleći da ti nije potreban nikakav ukor niti savet, ti govoriš u svom srcu: „Ja

sam sposoban da rasudim, da uočim razliku i da se odlučim između dobra i zla, i niko nema prava da mi u tome zapoveda. Sposoban sam da sam odlučujem šta treba a šta ne treba raditi. Nisam gori od drugih. Bog je sa mnom i daje mi uspeh u mojim naporima. Ko ima pravo da se meša u moj život?" Kad mi je tvoj slučaj bio pokazan u viziji, čula sam kako ove reči izgovaraš, ne pred drugima, nego kao u razgovoru sa samim sobom. Ukazujući upravo na vas dvoje, moj anđeo pratilec ponovi ove reči: „Ako se ne povratite i ne budete kao djeca, nećete ući u carstvo nebesko. Koji se, dakle, ponizi kao dijete ovo, onaj je najveći u carstvu nebeskome.”

Pokazano mi je da se snaga dece Božje nalazi upravo u njihovoj poniznosti. Samo kada smo mali u sopstvenim očima Hristos može da bude naša snaga i naša pravda i da blagoslovi naše napore. Pokazano mi je da Bog još uvek proverava brata D. On će mu podariti izvestan napredak; i ako izdrži proveravanje, ako primljeni blagoslov iskoristi na dobro, ne pripisujući to sebi u zasluge i ne uzdižući se u samopouzdanju i sebičnosti, Gospod će ga i dalje blagosiljati, u interesu svoga dela i slave svoga imena.

Videla sam, brate A, da ti pretila velika opasnost od uzvišenja, samopravednosti, uobraženosti i osećanja: „Bogat sam, obogatio sam se i ništa ne potrebujem.” Ako se ne budeš čuvao ovoga, Gospod će te pustiti da nastaviš svojim putem sve dok se tvoje slabosti ne otkriju pred svima. Bićeš doveden u položaj da bolno patiš zbog toga što tvoje sposobnosti drugi ne vide u tako povoljnoj svetlosti u kakvoj ih ti vidiš. Pokazano mi je da si za kušanje blagostanjem i nekim većim uspehom u životu potpuno nespreman. Samo potpuno obraćenje može u tebi izvršiti onu promenu koja ti je neophodna.

Pokazano mi je da ste po svojoj prirodi oboje vrlo sebični. Ukoliko se strogo ne čuvate toga, vi ste u stalnoj opasnosti da mislite samo na sebe. Vi ste skloni da mislite i gledate samo svoje lične interese i udobnosti, bez obzira koliko to može da bude neugodno za druge. Ostvarujući po svaku cenu svoje ideje i zamisli, vi se uopšte ne obazirete na planiranja, poglede i osećanja drugih. I jedno i drugo treba da mnogo više negujete osećanje poštovanja i obzira prema drugima.

Brate A, ti smatraš da je posao kojim se baviš toliko značajan da ti je ispod dostojanstva da pomažeš i u domaćim dužnostima. Nemaš prema tim zahtevima baš nikakve sklonosti. Ti si to zapostavljao i u svojoj mladosti. Ali su i te sitne dužnosti, koje ti toliko zanemaruješ, bitne u formiranju dobro uravnoteženog karaktera.

Pokazano mi je da naši propovednici, uopšte uzevši, propuštaju da u porodicama čije gostoprimstvo uživaju budu korisni. Neki se i za to vreme posvećuju samo proučavanju, jer im takvo zanimanje odgovara, ne shvatajući da su Bogom pozvani da za porodicu koju posećuju budu blagoslov, oni se udubljuju samo u svoje knjige i tako ne stižu da sa članovima porodice razgovaraju o raznim pitanjima biblijske istine. Verski život u porodici retko se i pomene. Sve je to pogrešno. Propovednici koji nisu opterećeni brigom za izdavački rad i nadzor nad mnogim skupštinama, ne bi smeli svoj rad smatrati tako teškim. Oni treba da pokažu najdublje interesovanje za članove porodica koje posećuju, a ne samo da očekuju da se njima ugada, dok oni sa svoje strane ničim to ne uzvraćaju. Hrišćanske porodice se osećaju obaveznim da primaju Hristove propovednike, ali su i propovednici koji uživaju njihovo gostoprimstvo isto tako dužni da, prihvatajući se rado svakog posla, koliko god je to moguće, ne budu na teretu svojim prijateljima. Mnogi propovednici misle da im se neka posebna pažnja obavezno duguje i to očekuju, dok se takvo dvorenje i ugadanje često pokazuje samo štetnim jer umanjuje njihovu korisnost.

Brate i sestro A, vi ste boraveći kod svoje braće najčešće podešavali sve onako kako vama najbolje odgovara i tražili da se vama ukazuje svaka pažnja, bez obzira da li to prija i drugima ili im to uopšte ne odgovara. Vi ste u opasnosti da sebe učinite središtem svega. Rado primete

pažnju i usluge drugih, dok biste, i radi duhovnog dobra svoje duše a naročito u interesu drugih, morali mnogo više pažnje da posvetite onima koje posećujete. Time biste stekli veći ugled i pridobili mnogo više duša za istinu.

Brate A, ti imaš poseban dar da istinu preneseš drugima, i veoma prodorne istraživačke sposobnosti uma; ali u svom karakteru imaš ozbiljne nedostatke koje sam napred pomenula i koje moraš pobediti. Ti zanemaruješ mnoge, na izgled, male dužnosti prema drugima, jer imaš tako visoko mišljenje o sebi da ti ne pada na pamet da se i tako sitne pažnje očekuju od tebe. Bog ne želi da sav teret prebacuješ na druge, ne uviđajući potrebu da i sam uradiš neke od poslova koje neko ipak mora da obavi. Nije propovedniku Jevandelja nipošto ispod dostojanstva da donese drva ili vode kad to zatreba, ili da se prihvati bilo kog neophodnog posla u domaćinstvu čije gostoprimstvo uživa. Potcenjujući važnost tih malih dužnosti i propuštajući da ih izvrši, on samog sebe lišava stvarnih blagoslova a i drugima uskraćuje dobra koja od njega s pravom očekuju.

Fizičke aktivnosti nekih naših propovednika nisu srazmerne naporima kojima oni stalno opterećuju svoj um. Zbog toga stalno izgledaju tako slabi i iznureni. Nema pravog razloga da propovednici koji obavljaju samo redovne propovedničke dužnosti zbog toga izgube svoje zdravlje. Njihov um nije stalno opterećen brigama i teškim odgovornostima, kao što je to slučaj sa onima koji snose odgovornosti za naše značajne institucije. Pokazano mi je da oni nemaju nikakvog razloga ili izgovora za neuspeh u ovom tako značajnom periodu našeg dela, ako pažljivo i savesno primenjuju svetlost koja im je Bogom dana u pogledu rada, kretanja i pravilne ishrane.

Neki od naših propovednika previše jedu, a ne kreću se dovoljno da bi potrošili ogromnu energiju koju su na taj način uneli u svoj organizam. Oni se dobro najedu, a onda najveći deo svoga vremena, i to sve u sedećem stavu, provode u čitanju, proučavanju ili pisanju, dok bi trebalo da bar jedan deo tog vremena posvete fizičkom kretanju. Ako ne budu brižljivije pazili da svoj želudac ne pretovaraju čak ni zdravom hranom, naši propovednici će sigurno potkopati svoje zdravlje. Videla sam da se vi, brate i sestro A, nalazite u opasnosti u ovom pogledu. Prekomerno uzimanje hrane ometa slobodan tok misli i reči i nepovoljno utiče na intuiciju toliko bitnu da istina ostavi dubok utisak na srca slušalaca. Popuštanje apetitu zamagljuje um, i otupljuje sveta osećanja duše. Prekomerno uzimanje hrane i nedostatak fizičkog kretanja u velikoj meri slabe umne i moralne sile nekih naših propovednika. Oni koji su skloni da previše jedu ne bi smeli da popuštaju tim svojim prohtevima, nego primenom samoodricanja i samosavlađivanja treba da sačuvaju blagodati aktivnih mišića i nepreopterećenog mozga. Prekomerno uzimanje hrane otupljuje celo biće, jer želudac da bi sve to svario i probavio oduzima energiju neophodnu drugim organima.

Zbog propusta naših propovednika da sve organe svoga bića pravilnom upotrebom koriste ravnomerno, jedni od njihovih organa stradaju od premorenosti, a drugi od neaktivnosti. Svaka umna sposobnost i svaki mišić imaju svoju određenu ulogu, i svi treba da se jednakomerno koriste, kako bi se pravilnom upotrebom srazmerno razvijali i održali u zdravlju i snazi. U živom organizmu ljudskog bića svaki organ ima svoj zadatak. Svaki točak te mašinerije mora biti živ, aktivan i uvek sposoban za rad. Sve sposobnosti našeg bića utiču jedna na drugu, i sve ih - u cilju srazmernog i pravilnog razvoja - treba koristiti podjednako.

Brate i sestro A, nijedno od vas ne nalazi uživanje i zadovoljstvo u blagodati fizičkog rada u kući. Vi oboje treba tek da razvijate u sebi ljubav prema praktičnim životnim dužnostima. Vama je takvo vaspitanje neophodno da biste bili i zdraviji i korisniji u životu. Vi previše mislite samo o tome šta ćete jesti. Namirnica koje daju slab kvalitet krvi ne bi trebalo ni da se dotaknete, jer oboje bolujete od tuberkuloznog otoka žlezda.

Brate A, tvoja ljubav prema čitanju, potpuna odbojnost prema fizičkim naporima i sklonost da u govoru opterećuješ samo grlo, čine te podložnim oboljenjima grla i pluća. Moraš se čuvati da ne govoriš tako užurbano, kao dete kad žuri da što brže ispriča svoju napamet naučenu lekciju. Čuvaj se da u govoru ne naprežeš suviše samo gornje govorne organe, jer se stalnim naprezanjem i draženjem tako osetljivih organa polaže temelj bolesti. Pri govoru uvek treba koristiti i aktivnost trbušnih mišića. Pluća i grlo u formiranju glasa treba da budu samo kanali, a ne da obavljaju sve funkcije.

Pokazano mi je da će i tebi i tvojoj supruzi način na koji jedete doneti bolest, koje se - kad jednom uhvati maha - nećete lako osloboditi. Vi ćete to možda godinama hrabro podnositi ne pokazujući nikakve posebne znake iznurenosti, ali će uzrok biti praćen neizbežnim posledicama. Bog neće učiniti nekakvo čudo za vas da bi vam sačuvao zdravlje i život. Kako u pogledu jela, tako i u pogledu svojih umnih i fizičkih aktivnosti, morate postupati razumno, sledeći svoju prosvetlenu savest. Svi naši propovednici treba da budu iskreni i pravi zdravstveni reformatori, prihvatajući reformu ne zato što to i drugi čine, nego iz načela, pokoravajući se Reči Božjoj. Bog nam je u pogledu zdravstvene reforme dao veliku svetlost, i od svih zahteva da je s poštovanjem uvažavamo. On nam ne šalje svetlost da bi je Njegov narod odbacio ili zanemario ne snoseći zbog toga nikakve posledice.

Pioniri u našem delu

Pokazano mi je da nijedno od vas u stvari ne poznaje sebe. Kada bi Bog pustio neprijatelju da vas napada svojim kušanjima kao što je napadao Njegovog vernog slugu Jova, u vama se ne bi našao duh nepokolebljive čestitosti koji se našao u Jovu, nego duh gundanja i neverovanja. Da ste se nalazili u Batl Kriku u toku bolesti moga supruga, kada su se ovdašnji članovi teško kušali pod naročitim uticajem sotonine moći, vi biste oboje zdušno disali njihovim duhom zavisti i opadanja. Zajedno sa ostalima trudili biste se najrevnosnije da jednog bolesnog, brigom satrvenog i paralisanog čoveka prikažete prestupnikom zbog samo jedne reči.

Vi ste skloni da svoje propuste i nedostatke pokrivete preuveličavanjem i stalnim zadržavanjem na navodnim greškama brata i sestre Vajt, i da vam se pružila prilika koju su imali oni u Batl Kriku vi biste išli i dalje od njih u tom bezbožnom krstaškom pohodu protiv nas; i pošto imate daleko manje vere i poštovanja nego neki od njih još manje biste cenili naš rad i naš poziv.

Pošto, i pored žalosnog iskustva i provere onih koji su u svom nezadovoljstvu zavideli, iznalazili greške i gundali protiv nas, niste iz svega toga izvukli pouku, pokazano mi je da će Bog prokušati vašu vernost i otkriti tajne vašeg srca. Vaše nepoverenje, sumnjičenje, zavist i sve vaše slabosti biće izobličene, kako biste mogli da sve to vidite i da upoznate sebe u pravoj svetlosti - ako to želite.

Videla sam kako oslušujete šta ljudi i žene govore o nama, i kako sa izrazitim zadovoljstvom skupljate nepovoljne utiske o našem radu. Jedni su iznalazili greške u jednom, drugi u drugome kao što su i sinovi Izrailjevi gundali protiv Mojsija koji je bio Bogom određen da ih vodi. Neki su kritikovali naš način življenja, govoreći da nismo tako oprezni i umereni kao što bi trebalo da budemo, da nismo dovoljno uglađeni u ophođenju s ljudima, da govorimo suviše otvoreno i ukoravamo preoštro. Neki su, govoreći o odevanju sestre Vajt, kopali po beznačajnim sitnicama. Drugi su opet izražavali nezadovoljstvo, povodom izvesnih postupaka brata Vajta. Tako su zamerke, kritikovanje i iznalaženje grešaka prenošeni od usta do usta. Pored svih takvih

stoji jedan anđeo koji, iako ga oni ne vide, revnosno i verno zapisuje njihove reči u knjigu koja će se jednom otvoriti pred Bogom i anđelima.

Neki jedva čekaju da u životu brata i sestre Vajt, koji su osedeli radeći u delu Božjem, nađu bilo što zbog čega bi mogli da ih osuđuju. Neki izražavaju mišljenje da su svedočanstva sestre Vajt nepouzdana. To je ono što mnogi neposvećeni žele. Svedočanstva ukoravaju i obuzdavaju njihovu sklonost taštini i oholosti; ali da nije bilo toga, oni se nikada ne bi zaustavili u svojoj trci za modom i taštinom. Bog će svima takvima dati prilike i mogućnosti da se pokažu i da razviju svoj pravi karakter.

Pre nekoliko godina pokazano mi je da ćemo se tu suočiti sa istim duhom koji se svojevremeno pojavio u Parizu, u državi Mejn, i koji tamo - iako delimično osujećen - nikada više nije u potpunosti iskorenjen. S vremena na vreme ovaj duh stalnog gundanja i pobune pojavljuje se kod pojedinaca koji su svojevremeno već bili zatrovani kvascem tog zla koje nas prati godinama. Sestro A, taj duh je i tebi svojstven do izvesne mere, i pod uticajem istoga ti formiraš svoje poglede i shvatanja. U umu i mislima sestre C postepeno se razvijao duh neverovanja i licemerstva, i sada ni njoj samoj nije lako da se toga oslobodi. Taj isti duh koji je, D i ostale u državi Mejn tako dugo držao u fanatičkoj zabludi, suprotstavljajući se svim nastojanjima da se oni privedu istini, imao je moćan obmanjivački uticaj na shvatanja E u, a isto tako i na tebe. Ti si osoba mirnog ali odlučnog i nepopustljivog temperamenta na koji neprijatelj može da utiče, i tvoj uticaj, ako bude negativan, biće praćen istim rezultatima kao i rad sestre E, samo u još većoj meri.

Osećanja sumnje, zavisti i neverovanja godinama sve više i više obuzimaju vaš um. Vama je mrzak svaki prekor. Preosetljivi ste, i čim je bilo ko ukoren u vama se budi saosećanje i stajete na njegovu stranu. Takva osećanja nisu posvećena i ne dolaze od Božjeg Duha. Brate i sestro A, pokazano mi je da - ukoliko nastavite sa iznalaženjem tuđih grešaka i gundanjem, u čemu se otkriva onaj isti kvasac nezadovoljstva, zavisti i neverovanja koji je život E i njenog supruga učinio pravim prokletstvom - moramo odlučno ustati protiv te sklonosti, ne dopuštajući da se takav duh ukoreni u vama; i da sve dok se to ne razvije treba da ćutim, jer ima vreme kad treba govoriti i vreme kad treba ćutati. Videla sam da je brat A, ukoliko se potpuno ne obrati, u opasnosti da izgubi svoju dušu, premda je njegov rad za sada praćen prividnim uspehom. On ne uvažava ni položaj ni napore drugih niti ispoljava poštovanje prema bilo kome, jer smatra da niko nije bolji od njega.

Pokazano mi je da će iskušenja u pogledu napora brata i sestre Vajt stalno bivati sve veća i veća. Naš rad je svojevrsan i razlikuje se po svom karakteru od svega što rade ostali u polju. Propovednike koji služe samo u reči i nauci Bog ne poziva da rade naš posao, niti nas poziva da radimo ono što je samo njihov posao. Svako od nas, u izvesnom smislu, ima svoj određeni zadatak. Bogu je bilo po volji da mi otkrije tajne unutrašnjeg života i skrivene grehe svoga naroda. Stavljena mi je u zadatak teška dužnost da osuđujem zlo i razotkrivam tajne grehe. I kad me je Duh Božji nagnao da osudim grehe za koje niko osim počinioca nije znao ni da postoje, to je probudilo prirodna osećanja u srcu neposvećenih. Dok su se neki od srca ponizili pred Bogom i u pokajanju priznali i odbacili svoje grehe, u srcu drugih rodila se mržnja. Ukoravanjem i osudom njihovih greha povređena je njihova oholost. Umesto da budu zahvalni Bogu što je u svojoj milosti progovorio kroz svoje ponizno oruđe, ukazujući im na opasnosti koje im prete zbog njihovih greha, kako bi ih odbacili pre nego što postane prekasno - oni smatraju da ih sestra Vajt vređa.

Neki su spremni da istražuju: ko je to mogao da kaže sestri Vajt? Poneki me čak i lično pitaju da li mi je neko govorio o tome. Ja odgovaram: Da, da, anđeo Božji mi je to kazao. Ali njih

u stvari interesuje da li su mi braća i sestre otkrivali njihove mane. Ubuduće neću više da omalovažavam svedočanstva koja mi je Bog dao, pokušavajući da objašnjavanjima zadovoljim pojedince tako ograničena uma. Jer sva ovakva i slična pitanja predstavljaju uvredu za Svetog Duha, Bog je našao za dobro da me stavi u položaj u koji nije stavio nikoga više iz naših redova. On je položio na mene tešku dužnost da ukoravam i osuđujem greh što takođe nije dao drugima. Moj suprug me je podržavao u iznošenju svedočanstava i pridruživao svoj glas u upućivanju neophodnih ukora. On je bio primoran da se na tako odlučan način suprotstavi duhu neverovanja i pobune u kojem su ukoreni često najdrskije ustajali da pobiju svako svedočanstvo koje bih ja iznela, jer su bivali pogođeni i duboko uvređeni datim ukorom. A upravo to je i bila Božja namera da se oni osete pogođenim. Bilo je neophodno da se pred svojim oholim srcem osvedoče o svojoj grešnosti i pristanu da se očiste od svakog bezakonja.

Pri svakom koraku napredovanja i uspeha koji nam je Bog podario kao svom narodu bilo je među nama i takvih koji su, kao sotonina oruđa, uvek spremni da se povlače, da sugerišu sumnje i neverovanje, da podmeću prepreke na našem putu i slabe našu veru i hrabrost. Slično ratnicima na bojištu, uvek smo morali biti spremni za borbu, spremni da se probijamo kroz stalne prepreke i protivljenja. To je naš rad činilo desetostruko težim nego što bi inače bio. Morali smo biti čvrsti i nepokolebljivi kao stena. Ta čvrstina je bila tumačena kao naša potpuna bezosećajnost i samovolja. Božja volja nikada nije bila da skrećemo ni na desno ni na levo da bismo zadovoljavali prohteve neposvećene braće. On traži da se uvek nepokolebljivo držimo samo pravog puta. Mnogi su nam, tvrdeći da osećaju veliki teret odgovornosti za nas, sugerisali da pođemo ovim ili onim putem, suprotno svetlosti koju nam je Bog dao. Šta bi bilo da smo se povodili za takvom lažnom svetlošću i utiscima fanatika? Sigurno da naš narod ne bi više imao poverenja u nas. Mi smo podmetnuli svoje lice kao kremen za pravdu, a onda nastavili verno svoju dužnost.

Među nama je uvek bilo pojedinaca spremnih da odlaze u krajnost i da prekoračuju granice dozvoljenog. Takvi uopšte nemaju utvrđeni oslonac, i nanose veliku štetu delu istine. Ima opet drugih koji nikada ne mogu da zauzmu čvrst i određen stav i nisu spremni za borbu kad Bog pozove svoje verne vojnike da se svrstaju u redove i da se nađu na položaju. Oni nisu spremni da krenu u napad na neprijatelja kada Bog to zatraži od njih. Oni ne preduzimaju ništa sve dok drugi ne izbere bitku i za njih i zadobiju pobedu, a onda su spremni da dele plen. Koliko Bog može da se osloni na takve vojnike? Takve On u svom delu smatra samo kukavicama.

Ovakvi, prema onome što mi je pokazano, nemaju nikakvog ličnog iskustva u borbi protiv greha i sotone. Oni su skloniji da se bore protiv vernih vojnika Hristovih, negoli protiv sotone i njegovih hordi. Da su, uzevši na sebe sve oružje Božje, stupili u borbu stekli bi ono dragoceno iskustvo za koje im se upravo u borbi pruža prava prilika. Ali oni nemaju hrabrosti da se založe za pravdu, da se ponekad izlože i riziku u toj borbi i da nauče kako se ide u napad protiv sotone i njegovih utvrđenja. Nekima uopšte ne pada ni na pamet da se upuštaju u neki rizik ili da se izlažu bilo kakvom odricanju. Ali neko mora da se izloži opasnosti i da nešto rizikuje u ovom delu. Oni koji nisu spremni da rizikuju bilo šta ili da se izlože napadima uvek su spremni da budnim okom prate one koji nose teret odgovornosti, da ih kritikuju čim se ukaže i najmanja prilika za to i da ih vređaju. Upravo to doživljavaju stalno u svom radu brat i sestra Vajt. Oni su stalno izloženi napadima sotone i njegovih hordi, ali to nije sve. Oni koji bi po dužnosti trebalo da ih podržavaju u njihovoj borbi, kad ih vide kako posustaju pod teretom preteranog rada, često pomažu sotonu i njegovim naporima da ih obeshrabri i oslabi i, ako je moguće, ukloni sa pozornice dela.

Brate i sestro A, pokazano mi je da ta velika pažnja, ugađanje i poštovanje koje vam ljudi ukazuju na vašim putovanjima ne donose nikakvo dobro. U vašoj prirodi nije da isto tako ukazujete dužnu pažnju i poštovanje onima koji nose terete odgovornosti i brige koje je Bog

stavio na njih u svome delu. Vi oboje volite ugodan i lak život, niste spremni ni na kakve promene niti na izlaganje bilo kakvim neprijatnostima. Želite da vam se svuda i u svemu izlazi u susret. Suviše držite do sebe i imate veoma visoko mišljenje o svojim dostignućima. Niste bili primorani da nosite terete mučnih briga i odgovornosti niti da donosite značajne i sudbonske odluke vezane za interese dela Božjeg, što je uglavnom padalo u deo mome suprugu. Njega je sam Bog učinio savetnikom u svome narodu, da mlađe saradnike, kao što ste i sami, savetuje i poučava u istini kao svoju decu. Kada u poniznosti shvatite svoje stanje onakvim kako ono u stvarnosti jeste, vi ćete biti spremni da primete savete. Upravo zato što ste snosili tako malo odgovornosti vi niste u stanju da shvatite zašto brat Vajt sve to oseća mnogo dublje nego vi. U tome je razlika između vas i njega u ovom pitanju. On je trideset najboljih godina svoga života posvetio delu Božjem, dok vi imate samo nekoliko godina iskustva i dok vaše teškoće i nevolje nisu ništa u poređenju sa onim što je on morao da podnese.

Pošto su oni koji su predvodili u ovom delu uz velike napore otkrili ovu istinu i stavili vam u ruke delo u podmaklom razvoju, vi ste nastavili da radite iznoseći dragocene argumente koje su drugi uz neizrecive brige i strepnje pronašli za vas. Dok je za vas obezbeđeno obilje finansijskih sredstava i redovno primete svoju platu, nemajući nikakvih razloga za zabrinutost i strepnju u tom pogledu, pioniri dela su podnosili oskudice i lišavanja. Bez ikakvog osiguranja, zavisili su u svemu od Boga i od nekolicine iskrenih pojedinaca koji su svim srcem prihvatili njihov rad. Dok ste vi okruženi braćom koja su vam naklonjena, koja vas potpomažu i cene vaše napore, ti prvi radnici u ovom delu imali su samo nekolicinu prijatelja oko sebe. Svi bi se mogli nabrojati za nekoliko minuta. Mi iz ličnog iskustva znamo šta znači gladovati u nedostatku hrane i podnositi hladnoću u nedostatku odgovarajuće odeće. Mi smo čitave noći provodili putujući zaprežnim kolima da bi posetili svoju braću, jer nismo imali novca da platimo prenoćište u gostionici. Ponekad smo pešačili desetine kilometara, jer nismo imali mogućnosti da platimo prevoz. O, kako nam je draga bila istina! Kako dragocene duše iskupljene krvlju Hristovom!

Mi se ne žalimo zbog svojih patnji pretrpljenih u tim danima velike neimaštine i nevolja koje su nas još više učvršćivale u veri. To su bili najsrećniji dani u našem životu. Prolazeći kroz patnje i nevolje, naučili smo da se u jednostavnosti vere osvedočimo koliko je dobar Gospod i da Mu se u potpunosti predamo. On je bio naša uteha i potpora. On je za nas bio kao spasonosni „sjen” velike stene u žarkoj pustinji. Vaša nesreća, brate i sestro, kao i većine naših mladih propovednika, u tome je što niste stekli slična iskustva u lišavanju, siromaštvu i nevolji. Takvo iskustvo vredelo bi vam više nego kuće i imanja, više nego zlato i srebro.

Kada iznosimo svoja iskustva: kako smo u samom početku dela, pod izuzetno teškim uslovima, u napornom radu i oskudici - izdržavajući se radom sopstvenih ruku - propovedali istinu, neke od naših mladih propovednika koji su u radu svega nekoliko godina i nemaju takva iskustva, to pogađa i prebacuju nam da se hvalimo sopstvenim delima. To dolazi otuda što oni u svom životu nisu znali ni za kakve brige, oskudicu ili samoodricanje, tako da ne znaju kako da saosećaju s nama, i što ova suprotnost ne odgovara njihovim osećanjima. Iznošenje iskustava koja su u tako velikoj suprotnosti sa njihovim životom doprinosi da se njihov rad ne pojavljuje u tako povoljnoj svetlosti kao što bi to oni želeli.

Kada smo otpočeli ovo delo, mi smo oboje bili slabog zdravlja. Kao hronični dispeptičar, moj suprug je mnogo patio od slabog varenja, ali mi smo se tri puta dnevno usrdno molili Bogu da nam podari snagu. Moj suprug je otišao da radi na košenju livada i, zahvajući snazi koju mu je samo Bog podario u odgovoru na naše usrdne molitve, zarađivao je novac koji nam je bio neophodan za prikladnu odeću i putne troškove u jednu udaljenu državu da bismo sadašnju istinu odneli svojoj braći.

Mi imamo pravo da se pozivamo na svoja iskustva iz prošlosti, kao što je to činio i apostol Pavle: „Pa došavši k vama i budući u oskudici, ne dosadih nikome; jer moju oskudicu popuniše braća što dođoše iz Makedonije; i u svemu čuvah sebe i čuvaću da ne budem vama na teretu. Kao što je istina Hristova u meni tako se hvala ova neće uzeti od mene u predjelima Ahaje.” U iznošenju svojih iskustava iz prošlosti, mi se držimo Pavlovog ohrabriranja upućenog jevrejskim vernicima: „Sjećajte se prvih dana svojih, u koje tako prosvijetljeni, podnijeste mnoge podvige stradanja, izloženi s jedne strane porugama i nevoljama, a s druge, postavši saučesnici sa onima koji to isto doživljavaju.”

Naš život je neraskidivo povezan sa delom Božjim. Nikakvih drugih interesa, osim ovoga dela, mi nemamo. I kada posmatramo napredak koji ovo delo prati od samog njegovog početka, šireći se polako ali sigurno, kad vidimo uspeh Crkve za koju smo se uz toliko mučne napore zalagali i žrtvovali gotovo i svoj život, ko nam može zabraniti da se hvalimo u Gospodu? Naša iskustva, doživljena u ovom delu, za nas su veoma dragocena. Mi smo u to delo uložili sve.

„Mojsije bješe čovjek vrlo krotak mimo sve ljude na Zemlji,” a ipak je zbog gundanja sinova Izrailjevih više puta bio primoran da iznosi njihove grehe i prestupe otkako su izašli iz Egipta, i da do i kazuje ispravnost svojih postupaka kao njihov vođa. I pred sam rastanak s njima, neposredno pred svoju smrt, ponovo im je ukazao na njihov buntovnički duh i stalno gundanje od samog izlaska iz Egipta, naglašavajući kako ga je ljubav prema njima nagonila da se pred Bogom toliko zauzima za njih. Ispričao im je i kako se žarko molio Gospodu da ga pusti preko tog Jordana u zemlju obećanu, „ali Gospod bješe gnjevan na me zbog vas, i ne usliši me, nego mi reče: Dosta, ne govori mi više za to.” Iznoseći im njihove grehe i zastranjivanja, i koliko puta se u najvećoj poniznosti i bolu duše molio Bogu za njih, Mojsije reče: „Nepokorni bijaste Gospodu od kad vas poznah.”

Mojsije je, uz Božje odobrenje, sinove Izrailjeve često podsećao na njihove prestupe i pobune kako bi se oni, uvidevši svoje grehe ponizili pred Bogom u iskrenom pokajanju. Njegova volja nije bila da oni zaborave svoje zablude i grehe kojima su izazivali Njegov opravdani gnjev protiv sebe. Ponavljanje njihovih prestupa i nezahvalnosti za Božju milost i dobrotu prema njima, nije bilo prijatno za njihova osećanja. Ali je Bog, iako to njima nije odgovaralo, naredio da tako treba činiti.

Pokazano mi je da Bog tako mladim ljudima kao što ste vi, sa tek nekoliko godina oskudnog iskustva u delu sadašnje istine, neće poveriti velike odgovornosti niti vođenje Njegovog dela. Takvi treba da budu veoma pažljivi da svoje stavove ne suprotstavljaju rasuđivanju i mišljenju onih koji imaju zrelo iskustvo, koji su svojim životom nerazdvojno vezani za delo Božje, i koji u njemu aktivno učestvuju od njegovih skromnih začetaka, kada vi još niste bili ni rođeni. Ljude sa tako malo iskustava, a toliko samopouzdanja, Bog neće izabrati da predvode u ovom svetom i značajnom delu. To bi bilo veoma rizično. Ljudi koji su tako malo učestvovali u podnošenju patnji, iskušenja, protivljenja i lišavanja, koje je trebalo izdržati da bi delo dostiglo sadašnji nivo, treba da budu mnogo nepoverljiviji prema sebi.

Mladi ljudi koji se danas posvećuju delu propovedanja istine treba da u svom srcu gaje duh skromnosti i poniznosti. Da ne bi doživeli poraz, treba da se strogo čuvaju samouzvišenja. Oni će biti odgovorni za svetlost istine koja ih danas tako jasno obasjava. Pokazano mi je da Bog s negodovanjem gleda na one koji gundaju protiv pionira ovog dela koji su za njih izborili najteže bitke i podnosili tako mnogo od samog početka, kada je rad bio izuzetno težak.

Bog cení iskusne radnike koji su se hrabro borili pod bremenom najtežih okolnosti kad je bilo tako malo onih koji su hteli i mogli da pomognu, i On revnosno brine o onima koji su dokazali svoju vernost. Spremnost da se slugama Božjim koji su osedeli podižući delo sadašnje

istine iznalaze greške i nedostaci, izaziva Božje negodovanje. Budite sigurni, mladi saradnici, da će vaša prebacivanja i gundanja protiv tih vernih ljudi, svedočiti protiv vas na dan Božjeg suda. Dokle god Bog ne stavi na vas teret većih odgovornosti, ne izlazite iz okvira svog sadašnjeg položaja, ne oslanjajte se nezavisno na svoj sopstveni sud i ne prihvatajte se odgovornosti za koje niste dorasli.

Dragi brate i sestro A, vama je neophodno da gajite duh poniznosti, stalne budnosti i revnovanja u molitvi. Što se više u svom životu približite Bogu, utoliko ćete jasnije videti svoje slabosti i opasnosti koje vam prete. Realna i jasna predstava o zakonu Božjem i Hristovom delu ispaštanja omogućiće vam da bolje upoznate sami sebe i da uvidite sve nedostatke u svom karakteru. Ukratko, vama je i jednom i drugom neophodno da svakog dana u ličnom održavanju veze sa Bogom saznate šta je Njegova volja za vas. Kad uvidite svoje velike nedostatke u duhovnom pogledu, shvatićete činjenicu da se ljudska izopačenost, koju Reč Božja tako jasno osuđuje, odražava i u vašem životu. Oboje ste puni farisejskog duha, i prete vam opasnost da namerno ostanete u strašnoj tami u pogledu svog pravog položaja pred Bogom.

Vi oboje treba ozbiljnije da shvatite dužnosti koje vas očekuju u svim životnim prilikama i međuljudskim odnosima. Vi zanemarujete mnoge od svojih dužnosti i prema Bogu i prema ljudima. Neophodno vam je da mnogo bolje upoznate sebe. Nepoznavanje sopstvenog srca navodi vas da tako olako prelazite preko neophodnosti svakodnevnog živog iskustva u boguugodnom životu. Vi do izvesne mere previdate i neophodnost stalnog božanskog uticaja u svom radu - što je u delu Božjem toliko značajno. Ako zanemarujući sve ovo nastavite u svom samopouzdanju i uobraženosti bićete prepušteni da posrćete i činite velike greške. Duh smernosti i zavisnosti je ono što vama jako nedostaje i što treba stalno da negujete. Onaj ko je svestan sopstvene slabosti uvek gleda iznad sebe, i zna koliko mu je neophodna pomoć sa neba. Milost Božja navodi ga da u sebi stalno neguje duh zahvalnosti. Onaj ko je najdublje svestan sopstvene slabosti zna da se buntovnička nepokornost srca može pobediti samo milošću Božjom, koja se ni sa čim ne može uporediti.

Svest da u svom karakteru imate ne samo jače nego isto tako i slabe tačke, treba stalno da vas čuva da se ne upuštate u takve poduhvate ili odgovornosti koje vam Bog nikada nije namenio. Svoje postupke i svoj život nikad ne treba da merite ljudskim merilima, nego merilom dužnosti otkrivenim u Bibliji. Brate i sestro A, vi treba za sebe lično da izvršite jedno delo, o čijoj neophodnosti i ne sanjate. Vi se godinama kušate gajeći zavist i ljubomoru u odnosu na nas i naš rad. To Bogu nije po volji. Vi možete tvrditi kako verujete da su svedočanstva Bogom dana ali vas sve više obuzima sumnja da je suštinski sadržina istih zaista od Boga.

Brate A, tvoj rad na pridobijanju duša bio bi mnogo uspešniji da si posvetio pažnju praktičnoj primeni bar toliko koliko i teorijskom izlaganju, da si istinu koju propovedaš praktično primenjivao u svom srcu i životu. Neophodna ti je jača podrška odozgo. Suviše se oslanjaš na svoje okruženje i zavisiš od toga. Kad vidiš pred sobom veliki broj slušalaca, ti se oduševiš i dobiješ volju i želju da govoriš. Ali kada je broj slušalaca manji, tvoga oduševljenja nestaje, i ti gubiš volju i hrabrost za rad. Nešto ti, očevidno, nedostaje. Ne oslanjaš se dovoljno na Boga. Hristos je neke od najznačajnijih istina u svom učenju izneo u razgovoru sa jednom Samarjankom koja je došla da zahvati vodu dok je On umoran od puta sedeo kraj studenca da se odmori. Izvor žive vode bio je sam On. Izvor te životvorne vode mora da bude i u nama, kako bi njeno osvežavajuće dejstvo bilo pravo okrepljenje za one koji su u sferi našeg uticaja.

Hristos je nastojao da ljudima priđe gde god bi ih sreo - na prometnim gradskim ulicama, u privatnim kućama, u zbornicama ili na obali jezera. Naporno je radio u toku celog dana, propovedajući okupljenom mnoštvu i isceljujući bolesne koje su Mu donosili; a često je – otpus-

tivši svoje slušaocce da se vrata svojim kućama u cilju odmora i okrepljujućeg sna, sam čitave noći provodio u molitvi, da bi se ujutru ponovo vratio svom napornom radu. O, brate i sestro, o samoodricanju i samopožrtvovanju radi Hrista i radi istine vi u stvarnosti ne znate ništa. Morali biste se mnogo više oslanjati na Boga, a znatno manje na svoje lične sposobnosti. Sebe i svoje „ja” treba da potpuno sakrijete u Bogu.

Brate A, ti si sklon da u prekoravanju budeš preoštar i da u pogledu pojedinaca stvaraš sopstvene zaključke, naročito ako na neki način ometaju tvoje planove; i u zavisnosti od toga u kakvoj svetlosti ih gledaš, ponekad ih nepoštedno napadaš. U ophođenju s ljudima ti uopšte nisi saosećajan, blag i učtiv kao što je bio tvoj Uzor. Ti treba da ublažiš svoju narav, da postaneš ljubazniji, ispoljavajući u mnogo većoj meri istinsku nepristrasnost i čovekoljublje. Usrdnom molitvom i živom verom treba da se u duši mnogo prisnije povežeš s Bogom. Svaka molitva upućena u veri uzdiže molbenika iznad obeshrabrujućeg delovanja sumnji i ljudskih strasti. Molitva nam daje snagu da se uvek iznova hvatamo u koštac sa silama tame, da strpljivo podnosimo sva svoja iskušenja i nevolje kao dobri Hristovi vojnici.

Dokle god, umesto u veri, izlaz tražiš u svojim sumnjama i strahovanjima ili pokušavaš da iznađeš rešenje za sve što ne možeš jasno shvatiti, tvoje zbunjenosti biće samo još veće i dublje. Ako se pak u osećanju potpune bespomoćnosti i zavisnosti, kakav u stvari i jesi, obratiš Bogu, poveravajući u molitvi svoje potrebe i nevolje Onome koji u svojoj svemoći sve vidi i po svojoj volji vlada i upravlja svim što je stvorio, On koji i može i hoće da čuje tvoj vapaj obasjaće svetlošću tvoju dušu i sve oko tebe; jer iskrena molitva povezuje dušu sa srcem Svemogućega. Možda nećeš odmah zapaziti vidljive dokaze kako se lice tvoga Spasitelja u saosećanju i ljubavi saginje nad tobom, ali to je upravo tako. Možda nećeš osetiti na sebi Njegov vidljivi dodir, ali je Njegova ruka u ljubavi i nežnoj samilosti ipak nad tobom.

Vi ste oboje dragi Gospodu, i On želi da vas spase obiljem svoje dobrote. Ali to se ne ostvaruje onako kako vi to zamišljate, nego na onaj način koji je Bog odredio. Morate prihvatiti uslove postavljene u Svetim spisima, a Bog će svoja obećanja ispuniti isto tako sigurno kao što je siguran i sam Njegov presto. Ne smeš, brate moj, ustajati protiv ukora i opomena samo zato što su poruke i opomene koje Bog upućuje svome narodu tako ponižavajuće i bolne za nepreporođenu ljudsku prirodu. Svakog dana treba da umireš sebi i da raspinješ svoje „ja.”

Prema svetlosti koju mi je Bog otkrio u viziji, bezakonje i zablude sve više uzimaju maha čak i među narodom koji tvrdi da drži Njegove zapovesti. Duhovne oštroumnosti: da se greh vidi onakvim kakav je, i da se zatim istrebi iz Crkve, sve je manje među Božjim narodom; dok duhovno slepilo sve više uzima maha. Nedvosmisleno svedočanstvo mora ponovo da oživi, i to će izdvojiti iz Izrailja one koji su uvek ratovali protiv oruđa koja su Bogom određena da Crkvu održavaju čistom. Sve ono što je pogrešno mora se nazvati pogrešnim. Teške grehe moramo nazvati njihovim pravim imenom. Svi pripadnici Božjeg naroda treba da se prisnije približe Bogu i da haljine svog karaktera operu krvlju Jagnjetovom; tek tada će biti u stanju da greh vide u njegovoj pravoj svetlosti i da shvate koliko je isti odvratan u očima Božjim.

Za naše praroditelje, kad su bili kušani da prestupe Božju zapovest jednim malim činom - uzimajući sa zabranjenog drveta plod koji je bio tako prijatan i za oko i za ukus - to je izgledalo sasvim beznačajno. To je, za prestupnike, bio samo jedan mali i beznačajan postupak, ali su oni time prekinuli svoju podaničku vernost Bogu i otvorili branu bujici nesreće i zla koja je preplavila svet. Ko može u trenutku iskušenja sagledati sve strašne posledice samo jednog pogrešnog i nepromišljeno preduzetog koraka! Sigurni možemo biti samo onda ako milost Božja u svakom trenutku predstav lja zaštitu za naš duhovni vid - da jasno uočavamo razliku između dobra i zla. Bez ikakvog ustezanja ili raspravljanja moramo prilaze duši budno čuvati od svakog zla.

Za večni život se moramo odlučno boriti. Samo uz istrajne napore, strogu disciplinu i žestoke sukobe možemo izaći kao pobednici. Ali ako strpljenjem i odlučnošću, u ime Onoga koji je nas radi izvojevao pobedu u pustinji kušanja, pobedimo kao i On što je pobedio, očekuje nas večna i neprocenjiva nagrada. Naši napori, naše samoodricanje i naša istrajnost moraju biti srazmerni neprocenjivoj vrednosti onoga za čim težimo.

Ti ne bi smeo dozvoliti sebi da, povodeći se za ličnom naklonošću, uzimaš u zaštitu ukorene prestupnike samo zato što ti spolja ne vidiš razloge za osudu. Ali Bog vidi; On čita pobude i namere duše. Preklinjem te u ime našeg Gospoda, koji nas je pozvao i odredio nam dužnost, ne mešaj svoje ruke u to, i pusti nas da izvršavamo zadatak koji nam je sam Bog poverio. Izraze naklonosti i saosećanja upućuj onima koji to stvarno zaslužuju - koji su Duhom Božjim primorani da ukazuju narodu Božjem na prestupe njegove i domu Izrailjevu na grehe njegove. Zabluda i greh se u ovim poslednjim danima prihvataju radije i lakše nego istina i pravda. Od vojnika krsta Hristovog se s pravom očekuje da, uzevši na sebe sve oružje Božje, razgone oblake moralne tame koja preplavljuje svet.

Bog je voljan da vam i jednom i drugom podari dragocene pobeđe, ako Mu se predate u potpunosti i dozvolite da Njegova blagodat razneži i potčini vaša gorda srca. Vaša samopravednost pred Bogom nema nikakve vrednosti. Ništa se ne može postići na silu, niti u duhu plahovitosti. Zlo se ne može iskoreniti niti se karakter može reformisati u nekoliko slabih i samo povremeno preduzetih napora. Posvećenje nije delo jednog dana ili jedne godine, nego trajni proces duhovne aktivnosti u toku celog života. Bez trajnih napora i neprekidne aktivnosti ne može se postići nikakav napredak u boguugodnom životu ni zadobiti pobednički venac. Naše delo uskoro treba da izađe na sud pred Boga, i vrlo je opasno rukovoditi se u radu svojom mudrošću i ličnim rasuđivanjem. U duhu samopouzdanja kojim ste sada oboje obuzeti, vi ne biste bili srećni čak ni u nebu, jer su tamo na poslušnost i potčinjavanje spremni svi, pa čak i najuzvišeniji anđeli. Pravoj poslušnosti i potčinjavanju vi tek treba da se učite. Milošću Božjom oboje se morate potpuno promeniti.

Sestro A, prema onome, što mi je pokazano, moraš se ozbiljno čuvati da pred svojim suprugom ne otvaraš vrata iskušenja koja posle nećeš moći da zatvoriš ma koliko to htela. Mnogo je lakše pustiti neprijatelja u svoje srce, nego ga kasnije isterati kad se jednom tu već učvrsti. Ti si ohola i veoma uvredljiva, stoga se moraš prisnije približiti Bogu i najusrdnije tražiti milost, božansku milost, da bi mogla da podnosiš nevolje kao dobar vojnik Isusa Hrista. Bog će ti biti pomagač ako se za milost i snagu obraćaš samo Njemu. Oboje treba da se usrdnije posvetite Bogu. Jedini način da u straženju ostanete smerni jeste da stražite u molitvi. Ni za trenutak se ne smete opustiti, misleći da se možete lagodno odavati zadovoljstvima i uživanju. Hristov život je naš uzor. On je bio bolnik vičan patnji i stradanju. Bio je ranjavan i izložen udarcima. Vi se previše zadovoljavate svojim sadašnjim stanjem. Morate budno i stalno stražiti nad sobom kako vas sotona ne bi prevario svojim lukavstvom, izopačio vaše shvatanje i zaveo u mrak nedoslednosti. Vašu budnost treba da karakteriše duh smernosti i stalne zavisnosti od Boga. Budnost straženja ne ogleda se u ispoljavanju oholosti i samopouzdanja, nego u dubokom osećanju sopstvene slabosti i detinjeg poverenja u Boga i Njegova obećanja.

U poređenju sa okolnostima kad smo počeli sa objavljivanjem ove poruke, kad nas je bilo tako malo i kad su nas mnogi smatrali fanaticima - danas je objavljivanje poruke lak i prijatan zadatak. Oni koji su nosili teret odgovornosti za ovo delo u danima njegovog nastanka i prvih uspeha znaju kakve su sukobe, muke i duševne patnje morali da podnose. To je bio teret kojeg se nisu oslobađali ni danju ni noću. Na odmor ili nekakve ugodnosti nisu ni pomišljali, čak i kad su bili pritisnuti stradanjem i bolešću. Kratkoća vremena tražila je neprekidnu aktivnost, a radnika je

bilo tako malo.

Često smo - kad bi se našli u teškom i bezizlaznom položaju - provodili svu noć u najusrdnijim vapajućim molitvama i suzama, tražeći od Boga pomoć i svetlost da bismo razumeli Njegovu Reč. I kada je svetlost došla i razagnala mračne oblake neizvesnosti, kakvu je to radost, zahvalnost i sreću donosilo zabrinutim i usrdnim istraživačima istine! Naša zahvalnost Bogu bila je isto tako velika i potpuna kao i naša usrdnost u traganju za svetlošću. Srca su nam ponekad bila toliko savladana ljubavlju i zahvalnošću prema Bogu da nismo mogli zaspati po svu noć.

Oni koji sada idu da propovedaju istinu imaju sve pripremljeno, i ne moraju se izlagati oskudici i odricanju koje su prvi pobornici sadašnje istine morali da podnose. Poruka je, poput karike u lancu, objavljujivana postepeno, deo po deo, sve dok nije poprimila savršeno povezani lanac jasno otkrivenih istina. Bilo je neophodno veoma duboko i pažljivo istraživanje da bi istina zablistala u takvoj jasnoći i harmoniji. Ogorčeno i odlučno protivljenje nagonilo je sluge Božje da Mu se često obraćaju u najusrdnijim molitvama i da revnosno proučavaju Svete spise. Svetlost do koje su na taj način dolazili bila je za njih zaista dragocena.

Pokazano mi je da se razlog što neki nisu u stanju da uvide šta je pravo nalazi u tome što oni praktično podržavaju neprijatelja, koji radi naporedo s njima, dok oni uopšte ne uviđaju njegovu moć. Ponekad izgleda veoma teško strpljivo čekati sve dok sam Bog ne ustane u odbranu pravde. Ali ćemo ako izgubimo strpljenje izgubiti i neprolaznu nagradu. Kao verni radnici na velikoj Božjoj njivi, često ćemo morati sejati u suzama, ali ipak biti strpljivi i puni nade. Moramo biti spremni na teškoće i nevolje. Iskušenja i mučni naponi mogu da nam iznuravaju dušu, ali - da bismo na kraju žnjeli u radosti - moramo strpljivo čekati u nadi. U završnoj pobedi svoga dela Bog neće imati mesta za one kojih nigde nije bilo u danima opasnosti, kada svu svoju snagu, hrabrost i uticaj treba da upotrebe u borbi protiv neprijatelja. Onima pak koji se kao odani vojnici u odbrani pravde hrabro bore protiv zla, ratujući „s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovoga svijeta, s duhovima pakosti ispod neba,” Hristos će na kraju uputiti reči pohvale: „Dobro, slugo vjerni i dobri, uđi u radost Gospodara svojega.”

Savesno upućivanje opomena i ukora, i stroga ispravnost u postupanju sa ukorenima, nikada nije bila potrebija nego danas. Zbačen sa neba, sotona radi sa velikom silom znajući da vremena malo ima. On preplavljuje svet primamljivim izmišljotinama, a i narod Božji rado sluša prijatna i slatkorečiva izlaganja. Greh i bezakonje više ne izazivaju zgražavanje. Pokazano mi je da bi narod Božji morao preduzimati odlučnije napore da bi razagnao duhovni mrak koji se sve više širi. Strogo delovanje Duha Božjeg je danas potrebije nego ikada. Moramo se prenuti iz svoje obamrlosti. Moramo se probuditi iz duhovne otupelosti koja preti da nas uništi, ako joj se ne odupremo. Sotona se svim silama bori da zagospodari ljudskim umom. Opasnost da se nađu na strani sila tame preti i propovednicima i narodu. Niko ne može da ostane neutralan. Moramo se odlučno opredeliti za dobro ili za zlo. Hristos kaže: „Ko nije sa mnom, protiv mene je; i ko sa mnom ne sabira, rasipa.”

Uvek će se naći pojedinci koji saosećaju sa prestupnicima i uzimaju ih u zaštitu. I sotona je imao saučesnike na nebu, i povukao je za sobom veliki broj anđela. Bog i Hristos sa nebeskim anđelima bili su na jednoj strani, a sotona na drugoj. I pored beskrajne sile i veličanstva Boga i Hrista, mnogi od anđela su izražavali nezadovoljstvo i prešli na stranu neprijatelja. Nasedajući sotoninom lukavom došaptavanju, oni su stvarno poverovali da su Otac i Sin njihovi neprijatelji, a da je sotona njihov dobročinitelj. Istu takvu moć da zavlada umom - samo stostruko uvećavanu vekovnim iskustvom - on i danas ispoljava. Ljudi i žene su veoma često obmanuti i zaslepljeni njegovim varljivim došaptavanjem, a da toga uopšte nisu ni svesni. Dajući mesta sumnjama i neverovanju u pogledu dela Božjeg, i gajeći osećanja nepoverenja i gorke zavisti, oni sami pri-

premaju put sotoni da ih potpuno zaslepi. Oni ogorčeno ustaju protiv onih koji se usuđuju da govore o njihovim zabludama i da razotkriju njihove grehe.

Oni koji se u strahu Božjem usuđuju da savesno ustanu protiv greha i zla, nazivajući greh njegovim pravim imenom, samo izvršavaju jednu neprijatnu dužnost zbog koje i sami moraju mnogo da propate. Takvima samo malo njih ukazuju ljubav i zahvalnost, dok su od većine prezreni i zanemareni. Svi oni koji sažaljevaju i uzimaju u zaštitu ukorone nalaze se na strani zla, i pomažu sotoni u njegovim naporima da osujeti namere Božje.

Za nepreporođenu ljudsku prirodu ukori uvek predstavljaju uvredu. Svojim nemudrim ispoljavanjem saosećanja prema ukorenima, mnogi pogubno utiču na duše takvih; jer, kada im braća ukazuju takvo saosećanje - zaključak je ukorenih - mora da im je zaista učinjena nepravda, da je ukor neosnovan i dat u rđavom duhu. Jedina nada za grešnike u Sionu jeste da potpuno uvide, iskreno priznaju i odbace svoje grehe. Oni koji nastoje da oštricu Bogom upućenog ukora ublaže, govoreći da je i onaj koji ukorava delimično kriv, da ukor nije dat na najbolji način, rade upravo ono što želi neprijatelj. Svaki način koji sotona može izmisliti da bi ukore učinio nedelotvornim ostvaruje njegove namere. Neki će, okrivljujući onoga ko samo prenosi Bogom poslanu poruku opomene i ukora govoreći da je to suviše strogo, na taj način i sami postati odgovorni za dušu prestupnika koga Bog hoće da spase i kome je ukor uputio upravo zato što ga ljubi. Cilj je dakle da se prestupnik ponizi pred Bogom i da odbaci svoje grehe. Ti lažni dobročinitelji će uskoro morati da odgovaraju pred Bogom za svoja smrtonosna dela.

Mnogi koji tvrde da veruju u istinu potpuno su slepi za opasnosti koje im prete. Bezakonje koje gaje u svom srcu oni i praktično ispoljavaju u životu. Oni koji su naklonjeni takvima, pošto ne mogu da čitaju njihova srca, često misle da su oni u potpunosti ispravni.

Blek Hok, država Kolorado, avgusta 1873.

Nezdravo sanjarenje

Draga sestro F, pokazano mi je da je tebi neophodno potpuno obraćenje i duhovno buđenje. Ti si prihvatila istinu, ali nisi primila blagoslove koje istina donosi sobom, zato što njenu preobražavajuću silu nisi iskusila u ličnom životu. Ako delo milosti ne izvrši potpuniju promenu u tvom srcu i ako svoju volju ne potčiniš volji Hristovoj, nalaziš se u opasnosti da izgubiš i ovaj i budući život.

Ti sada nisi na pravom putu da nađeš onaj mir i sreću koje istinski smeran vernik - spreman da ponese krst - sigurno može naći. Ti nosiš izraženo obeležje očevog karaktera. Veoma si sklona sebičnosti, što ti ne uviđaš, ali to je istina. Misliš uglavnom samo na svoje lične interese: kako da ugodiš sebi, kako da se domogneš onoga što ti se najviše sviđa, ne vodeći računa uopšte o sreći onih koji su oko tebe. U traženju sreće ideš potpuno pogrešnim putem. Sreća se može naći samo u savesnom izvršavanju dužnosti i u zaboravu na sebe. Dokle god toliko misliš samo o sebi, ne možeš biti istinski srećna.

Svoj Bogom određeni zadatak u životu ti ne prihvataš radosna srca. Jednostavan život dužnosti, koje te nezaobilazno čekaju na životnom putu, ti zapostavljaš, a u mislima se stalno zanosiš za nekim uzvišenijim zanimanjem koje bi - kako zamišljaš - više odgovaralo tvom ukusu i nadoknadilo prazninu u tvom životu i pustoš u tvojoj duši. U tome ćeš se neizbežno razočarati. Delo koje ti je sam Bog namenio sastoji se u običnim, svakodnevnim dužnostima života koje se nalaze svuda oko tebe - da jednostavne dužnosti porodičnog života izvršavaš radosno, ne samo

mehanički, nego da to radiš i srcem i rukama.

Ti se i ne trudiš da usrećiš druge. Ti uopšte i ne uočavaš koliko je prividno beznačajnih poslova u svakodnevnom životu koje bi mogla da obaviš, koliko sitnih pažnji kojima bi mogla da obraduješ svoje roditelje i ostale članove porodice. Stalno se baviš mišlju da je vrlina odvojiti se od porodice i zatvoriti se u samu sebe, razmišljat i samo o svom nesrećnom životu, sakupljati trnje i nalaziti zadovoljstvo u tome da tim trnjem samu sebe ranjavaš. Svoju naviku da se odaješ tako nezdravom sanjarenju moraš prekinuti. Tvoje dužnosti ostaju neizvršene. Odajući se tim nesrećnim mislima ti zapostavljaš dužnosti i poslove koje si morala obaviti da drugima olakšaš nošenje životnog bremena. Ti ne poznaješ samu sebe. Prihvati se svojih dužnosti! Probudi se i vrati svojim zanemarenim obavezama. Iskupi prošlost budućom usrdnošću. Prihvati se obaveza koje su neposredno pred tobom; i u vernom ispunjavanju dužnosti zaboravićeš na sebe, i nećeš imati vremena da tim nezdravim sanjarenjem činiš sebe tako sumornom, nezadovoljnom i nesrećnom.

Ti gotovo sve u hrišćanskom životu moraš učiti iznova. Ne ispravljaj se tako odlučno i brzo kao što bi mogla i morala ako želiš da zadobiješ večni život. Sada izgrađuješ karakter koji će ti omogućiti ulazak u nebo, ili pak zauvek isključiti iz njega. U svojim mislima ti si toliko obuzeta sobom da ne shvataš realno šta moraš preduzeti da bi postala istinska sledbenica krotkog i smernog Spasitelja. Ti potpuno zanemaruješ svoje domaće dužnosti. Umesto da u porodici budeš blagoslov i svetlost za svoje drage koji te okružuju, ti si za njih stalno kao senka nekog mračnog oblaka. Uvek si ljutita, zlovoljna i nesrećna, iako za to nemaš nikakvog stvarnog razloga. Ne uviđaš budno kako bi mogla da rasteretiš svoju preopterećenu majku i na koliko načina bi mogla da budeš pravi blagoslov za svoje roditelje. Od svojih roditelja i sestara stalno očekuješ da ti pomažu kako bi bila srećna, da ti služe, da rade umesto tebe, dok su tvoje misli većito usredsređene samo na tebe i tvoje „ja.“ Božanska blagost nije u tvom srcu, mada se stalno obmanjuješ mišlju da si stvarno napredovala u poznavanju Njegove volje.

Rado se upuštaš u razgovore sa onima koji ne pripadaju našoj veri, iako nisi u mogućnosti da im na razborit način izneseš razloge i temelje naše vere. Na taj način ne prikazuješ sadašnju istinu u pravoj svetlosti, i tako delu nanosiš više štete nego koristi. Ti treba manje da govoriš o dokazima naše vere, a više da proučavaš Bibliju. Tvoje ponašanje najrečitije pokazuje koliko je istina uticala na tvoje srce i tvoj život. Time možeš postići mnogo više nego ako samo govoriš, dok ti prava vernost nedostaje u mnogo čemu.

Kada bi se - ne tražeći lagodnost, zadovoljstvo i uživanja samo za sebe - više ugledala na primer našeg Iskupitelja, punog samoodricanja i samopožrtvovanosti, koji je uvek težio samo da druge blagoslovi i usreći, i ti bi svojim uticajem mogla da poslužiš na blagoslov drugima. Dok se nalazimo u društvu ili u svojoj porodici, u jednom užem ili širem krugu, mi na veoma različite načine možemo priznati našeg Gospoda, ili Ga se možemo odreći. Možemo da Ga se odrekemo svojim rečima, ako govorimo zlo o drugima, praznim rečima, neumesnim šalama, podsmevanjem i zajedljivim peckanjem, praznim i neljubaznim rečima, prevrtljivošću i protivljenjem istini. Svojim rečima mi često i nehotice priznajemo da Hristos nije u nama. Hrista se možemo odreći i u svom karakteru: traženjem nedozvoljenih uživanja i lične ugodnosti, izbegavanjem životnih dužnosti i odgovornosti koje u tom slučaju mora umesto nas da preuzme neko drugi. Isto tako Hrista se možemo odreći i svojim načinom odevanja, prilagođavanjem svetlu ili nedoličnim ponašanjem. Možemo Ga se odreći preteranim isticanjem sopstvenog mišljenja i težnjom da po svaku cenu opravdamo sebe. Možemo Ga se takođe odreći i potpunim odavanjem bolesnoj sentimentalnosti, i stalnim zadržavanjem na svojim umišljenim teškoćama i iskušenjima.

Niko ne može istinski ispovedati Hrista pred svetom ako Duh i um Hristov ne žive u njemu. Nemoguće je prenositi na druge ono što sami ne posedujemo. Naši razgovori i naše ponašanje

treba da budu stvarni i vidljivi odraz blagodat i istine koje se nalaze u nama. Ako je srce posvećeno, potčinjeno Bogu i ponizno, plodovi toga videće se i spolja i time ćemo najuspešnije ispovedati Hrista. Ispovedanje samo na rečima nije dovoljno. Ti, draga moja sestro, moraš imati nešto više od toga. Ti sama sebe obmanjuješ. Tvoj duh, tvoj karakter i tvoji postupci ne svedoče o poniznosti, samoodricanju i ljubavi. U ispovedanju vere ti možeš mnogo da govoriš o ljubavi i poniznosti, ali ako se u tvom svakodnevnom ponašanju ne odražava uticaj Božje milosti, onda nemaš udela u nebeskom daru. Nisi se odrekla svega Hrista radi, nisi Mu predala svoju volju i sve što ti je najdraže da bi postala Njegova učenica.

Ti grešiš i odričeš se svog Spasitelja, zadržavajući se stalno na mračnim slutnjama i gomilajući u sebi i stvarne i uobražene teškoće. Ti se već danas opterećuješ teškoćama sutrašnjeg dana, zagorčavaš sopstveni život i izmišljanjem problema, poput nekih tamnih oblaka, zamračuješ vidik i svima oko sebe. Dragoceno vreme milosti koje ti Bog daje da činiš dobro i da se obogatiš u dobrim delima, ti koristiš veoma nemudro baveći se stalno mračnim mislima i gradeći kule u vazduhu. Dopuštaš svojoj mašti da se bavi pitanjima koja ti ne mogu doneti nikakvo rasterećenje ni sreću. Tvoje nezdravo sanjarenje predstavlja za tebe najozbiljnije prepreke u sticanju zdravog duhovnog iskustva u pobožnom životu i moralne osposobljenosti za bolji život.

Istina Božja prihvaćena srcem može te učiniti mudrom za spasenje. Vera u istinu i njena praktična primena u životu donose vrline neophodne za obavljanje svakodnevni dužnosti i podnošenje svakodnevni teškoća. Tražiti milost za sutrašnji dan nije neophodno. Moraš shvatiti da je dan o kojem treba da se brineš samo danas. Bori se da budeš pobednik danas; odriči se sebe danas, straži budno u molitvi danas. Okolnosti u kojima živimo, naša okolina, promene koje se svakog dana zbivaju oko nas i pisana Reč Božja; koja za sve ima odgovor - pružaju nam dovoljno pouka šta nam je dužnost i šta treba da radimo iz dana u dan. Umesto stalnog zadržavanja na mislima od kojih nemaš nikakve koristi, ti treba svakog dana da istražuješ Svete spise i da obavljaš svoje svakodnevne životne dužnosti koje ti mogu izgledati dosadne, ali koje neko ipak mora da izvrši.

Lepote prirode svojim jezikom neprekidno govore našim čulima. Srce otvoreno za spoljne utiske može da bude impresionirano Božjom ljubavlju i Njegovom slavom otkrivenom u delima Njegovih ruku. Uho spremno da sluša može čuti i razumeti poruku koju nam Bog šalje kroz prirodu. U zracima Sunca i u raznim pojavama u prirodi koje možemo da posmatramo svojim pogledom kriju se za nas značajne pouke. Zelena polja, visoko drveće, pupoljci i cveće, oblaci u prolazu, pljuskovi kiše, žubor potoka, sunce, mesec i zvezde na nebeskom svodu - sve to privlači našu pažnju, navodi na pobožno razmišljanje i poziva da se bolje upoznamo sa Bogom, koji je Tvorac svega toga. Rzne pojave koje možemo videti u prirodi sadrže za nas značajne pouke: priroda se pokorava volji svoga Tvorca, nikada i ni u čemu Ga ne poriče i nikad ne odbija da se potčini i najmanjem nagoveštaju Njegove volje. Samo pala ljudska bića odbijaju da se u potpunosti potčine Onome koji ih je stvorio. Njihove reči i postupci u stalnom su neprijateljstvu sa Bogom i protive se načelima Njegove vladavine.

Tvoje misli nisu uzvišene. U svetu prirode ima toliko toga što može da izazove ljubav i stalno poštovanje prema Stvoritelju. Ima toliko podsticaja za pozitivna razmišljanja, a ne da se uvlačiš u sebe zadržavajući se samo na razočaranim nadama i izopačenom maštanju. Ne upuštaj se rado u razgovore s nevernicima i u polemisanje s onima koji se protive našoj veri, jer za to nisi pripremljena temeljnim poznavanjem Svetih spisa. Zapostavila si proučavanje Biblije. Istinu preporučiti drugima najbolje možeš smernošću sopstvenog života i savesnim izvršavanjem svakodnevni dužnosti. U predstavljanju istine bićeš uspešnija ako savesno izvršuješ svoj deo u najusrdnijem zalaganju za one čije duše želiš da spaseš. Najbolji način da istinu preporučimo

drugima ne sastoji se u dokazivanju i prepirkama, nego u nastojanju da u svom svakodnevnom životu budemo dosledni onome što ispovedamo - krotki i smerni Hristovi učenici.

Veoma je žalosno i sumorno biti stalno nezadovoljan svojom okolinom i svoje svakodnevne dužnosti smatrati toliko prostim i beznačajnim. Skromne svakodnevne domaće dužnosti tebi postaju potpuno odvratne. Uznemirena si, neraspložena i potpuno nezadovoljna. Sve to proističe iz sebičnosti. O sebi i svojim postupcima imaš mnogo povoljnije mišljenje nego što to drugi vide. Tvoja ljubav prema samoj sebi veća je od tvoje ljubavi prema roditeljima, sestrama i bratu, veća čak i od ljubavi prema Bogu. Ti stalno čezneš za nekim prijatnijim zanimanjem koje bi ti, po tvom mišljenju, više dolikovalo. Nisi spremna da se strpljivo zadovoljiš skromnijom delatnošću, koja ti je Bogom određena, dok se ne pokažeš sposobnom za uzvišenije dužnosti. „Blago krotkima, jer će naslijediti zemlju.” Duh krotosti nije duh nezadovoljstva, nego upravo suprotno tome.

Takozvani hrišćani koji se stalno na nešto žale i jadikuju, i koji smatraju da je greh biti srećan i prijatno raspoložen, nemaju pravu predstavu o veri. Oni koji na divne prizore u prirodi gledaju ka na neku mrtvu sliku, koji radije posmatraju mrtvo lišće nego lepote živog cveća, koji uživaju da iz jezika kojim priroda govori izdvajaju samo ono što je tužno, koji ne vide lepotu dolina odevenih u bujno zelenilo, koji zatvaraju svoja čula pred radosnim glasovima dela Božjih u prirodi toliko milozvučnim za uho spremno da ih sluša - takvi nisu u Hristu. Takvi ne hode u svetlosti, već samo sakupljaju oko sebe mrak i sumonost, dok bi mogli da uživaju u blagodatima svetlosti - da im u srcu ograde Sunce pravde donoseći zdravlje na zracima svojim.

Draga moja mlada sestro, ti živiš u nestvarnom životu mašte. Ni u čemu ti ne možeš da otkriješ niti da osetiš blagoslov. U svojoj mašti ti stalno zamišljaš teškoće i nevolje koje i ne postoje; sitne neugodnosti preuveličavaš u bolna iskušenja. To nije ona krotost koju Hristos naziva blaženstvom. To je nesveto buntovničko nezadovoljstvo koje ne dolikuje detetu Božjem. Krotost je dragocena vrlina, to je spremnost da se mirno i bez gundanja podnose patnje i nevolje, spremnost da se izdrže iskušenja. Krotost je strpljivo nastojanje da budemo vedri i srećni pod svim okolnostima. Onoga ko je poseduje, krotost navodi da uvek i za sve bude zahvalan Gospodu. Krotost čini čoveka spremnim da podnese i razočarenje i nepravdu, a da ipak ne teži za osvetom. Krotost ne znači biti ćutljiv i zlovoljan. Mrzovolja je suprotnost krotosti, jer samo ranjava i nanosi bol drugima, a samoj sebi ne donosi nikakvo zadovoljstvo.

Ti si tek stupila u Hristovu školu; i skoro sve moraš da učiš iznova. U pogledu odevanja ne preteruješ rasipnički, ali si sklona da se ponosiš svojim spoljnim izgledom. O odevanju, u želji za što manje jednostavnosti, misliš više nego što bi trebalo. Hristov poziv: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vam odmor dati, i naučite se od mene; jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim” - i tebi je upućen. Stavi svoj vrat u jaram koji Hristos preporučuje, i u toj potčinjenosti naći ćeš upravo onu sreću koju uzalud pokušavaš zadobiti na sebi svojstven način, nastavljajući sopstvenim putem.

Ti bi mogla da budeš vedra i raspložena samo kad bi bila spremna da svoje misli potčiniš Hristovoj volji. Nastoj bez odlaganja i u potpunosti da preispituješ svoje srce i da svakog dana umireš sebičnosti i sopstvenom „ja.” Možda ćeš se zapitati: Kako mogu da gospodarim svojim postupcima i da savladam svoje unutrašnje porive? Mnogi koji ne ispovedaju ljubav prema Bogu uspevaju da do izvesne mere savladaju svoj duh, bez naročite pomoći Božje milosti. Oni samosavlađivanje postižu vežbom i snagom volje. To je zaista prekor za one koji znaju da od Boga mogu dobiti snagu i milost, a ipak se ne koriste blagodatima Duha Božjeg. Hristos je naš Uzor. On je uvek bio krotak i smeran u srcu. Učimo se od Njega i sledimo u svemu Njegov primer. Sin Božji je u svemu bio i ostao besprekoran. I mi moramo težiti takvom savršenstvu i pobeđivati kao što je On pobeđio, ako želimo da nas On kad bude došao stavi s desne strane sebi.

Ti imaš čudne osobine koje moraš strogo disciplinovati i odlučno savladati pre nego što i pomisliš na ulazak u bračnu vezu. Stoga ne misli uopšte o braku sve dok ne pobediš te nedostatke u svom karakteru koji bi te učinili nesrećnom suprugom. Propustila si prilike da se sistematski privikneš na svakodnevne kućne poslove. Nisi uviđala potrebu da stekneš radne navike. Navika da se uživa u svakom korisnom radu, kada se jednom stekne, nikad se više ne gubi. Tada si spremna da nađeš svoje mesto u novim životnim okolnostima, osposobljena za svaku dužnost, i naviknuta da voliš rad. Kad stekneš naviku da u korisnom radu nalaziš zadovoljstvo, tvoj um će biti obuzet onim što radiš i nećeš imati vremena da se odaješ bolesnom sanjarenju i fantazijama.

Poznavanje korisnog rada dalo bi tvom uznemirenom i nezadovoljnom duhu energiju, delotvornost i prikladno dostojanstvo, koje uliva poštovanje okoline. Ti u velikoj meri ne poznaješ sebe, ne poznaješ varljivost sopstvenog srca. Srce je prevarno više svega i veoma izopačeno. Preispitaj najozbiljnije svoje srce, i nađi vremena za pobožno razmišljanje i molitvu. Sve dok ne uvidiš nedostatke u svom karakteru i najiskrenije ne odbaciš svoje greške, ne možeš biti Hristova učenica.

Ti rado misliš i govoriš o mladićima. Njihovu učtivost i uglađenost tumačiš kao posebnu naklonost prema tebi. Laskaš sebi da te oni cene više nego što je to zaista slučaj. Predmet tvojih razgovora treba da bude ono što je zaista korisno, što oplemenjuje i uzdiže. Ti, drago moje dete, ne gajiš navike iskrenosti i potpune otvorenosti. Tvoje srce nije na strani pravde. Tvoj uticaj na mlade nije povoljan, jer ne poseduješ duh Hristov, a ipak laskaš sebi da si mnogo uznapredovala u hrišćanskom životu.

Reformacija mora otpočeti u porodici tvoga oca. Ti nosiš obeležje očevog karaktera. Moraš ulagati odlučne napore da izbegavaš njegove greške i njegove ekstremnosti. Ako si zaista Hristova učenica uvidećeš da u svom domu moraš izvršiti značajno delo. Svaka porodica može da bude neprekidna škola. Starije sestre mogu pozitivno i snažno da utiču na mlade članove porodice. Posmatrajući primer starijih, mlađi su uvek skloniji da se povode za njihovim primerom nego da poslušaju često ponovljene savete i uputstva. Najstarija kći treba da pomaganje majci u nošenju njenih teških i mnogobrojnih tereta smatra svojom hrišćanskom dužnošću. Sati koje provodiš u postelji, spavajući ili boraveći sa nekim mračnim mislima, dok se pleća ostalih članova povijaju pod teškim i mučnim teretom, nisu samo izgubljeni nego još i gore od toga.

Starije kćeri mogu pomagati roditeljima u vaspitavanju mlađih članova porodice. Ovde ti se pruža odlična prilika i mogućnost da ljubazno, marljivo i u strahu Božjem poučavaš one koji manje znaju od tebe. Tako možeš zadobiti simpatije onih kojima pomažeš. To može predstavljati jednu od najboljih škola za uvežbavanje hrišćanskih vrlina. Ti ne voliš decu. U stvarnosti, ne voliš ništa što zahteva staloženost, usrdnost i istrajnost u naporima. Ne voliš nikakve stalne obaveze. Ti voliš promene i raznovrsnost, i stalno stremiš nečemu što bi ti pružilo navodno zadovoljstvo i sreću. Tebi je neophodno da se učiš i da stvaraš dobre navike, a za to je vreme sada mnogo bolje nego što će biti ikada u budućnosti. Ti u svom životu moraš gotovo sve menjati na bolje, i Bog neka ti pomogne da to učiniš bez ikakvog odlaganja. Kad Hristos dođe u carstvu svome samo će čisti, dobri i sveti moći da borave s Njim.

Spasenje i život večni ne možeš zadobiti bez usrdnih i istrajnih napora. Posmatrano očima neba, tvoj dosadašnji život bio je besciljan i skoro potpuno beskoristan. Još uvek ti se pruža mogućnost da iskupiš svoju prošlost i da haljine svog karaktera opereš krvlju Jagnjetovom. Bog je spreman da ti pomogne, ukoliko osećaš potrebu za Njegovom pomoći. Tvoja pravednost nema u Božjim očima nikakve vrednosti. Konačnu pobedu možeš zadobiti samo zahvaljujući zaslugama Hristovim. I ako se na kraju nađeš među zauvek spasenima, nebo će za tebe biti zaista jeftino.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i četiri

Velika pobuna u Izrailju

U svojoj pobuni protiv Mojsija i Arona, Korej, Datan i Aviron su ustali isto tako i protiv Gospoda. Sam Gospod je na Mojsija i Arona položio posebne odgovornosti, poverivši im dostojanstvo sveštenstva i autoritet da predvode sinove Izrailjeve. Svojim pobunama i gundanjem oni su Mojsiju stalno zadavali bol. Kao Bogom izabrani, njihov vidljivi vođa, on je za njih bio neraskidivo vezan u svim opasnostima kroz koje su prolazili. Strpljivo i bez osвете podnosio je njihovo nezadovoljstvo, njihovu zavist i stalno gundanje, ne težeći da se oslobodi tog teškog i nezahvalnog položaja. Kad god bi se našli u nekoj opasnosti, ili kad bi morali da obuzdaju svoje prohteve za jelom, Izrailjci su - umesto da imaju poverenja u Boga koji ih je na tako čudesan način izbavljao toliko puta - stalno gundali protiv Mojsija. Sin Božji - iako nevidljiv za oči tisuća Izrailjaca - bio je u stvari njihov vođa. On je u stubu od oblaka i ognja stalno išao pred njima, usmeravajući svaki njihov pokret, dok je Mojsije kao vidljivi vođa samo sprovodio uputstva primljena od Anđela, koji beše sam Hristos.

Unižavajuće idolopoklonstvo

U Mojsijevom odsustvu sinovi Izrailjevi zatražiše od Arona da im načini bogove koji će ih predvoditi u njihovoj nameri da se vrate u Egipat. To je bila teška uvreda za njihovog glavnog vođu, Sina Svemogućeg Boga. Samo nekoliko sedmica pre toga oni su drhteći od straha i užasa u podnožju gore Sinajske slušali reči Gospodnje: „Nemoj imati drugih bogova uza me.” Slava Božja koja je obeležavala Njegovu prisutnost na toj gori i koja je, kad se začuo ovaj glas, potresla temelje čitave planine, još uvek je bila u njihovom sećanju, ali se oni okrenuše od Gospoda i zatražiše druge bogove. Dok je Mojsije, kao njihov vidljivi vođa, još opštio sa Bogom na gori, oni zaboraviše obećanja Božja i Njegovo upozorenje: „Evo, ja šaljem Anđela svojega pred tobom da te čuva na putu i da te odvede na mjesto koje sam ti pripremio. Čuvaj Ga se, i slušaj Ga, jer vam neće oprostiti grijeha, jer je moje ime u Njemu.”

Svojim bezbožničkim zahtevom: „Načini nam bogove koji će ići pred nama,” Izrailjci su pokazali svoje užasno neverovanje i podlu nezahvalnost. Ako je Mojsije morao da ode, ostalo je prisustvo Božje; oni nisu bili napušteni. Mana je i dalje padala i božanska ruka nije prestajala da ih hrani i jutrom i večerom. Stubom od oblaka danju i stubom od ognja noću označavano je stalno prisustvo Božje i bilo živi podsetnik pred njihovim očima. Prisutnost Božja nije zavisila od prisustva Mojsijevog. Međutim, u isto vreme dok se on na gori tako svesrdno molio za njih, oni su srljali u sramni greh, prestupajući zakon koji im je nedavno objavljen na tako veličanstven način.

Tu se pokazala Aronova slabost. Da je odlučno stao u istinskoj moralnoj hrabrosti i smelo ukorio kolovođe ovog sramnog zahteva, njegove reči izgovorene u pravom trenutku, sprečile bi ovo strašno otpadništvo. Ali u želji da sačuva svoju popularnost u mnoštvu naroda, u kojem su

većina bili buntovnici, i u strahu da ne izazove njihovo nezadovoljstvo, on je u tom odlučnom trenutku kukavički žrtvovao podaničku odanost cele izrailjske nacije. On podiže oltar, načini jedan liveni lik, najavi dan kad taj lik treba da se posveti kao predmet obožavanja i zvanično objavi pred svim sinovima Izrai ljevim: Ovo su bogovi vaši koji su vas izveli iz Egipta. I dok je vrh gore još uvek bio osvetljen prisustvom slave Božje, Aron je mirno prisustvovao zabavi i igranju u čast tom mrtvom liku. Gospod je naredio Mojsiju da siđe odmah i da ukori i kazni taj otpadnički narod. Ali Mojsije nije pristao da napusti goru sve dok njegove usrdne molitve za sinove Izrailjeve ne budu uslišene i dok njegovo traženje da im se oprostí ne bude prihvaćeno.

Ploče zakona razbijene

Silazeći s gore Mojsije je u svojim rukama nosio dragoceni zapis o jemstvu Božjem datom ljudima pod uslovom poslušnosti. Iako Mojsije „bješe čovjek krotak, mimo sve ljude na zemlji,“ u njemu se raspali gnjev i žarka revnost za slavu Božju. U svom burnom negodovanju on baci na zemlju dragoceni zapis o jemstvu Božjem koje mu je bilo draže od života. Videći kako njegovi sunarodnici gaze Božji zakon, on je u svom revnovanju za Boga i u nastojanju da satire idola kojeg su oni obožavali, žrtvovao kamene ploče. Aron je mirno stajao, podnoseći bez ijedne reči Mojsijevu strogu osudu. Sve je to moglo biti sprečeno da je Aron progovorio pravu reč u pravo vreme. Da se odlučno i hrabro založio za pravdu u trenutku kad je Izrailjcima zapretila ova strašna opasnost, on je mogao da smiri njihov duh i da ih usmeri na pravi put. Da li je Bog osudio Mojsijev postupak? Ne, ne; u svojoj velikoj dobroti Bog oprašta Mojsiju njegovu prenatlženost u revnovanju, jer je sve to učinio u svojoj revnosti i bolnom razočaranju kad je svojim očima gledao nepobitne dokaze izrailjskog otpadništva. Aron kao čovek koji je mogao da spase Izrailjce u času njihove opasnosti, ostaj e potpuno smiren. On ne pokazuje nikakvo gnušanje zbog njihovih greha, niti pak sebi u griži savesti prebacuje bilo šta zbog svojih prestupa, nego pokušava da opravda svoje ponašanje i učešće u ovom strašnom grehu. Za svoju slabost u pristajanju na zahtev da im načini bogove, on sada okrivljuje narod. On nije bio spreman da podnosi njihova gundanja i da se izlaže pritisku njihovog negodovanja i njihovih nerazumnih želja, kao što je to činio Mojsije. On je bez ikakvog suprotstavljanja učestvovao u duhu i osećanjima pobunjenika, a sada pokušava da svu odgovornost prebaci na njih.

Izrailjci su smatrali da je Aron kao vođa - pošto nije bio tako nepopustljiv - mnogo prijatniji i prihvatljiviji nego Mojsije. Smatrajući da Mojsije u prestrogom ukoravanju svoga brata ispoljava nedoličan i veoma surov duh, njihove simpatije bile su potpuno na Aronovoj strani. Međutim, Bog Mojsiju prašta njegovu prenatlženost ispoljenu u najiskrenijem revnovanju, dok Arona čini odgovornim za njegovu grešnu popustljivost i nedostatak čestitosti ispoljen pod pritiskom okolnosti. Da bi poštedeo sebe, Aron je žrtvovao hiljade Izrailjaca. Oni su zbog ovog otpadništva primili Božju kaznu, ali su posle kraćeg vremena ponovo nastavili da izražavaju nezadovoljstvo i da se bune.

Narod gundā

Kada su postizali izvesne uspehe na bojnom polju, Izrailjci su svu slavu pripisivali u zasluge sebi; ali kad su bili u iskušenju da, plašeći se gladi, žude za mesnom hranom ili da u ratu budu

poraženi onda su za sve svoje nevolje okrivljavali Mojsija. Sila Božja koja se na tako čudesan način ispoljila u njihovom oslobađanju iz egipatskog ropstva i koju su s vremena na vreme mogli da vide i tokom celog svog putovanja, trebalo je da ih inspiriše verom da svoja usta nikada ne otvore za bilo kakav izraz sumnje i nezahvalnosti. Međutim, i najmanja slutnja o nestašici, i najmanje strahovanje iz bilo kog razloga, potiskivali su u zaborav sva dobra kojima su bili obasipani i svu pomoć koju su primali u trenucima najveće opasnosti. Sve ono što su morali da dožive zbog obožavanja zlatnog teleta trebalo je da ostavi na njih tako dubok utisak, da to nikada ne zaborave. Međutim, iako su u svojim proređenim redovima i stalnim gubicima zbog toga što nisu prestajali da vređaju Anđela koji ih je vodio mogli da vide još sveže znake Božjeg gnjeva, oni te pouke nisu prihvatili srcem niti su verom i poslušnošću nastojali da iskupe prošlost, nego su ponovo podlegli kušanju neprijatelja.

Najkrotkiji čovek na svetu i pored svojih najusrdnijih napora nije bio u stanju da ukroti njihovu nepokornost. Mojsijevo najnesebičnije zalaganje za njih bilo je nagrađeno samo zavišću, sumnjičenjem i lažnim optužbama. On je u svom skromnom pastirskom životu, dok je čuvao Jotorova stada, bio daleko srećniji i spokojniji nego na svom sadašnjem položaju kao Pastir ogromnog skupa buntovnih i nepomirljivih duhova. Sa njihovim stalnim a potpuno bezrazložnim nepoverenjem i zavišću bilo je teže izlaziti na kraj nego sa krvožednim vukovima u pustim planinama Madijana. Ali Mojsije se nije usuđivao da bira sopstveni put niti da radi ono što bi mu bilo najprijatnije. On je po izričitoj Božjoj zapovesti ostavio pastirski štap i umesto njega uzeo palicu vlasti; ne usuđujući se da odloži taj skiptar i da se povuče sa svog položaja sve dok ga sam Bog ne otpusti.

Sotona kuša pojedince unoseći sumnje i podozrenja u njihove misli. Svoja podmukla došaptavanja on podmeće vrlo lukavo podstičući neverničke sumnje, podozrenje i nepoverenje u reči i postupke onih koji se nalaze na odgovornim položajima i koji se trude da svojim radom ostvaruju namere Božje. Sotona se posebno trudi da Bogom izabrane ljude sa svih strana saleće nevoljama, zunjenošću i protivljenjem da bi ih sprečio u njihovom radu i, ako je moguće, učinio malodušnima. I najbolji naponi slugu Božjih, izabranih da izvrše neki naročiti zadatak, mogu biti u velikoj meri osujećeni zavišću, svađom i zlim nagađanjem. Posredstvom svojih agenata sotona stalno nastoji da takve ljude odagna sa položaja koji im po njihovoj dužnosti pripada. Sve one kod kojih može da probudi nepoverenje i sumnjičenje on stalno koristi kao svoja oruđa. Mojsijev položaj u stalnoj brizi i teškim odgovornostima za sinove Izrailjeve, nije bio cenjen. Ako nisu pod neposrednim uticajem Duha Božjeg, ljudi su po prirodi skloni zavisti, sumnjičenju i svirepom nepoverenju, osobinama koje - ukoliko se ne iskorene - rađaju želju da se drugi potkopaju i sruše, kako bi se oni u svojoj sebičnosti uzdizali nad njihovim ruševinama.

Korej, Datan i Aviron

Ovim ljudima su, po Božjem naređenju, bile poverene naročite počasti. Oni su pripadali broju onih koji su, zajedno sa sedamdeset starešina, bili pozvani da sa Mojsijem pođu na goru i da ugledaju slavu Božju. Oni su videli veličanstvenu svetlost koja je zaklanjala božanski lik Hristov. Donji deo tog oblaka izgledao je kao „djelo od kamena safira i kao nebo kad je vedro.” Ti ljudi su jeli i pili u prisutnosti slave Gospodnje i nisu bili uništeni čistotom i nenadmašnom svetlošću slave koja se ogledala na njima. Ali je došlo do velike promene. Iskušenje, koje je u početku izgledalo beznačajno, sve više je uzimalo maha i dobijalo na snazi, sve dok sotona nije

potpuno zagospodario uobraziljom ovih ljudi. Za tako drsko ispoljavanje nezadovoljstva, u koje su se uz najveći rizik upustili, nije bilo nikakvog osnova. Prvo su počeli da nagoveštavaju sumnju, što su spremno prihvatili i mnogi drugi, i to ih je osmelilo da nastave još jedan korak dalje. Ohrabrujući se međusobno u svojim sumnjama i prepričavajući jedni drugima šta je ko mogao da zapazi, ovi obmanuti ljudi stvarno poverovaše da na taj način revnuju za Gospoda i da im On neće oprostiti ako do kraja ne ostvare svoju nameru: da se Mojsiju otvore oči u pogledu njegovog, navodno, potpuno pogrešnog stava prema Izrailjskom narodu. Kao što od malo kvasca uskisne sve testo, tako je duh nepoverenja, nesloge, zavisti i zlobe zahvatio ceo izrailjski logor.

Svoje rušilačko delo Korej, Datan i Aviron su prvo otpočeli napadom na ljude kojima je sam Bog poverio svete odgovornosti. Zatim su uspeli da za svoje ideje pridobiju dve stotine i pedeset uglednih i u narodu cenjenih knezova. Imajući na svojoj strani tako veliki broj uglednih i cenjenih ljudi, bili su sigurni da mogu izvršiti radikalnu promenu u rukovođenju nacijom. Verovali su da transformacijom vlasti u Izrailju mogu znatno poboljšati postojeću administraciju.

Korej nije bio zadovoljan svojim položajem. On je bio povezan sa službom u šatoru od sastanka, ali je ljubomorno težio i za sveštenskim pozivom. Glavnu ulogu u vođenju naroda Bog je poverio Moj siju, dok je sveštenstvo bilo dato Aronu i njegovim sinovima. Korej je odlučno tražio i praktično primorao Mojsija da se u tome izvrši promena, kako bi se i on domogao sveštenskog dostojanstva. Da bi bio što sigurniji u ostvarivanju svojih ciljeva uspeo je da u pobunu zaverenički uvuče i Datana i Avirona, vodeće ljude iz plemena Ruvimovog. Oni su kao potomci najstarijeg Jakovljevog sina smatrali da njima pripada glavni autoritet koji je Mojsije, eto, prigrabio za sebe; te zajedno sa Korejom i oni odlučno zatražiše sveštenski položaj. Veoma revnosni u svojoj zavisti i zlobi, ova trojica pridobiše uza se još dve stotine i pedeset uglednih ljudi, koji su takođe odlučno tražili učešće u sveštenstvu i upravljanju nacijom.

Bog je Levite počastvovao službom u svetinji zato što nisu učestvovali u obožavanju zlatnog teleta i što su verno izvršili Njegov nalog u istrebljivanju idolopoklonika. Levitima je takođe bilo dodeljeno da brinu o šatoru od sastanka i da svoje šatore razapinju neposredno oko njega, dok su ostali svoje šatore podizali na određenoj udaljenosti od tog svetog mesta. Kad bi zbor nastavljao svoj put, Leviti su bili zaduženi da šator od sastanka rasklope, i da kovčeg zaveta i sve ostale svete predmete nose na svojim ramenima. Pozivajući se na činjenicu da im je Bog kao Levitima ukazao tako velike počasti, oni su sada žudeli za još višim položajem, kako bi u narodu imali i veći uticaj. „I skupiše se na Mojsija i na Arona, i rekoše im: Vi previše preuzeste na sebe; vidite sav ovaj narod, svi su sveti, i među njima je Gospod; zašto se vi uzdižete nad zborom Gospodnjim?”

Laskanje i lažno saučešće

Onima koji se nalaze u tami zablude i zaslužuju ukor ništa nije draže nego kad im se laskavo odobrava da i dalje greše. Prikazujući Mojsija kao vlastoljubivog vodu, Korej je Izrailjce prvo pridobio da ga slušaju a zatim i da mu ukažu svoju naklonost. Naglašavao je da je Mojsije preoštari, suviše strog, i da ih budući sklon diktatorskom naređivanju stalno ukorava kao grešnike, dok su oni u stvari narod svet, posvećen Gospodu i Gospod je među njima. Mnoge pojedinosti koje su doživljavali na svom dotadašnjem putovanju kroz pustinju, gde su često bili izloženi opasnosti i gde su mnogi od njih izginuli zbog svog gundanja i neposlušnosti, Korej je prikazao u takvoj svetlosti da oni u svom izopačenom poimanju definitivno zaključiše da su svega toga

mogli biti pošteđeni samo da je Mojsije drugačije postupio - da nije bio toliko nepopustljiv i prestrog. Za sve svoje nevolje i patnje pretrpljene u pustinji oni su sada okrivili Mojsija. Kao vodeća ličnost u svemu ovome, Korej je tvrdio da u svojoj oštroumnosti vidi pravi uzrok svih njihovih teškoća i nevolja.

U tom izražavanju i širenju nezadovoljstva došlo je do takve sloge i saglasnosti u mišljenju među inače neskladnim elementima kakvo se do tada nije videlo. Uspeh koji je Korej imao u pridobijanju većine naroda na svoju stranu još više ga je učvrstio u uverenju da je njegovo rasuđivanje bilo ispravno, i da je Mojsije zaista uzurpirao vlast čime ugrožava blagostanje i spasenje Izrailja. Tvrdio je da mu je ovo sam Bog otkrio, stavljajući mu u dužnost da izvrši promenu u upravljanju izrailjskom nacijom dok ne bude prekasno. Smatrajući da krivica nije na strani Izrailjaca kao naroda javno je izjavio: „Svi oni su pravedni, a sva povika da oni svojim gundanjem izazivaju Božji gnjev predstavlja samo veliku zabludu; oni samo traže svoja prava i žele ličnu nezavisnost.”

Pošto su im u svesti neodoljivo navirala sećanja na Mojsijevo samopožrtvovano strpljenje s njima i na njegovo nesebično zalaganje za njih dok su još bili u lancima ropstva, savest nekima od njih nije dala mira. Takvi nisu mogli u potpunosti da se slože sa Korejevim mišljenjem o Mojsiju i pokušali su da govore u prilog optuženome. Korej, Datan i Aviron su stoga bili primorani da iznađu neki ubedljiviji razlog zašto je Mojsije od samog početka ispoljavao toliko interesovanje za sinove Izrailjeve. Zao duh sebičnosti kojem se predadoše i koji ih je unizio do te mere da postanu sotonina oruđa, navodi ih najzad na zaključak: da ih je Mojsije izveo u nameri da lutaju pustinjom sve dok ne ispropadaju svi, kako bi onda mogao da prigrabi njihovu imovinu.

Korej, Datan i Aviron sa dve stotine i pedeset knezova koji im se pridružiše, prvo su ispoljili ljubomoru, zatim zavist i najzad otvorenu pobunu. Oni su o položaju koji Mojsije kao vođa naroda zauzima govorili sve dotle dok nisu uobrazili da je to veoma zavidan položaj koji bi i svaki od njih mogao da zauzima isto tako kao i sam Mojsije. U ispoljavanju nezadovoljstva otišli su tako daleko da su u svojoj samoobmani stvarno poverovali da su Mojsije i Aron sami sebe postavili na položaje koje zauzimaju. Tvrdili su da se Mojsije i Aron uzdižu nad zborom Gospodnjim preuzimajući na sebe i sveštenstvo i izvršnu vlast, i da obe te službe ne smeju biti ograničene samo na njihov dom. Dosta bi im bilo - tvrdili su pobunjenici - da budu jednaki sa svojom braćom, jer nisu svetiji od naroda kojemu Bog isto tako ukazuje svoju posebnu naklonost, prisustvo i zaštitu.

Proveravanje karaktera

Slušajući sve ovo što je Korej govorio, Mojsije obuzet dubokim bolom i tugom pade na lice svoje pred narodom. „Potom reče Koreju i svoj družini njegovoj govoreći: Sjutra će pokazati Gospod ko je Njegov, i ko je svet, i koga je pustio k sebi, jer koga je izabrao onoga će pustiti k sebi. Ovo učinite: Uzmite kadionice, Korej sa svom družinom svojom. I metnite sjutra u njih ognja i metnite u njih kada pred Gospodom, i koga izabere Gospod onaj će biti svet. Dosta nek vam je, sinovi Levijevi! I reče Mojsije Koreju: Čujte sinovi Levijevi! Malo li vam je što vas je Bog Izrailjev odvojio od zbora Izrailjeva pustivši vas k sebi da vršite službu u šatoru Gospodnjem i da stojite pred zborom i služite za nj? Pustio je k sebi tebe i svu braću tvoju, sinove Levijeve s tobom, a vi tražite još i sveštenstvo? Zato ti i sva družina tvoja skupiste se na Gospoda. Jer Aron što je da vičete na njega?“ Ovim je Mojsije potvrdio da Aron nije samovoljno preuzeo sveštenst-

vo, nego ga je sam Bog postavio u tu svetu službu.

Datan i Aviron u svom odgovoru odbiše da dođu pred Mojsija i drsko poručiše: „Malo li je što si nas izveo iz zemlje u kojoj teče med i mlijeko da nas pobiješ u ovoj pustinji, nego još hoćeš da vladaš nad nama? Jesi li nas odveo u zemlju gdje teče mlijeko i med? I jesi li nam dao da imamo njive i vinograde? Hoćeš li i oči ovim ljudima da iskopaš? Nećemo da idemo.”

Za to što nisu ušli u obećanu zemlju oni su okrivili Mojsija, tvrdeći da Gospod nikad ne bi tako postupio s njima. Tvrđili su takođe da osudu po kojoj oni moraju poumirati u pustinji nije izrekao Gospod, i da oni nikada neće poverovati da je On tako nešto mogao reći. To je izrekao Mojsije, a ne Gospod; i sve to Mojsije čini s umišljajem da oni nikada ne uđu u zemlju Hanansku. Čak su rekli i da ih je on izveo iz zemlje u kojoj teče mleko i med. U svom slepom buntu oni potpuno zaboraviše šta su sve prepatili u Egiptu i kakve pustošne kazne snađoše tu zemlju, i sada optužuju Mojsija da ih je izveo iz jedne tako dobre zemlje: da bi ih pomorio u pustinji i obogatio se njihovom imovinom. Oni na najdrskiji način pitaju Mojsija zar smatra da niko između tisuća Izrailjevih nije dovoljno mudar da prozre njegove namere i razotkrije njegove smicalice; i zar misli da će se prepustiti da ih kao slepe voda kud god smisli: čas prema Hananu, čas opet prema Crvenom moru i Egiptu. Sve ovo je na najuvredljiviji način izgovoreno pred celim zborom, i uz najodlučniju izjavu da se Mojsiju i Aronu više ne priznaje nikakav autoritet.

Duboko potresen ovim nepravednim optužbama i svestan da nikada nije postupio samovoljno, Mojsije se obrati Gospodu pred svim narodom pozivajući Ga da On bude sudija u ovome. Pod uticajem Korejevog lažnog prikazivanja, narod je, uopšte uzevši, bio nezadovoljan. „Potom reče Mojsije Koreju: Ti i svi tvoji stanite sjutra pred Gospodom, ti i oni i Aron. I uzmite svaki svoju kadionicu, i metnite u njih kada, i stanite pred Gospodom svaki sa svojom kadionicom, dvjesta i pedeset kadionica, i ti i Aron, svaki sa svojom kadionicom. I uzeše svaki svoju kadionicu, i metnuše u njih ognja i kada, i stadoše pred vrata šatora od sastanka s Mojsijem i Aronom.”

U svom samopouzdanju i težnji za sveštenstvom, Korej i njegovi jednomišljenici uzeše svoje kadionice i stadoše pred vrata šatora od sastanka sa Mojsijem. Samoobmanut i zaslepljen zavišću i pobunom, Korej je mislio da su Izrailjci kao narod zaista pravedni i da im Mojsije kao tiranski voda bez ikakvog razloga stalno ukazuje na potrebu svetosti kad su oni inače svet narod.

Slušajući laskanje pobunjenika, Izrailjci poverovaše da su kao narod zaista ispravni pred Bogom, i da sve njihove nevolje uglavnom dolaze od Mojsija koji ih kao voda stalno podseća na njihove grehe. Mislili su da će pod vodstvom Koreja, koji će - umesto stalnog podsećanja na grehe i neuspehe - znati da ih hrabri govoreći o njihovim dobrim delima, moći mirno i uspešno da nastave svoj put - ne čas napred, čas nazad po pustinji, nego pravo u obećanu Zemlju. Odluku koja im je saopštena da ne mogu ući u zemlju obećanja pripisali su Mojsiju, tvrdeći da to nije rekao Gospod.

Buntovnici propadaju

U svom drskom samopouzdanju, Korej sabra protiv Mojsija i Arona „sav zbor na vrata šatora od sastanka; tada se pokazala slava Gospodnja svemu zboru. I reče Gospod Mojsiju i Aronu govoreći: Odvojte se iz toga zbora, da ih odmah zatrem. A oni padoše ničice i rekoše: Bože, Bože, duhovima i svakom tijelu! Ovaj je jedan zgriješio, i na sav li ćeš se zbor gnjeviti?”

„I opet reče Gospod Mojsiju govoreći: Reci zboru, govoreći: Odstupite od šatora Korejeva,

Datanova i Avironova. I ustavši Mojsije otide k Datanu, a za njim odoše i starješine Izrailjeve. I reče zboru govoreći: Odstupite od šatora tih bezbožnika, i ne dohvatajte se ničega što je njihovo, da ne izginete sa grijeha njihovih. I odstupiše sa svih strana od šatora Korejeva, Datanova i Avironova; a Datan i Aviron izašavši stadoše svaki na vrata šatora svojega sa ženama svojim i sinovima svojim i sa djecom svojom. Tada reče Mojsije: Ovako ćete poznati da me je Gospod poslao da činim sva ova djela i da ništa ne činim od sebe: Ako ovi pomru kao što umiru svi ljudi, i ako budu pokarani kao što bivaju pokarani svi ljudi, nije me poslao Gospod; ako li nešto novo učini Gospod, i zemlja otvori usta svoja i proždre ih sa svim što je njihovo, i siđu živi u grob tada znajte da su ovi ljudi uvrijedili Gospoda.” Čim Mojsije izgovori ove reči, otvori se zemlja i proguta šatore njihove zajedno sa svim onim što je bilo njihovo i što je pripadalo njima. Svi oni živi siđoše u grob, Zemlja se ponovo zatvori nad njima, i nestade ih iz zbora.

Kad začuše jezive krike onih koji su propadali, Izrailjci se razbegoše što dalje od njih. Znajući da su prihvatanjem optužbi protiv Mojsija i Arona i sami krivi u izvesnoj meri, uplašili su se da će izginuti zajedno s pobunjenicima. Ali sud Božji još nije bio završen. Iz oblaka slave sevnu plamen poput munje i sažeže svih dve stotine i pedeset ljudi koji su uzeli kadionice u svoje ruke i stavili u njih tamjan i oganj da kade. To su bili knezovi, ljudi cenjeni i uticajni u narodu, ljudi čuveni i glasoviti. Oni su bili visoko cenjeni i njihovo rasuđivanje često je traženo u najtežim sporovima. Ali su zatrovani zlim uticajem pobunjenika i sami postali zavidljivi, ljubomorni i buntovnički raspoloženi. Oni nisu propali zajedno sa Korejom, Datanom i Avironom; jer nisu bili kolovođe u pobuni. Pružena im je prilika da, videći kraj glavnih vođa u pobuni, okaju svoj greh učestvovanja u tome. Međutim, oni se nisu ni kajali ni mirili sa uništenjem ovih bezbožnika, stoga je Bog u svom gnjevu morao da uništi i njih.

„Tada reče Gospod Mojsiju govoreći: kaži Eleazaru sinu Aronovu, svešteniku neka pokupi kadionice iz toga zgarišta i ugljevlje iz njih neka razbaca, jer su svete; kadionice onih koji sagriješiše duše svoje neka raskuju na ploče da se okuje oltar, jer kadiše njima pred Gospodom, zato su svete, i neka budu znak sinovima Izrailjevim.”

Duh pobune nije iskorenjen

Posle ovog strašnog ispoljavanja gnjeva Božjeg i Njegovog suda, Izrailjci se vratiše svojim šatorima. Iako strašno uplašeni, oni se nisu ponizili pred Bogom. Laskavim uveravanjem od strane Koreja i njegovih jednomišljenika da su oni veoma dobar narod i da im je Mojsije učinio tako mnogo zla, oni su bili duboko zadojeni duhom nezadovoljstva i pobune. Misli su im bile toliko prožete duhom onih koji propadoše, da ih je bilo veoma teško osloboditi njihove zaslepljenosti i predrasuda. Ako sada priznaju da su Korej i njegova družina kao bezbožnici bili u zabludi, a da je Mojsije u pravu onda će biti primorani da kao Božju Reč prihvate i presudu po kojoj svi moraju da pomru u pustinji - u šta nikako nisu hteli da veruju. Nisu hteli nikako da se pomire s tim, te pokušашe da sami sebe ubede da je sve to bila samo neka smicalica i da ih je Mojsije opet prevario. Ljudi koji su bili uništeni govorili su im tako prijatne reči i ispoljavali prema njima naročitu ljubav i naklonost, a o Mojsiju mislili da je samo lukavi podlac. Tako konačno dođoše do zaključka da su Korej i oni koji propadoše s njim morali ipak biti dobri ljudi, a da je Mojsije na neki način prouzrokovao njihovu propast.

Sotona nastoji da obmanute odvede i suviše daleko da bi se mogli vratiti. On može da potpuno izopači njihovo rasuđivanje, njihov duhovni vid i njihovu moć poimanja. Tako je u

ovom slučaju bilo sa Izrailjcima. „I sutradan vikaše sav zbor sinova Izrailjevih na Mojsija i na Arona govoreći: Pobiste narod Gospodnji.” Oni su bili razo i čarani u svojim očekivanjima videvši da se sve rešilo u korist Mojsija i Arona. Zadivljeno su posmatrali Koreja i njegove istomišljenike kako u ulozi sveštenika, bez ikakvog strahopoštovanja, razmetljivo mašu svojim kadionicama. Oni nisu videli da ovi ljudi time najdrskije omalovažavaju božansko veličanstvo. Kada su krivci bili uništeni, Izrailjci se u velikom strahu razbežaše na sve strane, ali se ubrzo potom, svi usplahireno ponovo skupiše na Mojsija i Arona okrivljujući ih za krv onih koji izgiboše od ruke Gospodnje.

„A kad se stječaše narod na Mojsija i na Arona, pogledaše na šator od sastanka, a to oblak na njemu, i pokaza se slava Gospodnja. I dođe Mojsije i Aron pred šator od sastanka. I reče Gospod Mojsiju govoreći: Uklonite se iz toga zbora da ih zatrem ovog časa. A oni padoše ničice na lice svoje.” Iako su Izrailjci u svojoj pobuni tako otvoreno ustali protiv Mojsija i tako drsko postupali s njim, on je prema njima pokazao istu ljubav i interesovanje kao i ranije. Padnuvši na svoje lice pred Gospodom, preklinjao Ga je najusrdnije da poštedi svoj narod. I dok se u molitvi zalagao da im Gospod oprostí grehe, Mojsije naredi Aronu da obavi za njih obred pomirenja, kako bi njegove molitve praćene mirisom tamjana umilostivile Gospoda: da ne izgine sav narod u svojoj pobuni.

„I reče Mojsije Aronu: uzmi kadionicu i metni u nju ognja s oltara i metni kada, i idi brže ka zboru i očisti ih; jer gnjev žestok izađe od Gospoda, i pomor poče. I uzevši Aron kadionicu kao što mu reče Mojsije, otrča usred zbora, i gle, pomor već bješe počeo u narodu; i okadivši očisti narod. I stajaše među mrtvima i živima, i ustavi se pomor. A onih koji pomriješe od toga pomora bješe četrnaest hiljada i sedam stotina, osim onih što izgiboše s Koreja. I vrati se Aron k Mojsiju na vrata šatora od sastanka, kad se ustavi pomor.”

Pouka za naše vreme

Slučaj Koreja, Datana i Avirona predstavlja za nas ozbiljnu pouku i upozorenje da se ne ugledamo na njihov primer. „Niti da kušamo Hrista, kao što neki od njih kušaše i od zmija izgiboše. Niti da gundamo kao što neki od njih gundāše i izgiboše od zatirača. Ovo se, pak, sve događāše za ugled njima, a napisa se za nauku nama, na koje posljedak svijeta dođe.”

U Reči Božjoj imamo toliko dokaza da je Njegov narod često veoma podložan velikim obmanama. U mnogim slučajevima ono što bi moglo izgledati kao iskreno zalaganje za čast i slavu Božjeg imena nastalo je tako što su pojedinci dopustili kušaču da im u misli utisne izopačenu predstavu o određenim činjenicama. Iste takve pojave možemo očekivati i u ovim poslednjim danima, jer sotona i danas deluje isto tako lukavo kao što je nekada delovao u zboru Izrailjevu. Ne shvataju se svirepost i razorna moć predrasuda. Iako su sinovi Izrailjevi svojim očima videli propast tih buntovnih voda, sumnje i nepoverenja koje su im ulili u dušu nije nestalo. Videli su kako se zemlja otvara i kako voda pobune nestaje u njenoj utrobi. To strašno ispoljavanje Božje sile trebalo je da ih izleči od bolesti koja se zove pobuna protiv Boga, i da ih navede na najdublje kajanje što su toliko vredali i žalostili Mojsija.

Ovde je Gospod svim Izrailjcima pružio priliku da uvide svu pogrešnost svog stava, što je trebalo da ih navede na kajanje i najiskrenije priznanje. On je obmanutima pružio nepobitne dokaze da su bili u zabludi, a da je Mojsije kao Njegov sluga potpuno bio u pravu. Imali su priliku da čitavu noć razmišljaju o strašnom činu božanske kazne koju su gledali svojim očima.

Ali je njihovo poimanje bilo potpuno izopačeno. Korej je bio podstrekač pobune, a dvestotine i pedeset knezova su mu se pridružili u širenju nezadovoljstva, dok je čitav zbor, u manjoj ili većoj meri, bio zahvaćen ogorčenom ljubomorom, sumnjičenjem i mržnjom prema Mojsiju, što je izazvalo Božje negodovanje i gnjev na tako strašan način. Pa ipak se i u tome naš milostivi Bog pokazao kao Bog pravde ali i milosti. On je u kažnjavanju pravio razliku između podstrekača - voda u pobuni - i onih koji su bili obmanuti i zavedeni. Sažalio se na neznanje i nerazumnost onih koji su bili prevareni.

Po Božjem nalogu upravo je Mojsije pozvao sinove Izrailjeve da odstupe od šatora tih ljudi koje su oni izabrali za svoje vode umesto njega. Upravo oni ljudi čije uklanjanje su oni sa predumišljajem tražili, bili su tom prilikom oruda u rukama Božjim za spasenje njihovog života. „Odstupite sa svih strana od šatora Korejeva,” naglasio je Mojsije. I oni su takode bili u velikoj opasnosti da ih Bog uništi u svom gnjevu zbog njihovih greha, jer su svojim saosećanjem i udruživanjem sa buntovnicima postali saučesnici u njihovom zločinu.

Da su oni koji otpočeše pobunu u pokajanju zatražili oprostaj od Boga i Njegovog uvredenog sluga, čak i u trenutku dok je Mojsije polagao taj teški ispit pred očima svega naroda, teški udarac Božje osvete još uvek je mogao biti zaustavljen. Ali su Korej, kao glavni podstrekač pobune, i njegove pristalice stajali u svojim šatorima tako prkosno kao da izazivaju gnjev Božji, kao da Bog nikada nije delovao preko svog vernog sluga Mojsija. I što je još nezahvalnije, ti ljudi se u svojoj pobuni ponašaju tako kao da nisu upravo Mojsijevim posredovanjem tako nedavno bili počastvovani da dođu u gotovo neposrednu Božju prisutnost i ugledaju Njegovu nenadi mašnu slavu. Ti ljudi su svojim očima na Mojsijevom licu - kad je silazio sa gore noseći druge kamene ploče - videli takav odblesak slave Božje da Izrailjci nisu smeli da mu se približe, nego su u strahu bežali od njega. On ih pozva k sebi i, pokazavši im nove kamene ploče sa Božjim zakonom, reče: Molio sam se Gospodu da odvrati žestinu gnjeva svojega od vas. Tražio sam najusrdnije da Bog - ako mora odbaciti i zatrti svoj narod - izbriše i moje ime iz svoje knjige. I, evo, Njegovog odgovora na moje molitve! Ove kamene ploče koje držim u svojim rukama predstavljaju zalogu i jemstvo Njegovog izmirenja sa svojim narodom.

Izrailjci su Mojsija, iako je bio preobražen i proslavljen, prepoznali po njegovom njima tako poznatom glasu. Oni mu rekoše da ne mogu gledati u njegovo lice jer je blistava svetlost koja je zračila s njegovog lica bila nepodnošljivo jaka za njihove oči. Njegovo lice se sijalo kao sunce, tako da nisu mogli da ga gledaju. Da bi otklonio nastalu teškoću, Mojsije je pokrивao svoje lice velom. Činjenicu da blistava svetlost na njegovom licu predstavlja odsjaj Božje slave kojom ga je sam Bog počastvovao on nije navodio kao razlog da narod to mora podnositi, nego je pokrio svoju slavu. Njegovo lice ozareno slavom Božjom narod nije mogao da gleda zbog svoje grešnosti. Tako će isto biti i sa svetima kad budu proslavljeni neposredno pred Hristov drugi dolazak. Bezbožnici će se povlačiti i bežati od tog prizora, jer će slava na licu svetih biti za njih nepodnošljiva. Međutim, sva upečatljivost slave Božje koja je viđena na Mojsijevom licu i svi dokazi Božjeg odobravanja tom smernom Božjem sluzi, sada su pod uticajem pobune potpuno zaboravljeni.

Milost Božja potpuno omalovažena

Izrailjcima je pružena prilika da ozbiljno razmisle o prizoru koji su posmatrali svojim očima kada se gnjev Božji bez milosti sručio na ljude koji su bili najodgovorniji za ovu veliku pobunu.

To što Bog, kada se Njegov gnjev raspalio protiv najodgovornijih, nije u potpunosti uništio taj nezahvalni narod, bila je samo Njegova dobrotu i milost. On je velikom broju onih koji su dopustili sebi da budu prevareni ostavio vremena za pokajanje. Činjenica da je Gospod, kao njihov nevidljivi vođa, pokazao toliko strpljenja i milosti u ovom slučaju, zapisana je kao očevidan dokaz Njegove spremnosti da oprost i najvećim prestupnicima kada oni uvide svoj greh i vrte Mu se u pokajanju i poniznosti. Ispoljavanje Božje osvete zaustavilo je Izrailjce u njihovom drskom prekoračivanju dozvoljenog, ali oni nisu bili osvedočeni da su u Njegovim očima veliki grešnici i da svojim pobunjeničkim stavom zaslužuju Njegov opravdani gnjev.

Gotovo najtežu uvredu ljudi nanose Bogu kada preziru i odbacuju one koje On kao svoja oruđa postavlja da ih vode. Međutim, Izrailjci su u svojoj pobuni učinili i više od toga, oni su čak nameravali da ubiju i Mojsija i Arona. U strahu da ne budu uništeni, oni su pobjegli od šatora Koreja, Datana i Avirona, ali od duha pobune nisu bili izlečeni. Nisu očajavali u bolu i duševnoj patnji zbog svoje krivice; niti ih je glas probudene savesti optuživao što su zloupotrebili svoja najdragocenija preimućstva grešeći protiv Gospoda i protiv Mojsija iako su znali da nisu bili u pravu. Dugo podnošenje Hristovo, koji ih je u ulozi anđela čuvara, tako strpljivo vodio kroz pustinju, predstavlja za nas dragocenu pouku.

Njihov nevidljivi Vođa bi ih tako rado poštedeo nemilosrdnog uništenja, i još je uvek željno čekao samo da zatraže milost. Još uvek im se pružala mogućnost da se pokaju i prime oprostaj. Čas božanske osvete približio se, ali još uvek su mogli da se pokaju. Iznenadna i nezadrživa intervencija neba, kad se zemlja otvorila, zadržala je za izvesno vreme ovu drsku pobunu. Da su se sad odazvali posredovanju Božjeg providenja, još uvek su mogli biti spaseni. Ali kajanje i poniženje celokupnog naroda moralo je biti srazmerno njihovom prestupu. Posle tako otvorenog ispoljavanja sile Božje oni više nisu bili ni u kakvoj neizvesnosti. Oni su mogli u potpunosti da shvate svetost Mojsijevog i Aronovog poziva i njihov pravi položaj, da su to hteli da prihvate. Ali su oni propustili da uoče tako jasne dokaze koje im je Bog pružio, i to je bilo sudbonosno. Nisu shvatili presudni značaj trenutka da od Boga neodložno zatraže oprostaj za svoje teške grehe.

Tu noć Izrailjci nisu proveli u priznavanju svojih greha i kajanju, nego u iznalaženju načina kako da pobiju tako očevidne dokaze o svom teškom grehu. Još uvek su gajili ogorčenu mržnju protiv ljudi koje je sam Bog naimenovao, a hrabreći se međusobno u svom ludačkom suprotstavljanju autoritetu Mojsija i Arona. Sotona je bio na delu da izopači njihovo rasuđivanje i da ih vezanih očiju vodi pravo u propast. Potpuno zatrovani duhom nezadovoljstva i mržnje, bili su u svom srcu nepokolebljivo uvereni da su Mojsije i Aron zli ljudi, i da su odgovorni za smrt Koreja, Datana i Avirona, koji su po njihovom mišljenju mogli da spasu naciju uvodeći bolji poredak u kojem bi pohvale i mir zauzeli mesto stalnih ukora, zabrinutosti i sukoba.

Dan pre toga, Izrailjci su, zaplašeni jezivim kricima osuđenih prestupnika koji su tonuli u provaliju, bežali na sve strane, govoreći: „Da nas ne proguta zemlja.” „A sutradan vikaše sav zbor sinova Izrai ljevih na Mojsija i na Arona govoreći: Pobiste narod Gospodnji.” U svom negodovanju, oni su bili spremni da dignu ruku na ljude koje je sam Bog postavio, verujući da su pobivši one koji su bili dobri i sveti učinili veliko zlo.

Ali prisustvo Gospodnje ispoljeno u Njegovoj slavi iznad šatora od sastanka zaustavilo je pomahnitale buntovnike u njihovoj suludoj nameri. Glas Gospodnji iz Njegove zastrašujuće slave - rečima sličnima onim koje su dan ranije bile upućene tom istom zboru - sada naredi Mojsiju i Aronu: „Uklonite se iz toga zbora da ih uništim ovog trenutka.”

Ovde nailazimo na iznenađujući primer duhovne zaslepljenosti koja može da obuzme ljudski um kad se oči namerno zatvaraju pred svetlošću i dokazima. O, kako je teško potčiniti duh duboko ukorenjene pobune! Izrailjci su u načinu na koji su Korej i njegova družina uništeni

doista imali najubedljiviji dokaz da su ti ljudi bili obmanjivači, ali oni su se još uvek držali drsko i prkosno optužujući Mojsija i Arona da su pobili dobre i svete ljude. „Jer je pobuna kao grijeh od čaranja, i nepokornost kao sujevjerstvo i idolopoklonstvo.”

Ne shvativši svu težinu učinjenog greha, Mojsije nije požurio da na reč Gospodnju odmah napusti zbor, kao što su oni dan ranije pobjegli od šatora Koreja, Datana i Avirona. Oklevao je zato što mu nije bilo nimalo lako da toliko mnoštvo naroda prepusti njihovoj propasti, mada je znao da svojom upornošću u pobuni zaslužuju božansku osvetu. Pošto oni nisu uvidali nikakvu potrebu da se ponize i razmišljaju o svom spasenju, on je pao ničice pred Bogom i u najusrdnijoj molitvi se zalagao za njih.

Mojsije je u ovom slučaju bio simbol samog Hrista. U tom kritičnom trenutku, on je pokazao brigu pravog pastira za stado koje mu je bilo povereno. Preklinjao je uvredenog Boga da u svom gnjevu ne uništi u potpunosti taj narod koji je sam izabrao. Svojim posredovanjem zadržao je ruku osвете, tako da neposlušni i buntovnički Izrailj nije bio potpuno uništen. On naredi Aronu šta treba da preduzme u tom strašnom trenutku kad je u izlivu gnjeva Božjeg pomor već otpočeo. Uzevši kadionicu u svoju ruku, Aron je neprestano kadio pred Gospodom, dok se Mojsijevo usrdno preklinjanje za narod uzdizalo k nebu zajedno sa mirisom tamjana. Ne usuđujući se da prekine svoju molitvu, Mojsije se čvrsto držao Anđela kao Jakov u svojoj borbi na Javoku, i odoleo je na isti način kao i Jakov. I dok je Aron još stajao između mrtvih i živih stigao je milostivi odgovor: Uslišio sam tvoju molitvu, i neću ih uništiti sasvim. Upravo oni ljudi koje su pobunjenici toliko prezirali želeći da ih pošalju u smrt, doprineli su svojim molitvama da se isukani mač božanske osвете vrati u korice, i da toliko nezahvalni Izrailjski narod bude pošteđen.

Preziranje i odbacivanje ukora

Apostol Pavle jasno kaže da su iskustva Izrailjaca u toku nji hovog putovanja po pustinji zapisana za dobro onih koji žive u poslednjim danima ovozemaljske istorije. Nemojmo misliti da su opasnosti koje nama prete manje od onih koje su pretile Izrailjcima; naprotiv, još su veće. I mi često dolazimo u iskušenje da zavidimo i gundamo, pa i da ispoljavamo duh pobune, kao što je zapisano o starozavetnom Izrailju. Uvek će postojati sklonost da se ustaje protiv ukoravanja i osude greha i svega što je nepravilno. Ali zar glas ukora zbog toga treba da umukne? Ako bi bilo tako, onda ne bismo bili u povoljnijem položaju od ostalih verskih zajednica u našoj zemlji, gde se ne usuđuju ni pomenuti grehe i zablude koje preovlađuju u narodu.

Oni koje je Bog izdvojio za propovednike pravde imaju ozbiljnu i svetu odgovornost da ukoravaju i razotkrivaju grehe naroda. Pavle preporučuje Titu: „Ovo govori i savjetuj, i karaj sa punim autoritetom da te niko ne prezire.” Uvek će se naći takvi koji preziru i ukore i one koji se usuđuju da opomenu prestupnika; međutim, ima trenutaka kada se mora ukoravati. Pavle nalaže Titu da neke oštro ukori, da bi bili zdravi u veri. Članstvo Crkve sačinjavaju ljudi i žene koji se po mnogo čemu jako razlikuju; oni sa sobom donose i svoje osobenosti i karakterne nedostatke. I ukoliko se ti nedostaci ne iskorene nego još razvijaju, oni moraju biti ukoreni. Kada oni koji se nalaze na odgovornim položajima nikada nikoga ne bi ukorili, u Crkvi bi došlo do naglog opadanja morala i Bog bi bio veoma obeščašćen. Ali kako treba ukoravati? Apostol daje odgovor: „Sa dugim strpljenjem i poukom.” Onima koji zaslužuju ukor uvek treba ukazati na načelo, i nikad ne treba ravnodušno prelaziti preko greha u narodu Božjem.

Uvek će biti ljudi i žena koji preziru ukor, i čija se osećanja bune protiv toga. Nikome nije

prijatno kad mu se ukaže na njegove greške. Gotovo u svakom slučaju kad je ukor neophodan naći će se pojedinci koji potpuno olako prelaze preko činjenice da je Duh Gospodnji bio ožalošćen i da je delu Božjem time naneta sramota. Takvi obično sažaljevaju one koji zaslužuju ukor, jer su povređena lična osećanja. Takva neposvećena naklonost i sažaljevanje čine sve one koji to ispoljavaju saučesnicima u krivici ukorenog. U devet od deset slučajeva, ukorenom bi se moglo pomoći da uvidi svoju grešku i da se popravi, kad bi bio prepušten da oseti teret svoje krivice. Međutim, tu se najčešće nađu neposvećeni simpatizeri koji, mešajući se u tuđe poslove, pogrešno protumače pobude onoga koji ukorava i samu prirodu ukora. Izražavajući saosećanje sa ukorenim, oni ga navode na zaključak da se prema njemu postupilo nepravedno; i njegova osećanja se bune protiv onoga koji je samo izvršio svoju dužnost. Oni koji verno ispunjavaju svoje neprijatne dužnosti, svesni da će za to računati polagati pred Bogom, primiće Njegov blagoslov. Bog traži od svojih slugu da uvek budu revnosni u izvršavanju Njegove volje. U svojoj poslanici upućenoj Timotiju, apostol bodri svog mladog saradnika: „Propovijedaj Riječ, nastoj u dobro vrijeme i u nevrjeme; pokaraj, zaprijeti, umoli sa dugim strpljenjem i učenjem.”

Izrailjci u pustinji nisu bili voljni da se pokore naredbama Gospodnjim i da poštuju Njegova ograničenja i zabrane. Oni su jednostavno želeli da žive po svojoj volji, da idu za mislima srca svojega i da se rukovode samo sopstvenim rasuđivanjem. Da su bili prepušteni da nesmetano čine sve to, oni nikada ne bi gundali niti bi se žalili na Mojsija; ali ograničenja su stalno unosila u njih nemir i nezadovoljstvo.

Bog želi da pripadnici Njegovog naroda budu disciplinovani i složni u radu, kako bi jedni drugima mogli slobodno da gledaju u oči, i da budu jednodušni i jednomisleni. Ali da bi se to ostvarilo, treba još mnogo šta da se učini. Nepreporođeno srce mora da se potčini i da se potpuno promeni. Bog želi da u Crkvi uvek postoji živo svedočanstvo. Ukori i ohrabrenje su uvek potrebni, a neki se, u zavisnosti od slučaja, moraju i oštro prekoriti. Čujmo kako se pojedini žale: „O, ja sam tako osetljiv, ili osetljiva, da ne podnosim ni najmanji prekor!” Kad bi takvi hteli da priznaju svoje pravo stanje, oni bi rekli: „Ja sam toliko samovoljan, toliko pun samozadovoljstva i oholosti da ne podnosim nikakvo naređivanje niti bilo kakve ukore. Imam pravo da se rukovodim sopstvenim rasuđivanjem, da verujem i govorim po svom nahođenju.” Gospod ne želi da se mi odrekemo svoje ličnosti. Ali ko može pravilno da proceni dokle ga lična nezavisnost može odvesti?

Petar savetuje i bodri svoju braću: „Tako i vi mladi, slušajte starješine; a svi se slušajte međusobno, i stecite poniznost, jer se Bog ponositima suproti, a poniznima daje blagodat.” Apostol Pavle isto tako u svojoj poslanici Filibljanima preporučuje jedinstvo i poniznost. „Ako, dakle, imate neku utjehu u Hristu, ako li toplinu ljubavi, ako li zajednicu Duha, ako li saosjećanje i samilost, upotpunite moju radost: da isto mislite, da istu ljubav imate, jednodušni, jednomisleni; ništa ne činite iz prkosa, niti za praznu slavu, nego u duhu ljubavnosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe. Ne starajte se samo za svoje, nego i za druge. Zato neka je u vama ista misao koja je i u Hristu Isusu.” Na drugom mestu Pavle takođe savetuje svoju braću: „Ljubav da ne bude lažna. Mrzeći na zlo, držite se dobra. Bratskom ljubavlju budite jedan drugome ljubazni. Čašću jedan drugoga većim činite.” U poslanici Efescima, on naglašava: „Slušajući se među sobom u strahu Božjem.”

Istorija izrailjskog naroda nam pokazuje koliko opasna može da bude sila prevare. Ne uviđajući svoju grešnost, mnogi ne osećaju nikakvu potrebu za Božjom milošću niti za Njegovim praštanjem. U takvom duhovnom mraku, oni se prirodno izlažu iskušenjima i sili prevare. Oni su daleko od Boga, a ipak su veoma zadovoljni sami sobom, iako je njihovo ponašanje odvratno Bogu. Takvi se uvek ratoborno protive vođstvu Duha Božjeg, a posebno ukoravanju. Oni ne žele

da ih bilo ko uznemirava. Ponekad ih obuzme strah iz sebičnih pobuda i tada ispoljavaju dobronamernost, zabrinutost i svest o sopstvenoj krivici; ali im nedostaje duboko iskustvo s Bogom jer se verom nisu čvrsto vezali za Večnu Stenu. Takvi nikada ne uviđaju potrebu za jasnim i određenim svedočanstvom. Oni ne uviđaju svu odvratnost greha, upravo zato što ne žive u skladu sa svetlošću kao što je Hristos živeo.

Međutim, ima i takvih koji su imali veliku svetlost, duboko osvedočenje i pozitivno iskustvo pod uticajem Svetog Duha, ali su podlegli raznovrsnim kušanjima i lukavstvima sotone. Oni ne cene zrake svetlosti koje im Bog šalje. Ne prihvataju opomene i ukore koji dolaze od Svetog Duha i stoga se nalaze pod Njegovom osudom. Takvi se nikada neće slagati sa nedvosmislenim svedočanstvima, jer ih ona osuduju.

Božja je namera da pripadnici Njegovog naroda budu jedinstveni, jednodušni i jednomisleni. To se, međutim, ne može ostvariti bez uticaja jasnog, određenog i živog svedočanstva u Crkvi. Hristos se molio Ocu za svoje učenike da budu jedinstveni među sobom kao što je On jedno sa svojim Ocem. „Ne molim, pak, samo za njih, nego i za one koji me uzvjeruju njihove riječi radi; da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao. I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao što smo mi jedno. Ja u njima i Ti u meni: da budu sasvim ujedinjeni, i da pozna svijet da si me Ti poslao i da ljubiš i njih kao što mene ljubiš.”

Apel mladima

Dragi mladići i devojke, s vremena na vreme Gospod mi daje svedočanstva koja sadrže opomene i upozorenja za vas. On vas ohrabruje da Mu predate svoje srce i da Mu posvetite svoja najuzvišenija i najsvetija osećanja. Pošto mi date opomene tako živo izlaze pred oči, vidim da se nalazite u opasnosti koje uopšte niste svesni. U školi smeštenoj u Batl Kriku sastaje se mnogo mladih koji se po svojim nazorima i intelektualnom usmerenju veoma razlikuju. Ako se ti mladići i devojke ne posvete u potpunosti Bogu, pokoravajući se Njegovoj volji i hodeći smerno putem Njegovih zapovesti, otvaranje škole u Batl Kriku pokazaće se kao velika smetnja za napredak Crkve. Ova škola može da bude pravi blagoslov, ali isto tako i prokletstvo. Sve vas koji se nazivate Hristovim imenom najusrdnije pozivam: Odstupite od svakog bezakonja, i razvijajte karakter na koji Bog može da stavi pečat svog odobravanja.

Pitam vas: Verujete li da su ukori koji su vam upućeni preko svedočanstva zaista od Boga? Ako zaista verujete da vam to govori Božji glas, ukazujući na opasnosti koje vam prete, da li ste poslušali date savete? Da li ta svedočanstva i opomene održavate svežim u svojim mislima, čitajući ih često i uz usrdne molitve? Deco i omladino, Gospod vam često govori u svojim opomenama, ali vi ste spori da to poslušate. Iako niste u neposlušnosti zatvorili svoja srca za savete i opomene koje vam Gospod upućuje u pogledu vašeg karaktera i opasnosti koje vam prete, kao i u pogledu puta na koji vas upućuje, neki između vas ipak ne poklanjaju dovoljno pažnje onome što se od njih traži da bi dobili duhovnu snagu i postali blagoslov za školu, za Crkvu i za sve s kojima dolaze u dodir.

Dragi mladići i devojke, vi ste Bogu odgovorni za svetlost koju vam je dao. Ova svetlost i ove opomene, ako im ne posvetite zasluženu pažnju, svedočiće protiv vas na dan Božjeg suda. Vi ste sasvim jasno upozoreni na opasnosti koje vam prete; upućeni su vam mnogi saveti i opomene koji, poput sigurne ograde, treba da vam budu zaštita sa svih strana. U domu Božjem vi stalno

slušate najozbiljnija izlaganja tako uzvišenih i do srca prodornih istina koje, pod uticajem Svetog Duha, iznose Božje sluge. Kakav utisak sve to ostavlja na vaše srce i vaš karakter? Za svaki takav apel i opomenu vi snosite odgovornost, jer će po tome svi oni koji su nastavljali da žive tašto, lakomisleno i oholo, biti osuđeni.

Dragi mladi prijatelji, što sad sejete, to ćete i žnjeti. Sada je za vas vreme setve. Kakva će biti žetva? Šta vi to u stvari sejete? Svaka reč koju izgovorite, svaki vaš postupak u stvari predstavlja seme koje će doneti ili dobar ili rđav rod, a ishod će biti radost ili tuga za onoga koji seje. Bog vam je dao veliku svetlost i mnoga preimućstva; i pošto vam je jasno ukazao na opasnosti koje vam prete, sva odgovornost je sada na vama. Od toga na kakav način prihvatate svetlost koju vam Bog daje zavisi da li ćete u borbi za svoje spasenje biti uspešni ili poraženi. U tom pogledu sami odlučujete o svojoj sudbini.

Uticaj koji i ne znajući vršite jedni na druge može da bude pozitivan, ali isto tako i negativan. I ishod toga, upravo takav kakav je, beleži se u nebeskim knjigama. Anđeo koji vas stalno prati beleži svaku vašu reč i svaki postupak. Da li svakog jutra kad ustanete osećate potrebu da snagu i pomoć zatražite od Boga? Da li svoje potrebe u poniznosti i iskrena srca iznosite pred svog nebeskog Oca? Ako je tako, anđeli verno beleže vaše molitve; i - ukoliko su te molitve upućene iz iskrena srca - kad se nađete u opasnosti da i nesvesno učinite ono što nije dobro, utičući i na druge da se u tome povedu za vama, vaš anđeo čuvar će biti uz vas, ukazujući vam na bolji put, pomažući vam da pazite na svoje reči i utičući na vaše postupke.

Ako, nesvesni da vam prete opasnost, ne upućujete molitve za pomoć i snagu neophodnu da biste se oduprli iskušenju, neizbežno ćete se naći na stranputici. Svako zanemarivanje dužnosti beleži se u nebeskim knjigama, i na dan proveravanja vi ćete se naći laki. Među vama ima pojedinaca koji su vaspitavani u duhu pobožnosti, a ima i takvih kojima su stalno popuštali, ugađali i laskali i koji su pohvaljivanjem razmaženi do te mere da su postali potpuno nesposobni za praktičan život. Ja govorim o onima koje poznajem. Popuštanjem, laskanjem i neaktivnošću njihov karakter je toliko izopačen da su postali potpuno nekorisni u ovom životu. A kad su tako nekorisni još ovde, kako se mogu nadati onom životu gde sve odiše čistotom, svetošću i potpunim savršenstvom karaktera? Ja sam se molila za takve i lično govorila s njima. Vidim da će oni samo negativno uticati i na druge, navodeći ih da se odaju taštini, spoljnom ukrašavanju svoga tela i potpunoj bezbrižnosti u pogledu večnih i neprolaznih interesa. Jedina nada za takve je da uzmu ozbiljno na um puteve svoje, da se u svom srcu punom oholosti i taštine duboko ponize pred Bogom u kajanju i potpunom obraćenju.

Taština u pogledu odevanja i ljubav prema zabavama i rasonodi predstavljaju veliko iskušenje za mlade. Bog ima svete zahteve u odnosu na svakoga od nas. On traži da svu svoju ljubav, i srcem i dušom, posvetimo samo Njemu. Na ovakav zahtev često dobijamo odgovor: „O, ja i ne tvrdim da sam hrišćanin!” Ali zar misliš da zbog toga Bog od tebe ne traži ono isto što i od onih koji se nazivaju Njegovom decom? Zar će Gospod tako olako preći preko tvoje drskosti i nemarnosti samo zato što tako prkosno prezireš Njegov zahtev za svetošću života? Svaki dan u kojem zanemariš Božje zahteve, svaka neiskorišćena prilika da prihvatiš ponudu Njegove milosti povećava spisak greha koji će svedočiti protiv tebe na dan kad će svako morati da položi račun pred Bogom. obraćam se vama, mladići i devojke, bez obzira da li ispovedate ili pak ne ispovedate veru. Bog traži vašu ljubav, vašu dobrovoljnu poslušnost i posvećenost Njemu. Preostaje vam kratko vreme provere i kušanja, i vi možete iskoristiti tu priliku da se bezuslovno predate Bogu.

Poslušnost i potčinjenost Božjim zahtevima su prema rečima nadahnutog apostola uslovi da postanemo deca Božja, članovi carske porodice. Svako dete i svako mlado biće, svakog čoveka i

svaku ženu Hristos svojom krvlju spasava od ponora propasti u koji ih sotona sigurno gura. Da li se grešnici ne prihvatajući spasenje koje im se tako milostivo nudi samim tim oslobađaju svojih obaveza? Njihov izbor da i dalje ostanu u grehu i da drsko prestupaju Božji zakon ni najmanje ne umanjuje njihovu krivicu. Isus je platio cenu za njihov otkup i oni Njemu pripadaju. Oni su Njegova svojina i ukoliko ne pristanu da budu poslušni Njemu koji je svoj život dao za njih, nego svoje vreme, snagu i talente posvećuju u službi sotoni, smrt će im biti zaslužena plata. Ne prolazna slava i večni život predstavljaju nagradu koju naš Spasitelj svima nudi koji su voljni da Ga slušaju. On im omogućava da u Njegovo ime usavrše hrišćanski karakter i da pobeđe kao što je On pobedio. Svojim životom na Zemlji On im je ostavio primer kako mogu da pobeđe. „Jer je plata za grijeh smrt, a dar Božji je život vječni u Hristu Isusu Gospodu našem.”

Božji zahtevi su jednako obavezni za svakoga. Oni koji zanemare veliki dar spasenja koji im se tako milostivo nudi, i odluče da u neprijateljstvu sa Bogom i toliko samopožrtvovanim Iskupiteljem nastave da žive samo za sebe, primiće zasluženu platu. Oni seju u telo, i od tela će požnjati samo izopačenost.

Oni koji se krštenjem „obukoše u Hrista” pokazujući time svoje odricanje od sveta i zavetujući se da žive novim životom, ne treba da podižu idole u svom srcu. Oni koji su jednom osetili radost zbog oproštenja greha i okusili Spasiteljevu ljubav, a i dalje nastavljaju da se druže sa Hristovim neprijateljima odbacujući savršenu pravednost koju im On nudi, i birajući ono što On u svojoj Reči osuđuje, biće suđeni strožije od neznabožaca koji nisu imali tu svetlost niti znanje o Bogu i Njegovom zakonu. Oni koji ne pristaju da žive prema svetlosti koju im je Bog dao, nego se odaju zabavama, taštini i ludostima ovog sveta, odbijajući da svoj život usklade sa pravednim i svetim zahtevima Božjeg zakona, u Božjim očima snose krivicu za najteže grehe. Njihova krivica, odgovornost i plata biće srazmerne svetlosti i preimućtvima koje su imali.

Svet je u potpunosti obuzet zabavama i uživanjem. Prvi i najveći cilj većine od njih, a posebno žena, jeste da se hvalisavo razmeću svojim spoljnim izgledom. Ljubav prema modi i zadovoljstvima potapa sreću hiljadama ljudskih bića. Čak i neki od onih koji tvrde da ljube Boga i drže Njegove zapovesti prilagodavaju se koliko god je to moguće ovakvima, a zadržavaju ipak svoje hrišćansko ime. Neki od mladih toliko čeznu za hvalisavim isticanjem svoga tela da se odriču svog hrišćanskog imena samo da bi mogli nesmetano da se povode za svojim sklonostima taštini u odevanju i ljubavi prema čulnim zadovoljstvima. Samoodricanje u odevanju je deo hrišćanske dužnosti. Jednostavnost u odevanju i izbegavanje nakita i razmetljivog ukrašavanja je u skladu sa našom verom. Jesmo li u broju onih koji uviđaju koliko je nerazumno preterivanje u modi i odavanje zadovoljstvima ovoga sveta? Ako jesmo, onda treba da se klonimo i samog odobravanja svega toga što obuzima misli i srce onih koji žive samo za ovaj svet, i koji uopšte ne razmišljaju o budućem, večnom životu.

Mladi hrišćani, videla sam da su neki od vas izrazito naklonjeni modi i ukrašavanju što me veoma zabrinjava. Kod nekih koji su dobra uputstva u verskom vaspitanju dobijali od najranijeg detinjstva i koji se krštenjem „obukoše u Hrista” izjavljujući da su mrtvi za ovaj svet, videla sam taštinu u odevanju i neozbiljnost u ponašanju, što veoma žalosti našeg dragog Spasitelja i sramoti delo Božje. S dubokim bolom u duši videla sam vaše versko opadanje i vašu sklonost modi i ukrašavanju svoje spoljašnosti. Neki na svoju nesreću dođu u posed zlatnih lančića, ili nekih sličnih ukrasa, i kiteći se time na tako upadljiv način da time skreću pažnju na sebe, samo pokazuju nedostatak dobrog ukusa. Takvi me svojim izgledom i ponašanjem podsećaju na razmetljivog pauna koji se šepuri svojim divnim perjem da bi izazvao divljenje posmatrača. Ali perje predstavlja sve čime ova sirota ptica može da privuče pažnju, jer njen glas i oblik su sve drugo samo ne privlačni.

Neka se mladi odlikuju težnjom za ukrasima krotkog i smernog duha, tim draguljima neprocenjive vrednosti koje nebo ceni. To je ukras koji može da privuče pažnju mnogih još na ovom svetu, a to još više cene nebeski anđeli, a iznad svega naš nebeski Otac; i svi oni koji se ukrase tim uresom biće uz dobrodošlicu primljeni u nebeskim dvorovima.

Mladi imaju sposobnosti kojima bi, ukoliko ih pravilno razvijaju, mogli da se okvalifikuju za gotovo svaki poverljivi položaj. Kad bi oni u sticanju obrazovanja na to mislili, razvijajući svoje Bogom dane sposobnosti tako da korisnom upotrebom posluže na blagoslov drugima, oni nikad ne bi ostajali na nižem stupnju umnog razvoja. Ispoljavali bi dubinu misli i čvrstinu u načelima čime bi zadobili poštovanje i ugled. Svojim blagotvornim uticajem navodili bi i druge da uvide i priznaju silu razboritog hrišćanskog života. Oni koji više misle na spoljašnje ukrašavanje tela nego li na svoj umni i duhovni uzrast i svoje sposobnosti ne razvijaju za najuspešnije upotrebu u službi Bogu i bližnjima, nisu svesni svojih odgovornosti pred Bogom. Takvi su uvek skloni da u svemu što rade budu površni čime se njihova korisnost u životu znatno sužava a njihove umne sposobnosti ostaju nerazvijene.

Osećam u svom srcu duboki bol zbog ovih mladih, kao i zbog njihovih roditelja. U vaspitavanju ove dece učinjen je veliki propust, i velika je i teška odgovornost onih koji su taj propust sebi dozvolili. Roditelji koji su, umesto razumnog i principijelnog obuzdavanja, mazili svoju decu popuštajući im u svemu, sada mogu da vide kakav su karakter formirali u njima. U karakteru dece ogleda se njihovo vaspitanje.

Avramova vernost

Vraćajući se u svojim mislima u davnu prošlost, razmišljam o vernom Avramu koji, u poslušnosti božanskom nalogu primljenom u jednoj noćnoj viziji u Virsaveji, bez odlaganja polazi na put zajedno sa svojim voljenim sinom Isakom. Stigavši do samog brda na kojem prema Božjem nalogu treba da prinese žrtvu, on skida drva sa pleća svoga sluge i tovari ih na Isaka, koji na njima treba da bude žrtvovan. Naoružava svoju dušu odlučnošću i strašnom ozbiljnošću trenutka, spreman da izvrši delo koje Bog traži od njega. Slomljena srca, uzdrhtalom rukom uzima pribor za potpalu vatre i nož, dok sin postavlja pitanje: „Oče, eto ognja i drva, a gdje je jagnje za žrtvu?” Ali Avram mu to još uvek ne može da saopšti. Otac i sin zajedno podigoše oltar, sada za Avrama nastupi najteži trenutak da Isaku stavi do znanja strašnu istinu, koja je zadavala smrtni bol njegovoj duši za sve vreme tog dugog puta: da upravo on - njegov voljeni sin - mora da bude žrtva. Isak u to vreme nije bio dečak; bio je to odrastao momak u naponu snage. Da je hteo on je lako mogao da se usprotivi zahtevima svoga oca, ali on ne optužuje svoga oca da je izgubio pamet niti pokušava da promeni njegovu nameru. S punim poverenjem u očevu ljubav on se mirno predaje u njegove ruke, verujući da otac ne bi pristao da na tako strašan način žrtvuje sina jedinca, da mu to nije bilo Bogom naređeno. Uzdrhtalim rukama voljenog i nežnog oca Isak je vezan i položen na oltar, jer je tako Bog rekao. Sin pristaje da bude žrtvovan, jer u potpunosti veruje u časnost i čestitost svoga oca. Ali kad je sve bilo gotovo, kada je Avram do kraja pokazao svoju veru a Isak svoju poslušnost, Božji anđeo zaustavi Avramovu ruku već podignutu da zakolje svoga sina, i reče mu da je to dovoljno. „Sada poznah da se zaista bojiš Boga, kad nisi požalio sina svojega, jedinca svojega mene radi.”

Ovaj čin Avramove vere zabeležen je za naše dobro. To nam pruža veliku pouku da Božje zahteve uvek prihvatamo s punim poverenjem, ma koliko oni izgledali teški i bolni, a za decu je

to pouka o savršenom pokoravanju i roditeljima i Bogu.

Isak je u ovom slučaju bio predlika Sina Božjeg koji je pristao da bude žrtva za grehe sveta. Bog je želeo da Avramu na ovaj način živo predoči jevanđeljsku poruku o spasenju čoveka. Da bi mu tu istinu otkrio u svoj njenoj stvarnosti i da bi prokušao njegovu veru, zatraženo je od njega da žrtvuje svoga voljenog Isaka. Sve duševne patnje i gotovo samrtne muke kroz koje je Avram morao da prođe u ovom mračnom i strašnom kušanju dopuštene su sa određenim ciljem - da se plan o iskupljenju palog čoveka dublje utisne u njegovu svest. Trebalo je da iz ličnog iskustva shvati koliko je neizrecivo bilo samoodricanje Svemogućeg Boga kada je svog jedinorodnog Sina dao na žrtvu da bi čoveka spasao od večne propasti. Nijedna duševna patnja u Avramovom životu ne može se uporediti sa onim što je podnosio dok je, pokoravajući se božanskom nalogu, vodio sina na brdo Moriju, da bi ga prineo na žrtvu.

Bog je svoga Sina predao da na ovoj Zemlji živi u najvećoj poniznosti, samoodricanju, siromaštvu, teškim naporima i sramoćenju i da umre strašnom smrću na krstu. Ali tu nije bilo anđela, kao u Avramovom slučaju, da donese radosnu vest: „Dosta je; Ti ne treba da umreš, moj voljeni Sine!” Legioni anđela ispunjenih tugom i bolom čekali su u nadi da će Bog, kao i u Isakovom slučaju, u poslednji čas sprečiti da Njegov Sin umre tako sramnom smrću. Ali anđelima nije bilo dozvoljeno da dragom Božjem Sinu prenesu bilo kakvu vest. Usledila su najbolnija ponižavanja u sudnici, a zatim put na Golgotu. Ružili su Ga, ismejivali i pljuvali Mu u lice. Mirno je podnosio zajedljivo peckanje, pogrde i ruženje onih koji su Ga mrzeli, sve dok nije na krstu priklonio svoju glavu i izdahnuo.

Da li nam je Bog mogao dati veći dokaz o svojoj ljubavi nego što je svoga Sina predao da podnese sve to poniženje i patnje? I kao što je taj Božji dar čoveku potpuno dragovoljan i neprocenjiv a Njegova ljubav beskonačna, tako i On s pravom očekuje da naše poverenje u Njega bude bezgranično, naša poslušnost potpuna; On traži celo srce i nepodeljena osećanja - sve što čovek može dati. Naša poslušnost treba da odgovara tom Božjem daru; ona mora biti potpuna i bez nedostataka. Za sve što imamo mi dugujemo samo Bogu. Zahtevima Božjim možemo udovoljiti samo spremnošću da se u potpunosti predamo na dragovoljnu žrtvu. On traži odlučnost i spremnost da poslušamo bez ikakvog pogovora, i ne prihvata ništa manje od toga. Prilika da budemo sigurni u Božju ljubav i Njegovo odobravanje upravo je sada. Ova godina može da bude poslednja godina života za neke koji čitaju ove redove. Ima li među mladim čitaocima ovog apela i takvih koji će radije izabrati zadovoljstva ovoga sveta nego onaj mir koji Hristos daje svima koji revnosno istražuju i rado tvore Njegovu volju?

Naš karakter, naše postupke i naše pobude, Bog meri na merilima svetinje. Teško onome koga naš Iskupitelj, koji je umro na krstu da bi nas privukao k sebi, proglasi lakim zbog nedostatka ljubavi i poslušnosti. Bog nas je obdario velikim i dragocenim darovima. Obdareni svetlošću u prepoznavanju Njegove volje, niko od nas ne mora da luta po tami zablude. Biti pronađen lakim na merilima na dan konačnog obračuna, biće nešto najstrašnije - užasan propust koji se nikada više neće moći popraviti. Zar ćete dopustiti, mladi prijatelji, da se u knjizi Božjoj toga dana uzalud traže vaša imena?

Bog vam je odredio zadatak koji treba savesno da izvršite: da biste bili Njegovi saradnici. Svi kojima ste okruženi predstavljaju izgubljene duše koje treba spasavati. Svuda se nađu takvi kojima je potrebno ohrabrenje i za koje svojim revnosnim naporima možete predstavljati pravi blagoslov. I vi možete biti oruđe u Božjim rukama da se duše grešnika odvrte od greha i prihvate pravdu. Osećanje lične odgovornosti pred Bogom navešće vas da osećate i potrebu vernosti u molitvi i stalne budnosti u straženju da vas sotona ne iznenadi svojim kušanjima. Ako ste zaista hrišćani, vi ćete radije da tugujete i plaćete zbog moralne tame koja obuzima svet negoli da se

odajete lakomislenosti i oholosti u odevanju. Vi ćete biti među onima koji plaču i uzdišu zbog gadosti i gnusoba koji se čine na Zemlji. Uspevaćete da se iskušenju, kao što je odavanje taštini i razmetljivo hvalisanje nakitima, odlučno oduprete. Oni koji nalaze zadovoljstvo u tim besmislenim ništarijama, zanemarujući pri tom svoje uzvišene dužnosti, pokazuju time da su i u moralnom i u intelektualnom razvoju ostali patuljci.

Mladi naših dana mogu da budu Hristovi saradnici samo ako hoće. U radu za Hrista njihova vera bi ojačala i njihovo poznavanje božanske volje bivalo bi sve veće. Svaka iskrena namera i svaki dobronamerni postupak beleže se u knjizi života. Ja želim da, koliko god je to u mojoj moći, probudim mlade da uvide koliko je pogrešno odavati se zadovoljavanju telesnih želja i sprečavati svoj moralni i intelektualni razvoj ništavnim prolaznostima ovog života. Kad bi se mladi u svojim mislima i rečima uzdigli iznad bezvrednih i propadljivih privlačnosti ovoga sveta, imajući pred očima samo jedan cilj: da svojim životom proslave Boga, Njegov mir koji prevazilazi svaki um, bio bi i njihov mir.

Hristovo poniženje

Nije li Hristos kao naš Uzor išao teškim putem samoodricanja, samopožrtvovanja i poniznosti nas radi, da bi nas spasao? U svojim naporima da nas spasi, nailazio je na teškoće, iskusio razočaranja i podnosio rug i poniženja. I treba li onda mi da izbegavamo put kojim je išao Car slave? Imajući u vidu sve što je Iskupitelj nas radi podneo u pustinji kušanja, u vrtu Getsimanije i na Golgoti, treba li da se žalimo na nevolje i iskušenja koji su neizbežni u cilju zadobijanja pobede? Sve ovo On je podneo da bi nam pokazao put, i da bi nam ukazao božansku pomoć bez koje nam nema spasa ni izlaza. Neka mladi, ukoliko žele da zadobiju večni život, ne očekuju da se mogu povoditi za svojim naklonostima. Za takvu nagradu mora se žrtvovati sve. Oni sada treba da se odluče ili za Hrista ili za svet. Koliko je mladih koji su spremni da podnose lišavanja, umor, teške napore i brige, da bi služili sami sebi i ostvarili određeni cilj u svom životu? Oni i ne pomišljaju da se žale na neugodnosti i teškoće s kojima se moraju suočiti da bi ostvarili svoje ciljeve. Zašto bi se, onda, plašili sukoba, samoodricanja i bilo kakve žrtve neophodne da bi se zadobio večni život?

Hristos se iz dvorova slave spustio na ovaj grehom oskrnavljeni svet, i ponizio se primajući na sebe ljudsku prirodu. On se poistovetio sa našim slabostima i bio kušan u svemu kao što se i mi kušamo. Savršenstvo karaktera Hristos je na ovoj Zemlji razvijao, ne sebe radi, jer je Njegov karakter inače bio čist i besprekoran, nego radi palog čoveka. Svoj karakter On sada nudi čoveku i to bi mogao da primi svako ko to želi. Grešniku se, zahvaljujući iskrenom pokajanju, veri u Hrista i poslušnosti savršenom Božjem zakonu, pripisuje Hristova pravda, ona postaje i njegova pravda i njegovo ime se zapisuje u životnu knjigu Jagnjetovu. On tako postaje dete Božje i član Njegove carske porodice.

Plativši neizmernu cenu, Hristos je iskupio svet, i pripadnici ljudskog roda su predani u Njegove ruke; oni su postali Njegova svojina. U svom samopožrtvovanju On je ostavio sve počasti i blaga neba, svoj veličanstveni dom u carskim dvorovima i na Zemlji postao „kao što se mišljaše sin Josifa” i Marije. Josif je bio jedan od najskromnijih drvodeljskih nadničara. I Isus je takođe bio radnik, živeći od jednostavnog i napornog rada. Kad je došlo vreme da otpočne svoju javnu misiju, odmah posle krštenja, izdržao je mučni post od skoro šest sedmica. Neizrecive patnje kroz koje je tada prolazio bile su prouzrokovane ne samo mučnim osećanjem i posledica-

ma četrdesetodnevno gladovanje; posebno i teže od svega drugog pritiskala Ga je krivica za grehe sveta koju je preuzeo na sebe. „Jer onoga koji ne znadijaše grijeha nas radi učini grijehom.” Pod tim užasnim teretom krivice zbog naših greha, On se odupro strašnim kušanjima, kao što su: apetit, ljubav prema svetu i zemaljskim počastima, i oholo hvalisanje koje vodi do drskog prekoračivanja dozvoljenog. Hristos je prošao kroz sva tri ta velika i glavna iskušenja, i pobedio ih u ime čoveka, izgrađivši za njega (umesto njega) savršen karakter, jer je znao da čovek to sam za sebe nikada ne može ostvariti. On je znao da upravo u te tri tačke sotona najviše napada ljudski rod. Savladavši Adama, sotona je nameravao da nastavi svoje delo sve dok ne upropasti sav ljudski rod. Hristos se upustio u borbu sa sotonom da bi ga porazio u korist čoveka, jer je video da ga čovek samo svojom snagom ne može pobediti. Svojim životom patnji, samoodricanja i samopožrtvovanosti, svojim stradanjem i svojom smrću, Hristos je pripremio put za spasenje čoveka. Na taj način On čoveku omogućuje da, sledeći Njegov primer, i sam postane pobednik, kao što je On već pobedio njega radi.

„Ili ne znate da je tijelo vaše hram Svetoga Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i niste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga tijelom svojim i dušom svojom, što je Božije.” „Ne znate li da ste vi hram Božji, i da Duh Božji živi u vama? Ako neko skrnavi hram Božji, uništiće njega Bog; jer je hram Božji svet, a to ste vi.” „Ne vucite u tuđem jarmu nevjernika; jer šta ima pravda s bezakonjem? Ili kakvu zajednicu ima vidjelo s tamom? Kako li se slaže Hristos s Velijarom? Ili kakav dijel ima vjerni s nevjernikom? Ili kako se podudara hram Božji s idolima? Jer ste vi hram Boga živoga, kao što reče Bog: useliću se u njih i živjeću u njima, i biću im Bog, i oni će biti moj narod. Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se nečistote, i ja ću vas primiti; i biću vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.”

Kako milostivo i nežno postupa naš nebeski Otac s nama kao svojom decom? On nas štiti od hiljada opasnosti koje mi ne vidimo i čuva nas da ne propadnemo kao plen podlog sotoninog lukavstva. Pošto svojim oslabljenim čulima ne zapažamo zaštitničku brigu koju nam Bog ukazuje preko svojih anđela, mi sa tako malo poštovanja razmišljamo o uvek budnom interesovanju koje naš milostivi i dobri Tvorac tako blagonaklono ukazuje delu svojih ruku, i nismo zahvalni za toliko obilje milosrđa kojim nas svakodnevno obasipa.

Mladi su potpuno nesvesni mnogobrojnih opasnosti kojima su svakog dana izloženi. Sve o tim opasnostima oni nikad neće ni saznati, ali ako budno straže u duhu pobožnosti i u molitvi, Bog će njihovu savest održati osetljivom i njihovo razumevanje jasnim, tako da će oni raspoznavati delovanje neprijatelja i biće u stanju da se suprotstave njegovim napadima. Međutim, mnogi od mladih se već tako dugo povode za svojim ličnim sklonostima da dužnosti za njih predstavljaju jednu beznačajnu reč. Oni nemaju živu predstavu o uzvišenim i svetim dužnostima koje bi mogli da izvršavaju za dobro drugih i na slavu Bogu; i potpuno ih zanemaruju.

Samo kad bi se duhovno probudili i shvatili koliko im je u suprotstavljanju iskušenjima potrebna Bogom dana snaga, mladi bi mogli da zadobiju dragocene pobeđe i divno iskustvo u hrišćanskoj borbi. Kako je malo mladih koji misle na upozorenje nadahnutog apostola: „Budite trijezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere. Branite se od njega postojanošću u vjeri.” Kad je u viziji video kakvu moć sotona ima nad ljudima, Jovan je uzviknuo: „Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer đavo siđe k vama i vrlo se rasrdio, znajući da vremena malo ima.”

Jedina bezbednost za mlade nalazi se u neprekidnoj budnosti i usrdnoj molitvi; i oni ne smeju da laskaju sebi da i bez toga mogu da budu hrišćani. Svoje namere da iskuša i prevari, sotona lukavo krije pod plaštem svetlosti, kao i onda kad se približio Hristu u pustinji kušanja. On

se tada pojavio u obliku nebeskog anđela. I nama neprijatelj duša može prići kao nebeski gost, i zato nam apostol Pavle preporučuje trezvenost i stalnu budnost kao jedinu našu sigurnost. Mladi koji se bezbrižno odaju lakomislenosti i koji zanemaruju svoje hrišćanske dužnosti stalno podležu kušanjima neprijatelja, dok bi mogli da ih savladaju na isti način kao što ih je i Hristos savladao.

Služenje Hristu za potpuno posvećenu dušu ne predstavlja nikakav mučni napor. Poslušnost našem Spasitelju ne lišava nas sreće i istinskog zadovoljstva u ovom životu, već naprotiv oplemenjuje i uzdiže naš karakter. Svakodnevno proučavanje dragocenih reči života koje se nalaze u Bibliji jača intelektualne sposobnosti i hrani um znanjem o veličanstvenim i slavnim delima Božjim u prirodi. Proučavanjem Svetih spisa stičemo pravo znanje o tome kako treba živeti da bismo se osećali zaista srećnima. Pomno proučavanje Reči Božje snabdeva istraživača snažnim biblijskim dokazima tako da u jasnoj svetlosti istine može da pobije i odagna svaku sumnju nevernika. Oni koji pretražuju Svete spise mogu uvek biti utvrđeni u istini; spremni da se odupru kušanju neprijatelja, bogati u dobrim delima i spremni na odgovor svakome ko ih zapita za njihovo nadanje.

Suviše često se stvara utisak da religija unižava čoveka, i da prihvatanje Biblije kao pravila svog života predstavlja poniženje za grešnike i neobraćene. Oni smatraju da su zahtevi Biblije neracionalni i da bi se, prihvatajući takve zahteve, morali lišiti svega što je ukusno, lepo i privlačno, a umesto toga prihvatiti uniženje i degradaciju. To je najveća obmana kojom sotona zavodi ljudski um. Čista Hristova religija od svojih sledbenika zahteva jednostavnost prirodne lepote i ugladenost prirodnog oplemenjivanja i uzvišene čistote, a ne ono što je izveštačeno i lažno. Dok se čista religija smatra prestrogom u svojim zahtevima i dok se, naročito od strane mladih, nenaklonjeno upoređuje sa lažnim sjajem i privlačnostima ovog sveta, zahtevi Biblije se smatraju unižavajućim testom potpunog samoodricanja koje oduzima svaku radost života. Međutim, biblijska religija uvek samo uzdiže i oplemenjuje. I kad bi takozvani Hristovi sledbenici primenjivali načela čiste religije u svom životu, Hristova religija bi bila prihvatljivija za ljude plemenitijeg i uzvišenijeg uma. Biblijska religija ne sadrži u sebi ništa što bi moglo da povredi najplemenitija ljudska osećanja. U svim svojim propisima i pravilima, ona je čista kao Božji karakter i uzvišena kao Njegov presto.

Spasitelj sveta nas upozorava da se čuvamo ponosa i oholosti života, ali ne i njegove ljupkosti i prirodne lepote. Ukazujući na privlačnu lepotu poljskog cveća i na ljiljane koji u svojoj besprekornoj lepoti miruju na grudima jezera, On reče: „Pogledajte na ljiljane u polju kako rastu: ne trude se niti predu. Ali ja vam kažem da ni Solomun u svoj svojoj slavi ne obuče se kao jedan od njih.” Ovde On pokazuje da, ma koliko se ljudi brižljivo trudili i mučili da svojim spoljašnjim ukrašavanjem postanu predmet divljenja, svi njihovi veštački ukrasi - koje oni toliko visoko cene - ne mogu da se uporede sa prirodnom lepotom jednostavnog poljskog cveća. Ti jednostavni cvetovi, zaodeveni božanskim ukrasom, prevazilaze u svojoj ljupkosti i lepoti čak i velelepnu Solomunovu odeću. „Ni Solomun u svoj svojoj slavi ne obuče se kao jedan od njih.”

Ovo je značajna pouka za svakog Hristovog sledbenika. Iskupitelj sveta govori mladima. Hoćete li da poslušate ove reči nebeskih pouka? On vas poziva da razmišljate o ovim temama koje oplemenjuju, uzdižu, usavršavaju i čiste, a nikada ne unižavaju niti ometaju razvoj umnih sposobnosti. Njegove reči: „Vi ste vidjelo svijetu,” i vama su upućene. “Ne može se grad sakriti kad na gori stoji.” „Tako da blista vaša svetlost pred ljudima, da vide vaša dobra djela, i slave Oca vašega koji je na nebesima.” Ako je svetlost Božja u vama, ona će obasjavati i druge. Svetlost se nikada ne može sakriti.

Dragi mladići i devojke, svojom sklonošću da se odevate u skladu sa zahtevima mode, da se ukrašavate zlatom i veštačkim ukrasima nećete svoju veru ili istinu koju ispovedate preporučiti

drugima. U vašem nastojanju da ulepšavate svoju spoljašnjost razumni ljudi će videti samo duhovnu slabost i dokaz o gordosti srca. Jednostavno, uredno i neupadljivo odevanje predstavlja najbolju preporuku za moje mlade sestre. Jednostavnost u odevanju i dolično ponašanje predstavljaju najbolji način da svojom svetlošću obasjavate i druge. Samo tako možete svima oko sebe pokazati da, u poređenju sa onim što je večno i nepropadljivo, pravilno cenite prolaznosti ovo ga života.

Sad vam se pruža zlatna prilika da izgradite čist i svet karakter za budući večni život. Ne smete dozvoliti sebi da te dragocene trenutke provedete u taštom ukrašavanju svoje spoljašnjosti, zanemarujući pri tom unutrašnji nakit duše. „Vaše ukrašavanje da ne bude spolja u platenju kose, i u kićenju zlatom ili u oblačenju haljina; nego u skrivenom čovjeku srca, u nepropadljivosti krotkoga i tihoga duha, što je pred Bogom skupocjeno.”

Bog, koji je sve na čemu pogled može da se zaustavi stvorio tako divno i lepo, voli sve što je lepo. On vam u svojoj Reči otkriva koliko ceni istinsku lepotu. Ukras krotkog i smernog duha ima u Njegovim očima zaista veliku cenu. Zar ne treba onda da se najusrdnije trudimo i borimo za ono što Bog smatra dragocenijim od skupih haljina, bisera ili zlata? Unutrašnji ukrasi, lepota krotosti, duhovna usklađenost sa nebeskim bićima, nikada neće umanjiti istinsko dostojanstvo karaktera, niti će nas učiniti manje privlačnima na ovom svetu.

Religija, čista i besprekorna, oplemenjuje vernika. Obeležje pravog hrišćanina je uvek prijatno raspoloženje, sveto i srdačno poverenje u Boga i potpuna predanost Njegovom providenju, što tako osvežavajuće deluje na dušu. Božju ljubav i Njegovu dobrotu hrišćanin ispoljava u onom izobilju u kojem to i prima. Lepote prirode predstavljaju teme o kojima treba razmišljati. Posmatrajući lepote prirode kojima smo okruženi i razmišljajući o tome, naše misli se uzdižu Tvorcu koji je sve to stvorio tako savršeno i tako lepo. Sva ta divna Božja dela govore našim čulima, veličajući Njegovu moć i uzdižući Njegovu premudrost. Svaka Božja tvorevina ima svoje draži koje privlače pažnju i interesovanje Božjeg deteta, navodeći ga da te dragocene dokaze Božje ljubavi i dobrote ceni iznad svakog dela ljudske umetnosti.

Rečima žarke usrdnosti psalmista veliča Boga, diveći se lepoti Njegovih stvorenih dela: „Kad pogledam nebesa Tvoja, djela prsta Tvojih, mjesec i zvijezde koje si Ti postavio; šta je čovjek, te ga se opominješ ili sin čovječiji, te ga polaziš?... Gospode, Gospode naš! Kako je veličanstveno ime Tvoje po svoj Zemlji! Podigao si slavu svoju više nebesa!”

Ono što put mnogih koji ispovedaju religiju čini tako mračnim upravo je nedostatak vere. Ima i takvih koji se nazivaju hrišćanima, ali koji nisu dostojni tog imena. Oni nemaju hrišćanski karakter. Kad se njihovo hrišćanstvo stavi na probu, njihova dvoličnost postaje suviše očevidna. Istinska religija se ogleda u svakodnevnom životu. Život pravog hrišćanina obeležen je usrdnim i nesebičnim zalaganjem za dobro drugih i za slavu Božjeg imena. Njegov životni put nije mračan i sumoran. Jedan od nadahnutih pisaca Svetog Pisma kaže: „Put je pravednički kao svijetlo vidjelo, koje sve većma svijetli dok ne bude pravi dan. A put je bezbožnički kao mrak, ne znaju na šta će se spotaknuti.”

I zar će mladi pristati da i dalje vode uzaludan i besmislen život pogrešnih navika i površnosti, dopuštajući da moda i čulna zadovoljstva sprečavaju razvoj njihovih umnih sposobnosti? Dok su oni tako potpuno nespremni, Bog bi mogao reći: „Ove noći vašem bezumlju može da dođe kraj.” On može dozvoliti da takve koji ne donose nikakav rod u slavu Njemu zadesi smrtna bolest. Suočeni sa strašnom stvarnošću odlazanja u večnost, oni bi možda shvatili vrednost vremena i života koje su tako olako propustili. Onda bi možda bar donekle shvatili vrednost duše. Videli bi da svojim životom nisu slavili Boga osvetljavajući put spasenja pred drugima. I pošto su živeli samo da bi ugađali sebi, tada u predsmrtnim mukama i strahu ne bi mogli imati jasnu

predstavu o večnosti koja ih očekuje. Razmišljajući o svom dotadašnjem životu oni bi, mučeni grižom savesti, mogli samo da uzviknu: „Ništa nisam učinio za Isusa, koji je za mene učinio sve. Moj život je bio strašan propust i potpuni neuspeh.”

Dragi mladići i devojke, dok se molite da ne padnete u napast, nemojte zaboraviti da se vaš rad ne završava sa molitvom. Dosledni svojoj molitvi, morate učiniti sve što je u vašoj moći da se oduprete iskušenjima, a ono što ne možete učiniti sami prepustite Isusu da On učini za vas. Budite veoma oprezni da svojim rečima i ponašanjem ne biste pozivali neprijatelja da vas kuša - u tome nikad ne možete preterati. Svojim bezbrižnim zanemarivanjem opomena i ukora koji su im upućeni, mnogi od naših mladića i devojaka širom otvaraju vrata sotonu. Ako Reč Božju uzmemo za svoj putokaz a Hrista za svog nebeskog Učitelja, uvek ćemo prepoznati Božje zahteve ali isto tako i razotkriti sotoninu obmanu, izlazeći iz svakog iskušenja kao pobednici. Kad se u potpunosti upravljamo po uputstvima Božjeg Duha neće nam pokoravanje Njegovoj volji biti neprijatna dužnost.

Sada je vreme za rad. Ako smo deca Božja uvek ćemo imati šta da učinimo za Njega dokle god živimo na ovom svetu. Nikada nemojmo reći da nemamo šta da radimo, dokle god se delo Božje na Zemlji ne završi. Želela bih da svi mladi svoje dužnosti i obaveze, za koje ih Bog smatra odgovornim vide onako kako sam ja to videla. Najveće delo na ovom svetu učinjeno uz najviše uložene truda, bila je misija Onoga koji „bješe bolnik i vičan patnjama.” Oni koji su lakomisleni i površni nisu spremni ni za kakvo dobro delo.

Duhovna slabost mnogih mladih ljudi i žena našeg vremena je zaista za žaljenje, jer bi oni mogli da budu jaki u dobrim delima kad bi se posvetili Bogu. Veoma tugujem zbog tolikog nedostatka stabilnosti kod mladih. To treba da nas sve zabrinjava. Kod mladih očevidno nedostaje snaga i volja da prihvate ono što je ispravno i dobro, i odlučnost da se umesto ličnim sklonostima rukovode dužnošću. U nedostatku moralne snage najčešće nisu u stanju da se odupru iskušenjima. Razlog što su tako zakržljali u duhovnom pogledu u tome je što svoje duhovne snage ne razvijaju neophodnom vežbom. Umesto da napreduju, oni nepomično ostaju na istom mestu. Svaki korak u životu vere i dužnosti predstavlja korak u pravcu neba. Veoma bih se obradovala kad bih čula da je kod mladih došlo do promene u mnogo čemu, do reforme kakve do sada nije bilo. Sotona se služi svim mogućim lukavstvima kako bi ih naveo da i dalje ostanu ravno dušni i bezbrižni u pogledu svojih večnih interesa. Najusrdnije pozivam mlade da jedni druge podsećaju na zavet koji su učinili prilikom krštenja i da se svečano zareknu pred Bogom da svoju ljubav i pažnju neće više poklanjati modi i spoljašnjem izgledu.

Želim da podsetim mlade koji tako rado ukrašavaju svoju spoljašnjost i nose razne nakite na svojim šeširima da je, zbog njihovih greha, na glavu našeg Spasitelja stavljen sramni venac od trnja. Dok posvećujete tako dragoceno vreme ukrašavanju svoje odeće, setite se da je Car slave nosio običan ogrtač bez ikakvog šava. Dok se zamarate ukrašavanjem svoga izgleda, setite se da je Isus često bio premoren neprekidnim naporima, u samoodricanju i samopožrtvovanju da bi pružio pomoć bolesnima i oskudnima. On je provodio čitave noći usamljen u nekoj planini, ne zbog svojih slabosti i svojih potreba, nego zato što je video i osetio nemoć vaše prirode da se odupre kušanjima neprijatelja upravo u ovome u čemu sada popuštate. On je znao da ćete biti ravnodušni u pogledu svojih opasnosti i da nećete osećati potrebu za molitvom. Vas radi On je upućivao molitve svome Ocu u uzdasima bolnim i suzama. Upravo zato da bi nas spasao od popuštanja oholosti, taštini i ljubavi prema zadovoljstvima kojima se danas odajemo i koja potiskuju Njegovu ljubav iz našeg srca, prolivao je naš Spasitelj te gorke suze u svojim molitvama i Njegovo je lice bilo „nagrđeno” patnjom i bolom više nego lice ijednog od sinova ljudskih.

Hoćete li, mladi prijatelji, da se probudite i da se otrgnete od te strašne duhovne obamrlosti nastale zbog stalnog prilagodavanja svetu? Hoćete li poslušati glas opomene koji vas upozorava da one koji su tako bezbrižni u ovom vremenu opasnosti čeka neizbežna propast? Bog u svom strpljenju neće beskonačno čekati na vas, jadne i lakomislene duše! Onaj u čijim je rukama sudbina svakoga od vas neće dozvoliti da se stalno šalimo s tim. Isus kaže da postoje i veći gresi od onih zbog kojih su uništeni Sodom i Gomor. To je greh onih koji imaju veliku svetlost o istini za ove dane, a ipak nisu pokrenuti na pokajanje. To je greh odbacivanja najsvetije poruke milosti ovom svetu. To je greh onih koji vide Isusa u pustinji kušanja, pognutog pod teretom smrtnog agonije zbog greha ovog sveta, a ipak se ne osećaju pokrenutim na duboko i potpuno kajanje. On je postio skoro šest sedmica da bi, u interesu čoveka, pobedio zadovoljavanje apetita i sujete, želju za hvalisavim razmetanjem i zemaljskim počastima. On, dakle, takvima primerom pokazuje kako i sami mogu da pobede kao što je On pobedio; ali njima nije prijatno da podnose protivljenje i prezir, podsmeh i sramotu Njega radi. Odreći se u potpunosti sebe u stalnom zalaganju za dobro drugih, zaista nije prijatno. Pobeđivati kao što je Hristos pobedio nije prijatno; i zato se oni okreću od primera koji im je tako jasno dat i ne ugledaju se na svog Spasitelja, koji je došao iz nebeskih dvorova da bi im takav primer pružio.

Sodomu i Gomoru biće lakše na dan strašnoga suda, nego onima koji imaju veliku svetlost našeg vremena, ali zanemaruju da žive u skladu sa tom svetlošću i da svoje srce u potpunosti predaju Bogu.

Desetak i prinos

Misija Hristove Crkve je spasavanje grešnika koji propadaju. Njena je dužnost da znanje o ljubavi Božjoj prenosi ljudima i da ih silom te ljubavi privodi Hristu. Istina za naše vreme mora se preneti do najmračnijih delova sveta, a taj rad treba otpočeti od svoje kuće. Hristovi sledbenici ne treba da žive sebičnim životom; već, prožeti Hristovim Duhom, treba da deluju u potpunom skladu sa Njim.

Za sadašnju hladnoću i neverovanje postoje uzroci. Ljubav prema svetu i brige ovoga života odvajaju dušu od Boga. Voda života mora da bude u nama, da iz nas ističe i da teče u večni život. Ako hrišćanin želi da uživa u svetlosti života, on mora da pojača svoje napore da i druge dovede do poznanja istine. Njegov život mora da se ističe zalaganjem i požrtvovanjem za dobro drugih; i tada se neće žaliti da nema čemu da se raduje.

Anđeli se uvek zalažu da druge učine srećnima. To je njihova radost. Ono što bi sebično ljudsko srce smatralo ponižavajućom službom - služenje unesrećenima i onima koji su u svakom pogledu niži i po karakteru i po rangu - to je zadatak čistih i bezgrešnih anđela iz carskih dvorova na nebu. Duh Hristove samopožrtvovane ljubavi je duh koji vlada nebom i predstavlja suštinu nebeskog blaženstva i sreće.

Oni kojima nastojanje da druge učine srećnima ne pričinjava nikakvo naročito zadovoljstvo i koji nisu spremni da se žrtvuju za dobro drugih, nemaju duh Hristov ni duh neba; pošto nemaju ništa zajedničko sa radom nebeskih anđela ne mogu da učestvuju ni u blaženstvu i sreći koje njima takav rad pričinjava. Hristos kaže: „Tako će biti veća radost na nebu za jednog grešnika koji se kaje, negoli za devedeset i devet pravednika kojima ne treba pokajanje.” Kad se anđeli tako raduju grešniku koji se kaje, zar da se pokajnici koji su i sami spaseni krvlju Hristovom ne raduju kad vide da se njihovim trudom i drugi obraćaju Hristu? Radeći u skladu sa Hristom i

svetim anđelima, iskusićemo radost koja se ne može doživeti ni u kakvom drugom radu.

Princip po kojem je Hristos podneo svoju žrtvu na krstu svima koji veruju u Njega nameće ozbiljne obaveze: da se odriču sebe, da primljenu svetlost prenose i na druge, i da svojim prilozima potpomažu širenje svetlosti. Ukoliko su stvarno povezani sa nebom, oni će u tom delu saradivati zajedno sa anđelima.

Princip onih koji žive za ovaj svet je sasvim suprotan ovome: ne davati već samo uzimati sve što se može od propadljivih stvari ovoga života. Sebična ljubav prema dobitku je rukovodeće načelo njihovog života. Međutim, najčistija radost se ne nalazi u bogatstvu i nezasićenom lakomstvu, već tamo gde je zadovoljstvo i gde je ljubav rukovodeće načelo. Hiljade njih provode život u povlašćivanju svojim željama, ali su im srca puna nezadovoljstva. To su žrtve sebičnosti i nezadovoljstva uzaludnim pokušajima da zadovoljenje nađu u popuštanju telesnim željama. Na samom licu im se vidi da su nesrećni, a iza njih ostaje samo pustoš jer nisu plodni u dobrim delima.

Ukoliko Hristova ljubav ispunjava naše srce i kontroliše naš život, lakomstvo, sebičnost i ljubav prema ugodnosti biće pobeđeni, i biće nam pravo zadovoljstvo da činimo volju Onoga čijim se slugama smatramo. Naša će sreća tada biti srazmerna našim nesebičnim delima, na koja će nas pokretati ljubav Hristova.

Božanska mudrost je u planu spasenja uspostavila zakonitost: da svaka preduzeta aktivnost ima i povratno dejstvo, što delo dobročinstva - u svim njegovim granama - čini dvostrukim blagoslovom. Onaj koji daje siromašnima predstavlja blagoslov za njih, ali je time i on sam još više blagosloven. Svoj cilj u spasavanju grešnika Bog bi mogao da ostvari i bez čovekove pomoći, ali On zna da čovek ne može biti srećan ako ne bi učestvovao u tom velikom delu koje ga stalno podstiče na samoodricanje i dobročinstvo.

Da čovek ne bio ostao bez blagoslovenih plodova dobročinstva, naš Iskupitelj je stvorio plan da čoveka učini svojim saradnikom. Nizom okolnosti, koje traže naše milosrđe, On nam pruža najbolje mogućnosti da negujemo dobročinstvo, tako da nam prilozima za pomoć siromašnima i za napredak Njegovog dela postanu redovna navika. On nam siromahe često šalje kao svoje predstavnike. Potrebe takvih i potrebe sveta koji propada u neznanju pozivaju nas da svoje talente, sredstva i uticaj upotrebimo da bismo im odneli istinu za kojom gladuju. Kad se svojim zalaganjem i svojim delima dobročinstva odazivamo tom pozivu, poistovećujemo se sa Onim koji je nas radi postao siromah. Dajući, postajemo pravi blagoslov za druge i na taj način sabiramo sebi blago nepropadljivo.

U Crkvi se oseća veliki nedostatak hrišćanskog dobročinstva. Oni koji bi mogli najviše da doprinesu napretku dela Božjeg, čine sasvim malo. Bog je u svojoj milosti otkrio svoju istinu i imućnijima da bi njenu neprocenjivu vrednost mogli da cene u poređenju sa ovozemaljskim bogatstvom. Takvima Isus kaže: „Hajdete za mnom.” On ih proverava pozivajući ih na večeru koja je pripremljena i za njih. On budno posmatra kakav karakter oni razvijaju: da li svoj e sebične interese smatraju dragocenijima od večnog i nepropadljivog blaga. Mnogi od te drage braće po svojim postupcima upadljivo podsećaju na zvanice koje se pominju u sledećoj Hristovoj paraboli:

„A On mu reče: Neki čovjek zgotovi veliku večeru i pozva mnoge. I u vrijeme večere posla slugu svojega da kaže zvanicama: Dođite, jer je već sve gotovo. I počеше se svi redom izgovarati. Prvi mu reče: Kupih njivu i moram izaći da je vidim; molim te, izgovori me. I drugi reče: Kupih pet jarmova volova, i idem da ih ogledam; molim te, izgovori me. I treći reče: Oženih se, i zato ne mogu doći. I došavši sluga taj javi ovo gospodaru svojemu. Tada se razgnjevi domaćin i reče sluzi svome: Izađi brzo na raskršća i ulice gradske i dovedi amo siromahe, i bogalj i hrome, i

slijepe.”

Ova parabola tačno prikazuje stanje mnogih koji tvrde da veruju u sadašnju istinu. Gospod ih poziva da dodu na večeru koju je pripremio za njih uz veliku žrtvu; ali njima ovozemaljski interesi izgledaju pretežniji od nebeskog blaga. Oni su pozvani da uzmu učešća u onome što je od neprolazne vrednosti: ali su njihova imanja, njihova stoka i njihove kuće za njih privlačniji nego prihvatanje nebeskog poziva, i svoje zemaljske poslove oni navode kao izgovor što ne prihvataju nebeski nalog. „Hajdete, jer je već sve gotovo.” Takvi se slepo povode za primerom zvanica iz pomenute parabole. Zadržavajući sebično svoje ovozemaljsko bogatstvo, oni govore: „Ne, Gospode, ne mogu da Te sledim. Molim Te, izgovori me!

Čak i onaj deo koji im je Bog dao da bi proverio hoće li vratiti „Bogu što je Božije,” takvi zadržavaju za sebe pod izgovorom da ne mogu da ispune te zahteve istine. Držeći se grčevito svog ovozemaljskog blaga, oni govore: „Ovo moram da čuvam; ne smem zanemariti ono od čega zavisi moj život; to je sve što imam.” Tako srca ovih ljudi postaju tvrda kao utrven put. Oni zatvaraju vrata svog srca pred nebeskim vesnikom koji poziva: „Hajdete, jer je sve već gotovo,” ali ih širom otvaraju za brige ovoga sveta i zemaljske poslove, dok Isus uzalud kuca čekajući da Mu otvore.

Srca ovakvih su toliko zarasla u trnje ovozemaljskih briga da za ono što je nebesko u njima nema mesta. Sve umorne i natovarene Isus poziva da dodu k Njemu i obećava im da će u Njemu naći mir. On ih poziva da mučni jaram sebičnosti i lakomstva, koji ih čini robovima mamone, zamene Njegovim jarmom koji je tako blag i Njegovim bremenom koje je lako. „Naučite se od mene,” nastavlja On, „jer sam ja krotak i smjeran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.” On želi da oni odbace teško breme ovozemaljskih briga i teškoća i da uzmu Njegov jaram samoodricanja i požrtvovanosti za druge, i uveriće se da je to breme lako. Oni koji odbijaju da prihvate olakšanje koje Hristos nudi, koji nastavljaju da nose mučni jaram sebičnosti, naprežući se do krajnjih granica da bi nagomilavali novce za sebična zadovoljstva, nikad ne doživljavaju onaj mir i spokojstvo koji bi našli pod Hristovim jarmom i pod bremenom samoodricanja i nesebičnog dobročinstva koje je Hristos nosio njih radi.

Kad ljubav prema svetlu obuzme srce i postane vladajuća strast, tada u njemu više nema mesta za službu Bogu. Više sile uma predaju se u ropstvo mamoni i ne mogu da se posvete Bogu i nebu. Misli o Bogu potpuno se gube iz vida a sposobnosti uma zakržljavaju i svode se samo na gomilanje novca.

Zbog svoje sebičnosti i ljubavi prema svetlu, ovi ljudi sve manje uviđaju veličinu dela koje uskoro treba da se završi. Oni nisu navikli svoj um da službu Bogu smatra svetom dužnošću; i u tom pogledu nemaju nikakvog iskustva. Brige za sticanje i čuvanje imovine obuzimaju sva njihova osećanja a veličinu plana spasenja potpuno bacaju u zasenak. Dok svoje ovozemaljske planove stalno poboljšavaju i proširuju, oni ne uviđaju potrebu da svojim sredstvima potpomognu širenje Božjeg dela. Svoja sredstva oni ulažu u prolazne ovozemaljske poduhvate, a ne u ono što je večno i nepropadljivo. Srce im je puno ambicija za sve većim dobitkom. Bog ih je učinio čuvarima svog zakona da bi svetlost koju im je u svojoj milosti dao nesebično prenosili i na druge. Ali oni se toliko opterećuju brigama za prolazne ovozemaljske interese da nemaju vremena za blagotvorno druženje sa svojim bližnjima - ne stižu da razgovaraju s njima, da se mole s njima i za njih, i da bar pokušaju da ih privedu istini.

Takvi su pred Bogom odgovorni za dobro koje bi mogli učiniti, ali propuštaju te zlatne prilike jer su im i misli i srce obuzeti teretom zemaljskih briga, i to koriste kao izgovor. Duše za koje je Hristos umro mogle bi da budu spasene njihovim ličnim naporima i dobrim primerom. Dragocene duše propadaju zato što ovakvi ne izvršavaju svoju dužnost: da svetlošću koju im je

Bog dao osvetljivaju stazu drugih. Međutim, dragocena svetlost je stavljena pod sud i ne svetli onima koji se nalaze u takvoj kući.

Svako od nas je Božji pristav. Svakome je Gospod poverio ponešto od svoga blaga, ali poverenik se često ponaša kao da je to blago njegova svojina. Hristos kaže: „Trgujte dok se ja ne vratim.” Dolazi vreme kada će Hristos zatražiti svoje i to sa kamatom. Od svakog svog pristava On će zatražiti: „Položi račun kako si upravljao onim što ti je povereno.” Oni koji su novac svoga gospodara umesto da ga stave u opticaj, sakrili u ubrus i zakopali u Zemlju, i koji su poverena im sredstva rasuli trošeći ih na nepotrebne stvari, umesto da ih ulaganjem u Njegovo delo umnože, neće od strane Gospodara biti pohvaljeni, već naprotiv zasluženo osuđeni. Vraćajući Bogu samo jedan talenat, rđavi sluga u parabolama kaže: „Znao sam da si ti tvrd čovjek; žnješ gdje nisi sijao i kupiš gdje nisi vijao; pa se pobojah i otidoh te sakrih talenat tvoj u zemlju; i evo ti tvoje.” Uzevši svoje, Gospodar mu odgovori: „Zli i lenjivi slugo, znao si da ja žnjem gdje nisam sijao, i kupim gdje nisam vijao; trebalo je dakle da moje srebro daš trgovcima; i ja došavši uzeo bih svoje s dobitkom!” Ovaj beskorisni sluga zna šta Bog od njega s pravom očekuje, ali je čvrsto odlučio da osujeti Božju nameru, optužujući Ga za nepravdu što uz talenat koji mu je poverio traži dobitak. Upravo tako se žale i gundaju mnogi od imućnijih članova iako tvrde da veruju u istinu. Slično nevernom sluzi; oni se plaše da bi se dobitak od talenta koji im je Bog poverio mogao zatražiti za širenje istine; zato stečeni dobitak čvrsto „vezuju” i ulažu u svoje zemaljske poduhvate i zakopavaju u svet - tako da im ne preostaje ništa, ili skoro ništa, što bi mogli da ulože u Božje delo. Primitivne talente oni zakopavaju i sahranjuju, strahujući da bi Bog mogao zatražiti svoje i to sa dobitkom. Kada, na zahtev Gospodara, donose ono što im je bilo povereno, nezahvalno se izgovaraju što primitivne talente nisu stavili u opticaj - što ih nisu uložili u projekte kojima bi potpomogli napredak Njegovog dela.

Onaj ko proneveri dobra primitivna od Boga gubi ne samo talenat koji mu je On poverio, nego isto tako i večni život. Za takve će se na kraju reći: „A nevaljaloga slugu bacite u tamu najkrajnju.” Verni sluga koji svoja sredstva ulaže u delo spasavanja duša, koristi ih na slavu Bogu i primiće na kraju Njegovu pohvalu: „Dobro, slugo dobri i vjerni... uđi u radost Gospodara svojega!” Šta će činiti tu radost Gospodara našega? Radost Onoga „koji mjesto određene sebi radosti pretrplje krst ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestola Božijega” - biće u tome što će spasene sa ove Zemlje najzad videti u carstvu slave.

Misao da smo Božji pristavi treba stalno da ima na umu svaki pripadnik Božjeg naroda. Parabola o talentima, ako se pravilno shvati, predstavlja branu protiv lakomstva, koje Bog naziva idolopoklonstvom. Praktično dobročinstvo donelo bi duhovni život hi ljudima takozvanih vernika koji sada nemoćno jadikuju nad tamom koja ih okružuje. To bi ih od sebičnih i gramzljivih poklonika mamone pretvorilo u revnosne i verne Hristove saradnike u spasavanju grešnika.

Plan spasenja je zasnovan i utemeljen na žrtvi. Isus je napustio carske dvorove na nebu i postao siromah nas radi da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Sve koji učestvuju u procesu spasavanja omogućenog neprocenljivom žrtvom Sina Božjeg to obavezuje da slede Njegov savršeni primer. Hristos je ugaoni kamen temeljac, i na tom temelju svi treba da zidamo. Svi moramo ispoljavati duh samoodricanja i spremnosti na žrtvu. Nesebičnost, poniznost i požrtvovanje bili su obeležje Hristovog života na zemlji. I zar će ljudi kao naslednici večnoga spasenja koje im je Isus omogućio napustivši i nebo toga radi, odbiti da slede svoga Gospoda u Njegovom samoodricanju i požrtvovanosti? Hristos kaže: „Ja sam čokot, a vi loze... Svaku lozu na meni koja ne rađa roda odsjeći će je; a svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi.” Suštinski životni princip, poput životvornog soka struji kroz čokot i hrani loze da bi mogle da bujaju i donose rod. Zar je sluga veći od Gospodara svojega? Zar će članovi Hristove crkve, i

pored Njegovog tolikog samoodricanja i požrtvovanosti nas radi, nastaviti da ugađaju sebi? Samoodricanje je suštinski uslov da bismo postali pravi Hristovi sledbenici.

„Tada Isus reče učenicima svojim: ako ko hoće za mnom ići, neka se odreće sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom.” Svojim sledbenicima Hristos ovim poručuje: Samoodricanje je put kojim sam ja prošao pre vas; i ne tražim od vas ništa više nego da sledite primer koji vam Ja, vaš Gospod i Učitelj, dajem sopstvenim životom.

Spasitelj sveta je pobedio sotonu u pustinji kušanja. Pobedio je da bi čoveku pokazao kako i on može da pobjedi. U nazaretskoj zbornici On je izjavio: „Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javljam Jevanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovijedim zarobljenima da će se otpustiti i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje; i da propovijedam prijatnu godinu Gospodnju.”

Nastavak ovog velikog dela za koje je Hristos i došao na ovaj svet, On je poverio svojim sledbenicima. Kao naš Poglavar, Hristos predvodi u velikom delu spasavanja, a od nas traži da sledimo Njegov primer. On nam poverava poruku namenjenu celom svetu. Ova istina treba da se objavi svakom narodu, i svakom plemenu i jeziku. Pravo koje sotona polaže na ovaj svet mora se osporiti, i Hristovi sledbenici moraju da pobjede sotonu na isti način na koji ga je i Hristos pobedio. Rat protiv sila tame mora se voditi neprekidno. Da bi se ovo veliko delo moglo uspešno privesti kraju, sredstva se moraju tražiti od naroda. Bog ne namerava da sredstva neophodna za to šalje neposredno s neba, nego je u ruke svojih sledbenika stavio talente u vidu finansijskih sredstava koje treba upotrebiti upravo za vođenje tog rata.

Bog je svom narodu dao sasvim određen plan za prikupljanje sredstava i kad bi se to poštovalo bilo bi u Njegovoj riznici dovoljno novca da se delo samo izdržava. Božji plan u sistemu desetka divan je po svojoj jednostavnosti i ujednačenosti. Ovaj plan svi treba da prihvatimo hrabro i u veri, jer je božanskog porekla. U njemu se uspešno kombinuju i jednostavnost i korisnost, i nije neophodna neka velika učenost da bi se to shvatilo i primenilo u praksi. Svi koji ovo prihvate mogu osetiti da učestvuju u potpomaganju dragocenog dela spasavanja. Svako od nas, bez obzira na uzrast i pol, može u svojstvu Božjeg pristava dati svoj doprinos da potrebna sredstva dodu u Njegovu riznicu. Apostol kaže: „Neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko ga je Bog blagoslovio.”

Zahvaljujući ovom sistemu mogli bi da se ostvare veliki ciljevi. Kada bi svi jedinstveno prihvatili ovaj sistem, svaki bi postao savestan i veran Božji pristav, i sredstava neophodnih za sprovođenje velikog dela u objavljivanju poslednje poruke milosti ovom svetu, nikad ne bi nedostajalo. Kad bi svi prihvatili ovaj sistem riznica Gospodnja bi uvek bila puna, a darodavci ne bi osiromašili zbog toga. Svakim svojim prilogom oni bi se, poput venčanja, sve više povezivali za delo sadašnje istine. „Sabirajući sebi dobar temelj za budućnost, da prime život vječni.”

Kada oni koji nastave da učestvuju u sistematskom davanju uvide da svojim priložima pothranjuju ljubav prema Bogu i bližnjima i da time postaju sve korisniji za delo Božje, osvedočiće se kako je veliki blagoslov biti Hristov saradnik na taj način. Pripadnici hrišćanskih crkava, uopšte uzev, poriču Božji opravdani zahtev da sredstvima koja im je On poverio potpomažu borbu protiv moralne tame koja sve više preplavljuje svet. Božje delo na Zemlji neće napredovati onako kako bi trebalo dokle god Hristovi sledbenici ne postanu revnosni i istrajni radnici.

Svaki pojedinac u Crkvi mora uvideti da je istina koju ispoveda suštinska stvarnost, i svi treba da postanu nesebični radnici. Neki od imućnijih počinju da gundaju zbog toga što širenje dela Božjeg zahteva i novčana sredstva. Oni govore da zahtevima za novcem, koji se stalno pojavljuju jedan za drugim, nema kraja. Takvima želim reći: mi se nadamo da će se delo sve više

širiti i potreba za novcem biće sve veća a pozivi sve učestaliji da bi se delo moglo nastaviti.

Da su plan sistematskog davanja svi prihvatili i u potpunosti ispunjavali, u riznici bi uvek bilo dovoljno sredstava. Prihodi bi neprekidno priticali kao nepresušna reka u koju se stalno ulivaju nove pritoke dobročinstva. Prilozi za delo Božje čine sastavni deo jevanđeljske vere. Zar nam razmišljanje o beskrajnoj ceni plaćenju za naše iskupljenje ne nameće ozbiljnu obavezu i u finansijskom pogledu, i zar to ne zahteva od nas da sve svoje snage posvetimo radu za Učitelja?

Račun za sve svoje dugove moraćemo da položimo Gospodu kad ponovo dode i zatraži: „Daj račun kako si kuću kućio.” Ako su ljudi, odbacujući Božje zahteve, skloni da sve što im je On poverio sebično zadržavaju samo za sebe, Bog će ih za sada ostaviti na miru i često će nastaviti da ih kuša čak i blagoslovenim umnožavanjem njihovih izobilja, i takvi mogu i dalje da uživaju poštovanje od strane ljudi i da prolaze bez ikakvog ukora ili osude u Crkvi; ali dolazi vreme kad će On zatražiti: „Daj račun kako si kuću kućio.” Hristos kaže: „Kad ne učiniste jednome od ove moje najmanje braće, ni meni ne učiniste.” „Niste svoji; jer ste kupljeni skupo” i obavezni ste da slavite Boga i svojim sredstvima isto tako kao i svojim telom i svoj om dušom, jer sve to pripada Njemu. „Kupljeni ste skupo, ne propadljivim srebrom i zlatom... nego skupocjenom krvlju Hrista kao bezazlena i prečista Jagnjeta.” On traži da Mu potpomaganjem u delu spasavanja duša vratimo darove koje nam je poverio. On je dao svoju krv za nas, i s pravom traži srebro koje nam je poverio. Njegovim siromaštvom mi se obogatismo; i zar ćemo odbiti da Mu vratimo ono što je i bilo Njegovo?

U podržavanju svog dela Bog ne zavisi od čoveka. On bi sredstva neophodna za ostvarenje tog cilja mogao poslati neposredno s neba, kad bi u svom providenju video da je to za čoveka najbolje. Mogao bi poslati anđele da Njegovu istinu objave svetu bez ikakve ljudske pomoći. Mogao bi ispisati istinu na nebeskom svodu i svoje zahteve objaviti svetu živim slovima. Bog u tome ne zavisi ni od čijeg srebra ili zlata. On kaže: „Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na tisuće.” „Da ogladnim, ne bih tebi rekao, jer je moja vasiljena i sve što je u njoj.” Potrebu našeg učestvovanja u širenju Njegovog dela, Bog je predvideo samo radi našeg dobra. Čineći nas svojim saradnicima, On nam ukazuje veliku čast. Potrebu ljudske saradnje, On je predvideo samo zato da bi im pružio mogućnost da učestvuju u delima dobročinstva.

U mudrosti svoga providenja Bog dopušta da među nama uvek bude i siromašnih, jer dok posmatramo siromaštvo i patnje u svim mogućim oblicima, naša vera treba da se pokaže na delu i pruža nam se mogućnost da razvijamo hrišćanski karakter. On nas dovodi u kontakt sa siromašnima da bi u nama izazvao hrišćansko saosećanje i ljubav.

Grešnici koji propadaju u mraku zablude, moraju i dalje ostati u tami neznanja ako im neko ne donese svetlost o sadašnjoj istini. Bog neće poslati anđele s neba da učini ono što je stavljeno u zadatak ljudima. On je svakome dao svoj posao upravo zato da bi nas proverio i da bismo otkrili svoj pravi karakter. Siromahe i nevoljnike Hristos često šalje među nas kao svoje predstavnike. „Jer ogladnjih,” kaže On, „i ne dadoste mi da jedem; ožednjih, i ne napojiste me.” Sa patnjama roda ljudskog, Hristos se poistovećuje u licu napaćenih i stradalnih sinova ljudskih. On njihove potrebe i siromaštvo smatra svojim, a njihove boli i patnje nosi u svom srcu.

Moralni mrak u kojem toliki svet propada traži od hrišćana i hrišćanki da ulažu lične napore, da se svojim priložima i svojim uticajem izjednačuju sa Onim koji, i pored svog beskrajnog bogatstva, postade siromah njih radi. Duh Božji ne može da boravi u onima koji se, i pored toga što poznaju istinu, moraju toliko podsticati da bar unekoliko shvate svoju dužnost da sarađuju s Hristom. Apostol naglašava da nas na davanje treba da pokreću više pobude, a ne samo ljudsko saosećanje. On naglašava načelo da u nesebičnom zalaganju pred svojim očima uvek treba da imamo samo slavu Božjeg imena.

Sveto pismo traži od hrišćana da prihvate plan aktivnog dobročinstva što će ih stalno podsticati da učestvuju u spasavanju svojih bližnjih. Moralni zakon koji nalaže svetkovanje subote ne predstavlja nikakav teret, osim za one koji ga prestupe i koji zbog toga prestupa moraju da prime kaznu. Sistem desetka ne predstavlja nikakav teret za one koji se tog propisa pridržavaju. Ovaj sistem dat Jevrejima nikada nije ukinut niti ublažen voljom Onoga čijom naredbom je uveden. Umesto proglašavanja neobaveznim, hrišćani taj sistem treba da primenjuju još potpunije i šire, da bi se spasenje kroz Hrista što potpunije iznelo na svetlost u hrišćanskoj eri.

Isus je zakoniku jasno stavio do znanja da je uslov za dobijanje večnog života ispunjavanje posebnih zahteva zakona: „Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom mišlju svojom i svom snagom svojom; a bližnjega svojega kao sebe samoga.” Kad su simbolične žrtve prestale Hristovom smrću, originalni zakon urezan na kamenim pločama, ostao je nepromenjen, ukazujući na njegove zahteve prema čoveku u svim vekovima. Dužnost čoveka i u hrišćanskoj eri nije ograničena, nego je samo jasnije definisana i jednostavnije izražena.

Jevanđelje, koje se sve više širilo, zahtevalo je i ulaganje sve više sredstava da bi se započeta borba mogla nastaviti i posle Hristove smrti, i to je zakon davanja dobrovoljnih priloga učinilo još potrebnijim nego za vreme jevrejske vladavine. Sada Bog zahteva ne manja, već znatno veća davanja nego u bilo kom periodu prošlosti. Prema načelu koje je Hristos postavio, davanja i prilozima treba da budu srazmerni primljenoj svetlosti i blagoslovima koje uživamo. On kaže: „Kome je god mnogo dano mnogo će se i iskati od njega.”

Blagoslovi hrišćanske ere predstavljaju odgovor na dela milosrda i dobročinstva prvih učenika. Izlivanje Svetog Duha posle Hristovog vaznesenja na nebo, dovodi učenike do još većeg samoodricanja i samopožrtvovanja u spasavanju drugih. Kada su vernici u Jerusalemu bili ugroženi siromaštvom, Pavle u svojoj poslanici Korinćanima poziva plemenite hrišćane na delo milosrda i dobročinstva: „A vi kako u svemu izobilujete: u vjeri, i u riječi, i u razumu, i u svakoj usrdnosti, i u ljubavi prema nama, da i u ovoj blagodati (delima dobročinstva) izobilujete.” Ovdje se pored vere, ljubavi i hrišćanske usrdnosti, naglašava i blagodat dobročinstva. Oni koji misle da mogu biti dobri hrišćani iako svoje srce i uši zatvaraju pred Božjim pozivom da budu darežljivi, u strašnoj su zabludi. To su oni koji formalno ispovedaju veliku ljubav prema istini i na rečima se usrdno zalažu za njeno širenje, ali ništa ne čini za njen stvarni napredak. Vera takvih je mrtva, jer se ne usavršava delima. Gospod nikad ne čini takav propust da obraćenu dušu ostavi pod vlašću lakomstva.

Sistem desetka je postojao još pre Mojsijeva vremena. Priloge za verske svrhe ljudi su davali i pre nego što je sasvim određeni sistem dat preko Mojsija, to se proteže čak iz Adamovih dana. Pokoravajući se zahtevima Božjim, pobožni i verni ljudi su svojim prilozima pokazivali da cene Njegovu milost i primljene blagoslove. To je, prenošeno iz pokoljenja u pokoljenje, prihvatilo i Avram, dajući desetak Melhisedeku, svešteniku Boga Svemogućega. Isto načelo postojalo je i u danima patrijarha Jova. I Jakov je one noći u Vetilju, kad je kao izgnanik i usamljeni putnik spustio svoju glavu na kamen da se odmori, obećao Gospodu: „I što god mi daš od svega ću deseto dati Tebi.” Bog ljude nikad ne prisiljava na davanje. Sve što oni daju mora biti dobrovoljno. On ne želi da se Njegova riznica puni nedobrovoljnim prilozima.

Stavljajući vam u dužnost davanje, koje ima za cilj da osujeti sebičnost a jača ljubav prema Bogu i ljudima, Bog želi da nas dovede u prisni odnos sa sobom i da u nama probudi dublje saosećanje prema bližnjima. Plan sistematskog dobročinstva Bog je stvorio za dobro čoveka, koji je po svojoj prirodi sklon sebičnosti i svoje srce rado zatvara za plemenita dela. Gospod zahteva da se prilozima daju u određeno vreme. Kako bi davanje prešlo u naviku a dobročinstvo postalo hrišćanska dužnost. Srce, pokrenuto i otvoreno jednim prilogom, prosto nema vremena da se u

sebičnosti hladno zatvori pre sledećeg davanja. Kao što reka neprekidno teče, tako i kanal dobročinstva ostaje stalno otvoren.

Što se tiče visine traženog iznosa, Bog je odredio deseti deo od svakog prihoda. To je prepušteno savesti i dobročinstvu svakog pojedinca, čije rasuđivanje u sistemu desetka treba da bude slobodno. I mada je u tome dopuštena sloboda savesti, plan davanja je određen i dovoljno jasan. Bog ne traži nikakvo prisiljavanje.

Prema onome što je dato preko Mojsija, Bog od ljudi traži desetak od svakog prihoda. Poveravajući im dobra ovoga života, On im je dao talente koje treba umnožavanjem da Mu vrate. On traži desetak kao najmanji deo koji čovek treba da Mu vrati. On kaže: Dajem vam devet desetina, a samo jednu tražim za sebe; to je moje. Uskraćujući desetak, ljudi zakidaju Boga. Pored desetka, traženi su takode prinosi za greh, prinosi za pomirenje i darovi zahvalnosti.

Sve što se uskraćuje od onoga što Bog izričito traži, a to je desetak od svakog prihoda, beleži se u nebeskim knjigama kao zakidanje Boga. Takvi zakidaju svog Tvorca. I kad se taj greh iznese pred njih, nije dovoljno samo da se od tog trenutka promene i da ubuduće postupaju ispravno. To neće ispraviti podatke zapisane u nebu o proneveri imovine koja im je poverena da bi je vratili Poveriocu. Neophodno je duboko kajanje zbog neverničkog odnosa prema Bogu i niske nezahvalnosti.

„Eda li će čovjek zakidati Boga? a vi mene zakidate; i govorite u čemu Te zakidamo? U desetku i u prinosu. Prokleti ste, jer me zaki date, vi, sav narod. Donesite sve desetke u spremu da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.” Ovde je dato obećanje da će se blagoslovi sigurno izliti na poslušne ako sve desetke donesu u Božju riznicu.

„I zaprijetiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama. I zvaće vas blaženim svi narodi, jer ćete biti zemlja blaženstva, veli Gospod nad vojskama.” Kad bi svi koji ispovedaju istinu prihvatili zahteve Božje u pogledu desetka, na koji On polaže apsolutno pravo, onda bi riznice bile snabdevene obiljem sredstava neophodnih za napredak velikog dela spasavanja roda ljudskog.

Bog čoveku daje devet desetina, dok jednu desetinu traži za svete ciljeve, kao što mu je dao šest radnih dana da svršava sve svoje poslove, a sedmi dan zadržao za sebe. Jer kao što je subota posvećena, tako je i desetak kao deseti deo prihoda, posvećen Bogu; i to Bog s pravom zadržava za sebe. Dobitkom od sredstava poverenih čoveku, On želi da nastavlja svoje delo na Zemlji.

Od svog naroda u starozavetnom periodu Bog je tražio da se tri puta godišnje okuplja na svetim saborima. „Tri puta u godini neka dođe svako muško pred Gospoda Boga tvojega na mjesto koje On izabere; na Praznik beskvasnih hljebova, na Praznik sedmica i na Praznik sjenica; ali niko da ne dođe prazan pred Gospoda; nego svaki s darom od onoga što ima, prema blagoslovu Gospoda Boga tvojega kojim te je darivao.” Svetim i verskim ciljevima bilo je posvećeno ne manje od trećine njihovog dohotka.

Uvek, u bilo kom periodu ovozemaljske istorije, kad su pripadnici Božjeg naroda rado i dobrovoljno ispoljavali Njegov plan sistematskog dobročinstva u svojim darovima i priložima, mogli su se osvedočiti da obećani napredak prati njihove napore upravo u srazmeri sa njihovom poslušnošću. Kad god su priznavali Njegove zahteve i izvršavali ih, slaveći Ga svim što su imali, njihove žitnice bile su pune izobilja. Međutim, kad su zakidali Boga u desetku i prinosu, morali su doći do bolnog osvedočenja da ne zakidaju samo Njega nego i sebe; jer im je On uskraćivao svoje blagoslove upravo u srazmeri sa njihovim uskraćivanjem desetka i prinosa.

Neko će reći da je ovo jedan od izuzetno strogih zakona obaveznih samo za Jevreje. Ali to nije predstavljalo nikakav teret za srce spremno da ljubi Boga. Samo kad dopuste da sebičnost u

njima ojača stalnim zakidanjem, ljudi gube iz vida večne interese i svoje zemaljsko blago počinju da cene više nego spasavanje duša. Izrailj Božji u ovim poslednjim danima ima još neodložnije potrebe nego što je imao starozavetni Izrailj. Veliko i značajno delo treba završiti za veoma kratko vreme. Božja namera nikada nije bila da se uredba o desetku zapostavlja u Njegovom narodu. Naprotiv, On je odredio da se duh požrtvovanja mora sve više širiti, kako bi delo moglo da se završi.

Sistematsko dobročinstvo ne treba da se pretvori u sistematsko prisiljavanje. Bog prihvata samo dragovoljne darove. Istinsko dobročinstvo proističe iz načela blagodarne ljubavi. Ljubav prema Hristu ne može postojati bez odgovarajuće ljubavi i prema onima zbog čijeg iskupljenja je On došao na ovaj svet. Ljubav prema Hristu mora biti vladajuće načelo našeg bića, načelo koje kontroliše sve emocije i usmerava sve energije. Iskupljujuća Hristova ljubav treba da probudi sva nežna osećanja i svu samopožrtvovanu odanost koja može da postoji u srcu čoveka. Kad bi to bio slučaj, onda ne bi bili potrebni nikakvi naročiti pozivi da se razbije sebičnost, da se probude zaspala osećanja i da se prikupljaju prilozima za dragoceno delo istine.

Isus nas je otkupio neprocenjivom žrtvom. Sve naše sposobnosti i sav naš uticaj zaista pripadaju našem Spasitelju i moraju biti posvećeni u službi Njemu. Postupajući tako, mi pokazujemo svoju zahvalnost za to što smo iz robovanja grehu iskupljeni dragocenom Hristovom krvlju. Naš Spasitelj ne prestaje da se zalaže za nas. Uznevši se na visinu, On pred Ocem stalno apeluje za nas pozivajući se na zasluge svoje prolivene krvi. Podižući svoje ranjene ruke, On se zauzima za pripadnike svoje Crkve da ne podlegnu pod pritiskom svojih iskušenja.

Kad bismo imali jasniju predstavu o tom čudesnom Hristovom zalaganju za naše spasenje, naše srce bi gorelo dubljom i usrdnijom ljubavlju prema Njemu. Ozbiljno bismo se zabrinuli zbog svoje neosetljivosti i svoje hladne ravnodušnosti. Potpuna posvećenost i dobročinstvo, pokrenuti blagodarnošću i ljubavlju, daju i najmanjem daru dobrovoljne žrtve Bogu ugodan miris, čineći prilog neprocenjivo vrednim. Međutim, kad dobrovoljno predamo našem Iskupitelju sve što možemo dati, ma koliko to za nas bilo dragoceno, kada svoj dug zahvalnosti prema Bogu shvatimo realno onakvim kakav je, onda će nam sve što dajemo izgledati sasvim nedovoljno i siromašno. Ali kada anđeli te naše priloge, koji i nama samima izgledaju tako neznatni, prinesu prestolu milosti kao mirisni kad tamjana, oni bivaju prihvaćeni.

Mi ne shvatamo svoj pravi položaj kao Hristovi sledbenici. Nemamo pravilnu predstavu o svojoj odgovornosti u svojstvu iznajmljenih slugu Hristovih. On nas je pokrenuo nagradom svoga stradalog života i svoje prolivene krvi da bi nas vezao za dobrovoljnu službu Njemu. Sve dobro što imamo pozajmio nam je naš Spasitelj. On nas je učinio svojim pristavima. Naši najmanji prilozima, naše najskromnije usluge, učinjene u veri i ljubavi, mogu biti posvećeni darovi u službi Učitelju za pridobijanje duša i uzdizanje Njegove slave. Interesi i napredak carstva Hristovog moraju nam biti preči od svega drugog u životu. Oni kojima su lična zadovoljstva i sebični interesi glavni cilj u životu ne mogu biti verni pristavi.

Oni koji se odriču sebe da bi drugima činili dobro, i koji sami sebe i sve što imaju posvećuju službi Hristovoj, doživljuju sreću za kojom sebični ljudi uzalud teže. Naš Spasitelj kaže: „Tako, dakle, svaki od vas koji se ne odrekne svega što ima ne može biti moj učenik.” Milosrđe oličeno u pravoj ljubavi „ne traži svoje.” To je plod nesebične ljubavi i dobrote koje behu obeležje Hristovog života. Zakon Božji u našem srcu potčiniće naše lične interese uzvišenijim i neprolaznim interesima. Hristos nam nalaže da prvo tražimo carstvo i pravdu Njegovu. To je naša prva i najuzvišenija dužnost. Naš Gospodar izričito upozorava svoje slugu da ne sabiraju sebi blago na ovoj Zemlji, jer bi time njihova srca bila vezana više za ovozemaljske nego za nebeske vrednosti. Upravo u tome su mnoge nesrećne duše doživle brodolom u svojoj veri. Takvi,

potpuno suprotno nalogu našeg Gospoda, dozvoljavaju da ljubav prema novcu postane vladajuća strast u njihovom životu. U svojim naporima za sticanjem novca, oni ne znaju za meru. Suludom željom za bogaćenjem oni se truju i opijaju isto tako kao i pijanica rakijom.

Mnogi hrišćani zaboravljaju da su sluge Gospodara nad gospodarima; da oni sami, njihovo vreme i sve što imaju pripada Njemu. Mnogi se kušaju, a većina i podleže varljivom namamljivanju sotone da svoj novac ulažu u poduhvate koji će im doneti najveći profit, računajući pri tom ne samo na svaki dinar negi i na svaku paru. Malo je onih koji se osećaju obaveznim da u svojim računima potrebe dela Božjeg stave na prvo mesto, pa tek onda da zadovoljavaju svoje želje. Veoma je malo onih koji u delo Božje ulažu srazmerno svojim mogućnostima. Mnogi svoja sredstva zarobljavaju ulaganjem u nepokretnosti koje bi morali prodati da bi novac mogli uložiti u delo Božje; i to oni koriste kao izgovor što tako malo ulažu u delo svoga Iskupitelja. Oni time praktično sahranjuju svoj novac u zemlju kao što je to činio čovek iz Hristove parabole. Na taj način oni Bogu zakidaju desetak koji je Njegova svojina, a zakidajući Boga - zakidaju i sami sebe - gubeći nebesko blago.

Plan sistematskog dobročinstva ne predstavlja neki težak teret ni za koga. „A za milostinju svetima, kao što uredih po crkvama Galatskim, tako i vi činite. Svaki prvi dan sedmice neka svaki od vas ostavlja kod sebe i skuplja koliko ga je Bog blagoslovio, da ne bivaju zbiranja kad dodem.” Preimućstvo da učestvuju u davanju nije uskraćeno ni siromašnima. Oni, isto tako kao i imućniji, mogu da učestvuju u ovom delu. Pouka koju je Hristos dao povodom priloga one siromašne udovice, koja priloži samo dve lepte, pokazuje da i najmanji dobrovoljni prilog siromaha, ako je dat od srca punog ljubavi, prihvatljiv je pred Bogom kao i najveće donacije bogatih.

Na merilima svetinje prilozi siromaha, ako su pokrenuti ljubavlju prema Hristu, ne cene se prema veličini iznosa, već prema ljubavi koja pokreće na žrtvu. Za darežljivog siromaha, koji daje malo ali od srca, obećanja Hristova sigurna su isto onako kao i za imućnog koji daje od svog izobilja. Siromah prinosi žrtvu iz svog siromaštva, i to zaista oseća. On se zaista odriče nečeg što mu je potrebno, dok bogati dajući od svog izobilja, ne oseća nikakvu nestašicu i ne odriče se ničega što mu je zaista neophodno. Prema tome, u darovima siromašnih dolazi do izražaja posvećenost koje u darovima bogatih nema, jer oni daju od svog izobilja. Bog je u svom providenju čitav plan sistematskog dobročinstva uredio tako da to zaista služi na dobrobit čoveka. Ako sluge Božje postupaju u skladu sa Njegovim providenjem, koje nikada nije neaktivno, svi će biti aktivni radnici.

Oni koji gomilaju novac za svoju decu, zadržavajući i od onoga što pripada Božjoj riznici, izlažu opasnosti duhovne interese svoje dece. Svoju imovinu, koja predstavlja kamen spoticanja i za njih same, oni stavljaju na put svoje dece i svojih naslednika, tako da se i oni stalno sapliću oko toga i propadaju. Mnogi prave velike greške u pogledu svoje ovozemaljske imovine. Oni škrtare, uskraćujući i sebi i drugima dobra koja bi mogli uživati pravilnom upotrebom novca koji im je Bog samo pozajmio, i postaju sebični i gramzivi. Oni zanemaruju svoje duhovne interese i zakržljavaju u verskom razvoju, samo radi gomilanja bogatstva koje ne mogu da iskoriste. Svoju imovinu oni ostavljaju naslednicima, za koje to u devet od deset slučajeva, postaje još veće prokletstvo nego što je bilo za njih same. Oslanjajući se na imovinu nasledenu od roditelja, takva deca često nemaju uspeha u ovom životu, a u najviše slučajeva propuštaju da misle i na večni život. Najbolje zaveštanje koje roditelji mogu da ostave svojoj deci je privikavanje na koristan rad i primer života obeleženog nesebičnim dobročinstvom. Takvim životom oni pokazuju pravu vrednost stečenog novca. Novac, dakle, treba ceniti samo prema dobru koje se njime može ostvariti u zadovoljenju stvarnih potreba za sebe, za svoje bližnje i za napredak Božjeg dela.

Neki su voljni da daju u srazmeri sa onim što imaju, smatrajući da Bog i ne može više tražiti ni očekivati od njih, jer zaista nemaju mnogo novca. Prihodi im nisu takvi da bi im nešto preostalo kad zadovolje osnovne potrebe svoje porodice. Ali mnogi od takvih bi sebi mogli da postave pitanje: Da li dajem u srazmeri sa onim što bih mogao da imam? Bog zahteva da oni korisno upotrebe svoje i telesne i umne snage. Neki od njih ne koriste na najbolji način svoje Bogom dane sposobnosti. Iako se kao potreba posle greha povezuje sa prokletstvom, rad je Bogom dodeljen čoveku. Koristan rad je neophodan ne samo za fizičku i umnu nego i za moralnu dobrobit čoveka. Nadahnuti apostol Pavle kaže: „U poslu ne budite lijeni...”

Nijedno ljudsko biće, bilo bogato ili siromašno, ne može da slavi Boga životom nehata i lenjosti. Vreme i fizička snaga za mnoge od siromašnih jedini je kapital, koji oni poseduju, a oni to često propuštaju i uzaludno troše u ljubavi prema lagodnosti i bezbrižnoj lenjosti, i zato nemaju ništa da prinesu Gospodu u desetku i prinosu. Ako ovakvim hrišćanima nedostaje mudrost za najkorisniji rad i za pravilnu procenu njihove fizičke i umne snage, onda u krotosti i smernosti uma treba da prihvataju savete i preporuke svoje braće, koji bi svojim boljim rasuđivanjem nadoknadili njihove nedostatke. Mnogi siromasi koji sada ništa ne čine za dobro svojih bližnjih niti za delo Božje, mogli bi učiniti mnogo kad bi hteli. Oni su za svoj kapital u fizičkoj snazi odgovorni pred Bogom isto tako kao što je bogataš odgovoran za svoj kapital u novcu.

Neki od onih koji bi trebalo da donesu sredstva u Božju riznicu očekuju da primaju iz nje. To su oni koji su sada siromašni a mogli bi da poboljšaju svoje stanje pravilnim korišćenjem svog vremena i kloneći se patentnih prava i svoje sklonosti da špekulacijama dođu do novca na lakši način nego što je istrajan i strpljiv rad. Kada bi oni koji u životu nisu imali mnogo uspeha bili spremni da prihvate pouke, mogli bi da steknu navike samoodricanja i štednje, kao i preimućstvo da uživaju u davanju, a ne u primanju milostinje. Mnogi su u stvari lenje sluge. Kada bi marljivo preduzeli sve što je u njihovoj moći, mnogi bi iskusili velike blagodati ukazivanja pomoći drugima i uvideli bi da je zaista „blaženije davati negoli uzimati.”

Pravilno usmereno dobročinstvo pozitivno utiče na umne i moralne energije čoveka i podstiče ih na najzdraviju aktivnost u korist siromašnih i u cilju napretka dela Božjeg. Kad bi oni koji poseduju novac imali na umu da su za svaki uloženi dinar odgovorni pred Bogom, njihove tobožnje potrebe bile bi znatno manje. Glas probudene savesti svedočio bi im koliko je pogrešno novac, koji je toliko potreban za širenje dela Božjeg, rasipati na zadovoljavanje apetita, oholosti, taštine i ljubavi prema zabavama i razonodi. Oni koji tako rasipaju imovinu svoga Gospodara, moraće pred Njim da polažu račun za svaki svoj postupak.

Kad bi oni koji tvrde da su hrišćani manje trošili na ukrašavanje svoga tela i ulepšavanje svojih bogatih kuća i na raskošna jela kojima samo ugrožavaju svoje zdravlje, mogli bi mnogo više da ulože u Božju riznicu. Na taj način oni bi praktično sledili primer svoga Iskupitelja, koji je ostavio nebo i sva svoja bogatstva i slavu, i nas radi postao siromah, da bismo mi stekli pravo na večno i nepropadljivo blago. Ako se osećamo suviše siromašnim da bismo verno vratili Bogu desetke i prinose koje On s pravom od nas očekuje, onda smo svakako suviše siromašni i za skupoceno oblačenje i raskošna jela; jer na taj način rasipamo novac svoga Gospodara u štetnom nastojanju da ugadamo telesnim željama i slavimo sami sebe. Trebalo bi da se ozbiljno zapitamo: Čime mi to sebi osiguravamo blago u carstvu Božjem? Da li se zaista bogatimo kod Boga?

Svojim učenicima, Hristos u pogledu lakomstva daje sledeću pouku: „I On ispriča jednu parabolu, govoreći: u jednog bogataša rodi njiva. I mišljaše u sebi, govoreći: šta da radim? Nemam u šta sabrati svoje ljetine. I reče: ovo ću učiniti: porušiću svoje žitnice i načiniću veće; i ondje ću sabrati sva svoja žita i dobro svoje; i kazaću duši svojoj: dušo, imaš mnogo imanja na mnogo godina: počivaj, jedi, pij i veseli se. A Bog reče njemu: bezumniče, ovu noć uzeće dušu

tvoju od tebe; a što si pripremio čije će biti? Tako biva onome koji sebi stiće blago, a ne bogati se kod Boga.”

Dužina i sreća života ne sastoji se u veličini naše ovozemaljske imovine. Ovaj bezumni bogataš je u svojoj krajnjoj sebičnosti nagomilao za sebe toliko bogatstvo koje uopšte nije mogao da iskoristi. On je živio samo za sebe; lišen u potpunosti ljubavi Božje, u trgovini je - bez ikakvog obzira i milosti prema drugima - izvlačio koristi samo za sebe. Nemilosrdno je zakidao siročad i udovice i varao svoje bližnje samo da bi uvećao zalihe ovozemaljskog blaga. Mogao je svoje blago da ulaže u nepropadljive trezore nebeske riznice, ali on je zbog svog nezasitog lakomstva izgubio oba sveta. Oni, pak, koji sredstva koja im je Bog poverio smerno koriste u slavu Njegovom imenu uskoro će iz ruke svoga Gospodara primiti blago nepropadljivo, uz blagoslov dobrodošlice: „Dobro, slugo dobri i vjerni, udi u radost gospodara svojega!”

Kad razmišljamo o neprocenjivoj žrtvi podnesenoj za spasenje čoveka mi se gubimo u zaprepaščenosti. Kada se ljudi nadu u iskušenju da zadrže deo koji duguju Bogu i kada sebičnost najburnije negoduje tražeći pobeđu u njihovom srcu, tada oni svoju načelnu odlučnost za ono što je ispravno treba da jačaju mišlju da je Hristos napustio neprocenjivo bogatstvo neba i postao najveći siromah, njih radi. On na Zemlji nije imao gde da zakloni svoju glavu. A sve to žrtvovao je nas radi, da bismo mi stekli pravo na neprolazno nebesko blago.

Putem samoodricanja i žrtve, koju je Hristos dobrovoljno prihvatio na ovom svetu, moraju proći i svi Njegovi sledbenici da bi se na kraju proslavili zajedno s Njim. Tuge i patnje koje čovek mora da podnosi, On je dobrovoljno preuzeo na sebe. Ljudi naklonjeni ovome svetu, uopšteno uzevši, najčešće gledaju samo ovozemaljske interese koji bacaju u zasenak slavu i neprolaznu vrednost onoga što je nebesko. U interesu neke zemaljske dobiti ljudi obilaze zemlju i more, i spremni su na mnoga lišavanja i patnje da bi ostvarili svoj cilj; dok neprolazna bogatstva i slava neba nemaju za njih nikakve privlačnosti. Delo Božje obično najusrdnije potpomažu oni koji su relativno siromašni. Oni velikodušno daju od svoje skromne imovine. Stalnim davanjem oni svoju darežljivost sve više jačaju. Kad im prihodi jedva stižu da pokrivaju rashode, njihove težnje za sticanjem ovozemaljskog blaga nemaju nikakve šanse da ojačaju.

Ali mnogi, kad počnu da stiču ovozemaljsko bogatstvo, počinju i da računaju koliko će im vremena biti potrebno da zarade određenu sumu. U nezasitoj želji da nagomilavaju bogatstvo ovog sveta, oni propuštaju da se bogate kod Boga. Njihovo dobročinstvo i milosrđe ne idu u korak sa uvećavanjem njihove imovine. Kako rastu njihove težnje za bogaćenjem, tako se i njihova osećanja sve više vežu za njihovo blago. Uvećavanje imovine jača njihovu želju da stiču još više, sve dok im se ne pojave misli da davanje desetka predstavlja za njih preterano i neopravdano potraživanje. „Kad raste bogatstvo,” kaže psalmista, “ne dajte da vam srce prione za to.” Mnogi kažu: „Da sam bogat kao taj i taj, ja bih svoje darove umnožavao ulaganjem u Božju riznicu. Svoje bogatstvo upotrebio bih samo za napredak dela Božjeg.” Neke od takvih Bog proverava dajući im bogatstvo; ali sa bogatstvom dolaze i žestoka iskušenja, i njihova spremnost na dobročinstvo postaje daleko manja nego što je bila u danima njihovog siromaštva. Nezasita želja za sve većim sticanjem obuzima im i misli i srce, i oni postaju idolopoklonici.

Onaj koji ljudima nudi neprolazna bogatstva i večni život blaženstva u svom carstvu, kao nagradu za potpunu poslušnost, ne prihvata podeljeno srce. Mi živimo u vremenu prepunom opasnosti poslednjih dana, kad sve što je oko nas primamljuje osećanja i odvraća misli od Boga. Svoje dužnosti prepoznaćemo i pravilno shvatiti samo onda ako ih posmatramo u svetlosti koja blista iz Hristovog života. Kao što Sunce u svom hodu od istoka do zapada, obasjava svet svojim zracima, tako i istinski Hristovi sledbenici treba da budu svetlost svetu. Živeći u svetu, oni treba da budu blistave svetiljke, kako bi oni koji se nalaze u mraku bili obasjani i zagrejani zracima te

svetlosti. Svojim sledbenicima Hristos kaže: „Vi ste svetlost svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji.”

Hristos - naš veliki Uzor - bio je oličenje samopožrtvovanosti, i zar život onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici treba da bude u takvoj suprotnosti sa Njegovim životom? Za spasenje sveta koji propada u zlu, Spasitelj je dao sve - pa čak i samog sebe. Pripadnici Crkve Božje spavaju. Oni su oslabljeni neaktivnošću. Iz svih krajeva sveta čuju se glasovi: „Dođite i pomozite nam!” ali nema odgovarajućeg pokreta. Tu i tamo uloži se po neki slabi napor. Malo je onih koji pokazuju želju da budu Hristovi saradnici; ako se neko i nađe, takav se često ostavlja da se muči potpuno usamljen. Na toliko širokom polju stranih misija postoji samo jedan misionar iz naše sredine.

Istina je moćna, ali se ne primenjuje u praksi. Nije dovoljno samo prilagati novac. Bog poziva ljude koji su spremni da dobrovoljno propovedaju istinu narodima drugih plemena i jezika. Konačnu pobjedu neće nam doneti ni naša brojnost ni bogatstvo, nego potpuna odanost delu, moralna hrabrost, usrdna ljubav prema dušama i neumorna revnost.

Mnogi smatraju da Jevreje kao narod treba sažaljivati zato što su davanjem desetka stalno morali da materijalno potpomažu svoju religiju. Ali Bog, koji je čoveka saznao i pobrinuo se u svom providenju za sve njegove potrebe, sigurno zna šta je za njega najbolje. Posredstvom svog blagoslova Bog čini da devet desetina koji verniku ostaju dobijaju za njega veću vrednost nego celokupna imovina bez Njegovog blagoslova. One, pak, koji iz sebičnih pobuda zakidaju Boga ili Mu donose nesavršen prinos sigurno neće mimoići nesreća i teži gubitak. Bog čita pobude srca. On poznaje pomisli i namere ljudi, i daće im u svoje vreme ono što su zaslužili. Sistem desetka temelji se na principu koji je neprolazan isto tako kao i sam Božji zakon. Sistem desetka bio je za Jevreje pravi blagoslov, jer da nije tako Bog im to ne bi ni propisao. I ta će uredba, za sve one koji je uvažavaju, ostati blagoslov do kraja vremena. Plan sistematskog dobročinstva naš nebeski Otac nije uveo da bi se On time obogatio, nego da bi svojim blagoslovima usrećio čoveka. On vidi da je sistem dobročinstva upravo ono što čoveku nedostaje.

Oni vernici koji su najuredniji u potpomaganju dela Božjeg svojim priložima i najnapredniji su u duhovnom životu. Posredstvom takve darežljivosti Hristov sledbenik poistovećuje svoje interese sa interesima svoga Gospodara. Od svojih vernika danas, kao i od Jevreja u prošlosti, Bog zahteva sistematsko dobročinstvo u srazmeri sa njihovim prihodima. Plan spasenja zasnovan je na neprocenjivoj žrtvi sina Božjeg. Svetlost Jevanđelja koja blista sa krsta Hristovog najveća je osuda za sebičnost a podsticaj za darežljivost i dobročinstvo. Ne oplakujmo činjenicu što je sve više poziva za davanje. Bog u svom providenju poziva svoj narod na znatno veću i revnosniju preduzimljivost. U ovo vreme kad moralna tama preplavljuje svet, traže se zaista neograničeni napori. Svetovnost i lakomstvo nagriza životne snage naroda Božjeg. Moramo shvatiti da to Bog u svojoj milosti sve više traži od nas. Dela dobročinstva i anđeli Božji stavljaju odmah pored molitve. „Molitve tvoje i milostinje iziđoše na pamet Bogu,” naglasio je anđeo Korneliju. U svom poučavanju Hristos kaže: „Ako, dakle, u nepravednom bogatstvu vjerni ne biste, ko će vam povjeriti istinsko? I ako u tuđem ne biste vjerni, ko će vam dati vaše?” Duhovno zdravlje i prosperitet Crkve u velikoj meri zavise od sistematskog dobročinstva. To je slično životvor-nom krvotoku koji mora da cirkuliše kroz čitavo biće, oživaljavajući svaki ud i svaki deo tela. To u nama povećava ljubav i revnovanje za duše naših bližnjih, jer samoodricanjem i samopožrtvo-vanjem dolazimo u prisniji odnos sa Hristom, koji nas radi postade siromah. Ukoliko više ulažemo u delo spasavanja duša, utoliko nam te duše postaju draže i bliskije našem srcu. Da nas je po broju članova upola manje, ali da su svi ti članovi revnosni radnici, bili bismo sila pred kojom bi drhtao svet. Svojim aktivnim radnicima Hristos upućuje sledeće reči: „I evo ja sam s

vama u sve dane do svršetka vijeka.”

Nailazićemo na protivljenje pokrenuto sebičnim pobudama, zanesenjaštvom i predrasudama, ali ipak moramo neustrašivo, odlučno i u živoj veri nastaviti da sejemo pokraj svake vode. Sotonini agenti su strašni i veoma opasni. U susretu s njima, moraćemo da se upuštamo i u otvorene sukobe. U svom radu ne ograničavajmo se samo na našu zemlju. „Njiva je svijet,” a žetva je zrela. Nalog koji je Hristos dao učenicima pred samo svoje vaznesenje, glasi: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevandelje svakome stvorenju.”

Pričinjava nam veoma težak bol kad vidimo neke od naših propovednika kako se zadržavaju samo oko svojih skupština, gde ulažu tek poneki mali napor, ali svojim radom ne postižu gotovo ništa. „Njiva je svijet.” Oni treba da odlaze kod onih koji nisu članovi naše Crkve i da ih privode istini. Braćo i sestre, pogledajmo primer vernog Avrama; kako po zapovesti Božjoj polazi na brdo Moriju da žrtvuje sina jedinca. Tu se vidi poslušnost i spremnost na žrtvu. Mojsija je na egipatskom dvoru očekivala kruna i carski presto, ali je on okrenuo leđa iskušenju tog laskavog podmićivanja, i ne htjede da se naziva sin kćeri faraonove; i „volješe da strada sa narodom Božjim nego da ima privremenu sladost grijeha; smatrajući sramotu Hrista radi za veće bogatstvo od svega blaga misirskoga.”

Apostoli nisu marili za svoj život, radujući se što se udostojše da podnose sramotu Hrista radi. Pavle i Sila su podneli gubitak svega što su imali. Svirepo su bičevani i na najnemilosrdniji način bačeni u memljivu ćeliju na samom dnu tamnice, dok su im noge u tako mučnom položaju bile stegnute u klade. A da li je zbog toga do ušiju tamničara dopro i jedan glas njihovog nezadovoljstva ili žalbe? O, ne! Kroz tišinu ponoći iz najdublje tamnice čule su se samo pesme radosti i zahvalnosti Bogu. Duboka i usrdna ljubav ovih učenika prema delu svoga Iskupitelja davala im je snagu da i stradaju zbog toga.

Ukoliko istina Božja ispunjava naše srce, obuzima naša osećanja i kontroliše naš život, i mi ćemo se radovati da stradamo i trpimo istine radi. Ni zidovi tamnice, ni sprave za mučenje neće tada moći da nas zastraše niti da nas spreče u našem velikom zadatku.

O dušo moja, pođi na Golgotu!

Obratimo pažnju na smernost Sina Božjeg u ovom životu. On „bješe čovek bola i tuge, vičan patnjama.” Razmišljajmo duboko o poniženju na koje je pristao, o Njegovoj agoniji u Getsimaniji, i shvatićemo šta znači samoodricanje. Stradamo li zbog siromaštva i nemaštine - kroz sve to je prošao i Hristos - Veličanstvo neba. Ali On je podnosio siromaštvo nas radi. Pripadamo li staležu imućnijih? - On je bio najbogatiji. Ali On je pristao da siromah postane nas radi, da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. U Hristu imamo najizrazitiji primer samoodricanja. Veličina Njegove žrtve bila je ne samo u tome što je, napustivši carske dvorove na nebu, pristao da Ga bezbožni ljudi proglase prestupnikom i postupaju s Njim kao takvim i da umre sramnom smrću kao zločinac, nego u tome što je preuzeo na sebe teret greha celoga sveta. Hristov život predstavlja najteži ukor za našu ravnodušnost i našu hladnoću. Mi se približujemo svršetku ovozemaljske istorije, i sotona se veoma rasrdio, znajući da mu preostaje još malo vremena. On se služi svim mogućim oblicima lukavstva i „svakom prevarom nepravde među onima koji propadaju.” Ovu borbu naš veliki Vojvoda je ostavio u nasleđe nama, da je Njegovom snagom izborimo do konačne pobeđe. Ali mi ne činimo ni dvadeseti deo onoga što bismo mogli učiniti kad bismo bili budni. Delo zadržavaju ljubav prema ugodnosti i nedostatak onog samoodricanja

koje je Hristos pokazao svojim životom.

Neophodni su ljudi koji će sarađivati sa Hristom, ljudi koji uviđaju potrebu neprekidnih napora. Rad na objavljivanju naše literature nipošto ne treba smanjiti, već naprotiv, udvostručiti. Škole takođe treba otvarati u raznim mestima da bi se mladi pripremili za rad na širenju istine.

Izgubljeno je već mnogo vremena, i anđeli na nebu vode zapisnik o našim propustima. Zbog svoje duhovne uspavanosti i neposvećenosti propustili smo dragocene prilike koje nam je Bog poslao u licu onih koji su zaista mogli da nam pomognu u našoj sadašnjoj potrebi. O, koliko bi nam sada, u nastojanju da dopremo do drugih nacija, dobro došla pomoć naše Ane Mor! Njenim opsežnim poznavanjem misionarskih polja mogli smo da nađemo pristup do onih koji govore drugim jezicima, a do kojih sada ne možemo doći. Bog nam je u toj sestri ponudio dragocen dar, koji bi nam tako dobro došao u našoj sadašnjoj potrebi, ali mi taj dar nismo cenili i On je zato dopustio da ga izgubimo. Ona se sada mirno odmara od svojih napora, ali njena dela puna samoodricanja „idu za njom.” Žalosno je što u nedostatku znanja nemamo pristup raznim narodima i oblastima u velikom polju žetve, i što se time naš misionarski rad usporava.

S dubokim bolom u duši žalimo što smo izgubili neke od ovakvih darova koje bismo sada imali samo da smo bili budni i oprezni. Ostajemo bez radnika u toku same žetve. Kao narod treba da se u srcu ponizimo pred Bogom, i da se u najdubljoj poniznosti molimo Gospodu da nam oprostí našu ravnodušnost i sebično povlađivanje sebi i da izbriše sramne zapise o tolikom zanemarivanju dužnosti i propuštanju prilika. Razmišljajući o krstu na Golgoti, pravi hrišćanin će odbaciti i samu pomisao o ograničavanju svojih priloga kojima u stvari i ne gubi ništa, i biće spreman da se odazove pozivu:

„Dođi da radiš u vinogradu mom,
Nagrada te čeka i večni tvoj dom!“

Pred samo svoje vaznesenje na nebo, Hristos je, ukazujući na polja zrela za žetvu, rekao svojim učenicima: „Idite po svemu svijetu i propovijedajte jevanđelje.” „Zabadava ste dobili, zabadava i dajite.” Koliko smo spremni na samoodricanje da bi se ova zanemarena žetva konačno privela kraju?

Bog traži talente, uticaj i sredstva. Zar da se ne odazovemo ovom pozivu? Naš nebeski Otac nam daje tolike darove, a zahteva da Mu vratimo samo jedan deo; i na taj način nas proverava: jesmo li se udostojili za dar večnog života.

Sistematsko dobročinstvo

Kad bi svi oni kojima je Bog podario blagoslove ovozemaljskih dobara prihvatili Njegov plan i savesno davali desetak od svih svojih prihoda, ne uskraćujući ni svoje prinose za greh i darove zahvalnosti, riznica bi se neprekidno punila. Jednostavnost Tvorčevog plana o sistematskom dobročinstvu ničim ne umanjuje njegovu valjanost, već upravo uzdiže Božju mudrost u stvaranju tog plana. Sve što nosi pečat božanskog porekla odlikuje se jednostavnošću i korisnošću. Kad bi u skladu sa Božjom namerom, sistematsko dobročinstvo bilo univerzalno prihvaćeno, i kad bi u davanju desetka i imućniji učestvovali isto tako savesno kao što to čine siromašni, ne bi bilo potrebno da se na verskim skupovima stalno ponavljaju pozivi na davanje. Plan sistematskog dobročinstva zanemaren je u Crkvi, i posledice toga su finansijsko slabljenje i duhovno nazadovanje.

„Eda li će čovjek zakidati Boga? a vi mene zakidate; a onda govorite: U čemu Te zakida-

mo? U desetku i prinosu. Prokleti ste, jer me zakidate, vi, sav narod. Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u mojoj kući, i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta. I zaprijetiću vas radi proždrljivcu, te vam neće kvariti roda zemaljskoga, i vinova loza u polju neće vam biti nerodna, veli Gospod nad vojskama. I zvaće vas blaženim svi narodi, jer ćete biti zemlja blaženstva, veli Gospod nad vojskama.”

Bogu se zakida u desetku i prinosu. Strašan je greh uskraćivati ono što pripada Božjoj riznici, zakidati Boga. Propovednici, dok iznose Reč Božju na našim velikim skupovima, osećaju koliko je grešno uskraćivati Bogu ono što Mu s pravom pripada. Oni znaju da Bog neće blagosloviti pripadnike svog naroda dokle god oni zapostavljaju Njegov plan o sistematskom dobročinstvu. Oni pokušavaju da svoje slušoce probude podsećajući ih na njihovu dužnost, i ukazujući im otvoreno i jasno na opasnosti koje sebičnost i lakomstvo donose sobom. Savest se budi, dolazi do osvedočenja i tako se probija led sebičnosti. I kad im se s katedre javno uputi poziv da nešto prilože za delo Božje, neki se pod snažnim uticajem sastanka probude i daju, dok inače ne bi dali ništa. Što se ovakvih tiče, poziv na davanje je uspeo. Međutim, na ove potresne pozive najčešće se odazivaju oni čije srce nije zamrznuto ledom sebičnosti. Oni nisu ni prestajali da svojim sredstvima redovno potpomažu delo. Ovi usrdni pozivi nailaze na najdublji odjek upravo u duši takih koji su spremni da daju sve što imaju, kad bi im to dozvoljavale okolnosti u kojima žive.

Međutim, ti darežljivi i krajnje iskreni vernici, pokrenuti revnošću, ljubavljaju prema delu Božjem i željom da se u akciju stupi odmah, često misle za sebe da mogu učiniti i više nego što Bog zahteva od njih, budući da je njihova korisnost u drugim pravcima onemogućena. Takvi se ponekad zavetuju da će dati određenu sumu novca, iako ne znaju kako da do tog novca dodu, i onda se nadu u teškom položaju kad tako date obaveze treba da ispune. Neki su time primorani da svoje proizvode prodaju uz velike gubitke, dok se neki odriču i najneophodnijih životnih potreba da bi ispunili svoje zavete.

Na početku našeg rada bilo je trenutaka kad su takve žrtve imale svoje opravdanje, i kad je Bog blagosiljao sve one koji su imali smelosti da se na takav način založe za Njegovo delo. Onih koji su bili naklonjeni istini bilo je izuzetno malo a njihova sredstva bila su veoma ograničena. Međutim, delo se u međuvremenu proširilo i ojačalo, tako da sada u rukama naših vernika ima dovoljno sredstava da se izdašno potpomaže delo u svim granama, ukoliko svi redovno daju svoj doprinos. Napredovanje dela Božjeg ne bi smelo da se ometa ni na koji način. Ova dragocena istina učinjena je tako jasnom da su je prihvatili mnogi u čijim se rukama nalaze sredstva Bogom poverena upravo zato da bi potpomagali interese ovog dela. Ako takvi budu savesno izvršavali svoju dužnost, neće biti potrebno da se vrši pritisak na siromašniju braću.

Mi živimo u okolnostima izobilja. Kada bi se deseci i prilozili davali u srazmeri sa onim što je svako od nas primio od Boga, ne bi bilo nikake potrebe da se apeli za davanje upućuju na našim velikim skupovima. Osvedočena sam u potpunosti da javno pozivati na davanje, na našim sastancima pod šatorom, nije najbolji način. Ljudi i žene koji delo Božje vole kao svoj život zavetuju u takvim prilikama određenu sumu, dok im je upravo novac koji su tako zaveštali za delo Božje neophodan za izdržavanje porodice. Naš Bog nije takav da bi od siromaha, kao priloga za Njegovo delo, tražio novac koji mu je neophodan za izdržavanje porodice.

Pozivi za davanje priloga upućivani na našim velikim sastancima pokazali su do sada dobre rezultate, što se tiče imućnijih. Ali se plašimo posledica koje bi mogle nastupiti ako i dalje nastavimo da na taj način dopunjavamo riznicu. Plašimo se da bi to moglo imati i suprotno dejstvo. Odgovorni ljudi u Crkvi treba da ulože mnogo više napora, kako bi se svi pridržavali Bogom određenog plana i u tom pogledu. Kad bi se plan o sistematskom dobročinstvu dosledno

primenjivao u praksi, traženje priloga za razne poduhvate na našim javnim sastancima uopšte ne bi bilo potrebno.

Bog je osmislio plan po kojem svi treba da prilažu u srazmeri sa blagoslovima koji su primili od Njega, i kad im to prede u naviku oni će redovno davati na očekujući neki poseban poziv. Oni koji mogu da čine tako, ali ipak ne čine, zakidaju svoga Tvorca, koji im je poverio sredstva da bi ih uložili u Njegovo delo i pomagali Njegove interese. Sve dok svi na delu ne prihvate plan sistematskog dobročinstva nećemo biti u stanju da se držimo apostolskog pravila: (1. Kor. 16,2). Oni koji govore sa katedre treba da oštroumno rasude kad, šta i kako treba reći. Kad upute poziv obraćajući se svim prisutnima oni treba da poznaju mogućnosti onih koji se tom pozivu najčešće odazivaju, pazeći da siromašni ne preuzimaju na sebe prevelike obaveze. Kad neko jednom posveti Gospodu izvesnu sumu novca, on oseća da je to sveto, posvećeno svetim ciljevima. To tako i jeste, i zato propovednici treba da budu dobro obavešteni od koga primaju zaveštanja.

Svaki pripadnik naše Crkve koji veruje u istinu može, prihvatanjem sistematskog dobročinstva, rado i redovno da doprinosi njenom napretku. „Neka svaki od vas ostavlja kod sebe (u svojoj kući)... da ne bivaju prikupljanja onda kada dođem.” Podsticati pojedince i stalno im naglašavati neophodnost davanja - to nije dužnost Božjih propovednika. To kao svoju ličnu dužnost i obavezu treba da oseća svaki koji tvrdi da veruje u istinu. „Neka svaki od vas ostavlja kod sebe skupljajući onoliko koliko ga je Bog blagoslovio.” Svaki član porodice, od najstarijeg do najmlađeg, može da učestvuje u tom delu dobročinstva.

I prilozima male dece mogu da budu prihvatljivi i ugodni Bogu. Vrednost priloga Bog ceni prema pobudama koje nas pokreću na davanje. Siromah koji, držeći se apostolskog pravila, svake sedmice odvaja makar i najmanje, samim tim ipak doprinosi da sredstva u Božju riznicu pritiču redovno; i njegovi prilozima su potpuno prihvatljivi za Boga, jer predstavljaju žrtvu koja je čak i veća od žrtava njegove imućnije braće. Plan sistematskog dobročinstva za svaku porodicu predstavlja zaštitu da se ne troši novac na ono bez čega se može, a naročiti blagoslov donosi imućnijima čuvajući ih da se ne odaju raskoši i rasipništvu.

Svi članovi onih porodica koje se u potpunosti pridržavaju ovog plana svake sedmice imaju na umu zahteve Božje. Odričući se svega suvišnog da bi svoja sredstva ulagali u Božju riznicu, oni sve dublje shvataju šta znači odreći se sebe radi slave imena Božjeg. Jednom sedmično svaki preispituje svoj život: Šta je mogao imati pravilnom upotrebom štednje i šta je izgubio ugađajući sebi. Za sve što je učinio on se preispituje kao pred Bogom, a probuđena savest mu ili odobrava ili ga osuđuje. Tako dolazi do spoznaje da mir sa Bogom i Njegovo odobravanje može imati samo ako u svemu - u jelu, piću i odevanju - pred očima uvek ima samo slavu Božju.

Sistematsko i dobrovoljno davanje predviđeno ovim planom drži kanale srca uvek otvoreni. Na taj način se predajemo Bogu da bi nas učinio svojim kanalima preko kojih će blagoslovi Njegovih dobara teći i na druge. Siromašni neće gundati protiv sistematskog dobročinstva, jer ih ne obavezuje tako mnogo. Tim planom oni nisu zapostavljeni, već im se ukazuje čast da kao Hristovi saradnici u tom blagoslovu učestvuju isto kao i njihova imućnija braća. Samim učestvovanjem u tome da „ostavljaju na stranu” ono malo što mogu da odvoje, siromašni se odriču sebe i neguju vrlinu darežljivosti. Oni se tako navikavaju da čine dobro, i nameru koju Bog ima u planu sistematskog dobročinstva ispunjavaju isto tako uspešno kao i oni koji daju od svog izobilja.

U doba apostola, hrišćani su išli na sve strane propovedajući Reč Božju. Podizane su nove crkve. Gonjeni ljubavlju i revnovanjem za Hrista, oni su bili spremni na velika odricanja i žrtve. Mnogi od tih vernika neznabožackog porekla bili su veoma siromašni, a ipak apostol kaže da su u svom izrazitom siromaštvu obilovali bogatstvom darežljivosti. U želji da pomognu drugima

davali su i preko svojih mogućnosti. Često su izlagali opasnosti i svoj život i bili spremni da istine radi žrtvuju i izgube sve što su imali.

Apostol predlaže prvi dan u sedmici kao podesno vreme da čovek razmotri tok providenja i sva primljena dobra i da u strahu Božjem i istinski zahvalan za blagoslove koje je primio, odluči koliko treba da vrati Bogu u skladu sa planom koji je On sam u tom pogledu odredio.

Da bi se probudila naklonost i ljubav prema dobročinstvu, koje treba da bude potpuno dobrovoljno, Bog ne smatra čak ni da su tu potrebni neki uzbudljivi i rečiti pozivi. „Bog ljubi onoga koji dragovoljno daje.” Njemu nije po volji da se Njegova riznica puni iznuđenim davanjem. Odana srca Njegovog naroda, radujući se spasonosnoj istini za ovo vreme, uvek će iz ljubavi i zahvalnosti za tu dragocenu svetlost i svojim sredstvima rado i revnosno doprinostiti da ta istina dopre i do drugih. Svoju ljubav prema Iskupitelju izražavamo na najbolji način kad svojim dobrovoljnim prilozima potpomažemo širenje istine. Hristova iskupiteljska uloga u planu spasenja u svemu je u potpunosti dobrovoljna, i Njegova je namera da i sva naša dobročinstva budu potpuno dobrovoljna.

Lična nezavisnost

Dragi brate A, mnogo sam razmišljala o tvom slučaju. Pisala sam ti o izvesnim pojedinostima iz tvog prošlog, sadašnjeg i budućeg života, koje su mi bile pokazane u viziji. Veoma sam zabrinuta za tebe jer vidim da ti prete velike opasnosti. Zbog svojih ranijih iskustava u spiritizmu izlažeš se iskušenjima i ostrim sukobima. Onaj čiji je um pod uticajem zlih anđela bio potpuno pod kontrolom neprijatelja, mora biti veoma oprezan i nepoverljiv prema utiscima i osećanjima koja mogu da ga odvedu na put nezavisnosti i odvajanja od Hristove Crkve. Prvi korak koji bi takav pojedinac mogao da preduzme nezavisno od Crkve treba smatrati većim lukavstvom neprijatelja sračunatim da prevari i uništi. Bog je svoju Crkvu učinio kanalom svetlosti i preko nje On saopštava svoje namere i svoju volju. On nikome ne daje iskustvo nezavisno od Crkve. Znanje o svojoj volji za celu Crkvu On nikada ne daje jednom čoveku, ostavljajući pri tom u mraku Crkvu, koja predstavlja telo Hristovo.

Brate A, budi veoma oprezan i pazi kako i na čemu gradiš. Dolazi bura u kojoj će se tvoja nada kušati do krajnjih granica. Svoj temelj treba da položiš duboko i sigurno. „Svaki dakle,” kaže Hristos, „koji sluša ove moje riječi i izvršuje ih, kazaću da je kao čovjek mudar koji sazida kuću svoju na kamenu; i udari dažd, i dodoše vode i dunuše vjetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer bješe utvrđena na kamenu.” Graditelj uporno postavlja kamen na kamen sve dok građevinu od kamena ne podigne na čvrstoj steni. Jevanđeljski graditelj svoje delo često mora da nastavlja u suzama, usred iskušenja, u buri progona i ogorčenog protivljenja, neopravdanih prigovora i prebacivanja; ali on najrevnosnije nastavlja svoje napore, jer zna da gradi za večnost. Brate A, pazi dobro da li je tvoj temelj na čvrstoj steni i da li je neraskidivo učvršćen na njoj, jer je stena Hristos.

Ti imaš čvrstu i odlučnu volju, i izrazito nezavisan duh koji, po svom mišljenju, moraš sačuvati bez obzira na sve rizike i opasnosti. I taj isti duh ti unosiš i u svoje versko iskustvo i život. Nisi uvek bio u skladu sa delom Božjim kako ga sprovode tvoja američka braća. U mnogo čemu ne gledaš kao što oni gledaju, niti se pridržavaš njihovog načina postupanja. O potrebama dela u pojedinim oblastima jedva da imaš predstavu. Uopšte se nisi ni trudio da se upoznaš sa raznim granama tog dela. Nepoverljivo i s podozrenjem gledao si i na delo i na Bogom izabrane

ljude zadužene da to delo vode. Bio si spremniji da sumnjičiš, iznalaziš greške i zavidiš onima kojima je Bog poverio teške odgovornosti u svom delu, nego da se zainteresovano povežeš sa delom, pokazujući da ti je zaista stalo do njegovog uspeha i napretka.

Bog je video da nisi podesan za pastira, niti za propovednika pravde koji treba da prenosi istinu i drugima, dokle god se ne obratiš u potpunosti i ne postaneš drugi čovek. On je dopustio da prodeš kroz teška iskušenja, da osetiš oskudicu i neimaštinu, kako bi se naučio da osećaš sažaljenje, naklonost i nežnu ljubav prema ucveljenima, potlačenima i onima koji se povijaju pod teretom nemaštine, iskušenja i nesreće.

Dok si se u svojoj patnji i nevolji molio za mir u Hristu, jedan oblak kao da je potpuno zamračio tvoj um. Traženi mir i spokojstvo nisu došli kako si očekivao. Tvoja vera je ponekad bila kušana do krajnjih granica. Kad bi bacio pogled na svoj dotadašnji život, video bi samo tugu, patnje i razočaranje; a pogled u budućnost donosio bi samo potpunu neizvesnost. Božanska ruka te čudesno vodila do krsta i tu si naučio da Bog zaista nagrađuje one koji Ga usrdno i iskreno traže. Oni koji u molitvi ištu kako treba - dobiće. Onaj koji u veri traži - naći će. Iskustvo stečeno u plamenu iskušenja i nevolja baca u zasenak sve neugodnosti i bolne doživljaje kojima je plaćeno.

Na molitve koje si upućivao u svojoj samoći, u svom klonuću i teškom kušanju Bog je odgovarao, ne uvek u skladu sa tvojim očekivanjima, ali na tvoje dobro. Nisi imao jasnu i korektnu predstavu o svojoj braći, nisi ni samog sebe video u pravoj svetlosti. Ali Bog je, u svom providenju, na molitve koje si upućivao u svom očajanju odgovorio na takav način da te spase i da sve to bude na slavu Njegovog imena. Ne poznajući samog sebe ti si tražio nešto što za tebe ne bi bilo najbolje. Bog je čuo tvoje iskrene molitve, ali blagoslov koji ti je podario potpuno se razlikovao od onoga što si ti očekivao. Bog je u svom providenju odlučio da te neposrednije poveže sa svojom Crkvom, kako bi ti pomogao da imaš manje poverenje u samog sebe, a više u one kojima je On poverio da vode Njegovo delo.

Bog čuje svaku iskrenu molitvu. On će te povezati sa svojim delom da bi ti mogao neposrednije doneti svetlost. I ako ne budeš zatvarao svoje oči pred svetlošću očevidnih dokaza, doći ćeš do osvedočenja da bi znatno više napredovao u Bogu kada bi više bio nepoverljiv prema samome sebi, a manje prema drugima. Bog je taj koji te je proveo kroz ta teška iskušenja. Njegova je namera da kroz te nevolje u tebi izgradi strpljenje, kroz strpljenje iskustvo, a kroz iskustvo nadanje. Bog je dozvolio da te snađu sva ta iskušenja da bi, prolazeći kroz sve to, spokojno donosio miroljubive plodove pravde.

Petar se svog Učitelja, koji „bješe čovjek bola i tuge, vičan patnjama,” odrekao u času Njegovog poniženja. Ali se iskreno pokajao i ponovo obratio. U skrušenosti duše ponovo se predao svome Spasitelju. Gotovo zaslepljen suzama, požurio je u usamljenost Getsimanskog vrta, pao ničice na zemlju upravo tamo gde je video svog Spasitelja oblivenog krvavim znojem u Njegovoj strašnoj agoniji. Mučen teškom grižom savesti sećao se da je u tim strašnim časovima spavao dok se Njegov Učitelj molio. Njegovo oholo srce sada se potpuno razbilo a njegove suze kvasile su zemlju na koju je nedavno kapao krvavi znoj dragog Sina Božjeg. Sa tog mesta u vrtu Petar se vratio kao potpuno obraćen čovek, spreman da pokaže samilost prema onima koji se kušaju. Ponizivši se u potpunosti mogao je da saoseća sa slabima i zalutalima. Sad je mogao da upozorava i opominje one koji su u svojoj oholosti skloni preterivanju i zaista se udostojio da utvrđuje svoju braću.

Bog je i tebe, brate moj, vodio kroz iskušenja i nevolje da bi usavršio svoje pouzdanje i poverenje u Njega i da bi imao skromnije mišljenje o svom sopstvenom sudu. Ti bolje podnosiš nevolje nego li uspeh i blagostanje u životu. Oko Onoga koji vidi sve otkrilo je u tebi mnogo

troske koju si ti smatrao zlatom, i koja je u tvojim očima bila suviše dragocena da bi je odbacio. Moć neprijatelja imala je ponekad jak i neposredan uticaj na tebe. Obmane spiritizma unele su zabunu u tvoju veru, izopačile tvoj sud i dovele te u potpunu pometnju. Bog u svom providenju nastoji da te „pretopi” i očisti kao sinove Levijeve, kako bi mogao da Mu prinosiš „prinese u pravdi.” U svim tvojim naporima previše se ispoljava tvoje „ja.” Svoju volju moraš u potpunosti potčiniti volji Božjoj, ili ćeš se uplesti u ozbiljna iskušenja. Ako, u naporima da nađeš pristup do srca svojih slušalaca, potpuno izgubiš iz vida sebe, Bog će ti podariti snagu i uspeh. Kad se poniziš i budeš mali u sopstvenim očima, Božji anđeli će potpomagati tvoje napore. Međutim, kad misliš da znaš više od onih koje Bog godinama vodi, poučava u istini i priprema za širenje Njegovog dela, onda dolaziš u iskušenje da se poneseš i uzdižeš sebe.

Trebalo bi da usrdnije neguješ vrline blagosti, nežnosti, saosećanja i uglađenosti. Tvoji su naponi suviše obojeni strogošću, preteranim zahtevima, diktatorskim i vlastoljubivim duhom. Često si bezobziran prema osećanjima drugih i stvaraš nepotrebna iskušenja i nezadovoljstva. Sa više ljubavi u radu, sa više ljubaznosti i saosećanja, mogao bi da nađeš pristup srcima ljudi i da pridobijaš duše za Hrista i istinu.

Uvek si i u svemu sklon ličnoj nezavisnosti. Ne shvataš koliko je ta nezavisnost bedna kad te navodi da imaš preveliko poverenje u svoje sposobnosti, da se oslanjaš samo na svoje rasuđivanje bez ikakvog obzira na savete svoje braće, naročito onih u Uredu kojima je Bog poverio rukovođenje Njegovim narodom. Bog je svojoj Crkvi poverio poseban autoritet i vlast koje niko nema pravo da omalovaži i prezire, jer čineći tako prezire glas Božji.

Potpuno je nesigurno oslanjati se samo na svoje utiske i osećanja. Tvoja je nesreća što si pao pod uticaj spiritizma, te sotonske obmane. Našao si se pod tom smrtnom koprenom, i tvoja mašta i nervi bili su pod kontrolom demona; i još uvek ti, kad se u svom samopouzdanju ne osloniš u potpunosti na Boga, pretila velika opasnost. Ti si često sklon da otvoriš sve brane i da prosto pozivaš neprijatelja, koji tada gospodari tvojim mislima i postupcima, dok se ti u isto vreme potpuno obmanjuješ i laskaš sebi da si u milosti kod Boga.

Sotona te navodi da nipošto nemaš poverenje u svoju braću u Americi. Ti s podozrenjem gledaš na njihovo iskustvo i sve što oni preduzimaju, dok su upravo oni mogli da ti pomognu i da za tebe budu pravi blagoslov. Sotona veoma lukavo nastoji da te odvoji od tih ljudi koji predstavljaju kanale svetlosti i preko kojih Bog ne prestaje da objavljuje svoju volju i da podiže i širi svoje delo. Ti si u svojim pogledima, osećanjima i životnom iskustvu suviše skučen i ograničen, a takav je i sav tvoj rad.

Da bi mogao predstavljati blagoslov za svoje slušaoce, moraš se popraviti u mnogo čemu. Moraš se učiti uglađenosti, prema svima ispoljavati blagost i nežno saosećanje, a nada sve gajiti onu krunsku vrlinu Božje blagodati, koja se zove ljubav. Suviše si sklon kritikovanju i nedostaje ti vrlina strpljenja, toliko neophodnog u pridobijanju duša. Kad bi u svom radu manje bio hladni formalista a više pokrenut Svetim Duhom, imao bi mnogo više uspeha. Suviše strahuješ da se slučajno ne bi u nečemu povodio za ljudima. Ipak ljude kao svoja oruda koristi i sam Bog, i koristiće ih dokle traje sveta.

Pali anđeli su čeznuli za potpunom nezavisnošću od Boga. Oni su zaista bili divni i veličanstveni, ali su što se tiče sve te njihove svetlosti, mudrosti i sreće potpuno zavisili od Boga. Zbog svoje nepokornosti oni su zbačeni sa svojih visokih položaja. Hristos i Njegova Crkva potpuno su nerazdvojni. Neuvažavati i prezirati one kojima je Bog stavio u zadatak da predvode u odgovornostima vezanim za Njegovo delo i za širenje istine, znači odbaciti oruda Bogom izabrana da pomažu, hrabre i jačaju Njegov narod. Odbacujući te ljude i misleći da svetlost ne može doći ni preko kakvog ljudskog oruda nego samo neposredno od Boga, izlažeš se opasnosti

da lako budeš prevaren i savladan. Bog te je doveo u vezu sa svojim saradnicima u Crkvi, da bi ti ukazali neophodnu pomoć. Zbog svoje ranije veze sa spiritizmom izložen si još većoj opasnosti da tvoj sud, tvoje znanje i tvoja moć razlikovanja budu izopačeni. Ti sam ne možeš o sebi uvek reći da razlikuješ duhove, jer je sotona veoma vešt i lukav, i Bog te je doveo u vezu sa svojom Crkvom da bi ti ona pomogla.

Ti si ponekad suviše veliki formalista, držeći se hladno i nepristupačno. Ljudima se moraš približiti tamo gde se nalaze, ne uzdižući se mnogo iznad njih i ne postavljajući im prevelike zahteve. Kad izlaziš za propovedaonicu moraš se potpuno potčiniti uticaju Svetog Duha i biti mnogo prijatniji. Stalnim učenjem moraš iznalaziti najbolji način rada, da bi ostvario željeni cilj. Ljubav Hristova - obilujući u tvom srcu, ublažujući tvoje reči i tvoju narav i uzdižući tvoju dušu - treba da bude obeležje tvoga rada.

Često, kad ti nedostaje oživljavajući uticaj nebeskog Duha, ti govoriš predugo i samo zamaraš one koji te slušaju. Mnogi govornici greše što svoje izlaganje ne prekinu dok je interesovanje još u naponu. Oni nastavljaju sa nabranjem sve dok interesovanje probuđeno u mislima slušalaca potpuno ne iščezne, i tako zaista premaraju narod rečima koje nemaju neki naročiti značaj. Prekini pre nego što dode do toga. Ne nastavlaj suvoparno izlaganje koje samo izaziva predrasude a ne ublažava srce. Moraš biti tako ujedinjen s Hristom da svojim rečima ganeš srce i nadeš pristup do svojih slušalaca. Jednolični govori ne zadovoljavaju potrebe našeg vremena. Argumenti u izlaganju dobro dodu, ali se može desiti da bude previše argumentisanja a premalo životvornog Duha Božjeg.

Ako ne dopustiš da tvoje napore prati naročita Božja sila, da se potčiniš i poniziš pred Bogom, da tvoje reči teku iz srca punog ljubavi - tvoj rad će predstavljati samo mučno zamaranje za tebe samoga, ne donoseći nikakve blagoslovene rezultate. Postoji tačka do koje propovednik Hristov u svojim naporima može da dosegne, a iznad koje su ljudsko znanje i veština potpuno nemoćni. Mi se borimo protiv velikih zabluda i zala koje svojom snagom ne možemo neutralisati, niti pak probuditi svest kod ljudi da to uvide, jer ne možemo izmeniti srce. Pokrenuti dušu da uvidi svu gnusobu i odvratnost greha i da oseti potrebu za Spasiteljem, ne možemo svojom snagom. Ali ako naš rad nosi otisak Božjeg Duha, ako su naši naponi u sejanju jevanđeljskog semena praćeni božanskom silom, videćemo plodove svoga rada učinjenog u slavu Bogu. Samo On može da zalije posejano seme.

Tako stoji stvar s tobom, brate A. Ne smeš tako nagliti i previše očekivati od onih koji se još uvek nalaze u tami. Moraš u smernosti i nadi očekivati da ti Bog u svojoj milosti podari onu tajanstvenu i okrepljujuću silu svoga Duha, bez koje će svi tvoji naponi u delu Božjem ostati uzaludni. U živoj veri treba da se stalno držiš Boga, svestan u svakom trenutku svoje opasnosti i svojih slabosti i stalno tražeći od Boga onu snagu i moć koju samo On može dati. Možeš se truditi svim svojim silama, ali sam ne možeš postići ništa.

Da bi mogao mudro postupati sa drugima, moraš se prvo i sam učiti. Praveći razliku, prema nekima treba da ispoljavaš veliko strpljenje i samilost, dok druge treba da spasavaš sa strahom, izvlačeći ih kao iz vatre. Naš nebeski Otac nas u pogledu našeg rada često ostavlja u neizvesnosti. Moramo sejati pokraj svake vode, jer ne znamo šta će bolje uspeti: ovo ili ono. Energiju neophodnu za održavanje svoje vere možemo uvek naći u Bogu koji je izvor svake snage, i uvek se osećajmo potpuno zavisnim od Njega.

Brate A, u naporima da vladaš sobom i da svoj karakter izgrađuješ u skladu sa načelima Reči Božje, moraš učiniti sve što je u tvojoj moći. Da bi postao uspešan pastir, moraš se za to pripremiti i učiti. Treba da oplemeniš svoju narav; negujući vrline, kao što su: ljubavnost, vedrina, fleksibilnost, plemenitost, saosećanje, učtivost i sažaljenje. A da bi to postigao, moraš

pobediti: mrzovolju, netrpeljivost, uskogrudost, sklonost zameranju i zapovednički duh. Ako ti je stalo do dela Božjeg moraš se hrabro boriti sam sa sobom i svoj karakter uskladiti sa božanskim Uzorom.

Bez stalnih napora sa svoje strane, bićeš sklon da smetnje koje se pod uticajem izopačenog shvatanja pojavljuju na tvom putu, pripisuješ svemu drugom samo ne pravim uzrocima. Neophodna ti je samodisciplina. Naša pobožnost ne sme da se ogleda u ogorčenosti, hladnoći i mrzovolji, nego u blagosti i spremnosti da se učimo. Duh osuđivanja i kritike čini tvoj put veoma mučnim i zatvara srca ljudi pred tobom. Ako u poniznosti ne potražiš oslonac u Bogu, nastavićeš da sam često podižeš prepreke na svom putu, a da onda za to okrivljuješ druge.

Moraš se veoma budno čuvati da u iznošenju istine i obavljanju svojih dužnosti ne ispoljavaš duh zanesenjaštva što izaziva predrasude. Nastoj da se pokažeš ispravan pred Bogom, kao radnik koji se nema šta stideti. Ispitaj svoje prirodne sklonosti i pitaj se kakav si karakter razvio. Kao i svaki propovednik Hristov, najozbiljnije obrati pažnju na to da sam ne gajiš navike ili neke umne i moralne sklonosti koje ne bi želo da vidiš kod onih kojima donosiš istinu.

Biti primer stadu Božjem, to za propovednika Hristovog treba da predstavlja pravo uživanje. Svojim uticajem propovednik može da oblikuje karakter svojih slušalaca. Ako je propovednik nemaran, ako ne gaji čistotu srca i života, ako je zajedljiv, sklon kritikovanju i iznalaženju grešaka, sebičan, sklon nezavisnosti i ne vlada sobom, on će na sve te neprijatne osobine u velikoj meri nailaziti i kod svojih članova; a teško je ispravljati ono čemu je sam doprineo svojim uticajem. Osobine koje propovednik ispoljava imaju veliki uticaj na razvoj hrišćanskih vrlina i u narodu. Ako je njegov život srećan spoj hrišćanskih vrlina, oni kojima on prenosi znanje o istini, ukoliko zaista ljube Boga, ugledaće se u mnogome na njegov primer, jer je on za njih Hristov predstavnik. Zato propovednik uvek treba da oseća svojom dužnošću da „nauku” Boga i Spasa našega ukrašava u svačemu.

Najveće napore propovednik jevanđelja treba da posveti odlučnom nastojanju da sve svoje talente posveti spasavanju duša. Tada će biti uspešan. Savesna primena predostrožnosti i discipline potrebna je svakom ko ispoveda ime Hristovo, ali je to u mnogo višem smislu bitno za propovednika, jer je on Hristov predstavnik. Naš Spasitelj je svojom čistotom i uzvišenim moralom ulivao strahopoštovanje, dok je svojom ljubavlju, plemenitim držanjem i blagošću oduševljavao slušaoce. I najsiromašniji i najnezatniji nisu se plašili da Mu priđu; privlačio je k sebi čak i malu decu. Mališani su voleli da Mu se uvlače u krilo i da svojim detinjim rukama rado dodiruju pa i ljube to zamišljeno lice, puno blagonaklonosti i ljubavi. Takva ljubav i nežnost tebi nedostaju i treba da ih razvijaš. Ispoljavanje naklonosti, učtivosti i poštovanja prema drugima ne bi nipošto umanjilo tvoje dostojanstvo, već bi ti otvorilo pristup do srca mnogih koja su sad zatvorena za tebe.

Svaki propovednik treba da se trudi da postane što sličniji Hristu. Moramo se učiti da, podražavajući Njegov karakter, strogoj pravdi pridružimo i vrline čistote, ljubavi, čestitosti i plemenitosti. Prijatno lice na kojem se odražava ljubav, ljubazno i učtivo ponašanje u vašim naporima kad niste za propovedaonicom, učiniće više nego samo izlaganje propovedi bez ovakvih manira. Privikavajmo se da uvažavamo rasuđivanje drugih jer, u većoj ili manjoj meri, zavisimo od njih. Moramo negovati pravu hrišćansku učtivost i nežno saosećanje čak i prema najgrubljima i najneljubaznijima. Hristos je iz savršene čistote nebeskih dvorova došao da spasava upravo takve.

Ti suviše brzo zatvaraš svoje srce prema mnogima koji prividno ne ispoljavaju interesovanje za poruku koju iznosiš, ali koji su još uvek predmet Božje milosti i koji su ipak dragoceni u Njegovim očima. „Mudri obučava i pridobija duše.” Pavle je bio spreman na sve,

samo da bi pridobio i spasao nekoga. Sličan stav i ti treba da zauzimaš. Moraš potčiniti svoju nezavisnost. Tebi nedostaje duhovna smernost. Tebi je zaista neophodno da blagotvorni uticaj milosti Božje razneži tvoje srce da bi, ne izazivanjem, već blagošću iznalazio pristup do ljudskih srca, koja su još uvek možda pod uticajem snažnih predrasuda.

Delu Božjem su najpotrebniji ljudi usrdne vere, ljudi koji su puni revnosti, nade, vere i hrabrosti. Potrebama dela u ovo vreme ne odgovaraju samovoljni ćudljivci, već samo ozbiljni, revnosni i iskreni ljudi. Mnogi od naših propovednika suviše su osetljivi, nei skusni, lišeni hrišćanskih vrlina, neposvećeni i lako se obeshrabruju; ali su veoma uporni da nameću svoju volju i da ostvaruju svoje sebične ciljeve. Takvi ljudi ne zadovoljavaju potrebe i zahteve ovoga vremena. Nama su u ovim poslednjim danima neophodni ljudi koji su uvek budni. To moraju biti ljudi savesni, tačni i iskreni u svojoj ljubavi prema istini, ljudi spremni na najveće napore i žrtve ako time mogu da doprinesu napretku dela Božjeg i spasavanju dragocenih duša. Za ovo delo potrebni su ljudi koji neće da gundaju i da se žale na teškoće i iskušenja koja ih snalaze, znajući da je to deo zaveštanja koje im je Isus ostavio. Oni moraju biti voljni da izlaze izvan okola, da podnose i sramotu i sve tegobe kao dobri vojnici Isusa Hrista. Takvi će uvek biti spremni da krst na koji ih Hristos poziva nose bez žalbe, bez gundanja i mrzovolje, i strpljivo će podnositi sve svoje patnje i nevolje.

Svečana i proverena istina za ove poslednje dane sada je poverena nama, i treba da je shvatimo najozbiljnije. Brate A, moraš se čuvati da sam sebe ne postavljaš za merilo. Prestani da se pozivaš na svoje naklonosti, preklinjem te. Sve što podnosimo i sve što će se ikad zatražiti od nas da podnosimo istine radi, suviše je neznatno da bi se moglo upoređivati sa onim što je naš Spasitelj podneo radi nas grešnika. Ne očekuj uvek da te drugi pravilno shvate i da o tebi imaju dobro mišljenje. Hristos kaže da ćemo u svetu imati nevolje, ali da ćemo u Njemu imati mir.

Navikao si da ispoljavaš veoma ratoboran duh. I čim ti se neko u bilo čemu usprotivi, spreman si da odmah zauzimaš odbrambeni položaj; i mada bi mogao da živiš u miru sa svojom braćom koji ljube istinu i koji su čitav svoj život posvetili delu Božjem, ti stalno samo opravdavaš sebe, dok sve što oni kažu ili učine ti najpakosnije kritikuješ i sumnjičiš čak i njihove pobude. Na taj način lišavaš se velikih blagoslova i dragocenog preimućstva da se koristiš iskustvom svoje braće.

Kloni se prepirki i javnih rasprava

U raspravama o istini ti si veoma sklon prepiranju; ali takve rasprave nisu povoljne za razvoj skladnog hrišćanskog karaktera. To je za tebe samo povoljna prilika da ispoljiš upravo one crte karaktera koje moraš savladati da bi ikako ušao u nebo. Raspravljanje se ne može uvek izbeći. Ima slučajeva kad su okolnosti takve da se od dva zla mora izabrati manje, a to je javna rasprava. Međutim, takve prepirke treba izbegavati kad god je to moguće, jer posledice toga najčešće ne doprinose slavi Božjeg imena.

Oni koji vole da posmatraju borbu protivnika mogu jako da insistiraju na ovakvom sučeljavanju. Drugi, koji žele da čuju argumente obeju strana, mogu da rasprave traže iz najiskrenijih pobuda. Ipak rasprave treba izbegavati kad god je to moguće, jer to samo jača ratobornost a slabi onu čistu ljubav i svete naklonosti koje uvek treba da postoje u srcu hrišćana, ma koliko se oni razlikovali u stavovima i mišljenju.

Rasprave u ovom veku ne predstavljaju stvarni dokaz usrdne težnje pojedinaca da istražuju

istinu, nego potiču iz radoznalosti i želje za uzbuđenjem koje obično prate takve prepirke. Takvi sukobi retko doprinose slavi imena Božjeg ili napretku istine. Istina je po rezultatima koje njeno prihvatanje donosi suviše ozbiljna i značajna da bi je takve rasprave umanjile ili uvećale. Raspravljati o istini da bi se protivnicima pokazala veština njenih pobornika predstavlja samo bedno ljudsko nadmudrivanje, jer stvarnom napretku istine ne doprinosi gotovo ništa.

Neprijatelji istine će uvek biti veoma vešti da lažno prikažu svoje protivnike. Oni su u stanju da i najozbiljnije svete istine izvrgnu ruglu. Oni će u drskom podsmehu i rujanju dragocenu i svetu istinu prikazati u tako pogrešnoj svetlosti, da um pomračen zabludom i uprljan grehom neće prepoznati pubude i ciljeve tih veštih spletkša u njihovom izvrtanju i lažnom prikazivanju dragocenih i važnih istina. Imajući u vidu ljude koji u njima učestvuju, veoma je malo rasprava koje se vode na principijelan i korektan način. I jedna i druga strana često pribegavaju oštrim i niskim udarcima, ličnom izivljavanju, podbadanju i zajedljivim dosetkama. Ljubav prema dušama potpuno se potiskuje u želji da se protivnik nadmudri i ponizi. Ishod takvog raspravljanja često je takav da predrasude ostaju još dublje i ogorčenije nego što su bile.

Anđeli s bolom posmatraju kako se najdragoceniji biseri istine u takvim raspravama bacaju pred ljude koji su potpuno nesposobni da cene dokaze iznesene u prilog istine. Oni su svim svojim bićem u ratu sa načelima istine i svim silama se bore protiv nje. Njihov cilj u raspravljanju nije da shvate dokaze o istini ili da posmatrači dobiju pravilnu predstavu o našem stavu, nego samo da stvore zabunu u shvatanju, iznoseći istinu pred narod u pogrešnom svetlu. Ima ljudi koji se uče za ovakve sukobe. Njihova je taktika da svog protivnika prikažu u lažnoj svetlosti i da jasno iznesene argumente zatrpaju nečasnim doskočicama. Sve svoje Bogom dane sile oni posvećuju toj nečasnoj veštini, jer u njihovom srcu nema ništa što bi bilo u skladu sa čistim načelima istine. Oni se grčevito hvataju za svaki dokaz kojim mogu da ponize pobornike istine, mada i sami ne veruju u to što iznose kao neke dokaze. Stav koji su zauzeli oni brane, bez ikakvog obzira na pravdu i istinu, niti ih uopšte zabrinjava činjenica da je pred njima Božji sud, kad će se taj njihov trijumf pokazati u pravoj svetlosti sa svim svojim kobnim posledicama. Tada će se zabluda, sa svim svojim varljivim nadmudrivanjem, uvijanjem i podlim nastojanjima da istinu pretvoru u laž, pokazati u svoj svojoj rugobi. Nikakve pobjede neće opstati u dan kad Bog uzasudi, osim pobjede koju će u slavu Božjeg imena izvojevati istina, čista, sveta i uzvišena istina.

Anđeli plaču gledajući kako se svete istine nebeskog porekla bacaju pred svinje da je one gaze svojim blatnjavim nogama. „Ne bacajte bisera pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim, i okrenuvši se ne rastrgnu vas.” To su reči Iskupitelja sveta.

Propovednici Božji ne treba da misle da prilika za javnu raspravu predstavlja veliko preimućstvo. Sve tačke naše vere ne treba javno iznositi i uzaludno objašnjavati mnoštvu prepunom predrasuda. Farisejima i sadukejima svoga vremena Hristos je govorio u parabolama, skrivajući jasnoće istine pod simbolima i raznim ilustracijama, jer bi oni zloupotrebili istine koje im je iznosio; dok je svojim učenicima govorio otvoreno. Od Hrista treba da se učimo kako da u iznošenju istine budemo pažljivi, da ljudima ne probijamo uši iznošenjem istina koje oni, pošto nisu u potpunosti razjašnjene, niukoliko nisu spremni da prime.

Da bismo privukli pažnju i stekli poverenje slušalaca, prvo treba da se zadržavamo na istinama koje su nam zajedničke; zatim, kad smo ih pridobili, možemo polako napredovati sa izlaganjem. Potrebna je velika mudrost da bi se za nepopularnu istinu na najoprezniji način pronašao put do srca ljudi koji su puni predrasuda. U javnoj raspravi pred slušaocima koji su neobavešteni u pogledu naše vere i kojima biblijska istina nije poznata, treba iznositi vešto odabrane i pažljivo pripremljene dokaze koji potkrepljuju jasno iznesene istine. Ima ljudi koji se profesionalno bave time da jasno izložene istine u Reči Božjoj zatrpavaju svojim varljivim

teorijama koje zvuče veoma ubedljivo za one koji ne istražuju sami za sebe.

U sukobu s takvim sotoninim agentima nije lako biti strpljiv i ostati potpuno smiren. Međutim, smirenost, samosavladvanje i strpljenje su osobine koje mora da neguje svaki Hristov propovednik. Ti protivnici istine se posebno obučavaju za pobijanje suprotnog mišljenja. Oni su spremni da svoje varljive zaključke i ljudske tvrdnje prikažu kao Božju Reč. Oni zbunjuju nepripremljene za takvu raspravu i istinu čine nerazumljivom, dok umesto čiste biblijske istine iznose prijatne izmišljotine.

Mnogima tama više odgovara nego svetlost zato što su im dela zla. Ali ima ljudi koji bi svetlost istine rado prihvatili kad bi im se ona prikazala na drugačiji način i pod drugačijim okolnostima, i kad bi im se pružila šansa da težinu ponuđenih argumenata sami provere, Biblijom, upoređujući stih sa stihom.

Naši propovednici pokazuju veliku nesmotrenost kad pred svetom objavljuju podlo smišljene zaključke i zablude, koje izmišljaju ovakvi spletkashi da bi time pokrili i proglasili nevažecim svete Božje istine. Ti lukavo prepredeni ljudi, koji samo vrebaju priliku da prevare neoprezne, koriste sve snage svojih umnih sposobnosti da značenje Božje Reči prikažu izokrenuto. Oni neiskusne i neoprezne obmanjuju na njihovu propast. Bila je to zaista kobna greška objasniti svima argumente kojima se naši protivnici bore protiv Božje istine, jer se na taj način svima daju u ruke dokazi koji mnogima nikad ne bi ni na um pali. Neko će morati da odgovara za tako nemudro postupanje.

Argumenti koje protivnici iznose protiv istine svojim uticajem potkopavaju veru onih koji nisu dobro obavesteni o snazi istine. Prisnost sa grehom umrtvljuje moralna osećanja društva u celini. Sebičnost, nepoštenje i razni drugi gresi koji preovladaju u ovom vremenu opšte izopačenosti umrtvljuju osećanje za ono što je večno i nepropadljivo, i zato se istina Božja ne shvata. Objavljujući varljive argumente naših protivnika stavili smo zabludu i istinu na isti nivo. Međutim, da je samo istina u svoj svojoj jasnoći bila za sve to vreme pred njihovim očima, oni bi se osvedočili u snagu njenih argumenata i bili bi spremni da se suprotstave argumentima protivnika.

Oni koji teže da upoznaju istinu i da razumeju volju Božju i koji savesno ispunjavaju svoje svakodnevne dužnosti biće sigurni što se tiče učenja, jer su upućeni u svaku istinu. Bog ne obećava da će ljude nekom neodoljivom silom svog providenja dovesti do poznanja istine, ukoliko oni sami ne traže istinu u želji da je shvate. Ljudima je data sloboda izbora: da prihvate delovanje Božjeg duha u svojoj duši, ili da ga uguše. Oni mogu da zahvaljujući Hristovoj milosti budu poslušni, a mogu i da budu neposlušni i da za to snose neizbežne posledice. Čovek je odgovoran za to: da li će primiti ili, pak, odbaciti svete i večne istine. Duh Božji ne prestaje da osvedočava ljude, a oni se sami odlučuju: za ili protiv istine. Svojim ponašanjem, rečima i postupcima propovednik može znatno doprineti da se jedna duša opredeli za istinu ili protiv nje. Koliko je stoga bitno da svaki postupak u životu bude takav da se zbog toga ne moramo kajati. To je posebno važno za Hristove predstavnike koji rade umesto Njega.

Autoritet Crkve

Iskupitelj sveta zaodenuo je svoju Crkvu velikim autoritetom, i utvrdio pravila koja treba primeniti u slučaju da se pojave neke teškoće među njenim članovima. Pošto je dao izričita uputstva kojih se treba pridržavati, On dodaje: „Jer vam kažem zaista: Što god svežete na Zemlji biće svezano i na nebu, i što god razdriješite na Zemlji biće razdriješeno i na nebu.” Tako čak i

nebeski autoritet potvrđuje disciplinu Crkve u pogledu njenih članova kad je ispoštovano biblijsko pravilo.

Reč Božja ne dopušta nijednom čoveku da svoje rasuđivanje suprotstavlja odluci Crkve, niti pak da uporno ostaje pri svom mišljenju nasuprot mišljenju Crkve. Kad u Crkvi ne bi bilo discipline i autoriteta, ona bi se raspala i bilo bi nemoguće da se održi kao jedinstveno telo. Bilo je oduvek pojedinaca nezavisnog shvatanja koji su tvrdili da se u pravu, da upravo njih Bog uči i svojim Duhom vodi na poseban način. Svaki takav pojedinac ima sopstvene nazore i naročito mišljenje o sebi, tvrdi da su upravo njegovi pogledi u skladu sa Rečju Božjom. Svaki ima drugačiju teoriju i veru, i svaki smatra da je primio naročitu svetlost od Boga. Takvi se odvajaju od tela Crkve i svaki za sebe sačinjava posebnu Crkvu. Svi ovakvi nikako ne mogu biti u pravu, a ipak svi tvrde da ih vodi Bog. Reč nadahnuća ne može biti i da i ne, već samo da i amin u Hristu Isusu.

Svojim poukama Spasitelj dodaje i jedno uputstvo sa obećanjem: ako se dvoje ili troje ujedine i u molitvi zatraže nešto od Boga, biće uslišeni. Hristos ovde pokazuje da se moramo ujediniti s drugima, čak i kad se za nešto molimo. Veliki značaj treba pridavati zajedništvu u molitvi, jedinstvu u cilju i namerama. Bog čuje molitvu svakog pojedinca, ali ovom prilikom Hristos daje naročite i važne pouke, posebno namenjene Njegovoj novo organizovanoj Crkvi na zemlji. U onome što žele i za što se mole, vernici treba da budu složni i jedinstveni. Takva molitva treba da odražava ne samo misli i težnje pojedinca, podložnog zabludi, nego usrdnu želju više njih čije su misli usredsređene na iste potrebe.

U Pavlovom čudesnom obraćenju vidimo neobično ispoljavanje Božje sile. Oko njega je odjednom zablislala svetlost jača od svetlosti podnevnog sunca. Isus, čije ime je Pavle mrzeo i prezirao više od bilo čega drugog, lično mu se otkrio sa ciljem da ga zaustavi u njegovoj suludoj ali iskrenoj revnosti, kako bi od tog oruđa koje do tada nije baš ništa obećavalo načinio „sud izabrani” da objavi jevanđelje neznabošcima. On je namerno počinio mnoga zla protiv imena Isusa Nazarećanina. U svojoj revnosti, bio je najuporniji i najžešći progonitelj crkve Hristove. Bio je duboko i sigurno osvedočen da to alarmantno učenje koje Isusa proglašava Knezom života, i koje se tako nezadrživo širi na sve strane, treba zatrti - i da je to upravo njegova dužnost.

Pavle je zaista verovao da vera u Isusa ukida Božji zakon, prinošenje žrtava, čin obrezanja i sve ono što je Bog vekovima prihvatao sa potpunim odobravanjem. Ali je čudesna Hristova pojava pred vratima Damaska unela svetlost u pomračene odaje njegovog uma; i on je shvatio da je Isus Nazarećanin kojega on goni zaista spasitelj sveta.

Uvidevši, koliko je njegovo revnovanje bilo pogrešno, Pavle je uzviknuo: „Gospode, šta hoćeš da činim?” Isus mu nije odmah na licu mesta kazao kakvo mu je delo namenjeno, mada je mogao da mu to odmah kaže. Pouke o tome Pavle je morao da dobije u hrišćanskoj crkvi i da to s razumevanjem prihvati. Hristos ga posla upravo k onim učenicima koje je tako ogorčeno progonio, da ga oni uče. Pogođen sjajem neizdržive nebeske svetlosti, Pavle je obnevideo, ali Isus kao Veliki Lekar koji je tolikim slepim vratio vid, nije ga odmah iscelio. Na Pavlovo pitanje, On odgovori sledećim rečima: „Ustani i uđi u grad, pa će ti se kazati šta ti treba činiti.” Isus je mogao ne samo da Pavla izleči od njegovog slepila, nego je mogao i da mu oprostí grehe i da mu kaže šta će biti ubuduće njegova dužnost. Sila isceljenja i milost oprostaja, što je Pavle u tom trenutku očekivao, nalaze se samo u Hristu i On je mogao da mu to pruži neposredno; ali On za Pavla u samom njegovom obraćenju nije hteo da ovo učini nezavisno od svoje Crkve, nedavno organizovane na Zemlji.

Zaprepašćen i zbunjen čudesnom svetlošću koja ga je obasjala tom prilikom, Pavle se u potpunosti predao Bogu. Ovaj deo u zalaganju za Pavlovo spasenje nije mogao da učini nijedan

čovjek, ali ostalo je nešto što je trebalo da učine Hristovi učenici. Zato je Isus Pavla poslao svojim predstavnicima u Crkvi da ga oni dalje upućuju šta treba da radi. Na ovaj način Hristos je još jednom potvrdio autoritet svoje organizovane Crkve. Hristos se Pavlu lično otkrio i osvedočio ga u istinu, i time su stvoreni uslovi da ga dalje poučavaju i upućuju oni kojima je Bog poverio te dužnosti. Poslavši ga k svojim izabranim slugama, Hristos je Pavla povezao sa svojom Crkvom. Upravo oni ljudi koje je Pavle nameravao da uništi postali su njegovi učitelji u veri, koju je nekad toliko prezirao i progonio. Obnevideo i ne jedući ništa, tri dana je čekao da stupi u kontakt sa ljudima koje je u svojoj slepoj revnosti progonio do smrti. Tako je Isus doveo Pavla u vezu sa svojim predstavnicima na Zemlji. Tada Gospod u viziji reče Ananiji, jednome od svojih sledbenika, da pođe u određenu kuću u Damasku i da traži „po imenu Savla Taršanina; jer, gle, on se moli Bogu.”

Da bi onako slep ušao u Damask kao što mu je bilo rečeno, Savle je zavisio od onih koji su došli s njim da bi mu pomagali u hapšenju Hristovih učenika, da ih odvlače u Jerusalim i predaju na smrt, sada su oni morali da ga uvedu u grad. Tako je Savle u Damasku, u domu Judinom, proveo tri dana i tri noći u postu i molitvi. Tu je njegova vera bila stavljena na probu. Tri dana bio je u mraku neizvesnosti, ne znajući još uvek šta se od njega očekuje i šta treba da čini; a za ta tri dana bio je i fizički slep. Rečeno mu je samo da ude u Damask i da će mu se tu kazati šta treba da čini. U svojoj neizvesnosti, usrdno je vapijao Bogu za pomoć. Ananiji je u međuvremenu poslat jedan anđeo koji mu tačno reče u kojoj kući treba da potraži Savla koji se moli Bogu, i da ga uputi šta mu dalje valja činiti. Savlovog ponosa nestade u potpunosti. Pre svega nekoliko dana to je bio čovek pun samopouzdanja, smatrajući da je ono čemu se tako revnosno predao sasvim ispravno i da će mu to doneti očekivanu nagradu. Ali sada se sve promenilo. On je na kolenima. Pognut do zemlje, kaje se u dubokom poniženju i sramu, i u najusrdnijim molitvama traži oprostaj.

Gospod je Ananiji, preko jednog od svojih anđela, rekao: „Gle, on se moli Bogu.” Anđeo je ovog Božjeg slugu obavestio da je Savlu u viziji otkriveno kako čovek po imenu Ananija dolazi k njemu i stavlja svoje ruke na njega da bi progledao. Pošto je jedva mogao da poveruje rečima anđela, Ananija ponovi šta je sve čuo o Savlu kao najgorčnijem progonitelju svetih u Jerusalmu. Ali je nalog Božji upućen Ananiji sada bio sasvim izričit. „Idi, jer mi je on sud izabrani da iznese ime moje pred neznabošce i careve i sinove Izrailjeve.”

Poslušavši nalog anđela, Ananija pođe i, položivši svoje ruke na čoveka koji je do nedavno disao pretnjom i najgorčnijom mržnjom protiv svih koji su verovali u ime Hristovo, reče: „Savle, brate, Gospod Isus, koji ti se javi na putu kojim si išao, posla me da progledaš i da se napuniš Duha Svetoga. I odmah otpade od očiju njegovih kao krljušt, i odmah progleda, i ustavši krsti se.”

Sve ovo Isus je za Pavla mogao da učini i neposredno, ali to nije bio Njegov plan. Trebalo je da Pavle prizna svoj greh onima koje je prethodno nameravao da istrebi, i Bog je ovaj odgovoran zadatak poverio onima koji su postavljeni da to rade umesto Njega. Pavle je bio dužan da preduzme ove korake neophodne u procesu obraćenja. Od njega je izričito zahtevano da pride upravo onima koje je progonio zbog njihove vere. Ovde Hristos svim pripadnicima svog naroda daje primer kako On radi na spasavanju ljudi. Sin Božji se poistovećuje sa službom i autoritetom svoje organizovane Crkve. Njegov je plan da blagoslovi dolaze preko oruda koja je On postavio i zato čoveka povezuje sa Crkvom kao kanalom preko kojeg te blagoslove primamo. Pavle je bio ubeden da progoneći svete dobro čini, ali ga njegova iskrenost u tome nije učinila nevinim kad ga je Duh Sveti osvedočio koliko je to bilo pogrešno i svirepo. Morao je da postane učenik učenika Hristovih.

Osvedočio se da je Isus, koga je on u svome slepilu smatrao varalicom, zaista začetnik i svršitelj vere izabranog Božjeg naroda od Adamovih dana, vere koja mu sad postaje tako jasna. Video je u Hristu branitelja istine i Onoga u kome se ispunjavaju sva proročanstva. Ranije je Hrista gledao kao onoga koji ukida Božji zakon, ali kad je Duh Sveti prosvetlio njegov um, naučio je od učenika da je Hristos osnivač i temelj celokupnog obrednog sistema, da su u Hristovoj smrti simboli našli ostvarenje i da je Hristos došao na svet sa izrazitim ciljem da odbrani i opravda zakon svoga Oca.

U svetlosti zakona, Pavle je sebe video kao grešnika. Upravo taj zakon, za koji je mislio da ga tako revnosno drži i brani, sada ga je proglašavao prestupnikom. Pokajao se, umro grehu, nastavio da se pokorava zahtevima Božjeg zakona, verom prihvatio Hrista kao svog ličnog Spasitelja, krstio se i počeo da propoveda Isusa isto tako revnosno i usrdno kao što Ga je nekada progonio. U Pavlovom obraćenju data su nam značajna načela istine koja uvek treba da imamo na umu. U pitanjima vere Iskupitelj sveta ne odobrava ono što se čini nezavisno od Njegove organizovane Crkve, gde god takva Crkva postoji.

Mnogi misle da za svetlost i iskustva koja imaju u veri duguju samo Hristu, nezavisno od Njegovih priznatih sledbenika u svetu. Ali to Hristos osuđuje u svom učenju i u primerima i činjenicama koji su nam dati za našu pouku. Jedan od takvih primera je upravo Pavle, čovek koga je sam Hristos izabrao za naročito delo, da bude Njegov „sud izabrani” i kome se On sam otkrio na tako čudesan način. Pa ipak On mu pouke o istini i svom učenju nije davao neposredno. On ga zaustavlja na njegovom putu i osvedočava da je u zabludi. Ali na Pavlovo pitanje: „Šta hoćeš da činiš?” Spasitelj mu ne daje direktan odgovor već ga dovodi u vezu sa svojom Crkvom. U njoj će mu se reći šta treba da čini. Isus je prijatelj grešnika; Njegovo je srce uvek otvoreno, i On razume sve naše patnje i potrebe; iako Mu je data sva vlast i na nebu i na zemlji, On uvažava oruđa koja je sam odredio za duhovno prosvetličavanje i spasavanje ljudi. On je Savla uputio u svoju Crkvu i na taj način priznao da ona predstavlja kanal kojim nebeska svetlost treba da se prenosi svetu. Ona je telo Hristove organizacije na zemlji i poštujući je ispunjavamo Njegove zapovesti. U Savlovom slučaju, Ananija je predstavljao Hrista a isto tako i Njegove propovednike na zemlji, koji su Bogom određeni da rade umesto Hrista.

Savle je bio visoko obrazovani učitelj u Izraelju; ali dok se još nalazio pod opojnim uticajem zabluda i predrasuda Hristos mu se lično javlja i dovodi ga u vezu sa svojom Crkvom, koja predstavlja svetlost svetu. Tu je ovaj visoko obrazovani i čuveni besednik morao da se uči hrišćanskoj veri. U ime Hristovo Ananija se dotiče njegovih očiju da bi mu se povratio vid; u Hristovo ime on polaže svoje ruke na njega, u Hristovo ime on se moli za njega i Savle prima silu Duha Svetoga. Sve je, dakle, učinjeno u ime Hristovo i Njegovim autoritetom. Hristos je izvor svetlosti, a Crkva kanal kojim ta svetlost treba da se prenosi svetu. Onima koji se hvališu ličnom nezavisnošću nedostaje prisnija povezanost sa Hristom koja se može ostvariti samo povezanošću sa Njegovom Crkvom na Zemlji.

Brate A, Bog te ljubi; On želi da te spase i da te uvođenjem u rad učini delotvornim. Ako budeš smeran i spreman da primaš pouke, dajući mesta Svetom Duhu da on oblikuje tvoj karakter, On će biti tvoja snaga, tvoja pravda i tvoja najveća nagrada. Ti bi mogao mnogo učiniti za svoju braću kad bi pristao da svoju volju sakriješ u Bogu, dopuštajući da Njegov Duh smekša i ublaži tvoju narav. Nailazićeš na tvrdoglave i uporne ljude, ljude koji su puni ogorčenih predrasuda, ali ipak ne više nego što je to bio Savle. Gospod može silno da radi za tvoju braću ako ne nastaviš da, kao što si to činio do sada, sam podižeš prepreke na svom putu. Neka ljubav koja rastapa srce, saosećanje i nežnost prožimaju tvoju dušu dok radiš sa ljudima. Ti bi mogao da srušiš i gvozdene zidove predrasuda, samo kad bi se čvrsto držao Hrista i primao savete svoje

iskusnije braće.

Kao sluga Božji, ne bi smeo dopustiti da te postojeće teškoće ili žestoka protivljenja tako lako obeshrabruju. Idi napred, ne u svoje sopstveno ime, nego u sili i snazi Boga Izrailjevog. Budi spreman da podnosiš i nevolje i patnje kao dobar vojnik krsta Hristovog. Hristos je mirno podnosio sva protivljenja i napade od strane grešnika. Posmatrajući život Hristov, ohrabri se, i nastavi da napreduješ u veri, hrabrosti i nadi.

Jedinstvo u Crkvi

U mojoj poslednjoj viziji pokazano mi je širenje istine i napredovanje dela Božjeg na obali Pacifika. Videla sam da je za mnoge u Kaliforniji učinjeno dobro delo, ali i da mnogi koji ispovedaju istinu nisu spremni da se prihvate dela Božjeg u pravom trenutku i da se odazovu kad im Bog u svom providenju otvori put i ukaže im na dužnost. Ujedinjenim naporima u delu spasavanja duša i širenju znanja o istini na toj obali moglo bi da se učini i mnogo više.

Kad bi svi koji imaju uticaja, u težnji da odgovore na Hristovu molitvu: da svi jedno budu kao što je On jedno sa Ocem, shvatili svu neophodnost jedinstva i saradnje, delo sadašnje istine bi na toj obali predstavljalo pravu silu. Ali pripadnici naroda Božjeg spavaju i ne uviđaju potrebu dela za ovo vreme. Oni ne uviđaju značaj usredsređenosti u radu. Sotona neprestano radi na tome da pripadnike Božjeg naroda razjedini i u veri i u srcu. On dobro zna da je jedinstvo njihova snaga, a nesloga njihova slabost. Od bitne je važnosti da svi Hristovi sledbenici prozru ovo sotonino lukavstvo, da se jedinstveno suprotstave njegovim napadima i pobede. Oni treba stalno da ulažu napore za jedinstvo, čak ako bi sa svoje strane zbog toga morali nešto i da žrtvuju.

Pripadnost Crkvi okuplja i objedinjuje vernike veoma različite naravi i ličnih sklonosti. Tu istina Božja, ako je prihvaćena svim srcem, deluje poput kvasca: uzdiže, oplemenjuje i posvećuje svakog od njih i oslobada ih osobenačkih gledišta i predrasuda. Svaki treba da, koliko god je to moguće, doprinosi međusobnom zbližavanju i slozi. Oni koji ljube Boga i drže Njegove zapovesti utićaće zaista povoljno na nevernike i privodiće duše Hristu, sve dok pesme pobede ne odjeknu u radosti pred velikim belim prestolom. Sebičnost će biti pobedena a nezadrživa ljubav prema Hristu pokazaće se u njihovoj težnji da spasavaju duše za koje je On dao svoj život.

Videla sam da mnogi ne žive po Hristovoj volji u svom porodičnom životu; oni prve korake moraju da preduzmu upravo tu, da bi mogli napredovati u bogougodnom životu. U slučaju brata B, ukazano mi je upravo na ono vreme kad je on prihvatio istinu. Pod blagotvornim uticajem istine, u njegovom životu se videla stvarna promena. Srazmerno svom interesovanju za istinu, on se oslobadao sebičnosti. U nastojanju da svoju veru pokaže delima, svoje lične interese stavljao je na drugo mesto. Delo Božje bilo mu je u srcu i rado je učestvovao u potpomaganju istog. Njegovi napori da služi Bogu bili su zaista prihvatljivi i ruka Gospodnja davala mu je uspeh.

Pokazano mi je da je brat B izazvao Božje nezadovoljstvo i našao se u velikom duhovnom mraku kad se u mišljenju o pravilnom svetkovanju subote suprotstavio rasuđivanju svoje braće. Polazeći od svojih ličnih interesa, brat B nije hteo da prihvati ispravan stav u pogledu ovog pitanja. Da se držao primljene svetlosti, nikada ne bi pošao onim putem na koji se odlučio po svom povratku sa Istoka. Tada mi je ukazano na drugi momenat u njegovom životu, i videla sam na kakvom se putu nalazi. Dok se nalazio među nevernicima, nije im svetlio svojim životom, da bi oni - videći njegova dobra dela - slavili Oca našega koji je na nebesima. Zaboravljao je na Boga i na svoju dužnost: da pravilno predstavlja svoga Spasitelja na svakom mestu i u svim prilikama.

Brat B ima posebne slabosti u nekim pitanjima. On uživa da ga hvale i da mu laskaju; voli zadovoljstva i odlikovanja. Sklon je da uzdiže sebe; mnogo govori, a malo se moli; i Bog ga je prepustio njegovim slabostima, jer ne donosi plodove u slavu Njegovom imenu. Na tom putu on je imao prilike da učini mnoga dobra, ali nije mislio na to da je za svoje talente odgovoran pred Bogom i da će kao Njegov pristav biti pozvan da položi račun: da li je korišćenjem svojih sposobnosti ugadao sebi ili slavio Boga. Da je brat B osećao silu Hristove ljubavi u svom srcu, on bi osećao interes za spasavanje onih sa kojima je dolazio u dodir i pozivao bi ih da ozbiljno razmisle o svom večnom dobru.

Imao je prilike da seje seme istine, ali te mogućnosti nije iskoristio onako kako je trebalo. Dok je bio među svojim srodnicima trebalo je da svoju veru uvek nosi sa sobom. Blagosloveni uticaj istine i svete vere koju ispoveda trebalo je da se oseti u svakom njegovom postupku, u svakoj misli i svakom osećanju. Hristos od svojih sledbenika traži da hode u svetlosti. Hoditi znači napredovati, zalagati se, koristiti svoje sposobnosti, biti aktivno angažovan. Ako se ne vežbamo u dobrim delima na koja nas Spasitelj poziva, ako ne uvidimo koliko su važni lični naponi u tom delu, imaćemo samo bolesnu i zakržljalu religiju. Svojim iskustvima u delotvornom radu stalno zadobijamo nove pobede. Hodeći u svetlosti aktiviramo svoje snage da na putu Božjih zapovesti još brže napredujemo. Svaki korak koji učinimo na svom putu prema nebu donosi nam novu snagu. Pripadnike svog naroda Bog rado blagosilja samo kada se trude da i sami služe na blagoslov drugima. Sposobnosti i darovi koje nam je Bog dao, upotrebom se još više razvijaju i množe.

Pokazano mi je da se brat B za vreme svog boravka u Batl Kriku pokazao veoma slab u moralnom pogledu. Pošto se u naporima da svoju dušu sačuva u čistoti misli i postupaka nije čvrsto držao Boga, On ga je pustio da ide za svojim mislima i da padne pod uticaj tako poguban za njegovo duhovno napredovanje. Družio se sa onima koji izvrću istinu i bio je naveden da veruje u ono što je neistinito; a kad je jednom otvorio vrata neprijatelju i primio ga kao anđela svetlosti, postao je laki plen njegovih kušanja.

Pod uticajem bezbožničkih predrasuda počeo je da sumnjiči upravo one ljude u koje je, prema nameri Božjoj, trebalo da ima najviše poverenja. Sve je gledao u pogrešnoj svetlosti, i sastanci koji su mogli da budu za njega izvor duhovne snage, doneli su mu samo štetu. Tako se dogodilo upravo ono što je sotona hteo - da brat B izgubi poverenje u ljude kojima je Bog stavio u dužnost da vode ovo delo. On je došao u neprijateljstvo ne samo s njima nego i sa samim srcem našeg dela. Postao je sličan brodu koji plovi morem bez lengeri i bez kormila. Kad nema poverenja u one koji se nalaze na čelu dela, znači da ne može imati poverenja ni u koga.

Brat B pokazuje vrlo malo poštovanja ili obzira prema svojoj braći; on misli da je po svojim sposobnostima, znanju i rasuđivanju iznad njih. Stoga od njih ne prima ništa; ne uvažava njihov sud niti želi da se savetuje s njima, osim da on njih savetuje i uči. On hoće da se rukovodi sopstvenim rasuđivanjem, ne obazirući se uopšte na osećanja i molbe svoje braće. I kad je svoje poverenje uskratio najodgovornijoj braći, sotona je siguran u njega sve dok se to poverenje ponovo ne uspostavi. Večni interesi brata B zavise od toga da li će prihvatiti pomoć i autoritet onih koje je Bog postavio da upravljaju Crkvom. Ako nastavi putem koji je sam izabrao jednog dana osvedočiće se da je put kojim ide sasvim pogrešan i da je sam sebe obmanjivao i upropastio. Polazeći čas u jednom, čas u drugom pravcu, osvedočiće se da ipak nije našao jedini i pravi put koji vodi u nebo.

Hiljade njih koji idu putem tame i zablude, širokim putem koji vodi u smrt, koji laskaju sebi da se nalaze na putu sreće i spasenja - nikada neće naći ni jedno ni drugo. Bratu B je neophodna pomoć odgovornih ljudi u Crkvi koje je tu sam Bog postavio, jer ne može sam za sebe da

sačinjava Crkvu. Pa ipak, svojim postupcima on pokazuje da bi želeo da bude Crkva za sebe, da ne zavisi ni od koga. Brat B je već odavno izgubio svoju posvećenost i odanost Bogu, jer prilaze svojoj duši nije čuvao od sotoninih došaptavanja. Videla sam anđele Božje kako zapisuju njegove reči i postupke. On se sve više udaljuje od nebeske svetlosti. Brate B, ti si veoma nepristupačan kad se ne nalaziš pod naročitom kontrolom Božje milosti. Veoma si samopouzdan i nepopustljiv, i to se jako oseća i u tvojoj porodici i u Crkvi. Poštovanje i obazrivost ne pokazuješ gotovo ni prema kome. Poniznost nije tvoja vrlina.

Brat B se na ovu obalu vratio u velikoj duhovnoj tami, izgubivši i ljubav prema istini i ljubav prema Bogu. On dozvoljava da njime vladaju njegova prirodna osećanja, i ispoljava oholost. Njegovo samoljublje i ljubav prema novcu veći su od njegove ljubavi prema istini i Spasitelju. Pokazano mi je da njegov život posle povratka na ovu obalu predstavlja samo sramotu za hrišćansko ime. Videla sam ga kako se veselo druži sa onim koji uživaju u zabavama i razonodi. Svojim ponašanjem on žalosti svoju braću i zadaje bol svome Spasitelju, izlažući Ga sramoti pred nevernicima. Videla sam da od tada uopšte ne nalazi zadovoljstva u služenju Bogu niti napreduje u istini. Izgleda kao da revnuje u istraživanju Svetih spisa i raznih pisaca, ali ne zato da bi se utvrdio u značajnim tačkama sadašnje istine koju su mu, zahvaljujući Božjem providenju, donele Njegove izabrane slugе, već da bi zauzeo neki nov stav i zastupao nove poglede, koji se kose sa utvrđenim verovanjem Crkve. Svojim istraživanjem on ne teži da proslavi Boga, nego da ističe i uzdiže sebe.

Zauzevši jednom tako pogrešan stav, brat B po svojoj prirodi nije nimalo sklon da uvidi svoju zabludu i da se pokaje, već uporno nastavlja da se bori do kraja, bez obzira na posledice. Takvim duhom on nanosi štetu i Crkvi i svojoj porodici. Njemu nedostaje skrušenost srca, nežnost, poniznost i ljubav. Nedostaju mu vrline darežljivosti i plemenitog dobročinstva. Ukratko rečeno, on treba da se potpuno obrati, da bi postao novi čovek u Hristu Isusu. Tek tada bi njegov uticaj u Crkvi mogao da bude u potpunosti pozitivan i da predstavlja pravu pomoć. Tada bi uživao poštovanje i ljubav u svojoj porodici i bio bi u stanju da upravlja svojim domaćinstvom. Ljubav i dužnost bi kao dve sestre bliznakinje bile njegova pomoć u podizanju dece.

Videla sam da je sestra B mnogo propatila zbog pogrešnog stava njenog muža i njegovog postupanja prema njoj i da je njen život veoma težak, iako je on mogao da je učini srećnom. Ona se oseća potpuno obeshrabrenom i ojađenom, jer vidi jasno da je od strane svog muža odbačena i zapostavljena. U njegovom odsustvu, ona je - mučena ljubomorom i potpunim nepoverenjem u njega - gotovo gubila razum. Sotona je bio tu sa svojim kušanjima, i ona je na ponešto gledala i u preteranoj svetlosti. Svega toga ne bi bilo da je brat B bio posvećen i odan Bogu. Prateći ga i dalje, videla sam kako luta u mraku neverovanja, dok je laskao sebi kako samo on ima pravu svetlost. Što se više udaljavao od Boga sve manje je imao ljubavi prema svojoj braći i prema istini.

Pokazano mi je da brat B sve više sumnja u mnoge tačke naše vere koja nas odvaja od ovog sveta i čini posebnim narodom, narodom koji u blaženoj nadi očekuje skoru pojavu našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista. Svojim neverovanjem i tamom koju širi nije uspeo da uzdrma glavne stubove naše vere, niti da potkopa i oslabi snagu Božje istine. Istina ostaje istina. Međutim, to ipak nije ostalo bez uticaja na um njegove braće. Lažni izveštaji o mom suprugu i meni, koje je on doneo sa Istoka, izazvali su sumnju i podozrenje u mislima mnogih. Oni koji nas ne poznaju nisu mogli da ustaju u našu odbranu. Pokazano mi je da bi Crkva u imala trostruko više članova nego što ima sad i da bi njen uticaj bio desetstruko jači da se brat B nije predao u ruke neprijatelja. U svom slepom neverovanju on je učinio sve što je bilo u njegovoj moći da bi obeshrabrio i rasturio one koji veruju u sadašnju istinu. U svojoj zaslepljenosti on

uopšte nije bio svestan koliko je njegov stav odvratan u očima Božjim. Obeshrabrenost i duhovni mrak koje je on izazvao u mnogome su otežali rad brata C, jer se njegov negativan uticaj na članove Crkve osetio ne samo u, nego i u drugim mestima.

Brat B je podsticao neverovanje i duh stalnog sukobljavanja, protiv čega je brat C morao da se bori. Pokazano mi je da bismo i mi morali da postupimo isto tako, i da će biti potrebno dosta vremena da bi se iskorenio stari koren ogorčenosti kojim su se mnogi opoganili. Ima trenutaka kad treba govoriti, i trenutaka kad treba ćutati. Kad osetimo da Bog traži od nas da progovorimo, ne smemo se ustezati, bez obzira da li će nas ljudi poslušati ili ne. Moramo konačno razjasniti da li neko ostaje u Crkvi ili napušta i Crkvu i istinu. Bog želi da se za neke u učini veliko i značajno delo, to će se i učiniti u pravom trenutku, i istina će trijumfovati.

Oni između naših članova koji nisu na osnovu ličnog iskustva utvrđeni i osvedočeni u sadašnjoj istini nisu u stanju da odgovore na argumente brata B; i mada ne prihvataju gledišta koja on zastupa, njegovi govori i rasuđivanja ipak u manjoj ili većoj meri utiču i na njih. Neki se ne osećaju slobodnima od tog duha ni kad dolaze na bogoslužjenja. Neki se i subotom ne usuđuju da govore o svojim pravim osećanjima i svom verovanju, znajući da će on kritikovati sve što budu rekli. Tako da se na skupovima oseća vrlo malo slobode i vlada duhovno mrtvilo.

Brat B želi da ga drugi uzdižu i traže kao čoveka koji može da objasni istine Svetih spisa, ali meni je pokazano da je on obmanut i da on te istine uopšte ne razume. On je pošao pogrešnim putem, trudeći se da uvede neku novu veru, neku originalnu teoriju o veri. On nastoji da ukloni i ispremešta putokaze koji ukazuju na ispravnost našeg verovanja da se nalazimo pred završetkom ovozemaljske istorije. On se može zavaravati laskajući sam sebi da ga vodi Gospod, ali je sasvim očevidno da ga vodi drugi duh. Ako svoj pravac ne promeni u potpunosti i ne pristane da bude voden i poučavan, Bog će ga pustiti da nastavi svojim putem dok ne doživi potpuni brodolom vere.

Neki su toliko zaslepljeni sopstvenim neverovanjem da ne uvidaju kakav duh vodi brata B. On je takvima mogao pružiti pomoć da se sam držao saveta Božjih. Ali, umesto da ih vodi ka svetlosti, što je mogao da učini, on je još više uvećavao njihovu nesigurnost u veri i njihovu zbunjenost; i bio je samo kamen spoticanja - slepi vođa slepcima. Da je ravnao put svojim nogama, onda hromi i ranjeni ne bi zalazili s puta, nego bi bili isceljeni. Ne samo što je odbio da sam hodi u svetlosti istine koja je Bogom data ovom narodu, nego je predstavljao ozbiljnu smetnju i za one koji su želeli da hode u toj svetlosti.

Podsticati sumnju i neverovanje u pogledu utvrđene vere onih koji drže Božje zapovesti, on smatra za čast i vrlinu. Istina kojoj se nekad radovao sada za njega predstavlja duhovnu tamu, i ako ne promeni svoj pravac on će završiti u mešavini učenja raznih crkava, dok se u potpunosti neće slagati ni sa jednom od njih. On će predstavljati odvojenu crkvu za sebe, ali ne pod kontrolom Velikog Poglavara crkve. Iznoseći svoje gledište suprotno veri Crkve, on obeshrabruje i duhovno slabi vernike. On uviđa da se, ukoliko Crkva štovatelja subote ima istinu, on sam zaista nalazi u tami, ali to ne može da prizna. Istina ga osuđuje i on, umesto da se u svojoj duši uskladi sa istinom, potčinjavajući se njenim zahtevima i odričući se samog sebe, pokušava svim silama da se stavi u položaj gde neće biti pod osudom.

Pokazano mi je da će, ukoliko nastavi sadašnjim putem, potpuno slep za svoje pravo stanje, posle izvesnog vremena biti spreman da pod nekim izgovorom odbaci i subotu. Sotona dobro zna da će ga put obmane i zablude sigurno odvojiti od Crkve, kao što je već mnoge odvojio. Koliko bi sigurnije i bolje bilo za brata B da svoju dušu dovede u sklad sa istinom, nego što pogrešnim tumačenjem pokušava da Svete spise dovede u sklad sa svojim idejama i postupcima. Kad bi svoje postupke doveo u sklad sa načelima Božjeg zakona, pred njim bi se našao zadatak koji sad

jedva da i naslućuje. Telesno srce je u stalnom neprijateljstvu s Bogom, jer se ne potčinjava zakonu Božjem, niti zaista može.

Pošto je na svom putu za Istok od naših neprijatelja iz Batl Krika čuo razna naslućivanja i otvorene optužbe protiv nas, brat B se sa tog puta vratio pun ogorčenosti i zlih osećanja protiv onih koji se nalaze u srcu dela, a posebno protiv mene i mog rada. Za širenje takvog raspoloženja i takvog svog mišljenja o mom radu i mojim svedočanstvima, on zaista nije imao opravdanog razloga. Neverovanje i sumnje kojima je zatrovao sopstvenu dušu sada nastoji da unese i u misli drugih. To nije ostalo bez posledica. U početku, mnogi padaju pod uticaj njegovih mračnih i varljivih zaključivanja, jer on svoje tvrdnje i zaključke, koje iz toga izvodi, naglašava tako ubedljivo kao da zaista rukuje činjenicama. On zna kako da postavi pitanje i spreman je govornik. Svojim tvrdnjama posebno je uticao na one koji su neposvećena srca i koji žele da naš rad i poziv budu predstavljeni upravo u takvoj svetlosti. Svojim uticajem on unosi predrasude i u misli nekih kojima smo mogli pomoći da nam on na ovaj način nije zatvorio prilaz do njihovih srca. Među takvima nalaze se i brat i sestra D.

U tome brat B može da vidi plodove svoga rada. Postoje i drugi na koje je uticao isto tako negativno i sa istim posledicama, što se tiče njihove vere i poverenja u delo sadašnje istine. Kada brat B ili bilo ko drugi dođe do zaključka da one koji su najviše doprineli da delo sadašnje istine dostigne današnji nivo u stvari ne vodi Bog, nego da su to prepređeni i podmakli ljudi koji samo obmanjuju narod, takav se onda - da bi bio dosledan svojim takvim tvrdnjama - mora odreći kompletnog dela kao obmane i pritvorstva. Da bi bio dosledan, mora da odbaci sve. To čini i brat B iako gotovo nesvestan toga, a to čine i ostali. On će, ako ne sad, jednog dana ipak drugačije gledati na svoj sadašnji rad. Kada sve ovo što radi u nekoliko poslednjih godina sagleda onako kako Bog gleda na to, neće biti tako zadovoljan kao što je sada. Kad uvidi koliko je bedno sve ovo što sad radi neće se više tako gordo hvalisati svojim znanjem i mudročću, nego će se gorko kajati u svojoj duši, jer će se na njegovim haljinama naći krv onih koje je obmanjivao.

Da je brat B, svestan mogućnosti da bude obmanut, želeo da sazna istinu o onom što je čuo, on bi te glasine tako ubitačne za ugled brata i sestre Vajt preneo njima lično, pružajući im priliku da oni govore o sebi. Glasovi koje je preneo sa ravnica Pacifičke obale predstavljaju lažno svedočenje, a to je otvoreni prestup Božjeg zakona. Jednog dana on će morati da se suoči sa tim ružnim glasovima i lukavo smišljenim podsticajima sotone, koje je unosio u misli drugih da bi naškodilo mom ugledu i ugledu moga supruga. Ovo nije sukob između brata B i mene, nego između njega i Boga.

Zadatak koji obavljamo poverio nam je sam Bog, i oni koji nas ometaju da narodu prenosimo Bogom danu poruku i podrivaju veru naroda u istinu, bore se ne samo protiv oruđa nego i protiv samog Boga, i Njemu će morati da odgovoraju za posledice svojih reči i svojih postupaka. Svi koji imaju moć duhovnog rasuđivanja prepoznaće drvo po rodovima njegovima. Brat B se ističe kao čovek Bogom prosvećen da narodu otvori oči u pogledu našeg rada i naše misije. Svi oni koji hoće mogu da vide kakvi plodovi radaju na tom drvetu. Brate B, da li plodovi koje na ovakav način radaš donose večni život, ili pak smrt?

Od kada je u Batl Kriku stekao to naročito znanje koje ga navodi da tako drsko omalovažava naš rad i misiju koja nam je poverena, brat B se oseća slobodnim da se u raspusničkom uživanju i zadovoljstvima pridružuje nevernicima; i tim svojim lakomislenim ponašanjem on nanosi sramotu delu Hristovom i velike patnje svojoj supruzi. Zar u svojoj zaslepljenosti ne uvida da ruši ono što je Bog podigao? Zar ne pomišlja da se možda bori protiv samog Boga? Delo koje je učinio anđeli zapisuju na nebu i on će za sve to morati da da odgovor kad Sveznajući Bog bude sudio svakome po delima njegovim. U svojoj zaslepljenosti, brat B je podigao svoju slabašnu

ruku da se bori protiv Boga, laskajući svojoj obmanutoj duši da Bogu službu čini. Delo svakog pojedinca biće izloženo vatrenom kušanju ovih poslednjih dana, i samo zlato, srebro i drago kamenje opstaće u toj probi.

Sa Bogom se nije šaliti. On sa ljudima ima mnogo strpljenja, ali će ipak, pohodeći ih za njihova bezakonja, platiti svakome po delima njegovim. Ljudi se mogu hvalisati i ponositi svojom mudrošću, ali samo jedan dah sa usana Božjih može da sve to čime se oni razmetljivo hvališu i uzdižu pretvori u prah. Pokazano mi je da brat B ničim neće moći da se opravda na dan suda, kad svako delo bude odmeravano na merilima svetinje. On je mogao da postupi mnogo bolje nego što je postupio. Imao je dovoljno dokaza da pravilno proceni karakter dela koje nam je Bog poverio. Plodovi tog dela nalaze se pred njegovim očima i on može u svako doba da to vidi i proceni, samo ako hoće.

Samopouzdanje brata B zaista je preveliko, i to za njega predstavlja strašnu zamku. Ako ne pobjedi tu opasnu crtu karaktera ona će ga odvesti u neizbežnu propast. Kad osporova i pobija načelna učenja naše vere on se nalazi u svom prirodnom elementu; i nastaviće da sumnjiči i da se služi doskočicama u sukobljavanju sa svojom braćom, sve dok sotona ne zagospodari njegovim umom do te mere da će stvarno poverovati da brani istinu i da su ostala naša braća u zabludi. On je potpuno lišen svetlosti i Božjeg blagoslova, jer suprotstavljanje utvrđenom verovanju onih koji drže Božje zapovesti predstavlja sastavni deo njegove vere. Zar je moguće da su svi obmanuti? a da je brat B jedini čovek kome je Bog dao pravu istinu? Zar Bog nije voljan da i svojim odanim i samopožrtvovanim slugama podari isto tako pravilno razumevanje Svetih spisa?

Trebalo bi da se brat B jednostavno zapita: „Da li me svetlost i znanje koje sam pronašao, i zbog čega se stalno sukobljavam sa svojom braćom, dovodi u prisniju vezu sa Hristom? Da li mi je Spasitelj zbog toga postao dragoceniji, i da li sam po svom karakteru postao sličniji Njemu?“ Prirodna je ali veoma neprijatna crta našeg karaktera da oštroumno zapažamo greške i nedostatke drugih, i da ih se trajno i vrlo dobro sećamo.

Brat B se i ne trudi da se uskladi sa svojom braćom. Njegovo samopouzdanje navodi ga da ne oseća nikakvu naročitu potrebu za tim. On smatra da su njihove umne sposobnosti i dostignuća znatno niži od njegovih, i da bi tražiti i uvažavati njihovo mišljenje i savete značilo za njega preveliko poniženje. To samopouzdanje predstavlja glavnu prepreku koja ga ometa da u ljubavi i slozi saraduje sa svojom braćom. On smatra da je suviše mudar i iskusan i da mu nije potrebna predostrožnost koja toliko nedostaje mnogima. On ima tako visoko mišljenje o svojim sposobnostima i toliko se oslanja na svoja dostignuća da se oseća spremnim za svako iznenađenje. Ukazujući na brata B, nebeski anđeo reče: „Koji misli da stoji neka se čuva da ne padne.“ Samopouzdanje vodi lakomislenosti i zanemarivanju usrdne i skrušene molitve. Postoje spoljna iskušenja kojih se treba čuvati i unutrašnji neprijatelji i zbunjenosti koje treba pobediti, jer sotona svoje kušanje podešava prema karakteru i temperamentu pojedinaca.

Hristova Crkva se nalazi u neprekidnoj opasnosti. Sotona stalno teži da uništi Božji narod, i zato se ne možemo sa sigurnošću osloniti na sud ili mišljenje bilo kog čoveka. Hristova je volja da se Njegovi sledbenici istinski zbliže i ujedine u Crkvi, da uvažavaju red, pravila i disciplinu i da se potčinjavaju jedni drugima, čineći uvek jedan drugoga čašću većim od sebe. Jedinstvo i poverenje su bitni uslovi za napredak Crkve. Kad bi se svaki član osećao potpuno nezavisnim u svojim postupcima, idući svaki svojim posebnim putem, kako bi Crkva mogla da bude sigurna u časovima opasnosti i rizika? Napredovanje pa i sam opstanak Crkve zavise od brzog, jedinstvenog delovanja i uzajamnog poverenja njenih članova. Kad trubni znak, u nekom kritičnom trenutku, upozori na dolazeću opasnost, neophodno je brzo i energično delovanje, ne zadržavajući se na opširnom raspravljanju o uzroku i posledicama nastalih teškoća, jer bi se time

neprijatelju samo dalo preimućstvo da dobije u vremenu, dok bi se jedinstvom u akciji mnoge duše mogle spasti od propasti.

Bog želi da se Njegov narod međusobno poveže najprisnijim vezama hrišćanskog zajedništva. Međusobno poverenje članova veoma je bitno za napredak Crkve. Jedinstvo akcije je od posebnog značaja u teškim situacijama verskih kriza. Jedan neoprezan korak, jedan nepromišljen postupak može gurnuti Crkvu u teškoće i iskušenje kojih se možda godinama neće moći da oslobodi. Jedan član ispunjen neverovanjem može neprijatelju pružiti priliku da naškodi celoj Crkvi i da zbog toga mnoge duše budu izgubljene. Isus želi da Njegovi sledbenici uvažavaju jedan drugoga, da bi ih Bog mogao upotrebiti kao oruda za međusobno potpomaganje u Crkvi; jer jedan može da ne primeti opasnost koju oko drugoga brzo uočava; ali ako onaj koji nije primetio opasnost u poverenju prihvati dato upozorenje obojica mogu biti pošteđeni velikih nevolja i iskušenja.

Pred sam rastanak sa svojim učenicima, Isus se na najdirljiviji način usrdno molio za njih da svi jedno budu: „Kao ti, Oče, što si u meni i ja u Tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svijet vjeruje da si me Ti poslao. I slavu koju si mi dao ja dadoh njima, da budu jedno kao mi što smo jedno. Ja u njima i Ti u meni: da budu sasvim ujedinjeni, da po tome pozna svijet da si me Ti poslao i da ljubiš i njih kao što mene ljubiš.” I apostol Pavle u svojoj prvoj poslanici Korinćanima poziva vernike na jedinstvo: „Molim vas pak, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista da svi isto govorite, i da ne bude među vama razdora, nego budite utvrđeni u istom rasuđivanju i istoj misli.”

Bog svoj narod iz ovoga sveta izvodi na uzvišenu platformu večne istine, zapovesti Božjih i vere Isusove. Pripadnike svog naroda On želi da disciplinuje i učini dostojnim njihovog imena. Oni neće biti u neslozi, verujući jedan u jedno, a drugi u nešto sasvim suprotno, potpuno nezavisno od organizovane Crkve. Kroz različite darove i službe koje je On postavio u Crkvi oni će svi doći u jedinstvo vere. Ako neki pojedinac ističe svoje lično mišljenje o biblijskoj istini bez obzira na mišljenje svoje braće, i svoj stav opravdava tvrdnjom da ima pravo na svoje posebne poglede, a zatim uporno nastoji da to nametne i drugima, kako se onda može ispuniti Hristova molitva: da svi jedno budu? I ako se zatim podigne neko drugi, pa još neko, tvrdeći da svako ima pravo da veruje i govori što smatra ispravnim, bez obzira na veru Crkve, gde je onda harmonija koja postoji između Hrista i Njegovog Oca i koju Hristos toliko ističe u molitvi za svoje učenike?

Bog svoj narod vodi i utvrđuje ga na čvrstoj platformi vere, zapovesti Božjih i vere Isusove. On je svom narodu dao pravi lanac jasnih i skladno povezanih biblijskih istina. Ove istine nebeskog porekla istraživane su kao sakriveno blago. Do tog blaga došlo se vrednim „kopanjem,” pažljivim pretraživanjem Svetih spisa i mnogim molitvama.

Brat B ne prestaje da sumnjiči tačku po tačku naše vere. Kada bi on bio u pravu sa svojim novim teorijama, to bi značilo da je Crkva štovalaca subote potpuno u zabludi. Zar treba da napustimo kao pogrešno verovanje u tako jasne tačke našeg stanovišta, veru koja nas je izvela iz ovoga sveta i ujedinila kao narod poseban i osobit? Zar ćemo da prihvatimo veru tog jednog čoveka, čiji život tako očividno pokazuje plodove njegovog verskog karaktera? Ili pak brat B treba da napusti svoje nazore i svoj sud i da priđe Crkvi? Da svoju dušu nije toliko zaslepio prihvatanjem predrasuda i upuštanjem u bezbožno protivljenje delu Božjem, ne bi bio ostavljen u tolikom mraku samoobmanutosti i zablude. Kao spreman govornik on neprekidno i uporno ističe svoje mišljenje i ne usvaja ni najočividnije dokaze koji se iznose protiv njega. Način na koji ne prestaje da ometa napredak Crkve prava je svirepost. Svet je širok, i pružaju mu se sve moguće prilike i preimućstva koja se mogu poželeti da odlazi među nevernike i da ih pridobija za svoje teorije; i tek kad bi svojim radom uspeo da oformi dobro organizovanu Crkvu vernika koji su

zahvaljujući tome odbacili greh i prišli pravdi, tek tada, i nikako pre, mogao bi da se poziva na svoje posebne poglede o Crkvi Božjoj kojoj je naneo toliko bola i obeshrabenosti svojim mračnim zabludama. On nema nikakvog prava da na tudem temelju ugradije svoje materijale: drva, slamu i seno, koje će progutati ogranj poslednjeg dana.

Pokazano mi je da bi brat B mogao biti siguran samo kad bi se, sedeći pokraj Hristovih nogu, savršenije učio putu života. Njegovo bi učenje kao kapi kiše i kao blaga rosa silazilo na srce skrušenog i onog koji je spreman da primi pouku. On ne treba da se stavlja u ulogu sudije, nego da bude učenik; ne da cepidlači, nego da veruje; ne da sumnjiči, i iznalazi greške i samo kontrira, nego da sluša. Gordost i lični ponos moraju ustupiti mesto smernosti a umesto predrasuda treba da neguje iskrenost, inače mu sve reči o Hristovoj ljubavi i milosti neće biti ni od kakve koristi. Brate moj, ti možeš u svojoj zaslepljenosti sa ovakvim nadmudrivanjem nastaviti sve do dana Božjeg, ali se ni za jedan korak nećeš približiti nebu. Možeš se prepirati, pretraživati dela učenih pisaca, pa čak i Sveto pismo, pa ipak sve dublje zapadati u samoobmanutost i duhovni mrak, kao što je to bio slučaj i sa Jevrejima u odnosu na Hrista. U čemu je bila njihova greška? U nastojanju da pronadu neku novu svetlost u kojoj bi Svete spise mogli tumačiti tako da time opravdaju svoje postupke, odbacili su svetlost koju su već imali.

Ti činiš to isto; prelaziš preko svetlosti koju ti je Bog poslao u publikacijama o sadašnjoj istini i u Svojoj Reči, i stvaraš neke svoje teorije koje se ne mogu opravdati Rečju Božjom. Kad se poniziš i postaneš kao malo dete, spreman da slušaš i da budeš voden, kad svoj razum i svoju volju potčiniš Bogu odbacujući sve svoje predrasude, svetlost koja sija iz Svetih spisa obasjaće tvoje srce tako da ćeš razumeti sadašnju istinu u svoj njenoj usklađenosti i lepoti. Videćeš u njoj zlatan lanac čije karike u svom povezanom nizu čine savršenu celinu. „Ako se ne obratite i ne budete kao djeca, nećete ući u carstvo nebesko.” „Naučite se od mene,” kaže Hristos, „jer sam ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojim.”

Ako si zaista učenik u školi Hristovoj, On očekuje od tebe da u svom karakteru i ponašanju ispoljavaš krotost koja se tako divno odražava u Njegovom karakteru. Onoga ko je pun samopravednosti, uobraženosti i samovolje, Hristos ne može da poučava. Na pitanje takvog: „Šta je istina?” Hristos nema odgovora. On rado upućuje i vodi samo one koji su krotki i smerni u srcu. Solomun je po prirodi bio obdaren izuzetnim rasuđivanjem i visoko razvijenim umnim sposobnostima, a ipak se pred Bogom osećao kao malo dete. On je mudrost od Boga tražio u poniznosti, i zato nije tražio uzalud - molitva mu je bila uslišena. Ako zaista tražiš istinu iz iskrenih pobuda, složićeš se sa Crkvom, jer ona poseduje istinu. Ali ako Sveto pismo i razne druge pisce proučavaš samo zato da bi pronašao učenja koja potkrepljuju tvoje unapred stvoreno mišljenje, ako već imaš svoju određenu veru, onda ćeš i dalje ostati tako hvalisav, samouveren i nepopustljiv.

Samopouzdanje - opasna zamka

Brate B, ti se svojim sadašnjim duhom samovolje i tvrdoglave upornosti sve više udaljuješ od istine; i ako se ne obratiš pokazaćeš se kao velika smetnja delu Božjem gde god budeš imao bilo kakvog uticaja. Veoma si uporan u nametanju svojih shvatanja. Da bi bilo šta mogao da shvatiš jasnije, moraš se osloboditi svoje uobraženosti. I svoju suprugu obmanjuješ mišlju da istinu poznaješ bolje od bilo kog našeg propovednika; uzeo si ključeve od znanja u svoje ruke - ukoliko se nje tiče i držiš je u stalnom duhovnom mraku Bog je svojoj Crkvi dao ljude koji imaju duboka iskustva u veri i zdravo rasuđivanje. Oni poznaju put istine i spasenja, jer su sve to

pomno pretraživali u dubokom bolu duše zbog protivljenja takvih koji istinu Božju pretvaraju u laž; i blagosloveni rezultati napora tih vernih Božjih slugu danas su na dohvat svima.

Zaista je izuzetno malo onih koji uviđaju uzvišenu prirodu dela Božjeg u poređenju sa prolaznim poslovima i brigama ovoga života. Isus, kao nebeski Učitelj, u uputstvima koja je dao svojim prvim učenicima pruža pouke i nama. Šaljući dvanaestoricu, On im je naložio da se u svakom gradu ili naselju u koje uđu prvo raspitaju ko je tu dostojan njihove pažnje i posete. I ako se nađe odgovarajuća sredina gde će prisutni znati da cene blagoslov koji im je poslat - preimućstvo da prime Hristove poslanike - onda tu treba da ostanu i tu će ostati i mir njihov sve dok ne napuste taj grad ili selo. Njima, dakle, nije rečeno da ulaze u svaku kuću, namećući svoje prisustvo ljudima bilo da oni to žele ili ne; već ako nisu dobrodošli, ako mir njihov ne može ostati u toj kući, oni treba da potraže kuću čiji su ukućani dostojni takve posete i gde će njihov mir moći da ostane.

Kad se Hristovi vesnici, poslani da poruku istine prenesu i drugima, odbacuju i kad njihove reči ne nailaze na odziv u ljudskom srcu, onda se odbacuje i sam Hristos i Njegova Reč prezire u vesnicima istine koje je On izabrao i poslao. To pravilo u potpunosti važi i danas, upravo onako kao i kad je Hristos slao svoje prve učenike.

I kada je Hristos bio na Zemlji bilo je ljudi koji prema Božjim glasnicima nisu imali nikakvog poštovanja ni obzira, i koji njihove opomene i upozorenja nisu smatrali ništa višim od svog ličnog rasuđivanja; i danas takođe ima takvih koji svedočanstva data preko Bogom izabranih oruđa uvažavaju manje nego svoja lična mišljenja i nazore. Zalaganje slugu Božjih u radu sa takvima ne može biti ni od kakve koristi, i stoga ne treba gubiti vreme unižavajući delo Božje da bi se takvima izlazilo u susret. Svojim slugama koje šalje da propovedaju Njegovu Reč, Hristos kaže: „Ko vas sluša mene sluša; i ko vas prezre, prezire i mene; a ko mene prezre prezire i Onoga koji je mene poslao.“

Sam Hristos potvrđuje autoritet Crkve i snagu njenih odluka. „Jer vam kažem zaista: što god svežete na Zemlji biće svezano na nebu, i što god razdriješite na Zemlji biće razdriješeno na nebu.“ Ovim se nikom ne dozvoljava da nezavisno preduzima bilo šta na svoju ličnu odgovornost, i da se oslanja na svoje lične nazore bez obzira na mišljenje Crkve. Najveću vlast pod nebom Bog je poverio svojoj Crkvi. To je glas Božji izražen preko Njegovog naroda ujedinjenog u Crkvi, i to treba poštovati.

Bog je svojoj Crkvi dao ljude sa velikim iskustvom u veri, ljude koji su postili, plakali i molili se po svu noć da bi im On otkrio pravi smisao pojedinih biblijskih stihova. Ti smerni ljudi su ostavili svete blagoslovene rezultate svog zaista doraslog iskustva. Da li je ova svetlost nebeskog ili ljudskog porekla? Ima li ona bilo kakvu vrednost, ili je čak neprocenjiva? Brat B širi veoma pogrešna gledišta o Biblijskoj istini koja će jednog dana uzalud pokušavati da opovrgne. Možda će se kajati, možda će se i spasti kao kroz oganj, ali, avaj, koliko će dragocenog vremena ostati zauvek izgubljeno! Koliko je semena posejao koje rada samo čkalj i trnje! Koliko je duša izgubljeno koje su mogle biti spasene da je tako revnosno širio pravu svetlost kao što još uvek rasprostire tamu svojih zabluda! Šta sve nikad ne bi učinio da je bio potpuno posvećen istinom! Svojim delima brat B govori: „Bogat sam i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem.“ Dok Verni Svedok, ukazujući na njega, kaže: „Ako se ne obratite i ne budete kao mala djeca, nećete ući u carstvo nebesko.“ Na svetlost tako pažljivo iznesenu u našim knjigama i časopisima on se uopšte ne obazire, već svoje lično rasuđivanje drsko uzdiže iznad najdragocenije svetlosti, a upravo ta svetlost biće svedok protiv njega u dan Božjeg suda.

Pokazano mi je da on rado sumnjiči upravo one ljude koje je sam Bog udostojio najvećih odgovornosti u svom delu. On svoje lično mišljenje i poglede rado uzdiže iznad svetlosti koju

Bog šalje preko ovih ljudi i razmetljivo se hvališe svojim znanjem; on je opadač svoje braće ne izuzimajući čak ni propovednike kao Hristove predstavnike. Ako se ne pokaje zbog svoje vlastoljubive nadmenosti, težnje da omalovažava sud slugu Božjih, da ih optužuje iznalazeći njihove slabosti i greške i da ističe svoja mišljenja i nazore nasuprot njihovim, sve će to iz zapisa u knjigama - sa kojima će sa stidom morati da se suoči - govoriti protiv njega na dan Božjeg suda.

Bog će u svojoj milosti održati svoje zaslužne i cenjene sluge, ali teško onome ko omalovažava i potkopava uticaj reči ovih Hristovih predstavnika, koji iz Božjih usta primaju poruku o dolazećoj opasnosti i koji su dužni da narod opominju i pripremaju za veliki dan Božjeg suda. Brat B će uvideti da posao kojeg se prihvatio nije ni lak ni beznačajan, već izuzetno opasan - to je guranje kamena koji će se svom svojom težinom skotrljati na njegovu dušu i satrće je. On se svim silama suprotstavlja Bogu, i predstoji mu težak zadatak. Hristos kaže: „Sablazni moraju doći, ali teško čovjeku onom kroz koga dolazi sablazan.”

Brate B, put kojim ideš pokazan mi je još pre tri godine. Videla sam kako grešiš u gotovo svakom svom poduhvatu, a ipak pokušavaš da istinu meriš svojim životom, umesto svoj život istinom. Nikada narodu Božjem nisi bio svetlost, nego samo strašan teret. Ne samo što izbegavaš sve napore onda kada ih je najpotrebnije ulagati, nego i druge obeshrabruješ i odvrćaš od složnih i ujedinjenih napora. Najaktivniji si u iznalaženju grešaka i ogovaranju svoje braće, i dok ne prestaješ da sumnjičiš druge, otrovni korov gorčine uhvatio je dubok koren u tvom srcu. Ovaj koren gorčine ne prestaje da buja u tvom srcu i otrovao je već mnoge, i nastaviće svoje razorno delovanje sve dok ga ne uvidiš i milošću Božjom ne iskoreniš u potpunosti.

Pokazano mi je da će brat B, ako ne uvidi i milošću Božjom ne otkloni strašne nedostatke svog karaktera, sve više ispoljavati duh farisejske arogancije. Pre nego što je prihvatio istinu njegova se ruka dizala na svakoga, njegova ratobornost je pri svakom izazovu postajala još veća i u svom samopoštovanju većito se osećao uvređenim; bio je čovek teške naravi i stalno stvarao teškoće. Božja istina je u njemu izvršila preobražaj. Bog ga je prihvatio i pružio mu ruku pomoći. Ali otkako je brat B izgubio duh posvećenosti, njegova stara priroda sklona buntu i sukobljavanju sa drugima ponovo je oživela i teži da potpuno zagospodari njim. Kad bi pristao da umre sebičnosti i da svoje gordo srce ponizi pred Bogom uvideo bi koliko je sam po sebi nemoćan; i svestan koliko mu je neophodna nebeska pomoć, zavapio bi: „Nečist, nečist sam pred Tobom, o Gospode!” I svemu njegovom oholom hvalisanju samim sobom došao bi kraj.

Život u ovom burnom svetu, gde moralna tama likuje nad istinom i vrlinom, predstavlja za hrišćanina neprekidnu borbu. On uvida da mora uzeti sve oružje Božje, jer mora da se bori protiv sila koje ne znaju za umor i protiv neprijatelja koji nikada ne spava. Napadani bezbrojnim iskušenjima sa svih strana, mi samo u Hristu možemo naći snagu da pobedimo, ili ćemo biti pobeđeni i izgubiti svoju dušu. Pred nama je veliki i ozbiljan zadatak, i kako će užasan biti naš gubitak ako u tome ne uspemo! Ako delo koje nam je Gospodar poverio ostane nedovršeno, ostaće nedovršeno zauvek. Ne možemo očekivati neko drugo vreme milosti i probe.

Pokazan mi je život brata B u njegovoj porodici. Posmatrajući njegovo ponašanje u porodici, gledajući njegovu suprugu lišenu svakog poštovanja i ljubavi od strane onoga čija je dužnost da je voli i štiti kao svoje telo, kao što Hristos voli i štiti Crkvu, anđeli plaču. Ukazujući stalno na njene nedostatke a ističući svoju mudrost i svoje rasuđivanje, on ne prestaje da je vređa i ponižava i u društvu i kad su sami. I pored toga što je neobrazovana, njen karakter je mnogo prihvatljiviji za Boga nego karakter njenog supruga. Na sestru B Bog gleda sa osećanjem najdubljeg sažaljenja. Ona po načelima istine, prema svetlosti koju ima, živi daleko savesnije nego njen suprug. Ona neće biti odgovorna za svetlost i znanje koji su dati njenom suprugu, ali koje ona nije dobila. On bi za nju mogao da predstavlja pravu svetlost, utehu i blagoslov, ali on

svoj uticaj koristi na veoma pogrešan način. On joj čita samo ono što se njemu sviđa, čime može da potkrepi svoje poglede i svoje ideje, dok joj uskraćuje ono što predstavlja bitnu svetlost jer ne želi da ona to sazna.

On sam ne poštuje svoju suprugu i dozvoljava svojoj deci da se isto tako ophode prema njoj. Slično sinovima Ilija prvosveštenika, ta deca su prepuštena sama sebi. Niko ih ne ograničava niti im bilo šta uskraćuje i sve će se to uskoro vratiti njemu samome. Sve to što brat B sada seje, on će neizbežno morati i da žanje. Sestra B je mnogo bliže carstvu nebeskome nego njen suprug. Ta neobuzdana i neposlušna deca, pošto nisu učena samosavladvanju, sadiće svojim zlim postupcima trnje u srca svojih roditelja i oni to ničim neće moći da spreče. I Bog će na sudu takve roditelje pozvati na odgovornost što su decu samo doneli na svet i pustili ih da odrastu tako nevaspitani, potpuno nespremni da vole i da budu voljeni. Takva deca ne mogu biti spasena niti se mogu naći u carstvu nebeskom ako u njihovom karakteru ne dođe do velike promene.

Brat B se svim silama trudi da svoju suprugu navede da veruje isto tako kao i on. Uporno joj nameće mišljenje da je sve što on radi ispravno, da zna više od bilo kog propovednika i da ih svojom mudročću nadvisuje sve. Pokazano mi je da u svojoj uobraženoj mudrosti i sa telom svoje dece postupa isto tako pogrešno kao i sa dušom svoje supruge. Rukovodeći se uporno i u svemu samo sopstvenom mudročću on upropašćuje zdravlje svoje dece. On sam sebe obmanjuje da ih otrov koji unosi u njihov organizam održava u životu. Kakve li zablude! Trebalo je da shvati koliko bi za njih bilo bolje da ih je ostavio na miru i da nije radio protiv prirode. Ta deca nikada neće imati zdravu konstituciju, jer su im i kosti i ceo krvotok zatrovani. Skrhamo zdravlje njegove dece, njihovi bolovi i muke vapiju protiv njegove uobražene mudrosti, koja je u stvari prava ludost.

Ali gore i žalosnije od svega drugog je upravo to što on vrata propasti za svoju porodicu ostavlja i dalje širom otvorena, tako da će njegova deca biti izgubljena. Prirodne sklonosti, navike i karakter njegove dece moraju se iz korena menjati, u suprotnom, za njih nema nikakve nade. Mogu li anđeli s ljubavlju i odobravanjem gledati na tvoju porodicu, brate B? Mogu li oni sa zadovoljstvom da borave u tvom domu? Kao građevina, tvoja kuća spolja deluje veoma privlačno, ali ono što porodicu čini srećnom dolazi iznutra. Oni koji žive unutar njenih zidova pretvaraju kuću ili u raj ili u pakao. U srcu svoje dece, time što ne poštuješ njihovu majku, ti podstičeš neposlušnost i nepoštovanje.

Ti ćeš možda reći: „Zašto mi sestra Vajt dolazi sa ovim? Ja ne verujem u vizije.” Znala sam da je to tako i pre nego što sam se odlučila da ti pišem, ali osećam da je došlo vreme da ti izložim sve ovo. Moram ti reći istinu, jer znam da ću na Božjem sudu odgovarati za sve što sam ovde napisala. Čekala sam u nadi da će reči koje sam ovde napisala ganuti i smekšati tvoje srce. Ali sam izgubila svaku nadu u tom pogledu, jer ti se ograđuješ oklopom koji je neprobojan - kao čelik. Ne prihvataš ništa što ne odgovara tvojim nazorima. Pokazano mi je da bi za delo sadašnje istine bilo bolje da nikada nisi ni prihvatio subotu. Tvoja savest postaje sve manje osetljiva, jer te je neprijatelj zaslepio.

Izgubila sam svaku nadu da se za članove Crkve u može učiniti bilo šta dok si im ti kamen stalnog spoticanja. Ti si nekada voleo istinu, i da si nastavio putem istine i svetosti, sada bi bio Hristov predstavnik. Na veliki dan Božjeg suda moraćeš da polažeš strašan račun za svoje talente koje nisi umnožio. Ti imaš izuzetne sposobnosti. Bog ti je dao te talente da ih upotrebiš na dobro, ali ih ti stalno zloupotrebljavaš. Da si svoje Bogom dane sposobnosti upotrebio kako treba, mogao si učiniti mnogo u pridobijanju duša za Hrista i na kraju bi mogao videti u carstvu nebeskom duše koje su spasene tvojim posredovanjem. Ali ti samo rasipaš umesto da sabiraš sa Hristom. Tvoja braća su u svojim naporima da unaprede delo često obeshrabrena, jer ti u ulozi

opozicije neutrališeš sve dobro koje oni žele da učine.

U svojoj ljubavi i nežnom saosećanju, Bog nikada nije bio naklonjeniji prema svojoj zemaljskoj deci nego što je sad. Nikada nije postojalo vreme kad je On bio spremniji da za svoj narod učini nešto više nego što čini upravo sad. I On je spreman da upućuje, vodi i spase sve one koji pristaju da budu spaseni na način koji je On odredio. Oni koji su duhovni u stanju su da duhovno i rasuduju, i oni dokaze o Božjem prisustvu i Njegovom stalnom zalaganju za svoje delo, vide svuda i u svemu. Sotona je svojim lukavstvom naše praroditelje iz Edemskog vrta - iz njihove nevinosti i čistote uvukao u greh i neizrecivu nesreću. On nije prestao da uništava veru. Sve snage koje može da dovede pod svoju kontrolu, on i u ovim poslednjim danima vešto koristi u svom delu uništavanja. Sve moguće veštine koje može da upotrebi on lukavo koristi u svom nastojanju da prevari, zbuni i uništi Božji narod.

Koristeći te kao svog agenta da širiš mrak i unosiš zabunu i pometnju, on vidi da si veoma uspešno oruđe u njegovim rukama. U tebi je našao pravo oruđe kojim tako uspešno nanosi uvrede, zadaje bol, obeshrabruje i ruši. Nikada nisi spreman da svoja pleća rado podmetneš pod neki teret zajedno sa pripadnicima Božjeg naroda; ali čim oni krenu da učine nešto čime bi zaista unapredili delo Božje, ti se ubacuješ kao naknadno opterećenje da bi ih u tome sprečio. Sotona ne prestaje da ratuje protiv onih koji drže zapovesti Božje i imaju veru Isusovu. On najogorčenije mrzi sve one koji ostaju odani Bogu i koji drže Njegove zapovesti. On nikad ne spava i ni za trenutak ne popušta u svojoj budnoj revnosti. O kada bi oni koji tvrde da su Hristovi sledbenici bili makar upola onoliko mudri, revnosni i istrajni u delu Božjem koliko je to sotona u svome delu!

Da si, brate B, verno nastavio delo onda kad si prvi put stavio svoje ruke na plug, i da se nisi okretao natrag danas bi bio glasnik istine noseći svetlost onima koji se još uvek nalaze u dubokoj tami. Ali Bog te ne može upotrebiti na slavu svoga imena dokle god ne naučiš da se savetuješ sa svojom braćom, ne misleći da već znaš sve što je vredno znati. Sotona je uspeo da te spreči u tvojoj nameri da činiš dobro. Svoju trku počeo si uspešno, ali te je sotona savladao svojim kušanjima. Voleo si da budeš prvi i da ti laskaju. Voleo si moć koju donosi novac. Sotona dobro poznaje ljudske slabosti. On poseduje znanje koje revnosno sakuplja vekovima, i veoma je iskusan u svom poslu. U svojoj prepredenosti i lukavstvu on najčešće uspeva upravo zato što pripadnici Božjeg naroda nisu „mudri kao zmije.”

Sotona se često pojavljuje kao anđeo svetlosti, zaodeven nebeskom odećom. On preuzima oblik prijatelja, ispoljavajući veliku svetost karaktera i naročitu obazrivost prema svojim žrtvama, koje na taj način nastoji da prevari i uništi. Put na koji on namamljuje kušanu dušu pun je opasnosti, ali on uspeva zato što te opasnosti lukavo prikriva, ističući samo privlačnu stranu tog puta. Veliki Vojvoda našeg spasenja već je izvojevao pobedu u našu korist da bismo – zahvaljujući tome i mi mogli da pobedimo, samo ako hoćemo. Međutim, Hristos nikoga ne spasava bez njegovog pristanka. On nikoga ne prisiljava na poslušnost. On je podneo neizmernu žrtvu da bismo i mi mogli da pobedimo u ime Njegovo i da bi Njegova pravda mogla biti i nama pripisana. Ali da bi mogao biti spasen, moraš uzeti jaram Hristov a odbaciti jaram sopstvenih navika. Pobeda koju je Hristos izvojevao u pustinji kušanja predstavlja za tebe jemstvo pobeđe koju i ti možeš da zadobiješ u ime Njegovo. Tvoja jedina nada i spasenje nalaze se u tome da pobediš na isti način kao što je Hristos pobedio. Sada je nad tobom Božje neodobravanje i Njegov gnjev. Tebi su privlačnosti ovoga sveta draže od nebeskog blaga. Želja očiju i ponos života potpuno te odvajaju od Boga. To slepo pouzdanje u svoje bedno, ništavno i grešno „ja” mora biti skrhan. Da bi zajedno sa svojim teretom pao i predao se u ruke Božje, moraš uvideti svoju slabost. Duša koja se ponizi i u potpunosti preda Bogu neće ostati pod sramotom večnom.

Bog ne želi da u službi Njemu tražimo nekakve zemaljske ugodnosti. I Hristos kad je živeo na ovoj zemlji nije ugadao sebi. On je bio čovek bola, vičan patnji i nevoljama. On, Veličanstvo neba, na Zemlji nije imao gde da zakloni svoju glavu, niti najmanjeg kutka koji bi mogao da nazove svojim. On je postao siromah nas radi, da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Ne govorimo o nekakvim žrtvama, jer ne znamo ni šta to znači žrtvovati se istine radi. Jedva da ponekad uzmemo krst, učinivši ponešto za one koji su Hristu tako dragi. Ne težimo toliko da put kojim idemo bude lakši od puta kojim je prošao naš Iskupitelj. Koliko si, pored sve svoje mudrosti kojom se toliko hvališ, nedorastao da vodiš sam sebe! Kako si lako sklon da po diktatu svoje obmanute savesti tako nezadrživo navališ pogrešnim putem, povlačeći i druge za sobom!

Ti si po svojoj prirodi takav da ti potčinjavanje i poslušnost zahtevima Božjeg zakona veoma teško padaju. Tvoje neobuzdano samopouzdanje, tvoje predrasude i tvoja osećanja lako te navode da izabereš pogrešan put. Hristos ti može biti nepogrešivi vod samo ako se, umesto na svoje zaslepljeno rasuđivanje, u potpunosti osloniš na Njega. U svojim poslovima nisi pred očima imao prvo slavu Božju. Da si se u svojim mnogobrojnim poslovnim problemima i teškoćama, umesto na svoje lično rasuđivanje, oslanjao na Pravog Savetnika, On bi ti pomogao da iz svega toga izadeš kao pobednik.

Pred tobom je veoma značajan zadatak koji bez naročite Božje pomoći nikad nećeš izvršiti. Pruža ti se mogućnost da se jednom nađeš u društvu anđela i da budeš naslednik Božji i sunaslednik Isusa Hrista; ali ako domet svojih nada i svojih želja ograničiš samo na uzani krug sopstvenih ovozemaljskih ugodnosti učinićeš životni promašaj. Sudbonosna je zabluda živeti samo za ovaj svet. Kada, obazrevši se na svoju prošlost, i sam vidiš da si činio velike greške i da sve to zaslužuje osudu, ti pokušavaš da se opravdaš nalazeći greške i kod drugih. Ma koliko da je put kojim drugi idu zaista pogrešan i ma koliko da su sami krivi za to, njihovo zastranjivanje nikada ne može predstavljati izgovor za tvoje zablude. Na dan konačnog obračuna nećeš se usuditi da to izneseš pred Boga kao olakšavajuću okolnost za svoje zapostavljanje dužnosti.

Bog želi da te primi kao svoje dete i da te učini članom carske porodice, detetom nebeskog Cara, pod uslovom da izadeš iz sveta i da se potpuno odvojiš, ne dotičući se ničega što je nečisto. Vladar neba želi da ti pruži sve ono što može da oplemeni i uzdigne celo tvoje biće, kako bi se udostojio da zauvek budeš s Njim i da se tvoj život po trajanju meri sa životom Božjim. Kakve li divne izgleda i lepote pruža budući život! Kako je sveobuhvatna, duboka i neizmerna ljubav Boga prema čoveku! Nema reči kojima bi se ta ljubav mogla opisati. Ona prevazilazi svaku misao i sve što mašta može da dočara, ali je ipak stvarnost koju i ti možeš doživeti; možeš uživati u njoj u radosti neizrecivoj i prepunoj slave.

Sa ovakvim izgledima pred sobom, kako možeš ograničiti svoj um samo na krug ovozemaljskih razmišljanja i svakodnevnih briga, i težeći za prolaznim dobitkom napuštati jednu za drugom tačku sadašnje istine! Poželjno je da mnogo pomnije čuvaš istinu, načelo i savest. Božje odobravanje znači neuporedivo više nego kuće od srebra i zlata. Najdublja radost srca dolazi upravo od najdubljeg poniženja pred Bogom. Poverenje u Boga i potpuna predanost Njemu jačaju i oplemenjuju karakter. Suze nisu uvek dokaz slabosti. Da bi izgradio karakter skladan i uravnotežen u očima čistog i svetog Boga, moraš sve otpočeti iz temelja. Da bi mogao odgovoriti zahtevima istine i dužnosti, tvoje srce mora da se razbije pred Bogom, pokazujući iskreno kajanje zbog počinjenih greha. Tek tada ćeš povratiti istinsko poštovanje prema samom sebi i pravo poverenje u Boga. Postać ćeš blag i saosećajan, a duha prazne hvalisavosti i razmetanja, neće. Mesto surovosti i arogancije zauzeće istinska blagost praćena odlučnošću da ustaneš u odbranu istine i pravde u svakom slučaju. Onda ćeš videti da u ovom svetu a i u tvom srcu ima mnogo toga zbog čega bi zaista trebalo da se zaplačeš.

Istinsko oplemenjivanje u propovedništvu

Brate E, odavno nameravam da ti pišem, ali mi se za to nije ukazala pogodna prilika sve do sada. Dok sam u prošlu subotu govorila narodu, tvoj slučaj mi je toliko jasno izlazio pred oči da sam se jedva uzdržala da javno ne pomenem tvoje ime. Iznoseći ti ovo želim da rasteretim svoju dušu. U mojoj poslednjoj viziji pokazani su mi nedostaci onih koji tvrde da služe u Reči i nauci. Pokazano mi je da ti svoje sposobnosti ne usavršavaš, nego u izlaganju istine postaješ sve manje i manje uspešan. Tebi je neophodan potpuni preobražaj. Svoju inače jaku volju ti ističeš toliko uporno da to prelazi čak u tvrdoglavost. Da si bio manje samopouzdan a više krotak i smeran u srcu do sada si zaista mogao da se osposobiš za ovaj ozbiljan poziv - da poruku istine prenosiš drugima.

Ti ne voliš marljivost u radu niti bilo kakvo opterećivanje stalnim naporima. Nisi bio istrajan u proučavanju Reči Božje, niti si bio revnistan radnik u delu Božjem. Tvoj život ni izdaleka ne odgovara životu Hristovom. Nedostaje ti oštroumnost i moć rasuđivanja. Nisi mudar i razborit radnik. Nisi uspešan u pridobijanju duša za Hrista što je dužnost svakog Hristovog propovednika. Ti imaš određeno zacrtan put i svoj lični kriterijum koji želiš da nametneš drugima. Ali u tome ne uspevaš, jer ljudi ne prihvataju takva tvoja gledišta. Sklon si zanesenjaštvu i često odlaziš u krajnost, čime nanosiš ozbiljnu štetu delu Božjem i tako odvraćaš duše od istine, umesto da ih pridobijaš.

Pokazano mi je da si svojim nerazboritim načinom rada osujetio nekoliko povoljnih izgleda na uspeh. I šta još treba da ti kažem u vezi s tim? Duše su izgubljene zbog toga što si pokazao nedostatak mudrosti u iznošenju istine i što svoj poziv jevanđeljskog propovednika nisi ukrasio vrlinama ljubaznosti, učtivosti i strpljenja. Istinska hrišćanska ugladenost treba da obeležava svaki postupak Hristovog propovednika. O, kako si žalosno predstavljao našeg saosećajnog i milosrdnog Iskupitelja, čiji je život bio otelotvorenje dobrote i istinske čistote! Svojim osornim i zapovedničkim duhom punim prekora i osude ti odvraćaš duše od istine. Svoje reči ti ne izgovaraš u duhu plemenitosti i dobrote Hristove, nego u tebi svojstvenom duhu. Tvoja narav je po prirodi gruba i neoplemenjena, i tvoj život nikada nije oplemenjen onako kako bi mogao biti, jer nikada nisi osetio potrebu istinske učtivosti i hrišćanske ugladenosti.

Sklon si da ostaješ u kolotečini svojih ustaljenih navika. Pogrešno si učen i vaspitavan, i zato moraš ulagati mnogo revnosnije napore da to nadoknadiš, da se reformišeš i potpuno izmeniš. Ako u tvom životu i karakteru ne dode do odlučnog i potpunog preobražaja gotovo u svakom pogledu, ostaćeš potpuno nepodesan da propovedaš istinu; svojim manirima i ophodenjem nanosićeš delu više štete nego koristi. Tvoj doprinos u širenju istine sasvim je neznatan; suviše se zadržavaš oko pojedinih skupština i članova, iako im time ništa ne pomažeš u duhovnom pogledu nego im nanosiš samo štetu. Posebno ti nedostaje plemenitost i posvećenost u načinu ponašanja i ophodenju sa ljudima. Ne bi smeo više da sramotiš i ometaš delo Božje takvim svojim nedostacima, jer nisi pokazao neophodnu odlučnost u svojim naporima da se popraviš kao radnik u delu Božjem.

Nemoguće je da druge dovedeš na viši duhovni nivo od onoga na kojem se sam nalaziš. Ako sam ne napreduješ, kako možeš voditi Crkvu i drugima pomagati da se uzdignu na viši nivo pobožnosti i svetog života? Svi takvi propovednici kakav si ti već nekoliko godina više su prokletstvo nego blagoslov za delo Božje, i ukoliko je manje takvih utoliko će delo sadašnje

istine više napredovati.

U svojim idejama i naporima ti ne pokazuješ nikakve težnje ni stremljenja za usavršavanjem. Zadovoljan si samo da imaš zvanje propovednika, bez obzira da li ti to dolikuje ili ne. Ne težiš uopšte usavršavanju hrišćanskog karaktera i dostizanju onog savršenstva koje Hristos s pravom zahteva od svojih izabраниh propovednika. Nijedan od onih koji samo profesionalno propovedaju istinu nije podesan za tako odgovoran zadatak ako stalno ne napreduje u znanju i u potpunosti posvećenosti i odanosti delu, ako svakodnevno ne ispravlja svoje manire i svoj temperament i ne raste u istinskoj mudrosti. Svakome ko želi da uspešno privodi duše istini neophodno je prisno održavanje veze sa Bogom u molitvi. Neka svi oni koji se prihvate odgovornosti da spasavaju duše, izvodeći ih iz tame u čudesnu svetlost istine, uvek imaju na umu da i sami moraju napredovati u toj svetlosti. Kako bi, inače, mogli da vode druge? Ako se i sami nalaze u duhovnom mraku, onda preuzimaju na sebe najstrašniju odgovornost kad se usude da poučavaju druge.

U mestima gde radiš nisi se pokazao spremnim da odgovoriš potrebama dela u kojem si angažovan. Nisi radio promišljeno i razborito. Svoj nedostatak znanja pokušavao si da nadoknađiš napadima na druge verske Crkve, osuđujući oštro i ogorčeno kritikujući njihov rad i njihovo duhovno stanje. Da je tvoje srce bilo ozareno duhom istine, da si bio potpuno posvećen Bogu, hodeći u svetlosti kao što je Hristos hodio, ti bi postupio mudrije i našao bi dovoljno sredstava i načina da probudiš interesovanje slušalaca i bez takvog skretanja sa svog puta i udaljavanja od svog zadatka, ružeći druge koji takođe tvrde da su hrišćani.

Nevernici su, misleći da su adventisti sedmog dana zaista takvi kako ih ti predstavljaš, počeli da negoduju i dođoše do zaključka da im takvo učenje nije potrebno. Naša vera je nepopularna i u mnogome suprotna veri i običajima drugih crkava. Da bismo našli pristup do srca onih koji su u mraku zabluda i lažnih teorija moramo im prilaziti sa najvećom obazrivošću, naglašavajući mudro i savesno one tačke u kojima se slažemo.

U kontaktu sa onima koji se još uvek nalaze u zabludi moramo ispoljavati najveću obazrivost uz puno poštovanje i uvažavanje njihove iskrenosti. Mi se moramo što je moguće više približiti tim ljudima, i onda im svetlost i istina koje mi posedujemo mogu biti od neke koristi. Međutim, brat E, kao i mnogi drugi propovednici, odmah započinje rat protiv zabluda koje su onima koji drugačije veruju još uvek drage. Na taj način on samo podstiče njihovu ratobornost i odlučnost da se zatvore u neprobojni oklop sebičnih predrasuda, koje posle nikakvim dokazima nije moguće neutralisati.

Ko bi drugi, osim tebe, mogao da bude odgovoran za duše koje si odgurnuo od istine svojim neposvećenim naporima? Ko može da sruši zidove predrasuda koje si podigao svojim nepromišljenim radom? Ne znam da li se može teže grešiti protiv Boga nego angažovati u propovedničku službu ljude koji rade za sebe a ne za Hrista. Na njih se gleda kao na Hristove predstavnike, dok u stvari ne predstavljaju Njegov duh nijednim svojim postupkom. Oni uopšte ne vide i ne shvataju opasnosti koje prate napore tako neposvećenih i neobraćenih ljudi. Oni se kreću kao slepci, koji nemaju gotovo ništa, a ipak su tako samopouzđani i samouvereni i nas tavlјaju da idu po mraku spotičući se na svakom koraku. Oni su sinovi mraka - otelovljenje tame.

Brate E, tvoje ideje su veoma skućene, i svojim radom ti više unižavaš nego što uzdižeš istinu. To nije uzrok tvoje nesposobnosti. Ti bi mogao biti dobar radnik, ali si suviše lenj i nemaran da bi preduzeo napore neophodne za ostvarenje postavljenog cilja. Pre si spreman da se spustiš do osornog i drskog ponašanja prema onima sa kojima se ne slažeš, nego da uložiš napore neophodne da se u načinu svog rada uzdigneš na viši i plemenitiji nivo. Kad ti se dokaže da je stav koji si jednom zauzeo potpuno pogrešan, ti nisi dovoljno smeran da to uvidiš i priznaš, nego se u svojoj nezavisnosti i dalje čvrsto držiš svojih ideja, mada su ustupci s tvoje strane neophodni

i predstavljaju samo deo tvoje dužnosti. Ostaješ uporno i nepopustljivo pri svom mišljenju, žrtvujući pri tom i spasenje duša.

Brate E, nepopustljivost tvog stava i upornost da svoju volju ostvariš bez obzira na bilo kakav rizik najviše je osetila i to nikada nije mogla da odobri tvoja supruga, koja je zbog toga i izgubila svoje zdravlje. Ti se prema njoj kao osetljivom Božjem detetu nisi odnosio nimalo plemenito i nežno; svojim snažnim duhom podjarmio si njene nežne osobine. Ona je zbog svega toga mnogo patila u svojoj duši. Da si se potrudio, mogao si njen život učiniti daleko srećnijim. Ali ti si, umesto da se prilagodiš njenoj plemenitoj naravi, neprekidno nastojao da nju potčiniš svojoj gruboj prirodi i svojim ekstremnim shvatanjima. Slično mladom stablu nasilno savijenom u neprirodni položaj, ona nije mogla sama da se ispravi. Venula je poput biljke presađene na zemljište koje joj uopšte ne odgovara.

Ne smeš nastojati da um i karakter drugih silom oblikuješ prema svom sopstvenom uzoru, nego dopusti da se i tvoj karakter oblikuje prema savršenom božanskom Uzoru. Kad bi svi ljudi na svetu po karakteru i temperamentu bili slični tebi - to bi bila prava tragedija. Pošto bi slični kud god se okrenu nailazili na slične sebi, ti bi - u gnušanju i gađenju na toliko slične sebi - zaželeo da odeš sa ovog sveta.

Ti hvališ i uzdižeš samo sebe. Ali, koliko je to nedolično za svakog čoveka, ma koliko plemenit, obrazovan i uticajan on bio! Ljudi plemenitih osobina najveći uticaj imaju upravo onda kada uopšte nisu svesni svoje vrednosti i svojih dobrih dela kojima zadužuju svet. Ali za ljude tvog poziva ni izdaleka nije na mestu da uzdižu sami sebe i da se hvališu.

Ti si u svojim naporima često imao dobar početak. Probudio si interesovanje da se upotrebjeni argumenti nisu mogli osporavati; ali baš u trenutku kad su duše počele da se odlučuju za istinu ti bi počeo da ističeš svoje „ja,” i svi oni koji su - da je iz tvojih reči i tvog ponašanja blistao samo Isus - mogli biti pridobijeni, izgubljeni su.

Tebi nedostaju baš one osobine koje su toliko bitne da bi mogao pridobiti duše za Hrista i istinu. Ti imaš smisla za rasprave i diskusije, ali ti nedostaje iskustvena spoznaja o božanskoj volji, i pošto nemaš ličnog iskustva u veri nisi u stanju da druge dovedeš do Izvora žive vode. Tvoja sopstvena duša nije u zajednici s Bogom nego se nalaziš u tami, a ono što nedostaje duši koja pipajući traži put u mraku je upravo svetlost istine. Ako se ne obratiš u potpunosti, bolje je da sad prestaneš sa svojim radom na obraćanju drugih, nego da kriterijum istine i dalje izopačuješ svojim skućenim zanesenjačkim idejama. Tebi nedostaje iskustvena spoznaja o božanskoj volji a imaš visoko mišljenje o svojoj ličnoj pravdi, koja nema nikakve vrednosti. Da bi mogao poslužiti u delu Božjem, prethodno se moraš potpuno preobraziti tek onda će tvoj rad biti prihvatljiv.

Ti ne poseduješ religiju Hristovu. Moraš postati skrušen u srcu i umreti sebičnosti, tako da u tebi živi Hristos; tada ćeš hoditi u svetlosti kao što je On hodio, ostavljajući za sobom blistavi trag svetlosti koja će i drugima osvetljavati put ka nebu. Suviše si zadovoljan sobom. Moraš se još mnogo učiti da bi pobedio svoj zanesenjački duh i sklonost da iznalaziš tuđe greške. Moraš pobediti telo i držati ga u stalnoj potčinjenosti, da ne bi, propovedajući drugima, sam bio odlučan.

Tvoji pogledi odaju sitničarski duh, hvatanje za slamku, iznalaganje tuđih grešaka i stalnog sumnjičenja drugih, dok bi polazeći sa hrišćanskog stanovišta daleko bolje bilo da pobeđuješ nedostatke u sopstvenom životu i karakteru, tražeći svetlost od Boga i pripremajući se za društvo anđela u nebeskom carstvu. Ovakav kakav si sad: neotesan, neplemenjen i neposvećen, opogonio bi celo nebo. Za takve kakav si ti sada po svom karakteru, na nebu nema mesta.

Ako se usrdno prihvatiš zadatka da, ne tražeći nikakav izgovor za greh, osудиš greh kod sebe, ako u veri i nadi zatražiš božansku milost i zdravo rasuđivanje, pružiće ti se mogućnost da pobediš ove nedostatke u svom karakteru koji te sada čine nepogodnim za rad u delu Božjem. Ti

već mnogo godina uopšte ne napreduješ niti se popravljaš. Danas si, što se tiče hrišćanskog savršenstva i kriterijuma koji se traži od propovednika Jevanđelja, na nižem nivou nego što si bio samo nekoliko meseci posle prihvatanja istine.

Oni koji nisu dovoljno upoznati sa učenjima hrišćanske vere, a ipak se prihvataju da vode druge, izazivaju Božje nezadovoljstvo. Ti si savršeno prikazan licemerom koji pokušava da izvadi trun iz oka brata svojega, dok u sopstvenom oku ne oseća brvno. Prvo preispitaj sopstveno srce, reformiši svoj karakter, održavaj neprekidno vezu sa Bogom u molitvi, stiči svakodnevno hrišćansko iskustvo i tek tada ćeš biti u stanju da vodiš brigu za duše koje još nisu privedene Hristu.

Malo je braće koji su proučavanju raznih pisaca posvetili više vremena nego ti, a ipak ti jako nedostaju kvalifikacije toliko bitne za propovednika koji treba da i druge poučava istini. Ti nisi u stanju da ispravno citiraš, pa čak ni da pronadeš i pročitaš neki traženi stih iz Svetog pisma. To ne bi smelo da bude tako. Nisi razvijao svoje umne sposobnosti, niti si rastao u milosti i vrlinama koje bi se odražavale u tvojim rečima i tvom ponašanju. Nisi shvatio koliko je neophodno da u istini i svetosti stalno napreduješ.

Površno čitanje mnogih knjiga preopteretilo je tvoj um i učinilo te mentalnim dispeptičarem. Nisi u stanju da apsorbuješ ni polovinu od svega toga što pročitaš. Kad bi prilikom čitanja imao samo jedan cilj: da obogatiš svoj um, kad bi čitao samo onoliko koliko um može da shvati i apsorbuje i kad bi strpljivo istrajavao u tome, postigao bi dobre rezultate. Trebalo bi da, kao i drugi propovednici, pohadaš školu i da kao dete počneš sa savladavanjem prvih osnova znanja. Ti čak nisi u stanju ni da pravilno čitaš, pišeš i izgovaraš pojedine reči, mada je malo njih koji su imali manje napora i briga od tebe.

Položaj propovednika zahteva zdravlje tela i disciplinu uma. Zdravo rasuđivanje, dobri živci i prijatna narav preporučice propovednika jevanđelja svuda i na svakom mestu. Ove kvalifikacije treba tražiti i istrajno negovati.

Tvoj život je u mnogo čemu bio beskoristan. Ti imaš neke vrlo dobre ideje, ali Duh Božji ne boravi u tvom srcu da bi u njemu stalno oživljavao pravu veru, ljubav i nadu. Kad bi Hristov Duh boravio u tebi On bi te osposobio da sam shvatiš svete Božje istine i da ih verno prenosiš drugima. Nećeš biti ni od kakve koristi za delo Božje sve dok ne stekneš uzvišeniju predstavu o zadatku vernog Hristovog propovednika. Samoodricanje i ljubav koje budeš ispoljavao u svom radu odraziće se na život i karakter drugih.

Treba da se što pre oslobodiš te svoje hladne i krute formalnosti, negujući osećanja nežnosti i prijateljstva u svom svakodnevnom životu. Ono što ti naročito nedostaje to je istinska učtivost i hrišćanska ugladenost. Srce koje zaista ljubi Isusa ljubiće i sve one za koje je On umro. Upravo tako kao što magnetna igla ukazuje na pol, tako će i pravi Hristov sledbenik težiti da revnosnim zalaganjem spasava duše za koje je Hristos dao svoj život. Radeći na spasavanju grešnika mi toplinu Hristove ljubavi održavamo u svom srcu; to je najbolji način da prava ljubav raste i razvija se u nama. Bez istinskog poznavanja božanske volje nema skladnog razvoja hrišćanskog karaktera.

Preklinjem te, brate moj, da se bolje upoznaš sa Bogom. „Gospod utvrđuje korake svakog čovjeka i mio Mu je put njegov.” Anđeli beleže svaki korak našeg napredovanja u veri. Ali ti svoju volju nisi potčinio Bogu, i tvoje misli nisu posvećene. Ti i dalje posrćeš u mraku i ne znaš gde ćeš da staneš nogom svojom. Gospod svoju volju otkriva onima koji iskreno i usrdno žele da budu vođeni. Uzrok tvog neuspeha u tome je što odbacuješ i samu ideju da treba poznavati i tvoriti volju Božju. Zato zaista i ne znaš ništa. Ti pokušavaš da vodiš slepe, mada si i sam potpuno slep.

O, u kakvom se položaju nalazite i ti i mnogi drugi propovednici! Napustivši Boga, Izvor vode žive, vi sebi pravite cisterne koje nikad nisu bez pukotina i zato ne mogu da drže vodu. Preklinjem te, probudi se! Shvati svoju opasnost i vrati se Gospodu u dubokom i iskrenom kajanju koje će ti osigurati Njegov oprostaj. Njegovom snagom i ti možeš izdržati u borbi života i odgovoriti svim Božjim zahtevima. On ne može da odobri tvoj način života, jer si postao kamen spoticanja za mnoge duše. Da bi postigao uspeh, ti se oslanjaš na svoja dela i svoju pravdu, jer ne poznaješ božansku volju.

Neka ti Gospod otkrije tvoj pravi karakter da bi uvideo svoje stvarne nedostatke. Kada prosvetljen Božjim Duhom najzad shvatiš koliko je sudbonosna ta tvoja nemarnost i nespremnost da se popraviš, strah će obuzeti tvoju dušu i nevolja će te navesti na potpuno pokajanje, zbog kojeg nećeš morati da se kaješ.

SVEDOČANSTVO ZA CRKVU

Broj dvadeset i pet

Značaj i važnost dela

3. januara 1875. godine pokazane su mi mnoge pojedinosti koje se odnose na velike i značajne interese dela u Batl Kriku, u Izdavačkoj delatnosti, u školi i u Zdravstvenom institutu. Kad bi se ovim ustanovama pravilno rukovalo one bi mogle znatno doprineti napretku dela Božjeg u širenju istine i spasavanju duša. Sa svih strana smo okruženi opasnostima ovih poslednjih dana. Samo potpuna posvećenost Bogu može svakoga od nas učiniti podesnim da učestvuje u završnoj fazi svetog i značajnog dela za ovo vreme. Izuzetno je malo potpuno nesebičnih ljudi kojima se mogu poveriti odgovorni položaji, malo je onih koji su se sasvim predali Bogu spremni da čuju i poslušaju Njegov glas i koji pred očima imaju samo slavu Njegovog imena. Veoma je malo onih koji bi - kad bi to zatrebalo - dali i svoj život za napredak dela Božjeg. Upravo takvu odanost zahteva Bog. Ljudi se obmanjuju mišlju da služe Bogu, dok u stvari ne prestaju da služe sebi, a interesi dela Božjeg su im od sporednog značaja. Takvi nisu posvećeni u svom srcu. Služba takvih nije prihvatljiva za Boga. S vremena na vreme, kako je zahtevao razvoj dela, On je u svom providenju određivao ljude koji treba da zauzmu odgovorne položaje u Batl Kriku. Da su se u potpunosti predali Bogu i sve svoje snage posvetili Njegovom delu, ti ljudi su mogli da odgovore svojim značajnim dužnostima. Ovim ljudima postavljenim po Božjem izboru tamo gde je bila neophodna upravo ona disciplina koju bi stekli da su se u potpunosti posvetili delu. On bi im ukazao najveću čast povezujući ih sa samim Sobom i svojim Svetim Duhom osposobio bi ih za odgovornosti koje su im poverene. Da nisu bili na položajima koji povlače tako velike i teške odgovornosti, ne bi stekli tako veliko i svestrano iskustvo u poznavanju božanske volje.

Neka se niko ne zavarava mišlju da će ako se poveže sa delom Božjim u Batl Kriku imati manje briga i teških napora i manje iskušenja. Sotona je najaktivniji upravo tamo gde se ulažu najveći napori u cilju širenja istine i spasavanja duša. On dobro poznaje ljudsku prirodu, i ne ostavlja na miru one kojima se ukaže prilika da postanu sličniji Hristu i uspešniji radnici u delu Božjem. Svojim lukavo isplaniranim kušanjima, sotona napada upravo one ljude koje Bog poziva da učestvuju u Njegovom delu. On je neumoran u svom nastojanju da pronađe način na koji će najuspešnije moći da spreči ostvarenje Božjih namera. On jako dobro poznaje i slabe i jake strane u karakteru tih ljudi. I zato u svojim lukavo smišljenim naporima, da bi sprečio Božje namere, napada najslabije tačke u njihovom karakteru; i ako u tome uspe, otvoren mu je put da ih napada i pobeđuje i tamo gde su jači. Tako zadobija vlast nad ljudima i zaslepljuje njihov razum. Ljude koje na takav način zbuni i savlada svojim lukavstvom, on navodi na samopouzdanje i sigurnost u sebe upravo u trenutku kad su njihove moralne sile najslabije. Oni padaju u samoobmanu i misle da u duhovnom pogledu stoje sasvim dobro.

Neprijatelj uporno i lukavo nastoji da sve što uzmogne upotrebi u svoju korist i da uništava duše. Svedočanstva svojevremeno data išla su u korist pojedinaca koji su zauzimali istaknute položaje u Crkvi. U nošenju tereta i davanju svog doprinosa delu Božjem, oni su počeli dobro. Ali sotona nije prestajao da ih saleće svojim kušanjima, tako da su na kraju bili savladani. I onima koji sada gledaju na njihove propuste sotona sugerije misli da u svedočanstvima datim za

te ljude mora da postoji neka greška, inače se ne bi pokazali nedostojnima da sudeluju u delu Božjem.

Upravo to je sotona i želeo da se desi. On im na taj način nastoji da probudi sumnju u svetlost koju je Bog poslao. Ovi ljudi bi se oduprli kušanjima sotone da su bili oprezniji, da su uvek bili svesni svoje potpune zavisnosti od Boga i da su u ime Hristovo i u Njegovoj snazi ostali verni svojoj dužnosti. Ali treba imati na umu da su ohrabrenja ovim ljudima davana pod uslovom da ostanu nesebični i svesni svoje slabosti, da se oslanjaju na Boga a ne na svoju mudrost i svoj sud. Da su se pridržavali toga, mogli su da budu veliki blagoslov za Njegovo delo. Ali kad ih je sotona napadao svojim kušanjima pobeda je skoro svaki put bila na njegovoj strani. On je tako podešavao splet okolnosti da ih uvek napadne u najslabijim tačkama njihovog karaktera, i oni su bili savladani. Kako su teško, svojim odstupanjem od Boga i grešnim mislima svoga izopačenog srca, sramotili Njegovo delo? Odgovor za to moraće dati oni sami. Ali dan Božji će otkriti prave uzroke svih naših razočaranja u ljude. Bog ne greši. On im je ta ohrabrujuća obećanja dao pod određenim uslovima, ali oni nisu ispunili uslove. Oslonivši se na svoje sopstvene snage, podlegli su iskušenjima.

Ono što se o ljudima može reći pod izvesnim okolnostima ne može se o njima reći pod drugačijim okolnostima. Ljudi najčešće nemaju dovoljno moralne čvrstine, krajnje su sebični, oholi i lako se zanose taštom uobraženošću. Prepušteni sami sebi, oni se ponašaju kao da su slepi i ispoljavaju takvu slabost i ludosti da se mnogi čude kako su takvi ljudi uopšte mogli biti primljeni i smatrani dostojnima da imaju bilo kakve veze sa delom Božjim. Upravo to je i bila namera sotonina. Otkako je počeo da kuša te ljude cilj mu je bio da izloži ruglu i sramoti delo Božje i da baci sumnju na Svedočanstva. Da su ostali tamo gde njihov uticaj ne bi imao nikakvog odraza na delo Božje, sotona ih ne bi tako žestoko saletao svojim kušanjima, jer ih ne bi mogao iskoristiti kao oruda za ostvarenje svojih naročitih namera.

U toku razvoja dela Božjeg, ono što je o izvesnim pojedincima s pravom rečeno u određeno vreme, ne može se o njima reći i u nekom drugom trenutku. Razlog tome je što oni za izvesno vreme mogu biti ispravni i živeti besprekorno prema svetlosti koju imaju, dok samo za mesec dana kasnije mogu biti savladani sotoninim lukavstvima i, zbog prevelikog samopouzdanja i pada u teške grehe, postati potpuno nepodesni za delo Božje.

Svojim prepredenim lukavstvima sotona navodi ljude da promene svoje mišljenje pod pretpostavkom da moj suprug i ja ne bi trebalo čak ni da iznosimo svoje mišljenje o kvalifikacijama pojedinaca koji zauzimaju razne položaje, pošto smo mi navodno odgovorni za njihove postupke i put kojima nastavljaju. Pored svega toga, da su ti ljudi ostali čvrsto postojani u Bogu i smerni kao što su bili kad smo ih preporučili i kad su im poverene takve odgovornosti, oni su zaista mogli biti pravi ljudi na pravom mestu. Na takvom položaju ljudi se menjaju, ali ni sami ne primećuju tu promenu. Oni podležu iskušenjima, gube svoju nepokolebljivost i raskidaju svoju povezanost sa Bogom. Oni padaju pod kontrolu neprijatelja i tada svojim rečima i postupcima obeščašćuju Boga i nanose sramotu Njegovom delu. Sotona tada likuje videći kako naša braća i sestre sa sumnjom gledaju na nas zato što smo svojevremeno svojim uticajem ohrabrivali te ljude da se prihvate dela.

Stanje u svetu

Pokazano mi je stanje u ovom svetu, koji brzo puni čašu svoga bezakonja. Nasilje i zločini

svake vrste preplavljaju svet i sotona koristi sva moguća sredstva da bi učinio popularnim zločine i najniže poroke. Mladi su dok idu ulicom okruženi oglasima i slikama zločina i greha koji im se prikazuju isto tako i u raznim romanima ili u pozorištu. Tako se njihov um sistematski privikava na prisnost sa grehom. Život izopačenih i poročnih ljudi iznosi im se svakog dana u privlačnim časopisima i sve što može da izazove radoznalost i da probudi životinjske strasti prikazuje im se u uzbudljivim i potresnim pričama.

Literatura koja je plod izopačenog uma truje misli hiljada ljudi u svetu. Greh im više ne izgleda tako odvratn. Oni slušaju i čitaju toliko mnogo o unižavajućim zločinima i niskostima da savest, koja je nekad bila osetljiva i koja se na to sve zgražavala, postaje tako neosetljiva da se na niskim i ružnim rečima i delima zadržava sa velikim interesovanjem.

„I kao što je bilo u vrijeme Nojevo, onako će biti i u dane sina Čovječijega.” Bog želi da ima jedan narod koji čezne za dobrim delima, koji se odlučno odupire izopačenostima ovog degenerisanog pokoljenja. Naoružani silom božanske pomoći, pripadnici tog naroda će iz svakog iskušenja izlaziti kao pobednici. Posredstvom uzbudljivih reklama i zavodljivih napisa neprijatelj može pokušavati da utiče na njihova čula i da ih navodi na nečiste misli, ali oni će biti tako ujedinjeni s Bogom i svetim anđelima da će pored toga prolaziti kao da ništa ne vide i ne čuju. Oni pred sobom imaju zadatak koji niko drugi ne može da izvrši umesto njih - zadatak da se časno bore u dobroj borbi vere i da zadobiju večni život. Oni neće biti samopouzđani i zadovoljni sobom. Svesni svoje slabosti, oni u molitvi traže od Hrista da njihovo neznanje nadoknadi svojom mudrošću, a njihovu slabost svojom silom.

Mladi mogu da budu tako čvrsti u načelu da sotona i najjačim kušanjinama ne može da ih zavede s pravog puta. Samuilo je kao dete bio okružen najzavodljivijim uticajima. Sve što je gledao i slušao bolno je ranjavalo njegovu dušu. Ilijevi sinovi, koji su učestvovali u svetoj službi, bili su pod kontrolom sotone. Svojim poročnim uticajem, ti ljudi su trovali svu atmosferu koja ih je okružavala. Ljudi i žene su svakog dana bili opčinjavani grehom i porokom, ali Samuilo je ostao neokaljan. Haljine njegovog karaktera ostale su besprekorno čiste. Sa gresima, o kojima su šireni strašni glasovi po čitavom Izrailju, on nije imao ništa zajedničkog. Samuilo je bio drag Bogu, i bio je u tako prisnoj vezi s nebom, da je anđeo s neba bio poslat da s njim govori o gresima Ilijevih sinova koji su sve više kvarili izrailjski narod.

Apetit i strasti stiču vlast nad hiljadama takozvanih Hristovih sledbenika. Prisnost sa grehom opteretila je njihovu svest do te mere da se više uopšte ne zgražavaju nad njim, nego im čak postaje privlačan. Kraj svemu veoma se približio. Bog neće još dugo da podnosi zločinstvo i unižavajuće bezakonje sinova ljudskih. Njihovi gresi zaista dopreše do neba, i Bog će uskoro pustiti strašna zla na ovu Zemlju. Oni će morati da ispiju čašu gnjeva Božjeg nepomešanog sa milošću.

Pokazano mi je da čak i onima koji tvrde da su deca Božja preti opasnost da se izopače. Razuzdanost vezuje ljude i žene kao robove. Nezajažljivi prohtevi za jelom i strasti zaluduju ih do te mere da su oni potpuno nemoćni da im se odupru i da pobede. Snagu i pomoć za to mogu naći samo u Bogu. Hristos jedva čeka da svojom životvornom snagom pokrene svakoga ko u Njegovo ime zatraži pomoć. Opasnosti nam prete sa svih strana; i sigurni možemo biti samo kad se, svesni svoje slabosti, u veri čvrsto držimo svog moćnog Osloboditelja. Strašno je vreme u kojem živimo. Ni za jedan trenutak ne smemo prestati da budno stražimo i da se molimo. U bespomoćnosti svoje duše moramo se potpuno osloniti na Isusa - našeg saosećajnog Iskupitelja.

Skrenuta mi je pažnja na veličinu i značaj dela koje je pred nama. Ali je izuzetno malo onih koji shvataju pravo stanje u kojem se nalazimo. Svi oni koji mirno spavaju, ne shvatajući potrebu stalne budnosti i opreza, biće savladani. Rada u delu Božjem prihvataju se mladi ljudi, ali neki od

njih jedva da imaju predstavu o svetosti i odgovornosti tog poziva. Oni imaju premalo iskustva u živoj veri i žarkoj čežnji za darom Svetog Duha, čežnji koja uvek donosi rezultate. Neki od njih koji očevidno imaju sposobnosti, i koji bi mogli zauzimati važne položaje, ne znaju kakvog su duha. U svojoj lakomisenosti oni su tako brzi da se svemu nasmeju kao što voda prirodno teče niz brdo. Govore besmislice i šale sa mladim devojkama, iako gotovo svakog dana slušaju izlaganja o najozbiljnijim i najpotresnijim istinama. Ti ljudi su veru prihvatili samo razumom, dok u srcu uopšte nisu posvećeni istinom koju slušaju. Takvi nikoga ne mogu dovesti Izvoru žive vode sve dok se i sami ne budu napajali od Njegovog izobilja.

Sada nije vreme za lakomisenost, taštinu i ništarije. Prizori ovozemaljske istorije bliže se kraju. Oni koji su svojim mislima dozvoljavali da se nekontrolisano zadržavaju na svemu i svačemu, treba da se promene. Apostol Petar upozorava: „Zato, opasavši bedra svojega uma, budite trijezni i zacijelo se nadajte blagodati koja će vam se donijeti kad dode Isus Hristos. Kao poslušna djeca ne povodite se za pređašnjim željama iz vremena vašeg neznanja, nego po Svecu koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu življenju. Jer je napisano: budite sveti, jer sam ja svet.”

Misli koje lutaju na sve strane treba obuzdavati i usredsrediti na Boga. Svaku misao treba dovesti u pu po uoslušnost volji Božjoj. Laskave pohvale ne treba ni davati ni očekivati, jer to više podstiče samopouzdanje, nego smernost i poniznost; više izopačuje, nego što oplemenjuje i duhovno uzdiže. Oni koji su zaista osposobljeni, i koji su svesni uloge koju treba da imaju u delu, uvek će se predstavom o svetosti i veličini dela osećati pritisnutim kao kola natovarena snopljem. Sad je vreme za najusrdnije napore da se pobede prirodne naklonosti nepreporođenog srca.

Stanje u Crkvi

Postoji velika potreba za reformacijom u narodu Božjem. Sadašnje stanje u Crkvi navodi na pitanje: Da li je to ispravna predstava o Onome koji je dao svoj život za nas? Jesu li to sledbenici Isusa Hrista i braća onih koji „ne mariše za život svoj”? Zaista su retki oni koji odgovaraju biblijskom kriterijumu, biblijskom opisivanju Hristovih sledbenika. Ostavljajući Boga - Izvor vode žive oni grade sopstvene cisterne, „studence isprovaljivane koji ne mogu držati vode.” Anđeo reče: „Nedostatak ljubavi i vere najveći je greh za koji narod Božji danas snosi krivicu.” Nedostatak ljubavi vodi bezbožnosti, samoljublju i ljubavi prema svetu. Oni koji se odvoje od Boga i podlegnu iskušenju, upuštaju se u velike poroke, jer je telesno srce uvek naklonjeno zlu i bezakonju. U takvom stanju nalaze se i mnogi koji tvrde da su narod Božji. Iako tvrde da služe Bogu, oni gotovo u svakom pogledu izopačuju svoj put pred Njim. Mnogi popuštaju apetitu i strastima, iako im svetlost istine jasno otkriva te opasnosti i upozorava: Čuvajte se, uzdržavajte se, odrecite se sebe, „Jer je plata za grijeh smrt.” Iako primer onih koji su doživeli brodolom u svojoj veri stoji pred njima kao znak opasnosti i upozorava prolaznike da ne idu tuda, ipak mnogi kao sumanuti nastavljaju istim putem. Kontrolišući njihov um, sotona zadobija potpunu vlast i nad njihovim telom.

O, koliko njih laskaju sebi da su dobri i pravedni, dok istinska Božja svetlost otkriva da su celog života samo ugađali sebi. Sve što oni čine mrsko je Bogu. Koliko njih žive bez zakona! Obavijeni gustom tamom, oni sa zadovoljstvom gledaju na sebe; ali kad bi se zakon Božji otkrio njihovoj savesti, kao što je to bio slučaj sa Pavlom, oni bi uvideli da su prodani pod greh i da moraju umreti telesnom mudrovanju. Sopstveno „ja” mora da bude raspeto.

Kako su žalosne i strašne greške koje mnogi čine! Oni zidaju na pesku, a laskaju sebi da zidaju na večnoj steni. Mnogi koji se grade pobožnima srljaju bezbrižno svojim putem i uopšte se ne obaziru na opasnosti koje im prete, kao da ih ne očekuje nikakav budući sud. Očekuje ih strašna kazna, ali oni ipak nastavljaju da se odaju nagonima i niskim strastima, i stalno dopunjuju kobne zapise o svom životu za dan suda. Podižem svoj glas u opomeni svima koji nose Hristovo ime da se odvoje od svakog bezakonja. Očistite svoje srce i svoju dušu pokoravajući se istini. Očistite se od svake poganštine tela i duha, usavršavajući svetost u strahu Božjem. Vi na koje se odnosi ovo što pišem, znate šta ja pod tim podrazumevam. Iako ste iskvarili svoj put pred Bogom učestvujući u bezakonju koje preovlađuje i uprljali svoje duše grehom, Isus vas još uvek poziva da se vratite sa svog pogrešnog puta, da se uhvatite za silu Njegovu i da u Njemu nađete mir, snagu i milost koja će vas u Njegovo ime učiniti više nego pobednicima.

Izopačenost ovog degenerisanog pokoljenja uprljala je duše mnogih koji tvrde da služe Bogu. Ali još uvek nije prekasno da se popravite i da vas krv raspetog i vaskrslog Spasitelja izmiri sa Bogom, ako se kajete i osećate potrebu za oproštenjem. Moramo budno stražiti moleći se kao nikad ranije, da ne bismo pali pod silu iskušenja i ostavili primer života kojim tužno podseća na brodolom. Ne smemo, kao narod, da postanemo bezbrižni, i da ravnodušno gledamo na greh. Tabor se mora očistiti. Svi koji se nazivaju hrišćanima treba da budno straže u molitvi, čuvajući prilaze svojoj duši; jer je sotona stalno na delu da izopači i uništi gde god mu se za to pruži i najmanja prilika.

Braćo moja, Bog vas poziva kao svoje sledbenike da hodite u svetlosti. Moram da vas upozorim na opasnost. Greh je među vama, ali se to ne smatra tako velikom opasnošću zbog koje bi trebalo da se zabrinemo. Zbog popuštanja apetitu i stalne prisnosti sa grehom, savest mnogih je otupela. Trebalo bi da na svom putu u nebo brže napredujemo, da rastemo u milosti i poznanju istine. Hoditi u svetlosti, žureći na putu Božjih zapovesti, nipošto ne znači stajati ne preduzimajući ništa. Mi moramo napredovati.

U samoljublju, samouzvišenju i oholosti ispoljava se velika duhovna slabost, dok je u poniznosti velika sila i duhovna snaga. Svoje istinsko dostojanstvo ne pokazujemo kad najviše mislimo o sebi i svojim interesima, već kad nam je u mislima stalno Bog i kad nam srce gori ljubavlju prema našem Iskupitelju i našim bližnjima. Jednostavnost karaktera i smernost srca donose sreću, dok uobraženost rađa nezadovoljstvo, gundanje i stalno razočaranje. Ako se naučimo da manje mislimo na sebe a više na to kako da druge učinimo srećnima, to će nam davati božanske snage.

U svom odvajanju od Boga, u svojoj oholosti i tami, mi stalno težimo da uzdižemo sebe, i zaboravljamo da se u poniznosti i smernosti duha nalazi snaga. Snaga našeg Spasitelja nije bila u oštrim rečima koje probadaju dušu, nego u Njegovoj plemenitosti i u jednostavnosti Njegovih neizveštačenih manira kojima je osvajao srca. Ponos i samouzvišenje, kad se uporede sa smernošću i dobrotom, zaista predstavljaju slabost. Pozvani smo da se učimo od Onoga koji je zaista krotak i smeran u srcu, i tada ćemo iskusiti ono spokojstvo i mir za kojim svi toliko težimo.

Ljubav prema svetu

Kušanje kojim je sotona prišao našem Spasitelju kad Ga je odveo na goru vrlo visoku, jedno je od najtežih iskušenja kroz koje ljudi moraju da prođu. Sva carstva i slava ovoga sveta sotona je ponudio Hristu pod uslovom da mu se pokloni kao nadmoćnijem. Naš Spasitelj je osetio svu

težinu ovog iskušenja, ali mu se suprotstavio nas radi i pobedio u našu korist. On u tome ne bi bio kušan kad to isto iskušenje ne bi očekivalo i čoveka. Svojim otporom i pobedom, On nam daje primer kako i mi treba da se suprotstavimo sotoni kad svojim kušanjima nastoji da nas odvрати sa pravog puta.

Niko ne može biti Hristov sledbenik ako svoju ljubav poklanja privlačnostima ovog sveta. Jovan u svojoj prvoj poslanici piše: „Ne ljubite svijeta ni što je na svijetu. Ako neko ljubi svijet, ljubavi Očeve nema u njemu.” Naš Spasitelj, koji je bio izložen najtežem kušanju od strane sotone, zna kakvoj se opasnosti čovek izlaže kad popusti iskušenju da ljubi svet.

Pristavši da bude kušan u ovoj tački i pobedivši u našu korist, Hristos se poistovetio sa ljudima. On nas ovim upozorava i skreće nam pažnju upravo na one tačke u kojima sotona najuspešnije kuša i zavodi ljude. Znao je da bi sotona čoveka najlakše pobedio u pogledu apetita i ljubavi prema bogatstvu i slavi ovoga sveta, ako čovek na to ne bi bio naročito upozoravan. Zato On kaže: „Ne sabirajte sebi blago na Zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu: nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ni moljac ni rđa ne kvari i gdje lupeži ne potkopavaju i ne krađu. Jer gdje je vaše blago, ondje će biti i srce vaše.” „Niko ne može dva gospodara služiti; jer ili će na jednoga mrziti a drugoga ljubiti; ili će jednome voljeti, a za drugoga ne mariti. Ne možete Bogu služiti i mamoni.”

Ovde nam Hristos prikazuje dva gospodara: Boga i ovaj svet, i jasno naglašava činjenicu da je nemoguće služiti i jednom i drugom. Ako u našim interesima prevladava ljubav prema svetu, onda nećemo ceniti ono što bi trebalo da privlači našu pažnju iznad svega drugog. Ljubav prema svetu ugasiće našu ljubav prema Bogu i mi ćemo svoje večne interese podrediti ovozemaljskim interesima. Tako ćemo svu svoju ljubav, pažnju i odanost, umesto Bogu, poklanjati ovom svetu.

Svojim delima mi najbolje pokazujemo koliko smo vezani za blaga ovoga sveta. Najveća briga, pažnja i trud poklanjaju se zemaljskim interesima, dok večne i neprolazne vrednosti dolaze na drugo mesto. U ovome sotona uspeva da mu se ljudi podanički klanjaju, što je u pustinji kušanja uzalud pokušavao da iznudi od Hrista. Ono što izopačuje veru takozvanih Hristovih sledbenika i čini ih moralno tako slabima, upravo je ta sebičnjačka ljubav prema svetu. Što više svoju ljubav i pažnju posvećuju materijalnim dobrima ovoga sveta, sve više se odvajaju od Boga i sve manje učestvuju u božanskoj prirodi, koja bi im otvorila oči da uvide opasnosti koje im prete od izopačujućeg uticaja ovog sveta.

Sotona svojim kušanjima nastoji da nam ovaj svet prikaže veoma privlačnim. Ljubavlju prema bogatstvu i počastima od strane sveta on očarava ljude i pridobija naklonost čak i takozvanog hrišćanskog sveta. Mnogi takozvani hrišćani spremni su na svaku žrtvu da bi stekli blago, i što je veći njihov uspeh u tome, manja je njihova ljubav prema dragocenoj istini i njihovo zalaganje za njen napredak. Oni gube svoju ljubav prema Bogu i ponašaju se kao bezumnici. Što više uspevaju u nagomilavanju bogatstva sve siromašnijima se osećaju, jer stalno žele još više; a njihovi prilozi za delo Božje bivaju sve manji.

Dela tih ljudi koji tako suludo srljaju za sticanjem bogatstva pokazuju da je zaista nemoguće služiti dvojici gospodara - Bogu i mamoni. Novac je njihov bog. Oni podanički priznaju njegovu vlast, i svim stremljenjima u životu služe ovom svetu. Svoju čast, koja je njihovo „prvenačko pravo,” oni žrtvuju radi zemaljskog dobitka. Ta vladajuća sila kontroliše njihove umne sile i oni su spremni da u cilju ličnih interesa i nagomilavanja zemaljskog blaga prestupaju Božji zakon.

Mnogi koji tvrde da veruju u Hrista ne vole i ne slušaju ono što predstavlja povelju ili osnovno načelo Njegovog učenja. Oni svoje najbolje snage posvećuju ovozemaljskim stremljenjima i klanjaju se mamoni. Zaista je uznemiravajuća činjenica da se tako mnogo njih daju prevariti od sotone koji njihovu maštu raspaljuje sjajnim izgledima na zemaljsku dobit. Oni se zaluduju

sanjarenjem o savršenoj sreći ako uspeju da se domognu počasti i bogatstva ovog sveta. Sotona ih kuša primamljivim mamcem: „Sve ovo daću tebi” - svu tu moć, sve to bogatstvo kojim ćeš moći da činiš mnoga dobra.

Međutim, kad ostvare cilj za koji su se tako mučili, oni raskidaju vezu sa Iskupiteljem punim samoodricanja koji bi mogao da ih učini sudeonicima u božanskoj prirodi. Držeći se čvrsto svog zemaljskog blaga, oni preziru samoodricanje i samopožrtvovanje koje Hristos traži. Vrlo nerado se odvajaju od svog zemaljskog blaga za koje su prionuli svim srcem. Promenivši gospodara, oni su izabrali mamonu umesto Hrista. Mamona je njihov bog, i oni njemu služe.

Sotona je u tim obmanutim dušama, posredstvom njihove ljubavi prema bogatstvu, dobio sigurne poklonike. Ova promena nastupila je sasvim neprimetno, a sotonino gospodarenje je tako varljivo i prepredeno da se oni potpuno prilagodiše svetu a uopšte ne primećuju da su raskinuli sa Hristom i da više nisu Njegove sluge osim po imenu.

U svom nastojanju da ljude iskuša i zavede, sotona postupa još opreznije nego što je postupio s Hristom u pustinji kušanja jer zna da je tamo izgubio bitku, i da je sada pobeđeni protivnik. On ljudima ne pristupa neposredno i ne traži od njih otvoreno da mu se poklone. On od njih jednostavno traži samo da svoju ljubav posvete privlačnostima ovog sveta. Ako uspe da svojom ponudom obuzme njihove misli i osećanja, onda nebeske privlačnosti padaju u zasenak. Sve što on želi i traži od čoveka jeste da padne pod njegovu zavodničku vlast, silu iskušenja: da ljubi svet, čast i položaj, da bude srebroljubac i da svoja osećanja veže za ovozemaljska blaga. Ako u tome uspe, postigao je sve što je u pustinji kušanja tražio od Hrista.

Hristov primer nam pokazuje da se naša jedina nada u pobedu nalazi samo u stalnom otporu sotoninim napadima. On koji je neprijatelja ljudskih duša tako trijumfalno porazio u pustinji kušanja; zna kakvu moć on ima nad pripadnicima roda ljudskog, i pobeđio ga je u našu korist. Kao Pobjednik, On nam pruža preimućstvo da se koristimo zaslugama Njegove pobjede - da u svojim naporima da se odupremo kušanju možemo svoju slabost da udružimo sa Njegovom snagom, svoju nedostojnost sa Njegovim zaslugama. I oslanjajući se na Njegovu neprolaznu moć u svakom iskušenju, možemo se odupreti u Njegovo svemoćno ime i pobediti kao što je i On pobeđio.

Svojim neizrecivim patnjama naš Iskupitelj je mogućnost spasenja stavio na dohvat svakome od nas. Na ovom svetu bio je nepriznat i prezren, da bi kroz svoje čudesno spuštanje i poniženje uzdigao čoveka i omogućio mu povratak u nebeske časti i besmrtnu radost u Njegovim carskim dvorovima. Treba li onda pali čovek da gundža što se spasenje može zadobiti samo neprekidnim bolom, poniženjem i mučnim naporima?

U oholosti svoga srca mnogi postavljaju pitanje: Zašto moram proći kroz proces poniženja i kajanja pre nego što dobijem sigurnost da me Bog prima i da ću dobiti besmrtnu nagradu? Zašto put prema nebu nije lakši, prijatniji i privlačniji? Sve takve koji sumnjaju i gundžaju upućujemo na Onoga koji nam je u svemu pravi Uzor, koji je pod teretom svih mogućih patnji zbog čovekove krivice izdržao i najveće muke gladovanja. On je bio bezgrešan, i više od toga, bio je Sin Svemogućega, ali je čoveka radi uzeo na sebe grehe roda ljudskog. „On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja. Kar bješe na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscijelismo.”

Hristos je žrtvovao sve da bi čoveku pružio mogućnost da zadobije spasenje. Sad je na palom čoveku da pokaže šta je Hrista radi spreman žrtvovati sa svoje strane da bi zadobio besmrtnu slavu. Oni koji imaju pravilnu predstavu o veličini svega što je žrtvovano za naše spasenje nikad neće gundžati što moraju sejati u suzama i što su borbe i samoodricanja sastavni deo hrišćanskog života na ovom svetu. Uslovi spasenja su Bogom određeni. U spremnosti da se

ponizi i da strpljivo nosi svoj krst, pokajnički grešnik uvek nalazi utehu, spokojstvo i mir. Sama pomisao da je Isus u svom poniženju pristao na žrtvu kakva se od čoveka nikad neće tražiti, treba da učutka svako gundanje. Iskreno kajanje pred Bogom zbog kršenja Njegovog zakona i vera u Hrista kao svog Iskupitelja i Zastupnika pred Bogom, donose pokajničkom grešniku najslađu radost u životu.

Ljudi se mnogo muče da sebi osiguraju blago ovoga sveta. Spremni su na teške napore, nedaće i lišavanja da bi stekli neka ovozemaljska preimućstva. Zašto bi (pokajnički) grešnik bio manje spreman da podnosi, trpi i žrtvuje, da bi sebi osigurao blago nepropadljivo, život koji se po trajanju može uporediti sa životom Božjim, venac besmrtno slave koji nikad neće da uvene? Neprocnjivo blago neba, naslede koje prevazilazi sve što čovek može da zaželi i koje predstavlja večnu i od svega pretežniju slavu, moramo zadobiti bez obzira na cenu. Ne gundajmo protiv samoodricanja koje se od nas traži, jer je Gospod života i slave pre nas prošao kroz sve to. Ne izbegavajmo patnje i lišavanja, jer je i Hristos - Veličanstvo neba - sve to prihvatio grešnika radi. Žrtvovanje lične ugodnosti i komfora ne bi trebalo da izazove nijednu reč žalbe i nezadovoljstva, jer je i Iskupitelj sveta sve to podnosio zbog nas. I kad najskuplje procenimo sva svoja lišavanja, samoodricanja i žrtve, sve nas to ipak košta daleko manje nego što je koštalo Kneza života. Svaka žrtva koju mi možemo podneti izgleda beznačajna kad se uporedi sa onim što je Hristos podneo nas radi.

Prekoračivanje dozvoljenog

Ima pojedinaca koji svoju sklonost lakomislenosti i nepromišljenim koracima nazivaju hrabrošću i junaštvom. Oni se nepotrebno izlažu opasnosti i prosto srljaju u iskušenja iz kojih bi samo Bog nekim čudom mogao da ih izvede nepovredene i neopoganjene. Kad je sotona, kušajući Spasitelja sveta, zatražio od Njega da skoči sa vrha crkve, On je to najodlučnije odbio. Sotona je citirao jedno od Božjih obećanja, sugerišući Hristu da slobodno skoči jer Ga, navodno, štiti sigurnost tog obećanja. Ovakavo iskušenje Hristos je spremno dočekao odgovorom iz Svetih spisa: „Ali i to stoji napisano: nemoj kušati Gospoda Boga svojega.” Jedini siguran način za hrišćanina je da se neprijatelju suprotstavi Rečju Božjom. Sotona navodi ljude da idu tamo kuda ih Bog ne šalje, a te svoje sugestije vešto potkrepljuje navodima iz Svetih spisa.

Dragocena Božja obećanja nisu data da bi čoveka hrabrila u prekoračivanju dozvoljenog, niti da bi se on na njih pozivao kad se bez potrebe izlaže nekoj opasnosti. Gospod od nas očekuje da se u svom životu smerno oslonimo na Njegovo providenje. „Put čovjekov nije u njegovoj vlasti niti je čovjeku koji hodi u vlasti da upravlja koracima svojim.” Svaki napredak koji ostvarimo u svom životu i sam naš život u Božjim je rukama. Ništa ne možemo postići bez Božjeg dopuštenja i bez Njegovog blagoslova. On svojom rukom može da nam podari uspeh u životu i blagoslov, a može svoju ruku da podigne protiv nas. „Predaj Gospodu put svoj i uzdaj se u Njega, On će učiniti - od nas kao Božje dece traži se da sačuvamo čvrst i dosledan hrišćanski karakter. Uvek treba da budemo razboriti, oprezn i smerni i da pažljivo postupamo sa onima kojima te vrline nedostaju. Ipak, ni u kom slučaju ne smemo žrtvovati načela

Sigurni možemo biti samo ako nipošto ne damo mesta đavolu, jer su njegova nastojanja uvek sračunata na to da ugrozi našu veru i da nas odvraća od Boga. On se pretvara u anđela svetlosti i čistote da bi preko specifičnih i veoma zavodljivih kušanja svoje namere sprovodio na takav način da mi u tome ne zapazimo njegovo lukavstvo. Što mu više popuštamo, on je sve

uporniji da nam nametne svoje obmane. Upuštati se s njim u prepirke ili u pregovore, veoma je opasno. Jer svaki učinjeni ustupak neprijatelju pruža mogućnost da traži još više. Naša jedina sigurnost je da odlučno odbijemo već i sami prvi korak u drskom prekoračivanju dozvoljenog. Bog nam u svojoj milosti, zahvaljujući Hristovim zaslugama, daje dovoljno snage da se odupremo sotoni i da budemo više nego pobednici. Protivljenje je već uspeh. „Protivite se đavolu, i pobeći će od vas.” U protivljenju zlu moramo biti odlučni i nepokolebljivi. Ako se danas odupiremo a već sutra popustimo, izgubićemo sve što smo zadobili.

Greh ovoga veka je nepoštovanje izričito datih Božjih zapovesti. Moć uticaja pogrešno usmerenog veoma je velika. Eva je imala sve što je mogla da zaželi. Ništa joj nije nedostajalo da bude srećna, ali neobuzdani apetit tražio je plod upravo sa onog jedino zabranjenog drveta. Ona za plodove sa zabranjenog drveta nije osećala nikakvu potrebu, ali je dozvolila da apetit i radoznalost zavladaju njenim razumom. U svom rajskom domu, u društvu svoga supruga, ona je mogla da bude savršeno srećna; ali se ona, kao i mnoge savremene Eve, zanosila mišlju da postoji sfera viša od one koja je za nju bila Bogom određena. Ali u pokušaju da se uzdigne iznad svog prvobitnog položaja, pala je mnogo dublje. To se neizbežno događa i sa Evama sadašnje generacije kada zanemare svoje svakodnevne Bogom određene dužnosti.

Žene imaju dužnosti koje su po svom značaju uzvišenije od dužnosti vladara na prestolu. One karakter i um svojih sinova i kćeri mogu da oblikuju tako da oni budu ne samo korisni članovi ljudskog društva nego i da postanu deca Božja. Svoje vreme one treba da smatraju suviše dragocanim da bi ga provodile na zabavama i igrankama ili u nekom nepotrebnom radu. Na ovom svetu punom potreba i patnji previše je neophodnog i važnog posla, da bismo svoje dragoceno vreme trošili na ukrašavanje i raskoš. Kćeri nebeskog Cara, kao članovi Njegove carske porodice, smatraće svojom dužnošću da se uzdignu na viši duhovni nivo, kako bi u prisnijoj povezanosti s nebom mogle da sarađuju sa Iskupiteljem sveta. One žene koje se svim srcem posvete ovom delu ne nalaze zadovoljstvo u modi i ludostima taštine koje obuzimaju misli i srce savremenih žena u ovim poslednjim danima. Ako su zaista kćeri Božje, one će „imati dijel u božanskoj prirodi.” One su, kao što je bio i njihov božanski Iskupitelj, ganute najdubljim sažaljenjem kad vide do koje mere izopačujući uticaj vlada u ljudskom društvu. Pokrenute Hristovom ljubavlju, one u svom delokrugu i u skladu sa svojim mogućnostima rade na spasavanju duša, kao što je to i Hristos činio u sferi svog uzvišenog uticaja.

Zanemarujući svoju Bogom određenu ulogu još prilikom stvaranja, i boreći se za neke istaknute položaje u društvu za koje nije predodređena, žena ostavlja upražnjenim svoje pravo mesto u životu koje joj po Božjem planu pripada. Izlazeći iz Bogom određenog delokruga svog rada, ona gubi svoje pravo žensko dostojanstvo i svoju plemenitost. Kad je Bog stvorio Evu, Njegova je namera bila da ona ne bude ni niža ni viša od čoveka, već da mu bude u svemu ravna. U interesima ovog svetog para nije bilo nikakve međusobne nezavisnosti, dok su u mišljenju i postupcima i jedno i drugo imali svoju individualnost. Međutim, posle greha, pošto je Eva prva prestupila datu zapovest, Gospod joj reče: „I volja će tvoja stajati pod vlašću muža tvojega, i on će ti biti gospodar.” Ona je morala da bude potčinjena svome mužu, i to je bio deo izrečenog prokletstva. U mnogim slučajevima ovo prokletstvo je sudbinu žene činilo veoma teškom, a njen život pravim teretom. Svoju Bogom danu superiornost čovek zloupotrebljava u mnogo čemu, i tiranski ispoljava svoju moć nad ženom. Ali Bog je u svojoj beskrajnoj mudrosti, planom spasenja dao ljudskom rodu još jedno vreme milosti i proveravanja.

Sotona koristi ljude kao svoje agente da bi na prekoračivanje dozvoljenog naveo i one koji ljube Boga; to je posebno slučaj sa onima koji su zavedeni spiritizmom. Spiritisti uopšte ne smatraju Hrista Sinom Božjim, i tim svojim neverovanjem navode mnoge na greh prekoračivanja

dozvoljenog. Oni se čak smatraju višim od Hrista kao što je to činio i sotona kad se prepirao sa Knezom života. Spiritisti, čije su duše obuzete gresima odvratnog karaktera i čija je savest žigosana tim, usuđuju se da ime bezgrešnog Sina Božjeg drsko uzimaju u svoja opogonjena usta i da Njegovo ime, koje je uzvišenije od svakog imena, bogohulno izjednačuju sa gnusnim ništavilom svoje oskrnavljene prirode. Ljudi koji prihvataju i iznose ove gnusne jeresi drsko će pokušavati da one koji propovedaju Reč Božju uvuku u javne rasprave o tome, i neki od onih koji uče istinu nemaju uvek hrabrosti da se suprotstave izazovima takvih čiji je karakter potpuno izobličen u Reči Božjoj. Neki od naših propovednika nemaju moralne hrabrosti da takvima otvoreno kažu: „Bog nas u svojoj Reči upozorava da se čuvamo takvih kao što ste vi, i pruža nam veran opis vašeg karaktera i jeresi koju zastupate.” Drugi opet, takođe od naših propovednika - da ovakvima ne bi pružili priliku da likuju optužujući ih za kukavičluk - upuštaju se s njima u javne rasprave. Međutim, u raspravljanju sa spiritistima oni se sukobljavaju ne samo sa ljudima, nego i sa sotonom i njegovim anđelima. Oni na taj način komuniciraju sa silama tame i time ohrabruju zle anđele koji ih okružuju.

Spiritisti žele da svoju jeres što više javno razglase, a propovednici koji brane biblijsku istinu, upuštajući se s njima u sukobe i rasprave, upravo im pomažu u tome. Oni vešto koriste priliku koja im se na taj način pruža da svoje jeresi iznesu pred narod, i u svakoj raspravi sa njima neko može da bude zaveden. Za nas je stoga najbolje da takve susrete izbegavamo.

Moć apetita

Jedno od najjačih iskušenja sa kojim čovek mora da se suočava i stalno bori je popuštanje apetitu. Između duha i tela postoji tajanstvena i čudesna povezanost - neizbežni uticaj jednog na drugo. Održavati telo u tako zdravom stanju da svaki deo životne mašinerije funkcioniše potpuno usklađeno sa ostalim organima - trebalo bi da učinimo prvim zadatkom svoga života. Zanemariti telo znači zanemariti i duh. Bolesno telo i zakržljao um ne mogu da služe na slavu Bogu. Popuštanje ukusu na štetu zdravlja najgora je zloupotreba svojih čula. Oni koji se odaju neumerenosti u jelu i piću ili u bilo kom pogledu iscrpljuju svoje fizičke energije a samim tim gube i moralnu snagu; i moraće da snose neizbežne posledice svakog prestupa prirodnih zakona.

Iskupitelj sveta je znao da popuštanje apetitu potkopava fizičke snage i otupljuje moć poimanja, tako da žrtve toga više nisu u stanju da shvate svete i večne istine. Znao je da će se svet sve više odavati žderanju i da će takvo popuštanje potpuno izopačiti moralne snage. Kad je popuštanje apetitu u ljudskom rodu već tada bilo toliko snažno da je Sin Božji morao da posti skoro šest sedmica - da bi moć apetita slomio u korist čoveka - kakav li tek trud predstoji hrišćaninu da bi mogao da pobedi kao što je Hristos pobedio! Sila iskušenja da popustimo izopačenom apetitu može da se proceni samo po neizrecivim mukama gladovanja koje je Hristos morao da podnese u toku svog dugog posta u pustinji.

Da bi plan spasenja uspešno ostvario, Hristos je znao da delo spasavanja mora otpočeti upravo u onome u čemu je prvi čovek pao. Adam je pao zbog popuštanja apetitu. Da bi obavezu poslušnosti Božjem zakonu utisnuo u čovekov um, Hristos je svoje delo spasavanja otpočeo reformom čovekovih životnih navika. Opadanje morala i degeneracija ljudskog roda mogu se uglavnom pripisati popuštanju izopačenom apetitu. Ozbiljna je i sveta dužnost svih, posebno propovednika koji propovedaju istinu, da pobede apetit i strasti. Njihova korisnost i njihove umne i moralne snage biće znatno veće ako imaju kontrolu nad svojim apetitom i strastima i ako sa

svojim umnim naporima kombinuju i fizički rad. Držeći se strogo navika umerenosti i kombinujući sa umnim naporima i fizičko kretanje, oni bi u svom radu postigli znatno veći uspeh i sačuvali bi bistrinu uma. Kad bi nastavili da se trajno drže toga, njihove misli i reči bi tekle slobodnije; u svojim duhovnim aktivnostima oni bi bili znatno življi i njihov uticaj na slušaoce bio bi jači.

Neumerenost u jelu, čak i kad jedemo zdravu hranu, nepovoljno utiče na ceo organizam i otupljuje najdublja i najsvetija osećanja. Stroga umerenost u jelu i piću veoma je bitna da bi se sačuvalo zdravlje i da bi svi organi uspešno funkcionisali. Stroga umerenost u životnim navikama, kombinovanje fizičkog kretanja sa umnim napor ima sačuvaće i umne i fizičke energije i snagu izdržljivosti daće ne samo propovednicima nego i svima koji se bave umnom i izdavačkom delatnošću i svoje poslove uglavnom obavljaju sedeći. Kao narod koji toliko ističe zdravstvenu reformu, mi još uvek previše jedemo. Popuštanje apetitu najveći je uzrok fizičke i umne iznurenosti, i nalazi se u osnovi iznemoglosti koja se svuda primećuje.

Neumerenost počinje upotrebom nezdrave hrane za našom trpezom. Nastavljajući tako sa neprekidnim popuštanjem u tom pogledu organi za varenje posle izvesnog vremena oslabe, i hrana više ne zadovoljava apetit. Tako stvoreno nezdravo stanje u želucu izaziva jaku želju za jačom, nadražujućom hranom. Čaj, kafa i meso stvaraju utisak trenutnog poboljšanja. Pod uticajem ovih otrova nervni sistem se pokreće i, u nekim slučajevima, privremeno izgleda kao da je um okrepljen, a mašta postaje življa. Ova nadražujuća sredstva trenutno deluju prijatno i podsticajno, pa mnogi zaključuju da su im ona zaista potrebna i nastavljaju sa upotrebom istih. Međutim, uvek se javlja i reakcija. Nervni sistem, nasilno pokrenut, snagu za trenutnu upotrebu pozajmljuje iz svojih budućih izvora snage. Posle ovog privremenog osveženja organizma nastupa depresija. U istoj srat zmeri u kojoj ova nadražujuća sredstva privremeno osveže telo, nastaje i opadanje moći nadraženih organa, kada nadražujuće sredstv izgubi svoju snagu. Apetit se navikava da uvek traži nešto jače u težnji da održi i poveća ovo prijatno osećanje, sve dok popuštanje ne pređe u naviku koja se odražava u neprekidnoj želji za sve jačim stimulansima, kao što su: duvan, vino i žestoka pića. Ukoliko se više popušta apetitu, utoliko su češći njegovi prohtevi i utoliko ih je teže obuzdati. Ukoliko organizam postaje slabiji i manje sposoban da živi bez tih neprirodnih podsticaja želja za njima sve više će se povećavati, sve dok volja ne oslabi i stvori se utisak da više nema sile kojom bi se mogle odbaciti neprirodno jake želje za ovim popuštanjem.

Što se tiče čaja, kafe, vina, duvana, opijuma i alkoholnih pića, najsigurniji put je: ne diraj, ne okusi, ne opipaj. Ljudi današnje generacije imaju dvostruko veću potrebu nego oni iz nekoliko ranijih naraštaja da u borbi protiv sotoninih kušanja, u suprotstavljanju i najmanjem popuštanju izopačenog apetita pozovu u pomoć svu snagu volje, ojačanu milošću Božijom. Ali ljudi današnje generacije imaju daleko manje snage da vladaju sobom nego oni koji su živeli ranije. Oni koji popuštaju apetitu i želji za nadražujućim sredstvima prenose svoje rđave navike i strasti i na svoju decu, i zato je danas potrebno mnogo više moralne snage da bi se ljudi oduprli neumerenosti u svakom pogledu. Jedino je siguran put držati se čvrsto umerenosti ne rizikujući ni najmanje zastranjivanje.

Veliki cilj zbog kojeg je Hristos izdržao tako dug post u pustinji bio je da nas pouči neophodnosti samoodricanja i umerenosti. Strogo pridržavanje umerenosti treba otpočeti za svojom trpezom i tog principa se čvrsto držati u svim životnim prilikama. Iskupitelj sveta sišao je s neba da čoveku u njegovoj slabosti ličnim primerom podari snagu u zadobijanju pobeđe kojom će i on moći da pobeđi apetit i strasti i da u svemu bude pobeđnik.

Mnogi roditelji, popuštajući sklonostima svoje dece da jedu mesnu hranu i piju čaj i kafu,

oblikuju time njihov ukus i njihov budući karakter. Jako začinjena mesna hrana, čaj i kafa na koje majke često podstiču svoju decu, pripremaju put i u njima stvaraju želju za jačim stimulansima, kao što je duvan. Upotreba duvana podstiče želju za žestokim pićima a upotreba duvana i alkoholnih pića zajedno neizbežno slabi snagu živaca.

Kada bi se probudila moralna osetljivost hrišćana u pogledu umerenosti u svemu, oni bi svojim primerom, počevši za svojom trpezom, mogli da pomognu slabima u vladanju nad samim sobom i onim koji su potpuno nemoćni da se odupru jakim željama apetita. Kad bismo mogli shvatiti da navike koje stvaramo u ovom životu utiču na naše večne interese, da naša večna sudbina zavisi od privikavanja na strogu umerenost, više bismo se trudili da u jelu i piću budemo strogo umereni. Svojim primerom i ličnim naporima mogli bismo da postanemo sredstvo za spasavanje mnogih duša od poniženja, neumerenosti, poroka i smrti. Naše sestre mnogo mogu da doprinesu velikom delu spasavanja drugih, time što će na svoju trpezu iznositi samo zdravu hranu velike hranjive vrednosti. One bi svoje dragoceno vreme najbolje mogle da upotree u formiranju ukusa i apetita svoje dece, u stvaranju navika umerenosti u svemu, i u podsticanju samoodricanja i požrtvovanosti za dobro drugih.

Uprkos primeru koji nam je Hristos dao u pustinji iskušenja, pobedivši apetit i njegovu silu, mnoge hrišćanske majke i primerom i vaspitavanjem svoje dece pripremaju da postanu proždrljivci i pijanice. Deci se često dopušta da jedu što hoće, i kada hoće, bez ikakvog obzira na zdravlje. Mnoga deca se od najranijeg detinjstva vaspitavaju da postanu proždrljivci. Popuštajući apetitu, takvi još kao deca oboljevaju od rđavog varenja. Povlađivanje sebi i neumerenost u jelu raste zajedno sa njihovim uzrastom i jača sa njihovom snagom. Roditeljskim popuštanjem žrtvuju se i umna i fizička snaga. Tako se formira poseban ukus prema pojedinim namirnicama od kojih nema nikakve koristi, nego samo šteta; organizam je opterećen, a otpornost slabi.

Propovednici, učitelji i učenici ne shvataju u potpunosti neophodnost fizičkog kretanja na svežem vazduhu. Oni zanemaruju ovu dužnost toliko bitnu za čuvanje i održavanje zdravlja. Oni su usredsređeni samo na knjige, a hrane se kao da rade fizički posao. Zbog tako nezdravih navika neki od njih počinju da se goje, jer im je organizam stalno pretovaren. Drugi su opet stalno mršavi i slabi, jer im se životne snage iscrpljuju u nastojanju organizma da se oslobodi suviše unesene hrane. Jetra, preopterećena takvom zloupotrebom, nije u stanju da izbaci nagomilanu nečistoću iz krvi, i tako nastaje bolest. Kad bi se sa umnim naporima kombinovao i fizički rad, došlo bi do življe cirkulacije krvi, rad srca bio bi znatno bolji, nečisti sastojci bili bi izbačeni iz organizma i svaki deo tela dobio bi nov život i novu snagu.

Pošto naši propovednici, učitelji i studenti stalnim učenjem i proučavanjem naprežu samo svoje umne snage, dok telo ostaje neaktivno, njihovi nervi za emocije su preopterećeni, dok im nervi za pokretanje mišića ostaju potpuno neaktivni. Umne snage se tako neprekidnim napreznjem preopterećuju i slabe, dok mišići gube snagu zbog neaktivnosti. Mnogi nimalo nisu skloni da svoje mišiće razvijaju fizičkim radom, jer takav rad smatraju veoma teškim i zamornim.

Hristovi propovednici, smatrajući se Njegovim predstavnicima, treba da slede Njegov primer u svemu, a više svega drugog treba da se navikavaju na strogu primenu umerenosti. Život i primer Hristov oni narodu treba da predočavaju svojim životom samoodricanja, samopožrtvovanosti i aktivnog dobročinstva. Hristos je pobedio apetit u korist čoveka; i zato oni upravo u tom pogledu treba da pružaju drugima dostojan primer. Oni koji ne uviđaju da je pobjeda i nad apetitom tako bitna neće izvojevati dragocenu pobjedu koju bi mogli da izvojuju, i nastaviće da robuju apetitu i telesnim željama, čime stanovnici zemlje pune čašu svoga bezakonja.

Ljudi koji se profesionalno bave objavljivanjem poslednje poruke i opomene svetu, poruke koja odlučuje sudbinu duša, dužni su da istine koje propovedaju drugima praktično primenjuju u

svom životu. Oni narodu treba da budu primer u jelu, piću i čestitosti u svojim razgovorima i ponašanju. Proždrljivost, popuštanje niskim strastima i teški gresi skrivaju se pod plaštom pobožnosti u mnogima koji tvrde da su Hristovi predstavnici širom sveta. Ima ljudi veoma obdarenih izuzetnim prirodnim sposobnostima koji svojim radom ne postižu ni polovinu onoga što bi mogli da postignu kad bi u svemu bili umereni. Popuštanje apetitu i strastima zamračuje um, smanjuje telesnu snagu i slabi moralnu moć. Njihove misli nisu jasne. Njihove reči nisu praćene i oživljavane silom Svetog Duha, i zato ne dopiru do srca slušalaca.

Pošto su naši praroditelji popuštanjem apetitu izgubili Edem, naša jedina nada da se tamo ponovo vratimo upravo je u tome da se čvrsto odupremo bilo kakvom popuštanju apetitu i strastima. Umerenost u jelu i vladanje svojim strastima, sačuvaće um i dati umnu i moralnu snagu, osposobljavajući ljude da sve svoje sklonosti stave pod kontrolu viših sila i da uočavaju razliku između dobra i zla, između svetog i nesvetog. Svi koji imaju pravilnu predstavu o žrtvi na koju se Hristos odlučio, ostavljajući svoj nebeski dom i silazeći na ovaj svet, da bi svojim životom pokazao čoveku kako treba da se odupire iskušenju, rado će se odreći sebe i odlučiće da budu sudeonici s Hristom u Njegovim patnjama.

Početak je mudrosti strah Gospodnji. Oni koji pobeđuju kao što je Hristos pobedio treba stalno da se čuvaju sotoninih kušanja. Apetit i strasti moraju se stalno obuzdavati i držati pod kontrolom rasvetljene savesti, da bi um ostao nepomućen, moć poimanja i razlikovanja jasna i da se sotonino delovanje i njegove zamke ne bi tumačili kao Božje providenije. Mnogi žele konačnu nagradu i pobedu koja pripada pobednicima, ali nisu spremni da podnose mučne napore, lišavanja i samoodricanja, na koja je Njihov Iskupitelj uvek bio spreman. Jedino poslušnošću i neprekidnim naporima možemo pobediti kao što je Hristos pobedio.

Vladajuća moć apetita zapečatiće propast hiljada onih koji bi - da su pobedili u tome - mogli imati moralne snage da zadobiju pobedu nad svakim drugim kušanjem. Međutim, oni koji robuju apetitu moraju uspeti u svojim naporima da usavrše hrišćanski karakter. Čovekovi neprekidni prestupi u toku šest hiljada godina ne prestaju da mu donose bolest, patnje i smrt kao svoje neizbežne plodove. I što se više bližimo kraju, sotoniska kušanja u pogledu popuštanja apetitu biće sve jača i biće nam sve teže da ih pobedimo.

Vođstvo u Crkvi

Brate A, iskustva koja si u pogledu vođstva u Crkvi stekao pre dve godine bila su za tvoje dobro i veoma su bitna za tebe. Previše polažeš na ličnu nezavisnost i pravo da se rukovodiš sopstvenim rasuđivanjem. Ti ekstremno insistiraš na svom stavu u tom pogledu. Smatraš da se sam moraš lično osvedočiti o onome što ti je dužnost.

Pokazano mi je da nijedan čovek svoje rasuđivanje ne treba da podređuje rasuđivanju bilo kog drugog čoveka. Ali kad Generalna konferencija, koja predstavlja najveći Božji priznati autoritet na Zemlji, izrekne svoj sud o nečemu, onda se ne sme i dalje nezavisno isticati lično mišljenje, nego se moramo potčiniti. Ti grešiš u tome što uporno nastavljaš da ističeš lično mišljenje o svojoj dužnosti nasuprot glasu najvišeg autoriteta koji Gospod ima na Zemlji. Ti si u Batl Krik došao tek na ponovljeni i izričito upućeni poziv Generalne konferencije, pošto si prethodno odlagao svoj dolazak i tim odlaganjem u mnogome ometao napredak dela. Čvrsto si ostao pri tome da si postupio ispravno rukovodeći se ličnim osvedočenjem. Ti smatraš da je vrlina ostati uporan u svojoj nezavisnosti. Očevidno nemaš pravu predstavu o vlasti koju je

Gospod poverio svojoj Crkvi u glasu Generalne konferencije. Mislio si da odazvati se pozivu Generalne konferencije znači potčiniti se sudu i mišljenju jednog čoveka. Da bi ostao dosledan sebi, ispoljio si duh nezavisnosti i samovolje, što je veoma pogrešno.

Bog ti je u to vreme dao dragoceno iskustvo koje se pokazalo veoma značajnim za tebe lično i u mnogome povećalo tvoj uspeh u svojstvu propovednika Hristovog. Tvoja sklonost oholosti i nepopustljivosti, savladana je. Doživeo si istinsko obraćenje. Tako si naveden da preispitaš i svoj stav prema vođstvu u Crkvi. Ispravna su tvoja načela u pogledu vođstva, ali si ih pogrešno primenjivao. Da vlast koju Crkva ima u glasu Generalne konferencije nisi pripisivao mome suprugu, u tvom stavu ne bi bilo nikakve greške. Ali tvoja velika zabluda bila je u tome što si umu i rasuđivanju jednog čoveka pridavao autoritet i uticaj koji je Bogom poveren Crkvi u sudu i glasu Generalne konferencije.

Kad bi se vlast koja je Bogom dana Crkvi poverila jednom čoveku i kad bi mu se dozvolilo da donosi sud o drugima to bi bilo sasvim suprotno Božjem poretku. Sotona bi takvom čoveku često i sa uspehom podmetao najlukavije obmane u nadi da će preko njega uspeti da prevari i druge. Tvoj stav u pogledu vođstva biće ispravan ako značaj koji si pridavao jednom čoveku pridaš najvišem autoritetu u organizaciji Crkve. Božja namera nikad nije bila da delo nosi pečat jednog čoveka i njegovog ljudskog rasuđivanja.

Glavni razlog što braći B i C danas nedostaje iskustvo koje su mogli imati, u tome je što nisu dovoljno odvažni. Oni izbegavaju odgovornosti, plašeći se da se ne obelodane njihovi nedostaci. Suviše insistiraju da moj suprug predvodi u svemu i preuzme na sebe sve odgovornosti, prepuštajući da on misli i odlučuje za njih. Pokazuju se slabi u onome u čemu bi trebalo da budu jaki. Ne usuđuju se da postupe po sopstvenom rasuđivanju, da ne bi pravili greške i zbog toga bili osuđeni, dok spremno čekaju da odgovornost za sve što smatraju pogrešnim prebace na moga supruga. Nisu spremni da zajedno s njim ponesu terete. Stalno se pozivaju na moga supruga, primoravajući ga da snosi odgovornosti koje bi morali da podele s njim. Tako najzad postaju zaista slabi u onome u čemu bi mogli i morali da budu jaki. Njima zaista nedostaje moralna snaga, dok bi mogli da budu pravi džinovi, osposobljeni da stoje kao stubovi u delu Božjem.

Ovoj braći nedostaje odvažnost i poverenje da će ih Bog zaista voditi ako nastave da slede svetlost koju im je dao. Božja namera nikad nije bila da snažni, samostalni i umno razvijeniji ljudi stalno zavise od podrške drugih, pripijajući se uz njih kao bršljan oko hrastovog stabla. Sve teškoće, prepreke, nevolje i razočaranja sa kojima se sluge Božje susreću u svom radu treba samo da ih jačaju u izgradnji hrišćanskog karaktera. Prepreke na koje nailaze primoravajući ih da se koriste svim svojim umnim sposobnostima, predstavljaju za njih pravi blagoslov. Oni na taj način jačaju svoje duhovne i umne mišiće da ih u važnim trenucima mogu upotrebiti sa najvećih uspehom. Uče se da ne zavise od drugih i na osnovu ličnog iskustva dolaze do osvedočenja da ih Bog zaista vodi i upućuje. I kad se nađu u opasnosti i agoniji duše oni su primorani da razmišljaju i da shvate neophodnost molitve, a svojim naporima da se razumno i uspešno zalažu za napredak dela. Tada uviđaju da sukobi i teškoće samo podstiču istinsku veru, pouzdanje u Boga i onu odlučnost iz koje se razvija snaga. Stalno se pojavljuje potreba da iznalazimo nove puteve i načine kako da savladamo smetnje. Bude se sposobnosti koje bi ostale uspavane kad ovakvih smetnji ne bi bilo. U Božjem delu stiču se različita iskustva i tu ne mogu biti upotrebljeni oni koji imaju samo jednu ideju i koji u svom hrišćanskom razvoju ostaju na pola puta.

Snažni i jaki u ovom delu postaju oni ljudi koje Bog može da upotrebi na slavu sebi, koji i pored najjačih protivljenja i svih mogućih smetnji i prepreka idu napred. Braća B i C mogli su da svoje propuste i neuspehe pretvore u značajne pobede; ali, umesto toga, oni se klone svake odgo-

vornosti u kojoj bi mogli da pogreše. Ta cenjena braća propuštaju da steknu vaspitanje koje se stiče ličnim iskustvom, i koje neće naći u čitanju i proučavanju niti bilo kom drugom preimućtvu.

Ti si, brate A, bio u stanju da se prihvatiš nekih odgovornosti. Bog je prihvatio tvoje energične napore i blagoslovio tvoj rad. Počinio si izvesne greške, ali ne bi smeo zbog nekoliko neuspeha da stekneš pogrešno mišljenje o svojim sposobnostima niti da izgubiš snagu koju bi mogao da dobiješ od Boga. Ti nisi bio voljan ni spreman da se primiš odgovornosti, jer si po svojoj prirodi sklon tome. I izabrao si lakšu dužnost, odlučivši da se baviš pisanjem i pitanjima koja nisu od životnog značaja. Tvoja je greška što se oslanjaš na moga supruga, očekujući uvek da ti on kaže šta treba da radiš. To Bog nije stavio u zadatak mome suprugu. Prihvatajući se dužnosti koju smatraš neprijatnom, sam moraš odlučiti šta treba da radiš. Bog će ti u tome podariti svoj blagoslov. Teret odgovornosti u vezi sa delom Božjim moraš nositi prema svom najboljem znanju i mogućnostima. Ali moraš se čuvati da mišljenja drugih ne utiču na tvoj sud. Ako postane očevidno da si pogrešio, imaš mogućnosti da svoje greške pretvoriš u pobeđe time što ćeš znati da ih izbegavaš u budućnosti. Ako ti stalno drugi moraju govoriti šta treba da radiš, nikada nećeš steći iskustvo neophodno za svaki značajniji položaj.

Ovo se odnosi na sve koji zauzimaju odgovorne položaje u raznim granama dela u Batl Kriku. Njima ne treba laskati niti ih treba maziti, pomažući im u onome što mogu i treba da sami učine, jer time im ne bismo pomogli da se osposobe za važne i odgovorne položaje. Upravo prepreke ljude čine jakim. Moralnu odvažnost ljudi stiču ne kad im se u svemu pomaže, nego kad su izloženi teškoćama, sukobima i odbacivanju. Težnja za lakšim životom i izbegavanje odgovornosti pretvaraju u slabice i patuljke one koji bi mogli da se prime odgovornosti, da imaju moralne snage i jake duhovne mišiće.

Ljudi koji bi u svakom iznenađenju morali da budu tako odani delu kao što se magnetna igla okreće polu, postaju neefikasni zato što im je glavni cilj da se zaštite od bilo kakvog ukora ili osude i što izbegavaju odgovornosti strahujući od neuspeha. Ljudi džinovskog uma, kad je u pitanju disciplina, ponašaju se kao deca, i prave su kukavice kad treba da preuzmu na sebe teret neke odgovornosti. Nije im uopšte stalo do toga da budu uspešniji. Suviše dugo su očekivali da jedan čovek planira i osmišljava sve što oni treba da preuzmu u interesu dela, dok su sve to mogli i sami da učine. Nedostaci na intelektualnom planu susreću se na svakom koraku. Ljudi koji se zadovoljavaju da drugi za njih planiraju i misle nisu potpuno razvijene ličnosti. Kada nešto planiraju za sebe pokazuje se da su to razboriti i vrlo promišljeni ljudi. Međutim, kad to treba da pokažu i u delu Božjem, ponašaju se sasvim drugačije; tu se skoro u potpunosti gube te njihove sposobnosti. Tu se zadovoljavaju da važe kao nenadležni i nedelotvorni, kao da drugi moraju da planiraju i da misle za njih. Neki ljudi spolja deluju tako kao da su potpuno nesposobni da sami sebi prokrče put. Zar se moraju baš uvek oslanjati na druge da planiraju i misle za njih, da prosto budu njihov um i njihovo rasuđivanje? Bog se stidi takvih vojnika. Njemu ne pričinjava čast da oni imaju bilo kakvog učešća u Njegovom delu dokle god su samo obične mašine u rukama drugih.

Delu su potrebni samostalni, revnosni i istrajni ljudi, a ne oni koji se mogu proizvoljno oblikovati kao testo. Oni koji očekuju da im se posao daje potpuno pripremljen, da rade samo određeno vreme za utvrđenu platu, i to tačno određene poslove koji im odgovaraju, bez ikakvih napora da se prilagođavaju ili nešto uče, nisu ljudi koje Bog poziva da rade u Njegovom delu. Čovek koji nije u stanju da svoje poslovne sposobnosti prilagodi za gotovo svako radno mesto gde zatreba, nije čovek ovoga vremena. Ljudi koje Bog želi da poveže sa svojim delom nisu mladi beskičmenjaci, bez mišića i moralne snage karaktera. Samo stalnim i istrajnim radom ljudi

mogu da se disciplinuju i osposobe za određenu ulogu u delu Božjem. Takvi ljudi ne smeju da gube hrabrost ni kad su prilike i okruženje najnepovoljniji. Od svog cilja oni ne smeju odustajati, kao da je sve izgubljeno, sve dok se potpuno ne osvedoče da zaista ništa više ne mogu učiniti za slavu Božjeg imena i dobro svojih bližnjih.

Ima ljudi koji laskaju sebi da bi mogli učiniti nešto veliko i dobro samo kad bi okolnosti bile drugačije, a ne koriste mogućnosti koje već imaju da rade tu gde su Božjim providenjem zatečeni. Čovek može da stvara svoje okolnosti, ali nikada ne bi trebalo da okolnosti stvaraju čoveka. Čovek treba da gospodari okolnostima i da ih kad su pogodne iskoristi u svom radu, ali nikad ne sme dozvoliti da okolnosti gospodare njime. Lična samostalnost i potpuna odvažnost, to su osobine sada neophodne. Individualnost u svom karakteru ne treba žrtvovati, nego je treba korigovati, oplemenjivati i uzdizati.

Prema onome što mi je pokazano, dužnost je moga supruga da sa sebe skine odgovornosti koje mu drugi tako rado prepuštaju jer su na taj način pošteđeni mnogih teškoća. Spremnost moga supruga da jasno uoči razliku i pravilno rasudi - osobine koje je sticao marljivim proučavanjem i dugogodišnjom praksom u radu - navode ga da na svoja pleća preuzme mnoge terete koje drugi treba da nose.

Brate A, ti si suviše spor. Treba da neguješ u sebi suprotne osobine. Delu Božjem potrebni su ljudi koji brzo uočavaju i odmah i u pravom trenutku najenergičnije deluju. Ako čekaš dok odmeriš svaku teškoću i proceniš svaku neizvesnost na koju možeš naići, onda ćeš vrlo malo postići. Na prepreke i teškoće nailazićeš na svakom koraku i ako ne ostaneš čvrst u odluci da ih pobediš, one će pobediti tebe.

Dešava se ponekad da različiti putevi i namere, različit način rada u delu Božjem, imaju podjednake izgleda na uspeh. Upravo u takvim slučajevima neophodno je najoštroumnije razlikovanje. Ako se želi bilo šta postići, neophodno je iskoristiti najpogodniji trenutak. I najmanje pomeranje kazaljke na vagi odmeravanja mora se uočiti, i odluka se mora doneti bez ikakvog odlaganja. Odugovlačenja zamaraju anđele koji to budno prate. Ponekad je donošenje i pogrešne odluke manje zlo, nego neprekidno kolebanje, čas na jednu, čas na drugu stranu. Takvo kolebanje, nesigurnost i sumnja donose ponekad više zabune i nevolje, nego preterana žurba.

Pokazano mi je da su najznačajnije pobeđe i najstrašniji porazi zavisili od trenutne odluke učesnika. Bog zahteva neodložno delovanje. Odlaganjem, sumnjom, kolebanjem i neodlučnošću često sve prednosti dajemo neprijatelju. Brate moj, tebi je neophodna reforma. Blagovremenim i odlučnim delovanjem možemo mnogo učiniti u korist istine i dela Božjeg. Mogućnost pobeđe često se propušta upravo zbog odlaganja. U delu će dolaziti do kriza. Ali spremnošću na odgovor i odlučnim delovanjem u pravom trenutku mogu se izvojevati slavne pobeđe, dok odlaganje i nemarnost imaju za posledicu samo neuspeh i nanose sramotu Bogu. Brzi pokreti u odlučujućem trenutku često razoružavaju neprijatelja i on je razočaran i pobeđen, jer mu je potrebno vreme za planiranje novih napada i lukavih poteza.

Bog želi da savest i rasuđivanje odgovornih u Njegovom delu u Batl Kriku budu spremni da, čim to zatreba, reaguju tako brzo kao blesak munje. Najveća gotovost potrebna je upravo u času rizikovanja i opasnosti. Svaki plan za širenje dela Božjeg može biti zamišljen tako da obećava dobre rezultate, ali ipak u trenutku i najkraćeg odlaganja događaji mogu da poprime sasvim drugačiji oblik, i veliki ciljevi koji su mogli biti ostvareni propuštaju se zbog nedostatka brzog rasuđivanja i hitne intervencije. Mnogo se može postići privikavanjem uma da savlada sporost i nehat. Ima trenutaka kad su opreznost i budno odmeravanje veoma potrebni, i kad bi prenapljenost bila prava ludost. Ali čak i u takvim trenucima mnogo se gubi prevelikim oklevanjem. Opreznost je potrebna do izvesne tačke; ali oklevanje zbog navodne specifičnosti

slučaja ponekad je kobnije od neuspeha izazvanog ishitrenošću. Brate moj, moraš biti pokretljiviji i brži. Odbaci svoju prirodnu sklonost oklevanju. Spor si i nemaran da se bez odlaganja prihvatiš posla. Moraš se osloboditi tog skučenog načina rada, jer si stvorio veoma ružan običaj. Kad neverovanje obuzme tvoju dušu ti se toliko kolebaš, odugovlačiš i odmeravaš, da sam ne postižeš ništa a i druge ometaš u radu. Ti si dovoljno zainteresovan da uviđaš teškoće i da stalno izražavaš sumnju, ali nisi toliko zainteresovan niti hrabar da savlađuješ teškoće i razgониš sumnju. U takvim trenucima treba da se u potpunosti predaš Bogu. Tebi je potrebna snaga karaktera, a ne upornost i samovolja. Tvoja izražena sklonost sporosti i oklevanju jedno je od najvećih nedostataka u tvom karakteru i predstavlja ozbiljnu prepreku na putu tvoje korisnosti.

Tvoja sporost i prevelika opreznost u odlučivanju, kad su u pitanju interesi dela Božjeg, ponekad deluju veoma mučno. To nije neophodno uvek i u svemu. Brzom i odlučnom akcijom mogu se ostvariti veliki rezultati. Ti si, uopšte uzev, spreman da nešto preduzmeš samo onda kad u tome nema nikakve neizvesnosti; ali bi u delu Božjem bio mnogo korisniji da si brz i odlučan u kritičnom trenutku, i kad bi savladao svoju naviku oklevanja i odlaganja koje je obeležje tvog karaktera i koje predstavlja veliku prepreku za delo Božje. Taj nedostatak, ukoliko ga ne savladaš, pokazaće se u trenucima velike krize kobnim i za delo i za tvoju sopstvenu dušu. Moraš se učiti da deluješ skoncentrisano i odlučno u pravom trenutku, jer tebi upravo to nedostaje. U ratovima na bojnopolju često se dobro isplaniranom i brzom akcijom postiže više nego najupornijim ratovanjem sa neprijateljem.

Veoma je korisna sposobnost da se posao obavi brzo, a ipak temeljito i savesno. Brate moj, ti stvarno misliš da su tvoja opreznost i kolebanje vredni pohvale da više predstavljaju vrlinu nego slabost. Međutim, prema onome što mi je Gospod pokazao, ta sporost s tvoje strane predstavlja veliku prepreku za delo Božje, i mnogi poduhvati koji su brzim delovanjem mogli biti preduzeti, ostali su nepokrenuti. Sad ti je svakako teže da u svom karakteru izvršiš ove promene koje Bog od tebe s pravom očekuje, jer se u mladosti nisi navikao da u svojim naporima deluješ odlučno i usredsređeno. Kad je karakter formiran, navike stečene a moralne i umne sposobnosti usmerene, onda je veoma teško odviknuti se rđavih navika i delovati brzo i odlučno. Moraš shvatiti značaj i vrednost vremena. Ne možeš se opravdati ako napustiš najvažniji, iako neprijatan zadatak, nadajući se da ćeš ga se potpuno osloboditi ili da će taj zadatak postati manje neprijatan, dok svoje vreme provodiš u prijatnijim aktivnostima koje ne zamaraju. Prvenstvo u svojim aktivnostima moraš dati onome što je u ovom trenutku najznačajnije za interese dela, i tek onda se možeš posvetiti aktivnostima od manjeg značaja, koje nisu toliko neophodne. Usredsređenost na tačno određene aktivnosti i odlučnost od bitnog su značaja za delo Božje. Odlaganje zaista znači poraz. Svaki trenutak je dragocen i mora se iskoristiti na najbolji mogući način. Ovozemaljski odnosi i lični interesi uvek moraju biti od drugostepenog značaja. Delo Božje ni najmanje ne treba da trpi zbog nekakvih obzira prema našim zemaljskim prijateljima ili najbližim srodnicima.

„A drugome reče: Hajde za mnom! A on reče: Gospode, dopusti mi najprije da idem i da sahranim oca svojega, a Isus mu reče: Ostavi neka mrtvi sahranju svoje mrtvace; a ti hajde za mnom te objavljuj carstvo Božje. A i drugi reče: Gospode, ići ću za Tobom; ali dopusti mi najprije da idem da se oprostim sa domaćima svojim. A Isus mu reče: Nijedan koji je stavio svoje ruke na plug pa se obazre natrag, nije spreman za carstvo Božje.”

Nikakve zemaljske veze, nikakvi zemaljski obziri ne bi smeli ni za trenutak da pretegnu nad dužnošću prema delu Božjem. Hristos je raskinuo sve svoje dotadašnje veze da bi spasao izgubljeni svet, i On i od nas isto tako zahteva potpunu posvećenost. Zbog interesa dela Božjeg moramo biti spremni na svaku žrtvu. Žrtvovanje svojih osećanja je najoholija žrtva koja se traži od nas, a ipak je to posle svega što je Isus žrtvovao, mala žrtva. Imaš mnoštvo prijatelja i ako se

tvoja osećanja prosvetljena, ti rad s njima nećeš smatrati velikom žrtvom. Ti svoju suprugu ne ostavljaš među neznabošcima, niti se od tebe traži da pešačiš po vrelom pesku afričke pustinje ili da se svakog dana izlažeš opasnosti hapšenja i zatvora. Kad tražiš naklonost, pazi da ljudska osećanja i lične obzire ne mešaš sa svojim naporima u zalaganju za delo Božje. On traži samo nesebičnu i dragovoljnu službu. Ti, uz takvu službu Bogu, možeš odgovoriti i svim svojim dužnostima prema porodici, ali ove poslednje moraš smatrati drugostepenima po prioritetu i značaju.

Moj suprug i ja zajedno s njim pravili smo ozbiljne greške pristajući da na sebe preuzmemo odgovornosti namenjene drugima. Delo je od samog početka tražilo čoveka spremnog da planira, da oštroumno rasuđuje i uočava razliku, da predvodi, da se bori protiv zabluda i savlađuje mnogobrojne prepreke. Moj suprug je pod bremenom najtežih odgovornosti nailazio na najodlučnije protivljenje. Međutim, kad smo postali potpuno organizovano telo i kad su za različite položaje izabrani odgovarajući ljudi, onda je došao pravi trenutak da moj suprug prestane da se i dalje preopterećuje bremenom svih tih teških odgovornosti kao da samo on postoji. To nije posao za jednog čoveka. Tu su grešili njegovi saradnici što su mu uporno nametali, a i on sam što je godinama pristajao da teret svih tih odgovornosti i dalje nosi sam. Trebalo je da se tereta tih odgovornosti oslobodi godinama ranije i da ih podeli sa ljudima izabranim da rade za dobro naroda. Sotoni bi zaista bilo po volji da jedan čovek svojim umom i rasuđivanjem kontroliše um i rasuđivanje svih koji veruju u sadašnju istinu.

Često se dešavalo da je moj suprug, kad je trebalo shvatiti potrebe dela i delovati brzo i odlučno, ostajao potpuno usamljen. Vodećim ljudima oko njega nisu nedostajale umne sposobnosti, nego im je nedostajala spremnost da se stave u položaj u kojem se moj suprug stalno nalazio. Dopuštali su potpuno nedosledno da jedan paralizovan čovek snosi teret odgovornosti u ovom delu, teret koji nijedan od njih, sa svojim zdravim nervima i čvrstim mišićima, sam ne bi mogao da nosi. On je ponekad pribegavao oštini i govorio je tako da se to moglo protumačiti kao uvreda. Videvši kako oni koji su mogli da podele s njim te teške terete izbegavaju svaku odgovornost, bio je ožalošćen do dna srca i govorio je impulsivno. U taj neshvatljivo težak položaj nije ga doveo Gospod, nego njegova braća. Njegov život se gotovo nimalo nije razlikovao od robovanja. Njegova braća uopšte nisu cenila njegov toliko iscrpljujući umni rad, njegove teške brige i neprekidna iskušenja. Njegov život ionako ispunjen neprijatnošću i njegovu nesreću još su više svojim zameranjem zagorčavali njegovi saradnici koji nisu hteli da učine ni ono što su mogli i što su bili dužni da učine. Njegova priroda je neprekidno bila izložena nasilju i preopterećenosti. Njegovi saradnici, iako su mu zamerali što toliko radi, nikad se nisu ponudili da preuzmu svoj deo odgovornosti, već su veoma rado na njega prebacivali odgovornost za sve. On se plemenito prihvatao odgovornosti kad nije bilo nikog drugog ko bi ih preuzeo. Da su braća u propovedništvu bila spremna da prihvate terete odgovornosti koji su upravo njima bili namenjeni, moj suprug ne bi morao da obavlja tolike poslove koji, po njegovom mišljenju, nisu smeli da ostanu zanemareni.

Bog nije dozvolio da se život mog supruga neslavno završi. On ga je održavao u životu. Ali čoveku koji radi dvostruko više, koji poslove predviđene za dve godine završava u jednoj, životna sveća sagoreva sa oba kraja. Mom suprugu ipak još uvek preostaje zadatak koji je trebalo da izvrši godinama ranije. On sada treba da ima što manje sukobljavanja, zbunjenosti i životnih odgovornosti i da u svom sazrevanju smekšava, pripremajući se za svoju poslednju promenu. On sada treba da čuva svoje snage, ne dopuštajući da preopterećenost odgovornostima, predrasude i sumnjičenja od strane braće ugrožavaju njegov mir.

Bog je dozvolio da dragocena svetlost Njegove reči prosvetli um moga supruga. Tako da on

svojim propovedima i pisanjem može tu svetlost iz prisustva Hristovog da prenosi i na druge. Ali primoran da, obavljajući razne druge poslove „služi oko trpeza,” on je u velikoj meri bio lišen preimućstva da piše i da narodu drži propovedi.

On se osećao Bogom pozvan da ustane u odbranu istine i da ukori, ponekad i vrlo oštro, one koji u svom zalaganju za delo nisu bili ispravni. Pritisnut brigama i bolešću, često je padao u obeshrabrenost i ponešto gledao u preteranoj svetlosti. Njegova braća su često uspevala da njegove reči i njegovo brzo reagovanje, što je bilo u očiglednoj suprotnosti sa njihovom sporošću u radu i planiranju, iskoriste protiv njega. Oni su mome suprugu pripisivali pobude i osećanja koja on nikad nije gajio. Velika suprotnost između njih i njega izgledala je kao neki ponor; ali se taj ponor lako mogao premostiti da su ti, inače, vrlo inteligentni ljudi bili spremni da se, žrtvujući lične interese, svim srcem posvete izgradnji i napretku dela Božjeg.

U ovom mestu, na čelu dela, mi svojim uticajem možemo stalno da doprinosimo napretku naših institucija. Ali ponašanje drugih koji, ne čineći ono što bi mogli, predstavljaju stalan povod za iskušenja i koji, ako im se ne stane na put, prikazuju u nepovoljnoj svetlosti naše najusrdnije napore za napredak dela Božjeg - primorava nas da utočište potražimo na nekom drugom mestu gde ćemo moći da radimo uspešnije i uz manje opasnosti da se skrhamo pod teretom. Bog nam je u radu sa Njegovim narodom u Batl Kriku dao veliku slobodu i silu. Kad smo došli u ovo mesto prošlog leta, od samog početka smo najrevnosnije pristupali radu i tako nastavljamo još uvek. Ali teškoće i smetnje ne prestaju da se pojavljuju jedna za drugom, i potrebno je zaista mnogo napora i truda da bi se sve postavilo kako treba.

Kad je Gospod pokazao da bi brat D, ako u smernosti nastavi da se oslanja na Njegovu silu, mogao zaista da bude pogodan čovek za to mesto, On nije učinio propust niti je izvršio pogrešan izbor. D je za izvesno vreme bio istinski zainteresovan i u Zdravstvenom institutu ponašao se kao otac. Ali se uzoholio i postao zadovoljan samim sobom. Popustivši iskušenju, on nastavlja pogrešnim putem. Nijedan od izgovora koje rukovodeći ljudi navode za svoje zanemarene dužnosti nije opravdan. Njihovo prebacivanje odgovornosti na brata i sestru Vajt upadljivo govori protiv njih. Svoje dužnosti oni zanemaruju jednostavno zato što im one nisu prijatne.

Pokazano mi je da je na obali Pacifika zaista neophodna pomoć. Ali Bog ne želi da mi preuzimamo na sebe odgovornost i terete koji pripadaju drugima. Možemo im pomagati svojim savetima, svojim uticajem i rasuđivanjem. Možemo učiniti mnogo ako se ne damo navesti da preuzimamo na sebe terete koje moraju nositi drugi ukoliko žele da steknu neophodna iskustva. Naše je da pišemo o značajnim istinama koje su narodu toliko potrebne, jer posedujemo dragocenu svetlost o biblijskoj istini koja treba da dopre do onih kojima je namenjena.

Pokazano mi je da nije bila Božja namera da moj suprug posrće pod teretom koji je nosio poslednjih pet meseci. Sva odgovornost i briga oko organizovanja poslova prepuštena je njemu. To je kod njega izazvalo zbunjenost, premor i iznurenost živaca, što je rezultiralo obeshrabrenošću i depresijom. Od samog početka nedostajala je skladna saradnja od strane njegovih najbližih saradnika u propovedničkom pozivu. U svojoj želji da budu slobodni, nisu preuzeli na sebe odgovornosti koje su mogli i propustili su da steknu iskustva koje bi ih osposobilo za najodgovornije položaje u vezi sa vitalnim interesima dela Božjeg u ovom trenutku. Za svoju nespремnost da se prihvate odgovornosti oni se izgovaraju strahovanjem da bi se to kasnije moglo odraziti nepovoljno na njih same.

Vera koju ispovedamo često nosi obeležje naših prirodnih sklonosti i našeg temperamenta; stoga je veoma bitno da slabe tačke u svom karakteru jačamo vežbom, a one izraženo nepovoljne tačke da neutrališemo delovanjem u suprotnom pravcu i jačanjem njima suprotnih osobina. Međutim, neki od vodećih ljudi nisu učinili ono što su mogli i što su bili dužni da učine, i čime bi

mom suprugu pružili dovoljno ohrabrenja i podrške da izdrži u svojim odgovornostima na čelu dela. Njegovi saradnici nisu postupili samostalno, tražeći od Boga da im pokaže dužnost, niti su bili spremni da se zajednički savetuju o planovima i načinu rada za koji im je Bog otvorio put u svom providenju.

Posle našeg dolaska u Mičigen prošlog leta, Gospod je naročito blagoslovio napore moga supruga, i bio je na veoma zapažen način podržan u onome što je zaista trebalo učiniti. Da su njegovi saradnici budno pratili razvoj i potrebe dela Božjeg, na našem poslednjem sastanku održanom u Mičigenu moglo je da se uradi mnogo toga što je ostalo nedovršeno. Potrebe koje su tada bile aktuelne nisu zadovoljene. Da je brat A radosna srca sledio primljenu svetlost, spreman da vidi šta treba uraditi i čineći to bez odlaganja, mogli smo već mesecima intenzivnije raditi na osnivanju štamparije na obali Pacifika. Svojim pojedinačnim padom u sumorno neraspoloženje, a naročito ostajanjem u takvom stanju, ne možemo proslaviti Boga. Svetl ost blista, iako mi možda ne primećujemo njene blagodati; ali ako se revnosno borimo da izađemo na svetlost i nastavljamo svoj put radosno kao da je obasjan svetlošću, ubrzo ćemo izaći iz mraka i videćemo da je svetlost svuda oko nas.

Na našem poslednjem sastanku pod šatorom, anđeli Božji su došli na naročiti način da donesu svetlost, zdravlje i blagoslov i mome suprugu i bratu Vagoneru. Tu je zadobijena dragoce- na pobeda koja nikad ne treba da izgubi svoj uticaj. Pokazano mi je da je Bog mom suprugu pružio najočevidnije dokaze o svojoj ljubavi, brizi i stalnoj milosti. On vidi i uvažava njegovu revnost i potpunu odanost delu; i to moga supruga treba uvek da podstiče na poniznost i stalnu zahvalnost.

Bog traži tačne i strogo odane ljude. On traži ljude koji su, kad se donose značajne odluke, odani dužnosti kao magnetna igla severnom polu, ljude koji svoje posebne i lične interese - kao što je to činio i naš Spasitelj - podređuju velikom opštem interesu za spasavanje duša. Sotona deluje na ljudski um kad god mu se za to ukaže prilika i nastoji da svaki mogući trenutak i mesto iskoristi za službu sebi, a na što veću štetu delu Božjem. Nemarnost da učinimo ono što bismo mogli i što Bog s pravom zahteva da učinimo za Njegovo delo, predstavlja greh koji se ne može opravdati okolnostima ili postojećim stanjem; jer se Hristos brine za sve i za svako iznenađenje.

Brate moj, saradujući na delu Božjem ti ćeš se naći u različitim okolnostima koje traže potpunu prisebnost i samokontrolu; ali upravo to će te osposobiti da se prilagođavaš okolnostima u izuzetno teškoj situaciji. Tada ćeš biti u stanju da postupaš samostalno i da te ništa ne zbunjuje. Ne smeš suviše potcenjivati svoje sposobnosti da odigraš svoju ulogu u raznim situacijama svakodnevnog života. Ako si postao svestan svojih nedostataka, zauzmi se odmah i to najusrdnije da ih se oslobodiš. Ne oslanjaj se na druge da nadoknađuju tvoje nedostatke, dok ti ravnodušno nastavljaš svojim putem, kao da se to samo po sebi razume da u svojoj nastranosti uvek moraš ostati takav. Zauzmi se najodlučnije da se oslobodiš tih nedostataka, kako bi mogao da budeš savršen u Hristu Isusu, bez ikakve mane.

Ako nastaviš da gajiš suviše visoko mišljenje o sebi smatrajući svoj rad značajnijim nego što u stvari jeste, težićeš ličnoj nezavisnosti, koja se graniči sa arogancijom. Ako, pak, odlazeći u drugu krajnost, stvoriš o sebi suviše skromno mišljenje uvek ćeš se osećati inferiornim, i ostavljajući o sebi utisak niže vrednosti što će u velikoj meri ograničavati tvoj uticaj na dobro. Čuvaj se i jedne i druge krajnosti. Ne dozvoli da tobom vladaju osećanja, niti da nemoćno padaš pod uticaj okolnosti. Moraš formirati korektno mišljenje o sebi, ne odlazeći ni u jednu krajnost. Možeš imati dostojanstveno držanje bez tašte uobraženosti; možeš biti blagonaklon i spreman na popuštanje bez žrtvovanja samopoštovanja ili lične nezavisnosti, što će ti omogućiti da pozitivno utičeš na ljude i viših i nižih društvenih slojeva.

Brate A, ti si sada u opasnosti da se povodiš za onim šta govore drugi. U svom radu ti si odlučan, strog i često preoštar. Sklon si da ljude obuzdavaš izuzetno strogim zahtevima. To je ponekad neophodno; ali tvoji naponi su suviše karakteristični po tome, i izgubiće snagu delotvornosti ako ne budu više praćeni ublažujućim i ohrabrujućim uticajem Božjeg Duha. Ti dopuštaš da reči tvojih srodnika i ličnih prijatelja utiču na tvoje planove i odluke. Previše im veruješ i njihova mišljenja i stavove prihvataš kao svoje, i zbog toga se veoma često nađeš na pogrešnom putu. Moraš biti oprezniji. Porodice u sa kojima si rodbinski tako prisno povezan, znatno utiču na tebe. Svojim rasuđivanjem, svojim osećanjima i svojim stavovima ti jako utičeš na njih, ali isto tako snažno i oni sa svoje strane utiču na tebe, i to će vas kao snažna bujica odvući u pogrešnom pravcu, ako se svi skupa ne ponizite i potpuno predate Bogu. Svi članovi tih porodica su po svojoj prirodi - ukoliko se ne uravnoteže pod naročitim uticajem Božjeg Duha - nezavisni, samouvereni i skloni ekstremizmu.

Nikad, nikad ne dozvoli da padneš pod uticaj onih koji prenose šta su čuli. Nikad ne dozvoli da na tebe negativno utiču oni sa kojima si u najprisnijem srodstvu. Došlo je vreme kada u pogledu dela Božjeg i njegovih interesa moramo biti veoma oprezni. Neophodno je oštroumno rasuđivanje da bi se znalo kad treba govoriti, a kada ćutati. Čeznja za saosećanjem često dovodi do veoma ozbiljnih neopreznosti u poveravanju svojih osećanja drugima. Svojom pojavom ti često tražiš naklonost i saosećanje dok bi za tebe bilo bolje da ih ne primaš. Značajna je dužnost svakog pojedinca da je uvek duboko svestan svakog postupka u svom svakodnevnom ponašanju, kao i pobuda koje ga na to pokreću. Naročito je važno voditi računa o pobudama koje pokreću na određene postupke. O postupcima u životu ne treba suditi po tome kako oni izgledaju, nego prema pobudama koje počinio pokreću na određeni postupak.

Svi treba budno da paze na svoja čula, da sotona ne bi zagospodario nad njima; jer čula predstavljaju prilaze duši. U disciplinovanju samih sebe možemo biti strogi koliko god to želimo, ali prema drugima moramo biti obazrivi da ne bismo neke duše gurnuli u očajanje. Neki smatraju da je brat Vajt previše strog i određen u načinu na koji se obraća pojedincima, osuđujući ono u čemu oni po njegovom mišljenju greše. Možda on u svom načinu ukoravanja nije bio dovoljno pažljiv da ukorenom pruži priliku za razmišljanje. Međutim, neki upravo od onih koji se žale na njegov način ukoravanja, služe se najoštrijim i najnepoštednijim rečima osude, rečima koje ne bi trebalo da se čuju na skupu vernika, i onda smatraju da su rasteretili svoju dušu i učinili veliko i dobro delo. Ali anđeli Božji nikada ne mogu odobriti takvo postupanje. Ako brat Vajt treba da bude poučen da promeni svoj način rada u ukoravanju pojedinaca prema kojima je postupio prestrogo, koliko je potrebnije da njegovi saradnici u propovedništvu uvide potpunu nedoslednost kritikovanja i osuđivanja čitavog skupa vernika, pri čemu su i potpuno nevini primorani da trpe zajedno sa krivcima.

Gore je, daleko gore davati izraza svojim osećanjima na nekom velikom skupu, pogađajući time sve i svakoga, nego li obratiti se neposredno pojedincima koji su pogrešili i lično ih ukoriti. Sablažnjivost tih oštrih, vlastoljubivih i osuđivačkih govora pred velikim skupom teža je u Božjim očima nego lično ukoravanje pojedinaca, pošto je veći broj pogođenih a osuda opštija. Uvek je lakše dati izraza svojim osećanjima pred nekim skupom jer su tu mnogi prisutni, nego prići lično zabludalom i izneti mu otvoreno i iskreno Njegove greške. Unositi u Božji dom neprijateljska osećanja prema pojedincima pogađajući time pored krivca i nevine - to je način koji Bog ne odobrava i koji donosi više štete nego koristi. Suviše često se na javnim skupovima izlazi sa izlaganjima koja su puna kritike i osuđivanja. To ne podstiče duh bratske ljubavi među prisutnima. Njihove misli to ne uzdiže k nebu niti ih čini duhovnijima i svetijima, nego u njihovom srcu budi samo ogorčenost i nesveta osećanja. Ponekad su potrebna i tako stroga

izlaganja koja seku i razdiru srca, da bi se ljudi probudili, uvideli opasnost i osvedočili se. Ali ukoliko ne nose naročito obeležje da su pokrenuti Svetim Duhom, takva izlaganja donose više štete nego koristi.

Pokazano mi je da način postupanja moga supruga nije bio savršen. Istina, on je ponekad grešio u tome što je i sam gundao i u ukoravanju bio prestrog. Ali, prema onome što mi je bilo otkriveno, ipak on u tom pogledu nije grešio tako mnogo kao što su neki pretpostavljali i kao što sam ponekad i sama strahovala. I patrijarh Jov je, budući potpuno neshvaćen od svojih prijatelja, uzvraćao na njihove prekore i osude, pošto su oni mislili da brane Božju čast, ispovedajući svoju veru u Njega i svoju svest o grehu, Jov im uzvraća da sve to, on zna potpunije i dublje nego oni. „Svi ste vi zaludni tješioći,” odgovara on svojim kritičarima i veoma oštrim sudijama. „I ja bih,” naglašava Jov, „mogao govoriti kao i vi, da ste na mom mjestu, gomilati na vas riječi i mahati glavom na vas.” Ali on kaže da ne želi činiti tako. Više bih želeo, kaže on, „hrabriti vas ustima svojim, i micanje usana mojih oblakšalo bi bol vaš.”

Braća i sestre koji su dobronamerni, ali imaju suviše ograničenu predstavu gledajući samo ono što se spolja može videti, često pokušavaju da pomognu u nečemu što u stvari ne razumeju. U svom ograničenom iskustvu oni nisu u stanju da proniknu u osećanja duše pokrenute Duhom Božjim, duše koja shvata svu dubinu one usrdne i neizrecive ljubavi i interesa za delo Božje i za spasavanje duša koje oni nikada nisu iskusili, i koja je u delu Božjem nosila terete odgovornosti koje oni nikada nisu poneli.

Pojedini kratkovidi i posve neiskusni prijatelji nisu u stanju da u svojoj ograničenoj predstavi shvate osećanja onoga koji je u delu spasavanja duša svom svojom dušom tako dugo i tako neraskidivo vezan sa Hristom. Njegove pobude i postupke pogrešno su tumačili i oni koji se smatraju njegovim prijateljima. Sve dok nije bio prinuđen da se kao Jov najusrdnije moli: Spasi me od mojih prijatelja. Bog je u Jovljevom slučaju uzeo stvar u svoje ruke. Njegovo strpljenje bilo je teško kušano; ali kad je Bog progovorio, nestalo je sve njegove mrzovoljnosti. Opravdanje samog sebe, koje mu je bilo neophodno da bi se odupro osudi svojih prijatelja, pred Bogom koji nikad i ni u čemu ne greši, nije bilo potrebno. Kada je Gospod rekao Jovu: „Opaši se sada kao čovjek, ja ću te pitati, a ti mi kazuj,” patrijarh je prepoznao božanski glas i, svestan svoje grešnosti, u duši se sagnuo pred Bogom rekavši smerno: „Za to poričem, i kajem se u prahu i pepelu.”

Kad god bi Bog progovorio, moj suprug je uvek bio spreman da poslušna Njegov glas, ali da podnosi osudu i mišljenja svojih prijatelja, koji nisu bili u stanju da pravilno rasuđuju, to je za njega bilo veliko kušanje. Kad bi se njegovi saradnici našli u istim okolnostima i bili pritisnuti istim teretom odgovornosti koje je on nosio uz tako malo ohrabrenja i pomoći, tada bi možda bili u stanju da shvate koliko bi trebalo da ga podržavaju, teše i blagosiljaju, ne vređajući njegova osećanja prekora i osudama koje on ni na koji način nije zaslužio.

Pozivi za davanje priloga

Pokazano mi je da su pozivi za neodložno davanje priloga na našim sastancima pod šatorom imali nepovoljne posledice. To pitanje je mnogo naglašavano i ide veoma teško. Mnogi od imućnijih ne bi učinili ništa da uticaj svedočanstava koja su im iznesena nije smekšao i razbio njihova srca. Međutim, siromašni su bili mnogo dublje ganuti i, u svojoj iskrenosti, oni su od srca obećali određene sume novca koji nisu u mogućnosti da isplate. U većini slučajeva uporno pozivanje na davanje priloga ostavilo je negativan utisak na ljude. Neki su shvatili da je novac

suština naše poruke. Mnogi se vrat iše svojim domovima srećni zbog toga što su svojim priložima potpomogli delo Božje. Međutim, sistem dobrovoljnog davanja bolji je nego uporno traženje priloga na velikim sastancima. Kada bi svi podržali plan sistematskog dobročinstva i kad bi svi naši radnici i misionari bili verni i u ovom pogledu, riznica bi bila dovoljno snabdevena i bez tih nametljivih poziva na našim velikim skupovima.

Međutim, postoji velika nemarnost u pogledu ove dužnosti. Mnogi uskraćuju sredstva koja Gospod s pravom očekuje, i na taj način zakidaju Boga. Rukovodeći se sebičnošću svoga srca oni ne daju desetak od svega, što Gospod s pravom zahteva. Oni čak ni na godišnjim skupovima ne prinosе svoje darove zahvalnosti, dobrovoljne priloge i žrtve za prestup. Mnogi izlaze pred Gospoda praznih ruku. „Eda li će čovjek zakidati Boga? A vi mene zakidate; i onda govorite: u čemu Te zakidamo? U desetku i u prinosu. Prokleti ste, jer me zakidate, vi - sav narod. Donesite sve desetke u spremlje da bude hrane u mojoj kući; i okušajte me u tome, veli Gospod nad vojskama hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.”

Kao narod, bićemo krivi pred Bogom ako ne uložimo najusrdnije napore da pronađemo one koji i pored svog krajnjeg siromaštva prilažu za razne poduhvate u delu. Sve što su u darežljivosti svoje duše priložili treba im vratiti uz dodatnu pomoć, kako bi im se olakšalo u njihovoj oskudici. U traženju novca odlazilo se u krajnost. I to je ostavilo veoma nepovoljan utisak na mnoge. Uporno insistiranje na neodložnom davanju nije najbolji način da se dođe do sredstava. Nije bilo dovoljno pažnje da se siromašnima koji prilože preko svojih mogućnosti vrata njihovi prilozi, kako ne bi ostali bez najneophodnijih životnih potreba. Zanimariti svoju dužnost u ovom pogledu - ne upoznati se sa potrebama siromašnih i ne vratiti im novac koji se priloži za napredak dela Božjeg, značilo bi zapostaviti našeg Spasitelja u licu Njegovih svetih.

Dužnost prema unesrećenima

Pokazane su mi izvesne pojedinosti o našoj dužnosti prema unesrećenima, i osećam se obaveznom da ovo napišem. U prisno hrišćansko srodstvo sa svojom Crkvom, Bog u svom providenju dovodi i udovice, siročad, slepe, gluve, hrome, gluvoneme, i na razne načine unesrećena lica - da bi prokušao vernost svog naroda pružajući svima priliku da razviju pravi hrišćanski karakter. Anđeli Božji budno paze kako se mi ophodimo prema takvima kojima je zaista potrebno naše saosećanje, ljubav i nesebično dobročinstvo. Na taj način Bog proverava naš karakter. Ako imamo pravu biblijsku veru, mi ćemo osećati da zaista dugujemo ljubav, naklonost i svesrdno interesovanje Hristu u licu Njegove braće, i samo ispoljavanjem duboke pažnje i ljubavi prema onima kojima je sreća manje naklonjena nego nama, možemo da pokažemo svoju zahvalnost za neizmernu ljubav koju nam je On ukazao dok smo još bili grešnici nedostojni Njegove milosti.

Ljubiti Boga iznad svega drugog a bližnjega kao samog sebe - to su dva velika načela Božjeg zakona. Iz ova dva načela proističu i prve četiri i ostalih šest zapovesti zakona Božjeg. Ilustracijom o čoveku koga su na putu od Jerusalima za Jerihon uhvatili hajduci, opljačkali ga, pretukli i ostavili polumrtvog, Hristos je zakoniku objasnio ko je u stvari njegov bližnji. Sveštenik i levit su u prolazu videli ovog unesrećenog čoveka, ali njegove patnje nisu ganule njihova srca. Da bi izbegli taj strašni prizor, oni prođoše drugom stranom. Kad je neki Samarjanin, prolazeći istim putem ugledao nepoznatog čoveka u nevolji, on uopšte nije razmišljao da li je u pitanju njegov srodnik, zemljak ili pripadnik iste vere, nego se prihvatio dužnosti da pomogne

stradalniku, jer je to bilo zaista neophodno. Zavio mu je rane kako je najbolje mogao i umeo, posadio ga na svoje kljuse, preneo ga u gostionicu i tu se postarao za njegove potrebe o sopstvenom trošku. Ovaj Samarjanin je, prema Hristovim rečima, zaista bio bližnji čoveku napadnutom od hajduka. Levit i sveštenik predstavljaju one u Crkvi koji ispoljavaju ravnodušnost upravo prema onima kojima je najpotrebnija njihova pomoć i njihovo saosećanje. Takvi članovi, bez obzira na položaj koji zauzimaju u Crkvi, prestupaju Božje zapovesti. Samarjanin predstavlja one koji su pravi Hristovi saradnici i koji se ugledaju na Njegov primer čineći samo dobro.

One koji imaju srca za nesrećne, slepe, onesposobljene, ucveljene, udovice, siročad i ugrožene, Hristos priznaje kao one koji zaista drže Njegove zapovesti i koji će imati večni život. U postoji veliki nedostatak lične vere, ljudi se uopšte ne osećaju obaveznima da saosećaju sa nevoljnima i da se nesebično zalažu za dobro unesrećenih i ucveljenih. Mnogi nemaju nikakvog iskustva u toj dužnosti. Oni se u toku celog života ponašaju kao onaj sveštenik i levit, koji su pored unesrećenog prošli drugom stranom. Ako vernici u ne izvrše zadatak koji im je u ovom pogledu poveren, oni će ostati u mraku. Članovi tamošnje crkve i kao pojedinci i kao celina moraju savesno preispitati svoje pobude upoređujući svoj život sa životom i učenjem Onoga koji jedini može da nam bude pravi Uzor. Svako delo milosti, dobročinstva i iskrene pažnje ukazano nesrećnima, slepima, kljastima, bolesnima, udovici i siročetu, Hristos smatra kao da je učinjeno Njemu lično. Takva dela zapisuju se u nebeskim knjigama i biće nagrađena. S druge strane vodi se zapisnik protiv onih koji prema unesrećenima ispoljavaju istu ovakvu ravnodušnost kao i onaj sveštenik i levit iz Hristove parabole, a posebno protiv onih kojima je u interesu nesreća drugih i uvećavaju njihove patnje da bi i iz toga sebično izvlačili ličnu korist. Za svaki postupak nepravednosti, nehata i ravnodušnosti prema ucveljenima i nevoljnima iz naših redova Bog će sigurno platiti onome koji čini tako. Svako će na kraju biti nagrađen po delima svojim.

Pokazano mi je da sa bratom E njegova braća ne postupaju pravedno. Stav braće F, G, i ostalih prema njemu nije po volji Gospodu. Brat F se nije naročito interesovao za brata E, osim ako mu se učinilo da preko njega može ostvariti neke lične koristi za sebe. Videla sam da brata E neki smatraju sirotinjskom škrticom i nepoštenim čovekom. Bogu nije po volji takav sud o jednom našem slepom bratu. Brat E bi bez ikakvih problema imao dovoljno sredstava za svoje izdržavanje da nije bilo sebičnog postupanja od strane njegove braće koji imaju i blagodat vida i materijalnu imovinu, a radili su protiv njega nastojeći da njegove umne sposobnosti sebično iskoriste za svoje lične interese. Koristiti se napornim umnim radom jednog slepog čoveka i nastojati da se dobit od njegovih pronalazaka prigrabi za sebe, prava je pljačka i predstavlja prestup Božjih zapovesti. U Crkvi ima i takvih koji tvrde da drže Božji zakon, ali su u stvari prestupnici tog zakona. Ima ljudi koji ne uviđaju sopstvene nedostatke. Oni gaje duh sebičnosti i tvrdičluka, i zatvaraju oči pred sopstvenim grehom lakomstva, što se u Bibliji naziva idolopoklonstvom. Ljude takvog karaktera njihova braća mogu smatrati najprimernijim hrišćanima, ali Božje oko čita srca i vidi najskrivenije pobude. On vidi u mislima i karakteru ono što ljudske oči ne vide. U svom providenju On takve dovodi u položaj koji će vremenom otkriti nedostatke njihovog karaktera, kako bi mogli da se poprave, ukoliko to žele. Ima ljudi koji celog svog života misle samo na svoje lične interese i potpuno se utapaju u svojim sebičnim planovima, bez ikakvog obzira da li time unesrećuju ili na bilo koji način ugrožavaju druge. Gospod ponekad dozvoljava da takvi sebično nastave u svom duhovnom slepilu sve dok oni koji imaju zdravo duhovno rasuđivanje jasno ne uvide da su oni zaista na pogrešnom putu jer svojim delima pokazuju da nisu pravi hrišćani.

Ljudi koji poseduju imovinu, relativno zdravlje i neprocenjivi blagoslov vida, nalaze se u neuporedivo povoljnijem položaju od jednog slepog čoveka. Njima su u poslovnoj karijeri

otvorene mnoge mogućnosti i putevi koji su za slepog čoveka potpuno nedostupni. Oni koji mogu da se koriste svim svojim radnim sposobnostima ne bi smeli zbog svojih ličnih interesa ni najmanje da zakinu svog slepog brata u mogućnosti da zaradi novac. Brat E je ne samo siromašan i slab, nego još i slep čovek. On najusrdnije nastoji da sam sebe izdržava; i mada živi pod teretom obeshrabrujuće unesrećenosti, njegove patnje nisu ugušile plemenitost u njegovoj duši. U svojim ograničenim mogućnostima, on ima srca da učini i učinio je u Božjim očima za one kojima je pomoć neophodna više nego mnogi od njegove braće koji su blagosloveni i darom vida i obiljem materijalnih dobara. Kapital brata E nalazi se u njegovoj poslovnoj snalazljivosti i njegovim pronalazačkim sposobnostima. On se neumorno trudio u nesalomljivom nastojanju da pronade zanimanje kojim će moći sam da se izdržava i da ne zavisi od svoje braće.

Želja mi je da svi ovo vidimo kao što Bog vidi - da shvatimo kako Bog gleda na one koji tvrde da su Hristovi sledbenici i koji imaju blagoslov vida i sva druga preimućstva u životu, a ipak zavide jednom slepom čoveku na ono malo poslovnog uspeha koji svojim radom ostvaruje, i koji žele da svoje izobilje uvećavaju na račun svoga unesrećenog brata. To je u Božjim očima zločinačka sebičnost najgore vrste, zakidanje i višestruki greh, koji sigurno neće ostati nekažnjen. To Bog nikada ne zaboravlja. On na to ne gleda ljudskim očima, niti hladnim i bezosećajnim ljudskim rasuđivanjem. On na to ne gleda sa stanovišta ovog sveta, nego sa stanovišta milosti, saosećanja i beskrajne ljubavi.

Brat H pokušava da pomogne bratu E, ali ne iz nesebičnih pobuda. On je u početku bio pokrenut sažaljenjem, videvši da je bratu E zaista potrebna pomoć. Međutim osećanje sebičnosti i lični interes sve više su uzimali maha, tako da je bratu E držanje njegove braće prema njemu donosilo više štete nego koristi. To je brata E veoma obeshrabrilo i u velikoj meri pokolebalo njegovo poverenje u svoju braću. Oni su ga uvukli u dugove koje nije mogao da otplati. Saznavši za sebične pobude kojima su bili rukovođeni neki od njih, bio je veoma ožalošćen a ponekad i vidno uzbuđen. Shvativši da neki od njegove braće i pored njegovog tako bespomoćnog stanja - bez očiju, bez sredstava za život i bez zdravlja - rade protiv njega, ponekad uopšte nije mogao da kontroliše svoja osećanja. To je još više pogoršavalo njegov bolni udes i strašno delovalo na njegovo zdravlje.

Pokazano mi je da brat E ima izuzetne umne sposobnosti koje bi bile još dragocenije kad bi mogao uspešnije da vlada sobom i da se ne uzbuđuje. Svakim ispoljavanjem nestrpljenja i ljutitosti sa njegove strane vešto se koriste oni koji su počinili mnogo teže grehe u Božjim očima. Načala kojima se brat E rukovodi ispravna su, i on je čestit i pošten čovek. On svesno i namerno nikada ne bi prevario bilo koga. Ali on ipak ima nedostataka i greha koje mora pobediti. Kao i svi drugi ljudi, on mora da se bori sa svojom ljudskom prirodom. Suviše je često nestrpljiv, a ponekad i vlastoljubiv. Trebalo bi da bude ljubazniji, učtiviji i zahvalniji prema onima koji su pokazali interesovanje za njegov slučaj. On po svojoj prirodi ima plahovitu narav i burno reaguje ako je iznenada ili neopravdano izazvan. Ali, i pored toga, u srcu je naklonjen pravdi i iskreno se kaje pred Bogom kad razmišlja o svojim greškama.

Kada kod svoje braće vidi spremnost da isprave nepravdu koja mu je učinjena, on je spreman na velikodušno praštanje i dovoljno smeran da pristane na mir, čak i onda kada je za to neophodno mnogo žrtvovati. Međutim, on se lako uzbuđuje i nervoznog je temperamenta. Neophodan mu je umirujući uticaj Svetog Duha. Kad bi oni koji su tako spremni da ga osude bili isto tako spremni da razmisle o svojim greškama i kada bi preko njegovih slabosti prelazili onako plemenito kao što bi to trebalo, oni bi pokazali Duh Hristov. Bratu E predstoji zadatak da pobedi svoje slabosti. U svojim rečima i držanju prema drugima on treba da bude ljubazan, blag i prijatan; i strogo treba da se čuva svega što odiše zapovedničkim duhom i drskošću u rečima i

postupcima.

Iako je naklonjen slepima i unesrećenima, Bog ne prelazi preko njihovih greha. On i od njih traži da pobede sebe i da uz pomoć Onoga koji je pobedio njih radi usavrše hrišćanski karakter. Saosećajući s nama u našim slabostima, Hristos je spreman da nam podari snagu da pobedimo i da se odupremo sotoninim kušanjima, ako sve svoje terete prebacimo na Njega. Anđeli su poslani da pomažu svakom Božjem detetu koje je fizički slepo. Anđeli prate svaki korak takvih i spasavaju ih od hiljada opasnosti koje se nalaze na njihovom putu, a da oni za to i ne znaju. Ali Duh Božji ne može da ih prati ako oni ne gaje duh ljubaznosti i ako se ne trude najusrdnije da vladaju sobom i da sve svoje snage potčine Bogu. Oni su dužni da gaje duh ljubavi i da vladaju svojim rečima i svojim postupcima.

Od pripadnika svog naroda Bog traži da imaju više samilosti i obzira prema unesrećenima. „Jer vjera čista i bez mane pred Bogom Ocem našim ova je: obilaziti siročad i udovice u njihovim nevoljama, i držati sebe neopoganjena od svijeta.” Ovde je definisana istinska vera. Bog traži da pažnju i obzire koje ukazujemo udovicama i siročadi isto tako treba da ukazujemo i slepima i svima koji su na bilo koji način telesno oštećeni. Nesebično dobročinstvo je u ovom vremenu izopačenosti veoma retka pojava.

Što se tiče slučaja brata E pokazano mi je da će sve koji postupaju nepravedno u odnosu na njega, obeshrabrujući ga na bilo koji način u njegovom nastojanju da sam sebe izdržava, ili pak da se domogne neke materijalne dobiti na račun tog sirotog slepog čoveka, nei zbežno snaći prokletstvo, jer Bog posebno vodi brigu o slepima. Bog je sinovima Izrailjevim u pogledu slepih dao posebna uputstva: „Ne varaj bližnjeg svojega i ne zakidaj mu; plata nadničareva da ne prenoći kod tebe do jutra. Nemoj psovati gluha ni pred slijepa metati što da se spotakne; nego se boj Boga svojega; ja sam Gospod. Ne čini nepravde na sudu, ne gledaj što je ko siromah, niti se povodi za bogatim; pravo sudi bližnjem svojem.” „Proklet da je ko bi pomakao među bližnjega svojega. A sav narod neka kaže: amin. Proklet da je ko bi zaveo slijepa sa puta. A sav narod neka kaže: amin. Proklet da je ko bi izvrnuo pravicu došljaku, siročetu ili udovici. A sav narod neka kaže: amin.

Zaista je čudno da oni koji tvrde da su hrišćani ne uvažavaju tako jasno i određeno učenje Reči Božje i da pri tom ne osećaju nikakvu grižu savesti. Bog ih čini odgovornim da se brinu za unesrećene: slepe, hrome, udovice i siročad; ali mnogi ne ulažu nikakav napor u tom pogledu. Da bi spasao takve, Bog često dopušta da i sami dožive udarce bola i patnji i da se nađu u položaju onih kojima je trebalo ukazati saosećanje i pomoć, ali to nikad nisu primili iz njihovih ruku.

Skupštinu ukao celinu Bog smatra odgovornom za pogrešan put kojim idu njeni članovi. Ako ona dopusti da bilo ko od njenih članova ispoljava duh sebičnosti i bezosećajnosti prema unesrećenima, kao što su: udovice, siročad, slepi, hromi i bolesni fizički ili umno, On će sakriti svoje lice od takvih pripadnika svog naroda sve dok se oni ne prihvate svoje dužnosti i dok ne uklone zlo između sebe. Ako bilo ko od onih koji tvrde da su Hristovi sledbenici tako pogrešno predstavlja svoga Spasitelja da zapostavlja svoju dužnost prema unesrećenima ili se na bilo koji način koristi njihovom nesrećom zakidajući ono što pripada njima, takvu skupštinu Gospod smatra odgovornom za grehe njenih članova sve dok oni ne učine sve što je u njihovoj moći da otklone postojeće zlo. Bog ne može uslišiti molitvu pripadnika svog naroda dokle god se među njima zapostavljaju siročad, unesrećeni, slepi i bolesni.

Reči „biti na Gospodnjoj strani” znače mnogo više nego što je samo ponavljanje te fraze na našim skupovima. Strana Gospodnja je uvek strana milosti, ljubavi i saosećanja sa onima koji pate, kao što se to vidi iz primera koji nam je Hristos ostavio svojim životom. Od nas se ne traži ništa više nego da sledimo Njegov primer. Ali ima i takvih koji u tom pogledu nisu na strani

Hristovoj nego na strani neprijatelja. Objašnjavajući svojim slušaocima ovo pitanje, Hristos kaže:

„Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste. Tada će reći i onima što Mu stoje s lijeve strane: Idite od mene prokleti u oganj vječni pripravljen đavolu i anđelima njegovim. Jer ogladnjeh, i ne dadoste mi da jedem; ožednjeh, i ne napojiste me; gost bijah, i ne primiste me; go bijah, i ne odjenuste me; bolestan i u tamnici bijah, i ne obidoste me. Tada će Mu odgovoriti i oni govoreći: Gospode, kad Te vidjesmo gladna ili žedna, ili gosta ili gola, ili bolesna ili u tamnici, i ne poslužismo Te? Tada ću im odgovoriti govoreći: Zaista vam kažem: kad ne učiniste jednom od ove moje male braće, ni meni ne učiniste. I oni će otići u muku vječnu, a pravednici u život vječni.”

U ovom svom izlaganju Hristos se poistovećuje sa stradalnim pripadnicima roda ljudskog i jasno nam stavlja do znanja da svaku nemarnost i nepravdu koju učinimo najmanjem od Njegovih svetih u stvari činimo Njemu lično.

Oplakujući svoje patnje i pobijajući nepravedne optužbe jednog od svojih tešitelja, pravedni Jov kaže: „Oko bijah slijepom i noga hromu. Otac bijah ubogima i razbirah za raspru za koju ne znah. I razbijah kutnjake nepravedniku, i iz zuba mu istrzah grabež.”

Greh jednog lakomca porazio je celu izrailjsku vojsku pred njihovim neprijateljima. Pogrešno postupanje jednog člana prema njegovom bratu zakloniće svetlost Božju od Njegovog naroda sve dok se zlo ne otkloni i dok se potlačeni ne uzme u zaštitu. Od pripadnika svog naroda Gospod traži da budu nežni u svojim osećanjima i pravični u rasuđivanju, širokogrudni i duboko saosećajni, a ne skućeni, sebični i škrti. Neophodne su vrline plemenitog saosećanja, širina duše i nesebično dobročinstvo. Tada će Crkva moći da trijumfuje u Bogu. Ali dokle god se dozvoljava da sebičnost guši spontana osećanja, nežnost, ljubav i iskreno interesovanje za svoju braću, to svaku vrlinu nagrizi kao rđa. Treba da dobro proučimo post preporučen u knjizi proroka Isaije 58,6-10, i da u dubokom preispitivanju sopstvenog života vidimo koliko se držimo tih Bogom određenih načela, da bismo kao Njegov narod mogli primiti obećani blagoslov.

Od pripadnika svog naroda, Bog izričito traži da ni u kom slučaju ne dozvole tlačenje siromašnih i ucveljenih. Obećane blagoslove oni će primiti samo ako slome svaki jaram i oslobode potlačene, postupajući nesebično i sa puno obzira prema nevoljnima i siromašnima. Ako se u Crkvi nađu i takvi koji pred slepe stavljaju kamen spoticanja, takve treba pozvati na odgovornost; jer Bog od nas traži da budemo zaštitnici slepih, ucveljenih, udovica i siročadi. Kamen spoticanja pomenut u Reči Božjoj ne znači komad drveta ili nekog drugog materijala stavljenog pred noge slepog da bi se spotakao, nego znači daleko više od toga. To se odnosi na svaki postupak kojim se može naškoditi uticaju slepog brata, raditi protiv njegovih interesa i ometati njegov prosperitet.

Brata koji je slep, siromah i bolestan, a čini sve što je u njegovoj moći da sam sebe izdržava i da ne zavisi od drugih, treba hrabriti i krepati mu ruke na svaki mogući način. Oni, međutim, koji tvrde da su njegova braća, koji mogu da se koriste svim svojim radnim sposobnostima i ne zavise ni od koga, ali koji svoje dužnosti prema slepome zaboravljaju do te mere da ga svojim postupcima zbunjuju, rastužuju i ometaju njegov životni put - čine greh za koji će morati duboko da se kaju pred Bogom i da se u potpunosti menjaju ako žele da Bog primi njihove molitve. I crkva Božja (u tom mestu) koja je dozvolila da se unesrećenom bratu čini nepravda biće kriva za taj greh dokle god ne učini sve što je u njenoj moći da se zlo otkloni.

Svima je nesumnjivo poznat Ahanov slučaj. To je u svetoj istoriji zapisano za sva pokolenja, a posebno za one „na koje posledak sveta dođe.” Isus Navin je pao ničice na Zemlju plaćujući pred Bogom, jer se Izrailj morao sramno povući pred svojim neprijateljima. Ali Gospod naredi Isusu Navinu govoreći: „Ustani, što si pao na lice svoje?” Jesam li vas bez razloga ponizio,

uskraćujući vam svoje prisustvo? Da li Bog ikada bez razloga raskida sa svojim narodom? Ne; On reče Isusu Navinu da prvo mora učiniti nešto da bi njegova molitva mogla biti uslišena. „Zgriješio je Izrailj, i prestupio zavjet moj koji sam im zapovijedio; jer uzeše od prokletih stvari, i ukradoše, i zatajiše, i metnuše među svoje stvari.” „Neću više biti s vama,” nastavio je Bog. „ako ne istrijebite između sebe prokletstvo.” Ovim primerom dobijamo predstavu o odgovornosti Crkve i o delu koje Bog zahteva od nje da bi ponovo imala Njegovo prisustvo. Krivica i greh je na Crkvi u bilo kom mestu ako ne pronade uzrok duhovnog mraka i teškoća koje postoje u njoj. Crkva u ne može biti živa i uspešna sve dok se njeni članovi ne probude, uvide i otklone zlo koje postoji među njima i koje sprečava da se blagoslov Božji izlije na njih. Crkva ne sme dozvoliti da se unesrećenim članovima čini nepravda. Upravo takvi zaslužuju saosećanje, plemenitost, najusrdniju pažnju i naklonost svakog Hristovog sledbenika. Pravi Hristovi učenici, po ugledu na Njegov primer o u harmoniji s Njim, uvek su spremni da pomažu onima kojima je pomoć najpotrebnija. Slepoca brata E predstavlja veoma bolan udarac za njega, i svi oko njega treba da se trude da budu „oko slijepome” kako bi on što manje osećao svoj nedostatak. Ima i takvih koji budno prate da im ne promakne nijedna mogućnost za sticanje lične koristi i ovozemaljskog dobitka, kao da im oči samo za to služe; ali Bog može da ih zbuni na način koji uopšte ne očekuju.

Ako je Bog u svojoj milosti tom slepom čoveku dao pronalazačku sposobnost da bi je upotrebio za svoje lično dobro, On ne dozvoljava da bilo ko zavidi tom čoveku zbog te privilegije i da mu zakida dobiti koje mu taj Bogom dani dar donosi. U nedostatku vida, slep čovek nailazi na smetnje i teškoće na svakom koraku. Srce koje nije ganuto sažaljenjem i saosećanjem kad vidi slepog čoveka kako pipajući traži svoj put kroz život, put koji je za njega uvek obavijen tamom, zaista je tvrdo i okorelo i mora se smekšati milošću Božjom. Slep čovek nikada nije u mogućnosti da vidi lice koje mu je naklonjeno i da na njemu pročita nežno saosećanje i istinsku blagonaklonost. On ne može da posmatra lepote prirode ni tragove Božjeg prisustva u delima stvaranja. Svojom veličanstvenošću i milinom ona ne mogu da ga teše i razvedravaju kada ga obuzme očajanje. Kako bi rado, kad bi to bilo moguće, zamenio svoju slepocu i sva ovozemaljska dobra za blagodat vida! On je zatvoren u svetu neprestanog mraka i zar da se njegova Bogom dana prava bacaju pod noge da bi se drugi domogli dobitka!

Čovekova dužnost prema bližnjima

Pokazane su mi izvesne pojedinosti u pogledu porodice brata I i to na mene, od kako sam došla u ovo mesto, ostavlja tako snažan utisak da sam odlučila da im pišem. Brate I, pokazano mi je da je sebičnost koja postoji u tvojoj porodici prionula za vas kao guba. Vi to morate uvideti i pobediti, jer sebičnost u Božjim očima predstavlja težak greh. Kao porodica, tako dugo se povodite za sopstvenim željama, sebičnim zadovoljstvima i ugodnošću, da uopšte ne uvidate da drugi imaju pravo da bilo šta traže od vas. Vaše misli, planovi i svi naponi usredsređeni su samo na vas, i živite samo za sebe. Ne učestvujete u nesebičnom dobročinstvu, koje bi se praksom uvećavalo i jačalo sve dok vam činiti dobro drugima ne bi postalo pravo zadovoljstvo. Osećali biste da u životu imate određeni cilj koji donosi nagradu dragoceniju od svakog iznosa u novcu. Morate se u duhu čovekoljublja mnogo više interesovati za ljude s kojima dolazite u dodir; i na taj način vi ćete se u duši prisnije povezati sa Hristom i, prožeti Njegovim Duhom, bićete tako čvrsto i trajno vezani za Njega da ništa neće moći da vas odvoji od Njegove ljubavi.

Hristos je životvorni Čokot; i ako ste loze na tom čokotu Njegov životvorni sok koji prolazi kroz svaku lozu ostavljenu na Njemu, hraniće i vas tako da nećete biti prazni i besplodni. Kao porodica i kao pojedinci, vi na rečima služite Hristu; ali, mereni na merilima svetinje, našli ste se laki. Svako od vas ponaosob mora se potpuno preobraziti da biste mogli biti ono što nesebični i posvećeni hrišćani treba da budu. Ništa vam, osim potpunog obraćenja, ne može dati pravu predstavu o nedostacima vašeg karaktera. Naklonjeni duhu vremena, vi svi gajite ljubav prema svetu. „Ako ko ljubi svijet,” kaže apostol Jovan, „ljubavi Očine nema u njemu.” Duh sebičnosti sužava vaš vidokrug samo na vaše lične interese. Nedostaje vam čista i neopoganjena vera. Jednostavnost istine navešće vas da saosećate sa drugima u njihovim nevoljama. Ima stradalnika kojima bi vaša naklonost i vaša ljubav tako dobro došle. Razvijanje tih karakternih osobina sastavni je deo životnog zadatka koji nam je Hristos svima poverio.

Ako ne uzmete svoj krst, spremni da u samoodricanju činite drugima dobro iz nesebičnih pobuda, nećete pred Bogom imati za to nikakvog izgovora. Kad biste se potrudili da steknete duh samoodricanja, što se traži od svakog hrišćanina, vi biste milošću Božjom mogli da se osposobite za delo pridobijanja duša. Bog u odnosu na vas ima sasvim opravdane zahteve na koje nikada niste odgovorili. Svuda oko nas ima toliko duša koje čekaju za saosećanjem i ljubavlju. Ali vi ste, kao i mnogi drugi, skoro sasvim lišeni one neizveštačene ljubavi koja se prirodno izliva u samilosti i saosećanju prema nevoljnima, bolesnima i siromašnima. I samim izrazom svoga lica, koje predstavlja ogledalo duše, čovek utiče na druge ili na dobro ili na zlo. Nikoga od nas Bog ne poziva da budno pratimo svoju braću i da žalimo zbog njihovih greha. On nam je ostavio zadatak koji treba da izvršimo za sebe i poziva nas da to učinimo odlučno, u strahu Božjem, imajući u vidu samo slavu Njegovog imena.

Svako od nas, bilo da je veran ili ne, moraće pred Bogom da polaže račun o sebi, a ne o drugima. Iznalaženjem nedostataka kod drugih koji tvrde da su hrišćani i osuđivanjem njihovog držanja nećemo opravdati niti umanjiti svoje greške. Ne smemo uzimati druge za svoj kriterijum, niti pak opravdavati svoje držanje time što drugi čine zlo. Bog nam je dao savest kojom svako za sebe treba da se rukovodi. U Njegovoj Reči izložena su velika načela koja su dovoljno jasna da nam budu putokaz u našem životu i ponašanju. Vi, dragi moji prijatelji, kao porodica, niste se držali načela Božjeg zakona. Nikada niste osetili teret dužnosti koje čovek ima prema svojim bližnjima.

„I gle, ustade jedan zakonik i kušajući Ga reče: Učitelju, šta ću činiti da dobijem život vječni? A On mu reče: Šta je napisano u zakonu? Kako čitaš? A on odgovarajući reče: Ljubi Gospoda Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svom mišlju svojom, a bližnjega svojega kao samoga sebe. Reče mu pak: pravo si odgovorio; to čini i bićeš živ. A on, u želji da se opravda, reče Isusu: a ko je bližnji moj? A Isus odgovarajući reče: Jedan čovjek silažahaše iz Jerusalima u Jerihon, pa ga uhvatiše hajduci, koji ga svukoše i izraniše, pa otidoše, ostavivši ga pola mrtva. A iznenada silažahaše onim putem nekakav sveštenik, i vidjevši ga prođe. A tako i levit kad je bio na onom mjestu pristupi, i vidjevši ga prođe. A Samarjanin nekakav prolazeći dođe nad njega, i vidjevši ga sažali mu se; i pristupivši zavi mu rane i zali uljem i vinom; i posadivši ga na svoje kljuse dovede u gostionicu i ustade oko njega. I sjutradan polazeći izvadi dva groša te dade krčmaru, i reče mu: gledaj ga, i što više potrošiš ja ću ti platiti kad se vratim. Šta misliš, dakle, koji je od ove trojice bio bližnji onome što su ga bili uhvatili hajduci? A on reče: onaj koji se smilovao na njega. A Isus mu reče: idi i ti čini tako.”

Ovde je Spasitelj na najjednostavniji način jasno izložio uslove večnog života. Čovek koji je bio izranjavljen i opljačkan predstavlja one kojima ukazujemo svoju pažnju, saosećanje i milosrđe. Ako zapostavljamo slučajeve potrebnih i unesrećenih koji se nađu na našem putu, bez

obzira ko su oni, ne osiguravamo sebi večni život, jer ne odgovaramo zahtevima koje nam je Bog postavio. Ne ispoljavamo saosećanje i samilost prema članovima ljudske porodice zato što nam nisu sunarodnici ili srodnici. Vi prestupate drugu veliku zapovest kojom su obuhvaćene šest zapovesti sa druge ploče Božjeg zakona. „Jer koji... sagriješi u jednome, kriv je za sve.” Oni koji ne otvaraju svoje srce pred potrebama i patnjama roda ljudskog, neće svoje srce otvoriti ni pred zahtevima Božjim sadržanim u prve četiri zapovesti Njegovog zakona. Idoli traže da se srce i osećanja poklonenjima, i Bogu se ne odaje slava kao Prvom i Najvišem.

Vi, kao porodica, imate jedan ozbiljan promašaj. Uzevši u najstrožijem smislu, vi ne držite Božje zapovesti. Možda ste u nečemu sasvim ispravni, ali zapostavljate ono što je najpretežnije - sud, milosrđe i ljubav Božju. Mada običaji ovog sveta nisu naš kriterijum, videla sam da samilost, saosećanje i blagonaklonost sveta prema unesrećenima u mnogo slučajeva posramljuje one koji tvrde da su Hristovi sledbenici. Mnogi ispoljavaju ravnodušnost prema onima koje Bog dovodi među njih da bi ih prokušao i da pokažu šta im je u srcu. Bog čita pobude srca. On zapaža svaki postupak sebičnosti, svaku ravnodušnost prema nesrećnima, udovicama i siročadi, i pored imena takvih zapisuje: „Krivci, pronađeni laki, prestupnici zakona.” Svako od nas biće nagrađen po delima svojim. Svako zanemarivanje dužnosti prema potrebnim i ucveljenima predstavlja zapostavljanje dužnosti prema Hristu u licu Njegovih svetih.

Kada slučajevi svih živih budu razmatrani pred Bogom, neće se postavljati pitanje: Šta su oni ispovedali, nego: Šta su činili. Da li su bili tvorci Riječi ili samo slušaoci? Da li su živeli samo za sebe, ili su činili dobročinstva u delima milosrđa i ljubavi, ceneći druge više nego sebe i odričući se sebe da bi poslužili na blagoslov drugima? Ako zapisi pokažu da je takav bio njihov život, da je njihov karakter bio obeležen davanjem, samoodricanjem i dobročinstvom, Hristos će im uputiti reči odobravanja i dobrodošlice: „Dobro, slugo dobri i vjerni.” „Hodite blagosloveni Oca mojega; primitite carstvo koje vam je pripravljeno od postanja svijeta.” Svojom izraženom sebičnošću, ljubavlju prema sebi i potpunom ravnodušnošću prema patnjama i potrebama drugih, vi žalostite i ranjavate Hrista.

Naši naponi za druge mnogo puta mogu izgledati prezreni i potpuno uzaludni. Ali to nije izgovor da se umorimo čineći dobro. Koliko puta je Hristos dolazio da na sadnicama koje je tako brižno negovao potraži plod, ali nije našao ništa osim lišća! Možda ćemo biti razočarani rezultatima naših i najusrdnijih napora, ali to nas ne sme navesti da postanemo ravnodušni prema patnjama drugih i da ne činimo ništa. „Proklinjite Miroz, reče anđeo Gospodnji, proklinjite stanovnike njegove, jer ne dođoše u pomoć Gospodu, u pomoć Gospodu protiv silnika.” Koliko puta se Hristos razočarao u one koji tvrde da su Njegova deca! On im je dao neoborive dokaze o svojoj ljubavi. Postao je siromah da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Umro je nas radi, da ne propadnemo u svojim gresima, nego da imamo večni život. Sta bi bilo da je Hristos odbio da preuzme na sebe našu krivicu zato što su Ga mnogi odbacili i zato što tako malo njih cene Njegovu ljubav i neprocenjive blagoslove koje nam je svima doneo? Moramo biti spremni na strpljenje i najmukotrpnije napore. Sada je potrebna hrabrost, a ne klonulost duhom i mrzovoljno gundanje. Mi se nalazimo na ovom svetu da radimo za Gospoda, a ne da popuštamo svojim sklonostima i zadovoljstvima, da služimo sopstvenom „ja” i da slavimo i veličamo sebe. Zašto bismo, stoga, bili neaktivni i obeshrabreni time što ne vidimo odmah rezultate koje želimo?

Naše je da radimo u vinogradu Gospodnjem, ne samo za sebe, nego i za dobro drugih. Uticaj koji širimo predstavlja za druge ili blagoslov ili prokletstvo. Ovde smo zato da svoj karakter usavršimo za život na nebu. Nastojmo da radimo ono što nam je dužnost, a ne samo da se žalimo na Božje providenje i skupljamo ono čime sami sebi zagorčavamo život. Neprijatelj nam nikada neće dati mira. Ako smo zaista deca Božja bićemo uznemiravani i žestoko napadani, i ne treba da

očekujemo da sotona i oni koji su pod njegovim uticajem postupaju s nama lepo. Ali postoje anđeli koji su nenadmašni u snazi i koji će biti uz nas u svakom sukobu, samo ako ostanemo verni. Hristos je u pustinji kušanja pobedio sotonu i u naše ime. On je neuporedivo moćniji od sotone, i uskoro će ga satrti pod naše noge.

Vi ste, i kao porodica i kao pojedinci, uvek iznalazili neki izgovor da ne učestvujete aktivno i revnosno u službi svome Gospodaru i Njegovom delu. Bili ste previše nemarni, prepuštajući drugima da nose teška bremena koja ste vi i mogli i bili dužni da ponese. Vaša duhovna snaga i blagoslovi biće srazmerni vašoj ljubavi prema delu Božjem i vašim dobrim delima. Apostol Pavle nalaže: „Nosite bremena jedan drugoga, i tako ćete ispuniti zakon Hristov.” Držanje Božjih zapovesti traži od nas dobra dela, samoodricanje, samopožrtvovanje i potpunu posvećenost u zalaganju za dobro drugih. Samo dobrim delima ne možemo se spasti, ali je isto tako sigurno da i bez dobrih dela ne možemo biti spaseni. Kad učinimo sve što je u našoj moći, onda možemo reći: Učinili smo samo ono što smo dužni učiniti, i u najboljem slučaju smo samo „zaludne sluge,” potpuno nedostojne Božje milosti i Njegovog odobravanja. Hristos mora biti naša pravda i kruna naše radosti.

Vi ste se svojom ličnom pravdom i telesnom sigurnošću ogradili kao nekim zidom. Kao porodica puni ste duha nezavisnosti i oholosti. Te osobine odvajaju vas od Boga. To je ozbiljan nedostatak koji se mora uvideti i pobediti. Za vas je gotovo nemoguće da uvidite i priznate svoje greške i zablude. Imate suviše visoko mišljenje o sebi, i teško vam je da uvidite i priznanjem uklonite greške iz svog života. Spremni ste da opravdavate i branite svoje postupke u svakom pogledu, bez obzira da li su ispravni ili pogrešni. Dok još nije prekasno da se popravite, približite se Hristu u svom srcu i u molitvi i poniznosti nastojte da upoznate sami sebe. Ako se ne probudite i ne počnete da saradujete sa Hristom, morate biti izgubljeni. Vi se sami zatvarate u neprobojni oklop hladne bezosećajnosti. U vašim odnosima sa drugima premalo je života i topline. Vi živite samo za sebe, a ne za Hrista. Bezbrizni ste i potpuno nezainteresovani za potrebe i životne prilike drugih koji su manje srećni od vas. Svuda oko vas nalaze se ljudi koji osećaju glad duše i čeznu za ljubavlju izraženom u lepoj reči i očekivanom postupku ljubaznosti. Prijateljska naklonost i stvarno osećanje nežnog staranja za druge donelo bi duši svakoga od vas blagoslove koje nikad do sada niste iskusili, dovodeći vas u prisno srodstvo sa našim Iskupiteljem, koji je na svet došao samo zato da čini dobro drugima, i koji nam je svojim životom ostavio najbolji Uzor. Sta činite za Hrista? „Navalite da uđete na tijasna vrata, jer vam kažem: mnogi će tražiti da uđu i neće moći.”

Ljubav i sklad u porodici

Mnogi na ovom svetu čeznu za ljubavlju i naklonošću koje bi im trebalo pružiti. U većini slučajeva čovek voli svoju suprugu, ali je suviše sebičan da bi to ispoljio. Lažno dostojanstvo i oholost najčešće ne dopuštaju ljudima da svoju ljubav pokažu rečju ili delom. Mnogi od takvih nikada neće saznati koliko srce njegove supruge čezne za nežnim rečima priznanja i naklonosti. Kad sahrane svoje voljene i kad ih više ne vide, onda se žale na Božje providenje da ih je lišilo njihovih životnih saputnika, a kada bi pogledali u unutrašnji život tih svojih saputnika, videli bi da su svojim načinom postupanja prouzrokovali njihovu prevremenu smrt. Hristova vera nas navodi da budemo ljubazni i učtivi, a ne tako uporni i nepopustljivi u svom mišljenju. Trebalo bi da umremo sebičnosti i da druge cenimo i poštujemo više nego sebe.

Reč Božja je naš kriterijum, ali koliko se Njegov narod udaljio od toga! Naša vera treba da bude ne samo teorijska, nego i praktična. Čista i neopoganjena vera ne dozvoljava nam da bacamo pod noge prava i najmanjeg Božjeg stvorenja, a kamoli prava onih koji su članovi i Njegove Crkve i naše porodice. Bog je ljubav i svaki koji živi u Bogu živi i u ljubavi. Uticaj svetovne sebičnosti koji mnoge okružuje sličan je gradonosnom oblaku, od kojeg se mrzne i sam vazduh koji drugi moraju da udišu, izaziva bolest i tela i duše i često ostaje tako leden do same smrti.

Negovati čistu i nesebičnu ljubav i dobročinstvo koje nije motivisano ličnim interesima, popustiti u svom mišljenju, potčiniti svoj sud i prihvatiti savet drugih - to za vas izgleda pretežak krst. Neki od članova vaše porodice zasnovali su sopstvenu porodicu. Ali onaj isti duh koji je u manjoj ili većoj meri postojao u njihovoj roditeljskoj kući prenesen je i u njihova ognjišta a oseća se i van njihovog porodičnog kruga. Njima nedostaje ljupka jednostavnost, hrišćanska nežnost i nesebična ljubav. Oni ne mogu biti rodne loze na pravom Čokotu sve dok ne pobede sebične crte u svom karakteru. „Tim će se Otac moj proslaviti,” kaže Hristos, „da rod mnogi rodite, i bićete moji učenici.” Vi treba da se približite Isusu, da Ga dovedete u svoj dom i u svoje srce. Vi treba ne samo da znate šta je pravo, nego da to i činite iz najiskrenijih pobuda, imajući pred očima samo slavu i čast Božjeg imena. Mogli biste biti od pomoći u delu Božjem, ako prihvatite uslove date u Reči Božjoj.

Hristova vera je nešto više od samog ispovedanja na rečima. Pravda Hristova sastoji se u ispravnom postupanju i dobrim delima, kad ona proističu iz čistih i nesebičnih pobuda. Spoljna pravda, kad nedostaje unutrašnji ukras duše, nema pred Bogom nikakve vrednosti. „A ovo je poruka koju čusmo od Njega i javljamo vama; da je Bog svetlost, i tame u Njemu nema nikakve. Ako rečemo da imamo zajednicu s Njim, a u tami hodimo, lažemo i ne tvorimo istinu. Ako li u svetlosti hodimo, kao što je On sam u svetlosti, imamo zajednicu jedni s drugima, i krv Isusa Hrista, Sina Njegova očišćava nas od svakoga grijeha.” Ako nemamo svetlost i ljubav Božju, nismo Njegova deca. Ako ne sabiramo s Hristom, onda rasturamo. Svi mi širimo određeni uticaj koji se odražava na sudbinu drugih, za njihovo sadašnje i buduće dobro ili pak za njihov večni gubitak.

J i K nemaju nikakve naklonosti i ljubavi prema onima koji ne pripadaju njihovoj porodici. Oni se nalaze u opasnosti da budno iznalaze nedostatke u životu drugih, dok veće zlo postoji nerazotkriveno u njima samima. Da bi te drage duše ikada ušle u nebo, one moraju umreti sebičnosti i sticati iskustvo u dobrim delima. Da bi usavršili hrišćanski karakter i postali jedno sa Hristom, oni moraju da se uče u Hristovoj školi. Svojim učenicima Hristos je rekao: „Ako se ne povratite i ne budete kao djeca, nećete ući u carstvo nebesko.” Zatim je objasnio šta je s tim hteo da im kaže. On nije želeo da oni budu kao deca u pogledu poimanja, nego u pogledu ispoljavanja pakosti i zlobe. Mala deca ne ispoljavaju osećanja nadmoćnosti i suverenog vladanja nad drugima. Ona su jednostavna i prirodna u svom ponašanju. Hristos želi da Njegovi sledbenici neguju neizveštačene manire, da u svom ponašanju uvek budu savršeni i krotki, slični Njemu. On nam stavlja u dužnost da živimo radi dobra drugih. On je iz svojih carskih dvorova na nebu došao na ovaj svet da bi pokazao koliko mu je stalo do spasenja čoveka; i neizmerna cena plaćena za iskupljenje čoveka pokazuje da je čovek u Hristovim očima toliko dragocen da je On bio spreman da žrtvuje sva bogatstva i počasti carskih dvorova da bi podigao čoveka iz degradacije izazvane grehom.

Kad je On kao Veličanstvo neba bio spreman na sve to da bi pokazao svoju ljubav prema čoveku, šta bi tek trebalo da čine ljudi pomažući jedni drugima da izađu iz ponora tame i patnji? Hristos kaže: „Ljubite jedni druge kao što ja vas ljubim,” ne više od toga; jer „od ove ljubavi niko

veće nema, da ko život svoj položi za prijatelje svoje.” Naša ljubav je često odraz sebičnosti, jer je ograničena u propisane granice. Kad se sjedinimo i prisno povežemo sa Hristom, naša ljubav, naša naklonost i naše dobročinstvo biće stalnom primenom sve dublji i sve delotvorniji. Ljubav i saosećanje Hristovih sledbenika ne smeju imati nikakvih ograničenja. Oni koji žive samo za „sebe i za svoje” neće naslediti carstvo nebesko. Bog vas kao porodicu poziva da negujete ljubav, da manje mislite o sebi a mnogo više o patnjama i iskušenjima drugih. Duh sebičnosti koji gajite celog svog života prikladno je prikazan držanjem sveštenika i levita koji su pored unesrećenog čoveka prošli s druge strane. Oni su videli da je tom čoveku potrebna pomoć, ali su ga namerno zaobišli.

Svako od vas treba da se probudi i potpuno promeni u načinu življenja, da biste izašli iz te opasne kolotečine koja se zove sebičnost. Iskoristite kratko vreme milosti i probe koje vam preostaje, čineći sve što je u vašoj moći da ispravite propuste svog dosadašnjeg života. Bog vam je dao život na ovom svetu patnji i stradanja da se kušate, i da se vidi hoćete li se udostojiti večnog života. Svuda oko nas ima toliko stradalnika koji čežnjivo očekuju neku reč saosećanja, ljubavi i pažnje i kojima su neophodne naše skrušene i usrdne molitve. Neki pate pod gvozdеноm rukom siromaštva, neke muči bolest a neke duševna patnja, očajanje i sumornost. I vi ste dužni da kao nekada Jov budete oko slepome, noga osakaćenom, raspitujući se za slučajeve koji vam nisu poznati, da bi im ukazali pomoć u onome što im je najpotrebnije.

L treba da gaji istinsku ljubav prema svojoj supruzi, izražavajući to i rečima i delima. On treba da neguje osećanje nežnosti i prijatnog raspoloženja. Supruga mu je veoma osetljiva i prirodno privržena, i potrebna joj je nežnost. Svaku reč nežnosti, uvažavanja i ljubaznog ohrabri- vanja, ona će znati da upamti i da s ljubavlju uzvratu svome suprugu. Samo u prisnom kontaktu sa Hristom njegova nesaosećajna priroda, krutost i hladna rezervisanost mogu biti pobeđene božan- skom ljubavlju. Nije nikakva slabost, niti žrtvovanje muškog dostojanstva ako suprug rečju i delom pruži svojoj supruzi dokaze nežnosti i saosećanja; i to ne treba da se završava u krugu porodice, nego treba da se proširi i na one koi su van toga kruga. L tu ima da učini ono što niko drugi ne može da učini umesto njega. On može da postane snažan u Gospodu ako bude spreman da ponese teret odgovornosti u Njegovom delu. Svoja osećanja i ljubav on treba da usmeri na ono što je nebesko i da svoj karakter izgradi za večni život.

Draga K ima veoma ograničenu predstavu o tome šta znači biti hrišćanka. Ona teži da se oslobodi svakog tereta, a Hristos je toliko podnosio i radi nje. Nije spremna da nosi svoj krst i da na najbolji način koristi svoje sposobnosti i talente koji su joj Bogom dati. Ona nije stekla moralnu čvrstinu i hrabrost niti oseća težinu lične odgovornosti. Nije spremna da podnosi prigovore i prebacivanja Hrista radi držeći se obećanja: „Ako bivate ukoreni za ime Hristovo, blago vama; jer Duh slave i Boga počiva na vama.” „Ako trpimo, s Njim ćemo i carovati.” Gospod ima zadtak za svakoga od nas. Provoditi život u besposličanju, nehatu i sebičnosti, a ipak usavršiti hrišćanski karakter - nije moguće. On želi da svi članovi tvoje porodice otvore svoja srca za blagi uticaj Njegove ljubavi i milosti, kako bi se njihovo saosećanje prema drugima prelivalo preko sebično podignutih zidova porodične i nacionalne izolovanosti, kao što je to Milostivi Samarjanin učinio za nepoznatog nesrećnika koga su njegov sveštenik i levit zanemarili i ostavili da umre. Pokazano mi je da je mnogima u svetu potrebna naša ljubav i pažnja; i kad pomislimo da stazom života prolazimo samo jedanput i da se nikada ne možemo vratiti da ispravimo učinjene greške - koliko je važno da kroz život idemo onako kako treba!

Pre izvesnog vremena bio mi je pokazan i slučaj J. Verno sam joj ukazala na njene greške i zablude ali mi je u poslednjoj viziji pokazano da te greške još uvek postoje i da je ona veoma hladna i bezosećajna prema deci svoga supruga. Ona ih kažnjava i nepoštedno ukorava ne samo

za ozbiljnije prestupe, nego i za beznačajne sitnice preko kojih bi trebalo preći nezapaženo. Stalno iznalazjenje grešaka je ružna navika, i u srcu takvih nema Duha Hristovog. Preko onoga što je kod te dece dobro ona rado prelazi bez ijedne reči pohvale i odobravanja, dok je uvek spremna da ih ukori i osudi ako u nečemu pogreše. To decu uvek obeshrabruje i navodi da stvore navike nemarnosti. Tako se u njihovom srcu podstiče zlo i oni postaju slični uzburkanom moru čiji talasi izbacuju „nečistoću i blato.” Kod dece koja su navikla na stalno kažnjavanje javlja se odbojnost u prkosnom maniru: „Baš me briga” i zle strasti se često ispoljavaju, bez ikakvog obzira na posledice.

Kad god može da pohvali svoju decu za njihovo dobro ponašanje, majka to rado treba da učini. Uvek treba da ih podstiče i ohrabruje rečima odobravanja i pogledom punim ljubavi. To će na srca dece delovati kao sunčevi zraci, budeći u njima osećanje samopoštovanja i pozitivnog ponosa. Sestra J treba više da razvija u sebi osećanje ljubavi i samilosti i da nežnije postupa sa decom bez majke koja su poverena njenoj brizi. To bi bio pravi blagoslov za tu decu koja su Bogu veoma draga i koja bi joj to uzvratila svojom ljubavlju.

Deca su po svojoj prirodi veoma osetljiva i nežna. Lako ih je razveseliti ali je isto tako lako i učiniti ih nesrećnim. Plemenitim disciplinovanjem, blagim rečima i delima ljubavi, majke mogu da privežu decu za svoje srce. Ispoljavati strogost i previše iziskivati od dece, veoma je pogrešno. Ujednačena čvrstina i nepristrasna kontrola, jednako su neophodne u disciplinovanju porodice. Kaži mirno ono što želiš, budi razložna u svojim postupcima i postupaj u skladu sa svojim rečima.

Za ispoljavanje ljubavi i pažnje u ophođenju sa svojom decom, nagrada sigurno neće izostati. Ne odbijaj ih nerazumevanjem za njihove dečje igre, radosti i boli. Ne budi nikad namrštena čela i neka iz tvojih usta nikad ne izađe opora reč. Svaka takva reč upisuje se u božanske zapise. Takve reči izazivaju mrzovoljnost i ranjavaju detinje srce, i u nekim slučajevima te rane se veoma teško leče. Deca su osetljiva i na najmanju nepravdu, i ne mogu se pokoriti ljutitim zapovedanjem, pretnjama i kažnjavanjem. Pogrešnim načinom disciplinovanja, roditelji često sami izazivaju duh odbojnosti kod svoje dece, kod koje bi se pravilnim postupanjem mogao razviti dobar i skladan karakter. Majka koja ne može u potpunosti da kontroliše sebe nije u stanju da vaspitava svoju decu.

Brat M je u potpunosti pod uticajem svoje žene. On je umnogome postao sebičan kao i ona. Njegov um je potpuno obuzet mislima samo „o sebi i svojim,” isključujući sve drugo što je u stvari beskrajno značajnije. U porodičnom životu on ne zauzima svoj stav kao otac stada koje mu je povereno i nije nepristrasan i nepovodljiv u postupanju sa svojom decom. Njegova žena nije, niti bez potpunog preobražaja ikada može biti, prava majka njegovoj sirotoj deci koja su ostala bez svoje majke. Kao otac, brat M prema svojoj deci nije zauzeo onaj stav koji bi bio po volji Bogu. Ova deca bez majke veoma su dragocena u Božjim očima i spadaju u one sa kojima se sam Hristos poistovećuje, kao sa najmanjima od svoje braće. Brat M je po svojoj prirodi nežan, velikodušan, osetljiv i ljubazan, dok je njegova žena sušta suprotnost svega ovoga. Ali umesto da on oplemenjuje utiče na karakter svoje žene, ona utiče na njega.

On smatra da radi mira u kući mora prelaziti preko mnogo čega što uznemirava i muči njegovu dušu. Privikao se na to da popuštanje i odstupanje od ličnog mišljenja, od nje ne vredi očekivati. Ona hoće da gospodari i da svoju volju sprovodi bez obzira na cenu. Sve dok i jedno i drugo ne ulože najusrdnije napore da se reformišu, oni nemaju nikakvog izgleda na večni život. Svetlost koja im je dana oni su potpuno zanemarili. Sebična ljubav prema ovom svetu pomračila je njihovu svest i odrvenila njihova srca. J mora uvideti da ukoliko ne odbaci svoju sebičnost, samovolju i ćudljivost, ona ne može ući u nebo. Takvim osobinama u svom karakteru ona bi i

tamo vređala sve oko sebe. U ime Hristovo pozivam sestru J da se bez odlaganja probudi iz svoje tupe ravnodušnosti i da poslušava savet Vernog Svedoka. „Postaraj se dakle, i pokaj se,” jer je njena duša u opasnosti.

Bog je milostiv i uvek spreman da primi žrtvu skrušena srca i ponizna duha. Hoće li i sestra J pokušavati da, poput sveštenika i levita iz Hristove parabole, iznalazi izgovora za to što, ne zapažajući i ne osećajući patnje i bol drugih, prolazi drugom stranom? Bog je smatra odgovornom zbog zanemarivanja dužnosti u ukazivanju saosećanja i nežnosti prema unesrećenima. Ona ne drži upravo one Božje zapovesti koje jasno ukazuju na dužnost prema bližnjima. „To čini,” naglasio je Hristos zakoniku, „i bićeš živ.” Takvim zanemarivanjem dužnosti prema bližnjima gubi se večni život.

Isključivost u porodici

K - to siroto dete - kao i mnogi drugi ima da izvrši jedan ozbiljan zadatak o kojem nikad nije ni sanjala. Ona se mnogo udaljila od Boga. Umesto nesebične ljubavi prema dušama i nastojanju da ih privodi Hristu, ona se u svom nedostatku duhovnosti previše bavi sama sobom i teži da se i u duhu i postupcima što više prilagodi svetlu. Ona treba da umre sopstvenom „ja” i da stekne živo iskustvo u dobročinstvu. Taj ledeni duh nepristupačnosti treba da potpuno iščezne pred toplim sunčevim zracima Hristove ljubavi. Ona se previše zatvara u sebe. Bog je u njoj video jednu zakržljalu sadnicu koja ne donosi nikakve plodove, osim lišća. Njene misli usredsređene su isključivo samo na „sebe i svoje.” U svojoj milosti obrezivao je tu voljenu sadnicu i odsecao joj grane, da bi se dublje i bolje ukorenila u zemlji. Trudio se da je privuče k sebi kao svoje voljeno dete. U svom verskom životu ona je bila skoro potpuno besplodna, i biće odgovorna za talente koji su joj Bogom povereni. Kad bi pristala da poruši zidove sebičnosti kojima se ogradila od Božje svetlosti i ljubavi, mogla bi da bude koristan i uspešan Hristov saradnik.

Naše saosećanje i naši saveti potrebni su mnogima oko nas, ali se u svojstvu savetnika ne smemo uzdizati iznad onih kojima savete dajemo, a njih ponižavati. Sestri K u srcu nedostaje Božja ljubav koja bi je učinila nežnom i punom saosećanja. Duboka obazrivost, nežnost i ljubav puna poštovanja, treba da se odražavaju u samom pogledu i u glasu. Svaki pogled i svaki ton glasa u kojem se oseća ono „superiorniji sam od tebe” prosto leđi atmosferu oko takve osobe i više liči na ledenice nego na sunčeve zrake koji donose toplotu. Sestro moja, ti si veoma samouverena, i sa drugima iz svoje okoline družiš se samo ako možeš da im nametneš svoj uticaj. Nikada i ne pomišljaš da se prilagodiš drugima u onome u čemu su bolji, da svoje rasuđivanje i svoje mišljenje potčiniš njihovom. Rukovodiš se samo svojim nazorima i opravdavaš svoje ideje i postupke. Ako u nečemu ne uspeš da ubediš druge, uporno se ponovo i ponovo stalno vraćaš na isto pitanje. Ta osobina u tvom karakteru, da je posvećen Bogu i kontrolisan Njegovim Duhom, bila bi vredna pohvale, ali ovako ona predstavlja samo prokletstvo i za tebe i za druge. Tvrdnje i saveti koji odražavaju diktatorski duh nisu dobri plodovi. Kad bi Hristova ljubav koja raznežava i oplemenjuje narav bila u tvom srcu to bi se odražavalo u tvojim odnosima prema članovima porodice i svima sa kojima dolaziš u dodir.

Strahujem, veoma strahujem da će K propustiti mogućnost spasenja. Ona toliko ljubi svet i sve što je na svetlu da joj ne preostaje ni najmanje ljubavi za Hrista. Ona je toliko ogrezla u sebičnosti da blistavi zraci nebeske svetlosti ne mogu da prodru kroz hladne i mračne zidove samoljublja i uobraženosti, koje je podizala za sve vreme svog života. Ljubav je ključ koji otvara

srca, ali ona tu dragocenu biljku ljubavi nikad nije negovala. Sebičnost je toliko pomutila njen duhovni vid da ona to više uopšte i ne primećuje. Ona ima tako malo životnog iskustva u veri da svim srcem pripada ovom svetu, i strahujem da za nju ovaj svet predstavlja nebo. Pod tako negativnim njenim uticajem i njen suprug ne uvida da samo potkrepljen milošću Božjom može steći moralnu snagu, da bi se založio za ono što je ispravno. Ona, dakle, ne samo što sama ne shvata i ne čini ono što Bog od nje s pravom zahteva, nego svojim diktatorskim duhom nastoji da veže ruke i svome suprugu, i u tome uveliko uspeva. On je sada potpuno zaslepljen.

Zahtevi koje Bog ima prema bratu M pretežniji su od svakog ovozemaljskog srodstva. Da bi stekao skladan hrišćanski karakter i pravo na ulazak u carstvo Božje, on treba da ima mast za oči, bele haljine i zlato žeženo u ognju. Samo potpuno obraćenje može njegovoj supruzi otvoriti oči da uvidi svoje zablude i greške i da ih pobedi. Kod nje mora doći do potpune promene da bi uvidela svoje pravo stanje i neophodnost reforme. Ona je veoma daleko od spremnosti da se uči od našeg nebeskog Učitelja koji je bio krotak i smeran u srcu, jer krotost smatra sluganstvom, i misli da je unižavajuće za čoveka da je smeran i krotak u srcu da druge ceni više nego sebe.

Sestra J ispoljava zapovednički duh oholosti i samovolje. U negovanju duha blagosti i krotosti ona ne vidi nikakve privlačnosti niti pak vrline koje bi trebalo poželeti. Posedovanje ovog tako dragocenog ukrasa ona tako malo ceni da uopšte ne pristaje da ga nosi. Duh mrzovolje koji ona tako često ispoljava suprotan je Duhu Božjem toliko koliko je istok daleko od zapada. Prava plemenitost u očima Božjim predstavlja biser od neprocenjive vrednosti. Onaj ko ima krotosti i smernosti neće uvek tragati za sopstvenom srećom, nego će težiti da u potpunom zaboravu na sebe najslađe zadovoljstvo nalazi u nastojanju da usreći druge.

Zahvaljujući Božjem providenju, sestra N živi odvojeno od porodice svoga oca. Iako, zajedno sa ostalima ispoljava karakteristične osobine te porodice, ona ipak pokazuje spremnost da preuzme na sebe ozbiljne odgovornosti i ispoljava saosećanje prema patnjama drugih. Ona u izvesnoj meri otvara svoje srce u saosećanju i ljubavi prema celokupnoj porodici Božjoj, pokazujući interesovanje i za druge. Interesi dela Božjeg privlače njenu pažnju. Bar do izvesne mere, ona ipak oseća da svi siroti pali smrtnici pripadaju istom bratstvu. U nastojanju da se prevaspita, da u zaboravu na sebe misli i o drugima, uložila je dosta truda; ali još uvek ne ispoljava u potpunosti saosećanje, razumevanje i ljubav prema drugima, što se s pravom očekuje od Hristovih sledbenika. Ona treba da ispoljava više saosećanja i samilosti, a manje krute i usiljene pravednosti. Kad je svoju pažnju i vreme posvetila značajnom pitanju zdravstvene reforme, ona se uzdigla izvan domašaja sebičnosti. I zahvaljujući tome bila je blagoslovena. Čineći dobro drugima, sve više uviđa šta treba činiti i sve je spremnija da tako i čini.

Zalažući se za druge ona često dolazi u situaciju da je praktična primena vere dovodi u veoma mučan i težak položaj. Ali odgovor na usrdnu molitvu dolazi i vera, ljubav i pouzdanje u Boga jačaju dušu. Iskustvo se često stiće upravo kroz zbunjujuća i teška iskušenja. Bog je u srce stavio i nešto uzvišenije od ljubavi samo prema sebi. Ali sopstveno "ja" neprekidno teži da nadvlada sve drugo. Sestra N treba da ispoljava više nežnosti i pažnje u svakodnevnom dodiru sa drugima. Ona se mora naučiti da potčini svoje "ja." Ako je zaista hrišćanka, uvideće da svoju ljubav prema Hristu može pokazati samo ukoliko najbolji deo svog života - a ako treba i ceo život - posveti nesebičnom i strpljivom zalaganju za druge. Bez takvog iskustva ona ni iz daleka ne postiže savršenstvo hrišćanskog karaktera.

Sestra N je preduzela izvesne korake u dobrom pravcu, i članovi porodice osećajući da ih je napustila doživljavaju to kao raspinjanje. Oni smatraju da ona u svojim osećanjima, ciljevima i životnim interesima više nema ništa zajedničko s njima. Osećaju da u druženju sa tom svojom sestrom ne mogu više da nalaze radost i sreću kao ranije. Smatraju da je njeno držanje za svaku

osudu, da se potpuno promenila i da njena osećanje više uopšte nisu istovetna sa njihovima. Razlog za takvu nepodudarnost i neslaganje među njima u tome je što sestra N napreduje u saosećanju i razumevanju za druge, dok oni poput zlog i lenjivog sluge propuštaju da učine upravo ono što Bog od njih očekuje na ovoj Zemlji. Zbog toga oni duhovno nazaduju. Ta porodica se sebično zatvara u sebe. Sva svoja interesovanja i stremljenja posvećuje samo sebi i ljubi ovaj svet.

Cilj za koji se sestra N zalaže veoma je dobar. Zdravstvena reforma je za nju od velikog značaja jer je iz ličnog iskustva shvatila neophodnost takve reforme. Međutim, u porodici njenog oca ne shvataju potrebu za zdravstvenom reformom. Oni ne uviđaju ulogu koju zdravstvena reforma treba da odigra u završnom delu ovih poslednjih dana. Zato što ne žele da to uvide. Oni su upali u kolotečinu običaja, i treba uložiti ozbiljne napore da se iz toga izađe. Ali oni za to nemaju ni volje ni snage. Zaista je užasno rđati od neaktivnosti. Ako bez ikakvog odlaganja ne preduzmu nešto u tom pravcu, članovi te porodice biće izmereni na merilima i sigurno pronađen nedostojnima. „Ako ko nema Duha Hristova, on nije Njegov.” To je jasno rečeno. Ko će izdržati ovakvo proveravanje? Kao što fotografski aparat daje vernu sliku tako nam Reč Božja daje jasnu predstavu o umu Božjem i Hristovom, a isto tako i o umu palog čoveka i čoveka obnovljenog po obličju Hristovom, koji poseduje božanski um. Kad svoje misli, osećanja i namere uporedimo sa slikom Hristovom videćemo da nemamo nikakve sličnosti sa Hristom ako ne tvorimo dela Hristova. Hristos je došao da tvori volju Oca svojega. Da li mi idemo Njegovim tragom? Oni koji se nazivaju Hristovim imenom moraju neprekidno nastojati da se što prisnije upoznaju s Njim, da bi živeli kao što je On živeo i tvorili Njegova dela. Pouke iz Njegovog života treba stalno da primenjujemo u svom svakodnevnom životu. Hristos je „dao sebe za nas da nas izbavi od svakog bezakonja, i da očisti sebi narod izbrani koji čezne za dobrim djelima.” „Po tom poznamo ljubav što On za nas život svoj položi; mi smo dužni polagati život za braću.” To je delo samoodricanja koje moramo prihvatiti sa radošću, ugledajući se na primer našeg Iskupitelja. Hrišćanski život mora da bude život borbe i požrtvovanosti. Mi treba da idemo stazom dužnosti, a ne stazom koju bismo sami izabrali zato što je udobnija i lakša.

Kada članovi porodice brata I uvide svoju dužnost i učine ono što Bog od njih sa pravom očekuje, oni se neće toliko izdvajati od brata i sestre O, sestre N i ostalih koji se u svojim naporima ujedinjuju sa Gospodom. Možda će nam biti potrebno više vremena da se u potpunosti potčinimo volji Božjoj, ali ukoliko to ne postignemo, nikad se nećemo udostojiti neba. Istinska vera vodi vernika stalnom usavršavanju. Sve svoje misli, reči, postupke, apetit i strasti morate potpuno dovesti u potčinjenost volji Božjoj, donoseći rod u svetosti. To će vas navesti da uzimate u zaštitu siromašne, udovice, siročad i unesrećene. Bićete spremni da činite pravdu udovici, da pomažete siromašnim i nevoljnim, čineći što je pravo, ljubeći milost i hodeći smerno s Bogom svojim.

Da bismo hodili u svetlosti, moramo pustiti Hrista u svoje srce i u svoj dom. Dom treba učiniti upravo onim što ta reč obuhvata. To treba da bude malo Nebo na Zemlji, mesto gde ljubav i naklonost treba da se neguju, a ne da se namerno guše. Od toga koliko u porodici negujemo ljubav, saosećanje i uzajamnu naklonost, zavisi naša sreća. Razlog što su u današnjem svetu ljudi i žene tako tvrda srca i tako bezosećajni upravo je u tome što se istinska ljubav i osećajnost smatraju slabošću, te se sistematski potiskuju i guše. Bolji deo prirode takvih osoba izopačuje se i guši još u detinjstvu, i ukoliko zraci božanske svetlosti ne raskrave njihovu bezosećajnost i njihovu hladnu sebičnost, njihova sreća je sahranjena zauvek. Da bismo imali nežnost srca, kakvu je Isus ispoljavao dok je živeo na Zemlji, i posvećeno saosećanje, kakvo imaju anđeli prema grešnim smrtnicima, moramo negovati osećajnost detinjstva, koja je sama po sebi tako jednostavna. To će nam pomoći da se uzdignemo, oplemenimo i rukovodimo nebeskim načelima.

Intelektualni razvoj predstavlja veliko bogatstvo; ali bez ublažavajućeg uticaja saosećanja i posvećene ljubavi, to nema najveću vrednost. Nežno saosećanje i obazrivost prema drugima treba da ispoljavamo i rečju i delima. Hiljade sitnih pažnji prema drugima možemo izraziti prijateljskom rečju i prijatnim pogledom, što će nam na isti način biti i uzvraćeno. Neobazrivi hrišćani svojim zapostavljanjem drugih pokazuju da nisu ujedinjeni s Hristom. Nemoguće je biti ujedinjen s Hristom a u isto vreme biti neljubazan prema drugima i ignorisati njihova prava. Mnogi osećaju silnu čežnju za prijateljskim saosećanjem. Bog je svakome od nas dao lični identitet koji se ne može utopiti u ličnost nekog drugog; međutim, ukoliko smo zaista Hristovi i Njegovu volju prihvatimo kao svoju, te lične osobenosti manje će se isticati. Svoj život mi treba da posvetimo dobrobiti i sreći drugih kao što je to činio naš Spasitelj. U potpunom zaboravu na sebe, uvek treba da gledamo da čak i u sitnim pojedinostima pokažemo zahvalnost za sve što primimo od drugih. Nastojmo uvek da pronađemo način kako da obradujemo druge olakšavajući njihove brige i terete nežnom ljubaznošću i sitnim dokazima ljubavi. Zbir takvih pažnji i ljubaznosti, koje otpočinju u porodici i šire se kasnije i van porodičnog kruga, sačinjavaju životnu sreću, dok se zapostavljanjem tih prividnih sitnica stalno dopunjuje čaša gorčine i životnih patnji.

Sve što činimo ili što propuštamo da učinimo utiče u velikoj meri na naš budući život i našu sudbinu. Iskoristimo svaku mogućnost koja nam se pruži da u životu budemo korisni - to Bog s pravom traži od nas. Zapostavljanje te dužnosti pogubno je za naš duhovni uzrast. Pred svakim od nas je veliki zadatak. Dragocene časove koja nam je Bog dao da bismo usavršili svoj karakter, ne smemo provoditi u besposličanju. Ne smemo biti neaktivni ili lenji u tom delu jer ćemo za svaki trenutak koji provodimo besciljno biti odgovorni pred Bogom. Ako se u veri obratimo Bogu On će nam pomoći da pobedimo svoje nedostatke i slabosti. Zahvaljujući Onome koji nas toliko ljubi možemo postati više nego pobednici. Kad kratkom životu na ovom svetu dođe kraj i kad shvatimo prolaznost svega toga, kako nam kratkotrajno i sićušno izgleda sve ovozemaljsko u poređenju sa slavom i lepotom boljeg sveta! Hristos nikada ne bi napustio svoje carske dvorove i preuzeo na sebe ljudsku prirodu i odgovornost za greh roda ljudskog da nije video da čovek uz Njegovu pomoć može postati večno srećan, steći neprolazna bogatstva i dobiti život koji se po trajanju može uporediti sa životom Božjim. On je znao da grešni čovek bez Njegove pomoći to nikada ne bi mogao da postigne.

Moramo težiti da u duhovnom pogledu stalno napredujemo. Moramo se čuvati da se ne usredsredimo samo na svoje poglede, shvatanja i postupke. Delo Božje mora stalno da napreduje. Moraju se sprovoditi reforme, i svaku otpočetu reformu moramo odlučno podržavati i nastaviti kao što se pokrenuta kola moraju gurati da ne stanu. Energija i ambicija ublažene strpljenjem i uravnotežene mudrošću, sada su neophodne svakom hrišćaninu. Delo spasavanja duša povereno je upravo nama, kao Hristovim sledbenicima. Nijedan od nas nije oslobođen te dužnosti. Mnogi su zbog neaktivnosti zakržljali i ostali nerazvijeni u svom hrišćanskom životu. Trudimo se da svoje vreme dok se nalazimo na ovom svetu provodimo u marljivom radu. Kako usrdno treba da iskoristimo svaku mogućnost koja nam se pruži da činimo dobro, da stečeno znanje o istini prenosimo i na druge! Imajući pred očima uvek samo dužnost i pobedu - naša lozinka treba da bude: „Napred i samo napred!”

U pogledu pojedinaca pomenutih u ovom poglavlju pokazano mi je da ih Bog sve ljubi i želi da ih spase ukoliko pristaju da budu spaseni na način koji je On odredio. „I sješće kao onaj koji pretapa i čisti srebro, i oni će prinostiti Gospodu prinose u pravdi. I ugodan će biti Gospodu prinost Judin i Jerusalimski kao u staro vrijeme i kao predašnjih godina.” To je proces čišćenja i oplemenjivanja, proces koji primenjuje sam Gospod nad vojskama. Taj proces je za dušu koja se kuša i proverava veoma bolan, ali samo tako mogu da se uklone nečistota i sve što bi moglo da je

oskrnavi. Sva naša kušanja su neophodna da bismo se više približili našem nebeskom Ocu, prinoseći Mu u poslušnosti prinose u pravdi. Svima ovde pomenutim Bog je dao sposobnosti i talente da bi ih pravilnom upotrebom umnožili. Svima je nama potrebno novo i živo iskustvo u pobožnom životu, da bismo činili Božju volju. Nikakva iskustva iz prošlosti ne mogu nam biti dovoljna snaga da savladamo teškoće na koje danas nailazimo. Da bismo bili pobjednici, svakog dana treba da primamo novu snagu i nove dokaze o Božjoj milosti.

Retko se dešava da se dvaput u životu nađemo u potpuno istim okolnostima. Avram, Mojsije, Ilija, Danilo i mnogi drugi, bili su teško i bolno kušani, ali ne na isti način. Svaki od njih imao je svoja lična iskušenja i probe u drami života, ali se ista iskušenja retko ponavljaju dvaput. Svako od nas u izvršavanju određenog zadatka u životu ima svoje lično iskustvo, posebno po svom karakteru i okolnostima. Za svakoga od nas Bog ima određeni cilj i zadatak u životu. Svaki postupak, ma koliko bio neznatan, ima svoje mesto u našem životnom iskustvu. U svetlosti koja dolazi od Boga moramo imati neprekidno iskustvo. To nam je svima neophodno, a Bog je više nego voljan da nam to pruži čim zatražimo. On nije zatvorio ustave nebeske pred vašim molitvama, ali vi se osećate zadovoljnim da prođete i bez božanske pomoći koja vam je toliko neophodna.

Kako malo znate o uticaju svojih svakodnevnih postupaka na život drugih! Možda mislite da ono što činite ili govorite nema tako značajne posledice, dok najdalekosežnije posledice za dobro ili za zlo proističu upravo iz naših reči i postupaka. Svaka reč i postupak, iako često izgledaju tako sitni i beznačajni, predstavljaju korake u dugom lancu zbivanja i događanja u našem životu. U slučaju naših praroditelja, želja da samo jednom zadovolje apetit otvorila je ustave nezadrživoj poplavi greha i zla, nesreći koja je preplavila svet. Svaki korak, draga moja sestro, koji učiniš može imati trajan i presudan uticaj ne samo na tvoj život nego i na karakter drugih, i zato bih toliko želela da ti to uvidiš. O, koliko je stoga bitno stalno održavanje veze sa Bogom! Koliko je neophodno da Bog u svojoj milosti usme-rava svaki naš korak, upućujući nas kako da usavršimo hrišćanski karakter!

Hrišćani u svom životu stalno nailaze na nova iskušenja i nove doživljaje u kojima ranije stečeno iskustvo ne može da im posluži kao dovoljno pouzdan vod. Sada nam je više nego ikad potrebno da se učimo od našeg božanskog Učitelja. Jer što više iskustva u tome imamo i što se više približimo Njegovoj božanskoj čistoti i svetlosti, utoliko više uvidamo neophodnost reforme u ličnom životu. Svi možemo čineći dobro biti na blagoslov drugima, ako u veri i poslušnosti stalno tražimo savet od Boga. Put poslušnosti i odanosti Bogu vodi iz snage u snagu, iz blagodati u blagodat, iz slave u slavu. Bogom dana prosvetćenost povećava se u srazmeri sa našim duhovnim napredovanjem osposobljavajući nas da odgovorimo svakom zadatku i svakom iznenađenju koje nas u životu očekuje.

Kad vas pritisnu iskušenja, kad očajanje i tama neverovanja obuzmu vaše misli, kada sebičnost oblikuje vaše postupke, vi ne uvidate potrebu za Bogom i za dubokim i potpunim poznanjem Njegove volje. Vi uopšte ne poznajete volju Božju niti je možete upoznati dokle god živite samo za sebe. Oslanjate se na svoje dobre namere i odluke, i znatan deo vašeg života sastoji se u donošenju odluka koje se nikad ne ostvaruju. Svima nama je neophodno da umremo svome „ja,“ da prestanemo uzdizati sebe i da se potpuno predamo Bogu. Radije bih vas bodrila na vašem putu kad bih to mogla i smela da učinim. Rado bih pohvalila vaše dobre osobine, dobre namere i dobre postupke, ali to ne bi bilo u skladu sa onim što mi je Bog o vama pokazao. On mi je ukazao na ono što vas ometa da razvijete plemenit, i uzvišen karakter svetosti neophodne za ulazak u nebeski pokoj i besmrtnu slavu, koju On želi da nasledite. Umesto samo na sebe i svoje, usmerite svoj pogled na Isusa. On je za nas sve i u svemu. Zaslugama svoje prolivene krvi raspeti

i vaskrslu Spasitelj može da nas opere i od najmanjeg i od najvećeg greha. U nepokolebljivoj veri i s punim pouzdanjem predajte svoj život Bogu kao vernom i svemoćnom Tvorcu. Nemojte živeti u stalnom strahovanju i strepnji da će vas On napustiti. On nikada ne ostavlja one koji se ne daju odvratiti od Njega. Hristos rado čeka da dode i boravi s vama i u vama ako Mu otvorite vrata svoga srca. U savršeno jedinstvo sa Ocem i Sinom još uvek možete doći ako umrete sopstvenom „ja” i živite s Hristom u Bogu.

Kako je malo onih koji su svesni da imaju idole koji su im veoma dragi, i da neguju greh! Bog vidi te grehe koji su nas potpuno zaslepili, i svojim „oštrim kosijerom” On ponekad zaseca veoma duboko da bi vas oslobodio tih izuzetno voljenih greha. Svako od vas želi da sam izabere proces čišćenja kroz koji mora proći. Kako teško svaki od nas pristaje da raspne svoje „ja”; ali kad se to prepusti Bogu kao Onome koji zna sve naše slabosti i našu grešnost, On će izabrati najbolji način da se postignu željeni rezultati. Živeći u veri jednako po volji Božjoj, i Enoh je stalno nailazio na sukobe. To može da bude iskustvo i svakoga od nas. Potpunim obraćenjem i vidnom promenom u svom životu možete zaista biti deca Božja, ne samo poznajući Njegovu volju, nego navodeći svojim primerom i druge da smerno pođu putem poslušnosti i posvećenja. Istinska pobožnost se, poput mirisa ili bilo kakvog zračenja, nezadrživo širi i prenosi i na druge. Psalmista kaže: „Pravde Tvoje ne sakrivam u srcu svom, kazujem vjernost Tvoju i spasenje Tvoje; i ne tajim milosti Tvoje od sabora velikog.” Gde god postoji ljubav Božja, tu se uvek javlja i snažna želja da se to i javno izrazi.

Bog neka vam svima pomogne da uz najusrdnije napore zadobijete večni život, i da i druge vodite putu svetosti.

Greh lakomstva

Dragi brate P, još jednom ću pokušati da te opomenem da u naporima za carstvo nebesko budeš mnogo usrdniji. Mnoge opomene koje su ti u tom pogledu bile upućivane, nisi poslušao. Ali još uvek nije prekasno da okaješ svoje dosadašnje greške i da se sa svog pogrešnog puta u potpunosti vratiš Gospodu. Sve sile i sposobnosti svog bića posvetio si samo sticanju novca. Umesto Bogu, ti služiš mamoni; i novac je tvoj bog. Prut Božjeg neodobravanja i zaslužene kazne preteći lebdi nad tvojom glavom i u svakom trenutku možeš tako nespreman, u haljinama opoganjenim izopačenošću ovog sveta, otići u grob. Kakvi se zapisi o tebi beleže u nebu? Svaki dinar koji tako sebično nagomilaš sličan je još jednoj kariki u lancu koji te tako čvrsto vezuje za ovaj grešni svet. Tvoja strast za sticanjem novca sve više jača. Tvoje srce je otežalo brigom i razmišljanjem samo o tome: kako doći do što više novca. Tvoje užasno iskustvo trebalo bi da bude opomena svima koji dozvoljavaju da ljubav prema ovom svetu zagospodari njihovom dušom. Postao si nemoćni rob mamone. Sta ćeš reći kada Gospod zatraži od tebe da položiš račun u svojstvu pristava? Dozvolio si da ljubav prema sticanju novca postane vladajuća strast tvoga života. Zatrovan si srebroljubljem kao pijanica alkoholnim pićem.

Kao što se Isus u svojstvu vinogradara zalagao za neplodnu smokvu da bude pošteđena još malo, i ja se još jednom zalažem za tebe u želji da tvoji naponi za carstvo nebesko ne budu tako slabi i jedva primetni, nego što usrdniji. Oslobodi se iz te zamke sotonine pre nego što u nebu i nad tobom bude izgovorena presuda: „On je neraskidivo prionuo za svoje idole, ostavite ga!” Svi koji tako slepo srljaju za zaradom i sticanjem novca, kao što to činiš ti, gorko će zaplakati jednog dana, govoreći: „O, prokleta prevaro bogatstva! Prodao sam dušu svoju za novac!” Tvoja jedina

nada je ne u nekim kolebljivim pokušajima, nego u najodlučnijoj rešenosti da se u potpunosti promeniš. Odlučno pozovi u pomoć i pravilno usmeri snagu volje koju si tako dugo koristio u pogrešnom pravcu. To je jedini način na koji možeš da победиš lakomstvo.

Učestvovanje u delima dobročinstva predstavlja Bogom određeni put da se pobedi lakomstvo. Svojim životom ti pokazuješ da blago ovog sveta ceniš više nego nepropadljivo bogatstvo neba. I spasenju i besmrtnom životu ti praktično govoriš: „Zbogom - ja sam izabrao ovaj svet!” Za prolazni ovozemaljski dobitak ti bez ustezanja daješ neprocenjivi nebeski biser. Dok te Bog u svom providenju još uvek opominje, iako si svojim nogama već zakoračio u mračne talase nizvodno, usuđuješ li se da i dalje neguješ svoje sklonosti i ljubav prema novcu? Zar ćeš, kao poslednji čin jednog neuspelog života, posegnuti za onim što pripada drugome zadržavajući to silom za sebe? Možeš li još ubeđivati sebe da si pravilno postupio prema svom bratu? Hoćeš li da dodaš još jedno podlo spletkarenje svemu onome što je u nebu već zapisano protiv tebe? Treba li da te pogodi uzvratni udarac Božje kazne i da bez upozorenja budeš pozvan na mračni put bez povratka?

Naš Spasitelj je često i ozbiljno ukoravao greh lakomstva. „A njima reče: gledajte i čuvajte se lakomstva; jer niko ne živi onim što je suviše bogat. Kaza im pak i priču govoreći: U jednog bogatog čovjeka rodi njiva. I mišljaše u sebi govoreći: šta da radim? Nemam u šta sabrati svoje ljetine. I reče: razvaliću žitnice svoje i načiniću veće: i ondje ću sabrati sva svoja žita i dobra svoja; i kazaću duši svojoj: dušo, imaš mnoga dobra na mnogo godina, uživaj, jedi, pij i veseli se. A Bog reče njemu: bezumniče, ovu noć uzeće dušu tvoju od tebe; a sve što si pripremio čije će biti? Tako biva onome koji sebi teče blago a ne bogati se Bogom.”

Bog je svom narodu dao zakon po kojem desetak od svih prihoda pripada Njemu. „Dao sam vam devet desetina,” kaže Bog, „a tražim jednu desetinu od svakog prihoda.” Taj deseti deo je ovaj bogataš zakinuo Bogu. Da nije postupio tako, da je umesto samoljublja i sebičnog služenja samo sebi i svojim interesima, ljubio Boga iznad svega drugog, on ne bi ni nagomilavao toliko bogatstvo da nema gde da ga smesti. Da je svoja dobra razdavao svojoj siromašnjoj braći i zadovoljavao njihove potrebe, ne bi morao rušiti stare i podizati veće žitnice. Ali on nije uvažavao principe zakona Božjeg. Nije ljubio Gospoda svim srcem, niti pak bližnjega svojega kao samoga sebe. Da je svoje blago upotrebio kao dar koji mu je Bog u takvom izobilju poverio da bi njime činio dobra drugima stekao bi blago na nebu a i ovde bi bio bogat dobrim delima.

Dužina i korisnost našeg života ne zavisi od količine ovozemaljskog blaga. Oni koji svojim bogatstvom čine dobro drugima nemaju potrebu da nagomilavaju blago na ovom svetu; jer je bogatstvo upotrebljeno za delo Božje i razdato siromašnima u Hristovo ime, dato samom Hristu, koji će to za nas uložiti u nebesku banku - u trezore koji su nepropadljivi. Onaj ko tako čini bogati se u Bogu, i njegovo srce biće tamo gde je uloženo njegovo blago. Ko sve ono što mu je Bog dao smerno koristi na slavu svog Darodavca, dajući onako darežljivo kao što je i primio, može se osećati spokojnim i sigurnim da ga u svim njegovim poslovima ruka Božja vodi na dobro, i da nosi na sebi pečat Božjeg odobravanja.

Mnogi sažaljevaju Izrailjce što su, pored uobičajenih godišnjih priloga, bili primorani i na sistematsko davanje. Sveznajući Bog najbolje zna koji sistem dobročinstva odgovara Njegovom providenju, i zato je Izrailjcima kao svom narodu dao sasvim određeno uputstvo u tom pogledu. I uvek se pokazalo da su devet preostalih desetina (uz Božji blagoslov), značila za njih više nego svih deset bez Njegovog blagoslova. Oni koji su mislili da će, zakidajući Boga ili prinoseći Mu slepo, hromo ili sakato, uvećati svoje prihode, neizbežno su doživljavali samo gubitak.

Providenje, iako nevidljivo, odražava se često u onome što ljudi doživljavaju. Božja ruka može da podari ili pak da uskrati uspeh u životu; i On često jednom uskraćuje dok drugome daje

u izobilju. Sve to biva da se ljudi prokušaju i da se vidi šta im je u srcu. On dopušta da jednoga brata prati nesreća dok drugima daje napredak u svemu da bi pokazali da li zaista u strahopoštovanju pred Njim izvršavaju svoje dužnosti ljubeći bližnjega kao samoga sebe i pomažući siromašniju braću u želji da čine dobro. Delima dobročinstva i plemenitosti Bog želi da u srcu sinova ljudskih trajno održi nežnost i saosećanje, da u njima probudi interesovanje i ljubav jednih prema drugima i želju da se ugledaju na svoga Spasitelja, koji je nas radi postao siromah, da bismo se mi obogatili Njegovim siromaštvom. Uredba o desetku zasniva se na trajnom načelu i data je s ciljem da čoveku služi na blagoslov.

Sistem dobročinstva uveden je s ciljem da se spreči lakomstvo, koje u Božjim očima predstavlja veliki greh. Hristos je video da će ljubav prema bogatstvu u poslovnim odnosima biti najveći uzrok iščezavanja istinske pobožnosti iz ljudskog srca. On je video da će ljubav prema novcu duboko zamrznuti tokove plemenitih pobuda u ljudskoj duši i potpuno umrtviti njihova osećanja za potrebe onih koji trpe i stradaju. „Gledajte,” upozoravao je On više puta, „i čuvajte se lakomstva.” „Ne možete služiti Bogu i mamoni.” Ove često ponavljane i značajne opomene našeg Spasitelja u velikoj su suprotnosti sa postupcima onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici a svojim životom pokazuju izrazito jaku težnju da se obogate, dokazujući time da Hristove reči ne utiču na njih. Lakomstvo je jedan od najrasprostranjenijih i najpopularnijih greha poslednjih dana, i ima smrtonosan uticaj na dušu.

Tvoje misli i težnje, brate P, usredređene su samo na sticanje bogatstva. Ta strast za nagomilavanjem novca ugušila je u tebi sve više i plemenitije pobude i učinila te potpuno neosetljivim za potrebe i interese drugih. Postao si tako bezosećajan kao hladno gvožđe. Novac i bogatstvo za tebe su pravi otrov i izjedaju ti dušu kao rak. Da si uporedo sa sticanjem bogatstva negovao vrlinu darežljivosti, ti bi u novcu gledao sredstvo kojim se može činiti dobro. Znajući koliko je lakomstvo opasno za čoveka, Spasitelj se pobrinuo da mu u delima dobročinstva pruži sigurnu zaštitu protiv tog strašnog zla. On je plan spasenja zamislio tako da se njegova primena od samog početka pa sve do završnog čina zasniva na dobročinstvu. Žrtvujući i sopstveni život, Hristos je pristao na neprocenjivu žrtvu. To samo po sebi predstavlja odlučno suprotstavljanje lakomstvu a uzdizanje dobročinstva i nesebičnosti.

Neprekidna spremnost na samoodricanje i dobročinstvo predstavlja Bogom dani lek protiv greha sebičnosti i lakomstva koji dušu razjedaju kao rak. Bog je odredio sistematsko dobročinstvo da bi se tako prikupljenim sredstvima potpomagalo Njegovo delo i ublažavale patnje siromašnih i nevoljnika. On je odredio da davanje na takav način pređe u naviku i postane prirodna prepreka toliko opasnom i varljivom grehu lakomstva. Lakomstvo je stalnim davanjem jednostavno osuđeno na smrt. Sistematsko dobročinstvo ima za cilj da se Bogom dana sredstva iz ruku gramžljivaca izvuku isto tako brzo kao što su i stečena, i da se posvete Gospodu kome i pripadaju.

Ovaj sistem davanja zamišljen je tako da ljudi svakog dana mogu ponešto da odvoje od svojih dobiti i da jedan deo od svakog svog prihoda vrate Gospodu. Svakodnevna primena ovog Božjeg plana o sistematskom davanju slabi lakomost a jača dobročinstvo u ljudskom srcu. Kad ljudima raste bogatstvo, čak i ako tvrde da su pobožni, srce im prijanja za to; i što više imaju, sve manje daju u Božju riznicu. Tako bogatstvo čini ljude siromašnima i nagomilavanje bogatstva samo pothranjuje lakomstvo. Ta zla, ukoliko im se ljudi odaju, postaju sve jača. Bog poznaje opasnosti koje nam prete i ograđuju nas svojim uredbama da ne propadnemo. On traži da u sistematskom dobročinstvu stalno dajemo da bi moć navike u dobrim delima nadjačala i slomila moć navike u suprotnom pravcu.

Bog traži da, srazmerno svojim приходima, svake sedmice (svakog meseca) dajemo u

dobrotvorne svrhe, kako bi nam to postao trajni običaj i kako bi dobročinstvo iz našeg srca teklo poput nezadrživog toka reke koja se ne može zaustaviti. Dobročinstvo se primenom u praksi sve više jača i razvija sve dok ne postane čvrsto načelo koje vlada ljudskom dušom. Za naš duhovni razvoj je veoma opasno ako dopustimo da sebičnost i lakomstvo nađu i najmanje mesta u našem srcu.

U Reči Božjoj imamo mnoge zapise o požrtvovanosti. Bogatstva su Božji dar i pripadaju Njemu. „Moje je srebro i moje je zlato, govori Gospod nad vojskama.” „Jer je moje sve gorsko zvijerje, i stoka po planinama na tisuće.” „Gospodnja je Zemlja i sve što je na njoj, vasiljena i sve što živi na njoj.” Gospod Bog tvoj je taj koji ti daje snagu da stičeš bogatstvo.

Samo po sebi, bogatstvo je prolazno i nepouzđano. U Reči Božjoj imamo mnoge opomene da se ne uzdamo u bogatstvo propadljivo. „Ne muči se da se obogatiš... zar ćeš baciti oči svoje na ono čega brzo nestaje? Jer bogatstvo načini sebi krila i odleti kao orao... “ „Ne sabirajte sebi blaga na Zemlji, gdje moljac i rđa kvari, i gdje lupeži potkopavaju i krađu.”

Bogatstvo ljudima kad se nađu u najvećoj nevolji ne može doneti nikakvo olakšanje. „Neće pomoći bogatstvo u dan gnjeva.” „Ni srebro njihovo ni zlato njihovo neće ih moći izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega.” „Doista, gnjev je na tebi; gledaj da te ne odbaci u karanju, jer onda te ni veliki otkup neće izbaviti.” Ova se opomena, brate moj, može primeniti i u tvom slučaju.

Kakvu si pripremu, brate P, izvršio za večni život? Da li si postavio „dobar temelj za vrijeme koje dolazi” da sa sigurnošću možeš očekivati blaženstva i radosti večnosti? O, neka te Bog probudi, dragi moj brate, kako bi od ovog trenutka počeo najusrdnije da bar nešto od svog dobitka i bogatstva ulažeš u Njegovu riznicu. Nijedan jedini dinar od svega toga nije tvoj. Sve to pripada Bogu, dok ti polažeš pravo na ono što ti je samo Bogom pozajmljeno da bi činio dobra dela. Vreme koje ti još preostaje veoma je kratko. Učini sve što je u tvojoj moći. Pokajanjem još uvek možeš potražiti i naći oprostaj. Svojom ljubavlju i svojim osećanjima umesto za ovozemaljsko blago, moraš se mnogo čvršće vezati za Boga. Moraš se, kao potpuno obraćen čovek, u molitvi svom dušom boriti sa Bogom. Ne nastavlaj putem večne propasti, nego uložij najodlučnije napore za svoje spasenje pre nego što bude zauvek prekasno.

Još uvek nije prekasno da se popraviš. Pokaži iskrenim kajanjem da želiš ispraviti svoje propuste iz prošlosti. Gde god si nekome učinio nepravdu, nastoj da to bez ikakvog odlaganja ispraviš. Tvoja jedina nada je u Bogu koji je pun ljubavi i spreman da oprost. To će za tebe biti kao da vadiš sebi desno oko ili odsecaš desnu ruku, ali drugog puta za tebe nema. Ti si više puta pokušao da se popraviš, ali u tome nisi uspevao zato što ljubiš novac do kojeg nisi uvek dolazio na najpošteniji način. Ne trudiš se da svoje greške iz prošlosti popraviš davanjem odgovarajuće naknade. Kad počneš da činiš tako, onda za tebe postoji nada. Ako pak nastaviš da i u preostalim danima svog života ideš istim putem kao i do sada, onda će tvoj slučaj ostati beznadežan; izgubićeš i ovaj i budući život; videćeš spasene proslavljene u nebeskom gradu, a sebe izvan grada, lišenog bilo kakvog učešća u tom srećnom životu koji je uz neizmernu cenu omogućen i tebi, ali koji ti tako malo ceniš da si ga prodao za prolazno ovozemaljsko bogatstvo.

Preostaje ti još samo malo vremena. Hoćeš li da se pokaješ i da preduzmeš korake koje Bog od tebe očekuje, ili pak da umreš nespreman, u obožavanju novca, uzdizanju sebe i potpunom zaboravu na Boga i na spasenje svoje duše? Svoju naklonost i ljubav prema svetu ne možeš pobediti neodlučnim i slabim naporima. Ali Hristos je spreman da ti pomogne. Pri svakom koraku koji preduzmeš u tom pravcu On će biti pored tebe da svojim blagoslovom nagradi svaki uloženi trud. Moraš se najodlučnije boriti, ili ćeš biti izgubljen. Ne odlaži s tim ni za trenutak, preklinjem te. Svojom lakomstvom i neaktivnošću ti već dugo obeščašćuješ Hristovo ime. Sad Ga, postupajući suprotno svojoj dosadašnjoj praksi, možeš proslaviti - pokazujući svima da istina

Božja ima moć da preobrazi ljudsku prirodu. Ako želiš da spaseš svoju dušu, još uvek to možeš učiniti snagom koju Bog daje.

Pred tobom je zadatak koji treba da otpočneš odmah, bez ikakvog odlaganja. Sotona će te napadati kao što je napadao i Hrista u pustinji kušanja, da bi svojim zaključcima izopačio tvoje rasuđivanje i paralisao tvoju predstavu o onome što je pravo i ispravno. Kad postupiš pravilno u jednom slučaju, ne smeš čekati da sotona svojim varljivim zaključcima uguši tvoje dobro usmerene pobude. Toliko si dugo bio pod kontrolom sebičnosti i lakomstva da više ne možeš imati poverenja u samog sebe. Ja iskreno želim da ne izgubiš nebo. Pokazani su mi sebični postupci tvoga života, tvoje lukavo spletkarenje i pretvaranje, tvoje cenkanje, zakidanje i koristi koje si izvlačio na račun svoje braće i svojih bližnjih. Svaki takav postupak verno je zapisan u Božjim knjigama. Želiš li da u molitvi najusrdnije tražiš od Boga da ti pokaže gde si grešio, i da zatim u iskrenom pokajanju popraviš prošlost?

Brate P, Bog neka ti pomogne da to učiniš pre nego što bude prekasno.

Marljivost u propovedničkom pozivu

Ukazano mi je na opasnost koja pretila našim mladim propovednicima koji polaze na rad i prihvataju se da druge poučavaju istini dok sami nisu podesni za to sveto Božje delo. Oni nemaju pravilnu predstavu o svetosti dela za ovo vreme. Oni osećaju izvesnu želju da se povežu sa delom, ali nisu spremni da nose terete koji su na putu te dužnosti neizbežni. Oni čine ono što ih ne staje mnogo napora i neugodnosti, a zanemaruju da u delu budu svim srcem i svom dušom.

Neki od njih su suviše nemarni da bi ostvarili bilo kakav uspeh u poslovnom pogledu i nedostaje im iskustvo koje bi ih preporučili kao dobre hrišćane u privatnom životu; a ipak se osećaju pozvanima da se prihvate rada koji je teži i odgovorniji od svakog drugog posla - da utiču na um drugih i da duše iz zablude i greha obraćaju istini. Srce nekih od tih propovednika nije posvećeno istinom. Takvi predstavljaju samo kamen spoticanja za grešnike i prepreku na putu pravih radnika. Prevaspitati takve da rade kako treba i da ne nanose štetu delu Božjem mnogo je teže nego da sami uradite sve to što se od njih očekuje. Neposvećeni radnici, kojima potpuno nedostaju kvalifikacije neophodne za propovednički poziv, ne mogu svojim radom da proslave Boga niti da koriste Njegovom delu. Neki od mladih propovednika koji se prihvataju da obraćaju druge prvo treba i sami da budu u potpunosti obraćeni.

Pokazan mi je slučaj brata R iz koji u mnogo čemu predstavlja i slučajeve ostalih sličnih njemu. Brat R zaista nije ni od kakve koristi delu Božjem niti ikad može biti; osim ako se potpuno obrati. On u svom karakteru ima ozbiljne nedostatke koje mora uvideti pre nego što Bog može da ga primi kao radnika u svom vinogradu. Delo Božje je sveto. Brat R, pre svega, nije u svom srcu doživeo onu promenu koja čoveka transformiše i koja se naziva obraćenjem. On je veru prihvatio samo razumom. Međutim, da bi to što veruje primenio u praktičnom životu i da bi i drugima mogao ukazati na Jagnje Božje koje uze na se grehe sveta, neophodno je da uticaj Božje milosti deluje na njegovo srce. Delo za ovo vreme je isuviše ozbiljno i značajno da bi se moglo poveriti onima koji nemaju čiste ruke i čisto srce.

Brat R ima veoma neprijatnu narav, i time stvara teškoće i sebi i svojim najboljim prijateljima. On je po svojoj prirodi zavirljiv, sklon sumnjičenju i iznalaženju grešaka kod drugih. Oni koji su s njim u najprisnijim odnosima to najviše osećaju. On je pun samoljublja i ima veoma visoko mišljenje o sebi, i čim mu se ne ukaže posebna pažnja i poštovanje on smatra

da je krivica za to uvek na strani drugih. Nedostatak je, međutim, u njemu samom. On voli da se laska njegovoj sujeti. Rado sumnjiči pobude drugih i u tome izrazito ispoljava duh skučenosti i sebičnosti. On smatra da u radu drugih vidi mnoge nedostatke koje treba razotkriti, kritikovati i osuditi, dok u stvari pravo zlo postoji u njegovom neposvećenom srcu, potpuno nespremnom da se ponizi. Dok ne umre sopstvenom „ja” i ne bude spreman da se uči od Isusa, koji je uvek bio smeran i krotak u srcu, on neće uspeti da usavrši hrišćanski karakter niti će se pripremiti za nebo.

U načinu na koji pokušava da druge poučava istini, brat R doživljava samo neuspeh. Duh koji ispoljava ne pridobija ljude. U svemu što preduzima oseća se njegovo „ja.” Posebno i veoma izrazito drži se svog spoljašnjeg izgleda i načina odevanja kao da samo to čoveka čini uglednim propovednikom; dok potpuno zanemaruje ono što predstavlja unutrašnji ukras duše. On ne oseća neophodnost da teži za sličnošću sa lepotom i skladom karaktera Hristovog, koji je naš savršeni Uzor. Krotost i smernost, koje su bile obeležje Hristovog života na zemlji, pridobijaju srca i otvaraju prilaze duši. Međutim, kad brat R govori, slušaoci zapažaju toliko samouverenosti i tako malo duha poniznosti, da njihova srca uopšte nisu ganuta nego ih njegova izlaganja čine još tvrđim i hladnijim, jer osećaju da u njima nema božanskog pomazanja.

Brat R se mora osloboditi svoje samouverenosti i uobraženosti, i uvideti u svojoj grešnosti da mu je stalno potrebna Božja milost i sila, kako bi kroz moralnu tamu ovog izopačenog veka mogao da dopre do duša koje treba spasavati. On se spolja zaodenuo dostojanstvom jevanđeljskog propovednika, ali ne uviđa da je za uspeh u propovedanju istine mnogo bitnije stvarno iskustvo u tajni pobožnosti i istinsko poznavanje volje Božje.

Brat R je suviše hladan i bezosećajan. On se srcu svojih slušalaca ne obraća neposredno u hrišćanskoj jednostavnosti, nežnosti i ljubavi kao što je to činio Hristos. U tom pogledu je veoma bitno da se svaki onaj ko radi na spasavanju duša ugleda na primer koji nalazimo u životu i radu Hristovom. Ako se ljudi ne nauče da u vinogradu Gospodnjem budu radnici, onda je bolje da i ne učestvuju u delu. Nerazumno je plaćati iz Božje riznice one koji u stvari samo nanose štetu Njegovom delu i zbog kojih ugled hrišćanstvu stalno opada.

Da bi čovek postao uspešan propovednik nije dovoljno samo imati znanje stečeno iz knjiga. Onima koji rade na spasavanju duša neophodne su čestitost, inteligencija, marljivost, energija i taktičnost. Sve ovo je veoma bitno da bi propovednik mogao biti uspešan u svom pozivu. Čovek koji ima ovakve kvalifikacije neće biti inferioran, već naprotiv izuzetno uticajan. Ako radnik u delu Božjem ne stekne poverenje onih za čije se spasenje zalaže, njegov uticaj na dobro biće veoma neznatan. Radnik u vinogradu Gospodnjem mora svakog dana primati snagu odozgo da bi se odupro svakom zlu i ostao ispravan u svim iskušenjima koje život sobom donosi, i da bi u duši uvek bio u skladu sa svojim Iskupiteljem. On može zaista da bude Hristov saradnik, radeći kao što je On radio, ljubeći kao što je On ljubio, i posedujući moralnu snagu da se odupre i najtežem proveravanju karaktera, kao što je On posedovao.

Bratu R nedostaje hrišćanska jednostavnost. On treba da odbaci svoje lažno dostojanstvo dopuštajući Svetom Duhu da posveti, uzdigne, očisti i oplemeni njegov život. Tek tada će biti u stanju da oseća teret odgovornosti za duše, teret koji pravi sluga jevanđelja mora da oseća dok svečanu poruku opomene prenosi onima koji se nalaze u opasnosti i koji moraju propasti u mraku zablude ako ne prihvate svetlost istine. Takvo dostojanstvo pozajmljeno od Iskupitelja sveta ukrasilo bi ga vrlinama božanske milosti i dovelo u prisniju povezanost sa Hristom.

Pokazan mi je život brata R i rezultati njegovog rada u nastojanju da istinu prenosi drugima. Neki će sa odobravanjem slušati njegova izlaganja i teorijski možda biti čak i osvedočeni; međutim, bratu R nedostaje svakodnevna iskustvena spoznaja o Božjoj milosti i Njegovoj spasonosnoj sili, i stoga nije u stanju da na druge prenosi ono što ni sam ne poseduje. Njemu

nedostaje lično iskustvo istinski obraćenog čoveka. Kako ga, onda, Bog može učiniti blagoslovom za grešnike? Dok pokušava da bude vođa slepima, on je i sam slep.

Takvim svojim radom on je, u polju koje je imalo dobre izgleda, onemogućio uspeh i drugima. Ljudi koji su zaista posvećeni Bogu i koji osećaju teret dela mogli su da pridobiju duše za istinu i u mestima gde je on to pokušavao bez uspeha; ali posle njegovog površnog rada zlatne prilike su propuštene. U mislima onih koji su mogli biti osvedočeni on je svojim načinom rada izazvao predrasude a srca koja su mogla biti smekšana, postala su još tvrda.

Želela sam da vidim duše koje su opstale u istini zahvaljujući njegovim naporima. Pažljivo sam posmatrala da vidim koliko on bdije nad dušama u nastojanju da ih ohrabri i utvrdi u veri, što je posebna dužnost propovednika. Nisam mogla da zapazim nijednu dušu koja ne bi bila u daleko boljem stanju da svoje prve utiske o istini nije primila od njega. Tok reke ni na jednom mestu ne može se naći na većoj nadmorskoj visini nego što je sam njen izvor. Čovek koji grešnicima iznosi istinu nalazi se na izuzetno odgovornom položaju. Duše sa kojima radi, on svojim naporima može da privede Hristu, a može i da ih odgurne u potpuno suprotnom pravcu.

Prema onome što mi je pokazano, brat R je nemaran i lenj; sklon da traži samo zadovoljstvo i udobnost. On ne voli fizičke napore, a nije revnistan i marljiv ni u proučavanju Reči Božje. On sve u životu uzima olako. Kad nekako i ode u neko mesto on pokušava da iznese istinu, ali se vidi da srcem nije u tome. On ne oseća teret odgovornosti za delo, niti za duše koje su poverene njegovoj brizi. Ljubav prema tim dušama ne obuzima u potpunosti njegovo srce. Dopuštajući svojim prirodnim sklonostima da ga odvoje od dela i potpuno zagospodare njime, on često napušta rad i okreće se svojoj porodici. U samoodricanju, u žrtvovanju svoje ugodnosti i svojih sklonosti on nema nikakvog iskustva. Misleći samo na platu, on se svom radu nikada ne posvećuje svim srcem nego ga se samo dotiče tu i tamo, bez neophodne istrajnosti i revnovanja, i zato i ne postiže nikakav uspeh. Na sve takve takozvane radnike Bog gleda sa zasluženim negodovanjem. Oni su neverni u svakom pogledu. Njihova je savest potpuno neosetljiva.

Početi sa objavljivanjem istine u nekom mestu a zatim, u nedostatku hrabrosti, izdržljivosti i takta, ostaviti započeti rad nedovršenim - veoma je pogrešno. To se bratu R dešava zato što u svojim naporima nije odlučan i istrajan a to je u ovakvim slučajevima od presudne važnosti. Kada u svom radu naiđe na teškoće i protivljenja, on se kukavički povlači, umesto da se u postu, molitvi i suzama obrati Bogu i da se u veri čvrsto drži Izvora svetlosti i snage sve dok se mračni oblaci ne razidu. U sukobu sa sumnjom i protivničkim uticajima vera postaje sve jača. Iskustva stečena u takvim iskušenjima dragocenija su od najskupljih dragulja.

Rezultati tvog rada, brate R, takvi su da ih se treba stideti. Bog to ne može i neće prihvatiti. Za delo Božje bilo bi bolje da prestaneš sa propovedanjem i da se prihvatiš poslova koji ne traže tolike odgovornosti. I za tebe lično bilo bi bolje da radiš svojim rukama. Ponizi se pred Bogom u svom srcu; budi veran u ovozemaljskim stvarima; i kad se pokažeš veran u manjim dužnostima Bog ti može poveriti i veće odgovornosti. „Ko je vjeran u malom i u mnogom je vjeran; a ko je nevjeran u malom i u mnogom je nevjeran.” Tebi nedostaje dublje iskustvo u vjerskom životu. Moj ti je savet: radi svojim rukama, i u svojim molitvama najusrdnije traži od Boga da ti podari iskustvo koje ti toliko nedostaje. Drži se čvrsto Isusa i nipošto se ne usuđuj da se prihvatiš propovedničke odgovornosti sve dok ne postaneš potpuno obraćen čovek, smernog i pomirljivog duha. Treba da se povučeš iz dela Božjeg sve dok ne budeš obdaren silom sa visine. U radu na spasavanju duša nijedan čovek ne može postati uspešan sve dok se u njegovim naporima ne bude ogledao samo Hristos a sopstveno „ja” potpuno izgubi iz vida.

Propovednik Hristov treba uvek da bude spreman za svako dobro delo. Ti u tom pogledu imaš velike propuste. Da bi imao uspeha u privođenju duša Hristu, ti prvo moraš ispoljavati

prema članovima svoje porodice onu ljubav, pažnju, nežnost, plemenitost, strpljenje i istinsku ljubaznost koja ti kao glavi porodice dolikuje. Kad ti nedostaje mudrost da upravljaš nekolicinom članova svoje porodice s kojima si tako prisno povezan, kako možeš uspešno upravljati znatno većim brojem onih s kojima nemaš tako prisne porodične i lične veze? Tvojoj supruzi takođe nedostaje istinska i potpuna obraćenost Bogu. Nijedno od vas nije u stanju da korektno predstavlja našu veru. Potpuno obraćenje neophodno je i tebi i njoj.

Za tebe bi, brate R, za sad bilo najbolje da se potpuno povučeš iz dela Božjeg, jer nemaš ni istrajnosti ni postojanosti u radu ni moralne kičme. Nedostaju ti upravo one osobine koje su danas toliko potrebne u delu Božjem. Nisi domaćim vaspitanjem pripremljen za praktične životne dužnosti. Što predstavlja jedan od bitnih uslova da bi i kao propovednik mogao biti uspešan. Tvoje vaspitanje je u mnogo čemu bilo pogrešno. Slep i za tvoje karakterne mane, roditelji te nisu obučavali kako da to pobediš, da bi pravilnim razvojem stekao čvrstinu, samoodricanje, vladanje sobom, smernost i moralnu snagu. Tvoje znanje o praktičnim životnim dužnostima i istrajnosti u teškoćama, veoma je oskudno. Izrazito si sklon da se suprotstavljaš idejama drugih i da uporno ističeš i namećeš svoje mišljenje. To je posledica tvoje samouverenosti, uobraženosti i popuštanja sopstvenim sklonostima od mladosti.

Ti ne poznaješ sebe niti uviđaš svoje greške. Ne pristaješ da budeš učenik, već želiš samo da učiš druge. Svog mišljenja i svojih i sebi svojstvenih ideja držiš se tako uporno da to postaje mučno i dosadno za one koji su oko tebe. Ne smiruješ se dok ne ostvariš svoje namere, i za tebe su tvoji lični pogledi mnogo značajniji od iskusnog rasuđivanja ljudi moralnog kvaliteta koji su se dokazali u ovom delu. Zanosio si se idejom da će ljudi biti oduševljeni tvojim sposobnostima i da ćeš biti izuzetno cenjen, ali tvoje sposobnosti nisu izdržale proces proveravanja. Vaspitavan si pogrešno i jednostrano. Nemaš nimalo sklonosti ni ljubavi za domaće dužnosti svakodnevnog života. Već sama tvoja lenjost dovoljna je da te diskvalifikuje za dužnost propovednika, kad ne bi bilo i drugih razloga zbog kojih ne treba da se baviš tim pozivom. Delu Božjem nisu toliko potrebni propovednici koliko radnici. Od svih poziva u životu, nijedan ne zahteva tako revnosne, odane, istrajne i samopožrtvovane radnike kao delo Božje u ovim poslednjim danima.

Zalaganje za večni život treba da nam bude pretežnije od svega drugog. Bogu u Njegovom delu nisu poželjni oni koji su skloni oklevanju. Rad na pozivanju grešnika da „bježe od gnjeva koji ide” zahteva usrdne ljude koji osećaju teret za duše, ljude koji neće koristiti svaki mogući izgovor da se oslobode tereta i napuste rad. Neznatne smetnje, kao na primer neprijatno vreme ili umišljena bolest, za brata R su dovoljan izgovor da izbegne napore. On se čak poziva i na svoje sklonosti; i kad dužnost zahteva da učini nešto čemu nije sklon, kad njegova prirodna sklonost lenjosti burno negoduje, često se izgovara da je bolestan iako za to nema nikakvog razloga, osim ako su mu lenjost i popuštanje apetitu paralisali ceo organizam. Kad bi, u svetlosti zdravstvene reforme, strogo poštovao zakone života i zdravlja u svim svojim navikama, on bi mogao da bude potpuno zdrav.

Ukoliko se ne reformišu u svakom pogledu, brat R nije podesan za delo u ovim poslednjim danima. One koji su suviše lenji da se prihvate fizičkog rada Bog ne poziva za propovednike koji svetu treba da objave poslednju vest opomene. On u svom delu hoće da ima vredne radnike. Rezultate u svom radu mogu postići samo istinski, revnosni i samopožrtvovani radnici.

Brate R, tvoje propovedanje istine drugima bilo je potpuni promašaj. Ako nekoga Bog poziva u rad, On sigurno ne bi toliko pogrešio da uzme čoveka sa tako malo iskustva i u praktičnom i u duhovnom životu kao što si ti. Ti imaš sposobnost da govoriš i to je sve; ali delo Božje traži ljude posvećene i energične. Te vrline tebi nedostaju, ali bi uz dobru volju mogao da ih stekneš. Istrajnošću u negovanju osobina suprotnih onima koje sada imaš mogao bi da pobediš

u sebi one karakterne mane koje su u tebi jačale od mladosti. Ako propovednik samo povremeno održi po neku propoved ili ode u neku posetu, to pred Bogom nije nikakav istinski rad.

Izlaganjem istine sa propovedaonice, delo onih koji rade za Boga u stvari tek otpočinje. Tek posle ovoga dolazi pravi rad: posećivanje od kuće do kuće, razgovori sa članovima porodice, molitva sa onima kojima želimo doneti blagoslov i uspostavljanje srdačnih odnosa sa njima. Propovednik neće izgubiti ništa od svog dostojanstva ako pokaže razumevanje za ovozemaljske brige i terete porodica koje posećuje i ako se, u nastojanju da im pomogne, prihvati i nekog fizičkog rada. Time će samo ojačati svoj uticaj, razočarati protivnike i srušiti predrasude, što ne bi postigao čak i kad bi u svemu drugom bio uspešan kao propovednik.

Naši mladi propovednici ne moraju da se bave i pisanjem, što se obično očekuje od starijih i iskusnijih saradnika. Oni nisu zaduženi tako mnogobrojnim odgovornostima koje zamaraju um i opterećuju čoveka. Ali upravo ti tereti briga i odgovornosti usavršavaju hrišćansko iskustvo, daju moralnu snagu čineći jakima i delotvornima one koji učestvuju u delu Božjem. Izbegavanje tereta i neprijatnih odgovornosti neće naše propovednike nikada učiniti snažnim ljudima na koje se Crkva može osloniti u nekoj verskoj krizi. Mnogi od naših mladih propovednika ponašaju se u delu Božjem kao mala deca. A neki koji već godinama učestvuju u delu još uvek nisu pravi radnici koji se nemaju čega stideti. Oni u borbi sa suprotnim uticajima nemaju gotovo nikakvog iskustva koje bi ih ojačalo u veri. Oni su uvek izbegavali sve ono što bi ojačalo njihove moralne mišiće, dajući im duhovnu snagu. Međutim, upravo to iskustvo im je neophodno da bi uzrasli do pune visine ljudi u Hristu Isusu. U svojoj lenjosti i sebičnoj ljubavi prema zadovoljstvima, oni izbegavaju svaku odgovornost i zato ne stižu duhovnu snagu.

Brat R ima sposobnost da svoje ideje izrazi odgovarajućim rečima, ali mu nedostaje prava duhovnost i istinska svetost srca. On se ne napaja dovoljno na neiscrpnom izvoru istine. Da je pravilno iskoristio svoje zlatne trenutke u proučavanju i pripremi za delo Božje on je mogao biti osposobljen radnik, ali on je suviše lenj da “zapregne bedra svoga uma” i da sam preispita razloge naše nade. On se zadovoljava korišćenjem materijala koji su plod proučavanja i pisanja drugih, i ravnodušno se koristi njihovim zaključcima, ne naprežući nimalo svoj um brižljivim i pobožnim razmišljanjem.

Brat R nije sklon marljivosti ni u proučavanju Svetih spisa niti u bilo kakvom poslu. On radije ide linijom lakšeg otpora i zato u prihvatanju tereta i odgovornosti u delu Božjem nema nikakve iskustvene spoznaje. Lakše mu je da ponavlja misli i zaključke drugih, nego da marljivo i revnosno istražuje istinu sam za sebe. Osposobiti se za propovednički poziv moguće je samo ličnim naporima, marljivim korišćenjem svojih umnih sposobnosti i potpunom predanošću delu Božjem.

Hristos kaže: „Vi ste so zemlji, ako so obljutavi, čime će se osoliti? “ Ukus soli predstavlja dejstvo Božje milosti. Svi naponi uloženi sa ciljem širenja istine imaće vrlo neznatne rezultate ako ne budu praćeni silom Duha Svetoga. Ti si propovedanju istine pristupio kao nekoj dečjoj igri. Rukovodeći se ličnim sklonostima, mislio si samo na svoju ugodnost i zadovoljstvo. Ni ti ni tvoja supruga ne uviđate svetost Božjeg dela. Oboje više mislite o zadovoljavanju svojih prohteva i želja za lagodnim životom i uživanjem, nego o ozbiljnim životnim dužnostima, a posebno o svetim dužnostima da opominjete i upozaravate svet na dolazeći Božji sud.

Gledao si kako se brat S satire pod iscrpljujućim teretom fizičkih napora; ali si u sebičnoj težnji za lagodnim životom i želji da sačuvaš svoje lažno dostojanstvo ogrezao do te mere, da si se potpuno držao po strani izbegavajući te napore dužnosti koje je neko morao da prihvati. Dane si provodio u lagodnom uživanju i lenjosti ne koristeći praktično nikome; a zatim bi - i pored toga što svoje vreme većinom provodiš u neaktivnosti - mirne savesti primio platu iz Božje riznice.

Takvim svojim držanjem pokazao si da nemaš pravu predstavu o onome što je sveto i uzvišeno. Zakidao si Boga, i sada moraš najusrdnije nastojati da se potpuno pokaješ. Ne pokušavaj da poučavaš druge. Samo ako se u potpunosti obratiš bićeš u stanju da utvrđuješ svoju braću. Međutim, ljude sa ovakvim obeležjima karaktera kakve ti sada nosiš, Bog ne može da upotrebi u svome vinogradu. U delu Božjem moći ćeš da saraduješ tek onda kada na svom karakteru umesto ovakvog obeležja budeš imao otisak Božjeg odobravanja. Preostaje ti da se u gotovo svemu ovde izloženom učiš iznova, i to u veoma kratkom roku. Bog neka ti pomogne da u tome budeš što usrdniji. O opštim načelima u ovom pravcu napisala sam mnogo više, ali za sad nemam vremena da ti sve to izložim.

Roditelji kao reformatori

3. januara 1875. godine pokazano mi je da niko od nas nije u potpunosti svestan opasnosti koje nam prete na svakom koraku. Mi u sotoni imamo neprijatelja koji nikada ne spava, a ipak nismo dovoljno budni i usrdni u svojim naporima da se odupremo njegovom lukavstvu i iskušenjima kojima nastoji da nas savlada.

Bog je dozvolio da nas u ovim poslednjim danima obasja svetlost o zdravstvenoj reformi da bismo, hodeći u toj svetlosti, izbegli opasnosti kojima ćemo sve više biti izloženi. U svom lukavom zavođenju Adamovih potomaka da popuštaju apetitu i nerazumnom zadovoljavanju ličnih sklonosti, ne vodeći računa o zakonima zdravlja, sotona ima čudesnu moć. On prikazuje privlačnosti života posvećenog ličnom uživanju i zadovoljavanju životinjskih nagona. Razuzdanost preovlađuje u uznemiravajućoj meri uništavajući životne snage; i više od toga, tome se žrtvuju i moralne snage. Popuštanje neumerenosti smanjuje i fizičke i umne životne energije. Pobeđeni se tako stavlja na tle neprijatelja, gde sotona može da ga kuša, muči i konačno zagospodari nad njim po svojoj volji.

Oni koji popuštaju apetitu i upotrebljavaju duvan unižavaju svoje umne i moralne snage dovodeći ih u ropstvo čulnosti. A popuštajući prohtevu za alkoholnim pićem, čovek kao biće stvoreno po obličju Božjem sam sebe srozava na nivo niži od životinje. Razum je paralizovan, rasuđivanje pomućeno, životinjske strasti razdražene, a zatim slede zločini koji nesrećnu žrtvu sve više unižavaju. Kad bi ljudi bili umereni u svemu, čuvajući se da alkoholna pića i narkotike ne dodirnu svojom rukom, ne okuse i ne opipaju, razum bi držao kormilo vlasti u svojim rukama kontrolišući niže sklonosti, apetit i strasti. U ovom veku nemorala treba što više izbegavati hranu koja nadražuje. Umerenost u svemu i odlučno savlađivanje apetita predstavljaju jedini put sigurnosti.

Sotona prilazi čoveku, kao što je prišao i Hristu, nastojeći da svojim jakim iskušenjima iznudi popuštanje apetitu. On dobro zna da u ovom pogledu najlakše pobeđuje čoveka. U pogledu apetita on je pobedio Adama i Evu još u Edemu, i zbog toga oni su izgubili dom svoga blaženstva i sreće. Koliko nagomilane bede i zločina preplavljuje svet, kao neizbežna posledica Adamovog pada! Čitavi gradovi zajedno sa svojim izopačenim stanovnicima zbrisani su sa lica Zemlje zbog unižavajućih zločina i odvratnog bezakonja koje ih je učinilo sramnom mrljom u svemiru. Popuštanje apetitu bilo je osnova i glavni razlog svih njihovih greha. Preko apetita sotona zagospodari umom i celim ljudskim bićem. Hiljade njih koji su mogli da žive duže odlaze prevremeno u grob, uništeni i fizički i umno i moralno, kao olupine broda na pustoju obali. Sve svoje divne sposobnosti oni su žrtvovali popuštanju apetitu, čulnosti i telesnim željama. Svet je postao ogromna

bolnica. Poročne navike sve više uzimaju maha.

Neprijatno je, ako ne i opasno, boraviti u neprovetrenom železničkom vagonu ili u prepunoj prostoriji, gde je atmosfera prezasićena isparavanjem alkohola i duvanskog dima. Svojim dahom i isparavanjem tela prisutni pokazuju da im je organizam ispunjen otrovom alkohola i duvana. Upotreba duvana, je navika koja na nervni sistem često utiče štetnije čak i od upotrebe alkohola. Svoju žrtvu duvan veže okovima ropstva čak i težeg nego što je alkohol, i tu naviku je teže pobediti. Upotrebom duvana telo i um se u mnogim slučajevima žrtvuju više nego upotrebom alkohola, jer taj otrov deluje podmuklije.

Neumerenost sve više preovladuje, i pored usrdnih napora uložениh prošle godine [ovo svedočanstvo objavljeno je 1875. godine] da bi se njeno širenje zaustavilo. Pokazano mi je da se ogromna moć neumerenosti ne može savladati ovakvim naporima kakvi su dosad ulagani. Umerenost mora početi u našoj porodici, za našom trpezom. Majkama predstoji veoma značajan zadatak: da pravilnim domaćim vaspitanjem svoju decu pripreme za gotovo svaki položaj u društvu, ali da se isto tako sa zadovoljstvom prihvataju i dužnosti domaćeg života.

Dužnost majke je veoma značajna i sveta. Ona svoju decu od kolevke treba da privikava na samoodricanje i samosavlađivanje. Ako majka veći deo svoga vremena troši na ludosti ovog izopačenog veka, ako svoje dragocene časove posvećuje odevanju, sedeljama i izlascima, njena deca neće dobiti vaspitanje toliko bitno za izgradnju hrišćanskog karaktera. Hrišćanska majka treba mnogo više pažnje da posveti zdravlju i moralnim kvalitetima svoje dece, nego njihovom spoljašnjem izgledu.

Mnoge majke, dok osuduju neumerenost koja svuda preovladuje, ne gledaju dovoljno pažljivo da bi mogle uočiti uzrok toga. One iz dana u dan pripremaju raznovrsna i jako začinjena jela koja draže apetit i podstiču prekomerno konzumiranje hrane. Američka trpeza, uopšte uzev, priprema se na takav način da stvara izjelice i pijanice. Apetit predstavlja vladajuće načelo u najširim društvenim slojevima. Svaki onaj ko, popuštajući apetitu, jede suviše često i uzima nezdravu hranu, samim tim svoju moć da se zahtevima apetita i strasti odupre slabi i u drugom pogledu, i to u onoj srazmeri koliko je popuštao svojoj sklonosti nepravilnim navikama u jelu. Majkama treba stalno predočavati njihovu obavezu prema Bogu i prema svetu: da društvu daju decu dobro uravnoteženog karaktera. Ljudi i žene koji na pozornicu života izlaze sa čvrstim načelima biće spremni da neokaljani stoje usred moralne prljavštine i izopačenosti ovoga veka.

Majke su dužne da, koristeći zlatne prilike koje im se pružaju, ispravno vaspitavaju svoju decu i mlade kako bi u životu bili korisni i spremni za životne dužnosti. Svoje vreme one u naročitom smislu treba da posvete svojoj deci, i to ne u nepotrebnom ukrašavanju i kićenju njihove spoljašnjosti nego u strpljivom poučavanju dece, ukazujući im brižljivo na neophodnost samoodricanja i samosavlađivanja.

Mnoge takozvane hrišćanke na svoju trpezu svakog dana iznose raznovrsna jela koja nadražuju želudac i izazivaju grozničavo stanje u organizmu njihovih ukućana. Mesna hrana predstavlja glavnu namirnicu na trpezi nekih porodica sve dok članovi porodice svoju krv potpuno ne zatruju klicama raka i škrofula. Telo takvih sačinjeno je uglavnom od onoga što jedu. Međutim, kada ih snadu patnje i bolest, oni to smatraju udarcima Providenja.

Ponavljamo, neumerenost počinje za našom trpezom. Apetitu se popušta sve dok takvo popuštanje ne postane druga priroda. Upotrebom čaja i kafe stvara se želja za upotrebom duvana, a duvan podstiče želju za žestokim pićima.

Mnogi roditelji, da bi izbegli dužnost strpljivog vaspitavanja svoje dece u navikama samoodricanja i stalnog poučavanja o pravilnom korišćenju svih Božjih blagoslova, dozvoljavaju svojoj deci da jedu i piju kad god to zažele. Apetit i sebično popuštanje njegovim zahtevima, ako

se odlučno i uporno ne suzbijaju, rastu zajedno za uzrastom dece i jačaju istovremeno sa razvojem njihove snage. Kad takva deca kao mladi počnu da žive samostalno i zauzmu svoje mesto u društvu, oni nemaju snage da se odupru iskušenjima. Kud god se okrenemo, svet je prepun moralne prljavštine i velikog bezakonja. Iskušenje da se popušta uživanju i ličnim sklonostima ne smanjuje se brojem godina i mladi su, uopšte uzev, robovi apetita i trenutnih poriva. U žrtvama proždrljivosti, pušenja, pijanstva i razvrata vidimo teške posledice pogrešnog vaspitanja.

Kad čujemo sumorno jadikovanje hrišćana i hrišćanki zbog užasnih zala neumerenosti, istovremeno nam se nameće pitanje: Ko je te mlade vaspitavao ostavljajući svoj otisak na njihovom karakteru? Ko je u njima podsticao te neobuzdane prohteve? Ko je zanemario najozbiljniju odgovornost za oblikovanje njihovog uma i karaktera, kako bi bili korisni u ovom životu i spremni za društvo nebeskih anđela u večnom životu? Veliki broj ljudskih bića, koje susrećemo na svakom koraku, predstavljaju za svet samo prokletstvo. Oni žive samo zato da bi popuštali apetitu i strastima i da prljaju i telo i dušu navikama razuzdanosti. To je strašan ukor za majke koje, obožavajući modu i misleći samo na odevanje i spoljašnji izgled, zanemaruju da svoj um i karakter ukrašavaju i izgrađuju prema božanskom Uzoru, a isto tako zapostavljaju i sveti amanet koji im je poveren da svoju decu podižu i vaspitavaju u strahu Gospodnjem.

Pokazano mi je da sotona, podstičući želju za modom koja se stalno menja, za nekim privlačnim druženjem ili razonodom, navodi majke da svoje Bogom dano vreme milosti posvete beznačajnim stvarima umesto vaspitavanju i pravilnom obučavanju svoje dece. Mlade je od kolevke potrebno učiti da obuzdavaju strasti, da vladaju apetitom i da pobeđuju sebičnost, a to mogu da učine samo majke. One treba da ih uče „zapovijest po zapovijest, pravilo po pravilo, ovdje malo ondje malo.”

Jevrejima su bila data uputstva kako da vaspitavaju svoju decu i mlade da se klone idolopoklonstva i poročnosti neznabožičkih naroda: „Nego složite ove riječi moje u srce svoje i u dušu svoju, i vežite ih za znak sebi na ruku, i neka vam budu kao počeonik među očima vašim. I učite ih sinove svoje govoreći o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, i kad liježeš i kad ustaješ.“

Naša je usrdna želja da žena zauzme položaj koji joj je Bog prvobitno namenio, da bude ravnopravna sa svojim suprugom. Ljudskoj porodici su neophodne majke koje su zaista majke u pravom smislu te reči, a ne samo po imenu. Sa sigurnošću možemo reći da su dužnosti karakteristične za ženu po svom značaju i dostojanstvu svetije od dužnosti namenjenih čoveku.

Postoje različita mišljenja i teorije o tome da li žene imaju pravo glasa i kakva je njihova dužnost u tom pogledu. Mnoge žene nisu bile u mogućnosti da shvate značaj ovog pitanja. Živele su radi zadovoljavanja trenutnih potreba jer su takvi bili običaji i shvatanja. Žene koje bi mogle razviti svoje umne sposobnosti i imati istinske moralne vrednosti još uvek su samo robovi navika i mode. One nemaju širinu prosvećenog i produhovljenog uma. Sa razumevanjem one mogu da govore samo o poslednjoj modi, o kroju haljina, o sedeljicama i privlačnim zabavama. Ovakve žene nisu spremne da uzmu aktivnog učešća niti bilo kakvo istaknuto mesto u političkom životu. One su samo proizvod trenutnih okolnosti i mode. U tome treba da dođe do promene. Žena treba da shvati svetost svoga poziva i da se u strahu Božjem i u snazi koju samo On daje prihvati svog životnog zadatka, vaspitavajući svoju decu tako da budu korisni u ovom životu i pripremljeni za dom u boljem svetu - na obnovljenoj zemlji.

Obraćajući se majkama koje ispovedaju hrišćanstvo, molimo vas najusrdnije: shvatite svoju odgovornost kao majke i živite ne da bi ugađale sebi nego da bi slavile Boga. Hristos nije ugađao sebi, već je uzeo na sebe obličje sluga. Napustio je carske dvorove, i svoje Božanstvo zaodenuo

ljudskom prirodom da bi nama ličnim primerom pokazao kako se možemo uzdići do te mere da postanemo sinovi i kćeri nebeske porodice - deca nebeskog Cara. Međutim, pod kojim uslovima možemo steći pravo na to sveto i uzvišeno preimućstvo? – „Zato izađite između njih i odvojte se, govori Gospod, i ne dohvatajte se do nečistote, i ja ću vas primiti, i biću vam Otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri, govori Gospod Svedržitelj.”

Iako je po svom položaju i po uzvišenosti svog autoriteta bio ravan Bogu, Hristos se ponizio uzevši obličje sluge. Živeo je u Nazaretu, mestu koje je po izopačenosti svojih stanovnika ušlo u poslovicu. Roditelji su Mu bili skromnog porekla i siromašni. Izučio je drvodeljski zanat i radio svojim rukama, doprinoseći na taj način svoj udeo u izdržavanju porodice. Do tridesete godine života bio je potčinjen svojim roditeljima. U tome nam Hristos ličnim primerom ukazuje na našu dužnost da u svom poslu budemo vredni i da brižljivo poučavamo slabije i one koji su u neznanju. U poukama datim svojim učenicima, Hristos naglašava da Njegovo carstvo nije kao carstvo ovog sveta gde se svako bori i otima za najviše mesto.

Položaj žene u porodici neprikosnoveniji je i uzvišeniji od položaja cara na njegovom prestolu. Njen je veliki zadatak da svojim životom predstavlja uzor za svoju decu. I primerom i poukom ona treba da im pruži korisna saznanja i da ih privikava na samopožrtvovano zalaganje za dobro drugih. Veliki podsticaj za najteže napore jedne majke, koja je ionako opterećena svakodnevnim brigama, je svest da će svako dete koje ona pravilno vaspita i ukrasi unutrašnjom lepotom smernog i krotkog duha, biti spaseno i jednog dana zablistati u dvorovima Gospodnjim.

Kako je malo onih koji u pravoj Hristovoj smernosti vide bilo kakvu privlačnost! Njegovo duboko poniženje nije se sastojalo u potcenjivanju sopstvenog karaktera i sposobnosti, već u tome što se spustio do palog ljudskog roda da bi ljude podigao i poveo ih sobom uzvišenijem životu. Ljudi ovog sveta stalno se bore za viši položaj u životu i ne prestaju da se uzdižu jedan nad drugim. Dok je Isus - Sin Božji - sam pristao da se ponizi, kako bi mogao da pride ljudima takvima kakvi su i da ih uzdigne; i svaki istinski Hristov sledbenik slediće Njegov primer.

Hoće li majke ovog pokolenja shvatiti svetost svoje misije i, umesto takmičenja sa svojim bogatim susedima u odevanju i spoljnom izgledu, težiti da ih prevazidu u savesnom vaspitavanju i pripremi svoje dece za bolji život? Kada bi deca i mladi bili učeni da im samoodricanje i vladanje sobom postanu navike, kad bi ih od detinjstva učili da jesti treba zato da bi živeli, a ne živeti samo zato da bi jeli i pili, bilo bi znatno manje bolesti i manje moralne izopačenosti. Kad bi se istinsko načelo umerenosti na vreme usadilo u srca mladih, koji stvaraju i oblikuju društvo, borba za umerenost ne bi morala da liči na krstaške ratove čime se tako malo postiže. Oni bi tada imali moralne snage i čvrstine da se u Hristovoj sili odupru izopačenosti i sknavljenju ovih poslednjih dana.

Najteže je odučiti se od navika kojima se popuštalo celoga života. Demon neumerenosti ima ogromnu snagu i nije ga lako savladati. Zato roditelji borbu protiv tog zla moraju da otpočnu još pored domaćeg ognjišta. Svoju decu oni treba da poučavaju načelima od njihovog najranijeg detinjstva, i samo onda se mogu nadati uspehu. Majke, koristite dragoceno vreme koje vam je Bog dao za izgradnju karaktera svoje dece, učite ih da se strogo drže načela umerenosti u jelu i piću, i nagrada vam neće izostati.

Možda su roditelji sopstvene sklonosti prema apetitu i strastima preneli na svoju decu, što znatno otežava vaspitavanje takve dece i mladih da budu strogo umereni i da im čistota življenja i hrišćanski moral postanu navike. Ako im je sklonost za nezdravom hranom, nadražujućim sredstvima i narkoticima prenesena nasleđem, koliko je veća i ozbiljnija odgovornost na roditeljima da suzbiju rdave sklonosti koje su sami preneli na svoju decu! Koliko stoga usrdnije i marljivije takvi roditelji, u veri i nadi, treba da se zalažu za svoje tako unesrećeno potomstvo!

Upoznavanje sa zakonima zdravlja i života, roditelji treba da smatraju svojim prvim zadatkom, da pripremanjem hrane ili drugim navikama ne bi učinili ništa što bi razvilo rdave sklonosti u njihovoj deci. Trpezu za svoju decu majke treba najbrižljivije da snabdevaju što jednostavnijom i zdravom hranom, hranom koja ne slabi organe za varenje, ne potkopava ravnotežu nervnog sistema i koja nije u suprotnosti sa poukama koje im daju iz Reči Božje. Ta hrana ili jača ili pak slabi stomačne organe i znači veoma mnogo u kontrolisanju fizičkog i moralnog zdravlja dece, koja su Božja svojina, otkupljena krvlju Hristovom. Kako je sveto poverenje ukazano roditeljima da budno bdiju nad fizičkim i moralnim zdravljem svoje dece i mladih, kako bi njihov nervni sistem ostao uravnotežen, a duša pošteđena opasnosti! Oni roditelji koji slepo popuštaju svim prohtevima svoje dece i ne kontrolišu njihove strasti, uvideće svoj strašni propust kad im sinovi i kćeri postanu nemoćni robovi duvana i alkohola, čija su čula potpuno otupela i čije usne izgovaraju laž, hule i opačine. Kada se roditelji i deca susretnu prilikom konačnog obračuna - na dan Božjeg suda - kakav će to biti prizor! Hiljade dece i mladih koji su bili robovi apetita i unižavajućih poroka, čiji život predstavlja moralne ruševine, stajace lice u lice sa roditeljima koji su ih učinili takvima. Ko bi, osim roditelja, mogao da snosi ovu strašnu odgovornost? Da li je Gospod ove mlade stvorio tako iskvarene? O, ne! On ih je stvorio po svome obličju i načinio ih malo manjim od anđela. Ko je, onda, izvršio to užasno delo i ovako formirao njihov karakter? Ko je tako izmenio njihov karakter da više ne nosi otisak Božji i da moraju biti zauvek udaljeni iz Njegovog prisustva kao suviše nečisti da bi dobili mesto među anđelima u čistom i svetom nebu? Nisu li na tu decu preneseni gresi roditelja koji su i sami popuštali izopačenom apetitu i strastima? I zar to delo nisu upotpunile majke koje su u težnji za ličnim zadovoljstvima propustile da svoju decu vaspitaju u skladu sa uzorom koji im je Gospod dao? Sve će ove majke neizbežno morati da se pojave pred Božjim sudom, to je sigurno upravo tako kao što je sigurno da one postoje. Sotona je spreman da čini svoje i da ih dovodi u iskušenja, a one nemaju ni volje ni moralne snage da se tim iskušenjima odupru.

Pripadnici našeg naroda u pogledu zdravstvene reforme stalno nazaduju. Sotona zna da nad njima nikad ne može da zadobije takvu vlast kao onda kad oni popuštaju apetitu. Pod uticajem nezdrave hrane savest otupljuje, um gubi bistrinu a podložnost utiscima biva sve slabija. Međutim, sama činjenica da je savest umrtvljena prestupom niukoliko ne umanjuje krivicu prestupnika.

Svojim lukavo smišljenim kušanjima, sotona izopačuje um i uništava duše. Hoće li pripadnici našeg naroda da uvide i shvate koliki greh predstavlja popuštanje izopačenom apetitu? Hoće li oni da se odreknu čaja, kafe, mesa i svih stimulativnih sredstava i da novac koji su davali za ta štetna zadovoljstva upotrebe za širenje istine? Sva razdražujuća i opojna sredstva donose samo štetu, a ipak vidimo da mnogi od onih koji tvrde da su hrišćani upotrebljavaju duvan. Oni osuđuju zla neumerenosti; međutim, dok govore protiv upotrebe alkoholnih pića oni sami ne prestaju da truju atmosferu oko sebe duvanskim dimom. S obzirom da zdravlje uma mnogo zavisi od normalnog stanja vitalnih snaga u organizmu, koliko brižljivo treba izbegavati upotrebu bilo kojih razdražujućih sredstava i narkotika!

Duvan je spor ali podmukao i veoma opasan otrov, i njegovih posledica organizam se teže oslobađa nego posledica alkohola. Kakav uticaj ili snagu može imati jedan pušač u pokušaju da zaustavi širenje neumerenosti? Da bi se sekira stavila na koren drvetu neumerenosti, u svetu bi prvo moralo doći do revolucionarne promene u pogledu pušenja. Naglašavajmo ovaj predmet još temeljitije. Čaj i kafa podstiču prohteve za još jačim stimulansima, kao što su duvan i alkohol. A sada se još više približavamo porodičnom krugu, svakodnevnim obrocima, trpezi koja se postavlja u hrišćanskim domaćinstvima. Da li se tu primenjuje umerenost u svemu? Da li se

sprovele reforme bitne za zdravlje i sreću ukućana?

Svaki pravi hrišćanin treba da kontroliše svoj apetit i da vlada svojim strastima. Ako se u potpunosti ne oslobodi okova i robovanja apetitu, on ne može da bude istinski poslušan sluga Hristov. Popuštanje apetitu i strastima slabi uticaj istine na srce. Nemoguće je da Duh i sila istine posvete u potpunosti duh, dušu i telo onih koji popuštaju apetitu i strastima.

„Ne mogu doći”

„U poslu sam velikom,” kaže Nemija, „zato ne mogu doći. Jer bi stao posao kad bih ga ostavio da dođem k vama.”

Trećeg januara 1875. godine [„Sa zadovoljstvom objavljujemo da se uoči 3. januara 1875. godine Duh Sveti milostivo javio gospođi Vajt dok je bolovala od jakog nazeba i nedelju dana nije ustajala iz postelje, tako da su lekari iz Zdravstvenog instituta bili ozbiljno zabrinuti za nju. U tom stanju, ona se držala uputstva datog u Jakovljevoj poslanici 5,14-16; i posle usrdnog pružanja ruku u veri i molitvi, ona se - slično čoveku sa suhom rukom kad je u veri ispružio ruku (Luka 6,6-10) - oslobodila svojih bolova i ubrzo potom dobila viziju koja je trajala deset minuta. Zatim se obukla i spremila za bogoslužjenje, otišla pešice do bogomolje, govorila okupljenom mnoštvu dvadeset minuta i pešice se vratila kući. Od tada ona mnogo vremena provodi u pisanju i javno govori na skupovima bez ikakvih teškoća.“ J. V. u prvom izdanju] pokazano mi je da Božji narod ni za trenutak ne sme popustiti u svom straženju i budnosti. Sotona nam je stalno za petama. U nastojanju da svojim kušanjima savlada neke koji drže Božje zapovesti, on je veoma odlučan. Međutim, ako mu ne damo mesta ni u čemu i ako se nepokolebljivom verom odupremo njegovom lukavstvu imaćemo snage da odstupimo od svake nepravde. Oni koji drže zapovesti Božje biće u svetu sila na dobro, ako žive u skladu sa primljenom svetlošću i svojim preimućtvima. Oni mogu da budu primer pobožnosti, sveti u srcu i u opštenju sa drugima. Ne postoji ni vreme ni okolnosti kad nećemo osećati potrebu za molitvu i stalnu budnost. Sto se više približujemo vremenu Hristovog dolaska na oblacima nebeskim, sot ona će svojim kušanjima sve odlučnije navaljivati na one koji drže zapovesti Božje, jer zna da vremena malo ima.

Svoje namere i ciljeve sotona ostvaruje preko svojih agenata. Propovednici koji mrze Božji zakon upotrebiće sva moguća sredstva da bi odvratili duše od njihove odanosti Bogu. Naši najgorčeniiji neprijatelji nalaziće se među adventistima prvog dana. Oni su svim srcem odlučili da ratuju protiv onih koji drže zapovesti Božje i imaju veru Isusovu. Kad se u svemu što govore, pišu ili rade protiv nas rukovode najgorčeniijom mržnjom, oni to smatraju vrlinom. Od njih ne treba ni da očekujemo nešto bolje. Mnoge od njih sotona je nadahnuo ludačkim besom protiv onih koji drže Božje zapovesti. Mi ćemo biti opadani i lažno predstavljeni; sve naše pobude i naši postupci biće lažno tumačeni, a naš karakter najbezočnije napadan. To će predstavljati ispoljavanje gnjeva aždajinog (Otkr. 12,17). Ali, prema onome što mi je pokazano, mi ne treba da budemo nimalo obeshrabreni. Naša snaga je u Hristu Isusu - našem Zastupniku. Ako se u smernosti pouzdamo u Boga, držeći se čvrsto Njegovih obećanja, On će nam podariti milost i nebesku mudrost da se odupremo svim lukavstvima sotone i da iz svega toga izademo kao pobednici.

U nedavno primljenoj viziji pokazano mi je da se naš uticaj ne bi povećao niti bi nam Bog bio naklonjeniji ako bismo im uzvraćali, spuštajući se sa našeg uzvišenog zadatka na njihov nivo i odgovarajući na njihove klevete. Ima takvih koji se prihvataju svakovrsnih obmana i laži da bi, ostvarujući svoj cilj, obmanjivali duše i izvrgavali ruglu Božji zakon i one koji mu se pokoravaju.

Oni stalno ponavljaju najprotivrečnije i najgnusnije laži, sve dok sami ne poveruju da govore istinu. To su njihovi najjači argumenti protiv subote iz četvrte zapovesti. Ne smemo sebi dozvoliti da ono povredi naša osećanja i da nas to odvrti od našeg glavnog zadatka, a to je objavljivanje poslednje opomene ovom svetu.

Ukazano mi je na jedan događaj iz Nemijinog iskustva. On se svim srcem prihvatio posla na obnavljanju porušenih Jerusalimskih zidova, ali neprijatelji Božji su odlučili da ga u tome spreče. „A kad ču Sanavalat i Tovija i Arapi i Amonci i Azoćani da se opravljaju zid Jerusalimski i da se počelo zatvarati što je provaljeno, razgnjeviše se vrlo; i složiše se svi zajedno da dodu i udare na Jerusalim i da spreče obnovu.”

U ovom slučaju mržnja i neprijateljstvo prema Judejcima ujedinili su i stvorili uzajamnu naklonost između pripadnika različitih naroda koji su inače vodili međusobne ratove. Ovo je pogodna ilustracija onoga što se dešava i u naše dane kad se pripadnici raznih verskih zajednica udružuju da bi se suprotstavili sadašnjoj istini. Ove ljude međusobno povezuje samo ono što je po svojoj prirodi duh aždaje (Otkr. 12,17), koji se ispoljava u ogorčenoj mržnji protiv ostatka (potomstva ženinog) koji drži zapovesti Božje. Ovaj duh naročito ispoljavaju adventisti prvog dana, oni koji ne svetkuju nijedan dan i oni koji sve dane smatraju jednakima. Svi su oni poznati po stalnoj međusobnoj mržnji i ogovaranju, osim kad su zauzeti zajedničkim naporima u lažnom predstavljanju, opadanju i svakovrsnom ruženju adventista sedmog dana.

„A mi se molismo Bogu svojem i postavljamo stražu prema njima dan i noć, strahujući jednako od njih.” Mi se nalazimo u stalnoj opasnosti da se oslanjamo na sebe i na svoju mudrost, umesto da svoju snagu i sigurnost nalazimo u Bogu. Sotonu ništa ne uznemirava tako duboko kao naše poznavanje njegovih lukavstava. Ako smo svesni opasnosti koje nam prete, osetićemo potrebu za molitvom, kao što je to osetio i Nemija, i dobićemo kao i on sigurnu zaštitu, koja će predstavljati našu bezbednost u danima opasnosti. Ako smo bezbrižni i ravnodušni, neizbežno ćemo biti žrtve sotoninog lukavstva. Stalno moramo biti budni i oprezni. Ipak, dok se kao Nemija stalno obraćamo Bogu u molitvi, iznoseći pred Njega sve svoje brige i teškoće, nemojmo misliti da sa svoje strane ne treba da činimo ništa. Kao što treba da se molimo, isto tako treba i da budno stražimo. Moramo budno pratiti rad naših protivnika da im ne pružimo preimućstvo u njihovom obmanjivačkom delovanju i zavodenju duša. Svojim naporima, u mudrosti Hristovoj, moramo biti spremni da osujetimo njihove namere, dok u isto vreme ne smemo dozvoliti da nas odvrti od našeg velikog zadatka. Istina je jača od zablude. Pravda će trijumfovati nad nepravdom i neistinom.

Narod Božji treba da zaziđuje prolome načinjene u Božjem zakonu. „I tvoji će sazidati stare pustoline, i podignućeš temelje koji će stajati od koljena do koljena, i prozvaćeš se: koji sazida razvaline i opravi puteve za naselje. Ako zadržiš nogu svoju u subotu da ne činiš što je tebi drago na moj sveti dan, i ako prozoveš subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavim i budeš ga slavio ne idući svojim putevima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi; tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske, i daću ti da jedeš nasljedstvo Jakova oca svojega; jer usta Gospodnja rekoše.”

Ovo uznemirava neprijatelje naše vere, i zato oni upotrebljavaju sva moguća sredstva da bi nas sprečili u našem radu. Pa ipak, stare razvaline se podižu, prolomi se zaziđuju. Opomene se upućuju svetu, i mnogi prestaju da gaze subotu Gospodnju. U ovom delu je sam Bog, i to čovek ne može zaustaviti. Anđeli Božji potpomažu napore Njegovih vernih slugu, i delo postojano napreduje. Mi ćemo nailaziti na svakojake smetnje i protivljenja, kao što je to bio slučaj i sa graditeljima jerusalimskih zidova, ali ako uz svoj rad ne zapostavimo i stalno straženje i molitvu, kao što su to činili oni, Bog će se boriti za nas i daće nam dragocene pobede.

Po ugledu na pobožnog cara Jezekiju, Nemija „prionu za Gospoda, i ne odstupi od Njega, nego drži zapovijesti koje zapovijedi Gospod Mojsiju. I Gospod bješe s njim.” Iako su mu nekoliko puta upućivali izaslanike tražeći da pregovaraju s njim, Nemija nije hteo ni da se susretne s njima. Zatim su mu veoma drsko upućivali teške pretnje i slali glasnike koji su svojim zloradim rečima zastrašivali graditelje slabeći im ruke, ili su im laskavim i primamljivim rečima obećavali razne olakšice i čudesne privilegije ako pristanu da sarađuju s njima i prestanu da podižu zidove.

Ali je Nemija preporučio graditeljima da se ne upuštaju ni u kakvu raspravu sa neprijateljima i da im ne odgovaraju nijednom rečju, kako ne bi imali čime da se koriste. Tada su usledile pretnje i podrugljivo dobacivanje: „Neka zidaju; da lisica dođe, provaliće kameni zid njihov.” A Sanavalat kad ču da ipak zidamo „razgnjevi se i rasrdi se vrlo i rugaše se Jevrejima.” Nemijin odgovor na sve to bila je molitva: „Čuj, Bože naš, kako nas preziru; i obrati rug njihov na njihovu glavu!”

„I poslah k njima glasnike i poručih: u poslu sam velikom, zato ne mogu doći. Jer bi stao posao kad bih ga ostavio da dođem k vama. I slaše tako k meni četiri puta; i ja im onako odgovorih. Tada Sanavalat posla k meni tako peti put slugu svojega s knjigom otvorenom u ruci.”

I mi ćemo isto tako na najžešće protivljenje nailaziti od strane onih adventista koji su protivne Božjem zakonu. Ali i mi danas, slično graditeljima Jerusalimskih zidova, ne smemo dozvoliti da nas od našeg zadatka odvrte ni glasnici željni polemike ili raspravljanja, ni zastrašivanje pretnjama, ni publikacije pune lažnih tvrdnji i varljivih zaključaka, niti bilo kakvo lukavstvo kojim bi sotona mogao da se posluži. Naš odgovor na sve to treba da bude: U poslu smo velikom, i zato ne možemo doći. Ponekad ćemo možda biti i zbunjeni ne znajući na koji način da sačuvamo čast Božjeg dela i da odbranimo Njegovu istinu.

Nemijin postupak može nam poslužiti kao pouzdana smernica: kako postupiti sa protivnicima takve vrste. Sve ovakve i slične probleme iznesimo pred Boga u molitvi, kao što je to činio i Nemija, i to u duhu poniznosti. On se nepokolebljivom verom čvrsto držao Gospoda. To je put kojim i mi treba da nastavimo. Vreme je suviše dragoceno da bi ga sluge Božje provodile u opravdavanju svog karaktera ocrnjenog klevetama onih koji mrze subotu Gospodnju. Idimo hrabro napred u nepokolebljivoj veri, čvrsto osvedočeni da će Bog svojoj istini dati velike i dragocene pobede. U poniznosti, krotosti i čistoti življenja, oslanjajući se na Isusa, možemo biti sasvim sigurni da imamo istinu.

Mi ne shvatamo u potpunosti koliko je preimućstvo imati veru i pouzdanje u Boga, i kolike nam blagoslove u stvari donosi vera. Pred nama je veoma značajan zadatak. Treba da se moralno udostojimo neba. Svedočanstvo ovom svetu treba da pružimo ne samo rečima nego i svojim primerom. Nebeski anđeli ne prestaju da služe i pomažu deci Božjoj. U zapisima Reči Božje data su nam dragocena obećanja pod uslovom da ispunimo Božje zahteve. Nebo je prepuno obiljem blagoslova, sve čeka samo na našu spremnost. Ako, uvidevši svoju potrebu, priđemo Bogu u iskrenosti i usrdnosti vere bićemo prisnije povezani sa nebom, predstavljajući kanale svetlosti za svet.

Neka nam u ušima stalno odzvanja upozorenje apostola Petra: „Budite trijezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.”

Mesto i datum prvog objavljivanja:

Svedočanstvo za Crkvu broj 21, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1872. godine

Svedočanstvo za Crkvu broj 22, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1872. godine

Svedočanstvo za Crkvu broj 23, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1873. godine

Svedočanstvo za Crkvu broj 24, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1875. godine

Svedočanstvo za Crkvu broj 25, prvi put je objavljeno u Batl Kriku, država Mičigen, SAD, 1875. godine

„Gle, idu dani, govori Gospod, Gospod, kad ću pustiti glad na zemlju, ne glad hljeba ni žeđ vode, nego slušanja riječi Gospodnjih. I potucaće se od mora do mora, i od sjevera do istoka, trčaće tražeći riječ Gospodnju, i neće je naći.” - Amos 8,11.12.